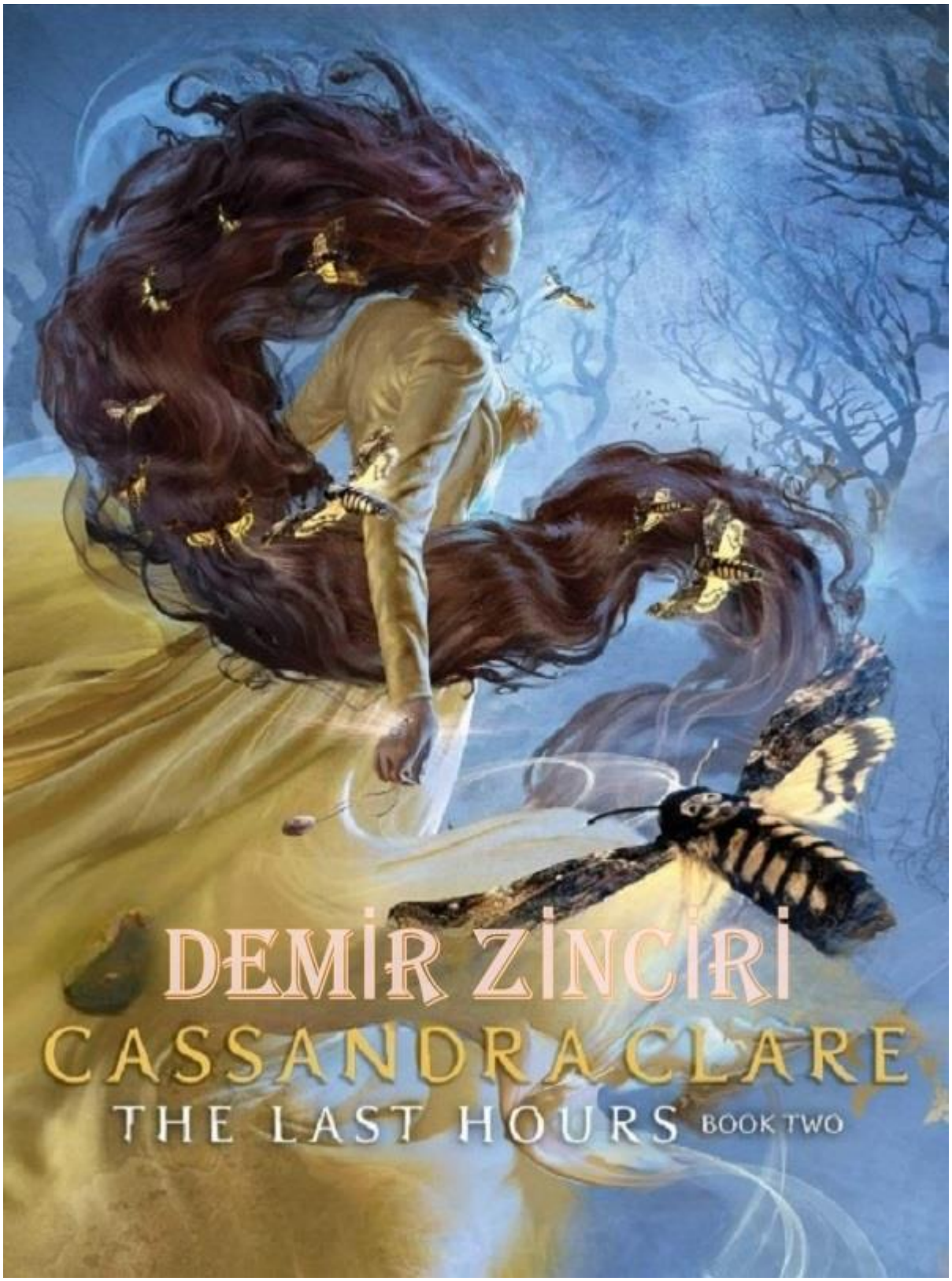

DEMİR ZİNCİRİ
CASSANDRA CLARE
THE LAST HOURS BOOK TWO

BÖLÜM BİR

KÜÇÜK OYUNLAR

Yakında komik küçük oyunlarım ile beni duyacaksınız. Yazmak için son iş için uygun kırmızı şeylerden bazılarını zencefilli bira şişesine sakladım ama yapışkan gibi kalınlaştı ve kullanamıyorum. Kırmızı mürekkep yeterince uygundur umarım.

-Karındeşen Jack

LONDRA : DOĞU VE SON _

Yeniden bir insan vücuduna sahip olmak tuhaf ve yeniydi . Arnavut kaldırımlarında ilerlerken saçlarını karıştıran rüzgarı ve yüzünü yakan soğuk kar parçacıklarını hissetmek. Kollarını sallamak ve adımlarının yeni uzunluğunu ölçmek için.

Şafaktan hemen sonraydı ve sokaklar çoğunlukla ıssızdı. Arada sırada, arabasını karlı caddede iten bir satıcıyı ya da önlüğü ve şalıyla işinin angaryasına koşan bir cariyeyi görüyordu.

Bir kar yığınının üzerinden geçerken tökezledi ve kendi kendine kaşlarını çattı. Vücudu çok zayıftı. Umutsuzca güce ihtiyacı vardı. Onsuz devam edemezdi.

Önünden karanlık bir gölge geçti. İşçi tulumları içinde yaşlı bir adam, şapkasını başının üzerine kadar indirmiş, ana caddenin dışındaki bir ara sokağa kaymış. Adam izlerken, tuğla duvara yaslanarak bir sandığa yerleşti. Adam eski püskü ceketine uzanarak bir şişe cin çıkardı ve vidasını açtı.

Sessizce ara sokağa girdi. Duvarlar iki taraftan yükseldi, zayıf güneş ışığını kesmek. Adam kızarmış gözlerle ona baktı. "İster miydin?"

Adamas bıçağı loş ışıkta parladı. Tekrar tekrar adamın göğsüne saplandı. Kan yükseldi, pis karı kırmızıya boyayan ince bir kırmızı parçacık spreyi.

Katil topuklarının üzerine oturdu, nefes aldı. Adamın ölümünün enerjisi, ölümlü yaratığın sunduğu tek yararlı şey, bıçağın içinden ona aktı. Ayağa kalktı ve süt beyazı gökyüzüne gülümsedi. Zaten kendini daha iyi hissediyordu. Daha güçlü.

Yakında gerçek düşmanlarını yenecek kadar güçlü olacaktı. Ara sokaktan çıkmak için dönerken nefesinin altından adlarını fısıldadı.

James Herondale.

Cordelia Carstairs'in fotoğrafı.

1

DOĞRU WEB _ _ _

Ve hala oturuyor, dünya yaşlanırken genç,
Ve, ince bir şekilde kendini düşünerek,
Erkekleri örebileceği parlak ağı izlemeye çeker,
Ta ki kalp, beden ve hayat onun elinde olana kadar.
Gül ve haşhaş onun çiçeğidir; neresi için
Bulunmadı mı ey koku saçan Lilith
Ve yumuşak öpücükler ve yumuşak uyku kapanacak mı?

—Dante Gabriel Rossetti, "Vücudun Güzelliği"

dumanlı bir kış sisi çökmüş, solgun dallarına sokaklara ulaşmış, binaları donuk cicili bicili sarmıştı. Lucie Herondale arabasını Chiswick House'a doğru uzun, bakımsız yolda sürerken, çatısı sisten bulutların üzerindeki bir Himalaya zirvesinin tepesi gibi yükseliyorken, harap olmuş ağaçların üzerine gri bir solukluk geliyordu.

Burnuna bir öpücük kondurup omuzlarına bir battaniye atarak, atı Balios'u ön basamakların dibine bıraktı ve teraslı bahçenin kalıntılarına doğru yola çıktı. Virgil ve Sofokles'in, artık uzun asma dallarıyla büyümüş, uzuvları kırılmış, kırık dökük heykellerinin yanından geçti. yabani otlar arasında yatıyor. Diğer heykeller, sanki yoğun bitki örtüsü tarafından yutuluyormuş gibi, sarkan ağaçlar ve budanmamış çitler tarafından kısmen gizlenmişti.

Devrilmiş bir gül çardağının üzerinden geçen Lucie, sonunda bahçedeki eski tuğla kulübeye ulaştı. Çatısı çoktan gitmişti; Lucie, kırlarda terk edilmiş bir çoban kulübesine rastlamış gibi hissetti. Hatta içeriden ince bir gri duman parmağı yükseliyordu. Bu *Güzel Cordelia* olsaydı, çılgın ama yakışıklı bir dük sendeleyerek çalılıkların karşısına gelirdi ama hiçbir şey kitaplarda olduğu gibi olmazdı.

Kulübenin her tarafında, Grace'le birlikte son dört ayda deneylerinin başarısız sonuçlarını gömdükleri küçük toprak yığınlarını görebiliyordu - defalarca denedikleri düşmüş kuşların veya kedi tarafından öldürülen sıçanların ve farelerin talihsiz cesetleri. hayata döndürmek için.

Henüz hiçbir şey işe yaramamıştı. Ve Grace bunların hepsini bilmiyordu bile. Lucie'nin ölüleri yönetme gücünden habersiz kaldı. Lucie'nin küçük bedenlere hayata geri dönmelerini emretmeye çalıştığını , canlıların dünyasına çekebileceği bir şeyi yakalamak için içlerine *ulaşmaya çalıştığını bilmiyordu.* Ama hiç çalışmamıştı. Lucie'nin komuta edebileceği her parçası onların ölümüyle birlikte kaçmıştı.

Grace'e bunların hiçbirinden bahsetmemişti.

Lucie felsefi bir omuz silkti ve bir kapının masif ahşap levhasına gitti -bazen çatısı olmayan bir binada kapı olmasının ne anlama geldiğini sorgulardı- ve kodlanmış bir desene dokundu: bir iki, bir iki.

Anında birinin zemini geçip sürgüyü çevirdiğini duydu ve kapı açıldı. Grace Blackthorn kapıda duruyordu, yüzü asık ve ciddiydi. Sisli havada bile omuzlarına dökülen saçları gümüşi bir parıltıyla parlıyordu. "Geldin," dedi, memnun olmaktan çok şaşırmış bir sesle.

"Yapacağımı söyledim." Lucie, Grace'i iterek geçti. Kulübenin içinde, şimdi kısmen donmuş, dolgulu toprakla kaplı tek bir oda vardı.

Karaçalı ailesinin kabaca dövülmüş demir kancalardan sarkan kılıcının altında bir masa duvara itilmişti. Masanın üzerine derme çatma bir laboratuvar kurulmuştu: Sıra sıra imbikler ve cam şişeler, bir havan ve havan tokmağı ve düzinelerce test tüpü vardı. Çeşitli paketler ve tenekeler masanın geri kalanını kapladı, bazıları açık kaldı, diğerleri boşaldı ve bir yığın halinde toplandı.

Masanın yanında, doğrudan yere atılmış bir ateş vardı, dumanın kaynağı kayıp çatıdan kaçıyordu. Ateş, doğal olmayan bir şekilde sessizdi, odun kütüklerinden değil, bir taş yığınından çıkıyordu, yeşilimsi alevleri sanki üstündeki bir kancaya asılı demir kazanı yakmak istercesine açgözlülükle yukarı yalıyordu. Kazanda, aynı anda hem toprak hem de kimyasal kokan, kaynayan bir siyah bira vardı.

Lucie yavaş yavaş ikinci, daha büyük masaya yaklaştı. Üzerinde bir tabut duruyordu. Cam kapağından Jesse'yi, tıpkı en son birlikte olduklarında göründüğü gibi görebiliyordu - beyaz gömlek, siyah saçları ensesinde yumuşak bir şekilde uzanıyordu. Göz kapakları soluk yarım aylardı.

Kendini kuşlarla, yarasalarla ve farelerle sınırlamamıştı. Jesse'ye de hayata dönmesi için emir vermeye çalışmıştı, ancak bunu ancak Grace'in bir şeyler getirmeye gittiği ve onu Jesse'nin cesediyle yalnız bıraktığı kısa sürelerde yapabilmişti. Hayvanlarla olduğundan daha kötü durumdaydı. Jesse hayvanlar gibi boş değildi - onun içinde bir şey hissedebiliyordu: bir yaşam, bir güç, bir ruh. Ama her ne ise, yaşamla ölüm arasındaki boşluğa demir atmıştı ve bunu değiştiremiyordu. Denemek bile, sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi hasta ve zayıf hissetmesine neden oluyordu.

Hâlâ geleceğinden emin değildim, dedi Grace ters bir şekilde. "Sonsuza kadar bekliyorum. Dikenli elmayı aldın mı?"

Lucie küçük paketi almak için cebine uzandı. "Zordu kurtulmak. Ve uzun süre kalamam. Bu gece Cordelia ile buluşacağım."

Grace paketi aldı ve yırttı. "Düğün yarın olduğu için mi? Ama seninle ne alakası var?"

Lucie, Grace'e sertçe baktı ama diğer kız gerçekten anlamamış gibiydi. Cevap *arkadaşların bu şekilde davranması* ya da *sevdiğin biri için* yaptığın şeyin bu olmasıysa, Grace çoğu zaman insanların bir şeyleri neden yaptığını anlamıyor gibiydi . "Ben Cordelia'nın *suggeneleriyim* ," dedi. "Onu koridorda gezdiriyorum ama törenden önce de yardım ve destek sağlıyorum. Bu gece onunla dışarı çıkacağım-"

Vızıldamak. Grace paketi kazanın içine yerleştirmişti. Bir alev parlaması tavanı yaladı, ardından bir duman bulutu. Sirke kokuyordu. "Bana söylemek zorunda değilsin. Cordelia'nın benden hoşlanmadığına eminim."

"Seninle Cordelia hakkında konuşmayacağım," dedi Lucie hafifçe öksürerek.

Eh, onun yerinde olsam kendimden hoşlanmazdım, dedi Grace. "Ama hiçbir şeyi tartışmak zorunda değiliz. Seni buraya sohbet için çağırmadım."

Aşağı kazana baktı. Küçük odada sis ve duman çarpıştı ve Grace'i belirsiz bir haleyle çevreledi. Lucie eldivenli ellerini ovuşturdu, Grace konuşmaya başlarken kalbi hızla atıyordu: *"Hic mortui vivunt. Igni ferroque, ex sessizio, ex animo. Eski sessiz, eski animo! Yeniden dirilt!"*

Grace ilahiyi söylerken karışım daha hızlı kaynamaya başladı, alevler tıslamaya başladı, yükseldikçe yükseldi ve kazana ulaştı. Karışımın bir kısmı kazanın kenarından köpürdü ve yere sıçradı. Yeşil saplar yerden fırlarken, neredeyse dizleri kadar yükseğe çıkarken gövdeler, yapraklar ve tomurcuklar büyürken, Lucie içgüdüsel olarak geri sıçradı.

"İşe yarıyor!" nefesi kesildi. “Gerçekten çalışıyor!”

Grace'in normalde ifadesiz olan yüzünden hızlı bir sevinç dalgası geçti. Tabuta doğru yürümeye başladı ve Jesse...

Çiçek açar açmaz, çiçekler soldu ve saplardan düştü. Zamanın kendisinin daha hızlı hızlandığını görmek gibiydi. Lucie, yapraklar düşerken ve saplar kendi ağırlıkları altında kuruyup çatırdayıp kırılırken çaresizce izledi.

Grace donmuş bir şekilde durdu, toprağın içinde yatan ölü çiçeklere baktı. Tabuta baktı ama Jesse kıpırdamamıştı.

Tabii ki hareket etmemişti.

Grace'in omuzları hayal kırıklığıyla kasılmıştı.

Lucie, "Bir dahaki sefere Christopher'dan daha taze örnekler isteyeceğim," dedi. "Ya da daha güçlü reaktifler. Doğru yapamadığımız bir şeyler olmalı.”

Grace, kardeşinin tabutunun başında dikilmeye gitti. Avucunu cama dayadı. Dudakları bir şeyler fısıldıyormuş gibi hareket etti; Lucie ne olduğunu söyleyemedi. "Sorun malzemelerin kalitesi değil," dedi soğuk, küçük bir sesle. "Sorun şu ki, bilime çok fazla güveniyoruz. Aktivatörler, reaktifler - bizim denediğimiz gibi başarılar söz konusu olduğunda bilim ne yazık ki sınırlıdır."

"Nasıl bileceksin?"

Grace ona soğuk bir şekilde baktı. “Hiç ders almadığım için aptal olduğumu düşündüğünüzü biliyorum” dedi, “ama İdris'teyken birkaç kitap okumayı başardım. Aslında, kütüphanenin çoğunu başardım.”

Lucie, Grace'in en azından kısmen haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı - Grace'in okumaya ya da erkeklere işkence edip Jesse'yi ölümden diriltmekten başka bir şeye ilgi duyduğunu bilmiyordu. “Bilime güvenmiyorsak, ne öneriyorsunuz?”

"Açık olan. Büyü." Grace sanki bir çocuğa talimat veriyormuş gibi konuştu. "Bu değil - bu çocuğun oyunu, annemin saklamaya bile tenezzül etmediği bir kitaptan aldığımız çalışma büyüleri." Sözcükleri aşağılayıcı bir şekilde tükürdü. "Gücü, bulunabileceği tek yerden almalıyız."

Lucie yutkundu. "Nekromansi demek istiyorsun. Ölümden güç almak ve onu ölüler üzerinde büyü yapmak için kullanmak.”

"Bazıları bu tür bir büyünün kötü olduğunu düşünür. Ama ben buna gerekli diyorum."

Eh, ben buna kötü derim, dedi Lucie, hayal kırıklığını sesinden alamayarak. Grace onsuz bir karara varmış gibi görünüyordu ki bu kesinlikle ortaklıklarının ruhuna uygun değildi. "Ve ben kötü şeyler yapmak istemiyorum."

Grace, sanki Lucie hiçbir şey için yaygara koparıyormuş gibi, başını iki yana salladı. "Bunun hakkında bir büyücüyle konuşmalıyız."

Lucie dirseklerine sarıldı. "Bir büyücü mü? Kesinlikle hayır. Bir tane bulsak bile Meclis bunu yasaklar.”

Ve bunun bir nedeni var, dedi Grace sertçe, eteklerini toplayarak. Kulübeden çıkmaya hazır görünüyordu. "Yapmamız gereken şey hiç de iyi değil. Değil… çoğu insanın iyiyi düşündüğü

şekilde, her halükarda. Ama sen bunu zaten biliyordun Lucie, o yüzden benden çok daha iyiymiş gibi davranmayı bırakabilirsin."

"Rüya, hayır." Lucie kapıyı kapatmak için hareket etti. "Bunu istemiyorum ve Jesse'nin de bunu isteyeceğini sanmıyorum. Bir büyücüyle konuşamaz mıyız? Meclis'in güvendiği biri mi?"

"Clave onlara güvenebilir, ama ben güvenmiyorum." Grace'in gözleri yandı. "Birlikte çalışmamız gerektiğine karar verdim çünkü Jesse senden hoşlanıyor gibiydi. Ama kardeşimi çok az zamandır tanıyorsun ve hayattayken asla. Neredeyse uzman değilsin. Ben onun kardeşiyim ve onu geri getireceğim - ne yapmam gerekiyorsa ve nasıl yapmam gerekiyorsa. Anlıyor musun Lucie?" Grace derin bir nefes aldı. "Kardeşiminkini geri vermekten çok, kendi hayatının değerli kutsallığını önemseyip önemsemediğine karar vermenin zamanı geldi."

Cordelia Carstairs, Risa kaplumbağa kabuğu tarağını yerine daha sıkı sabitlerken yüzünü buruşturdu. Ağır bir koyu kırmızı saç bobini tutturdu; Hanımın hizmetçisi onu, çok popüler olacağına söz verdiği ayrıntılı bir tarza uymaya ikna etmişti.

Cordelia, "Bu gece bütün bu zahmete girmene gerek yok," diye itiraz etmişti. "Bu sadece bir kızak partisi. Ne kadar çok iğne ve tarak soksan da saçım karmakarışık olacak."

Risa'nın onaylamayan bakışı hakim olmuştu. Cordelia, görevinin nişanlısına iyi görünmek için çaba göstermesi gerektiğini düşündüğünü varsayıyordu. Ne de olsa Cordelia, Gölge Avcısı ya da sıradan, toplumun herhangi bir standardına göre bir yakalama olan James Herondale ile evliydi - yakışıklı, zengin, iyi bağlantıları ve nazik.

Nasıl göründüğünün bir önemi olmadığını söylemenin bir anlamı yoktu. James'in bir opera elbisesi içinde ya da çırılçıplak ortaya çıkması umurunda olmazdı. Ama bunu Risa'ya açıklamaya çalışmaktan elde edilecek hiçbir şey yoktu. Aslında, bunu birine açıklamak çok riskliydi.

"Dokhtare zibaye adamım, tou ayeneh khodet ra negah kon," dedi Risa, Cordelia'ya gümüş bir el aynası tutarak. *Güzel kızım, cama bak.*

Cordelia, "Harika görünüyor, Risa," diye itiraf etmek zorunda kaldı. İnci taraklar koyu yakut saçlarına çarpıyordu. "Ama yarın bunun üstesinden nasıl geleceksin?"

Risa sadece göz kırptı. En azından birisi ertesi günü sabırsızlıkla bekliyordu, diye düşündü Cordelia. Ne zaman düğününü düşünse pencereden atlamak istiyordu.

Yarın annesi ve Risa onun uzun, ağır saçlarına ipek çiçekler örerken bu odada son kez oturacaktı. Yarın, özenle giyinmiş bir gelin olduğu kadar mutlu bir gelin gibi görünecekti. Yarın, eğer Cordelia çok şanslıysa, düğün konuklarının çoğunun dikkati kıyafetleriyle dağılacaktı. İnsan her zaman umut edebilir.

Risa hafifçe omzuna vurdu. Cordelia, Risa bağcıkları sıkmadan önce son bir derin nefes alarak itaatkar bir tavırla ayağa kalktı. göğüslerini yukarı itiyor ve omurgasını düzeltiyor. Korsenin doğası, diye düşündü Cordelia, bir kadının, biçiminin toplumun imkansız idealinden farklı olduğunu her an fark etmesini sağlamaktı.

"Yeter!" balina kemiği derisine saplanıp kalırken itiraz etti. "Partide yemek yemeyi umuyordum, biliyorsun."

Rıza gözlerini devirdi. Yeşil kadife bir elbiseyi havaya kaldırdı ve Cordelia içine girdi. Risa, uzun, bedene oturan kolları kollarına doğru yönlendirdi, manşetlerdeki ve yakasındaki köpüklü beyaz danteli düzeltti. Ardından, elbisenin arkasından geçen minik düğmelerin her birini ilikleme

işlemi geldi. Uyum rahattı; korse olmadan Cordelia bunu asla başaramazdı. Risa'nın Cortana'yı sırtına geçirebilmesi için kolunu kaldırırken, nişanının görünür işareti olan Herondale yüzüğü sol elinde parladı.

Acele etmeliyim, dedi Cordelia, Risa ona ellerini ısıtması için küçük bir ipek çanta ve bir manşon verirken. "James neredeyse hiç geç kalmaz."

Risa hızlı bir şekilde başını salladı, bu onun için sıcak bir kucaklama vedasına eşdeğerdi.

Bu doğru, diye düşündü Cordelia, merdivenlerden hışırdayarak inerken. James *neredeyse* hiç geç kalmazdı. Bir bayana partilere ve akşam yemeklerine eşlik etmek, limonata ve hayranlar getirmek ve genellikle dansa katılmak bir nişanlının göreviydi. James rolünü mükemmel bir şekilde oynamıştı. Sezon boyunca, göz kamaştırıcı derecede sıkıcı Enclave etkinliklerinde ona sadık bir şekilde ortak olmuştu, ancak bu olayların dışında, onu zar zor görüyordu. Bazen gerçekten keyifli olan geziler için ona ve diğer arkadaşlarına katılırdı -İblis Tavern'de öğleden sonraları, Anna'da çay- ama o zaman bile dikkati dağılmış ve meşgul görünüyordu. Gelecekleri hakkında konuşmak için çok az şansları vardı ve Cordelia olsaydı ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi.

"Leyla mı?"

Cordelia, kalenin kılıç ve yıldızlarla döşeli girişine ulaşmıştı. ev ve ilk başta orada kimseyi görmedi. Bir an sonra annesi Sona'nın ön pencerenin yanında durduğunu, perdelerden birini dar eliyle aralamış olduğunu fark etti. Diğer eli yuvarlak karnına dayandı.

" Sensin , " dedi Sona. Cordelia, annesinin gözlerinin altındaki koyu gölgelerin derinleştiğini fark etmekten kendini alamadı. "Yine nereye gidiyorsun?"

Cordelia, "Pounceby'lerin Parlamento Tepesi'ndeki kızak partisi," dedi. "Gerçekten korkunçlar ama Alastair gidiyor ve ben de yarın kafamı dağıtabilirim diye düşündüm."

Sona'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Düğünden önce gergin olman oldukça normal, Layla *joon* . Babanla evlenmeden önceki gece çok korkmuştum. Neredeyse bir süt treniyle Konstantinopolis'e kaçıyordum."

Cordelia kısa ve keskin bir nefes aldı ve annesinin gülümsemesi soldu. *Ah canım, diye* düşündü Cordelia. Babası Elias Carstairs'in İdris'teki Gölge Avcıları hastanesi Basilias'taki hapsinden serbest bırakılmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Aylardır -ilk umduklarından çok daha uzun bir süre- alkolle olan sorununu iyileştirmek için oradaydı, Carstairs ailesinin diğer üç üyesinin de bildiği ama hiç bahsetmediği bir gerçek.

Beş gün önce eve gelmesini bekliyorlardı. Ama Fransa'dan gönderilen kısa ve öz bir mektuptan başka bir haber çıkmamıştı. Cordelia'nın düğünü gününe kadar döneceğine dair bir söz yok. Ne Cordelia'nın annesinin ne de erkek kardeşi Alastair'in bu konuyu tartışmak istememesi daha da sefil bir durumdu.

Cordelia derin bir nefes aldı. “ *Mâmân.* Hâlâ babamın düğüne zamanında varmasını umduğunu biliyorum...”

“Umarım; Biliyorum," dedi Sona. "Başına ne gelirse gelsin, tek kızının düğününü kaçırmayacak."

Cordelia şaşkınlıkla neredeyse başını salladı. Annesi nasıl böyle bir inanca sahip olabilirdi? Babası, “hastalığı” yüzünden pek çok doğum gününü, hatta Cordelia'nın ilk rününü bile kaçırmıştı. hastaydı sonunda tutuklanıp İdris'teki Basilias'a gönderilmesine neden oldu. Şimdi iyileşmesi gerekiyordu, ama şu ana kadar yokluğu umut verici değildi.

Çizmeler merdivenlerden aşağı indi ve Alastair giriş holünde belirdi, siyah saçları uçuştu. Kaşlarını çatmasına rağmen yeni bir tüvit kışlık palto içinde yakışıklı görünüyordu.

"Alastair," dedi Sona. "Bu kızak partisine de gidiyor musun?"

"Ben davet edilmedim."

Bu doğru değil, dedi Cordelia. "Alastair, gidecektim çünkü sen öyleydin!"

Alastair, elini küçümseyerek sallayarak, "Davetiyemin ne yazık ki postada kaybolduğuna karar verdim," dedi. "Kendimi eğlendirebilirim anne. Bazılarımızın yapacak işleri var ve günün her saatinde avare çıkamıyor."

"Dürüst olmak gerekirse, ikiniz," diye azarladı Sona, başını iki yana sallayarak. Bu Cordelia'ya son derece adaletsiz göründü. Sadece Alastair'in yalanını düzeltmişti.

Sona ellerini küçük sırtına koydu ve içini çekti. "Yarın hakkında Risa ile konuşmalıyım. Hala yapılacak çok şey var."

Dinleniyor olmalısın ," diye seslendi Alastair, annesi koridordan mutfağa doğru ilerlerken. Gözden kaybolduğu an, yüzünde fırtınalı bir ifadeyle Cordelia'ya döndü. "Babamı mı bekliyordu?" diye kısık bir fısıltıyla sordu. "Hala? Neden kendine eziyet etmesi gerekiyor?"

Cordelia çaresizce omuz silkti. "O, onu seviyor."

Alastair kaba bir ses çıkardı. *"Çi! Khodah margam bedeh,"* dedi, Cordelia'nın çok kaba olduğunu düşündü.

"Aşk her zaman bir anlam ifade etmez," dedi ve bunun üzerine Alastair çabucak bakışlarını kaçırdı. Birkaç aydır Cordelia'nın yanında Charles'tan bahsetmemişti ve Charles'ın dikkatli el yazısıyla Cordelia, çöp kutusuna açılmadan birden fazla atılmış bulmuştu. Bir an sonra ekledi, "Yine de, en azından iyi olduğuna dair haber göndermesini isterdim - annenin hatırına."

"Zamanında geri gelecek. Onu tanıyorsam, olabilecek en kötü zamanda."

Cordelia tek parmağıyla manşonunun yumuşak kuzu yününü okşadı. "Geri gelmesini istemiyor musun, Alastair?"

Alastair'in bakışı opaktı. Cordelia'yı gerçeklerden koruyarak, babalarının "hastalık nöbetleri" ve sık sık devamsızlıkları için bahaneler uydurarak yıllarını harcamıştı. Birkaç ay önce Cordelia, Alastair'in müdahalelerinin duygusal bedelini, gizlemek için özenle çalıştığı görünmez yaraları öğrenmişti.

Cevap verecek gibi oldu ki pencerenin dışında bir atın toynaklarının sesi yankılandı, ayak sesleri hâlâ yağan karla boğuklaştı. Bir arabanın karanlık şekli evin önündeki elektrik direğinin yanında durdu. Alastair perdeyi aralayıp kaşlarını çattı.

"Bu Fairchild'ların arabası," diye gözlemledi. "James seni almaya zahmet edemedi, bu yüzden işini yapması için *parabatai'sini mi gönderdi* ?"

Bu adil değil, dedi Cordelia sertçe. "Ve bunu biliyorsun."

Alastair tereddüt etti. "Sanırım. Herondale yeterince sorumluluk sahibi oldu."

Cordelia, Matthew Fairchild'ın dışarıdaki vagondan hafifçe aşağı atlamasını izledi. Bir korku parıltısını durduramadı - ya James paniğe kapılıp Matthew'u düğünden önceki gece onunla arasını kesmesi için göndermişse?

Saçmalama, dedi kendi kendine kesin bir dille. Matthew ön basamaklardan çıkarken ıslık çalıyordu. Yer karla bembeyazdı, oradan oraya çizme izleriyle tepiniyordu. Matthew'un kürk yakalı paltosunun omuzlarına pullar çoktan çökmüştü. Sarı saçlarında ve yüksek yanağında kristaller parıldıyordu. kemikler soğuktan kızarmıştı. Caravaggio tarafından boyanmış ve karla kaplanmış bir meleğe benziyordu. Verecek kötü bir haberi olsaydı, kesinlikle ıslık çalmaz mıydı?

Cordelia kapıyı açtı ve Matthew'u ön basamakta balmoral çizmelerinden kar yağarken buldu. "Merhaba canım," dedi Cordelia'ya. "Seni büyük bir tepeye götürmeye geldim, ikimiz de cılız, kontrolden çıkmış odun parçalarına çarpacağız."

Cordelia gülümsedi. Kulağa harika geliyor. Bundan sonra ne yapacağız?”

"Açık bir şekilde," dedi Matthew, "tekrar yapmak için tepenin tepesine tırmanacağız. Bir tür karla ilgili çılgınlık olduğunu söylüyorlar.”

"James nerede?" Alastair araya girdi. "Biliyorsun, burada olması gereken kişi."

Matthew, Alastair'e nefretle baktı. Cordelia kalbinin tanıdık bir şekilde battığını hissetti. Alastair, Neşeli Hırsızlardan herhangi biriyle etkileşime girdiğinde artık işler hep böyle gidiyordu. Birdenbire, birkaç ay önce, hepsi Alastair'e karşı çok daha fazla öfkelenmişti ve Alastair bunun nedenini bilmiyordu. Sormaktan kendini alamadı. "James önemli bir iş için çağrıldı."

"Ne işi?" dedi Alastair.

"Seni ilgilendirmez," dedi Matthew kendinden açıkça memnun bir şekilde. "Bunun yerine oraya girdin, ha?"

Alastair'in siyah gözleri parladı. "Kız kardeşimin başını belaya sokmasan iyi edersin Fairchild," dedi. "Nasıl bir şirket tuttuğunu biliyorum."

Alastair, kes şunu, dedi Cordelia. "Şimdi, gerçekten Pounceby'lerin partisini atlıyor musun yoksa sadece Anneme mi iğne yapıyordun? Ve eğer ikincisiyse, Matthew ve bana arabada eşlik etmek ister misin?"

Alastair'in bakışları Matthew'a kaydı. "Neden," dedi, "şapka takmıyorsun bile?"

"Ve bu saçı örtmek?" Matthew altın buklelerini gösterişli bir tavırla gösterdi. "Güneşi kapatır mısın?"

Alastair, hiçbir göz devirmenin yeterli olmayacağını belirten bir ifade takındı. "Ben," dedi, "yürüyüşe çıkıyorum."

Başka bir söz söylemeden karlı geceye doğru yürüdü, çıkışının etkisi, kar tarafından bastırılarak botlarının basamaklarını yuttu.

Cordelia içini çekti ve Matthew'la birlikte yürümeye başladı. South Kensington, parıldayan buzla donanmış beyaz evlerin bir peri masalıydı, sokak lambalarının parıltısı karla yumuşatılmış sisin haleleriyle örtülüydü. “Alastair için sürekli özür dilediğimi hissediyorum. Geçen hafta sütçüyü ağlattı.”

Matthew onu araba koltuğuna uzattı. “Alastair için benden asla özür dileme. Aklımı keskinleştirmem için bana bir düşman sağlıyor.”

Kendini onun yanına attı ve ağır kapıyı kapattı. Arabanın ipek astarlı iç kısmı, pencerelerin üzerindeki yumuşak minderler ve kadife perdelerle rahatlıyordu. Cordelia, Matthew'un paltosunun kolu güven verircesine kolunu ovarken, sıraya yaslandı.

"Seni uzun zamandır görmemiş gibi hissediyorum Matthew," dedi konuyu değiştirmekten mutlu bir şekilde. "Annenin İdris'ten döndüğünü duydum? Ve Paris'ten Charles?" Konsolos olarak Matthew'un annesi Charlotte sık sık Londra'dan uzaktaydı. Matthew'un kardeşi olan oğlu Charles, siyaset eğitimi aldığı Paris Enstitüsü'nde genç bir pozisyon almıştı: herkes Charles'ın bir gün bir sonraki Konsolos olmayı umduğunu biliyordu.

Matthew parmaklarını saçlarının arasından geçirerek buz kristallerini yerinden çıkardı. "Anne bilirsin, arabasından indiği an iner ve tekrar koşar. Ve elbette Charles onu görmek için eve gelmekte hiç vakit kaybetmedi. Paris Enstitüsü'ne Konsolos'a ne kadar yakın olduğunu, onun tavsiyelerine ne kadar bağlı olduğunu hatırlatıyor. Peder ve Martin Wentworth'a Papalık Etmek. Ben ayrıldığımda, onları Fransa'daki Aşağı Dünyalı siyaseti üzerine bir tartışmaya sürüklemeye çalışmak için satranç maçlarını yarıda kesmişti. Wentworth biraz çaresiz görünüyordu, aslında-

muhtemelen Christopher'ın laboratuvarda başka bir patlamaya neden olmasını ve ona kaçma fırsatı vermesini umuyordu."

"Bir patlama daha mı?"

Matthew gülümsedi. “Kit, en son deneyle neredeyse Thomas'ın kaşlarını havaya uçuracaktı. Rünlerin varlığında bile barutu tutuşturmaya yakın olduğunu söylüyor, ancak Thomas'ın bilimin amacına verecek hiçbir kaşı kalmadı.”

Cordelia, Thomas'ın kaşları hakkında bir şeyler söylemeye çalıştı ama yapamadı. "Pekala," dedi kollarını kendine sararak. "Pes ediyorum. James nerede? Korktu ve Fransa için ayaklandı mı? Düğün bitti mi?"

Matthew ceketinden gümüş bir şişe çıkardı ve cevap vermeden önce bir ısırık aldı. Kendine zaman mı kazandırıyordu? Biraz endişeli görünüyor, diye düşündü Cordelia, gerçi kaygı ve Matthew nadiren bir arada olan şeylerdi. "Korkarım bu benim hatam," diye itiraf etti. "Eh, ben ve diğer Neşeli Hırsızlar, adil olmak gerekirse. Son dakikada, James'e bir parti vermeden düğümü atmasına izin veremezdik ve benim işim, skandallı işlemler hakkında hiçbir şey bilmemenizi sağlamak.”

Cordelia'nın üzerinden bir dalga gibi bir rahatlama geçti. James onu terk etmiyordu. Tabii ki değil. Asla yapmazdı. O James'ti.

Omuzlarını dikti. "Bana yargılamanın skandal olacağını söylediğine göre, bu görevinde başarısız olduğun anlamına gelmiyor mu?"

"Hiç de bile!" Matthew cebine koymadan önce mataradan bir içki daha aldı. "Sana sadece James'in düğün gecesinin arifesini arkadaşlarıyla geçireceğini söyledim. Bildiğiniz tek şey, çay içip Bavyera'da perilerin tarihini inceledikleri. Başka türlü öğrenmemeni sağlamak için geldim.”

Cordelia gülümsemeden edemedi. "Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Elbette, kendi skandal davanıza eşlik ederek. *Gerçekten* Pounceby'lerin partisine gideceğimizi düşünmedin mi? "

Cordelia araba penceresinin perdesini araladı ve geceye baktı. Kensington'ın kışın karla kaplanmış ağaçlıklı sokakları yerine West End'in dış kenarına gelmişlerdi. Sokaklar dar ve sisle doluydu ve bir düzine dilde konuşan insan kalabalığı, petrol varillerindeki ateşlerin üzerinde ellerini ısıtıyordu.

"Soo?" dedi merakla. "Ne—Cehennem Ruelle?"

Matthew tek kaşını kaldırdı. "Başka neresi?" Hell Ruelle, Berwick Caddesi'ndeki görünüşte sıradan bir binada her haftanın birkaç gecesi faaliyet gösteren bir Downworlder gece kulübü ve salonuydu. Cordelia aylar önce iki kez oraya gitmeye cesaret etmişti. Ziyaretleri unutulmaz olmuştu.

Perdeyi indirdi ve kendisini yakından izleyen Matthew'a döndü. Bir esnemesini bastırıyormuş gibi yaptı. "Gerçekten, yine Ruelle mi? Orada o kadar sık bulundum ki burası bir bayanlar briç kulübü olabilir. Elbette daha skandal bir yer biliyor olmalısın?”

Matthew gülümsedi. "Seni Tıraşlı Kurtadam Hanı'na götürmemi mi istiyorsun?"

Cordelia ona manşonuyla vurdu. "Orası gerçek bir yer değil. Ben inanmayı reddediyorum."

Matthew, "Ruelle'den daha skandal birkaç yer olduğunu ve sizi götürüp James'in beni affetmesini bekleyemeyeceğimi söylediğimde bana inanın," dedi Matthew. " *Parabatai'nin* gelinini yozlaştırmak spor sayılmaz."

Cordelia'dan kahkahalar yükseldi; birden kendini çok yorgun hissetti. Ah, Matthew, bunun sahte bir düğün olduğunu biliyorsun, dedi. "Ne yaptığımın bir önemi yok. James'in umurunda olmayacak."

Matthew tereddüt ediyor gibiydi. Cordelia mas ile kırılmıştı alay etti ve açıkça şaşırdı. Yine de uzun süre suskun kalmadı. Araba Berwick Sokağı'na dönerken, "Umurunda," dedi. "Belki de herkesin hayal ettiği şekilde değil. Ama James'le evli olmanın zor olacağını düşünmüyorum ve bu sadece bir yıl, değil mi?"

Cordelia gözlerini kapadı. James'le yaptığı anlaşma buydu: ikisinin de itibarını kurtarmak için bir yıllık evlilik. Sonra boşanma davası açacaktı. Dostça ayrılacak ve arkadaş kalacaklardı.

"Evet," dedi. "Yalnızca bir yıl."

Araba, sarı ışığı Matthew'un yüzünü aydınlatan bir sokak lambasının hemen altında durdu. Cordelia kalbinde küçük bir sıkışma hissetti. Matthew gerçeği herkesin, hatta James'in bildiği kadar biliyordu, ama gözlerinde bir şey vardı - bir an için yapbozun son parçasından, kızın herkesten sakladığı parçadan şüphelenmesine neden olan bir şey vardı. ama kendisi. Acımaya dayanamazdı. James'i ne kadar umutsuzca sevdiğini ve evliliğin gerçek olmasını dilediğini bilen biri olsaydı buna dayanamazdı.

Matthew vagonun kapısını iterek açtı ve Berwick Sokağı'nın erimiş karla kaplı kaldırımını ortaya çıkardı. Arabadan atladı ve şoförle kısa bir konuşma yaptıktan sonra Cordelia'nın arabadan inmesine yardım etmek için uzandı.

Cehennem Ruelle'e Tyler's Court'un dar sokağından ulaşıldı. Matthew, Cordelia'nın kolunu tuttu ve onunkinin içine soktu ve birlikte gölgelerin içinden geçtiler. "Bana öyle geliyor ki," dedi, "biz gerçeği bilsek de Enclave'in geri kalanı bilmiyor. Londra'ya ilk geldiğinizde ne tür baş belaları olduklarını hatırlayın - ve şimdi, o kendini beğenmiş grup söz konusu olduğunda, ülkedeki en uygun bekarlardan biriyle evleniyorsunuz. Rosamund Wentworth'a bakın. Evlenen tek kişinin sen olmadığını kanıtlamak için gitti ve Thoby Baybrook'la nişanlandı."

"Yok canım?" Cordelia çok eğlendi; Rosamund'un ani duyurusuyla bir ilgisi olduğu hiç aklına gelmemişti. "Ama evliliğin bir aşk maçı olduğunu varsayıyorum."

"Zamanlama soruları gündeme getiriyor, tek söylediğim bu." Matthew elini havadarca salladı. "Tek söylemek istediğim, tüm Londra'nın kıskandığı biri olmaktan mutlu olabilirsin. İlk geldiğinizde size karşı küçümseyen herkes - babanız yüzünden size iş verenler ya da dedikodular geveleyen herkes - sizin yerinizde olmayı dileyerek kalplerini kıskançlıkla yiyip bitirecekler. *Keyfini çıkarın* ."

Cordelia kıkırdadı. "Her zaman herhangi bir soruna mümkün olan en çökmüş çözümü bulursunuz."

“Çöküşün her zaman dikkate alınması gereken değerli bir bakış açısı olduğuna inanıyorum.” Cehennem Ruelle'nin girişine ulaşmışlar ve özel bir kapıdan ağır duvar halılarıyla kaplı dar bir koridora girmişlerdi. Koridor görünüşte Noel için hazırdı (tatilin haftalar geçmesine rağmen); duvar halıları beyaz güller ve kırmızı gelinciklerle sarılmış yeşil dallarla süslenmişti.

Küçük salonlardan oluşan bir labirentten geçerek Ruelle'nin sekizgen ana odasına giden yolu buldular. Dönüştürülmüştü; Parıldayan ağaçlar, çıplak dalları ve gövdeleri beyaza boyanmış, koyu yeşil çelenkler ve sarkan kırmızı cam kürelerle süslenmiş aralıklarla duruyordu. Parıldayan bir duvar resmi bir orman manzarasını resmediyordu: karla kaplı bir çam korusu ile çevrili bir buzul, ağaçların arasındaki gölgelerden dışarı bakan baykuşlar. Yıldırım çarpmış bir ağacın etrafına dolanmış yılan gövdeli siyah saçlı bir kadın; pulları altın boyayla parlıyordu. Odanın ön tarafında, mor gözlü Londra'nın Yüksek Büyücüsü Malcolm Fade, karmaşık bir dansta bir grup periye liderlik ediyor gibiydi.

Zemin, kar gibi görünen yığınlarla yığılmıştı, ancak daha yakından incelendiğinde, zarif bir şekilde kesilmiş beyaz kağıtlar vardı, dans eden Aşağı Dünyalılar tarafından sürükleniyordu.

Herkes dans etmiyordu, Tabii ki: salonun konuklarının çoğu, elleri sıcak şarapla dolu bakır kupalara sarılı, küçük yuvarlak masalarda toplanmıştı. Yakınlarda, bir kurt adam ve bir peri yan yana oturmuş İrlandalıların ev yönetimi hakkında tartışıyorlardı. Cordelia, Cehennem Ruelle'e katılan Aşağıdünyalılar karışımına her zaman hayret etmişti; Vampirler ve kurtadamlar arasındaki veya farklı peri mahkemeleri arasındaki dünyadaki düşmanlıklar, sanat ve şiir uğruna askıya alınmış gibiydi. Matthew'un onu neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyordu.

"Pekala, peki, benim en sevdiğim Gölge Avcısı," dedi tanıdık bir ses. Cordelia arkasını döndüğünde, Ruelle'deki eğlenceyi yöneten genç bir kurt adam müzisyen olan Claude Kellington'ı tanıdı. Uzun, mavi-yeşil saçlı perili bir kadınla bir masada oturuyordu; merakla Cordelia'ya baktı. "Fairchild'i getirdiğini görüyorum," diye ekledi Kellington. “Onu daha eğlenceli olmaya ikna et, olur mu? Asla dans etmez.”

Claude, eğlencen için çok önemliyim, dedi Matthew. "Ben o yeri doldurulamaz şeyim, hevesli seyirci."

Kellington, Cordelia'yı işaret ederek, "Pekala, bana bunun gibi daha fazla sanatçı getir," dedi. "Eğer herhangi biriyle karşılaşırsan."

Cordelia, Kellington'ı bu kadar etkileyen performansı hatırlamadan edemedi. Ruelle'nin sahnesinde o kadar skandal bir şekilde dans etmişti ki kendini şok etmeyi tercih etti. Şimdi kızarmamaya çalıştı, daha ziyade, bir şapka damlasında Salome gibi dans etmeye hazır, sofistike bir kız gibi görünmeye çalıştı.

Süslenmiş dallara başını salladı. "O zaman Noel Cehennem Ruelle'de mi kutlanır?"

"Tam olarak değil." Cordelia, Cehennem Ruelle'nin hamisi Hypatia Vex'i görmek için döndü. Mekanın sahibi Malcolm Fade olmasına rağmen, misafirler Hypatia tarafından davet edildi; onaylamadığı biri asla kapıdan geçemezdi. Parıldayan kırmızı bir elbise giymişti ve koyu renk saç bulutunun içine yaldızlı bir şakayık sıkıştırılmıştı. "Ruelle Noel'i kutlamaz. Katılımcıları istediklerini yapabilirler. Tabii ki kendi evlerinde olduğu gibi, ancak Aralık ayında Ruelle, Festum Lamia ile patronuna saygılarını sunar.”

"Patronu mu? Yani… sen?” dedi Cordelia.

Hypatia'nın yıldız şeklindeki gözbebekleriyle kendine özgü gözlerinde bir eğlence belirtisi vardı. "Kozmik patronu. Atamız, bazıları tarafından büyücülerin annesi, diğerleri tarafından Şeytanların Annesi olarak adlandırıldı.”

"Ah," dedi Matthew. "Lilith. Şimdi işaret ettiğinize göre, dekorda normalden çok daha fazla baykuş var.”

Hypatia elini Kellington'ın sandalyesinin arkasına doğru kaydırarak, "Baykuş onun sembollerinden biri," dedi. “Dünyanın ilk günlerinde Tanrı Adem'e bir eş yaptı. Adı Lilith'ti ve Adem'in isteklerine boyun eğmeyecekti, bu yüzden Cennet Bahçesi'nden atıldı. İblis Sammael ile çiftleşti ve onunla, yavruları ilk büyücüler olan birçok iblis çocuğu oldu. Bu Cenneti kızdırdı ve üç intikamcı melek -Sanvi, Sansanvi ve Semangelaf- Lilith'i cezalandırmak için gönderildi. Melekler tarafından kısırlaştırıldı, gece yaratıklarının ve cıyaklayan baykuşların yaşadığı Edom diyarına sürgün edildi. Ama bazen davasına sadık büyücülere yardım etmek için elini uzatıyor.”

Hikayenin çoğu Cordelia'ya tanıdıktı, ancak Gölge Avcıları efsanelerinde üç melek kahraman ve koruyucuydu. Bir Gölge Avcısı çocuğu doğduktan sekiz gün sonra bir ayin yapıldı: Sanvi, Sansanvi ve Semangelaf isimleri, hem Sessiz Kardeşler hem de Demir Kızkardeşler tarafından çocuğa büyü olarak zikredildi. Sona, Cordelia'ya bir keresinde, çocuğun ruhunu kilitlemenin bir yolu olduğunu ve onları her türlü şeytani mülkiyete veya etkiye kapalı bir kapı haline getirdiğini açıklamıştı.

Muhtemelen bundan şimdi bahsetmemek en iyisi, diye düşündü. "Matthew bana skandal sözü verdi," dedi, "ama Meclis'in ünlü iblislerin doğum günü partilerine katılan Gölge Avcıları'na kaşlarını çattığından şüpheleniyorum."

Hypatia, "Bugün onun doğum günü değil," dedi. "Sadece bir kutlama günü. Aden Bahçesi'nden ayrıldığı zaman olduğuna inanıyoruz."

"Ağaçlardan sarkan kırmızı süsler," dedi Cordelia, fark ederek. "Onlar elma. Yasak meyve."

Hypatia gülümseyerek, "Cehennem Kuralı, yasak olanın tüketilmesinden hoşlanır," dedi. Tabu olmaktan daha lezzetli olduğuna inanıyoruz."

Matthew omuz silkti. "Clave'in neden aldırdığını anlayamıyorum. Lilith'i ya da onun gibi bir şeyi kutlamamız gerektiğine inanmıyorum. Gerçekten sadece süslemeler."

Hypatia eğlenmiş görünüyordu. "Tabii ki. Başka hiçbir şey. Ki bu bana şunu hatırlatıyor…"

Kalkıp Hypatia'ya yerini teklif eden Kellington'ın peri arkadaşına anlamlı bir şekilde baktı. Hypatia ikinci kez bakmadan aldı ve eteklerini etrafına yaydı. Hypatia devam ederken peri kalabalığa karıştı, "Burada olduğunuz son geceden beri Pyxis'im kayıp, Bayan Carstairs. Matthew de buradaydı, hatırlıyorum. Acaba yanlışlıkla sana bir hediye mi vermiş olabilirim?"

Oh hayır. Cordelia aylar önce çaldıkları Pyxis'i düşündü: bir Mandikhor iblisi ile yapılan savaşta patlamıştı. Matthew'a baktı. Omuz silkti ve yoldan geçen bir peri garsonunun tepsisinden bir kupa baharatlı şarap aldı. Cordelia boğazını temizledi. "Aslında yaptığına inanıyorum. Geleceğim için bana iyi şanslar dilediğine inanıyorum."

Matthew, "Bu sadece düşünceli bir hediye olmakla kalmadı, Londra şehrini yıkımdan kurtarmada çok yardımcı oldu" diye ekledi.

"Evet," diye onayladı Cordelia. "Enstrümantal. Tam bir felaketi önlemek için kesinlikle gerekli bir yardım."

"Bay. Fairchild, Bayan Carstairs üzerinde kötü bir etkiniz var. Endişe verici miktarda yanak geliştirmeye başlıyor. " Hypatia, parlak gözleri okunamayan Cordelia'ya döndü. "Söylemeliyim ki, ben biraz bu gece seni gördüğüme şaşırdım. Bir Gölge Avcısı gelinin, nikahlarından önceki geceyi silahlarını bileyerek ya da doldurulmuş aptalların kafasını kesmeden önce geçirmek isteyeceğini düşünürdüm."

Cordelia, Matthew'un onu neden Ruelle'e getirdiğini merak etmeye başladı. Kimse düğünden önceki geceyi kibirli büyücüler tarafından küçümsenerek geçirmek istemiyordu, ancak çevre ilginç bir şekilde dekore edilmişti. "Ben sıradan bir Gölge Avcısı gelini değilim," dedi kısaca.

Hypatia sadece gülümsedi. "Dediğin gibi," dedi. "Sanırım burada seni bekleyen birkaç misafir var."

Cordelia odanın karşı tarafına baktı ve bir masada oturan iki tanıdık figürü şaşırttı. Her zamanki gibi bedene oturan bir frak ve mavi benekli muhteşem Anna Lightwood ve mavi boncuklu ve enerjik bir şekilde sallanan fildişi bir elbise içinde düzgün ve güzel görünen Lucie Herondale.

"Onları davet ettin mi?" dedi, matarasını yeniden açan Matthew'a. Ağzına attı, boş olduğunu görünce yüzünü buruşturdu ve cebine geri koydu. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

"Yaptım" dedi. "Kalamam -James'in partisine gitmeliyim- ama sana iyi eşlik ettiğinden emin olmak istedim. Geceleri seninle dans edip içmeleri için talimatları var. Zevk almak."

"Teşekkürler." Cordelia, Matthew'u yanağından öpmek için eğildi -karanfil ve brendi kokuyordu- ama son anda yüzünü çevirdi ve Matthew öpücüğü dudaklarını okşadı. Hızla uzaklaştı ve hem Kellington hem de Hypatia'nın keskin gözlerle onu izlediğini gördü.

Kellington, "Gitmeden önce, Fairchild, mataranın boş olduğunu görüyorum," dedi. “Benimle bara gel; İstediğin herhangi bir şeyle doldururum.”

Matthew'a meraklı bir ifadeyle bakıyordu - biraz Cordelia, Kellington'ın dansından sonra ona baktığını hatırladı. Aç bir bakış.

Matthew, Kellington'ın kendisini gaza getirmesine izin vererek, “'Sevdiğin herhangi bir şey' teklifini asla geri çeviren biri olmadım” dedi. Cordelia arkasından seslenmeyi düşündü ama buna karşı karar verdi - ve her neyse, Anna ona masalarına gelmesi için işaret ediyordu.

Hypatia'dan ayrıldı ve odanın ortasındaydı ki gölgelerde gözüne bir şey takıldı: birbirine yakın iki erkek figürü. Bir sarsıntıyla onların Matthew ve Kellington olduklarını anladı. Matthew duvara yaslanmış, Kellington -ikisinden daha uzun olanı- onun üzerine eğilmişti.

Kellington'ın eli Matthew'un ensesini kavramak için kalktı, parmakları Matthew'un yumuşak saçlarındaydı.

Cordelia, Matthew'un kafasını salladığını gördü, daha fazla dansçı yerdeki kalabalığa katılıp onun görüşünü keserken; Geçtiklerinde Matthew'un gitmiş olduğunu ve fırtınalı görünen Kellington'ın odanın diğer tarafına Hypatia'ya doğru yöneldiğini gördü. Neden bu kadar şaşırdığını merak etti - Matta'nın kadınları olduğu kadar erkekleri de sevdiği onun için pek yeni bir haber değildi ve Matthew bekardı: kararları kendisine aitti. Yine de, Kellington'ın genel havası onu rahatsız etti. Matthew'un dikkatli olmasını umuyordu...

Biri elini onun koluna koydu.

Döndüğünde önünde duran bir kadın gördü - daha önce Kellington'la birlikte oturan peri. Zümrüt rengi kadifeden bir elbise giymişti ve boğazının çevresinde parıldayan mavi taşlardan bir kolye vardı.

"İzinsiz girişi affedin," dedi nefes nefese, sanki gerginmiş gibi. "Sen - birkaç ay önce hepimiz için dans eden kız mısın?"

"Ben," dedi Cordelia ihtiyatla.

"Seni tanıdığımı sandım," dedi peri. Solgunluğu vardı, niyet yüzü. "Yeteneğine hayran kaldım. Ve tabii ki kılıç. Taşıdığınız bıçağın Cortana'nın kendisi olduğunu düşünmekte haklı mıyım?" Bu son kısmı fısıldadı, sanki ismi anmak cesaret istermiş gibi.

Ah, hayır, dedi Cordelia. "Bu bir sahte. Sadece güzel yapılmış bir replika.”

Peri bir an ona baktı ve sonra kahkahayı patlattı. "Ooo çok iyi!" dedi. "Bazen ölümlülerin şaka yaptığını unutuyorum - bu bir tür yalan, değil mi, ama yine de komik olması gerekiyordu? Ama herhangi bir gerçek peri, Demirci Wayland'in çalışmalarını bilir." Hayranlıkla kılıca baktı. "Öyleyse, Wayland Britanya Adaları'nın yaşayan en büyük metal işçisidir."

Bu Cordelia'yı yarı yolda bıraktı. *"Yaşamak?"* diye yankılandı. "Demirci Wayland'in hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsun?"

“Neden, tabii!” dedi peri ellerini çırparak ve Cordelia onun Smith'in Wayland'in aslında köşedeki kafasında abajurla oldukça sarhoş bir cin olduğunu açıklamak üzere olup olmadığını merak etti. Ama sadece, "Yüzyıllardır yaptığı hiçbir şey insan eline geçmedi, ama hala Berkshire Downs'ta bir höyüğün altında demir ocağını işlettiği söyleniyor," dedi.

Gerçekten, dedi Cordelia, kurtarma umuduyla Anna'nın gözüne girmeye çalışarak. “Ne kadar ilginç.”

“Cortana'nın yaratıcısıyla tanışmayı düşünseydin seni alabilirdim. Büyük beyaz atı geç ve tepenin altında. Sadece bir madeni para ve bir söz için..."

Hayır, dedi Cordelia kararlı bir şekilde. Ruelle'nin müşterisinin sandığı kadar saf olabilir ama anlaşma yapmaya çalışan bir periye verilecek doğru cevabı o bile biliyordu: çekip gitmek. "Partinin tadını çıkar," diye ekledi, "ama gitmeliyim."

Arkasını dönerken kadın alçak sesle, "Seni sevmeyen bir adamla evlenmene gerek yok, biliyorsun." dedi.

Cordelia dondu. Omzunun üzerinden geriye baktı; peri yüzündeki tüm hayal kırıklığıyla ona bakıyordu. Şimdi sıkışmış, keskin ve dikkatliydi.

"Başka yollar da var," dedi kadın. "Yardım edebilirim."

Cordelia yüzünü boşluğa çevirdi. "Arkadaşlarım beni bekliyor," dedi ve kalbi çarparak uzaklaştı. Anna ve Lucie'nin karşısındaki sandalyeye çöktü. Onu tezahüratla karşıladılar, ama aklı kilometrelerce uzaktaydı.

Seni sevmeyen bir adam. O peri nasıl bilebilirdi ki?

"Papatya!" dedi Anna. "Dikkat et. Seninle uğraşıyoruz." Soluk şampanyadan oluşan ince bir flütten içiyordu ve parmaklarını sallayarak Cordelia'ya uzattığı ikinci bir şampanya belirdi.

"Yaşasın!" Lucie, elma şarabını ve arkadaşlarını tamamen görmezden gelmeden önce sevinçle ağladı, onun yerine öfkeyle bir deftere karalamak ve orta mesafeye bakmak arasında gidip geldi.

"İlham ışığı sana çarptı mı, evcil hayvan?" diye sordu Cordelia. Kalbi yavaşlamaya başlamıştı. Peri saçmalıklarla doluydu, dedi kendi kendine kesin bir dille. Hypatia'nın Cordelia ile düğünü hakkında konuştuğunu duymuş ve herhangi bir gelinin güvensizlikleriyle oynamaya karar vermiş olmalı. Evlenecekleri adamın onları sevmeyeceğinden kim endişelenmezdi ki? Cordelia'nın durumunda bu doğru olabilir ama herkes bundan korkardı ve periler ölümlülerin korkularını beslerdi. Bunun hiçbir anlamı yoktu - sadece Cordelia'dan daha önce istediği şeyi alma çabasıydı: bir madeni para ve bir söz.

Lucie, dikkatini çekmek için mürekkep lekeli elini salladı. Burada çok *fazla* malzeme var, dedi. "Orada Malcolm Fade'i gördün mü? Ceketine bayılıyorum. Oh, Lord Kincaid'in gösterişli bir deniz subayı olmaktansa Londra'da işi yasaklanmış bir sanatçı olması gerektiğine karar verdim, bu yüzden Paris'e kaçtı, orada güzel Cordelia'yı ilham perisi yaptı ve en iyi salonlarda karşılandı. -"

"Blankshire Dükü'ne ne oldu?" dedi Cordelia. "Kurgusal Cordelia'nın düşes olmak üzere olduğunu sanıyordum."

"Öldü," dedi Lucie parmağındaki mürekkebi yalayarak. Boynunda yaldızlı bir zincir parlıyordu. Birkaç aydır aynı sade altın madalyonu takıyordu; Cordelia ona bunu sorduğunda, Lucie bunun şans getirmesi gereken eski bir aile yadigarı olduğunu söylemişti. Cordelia, James'in Highgate Mezarlığı'nda iblis zehrinden neredeyse ölmek üzere olduğu gece, karanlıkta altın bir parıltı olarak varlığını hâlâ hatırlayabiliyordu. O zamandan önce Lucie'nin kolyeyi taktığını hatırlamıyordu. Lucie'yi bu konuda sıkıştırabilirdi, diye düşündü, ama gelecekteki *parabatai'sinden* kendi sırlarını sakladığını biliyordu - Lucie'nin tüm sırlarını, özellikle de madalyon kadar küçük bir meseleyi bilmeyi pek isteyemezdi.

Anna, şampanyasının ışığı yansıtma biçimine hayran kalarak, "Bu kulağa oldukça trajik bir roman gibi geliyor," dedi.

Ah, değil, dedi Lucie. “Kurgusal Cordelia'nın tek bir adama bağlanmasını istemedim. Onun maceralar yaşamasını istedim.”

Anna, "Bir düğün arifesinde beklenebilecek bir duygu değil," dedi, "ama yine de alkışlıyorum. Evlendikten sonra bile maceralar yaşamaya devam edeceğini umsan da Daisy.” Kadehini kadeh kaldırırken mavi gözleri parladı.

Lucie kupasını kaldırdı. “Özgürlüğün sonuna kadar! Neşeli bir tutsaklığın başlangıcına!”

"Saçmalık," dedi Anna. "Bir kadının düğünü, kurtuluşunun başlangıcıdır, Lucie."

"Ve bu nasıl?" Cordelia'ya sordu.

"Evlenmemiş bir hanım," dedi Anna, "toplum tarafından geçici olarak evli olmayan bir durumda ve her an evlenme umudunda olarak algılanır. Evli bir kadın ise itibarını zedelemeden istediği kişiyle flört edebilir. Serbestçe seyahat edebilir. Örneğin benim daireme gidiş geliş.”

Lucie'nin gözleri büyüdü. "Bazı aşk ilişkilerinin zaten evli bayanlarla olduğunu mu söylüyorsun?"

Anna, “Durumun daha sık olduğunu söylüyorum” dedi. “Evli bir kadının canının istediğini yapmak için daha özgür bir konumda olduğu basit bir durum. Bekar bir genç bayan refakatsiz evden çıkamaz. Evli bir bayan alışveriş yapabilir, derslere gidebilir, arkadaşlarıyla buluşabilir - güzel bir şapka takarken evden uzakta olmak için bir düzine bahanesi vardır."

Cordelia kıkırdadı. Anna ve Lucie onu her zaman neşelendirmeyi başardılar. "Ve sen de iltifat şapkalı bir hanımefendiden hoşlanıyorsun."

Anna düşünceli bir parmak kaldırdı. “Kendisine gerçekten yakışan bir şapka seçebilen bir bayan, büyük ihtimalle kombininin her katmanına dikkat etmiştir.”

Lucie, "Ne akıllıca bir gözlem," dedi. “Romanıma koymamın sakıncası var mı? Bu sadece Lord Kincaid'in söyleyeceği türden bir şey."

"İstediğini yap saksağan," dedi Anna, "en iyi dizelerimin yarısını çoktan çaldın." Bakışları odada gezindi. "Matthew'u Kellington ile gördün mü? Umarım bu tekrar başlamaz.”

"Kellington'a ne oldu?" diye sordu Lucie.

Anna, “Bir yıl kadar önce Matthew'un kalbini kırmayı tercih etti” dedi. "Matthew'un kalbini kırma alışkanlığı var. Umutsuz bir aşkı tercih ediyor gibi görünüyor.”

"O yaptı mı?" Lucie yine kitabında bir şeyler karalıyordu. "Ah hayatım."

"Selamlar, güzel hanımlar," dedi bembeyaz tenli ve kıvırcık kahverengi saçlı uzun boylu bir genç adam, masalarında sanki bir sihirmiş gibi belirdi. "İçinizden hangi göz kamaştırıcı güzellikler önce benimle dans etmek ister?"

Lucie ayağa fırladı. "Seninle dans edeceğim" dedi. "Sen bir vampirsin, değil mi?"

"E-evet?"

"Başkent. Dans edeceğiz ve sen bana vampirizm hakkında her şeyi anlatacaksın. Nazik kanlarından bir yudum kapmak umuduyla güzel bayanları şehrin sokaklarında takip ediyor musunuz? Ruhun lanetli olduğu için mi ağlıyorsun?”

Genç adamın kara gözleri endişeyle etrafta gezindi. "Gerçekten sadece vals yapmak istedim," dedi ama Lucie onu çoktan yakalayıp yere sürüklemişti. Müzik bir anda yükseldi ve Cordelia, Anna'yla bardakları tokuşturdu, ikisi de gülüyordu.

"Zavallı Edwin," dedi Anna dansçılara bakarak. “En iyi zamanlarda gergin bir mizacı var. Şimdi Cordelia, lütfen bana düğün planlarının her detayını anlat, ben de bize taze şampanya getireyim."

2

HER ŞEY DÖNÜYOR _ _ _

Bazen bir sarayın basamaklarında, bir lağımın yemyeşil çimenlerinde, yatak odanızın hüzünlü yalnızlığında, sarhoşluk azalmış veya dağılmış olarak uyanırsanız, rüzgara, bir dalgaya, bir yıldıza, bir kuşa sorun, bir saat, kaçan her şey, tüm inleyen, dönen, şarkı söyleyen, konuşan her şey, saatin kaç olduğunu sorar; ve rüzgar, dalga, yıldız, kuş, saat size cevap verecek: "Sarhoş olma zamanı! Zamanın şehit kölesi olmamak, sarhoş olmak; durmadan sarhoş ol! Şarapla, şiirle, erdemle, nasıl isterseniz.

—Charles Baudelaire, "Enivrez-vous"

"Arkana bak!" Christopher alarmla havladı. James aceleyle yoldan çekildi. İki kurt adam önlerinden uçtu, sarhoş bir dövüşte kilitlendi ve yere düştü. Thomas kadehini itişip kakışan kalabalıktan korumak için başının üstünde tuttu.

Zaten haftada birkaç gün orada olduğu göz önüne alındığında, James Şeytan Tavernası'nın bu parti için doğru yer olduğundan emin değildi, ama Matthew ısrar ederek özel bir şey ayarladığını ima etmişti.

James kaosa bir göz attı ve sessizce iç çekti. "Daha sakin bir akşam hayal ettim."

İlk geldiklerinde işler bu kadar kargaşa olmamıştı. Şeytan her zamanki canlı, arkadaş canlısı akşam işini yapıyordu ve James daha önce pek çok kez yaptığı gibi yukarı çıkıp özel odalarına çıkıp en eski arkadaşlarıyla rahatlamaktan mutlu olurdu.

Ancak Matthew hemen bir sandalyeye tırmandı, stelini metal avizeye yaslayarak tüm barın dikkatini çekti ve bağırdı, "Arkadaşlar! Bu akşam *parabatayım* James Jeremiah Jehoshaphat Herondale, bekar bir adam olarak son gecesini kutluyor!"

Bütün bar çıldırdı ve tezahürat yaptı.

James, iyi dileklerini sunanlara teşekkür etmek ve onları geri çevirmek için elini salladı, ama görünüşe göre işleri bitmemişti. Her türden Aşağı dünyalılar elini sıkmak, sırtını sıvazlamak ve mutlu olmasını dilemek için yaklaştı. Şaşırtıcı bir şekilde, James, orada bulunan herkesin çoğunu tanıdığını fark etti - birçoğunu aslında, çocukluğundan beri tanıyordu ve onun büyümesini izlemişlerdi.

Her zaman söylediği gibi "bu eski şehrin en eski kısmından en yaşlı vampir" Nisha vardı. Sid ve Sid vardı, hangisinin "Sid", hangisinin "Sidney" olması gerektiğini sürekli tartışan iki kurt adam. Birbirleri arasında gevezelik eden tuhaf hobgoblinler grubu, hiç kimseyle konuşmadı, ancak görünüşe göre rastgele, periyodik olarak diğer müşterilere ücretsiz içki gönderdi. James'in etrafını sardılar ve onun yerine getirdikleri viskiyi içebilmesi için elindeki viskiyi bitirmesini istediler.

James, aşırı duygusallıktan gerçekten etkilenmişti ama bu, evliliğinin doğası hakkında daha da tedirgin hissetmesine neden oldu. *Her şey bir yıl içinde bitecek,* diye düşündü. *Bunu bilseydin, kutlamazdın.*

Matthew konuşmasından hemen sonra merdivenlerden yukarı kaybolmuştu. ve geri kalanlarını James'in onuruna giderek daha fazla sarhoş olan kabadayı asilerle çevrili olarak bıraktı, tabii ki Sid'in Sid'e bir yumruk attığı ve kalabalıktan eşit oranda onay ve alaycı bir kükreme yükseldiği kaçınılmaz ana kadar.

Yüzünde bir asık olan Thomas, geniş gövdesini ve güçlü kaslarını kullanarak üçünü odanın daha az kalabalık bir köşesine yönlendirdi.

Şerefe Thomas, dedi Christopher. Kahverengi saçları dalgalıydı, gözlüğü başının yarısına kadar yukarı kalkmıştı. "Matthew'un özel eğlencesi başlamalı..." Umutla merdivenlere baktı. "Her an."

James, "Matthew özel bir şey planladığında, genellikle ya çok hoştur ya da çok korkunçtur," dedi. "Bunun ne olacağına dair bahse girmek isteyen var mı aramızda?"

Christopher hafifçe gülümsedi. "Matthew'a göre güzelliği aşan bir şey."

"Bu herhangi bir şey olabilir," dedi James, kelpie Pickles kimin kazanacağına dair bahse girerken barmen kız Polly'nin Sid'leri ayırmak için kavganın ortasına yürüyüşünü izlerken.

Thomas kollarını açtı ve "Bu bir deniz kızı" dedi.

"Bu bir ne?" dedi James.

Bir deniz kızı, diye tekrarladı Thomas. "Bir tür... boğucu deniz kızı performansını canlandırmak."

"Demimonde" kelimesini bilmekten memnun görünen Christopher, "Demimonde'den bir arkadaşı, bilirsiniz," dedi. Kabul etmek gerekir ki, Matta'nın şairler ve fahişelerle sık sık yaptığı atamalar, Christopher'ın tentürlerinden ve test tüplerinden ya da Thomas'ın kapsamlı kütüphanesinden ve yoğun eğitim programından çok uzaktı. Yine de, ikisi de sırrı açığa vurduğu için rahatlamış görünüyordu.

"O ne yapacak?" dedi James. “Ve… bunu nerede yapacak?”

"Büyük bir su deposunda insan umut eder," dedi Christopher.

"Ne yapacağına gelince," dedi Thomas, "çanları, kastanyetleri ve peçeleri olan bohem bir şey. Hayal ediyorum."

Christopher endişeli görünüyordu. "Perdeler ıslanmayacak mı?"

Thomas, "Asla unutulmayacak bir deneyim olacak," diye devam etti. "Öyle diyor Matthew. Güzelliği aşmak vb.

James hiç düşünmeden bileğindeki gümüş bileziğe uzanırken parmaklarını dalgın dalgın onun yüzeyinde gezdirirken buldu. Bunca zamandan sonra varlığını zar zor fark etti - Grace Blackthorn onu sadece on dört yaşındayken emanet etmişti. Ama James, düğünü yaklaşırken Grace'i düşünmemek için çok uğraşmıştı.

Bir yıl, diye düşündü James. Grace'i bir yıl daha aklından çıkarmalı. Birbirlerine verdikleri söz buydu. Ayrıca Cordelia'ya Grace'i yalnız ya da arkasından görmeyeceğine söz vermişti: eğer biri öğrenirse, aşağılanacaktı. Dünya evliliklerinin gerçek bir evlilik olduğunu düşünüyor olmalı.

Hala bileziği takarken Cordelia ile düğününe devam etme düşüncesi onu rahatsız etti. Eve döndüğünde onu çıkarması gerektiğini kendine hatırlattı. Çıkarmak Grace için hafif gelebilir ama açık bırakmak Cordelia için hafif bir şey gibi geldi. Her şey olduğunda, evlilik yeminine sözle ya da eylemle ihanet etmeyeceğine karar vermişti. Kalbini veya düşüncelerini kontrol edemeyebilir ama bileziği çıkarabilirdi. Bu kadarı onun gücü dahilindeydi.

Odanın diğer tarafında, Polly küçük bir takım kek sipariş ediyordu. Odanın uzak ucuna, üzerinde gerçekten de büyük bir cam su tankı bulunan bir sahne kurmuşlardı. Bir çift kek, tiyatro

aydınlatması sağlamak için şamdanları hareket ettirdi ve diğerleri, seyircilere yer açmak için zemini boşaltarak etrafta koşturdu.

Merdivenler sallandı; Matthew aceleyle aşağı iniyordu, parlak saçları barın bulanıklığında mum ışığının rengi. Ceketini çıkarmış, gömlek kollu ve yeşil-mavi çizgili bir yelek giymişti. Kendini merdiven tırabzanına attı ve sahneye indi. Tankın arkasında dururken sessiz olmak için ellerini kaldırdı.

Ancak, ilk Sid devasa yumruklarını başının üzerinde toplayıp, "Oi! Sessiz olun yoksa uyuz kafataslarınızı ezerim!"

"Doğru!" diğer Sid'i kabul etti; görünüşe göre farklılıklarını arkalarında bırakmışlardı.

Bir miktar homurdanma oldu ve yakınlardaki bir kurt adam mırıldandı, "Uymuş! *Peki!* " Ama sonunda kalabalık sessizleşti.

"Sakin ol," diye fısıldadı James. "Bir deniz kızı merdivenlerden nasıl inecek?"

Bir duraklama oldu ve gözlüklerini temizlemek için çıkarmış olan Christopher, "Deniz kızı merdivenlerden nasıl çıktı?" dedi.

Thomas omuz silkti.

"İyi akşamlar dostlarım!" Matthew kibar bir alkış eşliğinde seslendi. "Bu gece size Şeytan'ın eski bir dostunun onuruna sunacağımız gerçekten olağanüstü bir şey var. Birkaç yıldır biz Neşeli Hırsızlar'ın varlığına müsamaha gösterme nezaketini gösterdiniz..."

"Siz Gölge Avcıları'nın burayı yağmaladığını düşündük," dedi Polly sırıtarak, "ve bunun için acele etmeyin."

Matthew, "Yarın, içimizden biri -ilkimiz- onun kıyametine doğru yürüyor ve siz zavallı evli adamların saflarına katılıyor," diye devam etti Matthew. "Ama bu gece onu şık bir şekilde gönderiyoruz!"

Bağıran şakalara ve masalara vurmalara yuhlar ve tezahüratlar eşlik etti. Ön tarafa yakın bir yerde bir satir ve bodur boynuzlu bir yaratık ayağa kalktı ve biri onlara sosis fırlatana kadar açık saçık bir kucaklama yaptı. Piyanoda, hobgoblinlerden biri hafif bir komik melodi çaldı. Müzik odayı doldurdu ve Matthew cadı ışığını kaldırdı. Parıldayarak, merdivenlerden inen bir figürü aydınlattı.

James bir an, neye baktığını anlamadan ve zihni boşalmadan önce birisinin sahne aydınlatması olarak cadı ışığı rune taşını ilk kez kullanıp kullanmadığını merak etti. Christopher gırtlağından küçük bir ses çıkardı ve Thomas fal taşı gibi açıldı.

Deniz kızının insan bacakları vardı. Uzun ve gerçekten oldukça biçimliydiler, James kabul etmek zorunda kaldı, dokuma egzotik deniz yosunlarından yapılmış şeffaf eteklerde bol dökümlüydü.

Ne yazık ki, belden yukarısı ağzı açık, bakan bir balığın ön yarısıydı. Pulları parlak metalik gümüştü ve ışığı, dikkati yemek tabağı büyüklüğündeki, kırpılmayan sarı gözlerinden neredeyse, ama tam olarak değil, dikkati dağıtacak şekilde yansıtıyordu.

Seyirciler çıldırdı, öncekinden iki kat daha yüksek sesle tezahürat ve yuhaladılar. Kurt adamlardan biri "CLARIBELLA!" diye uludu. kederli, özlem dolu bir sesle.

Matthew sırıtarak, "Takvim edebilir miyim?" diye bağırdı, "Deniz Kızı Claribella!"

Kalabalık ıslık çalarak onayladı. James, Christopher ve Thomas kelimeleri bulmakta zorlandılar.

"Deniz kızı geri kalmış," dedi James, kelime dağarcığının bir kısmını - belki de tamamını olmasa da- yeniden kazanarak.

"Matthew ters bir deniz kızı tuttu," diye onayladı Thomas. "Ama neden?"

Christopher, "Ne tür bir balık olduğunu merak ediyorum," dedi. “Deniz kızları belirli bir balık türü mü? Köpekbalıkları mı, ringa balığı mı?

Thomas üzüntüyle, "Bu sabah kahvaltıda çiroz yedim," dedi.

Geriye dönük deniz kızı, deneyimli bir kabare dansçısının rahatlığıyla kalçalarını iki yana sallamaya başladı. Ağzı müziğin ritmiyle açılıp kapandı. Vücudunun her iki yanındaki küçük yüzgeçleri çırptı.

Matthew'un takdirine göre, Devil Tavern kalabalığının geri kalanı, Claribella'nın ve performansının ironik olmayan hayranları gibi görünüyordu. Ne zaman dansı bitmişti, en azından kısmen kendini en ateşli adanmışlarından korumak için tankının arkasına çekildi.

Christopher, "Onun hakkında kesin bir yolu var" dedi. Umutla James'e baktı. "Eee?"

James, "Pounceby'lerin kızak partisine gitmeliydik," dedi.

“Belki de yukarıda sakin bir akşam?” dedi Thomas anlayışla. "Kalabalık arasından bir yol keseceğim."

Aşağı Dünyalılar arasında Thomas'ı takip ederlerken, Claribella ile özel seanslar için bilet satan Matthew onları gördü ve sahneden aşağı atladı.

"Yalnızlığın güzel tesellisini mi arıyorsunuz?" Matthew, James'in kolunu tutarak sordu. Matthew'un her zaman yaptığı gibi kokuyordu - kolonya ve brendi, biraz duman ve talaşla şarkı söylüyordu.

Üçünüzle birlikte yukarı çıkıyorum, dedi James. “Ben buna 'yalnızlık' demezdim. ”

"O zaman sessiz ol," dedi Matthew. "'Sen hala sükûnetin namussuz gelini, Sen sessizliğin ve ağır zamanın üvey çocuğu-' ”

Basamaklara ulaştıklarında, meyhane sahibi Ernie sahneye fırladı ve Claribella ile dans etmeye çalıştı - ama sadece bir çift kısa yüzgeçle, Claribella ondan kolayca kurtuldu ve kelpie Pickles'ın yaşadığı cin küvetine kafa üstü atladı. Bir saniye sonra, Pickles keyifle kişnerken, ağzından cin üfleyerek ortaya çıktı.

Üst kattaki özel odalarına ulaştılar, Thomas kapıları arkalarından sıkıca kilitledi. Hava soğuktu ve tavandan yıpranmış halıların üzerine sürekli bir sızıntı su damlıyordu, ama James yine de hoş bir manzara buldu. Burası Neşeli Hırsızların karargahı, cıvata delikleri, dünyadan uzak yerleri ve James'in şu anda olmak istediği tek yerdi. Kar toplanmıştı ve kurşunlu cam pencerelere karşı dönen beyaz rüzgarlar halinde yağıyordu.

Thomas sızıntıyı yakalamak için boş bir tencere taşırken, Christopher şöminenin önünde diz çöktü ve içine erimiş karla ıslanmış kütükleri inceledi. Cebinden bir nesne, küçük bir cam şişeye bağlı metal bir tüp çıkardı - son haftalarda üzerinde çalıştığı kendi buluşunun kimyasal bir yangın başlatıcısı için bir teslimat yöntemi. Bir düğmeye bastı ve matara pembemsi bir gazla doldu. Küçük bir patlama oldu ve tüpün ucundan kısa bir alev fışkırdı, ama çabucak kendini söndürdü ve kalın siyah duman odaya döküldü.

Bunu beklemiyordum, dedi Christopher, mendilinin ucuyla tüpü kapatmaya çalışarak. James, Matthew'la bıkkın bir bakış attı ve onlar öksürerek ve nefes nefese kalarak pencereleri açmak için koştular. Thomas raflardan yırtık pırtık bir kitap aldı ve dumanı pencereye doğru havalandırmaya çalıştı. Geri kalan pencereleri ve kapıları açtılar ve eldeki her şeyi tuttular ve sonunda dağılana ve her yüzeye acı bir koku ve siyah bir kurum saçılana kadar odadaki keskin dumanı salladılar.

Camları çarparak kapattılar. Thomas yan odaya gitti ve kuru odunla geri döndü: bu sefer Christopher ateşi -sıradan vesta kibritleriyle- yakmaya çalıştığında ateş aldı. Dördü odanın

ortasındaki yuvarlak masanın etrafına toplandılar, hepsi titreyerek; Matthew, James'in ellerini tuttu ve kendi ellerinin arasına aldı.

"Eh, bu düğününün arifesini geçirmek için güzel bir yol," dedi özür dilercesine.

James, dişlerini takırdatarak, "Hiçbir yerde olmayı tercih etmeyeceğim," dedi. "Bir kere, bu düğünle ilgili gerçeği bilen tek kişi sensin."

Matthew, "Böylece bizi bu sondan bir önceki akşamın keyifli olacağına dair olağan beklentiden kurtarıyoruz," dedi. James'in ellerini bıraktı ve dört fincan çıkardı. Brendi şişesini alarak her birine birer ölçü doldurdu.

Sesi hafifti ama sesinde bir keskinlik vardı ve James, Matthew'un bu gece meyhaneye varmadan önce ne kadar içmek zorunda kaldığını merak etti.

Thomas, "Müdavimler Claribella'nın performansını beğenmiş görünüyordu" dedi.

"Onun bir ters deniz kızı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Christopher, leylak rengi gözleri masum bir merakla açıldı.

"Şey," dedi Matthew, kupasını yeniden doldurarak, "öyle değil, hayır. Yani, rezervasyon yapan kişi onun geri olduğunu söyledi, ama ben onun kötü eğitimli olduğunu kastettiğini düşündüm ve züppe olmak istemedim."

Thomas homurdandı.

James, "Onu ayırtmadan önce onu görmek isteyebilirdin," dedi. Fincanından bir yudum aldı; Şimdi çıtırdayan ateş dışını ısıtmaya başlayınca, konyak içini ısıtmaya başladı.

Şaka olsun diye söylemişti ama Matthew yaralı görünüyordu. "Çaba sarf ettim," diye itiraz etti. Thomas ve Christopher'a, "Bu gece için geri kalanınızdan muhteşem bir fikir duymadım," dedi.

"Yalnızca hallettiğini söylediğin için," dedi Thomas.

Önemli olan, dedi Christopher, olası bir çatışmaya endişeyle bakarak, "hepimizin birlikte olmamız. Ve tabii ki James'i törene zamanında götürebilmemiz için."

Matthew, "Elbette, çünkü damat evlenmek için biraz uğraşıyor," dedi ve hepsi birbirine Christopher kadar telaşla baktılar. Dördü çok nadiren tartıştı ya da kavga etti ve James ve Matthew neredeyse hiç.

Matthew bile onun yorumunun çok yakından kesildiğini fark etmiş gibiydi, gerçeğin iskeleti kirin arasından akmış beyaz bir kemik gibi parlıyordu. Şişesini ceketinden çıkardı ve ters çevirdi, ama boştu. Onu yakındaki kanepeye fırlattı ve James'e baktı, gözleri parladı.

Jamie, dedi. "Kalbim. Benim *parabatai'm* . Bunu yapmak zorunda değilsin. Bununla uğraşmak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hem Christopher hem de Thomas hareketsiz oturuyorlardı.

"Cordelia-" James başladı.

Matthew, Cordelia da bunu istemeyebilir, dedi. "Sahte bir evlilik - genç bir kızın hayalini kurduğu şey değil tabii ki..."

James masadan kalktı. Kalbi göğsünün içinde garip bir dövme attı. "Beni kundakçılık, mülkün yok edilmesi ve Melek bilir başka nelerden dolayı Meclis tarafından hapsedilmekten kurtarmak için Cordelia benim için yalan söyledi. Geceyi birlikte geçirdiğimizi söyledi." Sesi sertti, her bir kelime net ve kesindi. "Bunun bir kadın için ne anlama geldiğini biliyorsun. Benim için kendi itibarını mahvetti."

"Ama yok edilmedi," dedi Christopher. "Sen-"

"Onunla evlenmeyi teklif etti," dedi James. "Hayır, boşver, ona evleneceğimizi söyledim. Çünkü Cordelia gerçekten de böyle bir birliktelikten ilk yüz çeviren olacaktı. Yapmak zorunda

hissettiğim bir şeyi yapmamı asla istemezdi, onun iyiliği için kendimi mutsuz etmemi asla istemezdi.”

"Sen?" Thomas'ın gözleri net ve sabitti. "Kendini onun için mutsuz mu ediyorsun?"

Mahvolursa daha mutsuz olurdum, dedi James, ve bunun suçlusu bendeydi. Daisy ile bir yıllık evlilik, ikimizi de kurtarmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel." Nefes verdi. "Unutma? Hepimiz eğlenceli olacağını söyledik mi? Tarla mı?"

Christopher, "Sanırım gün ne kadar yakınsa, o kadar ciddi görünüyor," dedi.

"Hafif bir iş değil," dedi Thomas. "Evlilik rünleri, yeminler..."

"Biliyorum," dedi James, pencerelere doğru dönerek. Kar tüm Londra'yı yutmuş gibiydi. Bir buz dünyasının merkezinde, bir ışık ve sıcaklık noktasında yakalanmış olarak oturdular.

"Ve Grace Blackthorn," dedi Matthew.

Kısa bir sessizlik izledi. Hiçbiri Grace'inkini konuşmamıştı. Cordelia ile dört ay önceki nişan partisinden beri James'in önünde isim.

James, "Aslında Grace'in ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi. "Nişandan sonra çok tuhaftı..."

Matthew'un ağzı büküldü. "Kendisi zaten nişanlı olmasına ve işi olmamasına rağmen..."

"Matthew," dedi Thomas sessizce.

Onunla aylardır konuşmadım, dedi James. "Bir kelime değil."

"O evi onun için yaktığını unutmadın, değil mi?" dedi Matthew, bardağını yeniden doldururken.

"Hayır," dedi James sıkıca. "Ama önemli değil. Daisy'ye bir söz verdim ve bu sözü tutacağım. Doğru şeyi yapmamı engellemek istiyorsan, kampanyayı düğünümden önceki geceden biraz daha erken başlatmalıydın.”

Her şey bir an için çok sessizdi. Dördü hala nefes almıyordu. Kar, yumuşak beyaz patlamalarla camlara çarptı. James camda yansımasını görebiliyordu: kendi siyah saçları, solgun yüzü.

Sonunda Matthew, “Haklısın tabii; Belki de sizin fazla dürüst olduğunuzdan endişeleniyoruz—fazla iyi ve iyilik, bilirsiniz, kötü niyet kadar kesecek kadar keskin bir bıçak olabilir.”

"Ben o kadar iyi değilim," dedi James, pencereden uzaklaşarak...

- ve aniden oda ve arkadaşları düştü ve o, aynı zamanda ayakta durmasına rağmen, uzun bir hiçlik alanında düşme, bükülme ve dönme hissine kapıldı.

Sert bir toprak parçasına inmişti.

Hayır, şimdi değil, olamaz. Ama James ayağa kalkarken kendini külle kaplı bir gökyüzünün altında çorak bir arazide buldu. Bu mümkün değil, diye düşündü - Belial öfkeyle ulurken bu gölge krallığının parçalandığını görmüştü.

Bu yere en son geldiğinde, Cordelia'nın kılıcını Belial'in göğsüne saplamasını izlemişti. Bir resimde yakalanmış bir tanrıçaymış gibi, darbeyi savuran, kılıcını çıkaran ve saçları dalgalanan bir görüntüsü zihninde davetsiz bir şekilde belirdi: Özgürlük veya Zafer insanlara önderlik ediyor.

Ve sonra gökyüzü yarılırken ve parçalanan yeryüzüne kırmızı-siyah bir ışık düşerken dünyanın kendisi esneyerek açıldı. Ve James, Belial'in yüzünün çöküşünü ve vücudunun bin parçaya ayrılmasını izlemişti.

Belial ölmemişti ama Cortana tarafından o kadar zayıflamıştı ki Jem en az yüz yıl geri dönemeyeceğini söylemişti. Ve kesinlikle o andan beri her şey sessizdi. James ne büyükbabasını

ne de büyükbabasının gölge krallığına dair bir ipucu görmüştü. Ama şimdi Belial'den başka kim James'i buraya çekebilirdi?

James gözlerini kısarak arkasını döndü. Rüyalarda ve vizyonlarda pek çok kez gördüğü bu yerle ilgili bir şeyler farklıydı. Ağartılmış kemik yığınları, kum tepeleri, bükülmüş ve budaklı ağaçlar neredeydi? Uzaklarda, yabani otlarla boğulmuş kayşat yığınının ıssız genişliğinin karşısında James, ovaların üzerinde yükselen devasa bir kale olan devasa bir taş yapının ana hatlarını gördü.

Sadece insan eli -ya da en azından zeki olanlar- böyle şeyler yapabilirdi. James, Belial'in krallığının ıssızlığında böyle bir tarihin en ufak bir ipucunu hiç görmemişti.

Havanın bir dalga gibi çarptığını hissetmek için temkinli bir adım attı. Kör oldu, dizlerinin üzerinde boğulmaya zorlandı ve derinliksiz bir karanlığa çekildi. Sert bir ahşap zemine sert bir şekilde inene kadar bükülüp savrularak tekrar hiçbir şey yapmadan fırladı.

Nemli yünle karıştırılmış yanmış kimyasalların kokusunu içine çekerek dirseklerinin üzerinde doğrulmaya zorladı. Görüşü netleşmeden önce sesler duydu, Matthew diğer ikisinin üzerine çıkıyor: “James? Jamie!”

James zayıf bir şekilde öksürdü. Tuzun tadına baktı ve ağzına dokundu parmak uçlarıyla. Siyah ve kırmızı geldiler. Eller bileklerini yakaladı; kabaca yukarı çekildi, bir kol sırtına dolandı. Brendi ve kolonya.

Matthew, dedi kuru bir sesle.

Su, dedi Christopher. "Suyumuz var mı?"

Matthew, James'i uzun kanepeye oturtarak, "Asla eşyalara dokunma," dedi. Yanına oturdu, James'in yüzüne o kadar dikkatle baktı ki, her şeye rağmen James gülmesini bastırmak zorunda kaldı.

İyiyim Matthew, dedi James. "Ayrıca, gözümün içine bakarak ne keşfetmeyi umduğunu bilmiyorum."

"Suyum var," dedi Thomas, Christopher'ı James'e bir kupa vermek için iterek geçti: James'in elleri o kadar çok titriyordu ki, ilk yutuşu soluk borusunun yarısına, gömleğinin yarısına düştü. Christopher havayı yutup nefes alabilene ve düzgün bir şekilde içebilene kadar sırtına vurdu.

Boş bardağı kanepenin koluna koydu. "Teşekkürler Thomas..."

Birdenbire Matthew'un sert bir kucaklamasıyla yakalandı. Matthew'un elleri gömleğinin arkasında sıkıydı, Matthew'un soğuk yanağı onunkilere karşıydı. "Gülünç oldun," dedi Matthew, sesi alçaktı, "sanki ortadan kaybolacakmış gibi, sanki gitmeni dilerdim de ortadan kayboluyorsun-"

James, Matthew'un saçını alnından uzaklaştıracak kadar geri çekildi. "Gitmemi mi diledin?" dedi alayla.

"Numara. Sadece bazen gitmiş olmayı isterdim," dedi Matthew bir fısıltıyla ve bu, Matthew'un söz konusu olduğu en nadir şeydi, hiçbir alay, alay ya da mizah içermeyen tamamen doğru bir ifadeydi.

"Bunu asla isteme," dedi James ve diğer iki Mutlu Hırsızı ve endişeli ifadelerini görecek kadar arkasına yaslandı. "Bir gölgeye mi dönüştüm?"

Thomas başını salladı. Matthew arabanın arkasına yaslanmıştı. şimdi sadece sağ eli James'in bileğine dolandı, sanki James'in hala orada olduğuna dair kendine güven veriyordu.

James, "O çöpün bittiğini sanıyordum," diye itiraf etti.

"Aylar oldu," dedi Christopher.

Thomas, "Artık senin başına gelemeyeceğini düşündüm," dedi. "Belial'ın krallığının yok edildiğini sanıyordum."

James arkadaşlarına güven vermek istercesine baktı - *bu hiçbir şey ifade etmiyor, bunun olması için herhangi bir sebep olabilir, önemli olmadığından eminim* - ama kelimeler dudaklarında öldü. Yerin kasvetliliği hâlâ ona çok yakındı, havanın asit tadı, uzaktaki kale dumanla kaplanmıştı.

Biri onu görmesini istemiş, diye düşündü. Ve onun iyiliğini dileyen biri olması pek olası değildi.

"Biliyorum," dedi sonunda. "Ben de öyle düşündüm."

Dışarıdaki hava o kadar soğuktu ki, sarhoş ve kıkırdayan Cordelia, Enstitü'nün vagonundan aşağı inip Lucie'ye güçlü bir şekilde veda ederken parıldadı. Arkasında Cornwall Bahçeleri karanlıktı ve kepenkleri kapalıydı. "Parti sürprizi için teşekkürler," diye seslendi vagonun kapısını kapatarak. "Düğünümden önceki geceyi kurt adamlarla oynaşarak geçirmeyi hiç beklemiyordum."

"Hile yaptıklarını mı düşündün? Aldattıklarını düşündüm. Ama ne olursa olsun çok eğlenceliydi." Lucie açık pencereden dışarı doğru eğildi ve Cordelia'ya dramatik bir öpücük gönderdi. "İyi geceler hayatım! Yarın sizin *suggeneleriniz olacağım* ! Kardeş olacağız."

Cordelia bir an için endişeli göründü. "Sadece bir yıllığına."

Hayır, dedi Lucie kararlı bir şekilde. "Ne olursa olsun, biz her zaman kardeş kalacağız."

Cordelia gülümsedi ve eve gitmek için döndü. Ön kapı açılmıştı ve Lucie kapı aralığında Alastair'i görebiliyordu, elinde yüksek bir lamba tutuyordu, tıpkı Diogenes gibi dürüst bir adam arıyordu. adam. Kapıyı kız kardeşinin arkasından çekmeden önce Lucie'ye başını salladı; Lucie vagonun yan tarafına vurdu ve Balios yeniden başladı, toynaklarının sesi karlı zemine karşı boğuk bir yağmur gibiydi.

Aniden yorgun düşen mavi ipek koltuğa bir iç çekerek geri çöktü. Uzun bir gece olmuştu. Anna, gece yarısından bir saat kadar sonra Pekinli bir vampir olan Lily ile birlikte sıvışıp gitmişti. Lucie kararlı davranmıştı - Cordelia eğlendiği sürece Ruelle'de kalmak istemişti; arkadaşının ertesi gün yarı korku içinde olduğunu biliyordu. Onu suçlayamazdı. İnsanlar aşktan ziyade her türlü çıkar için evlenmediklerinden değil, geçici olsa bile çok dramatikti. Cordelia, James gibi yarın oldukça iyi bir performans sergilemek zorunda kalacaktı.

"Düşüncelerin için Penny," dedi alçak bir ses. Lucie başını kaldırıp baktı, ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Jesse. Karşısında otururken, yüzü pencereden süzülen araba lambasının pembe parıltısıyla aydınlandı. Bir an ile diğeri arasında aniden belirdiğinde kendini atlamamak için eğitmişti; Yeniden tanıştıklarından bu yana geçen dört ay içinde, onu neredeyse her gece görmüştü.

Hep aynı görünüyordu. Hiçbir zaman bir inç boyunda ya da saçı bir inç uzunluğunda olmadı. Hep aynı siyah pantolon ve beyaz gömlekle güven verici bir şekilde giyinmişti. Gözleri her zaman koyu ve yeşildi, kararmış bir madeni paranın üzerindeki pazı gibi.

Ve onun varlığı, her zaman, narin parmaklar omurgasında yürüyormuş gibi hissettirirdi. Ürpertici ve sıcak, hepsi aynı anda.

"Bir kuruş çok az," dedi sesini bir çabayla hafif tutarak. “Düşüncelerim çok ilginç ve daha fazla nakit harcaması gerekiyor.”

Boş ceplerini göstererek, "Ne yazık ki paramparça oldum," dedi. "Ruelle'de iyi vakit geçirdin mi? Anna'nın kıyafetleri gerçekten muhteşem; Bana yelekler konusunda tavsiyede bulunmasını isterdim ve tükürür, ama bilirsin..." Kollarını kaldırdı, hiç değişmeyen kıyafetini işaret etti.

Lucie ona gülümsedi. "Gizleniyor muydun? seni görmedim."

Jesse bir odadaysa onu görmemesi nadirdi. Dört ay önce, James'in hayatını kurtarmak için son nefesini vermişti - bir zamanlar şimdi boynuna taktığı altın madalyona hapsedilmişti. Lucie daha sonra kaybın Jesse'nin kaybolacağı veya ortadan kaybolacağı anlamına geleceğinden endişelenmişti; can sıkıcı bir şekilde asılsız kalırken, sadece onun için bile olsa hala çok görünürdü.

Siyah kafasını mavi ve altın rengi döşemeye dayadı. "Ruelle'e güvenli bir şekilde girdiğinizden emin olmak için uğramış olabilirim. Geceleri Berwick Sokağı çevresinde bir sürü şüpheli tip var: hırsızlar, keskiler, hırçınlar...”

"Rapscallionlar mı?" Lucie çok sevindi. “Bu, *Güzel Cordelia'dan* bir şeye benziyor .”

"Bundan bahsetmişken." Suçlayıcı parmağını ona doğrulttu. "Ne zaman okumama izin vereceksin?"

Lucie tereddüt etti. *Gizli Prenses Lucie Korkunç Ailesinden Kurtarıldı* gibi daha önceki romanlarından bazılarını okumasına izin vermişti , özellikle de Zalim Prens James karakterinden çok keyif almıştı. Ama *Güzel Cordelia* farklıydı. "Kitabı parlatıyorum," dedi. "Parlatma gerektirir. Tüm romanlar elmaslar gibi parlatılmalıdır.”

Ya da ayakkabılar, dedi kuru bir sesle. “Kendim bir roman yazmayı düşünüyordum. Çok, çok sıkılmış bir hayalet hakkında.”

"Belki," diye önerdi Lucie, "çok sadık bir kız kardeşi ve çok sadık bir arkadaşı olan bir hayalet hakkında bir roman yazmalısın.

Jesse cevap vermedi. Eğlenmek istemişti ama gözleri koyulaşmış ve ciddileşmişti. İnsan hayaletken bile gözlerin ruhun penceresi olması ne tuhaftı. Ve Jesse'nin bir ruh. Ve yaşayan her şey kadar canlıydı, dünyada bir kez daha özgür olmak için can atıyordu, sadece geceleri gelen yarı varlığa mahkum edilmemişti.

Jesse pencereden dışarı baktı. Geç bir saatte neredeyse terk edilmiş olan Piccadilly Circus'tan geçiyorlardı. Ortadaki Eros heykeli hafifçe karla kaplanmıştı; aşağıdaki basamaklarda yalnız bir serseri uyudu. "Çok fazla umudun yok, Lucie. Bazen umut tehlikelidir."

"Bunu Grace'e mi söyledin?"

"Dinlemeyecek. Bir kelime değil. Ben... hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

Lucie hâlâ mavi çocuk eldiveniyle elini uzattı. Jesse, kendisini de göremese de, pencerenin iç tarafına çizilen belli belirsiz yansımada onu izliyor gibiydi. Belki de o şekilde tercih etti.

Avuç içi yukarı bakacak şekilde kendi elini çevirdi. Eldivenini çıkararak parmaklarını hafifçe onunkinin üzerine koydu. *Ey.* Onu hissetmek - eli soğuktu ama bir dokunuşun hatırası gibi biraz belirsizdi. Yine de damarlarına kıvılcımlar gönderdi - onları neredeyse karanlıktaki ateş böcekleri gibi görebiliyordu.

Boğazını temizledi. "Hayal kırıklığına uğramam konusunda endişelenme," dedi. "Önemli şeylerle çok meşgulüm ve yarın ayarlamam gereken bir düğün var."

Sonra ona baktı, neredeyse isteksizce gülümsedi. "Bu düğünü tek planlayan sen misin?"

Başını salladı, şapkasındaki çiçekleri titretti. "Yetkili olan tek kişi."

"Ah, gerçekten. *Gizli Prenses Lucie, Korkunç Ailesinden Kurtarıldı'daki* Prenses Lucie'nin çiçek düzenleme sanatında Zalim Prens James'i en iyi şekilde alt ettiği sahneyi hatırlıyorum .

"James bu bölümden çok rahatsız oldu," dedi Lucie biraz tatmin olmuş bir şekilde. Onlar geçerken vagona ışık parladı sokak lambaları: Dışarıda, Haymarket Tiyatrosu'nun Korint revakının önünde yalnız bir polis tek başına yürüyordu.

Artık Jesse'nin elini onunkilerde hissedemiyordu. Aşağıya baktı ve parmaklarını hiçbir şeye karşı koymuş gibi göründüğünü gördü - adam birazdan tamamen önemsize gitmiş gibiydi. Kaşlarını çattı, ama o çoktan elini geri çekmiş ve onu bir şeyler hayal edip etmediğini merak etmeye bırakmıştı.

Sanırım yarın Grace'i göreceksin, dedi Jesse. "Düğünden rahatsız olmamış gibi görünüyor ve kardeşine iyi dileklerini iletmiş gibi görünüyor."

Lucie merak etmekten kendini alamadı. Grace, o ve Jesse'nin ancak hafifçe dokunabilecekleri bir konuydu. Jesse gündüzleri baygın yattığından ve Grace geceleri Bridgestocks ve Charles'tan kaçmakta güçlük çektiğinden, onları aynı anda hiç görmedi; Jesse onu sık sık ziyaret ederdi ama Lucie ile konuşmaları hakkında hiç konuşmazdı. Grace ve Lucie'nin Jesse'yi kurtarmak için birlikte çalıştıkları onca şeye rağmen onun şimdiki haliyle konusu garipti.

Jesse, Grace'in Tatiana'nın etkisinden korunmak için Charles'la nişanlandığını ve James ile Cordelia'nın Cordelia'nın itibarını kurtarmak için evlendiklerini anlamış görünüyordu. Hatta bunun doğru olduğunu düşünüyor gibiydi. Ama Jesse ablasını büyük bir koruyucu sevgiyle seviyordu ve Lucie, Grace'in James'in kalbini kırdığından endişelendiği gerçeğini onunla tartışmak istemiyordu.

Özellikle hala Grace'in yardımına ihtiyacı varken.

"Pekala, bunu duyduğuma sevindim," dedi hızlı bir şekilde. Shoe Lane'den çıkıp Enstitü'nün demir kapısından geçerek avluya girdiler. Katedral üzerlerinde yükseldi, karanlık ve gökyüzüne karşı heybetli. “Ne zaman—seni bir daha ne zaman göreceğim?”

Hemen sormamış olmayı diledi. Her zaman ortaya çıktı, toplantıları arasında nadiren bir geceden fazlasını kaçırdı. Ona baskı yapmamalı.

Jesse biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. “Görünüş yapabilir miydim? düğün sırasında ance. Çok yazık. Seni *suggenes elbisenle görmek isterdim* . Bir kelebeğin kanatlarına benziyordu.”

Ona malzemeyi daha önce göstermişti - yanardöner bir şeftali-lavanta shot ipeği -; yine de, onu hatırlamasına şaşırdı. Enstitüde ışıklar yanıyordu; Lucie, ailesinin yakında onu karşılamaya geleceğini biliyordu. Enstitünün ön kapısı açılıp kaldırım taşlarına sıcak sarı ışık saçarken, Jesse'den uzaklaştı ve atılan eldivenini toplamak için uzandı.

"Belki yarın gece..." diye başladı ama Jesse çoktan gitmişti.

LÜTUF YARIŞI : 1893–1896

Bir zamanlar başka biriydi, o kadarını hatırlıyor. Aynı ince bileklere ve beyaz-sarı saçlara sahip olmasına rağmen farklı bir kız. Daha küçükken, ailesi onu oturttu ve kendisinin ve tanıdıklarının sıradan insanlar değil, meleklerin torunları olduğunu açıkladı. Nefilim, dünyayı onu tehdit eden canavarlardan korumaya yemin etti. Kızın hatırlamadan önce elinin arkasında bir göz çizimi vardı. Ailesi onu oraya koydu ve onu Gölge Avcılarından biri olarak işaretledi ve diğerlerinin göremediği canavarları görmesine izin verdi.

Her halükarda, anne babasının yüzlerinin ayrıntılarını, yaşadıkları evin ayrıntılarını hatırlayabilmelidir. Yedi yaşındaydı - Alicante'deki taş odada bir kalabalık olduğunda nasıl hissettiğini hatırlayabiliyor olmalıydı. Ona yabancı olan yetişkinlerin bir kısmı geldi ve ona anne ve babasının öldüğünü söyledi.

Bunun yerine o an duygunun sonuydu. Taş odaya girmeden önce var olan kız - o kız gitmişti.

İlk başta kız başkalarıyla birlikte yaşamaya gönderileceğini düşündü. Ailesinin üyeleri, ebeveynleri onlardan uzak ve yabancı olmalarına rağmen. Bunun yerine tamamen farklı bir yabancıyla yaşamaya gönderildi. Birdenbire o bir Karaçalı oldu. Bir piyano gibi siyah ve parlak bir abanoz arabası onu almaya geldi; onu İdris'in yazlık tarlalarından Brocelind Ormanı'nın kenarına ve özenle telkari demir kapılardan geçirdi. Blackthorn Malikanesi'ne, yeni evi.

Alicante'nin alt kısmındaki mütevazı bir evden en eski Gölge Avcısı ailelerinden birinin atalarının evine gitmek, kız için bir şok olmuş olmalı. Ama bu şok ve gerçekten de Alicante'deki evle ilgili anılarının çoğu, diğer pek çok şey gibi gitmişti.

Yeni annesi tuhaftı. İlk başta nazikti, neredeyse çok nazikti. Kızı aniden belinden kavrayacak ve sımsıkı tutacaktı. "Bir kızım olacağını hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı, sanki odadaki kızın göremediği birine anlatıyormuş gibi şaşkın bir tonda. "Ve çok güzel bir isimle gelen bir tane de. Lütuf."

Lütuf.

Tatiana Blackthorn'un tuhaf olmasının başka, daha korkutucu yönleri de vardı. İdris'teki evi ayakta tutmak ya da çürümesini önlemek için hiçbir adım atmadı; tek hizmetçisi, Grace'in nadiren gördüğü asık suratlı ve sessiz bir hizmetçiydi. Bazen Tatyana hoştu; diğer zamanlarda kardeşlerine, diğer Gölge Avcıları ailelerine ve genel olarak Gölge Avcıları'na karşı, acılarının bitmek tükenmek bilmeyen bir ayinini sert bir şekilde dile getiriyordu. Kocasının ölümünden onlar sorumluydu ve Grace'in anladığı gibi, onların hepsi şeytana gidebilirdi.

Grace içeri alındığı için minnettardı ve bir ailesi ve ait olacağı bir yeri olduğu için mutluydu. Ama orası tuhaf bir yerdi, annesi hiçbir zaman tam olarak bilinemezdi, malikanenin aydınlatılmamış arka köşelerinde her zaman tuhaf büyülerle uğraşırdı. Jesse olmasaydı, çok yalnız bir hayat olurdu.

Ondan yedi yaş büyüktü ve bir kız kardeşi olduğu için mutluydu. Sessiz ve kibardı ve ona kitap okudu ve bahçede çiçek taçları yapmasına yardım etti. Anneleri düşmanları ve onlara karşı duyduğu intikam hakkında konuşmaya başladığında yüzünün boş olduğunu fark etti.

Tatiana Blackthorn'un dünyada sevdiği bir şey varsa o da Jesse'ydi. Grace'e karşı tokatlar ve çimdikler konusunda eleştirel ve liberal olabilirdi ama Jesse'ye asla elini kaldırmazdı. Grace, erkek olduğu için mi, yoksa Tatiana'nın kan bağıyla çocuğu olduğu için mi, Grace sadece Tatiana'nın aldığı bir koğuş olduğu için mi, diye merak etti.

Cevap çok az önemliydi. Grace, Jesse'ye sahip olduğu sürece annesinin hayranlığına ihtiyacı yoktu. En çok ihtiyaç duyduğu anda bir refakatçiydi ve o kadar yaşlıydı ki neredeyse ona büyümüş görünüyordu.

Arkadaşlık için birbirlerine sahip olmaları iyi bir şeydi, çünkü anneleriyle birlikte İngiltere'de Tatiana'nın kardeşlerinden aldığı geniş bir taş malikâne olan Chiswick House'a yaptıkları kısa geziler dışında, malikanenin arazisini nadiren terk ederlerdi. yirmi beş yıl önce ve şimdi kıskançlıkla korunuyor. Chiswick Evi Londra'ya yakın olmasına ve dolayısıyla değerli bir mülk olmasına rağmen, Tatiana onun da çürümesini izlemeye kararlı görünüyordu.

Grace, İdris'e döndüğü için her zaman rahatlamıştı. Londra'ya yakın olmak ona -gölgelere ve rüyalara dönüşen- eski hayatını pek hatırlatmıyordu ama ona bir geçmişi olduğunu, Jesse'ye, Tatiana'ya ve Blackthorn Malikanesi'ne ait olmadan önceki bir zamanı hatırlattı. . Ve bunun anlamı neydi?

Bir gün Grace, kendisininkinin üstündeki odadan gelen tuhaf bir gümleme sesi duydu. Endişelenmekten çok merak ederek araştırmaya gitti ve gürültünün kaynağının şok edici bir şekilde, Malikanenin en üst katındaki yüksek tavanlı, havadar odalardan birine saman balyaları ve bir çuval beziyle geçici bir bıçak fırlatma galerisi kurmuş olan Jesse. Evin daha önceki sakinleri tarafından eğitim odaları olarak kullanılmış olmalılar, ancak annesi onlardan yalnızca “balo salonları” olarak söz etmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Grace, skandal. "Gölge Avcıları gibi davranmak istemediğimizi biliyorsun."

Jesse saman balyasından fırlatılan bıçağı almaya gitti. Grace, hedefini çok isabetli bir şekilde vurduğunu fark etmeden edemedi. "Rol yapmak değil, Grace. Biz Gölge Avcılarıyız.”

"Doğumdan, diyor anne," dedi ihtiyatla. "Ama seçimle değil. Gölge Avcıları vahşi ve katildir, diyor. Ve antrenman yapmamıza izin verilmiyor.”

Ağabeyi bıçağı tekrar fırlatmaya hazırlandı. "Yine de, sadece Gölge Avcıları için kurulmuş ve bilinen gizli bir ulus olan İdris'te yaşıyoruz. Bir Mark taşıyorsun. Yapmalıyım."

Jesse, dedi Grace yavaşça. "Gölge Avcısı olmayı gerçekten bu kadar mı umursuyorsun? Sopalarla iblislerle savaşmak ve diğer şeyler hakkında?”

"Yapmak için doğduğum şey bu," dedi, kaşları karardı. "Sekiz yaşımdan beri kendi kendime öğrendim - bu evin çatı katı eski silahlar ve eğitim kılavuzlarıyla dolu. Sen de bunun için doğdun.” Grace tereddüt etti ve aklında ender bir anı belirdi; anne ve babası Alicante'deki küçük evlerinin duvarına asılmış bir tahtaya bıçak fırlattı. Şeytanlarla savaşmışlardı. Nasıl yaşadılar ve nasıl öldüler. Elbette bu, Tatyana'nın iddia ettiği gibi tamamen aptallık değildi. Elbette anlamsız bir hayat değildi.

Jesse onun tuhaf ifadesini fark etti ama ona ne düşündüğünü söylemesi için baskı yapmadı. Bunun yerine fikrini söylemeye devam etti. "Ya bir gün iblisler tarafından saldırıya uğrarsak? Birinin ailemizi koruması gerekecek.”

"Beni de eğitir misin?" dedi Grace aceleyle ve kardeşi Aniden önemsenme duygusuyla bunalmış, gözyaşlarına boğulmasına neden olan bir gülümsemeye dönüştü. Bakımlı olmaktan. Kendinden daha büyük bir şeye ait olmak.

Bıçaklarla başladılar. Gündüz antrenman yapmaya cesaret edemiyorlardı ama anneleri uykudayken arka stopa gelen bıçak seslerini duyamayacak kadar uzaktaydı. Ve Grace, kendi sürprizine göre, hızlı öğrenerek eğitimde başarılı oldu. Birkaç hafta sonra, Jesse ona bir av yayı ve güzel, kırmızı, sertleştirilmiş deriden bir ok kılıfı verdi - yeni olmadıkları için özür diledi, ancak onları tavan arasından topladığını ve haftalarca onları temizlemek ve onarmak için harcadığını biliyordu. pahalı bir hediyeye sahip olmaktan daha fazlasını ifade ediyordu.

Okçuluk derslerine başladılar. Bu çok daha tehlikeli bir ihtimaldi, gecenin bir yarısı evin arkasındaki eski alanda pratik yapmak için neredeyse duvarlara kadar gizlice dışarı çıkmayı içeriyordu. Grace tüm kıyafetleriyle yatağa girer, penceresinden ay görünene kadar bekler ve kardeşine katılmak için evin aydınlatılmamış kasvetli merdivenlerinden inerdi. Jesse sabırlı, nazik ve cesaret verici bir öğretmendi. Bir erkek kardeşe sahip olmayı hiç düşünmemişti, ama şimdi her gün bir erkek kardeşi olduğu için minnettardı - ve annesine sadece görev duygusuyla minnettar olmakla kalmıyordu.

Tatiana ile yaşamaya başlamadan önce Grace, yalnızlığın ne kadar güçlü bir zehir olabileceğini asla anlamamıştı. Aylar geçtikçe yalnızlığın onu evlat edinen annesini çıldırttığını fark etti. Grace, Tatyana'yı sevmek istedi ama annesi böyle bir sevginin büyümesine izin vermeyecekti. Yalnızlığı o kadar çarpıklaşmıştı ki, aşktan korkmaya başlamış ve Jesse'den başka kimsenin sevgisini reddetmişti. Grace yavaş yavaş Tatiana'nın Grace'in sevgisini istemediğini anlamaya başladı. Sadece sadakatini istiyordu.

Ama bu aşkın bir yere gitmesi gerekiyordu yoksa Grace patlayabilirdi. bir barajı patlatan bir nehir gibi. Böylece tüm sevgisini Jesse'ye döktü. Ona ağaçlara tırmanmayı, Fransızca konuşmayı ve okumayı öğreten Jesse, her akşamı yatağının yanında bitirerek ona *Aeneid* of Virgil ve *Treasure Island gibi çeşitli eserlerden okumalar yaptı* .

Annelerinin dikkati başka konularla meşgul olduğunda, koridorun sonundaki kullanılmayan çalışma odasında buluşurlardı; burada her tarafta tabandan tavana kitap rafları ve çürüyen birkaç büyük koltuk vardı. Jesse ona bunun da eğitimlerinin bir parçası olduğunu ve birlikte okuyacaklarını söyledi. Grace, Jesse'nin ona neden bu kadar iyi davrandığını asla bilemedi. Belki de başından beri Grace'le kendisinin tek gerçek müttefikleri olduğunu ve hayatta kalmalarının birbirlerine bağlı olduğunu anladığını düşündü. Ayrı ayrı, annelerini talep eden aynı çukura düşebilirler; birlikte gelişebilirler bile.

Grace on yaşındayken, Jesse annesini sonunda bir rün almasına izin vermesi için ikna etti. Sight için bir Voyance runesi bile olmadan İdris'te yaşamanın haksızlık olduğunu söyledi. İdris'te yaşayan herkesin Gören olduğu ve olmamasının onun için tehlikeli olabileceği anlaşıldı. Anneleri kaşlarını çattı ama pes etti. İki Sessiz Kardeş geldi. Grace kendi rün törenini zar zor hatırladı ve Blackthorn Malikanesi'nin karanlık koridorlarındaki yaralı, sürüklenen figürlerin görüntüsü tüylerini diken diken etti. Ama cesaretini topladı ve Sessiz Bir Kardeş, Jesse'nin sağ elinin arkasına Voyance runesini yazdığında Jesse'nin yanındaydı. Elini kaldırdığını görmek, şaşkınlıkla bakmak, Kardeşlere bolca teşekkür etmek için oradaydı.

Ve o gece onun öldüğünü görmek için oradaydı.

3

ACI VE TATLI

Ah peki, peki, peki, kandırılmış olabilirim
Biraz cilveli bir aldatmacayla.
Yine de, o bir hile değilse,
Maud göründüğü gibi olsaydı,
Ve onun gülümsemesi hayal ettiğim tek şeydi,
O zaman dünya bu kadar acı değildi
Ama bir gülümseme onu tatlı yapabilirdi.

—Alfred, Lord Tennyson, "Maud"

sevmeyen bir adamla evlenmek zorunda değilsin.

Yüzünü yatak odasındaki aynaya dönerken, Cordelia'nın zihninde perinin sesi yankılandı. Gelinliğinin canlı altın rengine rağmen - bu gerçekliğe ince bir kurdeleyle bağlı yüzen bir ruha - rağmen neredeyse bir hayalet gibi görünüyordu. *Onu* sevmeyen bir adamla evlenecek olan o değildi. Bu gün, bu yatak odasında durup, annesi ve erkek kardeşiyle aynı çatı altında uyumaktan kalkıp, kış güneşinde solgun, South Kensington'ın sıra evlerinde penceresinden dışarı baktığı son gün olamazdı. Henüz on yedi yaşındayken hayatı bu kadar değişecek olamazdı.

" *Dokhtare zibaye adam* . Güzel kızım" dedi annesi, hamile karnına dikkat ederek garip bir kucaklamayla arkadan kollarını Cordelia'ya doladı. Cordelia aynada ikisine de baktı: ellerinin, ağızlarının benzer şekilleri. Annesinin çeyizinin bir parçası olan altın bir kolye takmıştı. Teni annesininkinden birkaç ton daha açıktı ama gözleri aynı siyahtı. Ve ne zaman Sona'dan daha uzun olmuştu?

Sona kıkırdadı. Cordelia'nın başını çevreleyen mücevherli altın bandajdan bir tutam saç dökülmüştü; yerine geri koymak için hareket etti. "Leyla, *azizim.* Endişeli görünüyorsun."

Cordelia yavaşça nefesini verdi. Ona gerçeği söylerse Sona'nın tepkisini hayal bile edemezdi. "Bu sadece oldukça büyük bir değişiklik, *Mâmân* . Bu evden taşınmak - ve Cirenworth'a değil, oldukça garip bir eve geri dönmek -"

"Leyla," dedi Sona. "Üzülme. Bir değişiklikle yüzleşmek her zaman zordur. Babanla evlendiğimde, çok gergindim. Yine de herkesin konuştuğu tek şey ne kadar şanslı olduğumdu, çünkü o iblis Yanluo'yu öldüren atılgan kahramandı. Ama annem beni bir kenara çekti ve 'O gerçekten çok gösterişli ama kendi kahramanlığını unutmamalısın' dedi. Böylece her şey iyi olacak. Sadece kendi kahramanlığınızı unutmayın."

Sözler Cordelia'ya bir başlangıç verdi. Sona, bir kahramanlık ideali olması dışında ailesinden nadiren söz ederdi—soyu İran'ın Gölge Avcıları arasında çok geriye uzanan bir aile. Cordelia, büyükanne ve büyükbabasının artık yaşamadığını biliyordu - o doğmadan önce ölmüşlerdi - ama Tahran'da halaları, amcaları ve kuzenleri vardı. Sona onlardan pek bahsetmemişti ve onları

James ve Cordelia'nın düğününe davet etmemişti, bu kadar uzağa gitmelerini beklemenin kabalık olacağını ve Portallara güvenmediklerini söyledi.

Sanki Elias ile evlendiğinde eski hayatından tamamen ayrılmıştı ve şimdi Risa, İranlı ailesine en yakın şeydi. Cordelia'yı rahatsız eden tek konu Sona'nın izolasyonu değildi. Elias, sonuçta, uzun yıllardır cesur bir kahraman oldu. Sona bunun hakkında ne düşündü? Kocasının "sağlığı" nedeniyle, çocuklarını büyütmek için bir kenara koyan, her zaman dolaşan, bir türlü yerle bir etmeyen kahramanlığı hakkında ne düşünüyordu?

"Sona *khanoom* !" Risa aniden kapıda belirdi. "Geldi," diye devam etti, omzunun üzerinden acil bir bakış atarak. "Az önce -hiç bir uyarı olmadan-"

"Alastair! Cordelia!" Aşağıdan tanıdık bir ses yükseldi. "Sona, aşkım!"

Sona solgunlaştı ve kendini sabitlemek için elini duvara dayadı. "İlyas mı?"

" *Baba* mı?" Cordelia elbisesinin kalın eteklerini alıp salona koştu. Risa çoktan aşağıya inmişti, ifadesi fırtınalıydı. Elias ona bakmadan yanından geçti, yüzünde bir gülümseme, bir eli yeni direk direğinde, basamakların tepesine koştu.

Cordelia durma noktasına geldi. Babasının sesini duyduğunda içini bir sevinç dalgası kaplamıştı, ama şimdi annesi Elias'ı kucaklamak için aceleyle yanından geçerken kıpırdayamıyordu. Cordelia, babası annesini kucaklayıp öperken, sonra geri çekilip yuvarlak karnına elini koyarken, Cordelia garip bir şekilde uzaklaştığını hissetti.

Sona, Elias'la yumuşak ve hızlı bir şekilde konuşarak başını eğdi. Gülümsemesine rağmen bitkin görünüyordu, yüzünü kaplayan derin oluklar, çenesinde yer yer gri sakallar vardı. Takım elbisesi yıpranmıştı, sanki götürüldüğünden beri her gün giyiyormuş gibi.

Kollarını çıkardı. Cordelia, dedi.

Felcinden kurtuldu. Bir an sonra babasının kucağındaydı ve onun tanıdık hissi, alnını öperken sakalının sert sıyrıkları, her şeye rağmen onu sakinleştirdi. " *Bâbâ* ," dedi başını kaldırıp ona bakmak için. Çok *yaşlı görünüyordu* . "Nerelerdeydin? Çok endişelendik."

Giysilerinin ve saçlarının kokusu -tütün gibi dumanlı- tanıdık da. Yoksa altında tatlı bir çürüme mi vardı? Üzerinde alkol mü kokuyordu yoksa bir şeyler mi hayal ediyordu?

Elias onu bir kol mesafesinde tuttu. "Hoşgeldin için minnettarım, canım." Onu baştan aşağı süzdü ve gözünde bir pırıltıyla ekledi, "Gerçi sırf benim için bu kadar giyinmene gerek yoktu."

Cordelia güldü ve düşündü, *Babam geri döndü. Benim düğünümde olacak. Önemli olan bu.* Elias gülümseyerek sözünü keserken, "Bu benim gelinliğim," demeye başladı.

"Biliyorum çocuğum. Bu yüzden bugün döndüm. Düğününü kaçırmayı hayal bile edemezdim."

"Öyleyse Basilias seni serbest bıraktığında neden geri dönmedin?" Hepsi, odasından yeni çıkmış olan Alastair'i görmek için döndüler. Belli ki tören için giyinme sürecindeydi - manşetleri açıktı ve ceketi yoktu. Aşk, Sevinç ve Birlik için altın rünlerle çizilmiş siyah bir yelek giyiyordu ama ifadesi kutlamadan başka bir şey değildi. "Seni bir hafta önce saldıklarını biliyoruz, Peder. Daha erken dönseydin, bu annemin içini rahatlatacaktı. Leyla'nın da."

Elias oğluna baktı. Cordelia'ya yapması gerektiği gibi kollarını uzatmadı ama konuşurken sesi duyguluydu. "Gel ve beni selamla Esfandiya¯r" dedi.

Alastair'in göbek adıydı. Esfandiya¯r, herhangi bir iblisi büyülü bir zincirle bağlayabilen, eski efsanevi kralların Farsça bir kitabı olan *Shahnameh'den* büyük bir kahramandı . Alastair, küçükken *Şehname'den* hikayeler duymayı çok severdi ; O ve Cordelia okurken Elias'la ateşin yanında kıvrılırlardı.

Ama bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi Alastair kıpırdamadı ve Elias kaşlarını çatmaya başladı.

"Evet, birkaç gün önce beni serbest bıraktılar," dedi. "Ama dönmeden önce, İdris'in batısındaki Fransa'daki vahşi doğaya gittim."

"Kefaret etmek için mi?" Alastair'in sesi keskindi.

Elias, Cordelia'nın düğün hediyesini getirmeye, dedi. *"Rıza!"* merdivenlerden aşağı seslendi.

"Ah, hayır, hediyeleri daha sonra değiştirebiliriz," diye itiraz etti Cordelia. Gerginliğin arttığını hissedebiliyordu, annesi endişeyle oğluyla kocası arasında bir oraya bir buraya bakıyordu. "Onları James'le açtığımda."

Elias merdivenlerden tekrar, "Risa," diye seslendi, "şu dikdörtgen tahta kutuyu eşyalarımdan geri alabilir misin? Ve saçmalık," dedi Cordelia'ya. "Eviniz için bir hediye değil. Bu *senin* için bir hediye ."

Risa kısa süre sonra omzunda dengeli bir kutuyla ortaya çıktı, yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade vardı. Kaşlarını çatmasına aldırmayan Elias, onu elinden aldı ve Cordelia'ya sunmak için döndü. Duvara yaslanmış Alastair'e baktı. Ona ne yapması gerektiğini sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Sadece omuz silkti. Onu biraz sarsmak istedi: Mutluymuş gibi yapmak canını acıtır mıydı?

Pirinç mandalları açıp açarken kutuyu tutan babasına döndü.

Nefesi kesildi.

Parlak mavi kadifeden bir yatağın üzerinde bir kın vardı - Cordelia'nın gördüğü en güzel kınlardan biriydi, bir müzede sergilenmeye değerdi. Gümüş kadar parlak, ince çelikten dövülmüştü, yüzeyi yaldızla özenle kaplanmış ve hassas kuş, yaprak ve sarmaşık desenleriyle oyulmuş. Daha yakından bakınca, yaprakların arasında kelebeklere benzeyen minik rünler görebiliyordu.

"Kızıma layık tek hediye," dedi Elias, "onu seçen kılıca layık hediye."

"Nereden geldi?" diye sordu Cordelia. Hareket etmekten kendini alamıyordu. Alastair'in babalarını -ve kendisini, Cordelia'yı ve annelerini- içkinin sonuçlarından kurtarmak için birçok kez ihtiyaç duyduğu hakkında ona söylediği şey... Babası nasıl bu kadar bencil, ailesinin ihtiyaçlarına karşı bu kadar kayıtsız olabilir?

Ama aynı zamanda birçok kez onun yanında olmuş, ağaca tırmanmasına, antrenman yapmasına yardım etmiş, ona Cortana'nın önemini ve onu kullanan kişiye verilen sorumluluğu öğretmişti. Ve bugün, düğün gününde ona gelmiş ve bu hediyeyi getirmişti. İyi niyetli olduğunu düşünmek bu kadar yanlış mı olurdu?

Elias, "Kuzey Fransa'nın peri halkı mükemmel işçilikleriyle ünlüdür," dedi. "Bu kının Melusine tarafından yapıldığı söyleniyor. Senin olması gerektiğini biliyordum. Umarım bunu sevgimin bir simgesi olarak kabul edersin çocuğum ve daha iyisini yapma sözü olarak."

Sona titrek bir şekilde gülümsedi. Elias kutuyu dikkatlice holdeki masaya koydu. Cordelia kollarını ona dolayarak, "Teşekkürler, Peder," dedi. Adam ona sıkıca sarılırken, göz ucuyla bir hareket fark etti ve başını kaldırdığında Alastair'in tek kelime etmeden odasına döndüğünü gördü.

James, yatak odasında halıda bir aşağı bir yukarı dolaşırken, kanlı bilezik hâlâ bileğindeydi, diye düşündü. Günlerdir onu kaldırmayı düşünüyordu. Aslında, onu *çıkarmaya çalıştığından* oldukça emindi , ama tutturucu sıkışmıştı.

Aynada kendini gördüğünde, mandalı dürtmek için kullanabileceği bir mektup açacağı aramak için masasının yarısını arıyordu. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için durdu; Cordelia'nın iyiliği için elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

Saçlarını düzeltti -umutsuz, çünkü hemen yeniden fırladı- ve Lemuel Sykes adında eski bir adam olan babasının terzisi tarafından kendisi için yapılan altın brokar fraktaki son düğmeyi açtı.

James'i Lemuel'e sunduğunda babasının heyecanını düşündü: “Oğlum evleniyor!” Sykes öfkeyle tebriklerini mırıldanmıştı. Kulak kıllarının miktarı göz önüne alındığında, James kurt adam olma ihtimalini eşitledi ama sormak kabalıktır. Her halükarda Will, Sykes'ın itici tavrını ve gözlerinin önünde yaşlılıktan ölme korkusunu görmezden gelmekte haklı çıktı. James, kendi görünümünün en iyi yargıcı olmadığını hissetti, ancak takım elbisesi, zengin altın rengi ceketi ve diğer her şeyi tarafından alınmıştı bile, onu *ciddi gösteriyordu* . Ne yaptığını bilen, niyeti olan genç bir adam gibi. Durum göz önüne alındığında, güven yanılsamasını bile kullanabilirdi.

Kapısı çalındığında tekrar masaya doğru yürümeye başlamıştı. James, ailesini kendi resmi kıyafetleri içinde zarif bulmak için açtı. James gibi Will de bir frak ve siyah pantolon giymişti, ama ceketi abanoz yününden kesilmişti. Tessa, küçük tohum incileriyle süslenmiş, allık rengi kadifeden sade bir elbise giydi. İkisi de ciddi görünüyordu.

James'in midesi düştü. "Bir sorun mu var?"

Öğrendiler, diye düşündü. *Blackthorn Malikanesi'ni yakmam hakkında -Cordelia'nın beni korumak için devreye girmesi- bu evliliğin yalanı ikimizi de kurtarmayı amaçlıyordu.*

Endişelenme, dedi Will yatıştırıcı bir şekilde. "Biraz haber var."

Tessa içini çekti. Will, zavallı çocuğu korkutuyorsun, dedi. "Muhtemelen Cordelia'nın nişanı bozduğunu düşünüyor. Yapmadı ” *diye* ekledi. "Bunun gibi değil. Sadece - babası geri geldi."

"Elias evde mi?" James, anne ve babasının odaya girmesine izin vererek yoldan çekildi; Salonlar, yeri hazırlamak için koşuşturan hizmetçiler ve uşaklarla doluydu ve bu, özel olarak yapılması daha iyi bir tartışma gibi görünüyordu. "Ne zaman döndü?"

Görünüşe göre daha bu sabah, dedi Will. Pencerenin yanına yerleştirilmiş üç sandalye vardı. James orada ailesine katıldı. Camın dışında, buzla kaplı ağaç dalları kış rüzgarında parıldıyordu. Soluk güneş ışığı halıya akıyordu. "Bildiğiniz gibi, Basilias bir süre önce onu serbest bıraktı, ama görünüşe göre, Cordelia'ya bir düğün hediyesi almaya gitti. Böylece onun gelişi gecikti.”

"Ona inanmışa benzemiyor," dedi James. "Sence neredeydi?"

Will ve Tessa birbirlerine baktılar. Elias Carstairs'in kaderi, "iyileşmek" için Basilias'a gönderildikten sadece bir veya iki hafta sonra, Clave dedikodularının canlı bir parçası haline gelmişti. Çoğu kişi, hastalığını bir şişenin dibinde bulduğunu biliyor ya da bundan şüpheleniyordu. Cordelia bu konuda James'e acı verecek kadar dürüsttü: Büyürken babasının alkolle ilgili bir sorunu olduğunu bilmediğini ve hem Basilias'ın onu iyileştireceğini umduğunu hem de iyileştiremeyeceklerinden korktuğunu söyledi.

Tessa konuştuğunda, sözleri dikkatliydi. "O Cordelia'nın babası," dedi. "Söylediklerini kastettiğine güvenmeliyiz. Sona, onu geri aldığı için çok mutlu görünüyor ve Cordelia hiç şüphesiz onun düğününde olduğu için rahatlayacaktır.”

"Yani buradalar mı?" dedi James endişeli bir sesle. Cordelia ve ailesi mi? İyi görünüyor mu?”

Will, "Kimsenin onu görmemesi için arka merdivenlerden kaçırıldı," dedi. "Gördüğüm kadarıyla oldukça kabarık ve altın gibi görünüyordu."

James karanlık bir sesle, Sesini Yorkshire pudingi gibi çıkarıyorsunuz, dedi. "Onun yanına gitmeli miyim? Bakalım bana ihtiyacı var mı?"

"Sanmıyorum," dedi Tessa. "Cordelia zeki, cesur, becerikli bir kız ama bu onun babası. Konunun oldukça hassas olduğunu hayal ediyorum, özellikle de Meclis'in çoğu bunu biliyorken. Yapabileceğin en iyi şey onun ve Elias'ın yanında durmak. Onun burada olmasından memnun olduğumuzu ve bunun mutluluk için bir fırsat olduğunu açıkça belirtin."

Will, "Bu koca olmanın bir parçası," dedi. "Sen ve Cordelia artık birsiniz. Hedefleriniz, hayalleriniz, sorumluluklarınız kadar paylaşılacak. Anladığım kadarıyla Elias durumunu yıllarca sakladı; olmasaydı, işler oldukça farklı olabilirdi. Sana biraz evlilik tavsiyesi verebilir miyim?"

"Vahşi atlar seni durdurabilir mi?" dedi James. *Lütfen yapma,* diye düşündü. *İstediğim son şey, tavsiyen hatalı olduğu için evliliğimin başarısız olduğunu düşünmen.*

Buna göre değişir, dedi Will. "Şu anda vahşi atlara erişiminiz var mı?"

James gülümsemek zorunda kaldı. "Şu anda değil."

"O zaman hayır," dedi Will. "İşte burada: Cordelia'ya her zaman ne hissettiğini söyle." James'in gözlerinin içine baktı. "Kalbini söylersen olacaklardan korkabilirsin. Başkalarını incitmekten korktuğunuz için bir şeyleri gizlemek isteyebilirsiniz. Ama sırların ilişkilerde yemek yeme şekli vardır, Jamie. Aşkta, arkadaşlıkta - sonunda sakladığınız sırlarla acı bir şekilde yalnız olduğunuzu bulana kadar onları baltalar ve yok ederler."

Tessa elini sessizce Will'in elinin üzerine koydu. James sadece başını salladı, hasta hissediyordu. *Sırlar. Yalanlar.* Şimdi ailesine, hisleri hakkında herkese yalan söylüyordu. O ve Cordelia bir yıl içinde boşandıklarında ne derlerdi? Nasıl açıklayacaktı? James'in evlilik rünlerini yüzünde harap olmuş bir ifadeyle vuran babasıyla ilgili bir resim aklına geldi.

Dışarıdan tıkırdayan, çatırdayan bir ses geldiğinde Will bir şey daha söyleyecekmiş gibi görünüyordu: kar ve taş üzerinde tekerlekler. Biri selam vererek bağırdı. İlk konuklar gelmeye başlamıştı.

Hepsi ayağa kalktı ve Will, James'in saçlarına hafifçe dokunmak için uzandı. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı? Oldukça beyaz yüzlüsün. Böyle bir olaydan önce gergin olmak doğaldır, bilirsiniz."

Cordelia'ya bundan daha iyi bir performans borçluyum, diye düşündü James. Tuhaf bir şekilde, *Daisy* düşüncesi onu güçlendirdi: Bazen unutuyordu , evlendiği Daisy'ydi, Daisy hafif gülüşüyle, nazik, tanıdık dokunuşuyla, şaşırtıcı gücüyle. Bir yabancı değildi. Anne ve babasının her şey ayrıldığında ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmeseydi, oldukça memnun olabilirdi.

"Gerek yok" dedi. "Sadece heyecanlıyım - hepsi bu."

Anne ve babası rahatlamış gülümsemelere büründüler. Üçü, parlak bir şekilde dekore edilmiş Enstitü'den geçerek aşağıya indiler. Will, konukların ilkiyle birlikte bir köpüklü buz kristallerinin içeri girmesine izin vererek kapıyı açtı ve James onları karşılamaya hazırlanırken, hâlâ Grace'in bileziğini taktığını fark etti. Eh, şimdi onu kaldırmak için zaman yoktu. Cordelia anlardı.

James, Lucie'nin odanın karşısında belirdiğini gördüğünde, Londra'daki her Gölge Avcısı'na (ve başka yerlerden çok sayıda) benzeyen bir selamlamanın ortasındaydı.

Konukların arasından sıyrılıp aceleyle ona doğru koştu. Tessa'nın Uzun Salon dediği, girişi şapelden ayıran dikdörtgen odaya taşınmışlardı. Şapelin geniş çift kapılarından James, şapelin dönüştürülmüş olduğunu gördü. Kirişler, kış buğdayıyla örülmüş ve altın kurdelelerle bağlanmış krizantem çelenklerinde süslenmişti, koridor altın taç yapraklarıyla saçılmıştı. Sıraların uçları sarı kalpli zambaklar, Galler nergisleri ve kadife çiçeği spreyleriyle süslenmişti ve tavandan sarkan altın kadife pankartlar, birleşmiş Herondale ve Carstairs ailelerinin sembolleri olan kuş ve kale desenleriyle dikilmişti. Sunağın her iki yanında -çok *yakında duracağınız sunak* , diye mırıldandı kafasının içinde bir ses- daha fazla çiçekle dolup taşan büyük kristal vazolar duruyordu. Her niş ve yüzeyden mumlar parlıyordu.

Annesi ve Sona'nın her şeyi planladıklarını biliyordu; gerçekten kendilerini aşmışlardı.

"Nerelerdeydin?" James, kız kardeşine yetişerek fısıldadı. Kollarında şifon kaplama ve altın saten fiyonklu şeftali rengi ipek bir elbise giyiyordu. Sevdiği altın madalyon boğazında parlıyordu. Daha önce ona nerede olduğunu sormuştu. onu elde etti: Lucie ona aptal olmamasını söylemişti, uzun zamandır elindeydi ve gerçekten de Highgate Mezarlığı'nda neredeyse ölmek üzere olduğu gece onu dudaklarına bastırdığını hatırlıyordu. İyi şanslar için, demişti sonra. "Matthew henüz burada değil ve binlerce yabancıyı tek başıma selamlıyorum. Cornwall Enstitüsü'nden Pangborn'lar da dahil."

Lucie ona yüzünü buruşturdu. "Eski Yapışkan Eller bile mi?"

James, 1850'de Cornwall Enstitüsü'nün yönetimini Felix Blackthorn'dan devralan Albert Pangborn'a taktıkları lakaplara sırıttı. "Sanırım babam ona 'efendim' diye hitap etmemi istedi. *Ve* yapışkan elini sık.

"Ne yazık ki." Lucie ona yüksek sesle baktı. "Ben," dedi, "bugün Cordelia'nın yanında olmalıyım, James. Senin değil. Ben onun *sugalarıyım* . Benim odamda hazırlanıyor."

"Neden ben de huzur içinde hazırlanamıyorum?" James merak etti - makul bir şekilde, diye düşündü.

Lucie, "Çünkü sen gelin değilsin," dedi. "Sen damatsın. Ve onu ilk kez kilisede gördüğünüzde, tüm düğün kıyafetleriyle büyülü olması gerekiyordu. "

Bir an sessiz kaldılar. Lucie gerçeği çok iyi biliyordu ama ağzında James'in o türden bir düğün olmadığını belirtmenin zamanı olmadığından şüphelenmesine neden olan inatçı bir ifade vardı.

"Bütün mumları kim yaktı?" dedi James. "Onları bir saat sürmüş olmalı."

Lucie şapele yan yana girmiş ve etrafa bakıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, James. Şu an düşünmen gereken şey bu değil. Sanırım Magnus olabilirdi; çok yardımcı oldu." Elinde bir avuç sarı gülle şapelden dışarı fırladı. "Oraya gidiyoruz. İyi şanslar, James. Daisy'ye geri dönmeliyim." Aydınlanarak arkasına baktı. "Oh, bak, Thomas ve Christopher buradalar. Matthew çok geride olamaz."

James odanın diğer ucundaki arkadaşlarına doğru yürümeye başladı, ancak bir dizi hala ve amca tarafından üzerine inildi - Cecily Teyze ve kocası Gabriel Lightwood; Gabriel'in erkek kardeşi Gideon ve karısı Sophie ve onlarla birlikte tanımadığı bir kadın.

Gideon, James'in omzuna vurdu. "James! Harika görünüyorsun."

Ne harika bir palto, dedi Gabriel. "Kızım bunu bulmana yardım etti mi?"

Ne yazık ki, bu Anna'nın işi değil, dedi James, kelepçelerini düzelterek. "Babam beni eski terzisine götürdü - neden siyah ya da gri gibi daha centilmence bir renk değil de altın rengi bir ceket istediğimi anlayamadı."

Cecily gözleri parlayarak, "Gölge Avcıları griler içinde evlenmez," dedi. "Ve Will o terziyi o kadar uzun zamandır kullanıyor ki, ona iskambil bahsini kaybedip kaybetmediğini merak etmeye başladım. Filomena ile daha tanışmadın mı?"

James amcalarının yanında duran kadına baktı. Muhtemelen Anna'nın yaşlarındaydı, düz siyah saçları ensesinde toplanmıştı. Dudakları çok kırmızıydı, gözleri koyu ve ağır kapaklı. Ona baktı ve gülümsedi.

Zevk almadım, dedi James.

"Melek adına, görgü kurallarımız nerede?" dedi Gabriel başını sallayarak. "James, Filomena di Angelo'yu takdim edebilir miyim? Seyahat yılında, Roma'dan yeni geldi."

"Sen damat mısın?" dedi Filomena, ağır aksanlı bir İngilizceyle. "Ne kadar da boş. Sen çok yakışıklısın."

Ne derler bilirsin, dedi James. "En iyi erkeklerin hepsi ya evlidir ya da Sessiz Kardeşlerdir."

Cecily kahkahalara boğuldu. James, konuşmayı yüksek sesle "Tebrikler!" James'in sırtına coşkuyla bir tokat attı. "Son zamanlarda anne babandan birini gördün mü?"

Şans eseri, odanın karşısında Charles'ın parlak kızıl saçlarını görmüş olan Will ortaya çıktı. "Charles," dedi. "Bizi mi arıyordun?"

"Seninle Paris hakkında konuşmak istiyordum," diye başladı Charles ve Will'i sakin ama yoğun bir sesle konuşmak için kenara çekti. Lightwood'lar, Filomena ile Londra'da uzun süredir iblislerin yokluğu hakkında bir tartışmaya girmişlerdi ve Meclis'in, sayılarının şimdi yeniden artmasından ve gece devriyelerini zorunlu kılmasından duyduğu rahatsızlıktan. Sohbete ekleyebileceği çok az şey olduğunu hisseden James, Matthew'u aramak niyetiyle döndü.

Grace, sanki yakındaki bir duvardan hayalet gibi çıkmış gibi önünde duruyordu.

James'in aklından bir Tennyson şimşeği geçti. *Toprak bir yatakta toprak olsaydı, kalbim onu duyar ve atardı.*

Bundan sonra şiirde ne olduğunu hatırlayamadı, sadece sevdiği kızı mezarının üzerinde dolaşan şairin rüyasını gördü.

Enclave partileri dışında, onu uzaktan gördüğünde ve yaklaşmadığında, James'in Grace'i görmesinin üzerinden aylar geçmişti. Onunla konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. O yeminini tutmuştu. Grace ile iletişim yok. Bağlantı yok.

Hissettiği yolu değiştireceğini umsaydı, şu anda değişmediğini biliyordu. Elbisesi bulutlu griydi, gözlerinin rengi: yanaklarında biraz renk vardı, soluk şaraba boyanmış kan damlaları gibi. Renksiz gelen bir şafak kadar güzeldi, beyaz örtüler ya da dalgalarla bozulmamış gri bir deniz. Yıldızları karartan bir lamba gibi görüşünü doldurdu.

Bir şekilde bileğini yakalamıştı; onu diğer konukların göremeyeceği bir sütunun arkasına çekmişti. "Rahmet," dedi. "Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

"Uzak durmak için makul bir mazeretim olamaz." Her şey onun hakkında -görünüşü, sesinin net sesi, onun kavrayışındaki ince bileği- bir bıçak gibi içinden geçti. "Charles ona eşlik etmemi bekliyordu."

Bileğini bıraktı ve hızla etrafına bakındı. Yakındaki tek kişi beceriksizce uzaklaşan çilli suratlı bir hizmetçiydi. James onu tanımıyordu ama bugün Enstitü'deki hizmetçilerin çoğunu

tanımıyordu; düğüne yardım etmeleri için Bridget tarafından getirilmişlerdi. "Yapmamanı tercih ederdim."

"Biliyorum." Dudağını ısırdı. "Ama törenden önce seninle yalnız konuşmalıyım. zorundayım . _ Bu önemli."

James reddetmesi gerektiğini biliyordu. Daha sağduyusu devreye girmeden önce, "Oturma odası," dedi çabucak. "On dakika içinde."

"Ah, hayır *bilmiyorsun* ." Matthew'du: James şaşkınlıkla baktı. *Suggenes'in* onları nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama sahip olduğunu buldu. İkisine de, başka bir baykuş tarafından fena halde gücenmiş bir baykuş gibi bakıyordu. “Grace Blackthorn, bugün James'in *düğün günü* . Onu yalnız bırakın."

Grace zerre kadar korkmuş görünmüyordu. "Benden yapmamı *isterse* James'in şirketinden ayrılacağım, sen yapmamı istersen değil," dedi. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Bunun doğru olduğundan emin değilim, dedi Matthew. "Başka bir şey değilse, *parabatayıma yaşattığın* acılar için bana borçlusun ."

Ah, evet, dedi Grace, sesine hafif, alaycı bir tonla, onun acısını hissediyorsun, değil mi? Onun kalbi kırılırsa, seninki kırılır mı? Senin hissettiklerini hissediyor mu? Çünkü bunun ne kadar garip olabileceğini görebiliyorum.”

"Grace," dedi James. "Yeter."

Şaşırmış görünüyordu; onunla sert bir şekilde konuşmasının yeterince nadir olduğunu düşündü. "Seni asla incitmek istemedim James."

"Biliyorum," dedi James sessizce ve Matthew'un başını salladığını, yanaklarının öfkeyle kızardığını gördü.

"On dakika," diye mırıldandı Grace, uzaklaşarak; odayı geçerek Charles'a döndü.

Matthew hala sırıtıyordu. Muhteşem bir savaş sahnesiyle işlenmiş, Magnus Bane'in görkemine sahip göz alıcı bir brokar yeleğinin üzerine bir sabahlık paltoyla muhteşem bir şekilde giyinmişti. Boğazında saf altından dokunmuş gibi görünen parlak bir ipek ascot vardı. Ama etki, dağınık saçları ve öfkeli görünümüyle biraz bozuldu. "Senden ne istedi ? "

James, "Düğün günün için seni de tebrik ederim," dedi. İçini çekti. "Afedersiniz. Neden endişelendiğini biliyorum. Törenden önce benimle konuşması gerektiğini söyledi, hepsi bu.”

"Yapma," dedi Matthew. "Söyleyecekleri sadece seni incitecek. Tek yaptığı bu.”

"Matematik," dedi James nazikçe, "o da acıyor. Bu onun suçu değil. Eğer birinin suçuysa benim hatam."

Matthew, “incinmiş hissetmek için duyguları olması gerekir” diye başladı; James'in ifadesini görünce gözle görülür bir şekilde kelimeleri ısırdı.

"Belki onu daha iyi tanırsan..." diye başladı James.

Matthew bir anlığına, gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Onunla yalnız konuştuğumu sanmıyorum," diye itiraf etti. "Ya da varsa, hatırlamıyorum." İçini çekti. "Çok iyi. *Suggene'leriniz olarak,* size yardım etmek benim görevim. Kararımı saklayacağım. Neye ihtiyacın olursa olsun, görüyorum ki o değil.”

"Teşekkürler." James avucunu Matthew'un göğsüne dayadı ve onu şaşırtıcı derecede sert ve metalik buldu. Parmaklarıyla Matta'nın yakasına dokundu; Yan bir gülümsemeyle Matthew ceketine uzandı ve James gümüş matarasına bir göz attı.

"Hollandalı cesareti," dedi Matthew.

"Buna ihtiyacı olan benim, değil mi?" dedi James hafifçe. Matthew'un törenden önce çok fazla içmemesini umuyordu ama bunu söylememesi gerektiğini biliyordu. Bazen endişelendiği

için kendini aptal hissediyordu - Anna absinthe partileriyle ünlüydü ve hepsi Şeytan Tavernasında içtiler. Ve henüz.

Ama Matthew'a alkolden bahsetmek sadece bir gevezelik kazandıracaktı. açıklama ve James ısrar ederse boş bir bakış. Bunun yerine gülümsedi ve elini geri çekti. "Pekala, o zaman, önerilerim olarak , Engizisyoncu Bridgestock'u *sohbete* çekmeye çalış, olur mu? Sanırım bana erkeksi tavsiyeler vermeye can atıyor ve doğru dürüst bakabileceğimden emin değilim."

Grace'in etrafındaki sesler nahoş bir kükremeye karışmaya başlamıştı. Charles'ın James'in anne babasıyla yaptığı konuşmayı -vampirlerle ilgili bir şeyler- yarı dinliyor ve ibrelerin duvara dayalı büyükbaba saatinin yüzünde yavaşça gezinmesini izliyordu.

Tam olarak dokuz dakika bekledi. Geçtiklerinde Charles'a fısıldadı, "Bana biraz izin verirseniz - Wentworth'lerin geldiğini görüyorum ve Rosamund'a merhaba demeliyim."

Charles dalgın dalgın başını salladı ve Will Herondale ile yaptığı konuşmaya geri döndü. Grace'in düşündüğü gibi değil. Dikkatinin dağılması daha iyiydi ve ona olan bağlılığı için onu pek seçmemişti.

Düğün davetlileri kalabalığının arasından süzülerek Enstitü'nün ana bölümüne çıkan merdivenlere yöneldi. Gürültüden uzak olmak iyi hissettiriyordu. Lightwood'lar dışında London Enclave üyelerinin çoğu Grace'e tuhaf tuhaf baktı ve onların dostça ilgileri yan yan bakışlardan bile daha kötüydü.

Gideon ve Sophie Lightwood, yeğenleri, Thomas ve Eugenia'nın kuzeni olarak her zaman hoş karşılandıklarını söyleyerek, onu her gördüklerinde ona evlerinde bir oda teklif ettiler. Cecily ve Gabriel Lightwood, Gideon ve karısı kadar tekrarlamaya meyilli olmasalar da aynı teklifi yapmışlardı. Grace, kendi adına, hiçbiriyle hiçbir ilişki hissetmiyordu. Bunun Tatiana'nın işi olduğunu sanıyordu. Oldukça sıradan adamlar gibi görünseler de, erkek kardeşlerini canavarlar olarak nitelendirmişti.

Sıradan olsalar da Grace'in amcalarına sığınmasının annesine karşı düşünebildiği en büyük ihanet olduğunu asla anlamaları mümkün değildi. Ve Grace, bir an için Tatiana'nın, Meclisten bağımsız olarak sonsuza kadar Adamant Kalesi'nde kalacağına inanmadı. Eninde sonunda bir çıkış yolu bulacaktı ve bunun bedelini ödeyecekti.

Bir sonraki kata ulaşan Grace, arkasında ayak sesleri duydu ve döndü—James belki de ona yetişmiştir? Ama bir demet sarı çiçek taşıyan Lucie'ydi. Karaçalı madalyonu—Jesse'nin madalyonu— boğazında parıldadı; Lucie onu her zaman yazılı tarafı tenine dayayacak şekilde takardı, dikenli taç güvenli bir şekilde gizlenirdi. Ama Grace gerçeği biliyordu.

"Lütuf?" dedi Lucie şaşkınlıkla.

Rastgele bir buluşma, ama belki de uygun bir buluşma, diye düşündü Grace. Lucie'ye mesaj göndermekten her zaman korkmuştu, onların yakalanmasından. Yüz yüze konuşmak daha iyi. Lucie, dedi. "Projemiz hakkında bir büyücüye danışmak istediğini söylemiştin. Malcolm Fade'e ne dersin?"

Çiçekler Lucie'nin ellerinde sallandı; heyecanla başını salladı. "Ah, gerçekten. Bulması yeterince kolay - her zaman Cehennem Ruelle'dedir - ve Enclave ona güveniyor. Ama sence bu özel konuda bize yardım etmeye istekli olur mu?"

Normalde, belki de değil, dedi Grace. "Ama sanırım onu bize yardım etmeye ikna edebilecek bir şey biliyorum."

"Tanrım, ne?" Lucie meraklanmış görünüyordu ama daha fazla bilgi almak için ısrar edemeden koridordan bir ses adını seslendi. "Bana daha sonra anlatmak zorunda kalacaksın," dedi ve çiçekleri sarı bayraklar gibi dalgalanarak düğün hazırlıklarına doğru koştu.

Harika, diye düşündü Grace. Şansı varsa bu küçük gezide bir taşla iki kuş vuracaktı. Lucie ile olan bu iş tuhaftı - kendini bazılarıyla bu kadar derin bir ortaklık içinde bulması garipti. etkileyemediği veya kontrol edemediği biri. Ama Jesse içindi. Onun için her şeyi yapardı.

Misafir odasını bulmak kolaydı. Grace'in dört ay önce gümüş bileziğini James'ten geri aldığı ve onunla evlenmeyeceğini söylediği odaydı. O zamanlar yaz olmuştu ve şimdi pencerelerden beyaz rüzgarlar süzülüyordu. Aksi takdirde pek bir şey değişmemişti: işte aynı çiçekli duvar kağıdı, kadife kanepe ve berjerler, mürekkebin ve yazı kağıdının hafif kokusu.

O günü çok keskin bir şekilde geri getirdi. James'in yüzündeki gergin ifade. Ona söylediği şeyler.

Ona acı çektirmenin bir zevk olması gerektiğini biliyordu. Annesi için olurdu, ama onun için hiçbiri yoktu. Yıllarca James'in sevgisinin bilinciyle omuzlarında bir yük gibi yaşamıştı. Bunu zincirler, onu kendisine bağlayan demir zincirler olarak düşündü. *Annesi, Herondale'ler sevdirilir,* demişti. *Sahip oldukları her şeyi verirler ve hiçbir şeyi geri almazlar* .

Onu sevmiyordu. Onun güzel olduğunu biliyordu - her yaz Rossetti'nin bir tablosunun eskizden muhteşem, canlı bir sanata dönüşmesini izliyormuş gibi kendi içine büyümesini izlemişti - ama ne önemi vardı? Annesinin aklına hiç gelmemiş gibiydi - ve olsaydı onun için önemli olmazdı - sevmek nasıl bir işkenceyse, sevilmek de bir işkence *olabilir* . Sevilmek ve bunun gerçek olmadığını bilmek.

Daha önce de bu odada onu zincirlerden kurtarmaya çalışmıştı. Cordelia'ya nasıl baktığını görmüştü ve biliyordu: zincirler kırılacaktı ve ondan bir canavar gibi nefret edecekti. Annesi uyurken gitmesine izin vermek daha iyi. Geri alınamayacak bir iş yapmak daha iyidir.

Aramızda imkansız, James.

Annesinin yapabileceği bir şey olmayacağını düşünmüştü. O zaman yanılmıştı. Ve belki de yanılıyordu, şimdi, tekrar deneyin - ama dört ay olmuştu. Dört aydır James'e yaklaşmamış, onunla zar zor konuşmuş ve annesinden hiçbir mesaj gelmemişti. Geçen her hafta yüreğinde bir umut yeşeriyordu: Unutuldu mu? Eğer James'e söylerse - evet, eğer biri bunun farkında olsaydı, kesinlikle böyle bir güç işe yaramaz mıydı?

Kapı tıkırdadı; Grace hızla döndü. James'i bekliyordu, ama aşağıda gördüğü, açık kahverengi saçlı ve burnunda çilleri olan genç hizmetçiydi. Küçük bir çırpma teli süpürgesi ve faraş taşıyordu. Grace'e şaşkınlıkla baktı, şüphesiz partiden nasıl uzaklaştığını merak ediyordu. "Size yardım edebilir miyim, bayan?"

Grace kaşlarını çatmamaya çalıştı. "Kütüphaneyi bulmayı umuyordum."

Hizmetçi Grace'e doğru ilerledi. Artık daha yakına geldiğine göre, Grace dudaklarında tuhaf, sabit bir gülümseme olduğunu görebiliyordu. "Kaybolmuşsun, öyle mi?"

Huzursuz bir şekilde Grace kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Hiç de bile. Sadece partiye döneceğim."

"Ah, *Grace* ." Grace, çırpıcı süpürgenin tuhaf bir açıyla sallandığını fark etti. Sanki kızın elinde bir sorun varmış gibi. Gözleri odaklanmamış, bakıyordu. "Ah, *kayboldun* canım. Ama sorun değil; Seni bulmaya geldim."

Grace kapıya yöneldi ama hizmetçi daha hızlıydı. Grace ile çıkış arasına girdi. "Beni tanımıyor musun canım?" Hizmetçi kıkırdadı, akordu bozuk bir piyano akoru gibi gıcırdayan, uyumsuz ve tuhaf bir şekilde boş bir ses.

Dört ay. *Dört ay*. Grace boğazında biriken safrayı yuttu. "Anne?"

Hizmetçi tekrar kıkırdadı; Dudakları sesle uyumsuz hareket etti. "Kız evlat. Beni gördüğüne gerçekten şaşırdın mı? Bu düğün gününü görmek istediğimi biliyor olmalısın."

İnsanlara sahip olma gücüne sahip olduğunu bilmiyordum anne, dedi Grace yorgun bir şekilde. " Sana yardım mı *ediyor* ?"

"Öyle," diye soludu annesi. "Size hediyenizi veren patronumuz, bu bedene girmeme çok nazikçe yardım etti, ancak bunun uzun süre dayanacağından şüpheliyim." Hizmetçinin titreyen ellerine eleştirel bir bakış attı. "Elbette şekil değiştiren bir Eidolon iblisi ya da diğer hizmetkarlarından herhangi birini gönderebilirdi ama bununla şahsen ilgilenmemi istedi. Hediyesinin boşa gitmesini istemiyor. Ve onu kızdırmak istemezsin. ister misin?"

Onun hediyesi. Grace'in erkeklerin zihinlerini kontrol etmesine, onlara istediği gibi yaptırmasına izin veren güç. Tabii ki sadece erkekler - Tatiana, kadınları asla yıkmaya değer bir güce veya etkiye sahip olarak düşünmezdi.

Hayır, dedi Grace donuk bir sesle. Gerçek buydu. Böyle güçlü bir iblisi hafifçe kızdırmak mümkün değildi. "Ama sen ve patronun bu düğünü engellemek istediysen, bundan daha önce harekete geçmeliydin."

Tatyana alay etti. "Kendi başına hareket edeceğine güvenmiştim. Görünüşe göre bu aptallıktı. *Adamalarla* benimle nasıl iletişim kuracağını biliyordun , ama hiç zahmet etmedin. Her zamanki gibi hayal kırıklığına uğrattın."

"Korktum," dedi Grace. "Bridgestock'lar - o Engizisyoncu, anne."

"Aslanların ininde yaşamak senin seçimindi. Düğüne gelince, pek önemli değil. Herondale'in yeminine ihanet etmesi lezzetli bir ihtimal. Bizim gücümüzün yaptıklarından dolayı kendinden daha çok nefret edecek." Tatiana'nın yüzü bir rictus sırıtışına bölündü; ürkütücüydü, *yanlıştı* , sanki ödünç aldığı insan yüzü dikiş yerlerinde parçalanacakmış gibi. "Ben senin annenim" dedi. "Bu dünyada seni benim kadar tanıyan kimse yok." *Jesse,* diye düşündü Grace, ama hiçbir şey söylemedi. "Yüzündeki ifadeyi aşağıda gördüm. Onu tekrar serbest bırakmaya niyetliydin, değil mi? İtiraf etmek niyetinde miydin?"

Tüm bunların bir anlamı yok, dedi Grace. "Büyü yeterince güçlü değil. Onu sonsuza kadar bağlayamam . Bilirsiniz, yalanın içinden geçerek bunu anlayacaktır."

"Saçmalık." Tatiana umursamaz bir hareket yaptı, hizmetçinin bileği hareket ederken kemiksizce sallandı. "Daha büyük plandan hiçbir şey anlamıyorsun kızım. James Herondale bir satranç tahtasındaki bir parçadır. Senin görevin onu yerinde tutmak, ona bilemeyeceği sırları anlatmak değil."

"Ama dediğimi yapmayacak..."

"İradenizi ona boyun eğdirirseniz, ona ihtiyacımız olanı yapacaktır. Önemli olan sana söyleneni yapman." Omuzları şiddetle seğirdi; Grace, onları yutan yılanların vücutlarında kıvranan hayvanlar hakkında duyduğu hikayeleri hatırladı. "Ve eğer itaatsizlik etmeyi düşünürsen, patronumuz seni Jesse'ye her türlü erişiminden kesmeye hazır. Cesedi, onu bir daha asla göremeyeceğiniz bir yere götürülecek."

Dehşet, Grace'i bir bıçak gibi delip geçti. İblis, kardeşine yardım etmek için yapmayı umduğu şeyi bilemezdi, değil mi? "Yapamazsın," diye fısıldadı. "Ona izin veremezsin anne - Jesse'ye yardım etmeye çok yakınım - bizi ayıramazsın -"

Tatyana güldü; tam o sırada kapı çerçevesinde tıkırdadı. Hizmetçinin yüzü buruştu; şiddetli bir ürperti verdi ve yere yığıldı. Süpürgesi ve faraşları uçtu. Kapı aniden açılıp birisi "Bayan Blackthorn! Bayan Blackthorn, ne oldu?"

Tüm insanlardan Christopher Lightwood'du. Grace onu esas olarak James'in arkadaşı olarak tanıyordu; üçü arasında en az endişe verici görünen oydu. "Bilmiyorum," dedi telaşla. "Önümde yere yığıldığında daha yeni gelmişti."

"James beni sana Uzun Salon'a dönmeni söylemem için gönderdi." Christopher diz çöktü ve iki parmağını hizmetçinin bileğine koyarak nabzını ölçtü. Kaşlarının arasında hafif bir endişe çizgisi belirdi. Ayağa fırlayarak geri döndü. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

Grace sadece gevşek hizmetçiye bakabildi - en azından, şükürler olsun - ve bekleyin. Biraz sonra Christopher, Herondales'in aşçısı Bridget ve iki uşağıyla birlikte geri döndü.

Küflü siyah bir frak giyen Bridget ve başında yana yatırılmış yapay sarı çiçekli bir şapka, diz çöktü ve onu incelemek için hizmetçinin kafasını çevirdi. "Normal nefes alıyor. Ve rengi güzel." Grace'e alaycı bir bakış attı. "Belki de bu düğünün getirdiği onca işten kurtulmak için temaruz yapmak."

Christopher, “Sağ bileğinin kırıldığına inanıyorum, muhtemelen düşerken incindi” dedi. "Rol yaptığını sanmıyorum."

"Humph," dedi Bridget. "Pekala, Edith'e yardım edeceğiz - merak etme. Siz ikiniz şapele geri dönün. Tören başlamak üzere ve genç efendi sizi orada isteyecek."

Christopher elini Grace'in koluna koydu ve onu odadan uzaklaştırmaya başladı. Normalde Grace yönlendirilmekten yürekten hoşlanmazdı ama Christopher bunu otoriter bir şekilde değil, nazik bir şekilde yaptı. "İyi misin?" dedi merdivene vardıklarında.

Şaşırdım, dedi Grace, yeterince doğru olduğunu sanıyordu.

"James'e vermemi istediğin bir mesaj var mı?" diye sordu Christopher. "Onunla konuşmak istediğini ama zaman olmadığını söyledi."

Ah, ironi, diye düşündü Grace. James, sadık ve itaatkar James, onunla zaten oturma odasında tek başına buluşmamaya karar vermişti. Her şey boşuna olmuştu.

"Sadece ona mutlu bir gün dilemek istedim" dedi. Sonra bir an tereddüt ettikten sonra daha alçak sesle ekledi, "Ve ona gelinine iyi bakmasını söylemek için. Aşk bu dünyada nadir bulunan bir şeydir ve gerçek dostluk da öyledir. Hepsi buydu."

4

İYİ BİR İSİM

Bu evlilik bir şefkat işareti olsun,
burada ve ahirette bir mutluluk mührü.
Bu evliliğin yüzü ve adı güzel olsun,
hoş geldin diye bir alâmet
açık mavi gökyüzündeki ay gibi.

—Rumi, “Bu Evlilik”

James sunakta durmuş, toplanan kalabalığa bakıyordu. Sıraların düğün konuklarıyla bu kadar dolu olduğunu görünce biraz başı döndü - Wentworth'ler ve Bridgestock'lar, Townsend'ler ve Baybrook'lar neredeyse hiç tanımadığı insanlarla yan yana oturuyordu. Sonra ön sırada, elleri sımsıkı kenetlenmiş ebeveynleri vardı. Cordelia'nın ailesi—altın ve gümüş işlemeli fildişi ipekten Sona; Elias yorgun ve James'in hatırladığından çok daha yaşlı görünüyordu. Alastair, yüzü her zamanki gibi kibirli ve okunaksızdı. James'in halaları ve amcaları bir araya toplandı. Henry, yüzünde geniş bir sırıtış, Banyo sandalyesini Charles'ın oturduğu sıranın yanına çekmişti. Thomas ve Anna cesaret verici bir şekilde gülümsüyorlar.

Her yerde İdris'ten gelen, koridorları süsleyen ve sunağın üzerine dökülen soluk çiçekler vardı, onların narin kokuları şapeli dolduruyordu. bu oda mum ışığının yumuşak altın pusunda parıldıyordu. James, çiçeklerle dolu koridorda Matthew'un eli kolunda sabit bir şekilde yürümüştü. Matthew ona mırıldanmıştı -misafirler hakkında hafif, komik yorumlar ve Bayan Bridgestock'un şapkası için birkaç sert söz- ve James her zaman yanında olan bir *parabatai olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünmüştü* . Onu tutmak için Matthew'a asla gerçekten düşemezdi.

Şapel kapıları bir çatlak açtı - herkes başını kaldırıp baktı ama bu Cordelia değildi; Christopher'ın eşlik ettiği Grace'di. Kit, Thomas ve Anna'ya katılmak için acele ederken, o hızla Charles'ın sırasına gitti ve onun yanına kaydı.

James, Matthew'un kolundaki tutuşunun sıkılaştığını hissetti. "Aferin Kit," diye mırıldandı.

James kabul etmek zorunda kaldı. Grace'le yalnız vakit geçirmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti ve düğün günü bunu bozmak için pek uygun bir zaman gibi görünmüyordu. Uzun Salon'dan ayrıldıktan sonra, onunla tanışmaya evet demesine neyin sebep olduğunu artık hayal edemiyordu.

Matthew endişelenmemeni, Christopher'ı Grace'e toplantının bittiğini haber vermesi için göndereceğini söylemişti. Kendini biraz suçlu hisseden James kendini misafirleri karşılamaya vermişti - Anna ve Thomas'la sohbet ediyor, Ariadne'yi karşılıyor, Matthew'u Filomena ile tanıştırıyor ve onların flört etmelerini eğlenerek izliyordu. Sonunda Bridget biraz asık suratla ortaya çıktı ve son konukların şapele girmesini istedi. Tören zamanıydı.

James, sıradan törenlerde genellikle müzik olduğunu biliyordu ve bazen Gölge Avcısı düğünlerinde de durum böyleydi, ama artık ortalık tamamen sessizdi. Bir iğne düşmesi duyulabilirdi. Avuç içleri sinirden kaşınıyordu.

Kapılar açıldı, bu sefer ardına kadar açıldı. Mumlar alev aldı; konuklar dönüp baktılar. Odayı yumuşak bir nefes aldı.

Gelin buradaydı.

Matthew James'e yaklaştı, omuzları birbirine değiyordu. James, Matthew'un da baktığını biliyordu; hepsi bakıyorlardı ve yine de Cordelia, Lucie onun yanında içeri girerken izleyen tek kişi, odada yalnızmış gibi hissetti.

Papatya. Bir meşale gibi parlıyor gibiydi. James onun güzel *olduğunu her zaman biliyordu - her zaman biliyor muydu? Bunu anladığı bir an var mıydı?* -ama yine de onun görüntüsü ona bir darbe gibi çarptı. Koyu kızıl saçlarına dokunan altın ipek güllerden altın elbisesindeki kurdelelere ve boncuklara kadar tamamen ateş, tüm ısı ve ışıktı. Sol omzunun üzerinden Cortana'nın kabzası görülüyordu; onu sabitleyen kayışlar kalın altın şeritlerden yapılmıştı.

"Melek adına, o cesur," diye mırıldandığını duydu Matthew'un ve kendisinin de aynı fikirde olduğunu düşünmeden edemedi: teknik olarak, bu düğün korkunç bir toplumsal ihlali düzeltmek için vardı. Cordelia tavizsiz bir gelindi ve bazılarına göre düğününe tam altınla, tüm ihtişamıyla bir Gölge Avcısı gelini, kılıcı sırtında, başı dik bir şekilde gitmesi oldukça cüretkar görünüyordu.

Enclave'in daha eski ve dik kafalılarından bir onaylamama ifadesi olsaydı, şimdi olurdu. Ama hiçbir şey yoktu - sadece küçük bir takdir nefesi ve Cordelia koridora ilk adımını atarken Sona'nın yüzündeki mutlu ifade, elbisesinin köpüğü ve altın rengi bir an için ayrılarak altın ve fildişi brokar bir bot ortaya çıkardı.

James'in kulağında bir şey çınladı. İlk başta dışarıdaki buzlu dallarda rüzgarın sesini duyduğunu sandı. Ama Lucie'nin gülümsediğini ve arkasına baktığını gördü - bu gerçekten de müzikti, giderek yaklaşıyordu, hacmi yükseliyordu. Neredeyse melankolik bir tatlılıkla dokunan, kış kadar narin ve kristal gibi bir ses.

Kalın taş duvarlardan bile duyulabilen bir keman sesi. Misafirler şaşkın şaşkın etrafa baktılar. James, Matthew'a baktı. "Cem?"

Matthew başını salladı ve James'in anne babasını gösterdi: Will ve Tessa ikisi de gülümsüyordu. James, annesinin gözlerinde yaşlar olduğunu düşündü ama düğünlerde ağlaması doğaldı. “Ailen ona oyun oynayıp oynamayacağını sordu. Dışarıda, avluda. İçeri girmezdi - dedi Silent Brothers'ın düğünlerde yeri yoktu."

Bunun doğru olduğundan emin değilim, diye mırıldandı James, ama bunun ne olduğunu anladı: ona her zaman amcası gibi davranan adamdan bir hediye. Müzik, Cordelia kadar zarif, sunakta ona katılmak için adım atarken yüzündeki ifade kadar saf ve gururlu bir şekilde yükseldi.

Cordelia kendini bu kadar tuhaf hissetmesini beklemiyordu: hem olağanüstü bir şekilde hem de uzak, sanki olayları çok uzak bir yerden izliyormuş gibi. Ailesini gördü, Alastair'in kendisine baktığını ve sonra ön sıraya baktığında annesinin yüzündeki ifadeyi gördü. Önünde serilen bir halıyı andıran, onu koridordan aşağı iten, sunağa doğru çeken çiçeklerin kokusunu ya da müziği beklemiyordu.

Ve James'i beklemiyordu. Odaya girer girmez gözlerinin ona dikileceğini, onu izlediğini ve başka bir şey yapmayacağını tahmin etmemişti. Onun nefesini kesecek kadar güzeldi, koyu altın rengi paltosu gözleriyle aynı renkteydi, saçları vahşi ve karga gibi siyahtı. Sersemlemiş görünüyordu, sanki nefesi kesilmiş gibi sunakta ona katılırken biraz sersemlemişti.

Onu suçlayamazdı. İkisi de bu günün geleceğini biliyorlardı, ama gerçekliği şaşırtıcıydı.

Konsolos onlara katılmak için ayağa kalktığında keman müziği yumuşadı. Charlotte Fairchild, sunağın arkasındaki yerini aldı. Sıcak bir şekilde gülümsedi ve Cordelia Lucie'den uzaklaştı; James onun ellerini tuttu ve karşı karşıya geldiler. Tutuşu sıcak ve sertti, parmakları nasırdı. Başını eğmişti; tek görebildiği, kıvırcık siyah saçlarının keskin elmacık kemiğine düşüşüydü.

"Hepiniz hoşgeldiniz." Charlotte'un buyurgan sesi odayı doldurdu. Lucie heyecanla titriyor, parmak uçlarında bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Matthew'un bakışları kalabalığın arasında gezindi, ağzına küçük, alaycı bir gülümseme yerleşti. "Yirmi üç yıl önce Will ve Tessa Herondale ile tam da bu şapelde evlendim. Şimdi, oğulları James'i, ailesi de kalbime yakın olan bir kadınla evlendirmek için burada olmaktan ne kadar gururlu ve minnettarım. Cordelia Carstairs.

Charlotte sabit bakışlarını hemen tedirgin hisseden Cordelia'ya çevirdi. Elbette Charlotte tüm insanların içini görürdü. Ama o sadece tekrar gülümsedi ve "Bir araya geldik, Clave ve Enclave, Meleğin çocukları ve sevdikleri" dedi - göz kırptı ve Cordelia biraz şaşırarak Magnus Bane'in Will ve Tessa'ya aralarında Will ve Tessa'ya katıldığını fark etti. misafirler—“Raziel'in himayesinde yaşamların bir araya gelişini kutlamak için. Yalnız ve yüksek bir yolda yürüyoruz, biz Nefilimler. Raziel'in üzerimize yüklediği yük, son zamanlarda hatırlamamız gereken bir neden olduğu için çok ağır." Bakışları bir an Gideon ve Sophie'ye kaydı. "Ama sorumluluklarımızı dengelemek için bize birçok hediye verdi," diye devam etti Charlotte ve şimdi bakışları şefkatle kocası Henry'deydi. “Bize muazzam bir sevme kapasitesi verdi. Kalplerimizden vermek, hepimizi kutsayan sevgiyle yeniden dolmasına ve dolmasına izin vermek. Birbirimizi sevmek, kendimiz de melek olmaya olabildiğince yaklaşmaktır.”

Cordelia elinin hafifçe sıkıldığını hissetti. James başını kaldırmıştı; ona düz bir bakışla ve cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyordu. *Devam edin,* sessizce ağzını açtı ve kadın yardım edemedi, ancak gülümseyerek karşılık verdi.

Charlotte, "James Morgan Henry Herondale," dedi. “Şehrin sokakları ve oradaki bekçiler arasında dolaşıp canının sevdiğini mi buldun?”

Cordelia, Lucie'nin nefesini tuttuğunu duydu. James, şapelde yankılanan kesin ve net bir sesle cevap verene kadar onu serbest bırakmadı.

"Yaptım," dedi, sonra biraz şaşırmış göründü, sanki kendi inancının gücüne şaşırmış gibi. "Ve gitmesine izin vermeyeceğim."

"Cordelia Katayoun Carstairs," dedi Charlotte. “Şehrin sokakları ve oradaki bekçiler arasında dolaşıp canının sevdiğini mi buldun?”

Cordelia tereddüt etti. James'in elleri onunkilere karşı sert ve nazikti; Onun her zaman böyle, nazik ve kararlı, kibar ve düşünceli olacağını biliyordu. Kalbi göğsünün içinde sert ve hain bir şekilde atıyordu. Fısıltı Odasında nazik davranmamıştı. Elleri onun vücudunda ve dudakları onunkilerde nazik değil. İstediği James buydu, sahip olamayacağı James'e bir bakışı.

Kendine bu zamanı kolayca atlatabileceğini, en azından James'e yakın olacağını, yanında olacağını, onu uyurken ve uyanırken göreceğini söylemişti. Ama şimdi onun yüzüne baktığında - ağzının kıvrımlarına, kirpiklerinin kavislerine, düşüncelerini gizlemek için aşağı doğru

kıvrıldığına- bu yılın sonunda yara almadan çekip gitmeyeceğini biliyordu. Kalbinin kırılmasını kabul ediyordu.

"Evet," dedi Cordelia. "Ve gitmesine izin vermeyeceğim."

Bir keman müziği patlaması yaşandı. Charlotte ışınlandı. "İlk rünlerin ve ikinci yeminlerin değiş tokuşunun zamanı geldi," dedi. Gölge Avcıları genellikle evlendikleri zaman birbirlerinin üzerine iki rün koyarlardı: halka açık tören sırasında verilen kol üzerine bir rün ve daha sonra özel olarak yapılan kalp üzerine bir rün. Sona her zaman bir rün topluluk için, bir rün de evliliğin mahremiyeti için derdi.

Matthew ve Lucie sunağa döndüler ve iki altın stelle döndüler. Lucie cesaret verici bir gülümsemeyle ilk steli Cordelia'ya uzatarak, "Beni kalbinin üzerine bir mühür, kolunun üzerine bir mühür gibi koy," dedi. Ayin sözleri eskiydi, yılların ağırlığıyla yüklüydü. Bazen gelin ve damat tarafından, bazen de şehzadeleri tarafından *konuşulurdu* . Bu örnekte, James ve Cordelia, Matthew ve Lucie'nin konuşmasını istemişti.

"Çünkü aşk ölüm kadar güçlüdür," dedi Matthew ikinci steli James'in eline koyarak. Sesi alışılmadık bir şekilde kasvetliydi. "Ve kıskançlık mezar kadar acımasız."

James ceketinin ve gömleğinin sol kolunu yukarı kaldırarak o günün başlarında kollarına yerleştirilen rünlerin daha fazlasını ortaya çıkardı. Aşk, Şans ve Sevinç için Runes. Cordelia, evlilik rününü kolunun üst kısmına yerleştirmek için eğildi - birkaç hızlı, akıcı vuruş. Bunu yapmak için boştaki eliyle kolunu sabitlemek zorunda kaldı ve temasla biraz titredi: parmaklarının altındaki pazısının sert kası, derisinin pürüzsüzlüğü.

Sonra James'in sırası geldi; nazik ve hızlıydı, evlilik rünlerinin ilkini ön koluna, kolunun dantel kenarının hemen altına yerleştirdi.

Charlotte başını eğdi. “Şimdi her biriniz benden sonra tekrar edeceksiniz: 'Çünkü ikna oldum ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne cinler, ne beylikler, ne güçler, ne şimdiki şeyler, ne gelecek şeyler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de başka herhangi bir yaratık, bizi ayırabilecektir.' ”

"Çünkü ikna oldum," diye fısıldadı Cordelia ve kelimeleri Charlotte'tan sonra yüksek sesle söylerken yan yan James'e baktı. Profili keskindi, dudaklarının kıvrımı, ondan sonraki sözleri söylerken kararlıydı: "Ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne iblisler, ne beylikler, ne güçler, ne mevcut şeyler, ne de gelecek şeyler..."

Cordelia, *Bu oluyor, diye düşündü. Gerçekten oluyor.* Yine de, tüm bunlara rağmen, olacaklara hazırlıksızdı. Konuşulan kelimeler, o ve James rahatlamış bir şekilde birbirlerine baktılar. Ama kısa sürdü.

Charlotte neşeyle, "Artık öpebilirsin," dedi.

Cordelia ağzı açık bir şekilde James'e baktı. Şaşırmış görünüyordu; Görünüşe göre ikisi de bunun törenin bir parçası olacağını unutmuşlardı.

Yapamam, diye düşündü Cordelia yarı panikle. James'e istenmeyen bir öpücük veremezdi ve kesinlikle toplum içinde değil. Ama zaten onu kollarına çekiyordu. Eli onun yanağını kavradı, dudakları ağzının kenarını okşadı. Buraya kadar geldik, diye fısıldadı. "Şimdi benden geri adım atma."

Çenesini kaldırdı, dudakları onunkilere değdi. Gülümsüyordu. "Asla yapmazdım," diye kızarak başladı, ama o çoktan onu öpmeye başlamıştı. Öpücüğü ve taşıdığı gülümsemeyi tüm vücudunda ve kemiklerinde hissetti. Çaresizce, onu omuzlarından tutarak yakaladı. Ağzını terbiyeli bir şekilde kapalı tutmasına rağmen, dudakları inanılmaz derecede yumuşak, o kadar yumuşak ve onunkilere karşı o kadar sıcaktı ki, yumuşak bir iniltiyi ısırmak zorunda kaldı.

Geri çekildi ve Cordelia titreyen elleriyle elbisesini düzeltti. Bitirmeden hemen önce, cemaatten bir tezahürat yükseldi, alkışlar birkaç ıslık ve ayak sesleri ile noktalandı.

El ele tutuşup sunaktan aşağı inmeye başladıklarında tezahürat devam etti. Cordelia, Lucie'nin ona gülümsediğini ve ardından Matthew'un yüzünün asık ve asık olduğunu gördü. İfadesi onu sarstı. James için endişelenmiş olmalı, diye fark etti. Onu suçlayamazdı. Bu gün için hiçbir hazırlık onu gerçek şeye hazırlayamazdı.

O evliydi.

Evliydi ve kesinlikle çok korkmuştu.

Uzun Salon'a ve üst kattaki düğün ziyafeti için masaların kurulduğu balo salonuna giden bir alkış ve tezahürat patlamasıyla şapelden çıktılar.

Hala James'le el ele olan Cordelia hayretle etrafına bakındı. Balo salonu ışıltılı bir fanteziye dönüşmüştü. Sona, partiyi planlamak için Tessa ile yorulmadan çalışmıştı ve yüzlerce pirinç aplikten yanıp sönen mumlardan pencerelere serilen altın ipek şeritlere kadar balo salonunun dokunulmamış hiçbir köşesini bırakmamışlardı. Cordelia'nın elbisesinin altın tonları, parıldayan flamalar ve tavandan sarkan parlak çanlarda tekrar tekrar yankılanıyordu. Solucan otu ve Galler gelinciklerinden oluşan çelenklerin arasından kıvrılan kurdelelerden altın parıldıyor ve yaprak dökmeyen ve beyaz dutlu hızlı ışın düzenlemelerine yerleştirilmiş elmaları ve armutları yaldızlıyordu. Cömert tabağın ortasındaki iki büyük katmanlı kek bile altın ve fildişi ile kaplanmıştı.

Gerçekten etkileyici bir yayılım ortaya çıktı: Buharda pişmiş kuzu ve tavuk tabakları, ince dövülmüş koyun pirzolası, dana dili, kaz ciğeri pate. Başka bir uzun masa, salatalık sosunda soğuk somon balığıyla süslenmişti; bir ıstakoz ve pirinç salatası ve bir tane daha haşlanmış patates ve turşu; ve dolgun yumurtalar ustaca aspic içinde askıya alındı. Bulaşıkların arasına kehribar, fuşya ve yeşil renklerde parlak renkli jöle kuleleri serpiştirilmişti.

Arkadaşları etraflarında toplanırken Cordelia, James'e hayretle baktı. Christopher bir teşhirden bir armut koparmıştı ve onun balmumundan yapıldığını öğrenince hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Cordelia odanın etrafına bakarak, "Tanrım, bu muhteşem," dedi.

"Beni pohpohluyorsun hayatım," dedi Matthew yumuşak bir sesle. " Yine *de* bu yeleği özel bir durum için saklıyordum."

Cordelia, James'in ebeveynleri üzerlerine inerken güldü - onları tebrik etmek ve ayrıca Cordelia'nın şüphelenerek, Enclave'in hevesli üyeleri tarafından ezilmelerini önlemek istiyordu. Cordelia, oğluna gülümserken Will'in gözüne takıldı ve gülümsemesinin kaybolduğunu hissetti. Onun James'le evliliğinin kurgusuna inananların arasında, Tessa ve Will'e ihanet etmek katlanılması en zor olanıydı.

"Acıktım," diye fısıldadı James, Lucie iyi dileklerini sunanları masalara doğru çekmeye çalışırken Cordelia'ya - gelin ve damat olarak, tüm misafirler yerleşene kadar yemek yemeyi bırakamadılar. O yapabilir Kendi ailesinden oluşan küçük grubun odanın uzak ucunda, Alastair ve Elias'ın Sona'ya dikkatlice bir sandalyeye oturmasına yardım ettiğini görün. Ailesine katılmak isterdi ama Sona, tören bittiğinde Cordelia'nın James'in yanında kalmasını bekleyeceğini zaten

açıkça belirtmişti. "Böyle bir ziyafeti seyretmek zorunda kalmak ve bir bisküvi kadarını alamamak çok zalimce."

Christopher balmumu armutunu *yiyor mu?* diye fısıldadı. "Bu sağlıklı olamaz."

Cordelia tüm konukların izini sürmeye çalışmaktan vazgeçti; Hangileriyle daha önce tanıştığını ve hangileriyle karşılaşmadığını hatırlamak bile zordu. Muhtemelen yıllarca Enstitü işlevlerine katılmış olan James, neredeyse herkesi en azından isim olarak tanıyordu. Cordelia, tanıdığı birinin ortaya çıkmasıyla rahatladığını fark etti: Gabriel, Cecily ve kreşten alınan ve kısık tebrikler ve tezahüratlar arasında inanılmaz bir şekilde uykuda kalan küçük oğulları Alexander. Düğün pastaları hakkında konuşmak isteyen Rosamund Wentworth, "Tabii ki biliyorsun, ben de yakında evleneceğim. Thoby, kes şunu ve dikkat et." Thomas'ın ablası Eugenia, yakın zamanda İdris'ten döndü. Sadece Cordelia'nın ellerini tutan ve onu ağlatan samimi bir samimiyetle mutlu olmasını dileyen Henry Fairchild.

Lucie ve Tessa'nın yardımıyla konuklar koltuklarına yönlendirildi ve James ile Cordelia oturabildiler. Lucie, arkadaşların çoğu neşeli bir grup halinde birlikte oturacak şekilde ayarlamayı başarmıştı. Sadece Anna -bir köşede göz alıcı görünen ve Magnus Bane ile Ragnor Fell'in Capri'deki konaklaması hakkında sohbet eden- onlara katılmamıştı. (Cordelia ona sormayı önermişti, ama Matthew, "Anna bir kedi gibidir. Sana gelmesine izin vermelisin," demişti, Christopher bunu doğrulamıştı.)

Etrafta kalabalık servis yapan personel, onlara her şeyin parçalarıyla dolu tabaklar getiriyordu. Cordelia ağzına bir incir attı. diline yayılan tatlılığın tadını çıkararak. Annesini, özel günlerde sık sık içtikleri incir ve balı düşündü.

Aileye hoş geldiniz, dedi Christopher, Cordelia'ya. "Artık bizim kuzenimizsin. Daha önce bunlardan birine sahip olmadım."

Matthew matarasını göğüs cebine sıkıştırıp elinde bir tepsi şampanya flütüyle geçen bir garsonu ustaca durdurarak, "Bütün Gölge Avcıları akraba zaten," dedi. İki tanesini soyutladı ve bir tanesini gösterişli bir şekilde James'e verdi. "Büyük olasılıkla, bir kez kaldırıldığında zaten dokuzuncu kuzendiniz."

Cordelia, sahte resmi bir kadeh kaldırarak, "Bu üzücü analiz için teşekkürler," dedi. "Umarım onursal bir Hırsız olurum."

"Eh, görmemiz gerekecek," dedi Matthew, gözleri parıldayarak. "Hırsızlıkta nasılsın falan."

Christopher, "Bütün bunlar gerçekten harika, biliyorsun," dedi. "Demek istediğim, bütün düğün... bilirsin... çünkü..."

Thomas, Christopher onun sözlerini bulamadan araya girdi. "Pahalı, evet," diye onayladı yüksek sesle. "Ama buna değer, diyorum."

Her neyse, artık kendi evinin olması büyük bir şaka olacak James, diye devam etti Christopher. "Artık cereyanlı Devil Tavern odaları yok."

Matthew, "Mutlu Hırsızlar saygın bir çevrede toplanıyor," dedi. "Kimin aklına gelirdi?"

"Şeytan Tavernası odalarını severim," diye itiraz etti James.

"Yağmur yağmayan ızgaradaki bir ateşi severim" dedi Thomas.

" Şeytan Tavernasındaki eşyalarını yeni evime göndermeyeceksin," dedi James sertçe . "Yanlış evlat edindiğim arkadaşlarım için bir depolama tesisi değil."

Çocuklar protesto gösterileri ve gevezelik ederken Cordelia hiçbir şey söylemedi. Her şeyi adım adım attıkları için hepsine minnettardı. James'le evlendiği için ondan nefret etmiyorum. Karmaşıklıklarına rağmen durumu anlıyor gibiydiler.

Öte yandan, hepsi yeni ev hakkında konuşuyorlardı ve bugün ilk kez değil, diye düşündü, *Bu partinin sonunda, annem, babam ve Alastair ile eve gitmiyorum. Kocamla bizim eve gidiyoruz.* Onların evi. Ev hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yerini bile bilmiyordu.

Annesi, Cordelia'nın evin satın alınması ve hazırlanması işini James'e bırakma kararı karşısında sabırsızdı. Beyler, demişti Sona, dekorasyon hakkında hiçbir fikri yoktu ve Cordelia da buna kendi damgasını vurmak istemedi mi? Hayatının geri kalanında yaşamak isteyeceği bir ev olacağından emin misin?

Cordelia, James'in sürpriz yapmasına izin vermekten memnun olduğunu söylemişti. Ailesi satın alıyor, diye kendi kendine düşünmüştü ve boşandıktan sonra onun olacaktı. Belki de Grace'le orada yaşamak isterdi.

Kendine engel olamayarak masa sıralarına baktı. Grace oradaydı, Charles'ın yanında oturuyordu, her zamanki gibi sessiz ve güzeldi. Ariadne diğer tarafında oturuyordu - Cordelia, Grace'in artık Bridgestock'larla birlikte yaşadığını neredeyse unutmuştu. Her şey çok tuhaftı.

Aniden Charles ayağa kalktı ve kendinden endişeli bir şekilde memnun görünerek onlara doğru yöneldi.

Matthew de onu görmüştü. "Kardeşim ufukta görünüyor," dedi James'e alçak bir sesle. "Dikkatli olmak. Bir şey hakkında çok mutlu görünüyor."

"Yeni Bay ve Bayan Herondale!" Charles seslendi ve Matthew gözlerini devirdi. "Tebriklerimi sunan ilk kişi olabilir miyim?" Elini James'e uzattı.

James aldı ve salladı. "Sen ilk değilsin Charles, ama daha az takdir etmiyoruz."

"Ne harika bir düğün," diye devam etti Charles, üstlerindeki Enstitü'nün kirişlerine sanki odayı topluyormuş gibi bakarak. ilk defa. "Bu yıl oldukça düğün *sezonu geçireceğiz* , ne?"

"Ne?" dedi James ve sonra, "Ah, tabii ki sen ve... Bayan Blackthorn."

Matthew şampanyasından uzun bir yudum aldı.

Cordelia, James'in yüzünü inceledi ama James hiçbir şeye ihanet etmedi. Charles'a hoş bir şekilde gülümsedi ve her zaman olduğu gibi Cordelia, Maske'nin aşılmazlığından hem etkilenmiş hem de biraz korkmuştu - James'in duygularını gizlemek istediğinde büyük bir etkiyle kullandığı okunamaz, boş ifadeye verdiği ad. "Yakında bu salonda sağlığınıza ve mutluluğunuza kadeh kaldırmayı dört gözle bekleyeceğiz, Charles."

Charles ayrıldı. Matthew bir kadeh kaldırdı. "Paris'te buna *sang-froid* derler, Mösyö Herondale."

Cordelia özel olarak kabul etti. Maske, James'in ne düşündüğünü anlayamadığında bazen onu korkutuyordu, ama kesinlikle yararları vardı. Onu giyen James yenilmez görünüyordu.

"Bu bir iltifat mı?" Christopher merakla sordu. "Bu 'soğuk kan' demek değil mi?"

Anna gülerek, "Matthew'den geliyor, bu kesinlikle bir iltifat," dedi; birdenbire masada belirmişti, yanında Magnus Bane. Altın düğmeli açık mavi bir kuyruk, altın bir yelek, kahverengi diz pantolonu ve tokalı çizmeler giyiyordu. Cordelia'nın Güneş Kralı'nın sarayında gördüğü adamların resimlerine benziyordu.

"Tabii ki hepiniz Magnus Bane'i tanıyorsunuz?" Anna yanında duran uzun figürü işaret etti.

"Anladığım kadarıyla," dedi Cordelia, "soru asla Magnus Bane'i tanıyıp tanımadığınız *değildir* . Soru her zaman Magnus Bane'in sizi tanıyıp tanımadığıdır . "

Ah, bunu beğendim, dedi Anna açıkça memnun. "Çok zekisin, Daisy."

Magnus, kredisine göre, biraz utanmış görünüyordu. Genel ihtişam seviyesinin yanında garip bir etkiydi; o ve Anna- cilalı siyah bir takım elbise ve gök mavisi bir yelek giymiş, boğazındaki

ailesinin yakut kolyesi tam bir terzilik ikilisiydi. "Tebrikler. Sana ve James'e dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum."

Cordelia, "Teşekkürler Magnus," dedi. "Seni görmek güzel. Sence kalıcı olarak Londra'da kalma şansın var mı?"

"Belki," dedi Magnus. Son birkaç aydır Londra'ya girip çıkıyordu, bazen buradaydı, çoğu zaman da uzaktaydı. "Önce Cornwall Enstitüsü'ne gitmeliyim, orada bir proje üstlenmeliyim. Aslında yarın."

"Peki bu ne projesi?" Matthew sordu. "Göz alıcı, gizli ve takdire şayan bir şey mi?"

"Sıkıcı bir şey," dedi Magnus kesin bir dille, "ama iyi para ödüyor. Cornwall Enstitüsü'ndeki büyü kitaplarını incelemekle görevlendirildim. Bazıları tehlikeli olabilir, ancak diğerleri Spiral Labirentin elinde vazgeçilmez olabilir. Jem—Kardeş Zachariah, demeliyim— bana eşlik edecek; Görünüşe göre hem Meclis hem de Spiral Labirent tarafından güvenilen tek Gölge Avcısı."

Cordelia, "O zaman iyi bir şirkette olacaksınız," dedi. "Ama Londra'dan ayrılacağınız için üzgünüm. James ve ben seni yeni evimizde akşam yemeğine davet etmeyi umuyorduk."

"Endişelenme," dedi Magnus, "uzun süre ışıltımdan yoksun kalmayacaksın. İki hafta içinde geri dönmeliyim. Sonra da kutlarız."

Matthew elini kaldırdı. "Ben de Magnus'la yemeğe davet edilmeyi talep ediyorum. Ben küçümsenmeyeceğim."

"Aşağılamaktan bahsetmişken," diye mırıldandı Lucie. Altın atkı örgülü gül rengi bir elbise içinde oldukça hoş görünen Ariadne Bridgestock birdenbire ortaya çıkmıştı.

İşte buradasın, dedi Ariadne. "James, Cordelia. Tebrikler." Sonra duraksamadan Anna'ya döndü. "Benimle odayı turlar mısınız Bayan Lightwood?"

Cordelia, hafifçe omuz silken Matthew ile ilgiyle baktı. Ama kulakları bir kedininki gibi dikilmişti.

Anna'nın duruşu değişti; elleri ceplerinde uzanıyordu ama şimdi doğruldu. "Başka kimse balo salonunda dolaşmıyor, Ariadne."

Ariadne parmaklarıyla elbisesinin bir kıvrımından endişelendi. "Konuşabiliriz," dedi. "Güzel olabilir."

Cordelia gerildi; Ariadne, kendisini sert bir karşılık vermeye açıyordu. Ama bunun yerine Anna sadece, "Sanmıyorum," dedi, sesi çok düz ve tek kelime etmeden çekip gitti.

Magnus, Ariadne'ye, "O göründüğünden daha karmaşık bir insan," dedi.

Ariadne sempatiyi pek hoş karşılamamışa benziyordu. Gözleri parladı. "Bunu neredeyse herkesten daha iyi biliyorum." James'e ve Cordelia'ya sertçe başını salladı. "Tekrar, sana dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum."

Cordelia, savaşta şansını dilemek için garip bir dürtü hissetti, ama zamanı yoktu: gitmişti, başı havadaydı.

"Pekala," dedi Magnus, iliğindeki altın çiçekle tembel tembel oynayarak. Cordelia altına batırılmış bir şakayık, dedi. "Ruhuna hayran olmamak elde değil."

Çok kararlı, dedi Lucie. Anna'ya her dansta ve partide her zaman bir tür istekle yaklaşıyor.

"Anna tepki verdi mi?"

James, "Sosyal takvimine bakmıyorum," dedi. "Onu her gördüğümde, kasaba hakkında yeni bir hanımefendi arıyor."

Thomas, "O ve Ariadne'nin kesinlikle bir geçmişi var" dedi. "Sadece ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz."

Cordelia, Anna'nın Ariadne'nin hasta yatağının yanında diz çöküp, usulca, *Lütfen ölme, diye mırıldandığını düşündü.* O andan kimseye bahsetmemişti. Anna'nın bunu yapmasını istemediğini hissetti.

Magnus yorum yapmadı; dikkatini başka bir şey çekmişti. "Ah," dedi. "Bay. Araba merdiveni."

Cordelia ve James'e kararlılıkla yaklaşan Alastair'di. Magnus, sanki garip bir durumun gelişini hissetmiş gibi, izin istedi ve yavaşça kalabalığın arasına karıştı.

Cordelia, Alastair'e endişeyle baktı - tebriklerini sunmak için Mutlu Hırsızlar inine cesaret etmek zorunda mı hissediyordu gerçekten? Görünen o ki, kız kardeşine neredeyse askeri bir hassasiyetle dönerek, "İkinize de tebriklerimi sunmak için buradayım," dedi.

James ona baktı. "Sanırım en azından söyleyecek doğru şeyleri bilecek kadar sosyal nezaketin var," dedi alçak sesle, "onları ciddiymiş gibi söyleyemesen bile."

Alastair'in ağzı sert bir çizgide kaldı. "Deneme için kredi yok, o zaman?"

Dur, diye düşündü Cordelia. Alastair'in her zaman böyle olmadığını biliyordu - onun nazik, tatlı, hatta savunmasız olabileceğini biliyordu. Babasının oğlunun kalbini bir düzine farklı şekilde kırdığını biliyordu ve Alastair parçalarla elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ama Alastair'in bu şekilde davranmasının, cam gibi kesme soğuk bir cephenin arkasına sığınmasının bir faydası olmadı.

James'in Maske'nin arkasına çekilme şekli.

"Artık kardeşiz Alastair," dedi James, "ve evimize hoş geldiniz. Cordelia'nın iyiliği için sana karşı medeni olacağım ve umarım sen de bana karşı medeni olursun."

Alastair biraz rahatlamış görünüyordu. "Tabii ki."

Ama ona iyi davransan iyi olur, dedi James, hala eşit ve sakin bir sesle. "Çünkü konukseverliğim tam olarak Cordelia senin varlığını hoş bulduğu sürece sürer."

"Elbette," dedi Alastair tekrar. "Başka bir şey beklemezdim." Sabit bir şekilde tabağına bakan Thomas'a döndü. "Tom," dedi dikkatlice. "Seninle bir dakika konuşabilseydim-"

Thomas ayağa kalktı, neredeyse masayı deviriyordu. Cordelia ona şaşkınlıkla baktı.

Thomas, "Benimle bir daha konuşursan seni Thames'e atacağımı sana daha önce söylemiştim," dedi. Normalde açık, arkadaş canlısı yüzü bir öfke ifadesine dönüştü. "En azından dalmak için daha sıcak bir gün seçmiş olabilirsin."

"Durmak." Cordelia peçetesini attı. "Alastair benim kardeşim ve onu seviyorum. Ve bu benim düğün günüm. Kimse aile üyelerimi Thames'e atmayacak."

Dürüst olmak *gerekirse* Thomas, dedi Lucie, hayal kırıklığıyla arkadaşına bakarak. Thomas yumruklarını iki yanında sıktı.

"Şimdi," dedi Cordelia. "Birisi bana bunun neyle *ilgili olduğunu anlatacak* mı?"

Garip bir sessizlik vardı. Alastair bile ona bakmadı. Boğazının gerisinden tuhaf bir ses çıkardı. "Bu - dayanılmaz," dedi. "Dayanılacak gibi değil."

"Hak ettiğin bu," dedi Matthew, gözleri parlayarak; James, sanki onu sakinleştirmek *istercesine parabataisine* elini uzattı - tam da odanın uzak ucundan yüksek bir gürültü geldiğinde.

Alastair başka bir şey söylemeden koşmaya başladı. Bunun ne anlama geldiğini bilen Cordelia, sandalyesini geri itti ve onun peşinden koştu. Kalın kadife etekleri onu engelliyordu ve Alastair'den birkaç dakika sonra anne babasına ulaştı. Babası koltuğunun yanında yerde yatıyordu, dizini tutuyor ve acı içinde inliyordu.

Sona sandalyesinden kalkmak için mücadele ediyordu. “Elias—Elias, sen—”

Babasının yüzü pancar kırmızısıydı ve kendini köpük gibi bir şeye dönüştürmüş gibiydi. "Sana söylüyorum, kızımın *suggeneleri ben olmalıydım* ," diye tersledi Elias. "Sanki utanç verici bir sırmışım gibi törenden çıkarılmak, yani, onun ikna olduğunu ancak hayal edebiliyorum, ama bu bir rezalet - kasıtlı bir aşağılama ve beni başka türlü ikna edemezsiniz!"

Elini yere vurdu.

Cordelia'nın yüreği brokarlı çizmelerine battı. o baktı Alastair, Elias'ın ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışıyor. Çabucak sahneyi düğün davetlilerinden uzaklaştırmak için harekete geçti - olup biteni görebilecek kadar yakındakiler bakıyorlardı. Fury Cordelia'yı bir mızrak gibi delip geçti. Babası nasıl olur da onun düğününde yeteri kadar rolü olmadığını *söylemeye cüret ederdi - bu sabah gelene kadar onun düğüne katılacağından bile haberleri yoktu.*

"Buradayım," dedi omzunda bir ses. James'ti. Cordelia'nın koluna hafifçe dokundu, sonra Alastair'in yanına diz çöktü ve Elias'ın diğer kolunu kavrayarak onu ayağa kaldırdı.

Elias James'e baktı. "Yardımına ihtiyacım yok."

"Dediğin gibi," dedi James sakince. Sona yüzünü ellerinin arasına almıştı; Cordelia hafifçe annesinin omzuna dokunmak için durup, Elias'ı ayaklarının alabildiğince hızla uzaklaştıran James ve Alastair'in ardından baktı.

"Baba, sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacın var," diyordu Alastair. Düzgün konuşuyordu, ifadesi gerçekçi ve sakindi. *Bunca yıldır böyle idare ediyor,* diye düşündü.

"Tam bu taraftan efendim," dedi James ve başını sallayan Alastair'e *oyun odası dedi.* Sona sandalyesine geri gömülmüştü; Cordelia, odanın diğer ucundaki çift kapıya yönelen çocukların arkasından aceleyle koştu. Giderken bakışlarını dümdüz ileriye sabitledi - Will ve Gabriel'in yüksek sesle sohbet ettiklerini, seslerini yükselttiklerini ve konukların dikkatini dağıtmak için ellerinden geleni yaptıklarını duyabilse de kesinlikle herkes bakıyordu.

James ve Alastair, Elias'la birlikte çoktan ortadan kaybolmuşlardı. Arkalarından çift kapıdan içeri girdi ve kendini oyun odasının dışındaki dar koridorda buldu. Bir an için de olsa yalnız kalmak rahatlatıcıydı; duvara yaslanıp Raziel'e sessizce dua etti. *Bunu hak etmediğimi biliyorum ama lütfen bana güç ver.*

Oyun odasının kapısının arkasından sesler yükseldi. Durakladı; James ve Alastair onların onları takip ettiğinin farkında değiller miydi?

"Sanırım," dedi Alastair, "daha sonra sen ve arkadaşların buna çok güleceksiniz." Sesi kızgın değil, yenilmiş gibiydi. Cordelia, Alastair'in inatçılığından sık sık rahatsız olsa da, ondan uzaklaşan kavga daha da beterdi.

"Kimse baban için seni suçlamıyor Alastair," James'in yanıtını duydu. "Sadece kendi yaptığın ve söylediğin şey için."

"Özür dilemeye ve değişmeye çalıştım," dedi Alastair ve Cordelia kapıdan bile onun titrediğini duyabiliyordu. "Kimse izin vermezken geçmişimi nasıl düzeltebilirim?"

James cevap verdiğinde, sesinde gerçek bir nezaket vardı. "İnsanlara zaman vermelisin Alastair," dedi. "Hiçbirimiz mükemmel değiliz ve kimse mükemmellik beklemiyor. Ama insanları incittiğinizde, onların öfkelerine izin vermelisiniz. Aksi takdirde, yalnızca elinizden almaya çalıştığınız başka bir şey haline gelir.”

Alastair tereddüt ediyor gibiydi. "James," dedi. "O yaptı mı-"

Masadan düşen bir şeyi andıran keskin bir ses duyuldu ve ardından Elias'ın öğürmesinin tanıdık sesleri duyuldu. Cordelia, Alastair'in James'e gitmesini, kendisinin halledeceğini söylediğini duyabiliyordu. Başka ne yapacağını bilemeyen Cordelia, sessizce balo salonuna geri döndü.

Düğün yemeği tüm hızıyla geri döndü. Etrafına bakınca, Neşeli Hırsızların hepsinin masalarından çıktığını gördü. Odada bir aşağı bir yukarı gidiyorlar, insanları selamlıyorlar, onun ve James'i tebrik ediyorlardı. Matthew ve Anna'nın kahkahalar içinde bir grup misafiri vardı; Will, bir Dickens romanının uzun ve yoğun işlemeli bir özetiyle başka bir masayı süslüyordu.

Duvara sırtını yasladı. Bunu James için yaptıklarını biliyordu, ama aynı zamanda onun için de -insanların dikkatini dağıtmak, onları eğlendirmek, onlara Elias'ı unutturmak. Hepsiyle tek başına yüzleşmemek çok rahatlatıcı bir duyguydu.

Tekrar tekrar tebrik edilmek için durdurulduğu için gülümseyerek odaya girdi. Yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyordu yumuşakça; çoğu insan yemek yemeyi bitirmiş ve (erkekler için) ve ratafia (bayanlar için) bardaklarıyla rahatlıyordu. Eugenia ve Ariadne, Alex ile oynuyorlardı. Matthew şarkı söylemeye başlamıştı ve Lucie ile Thomas onu durmaya ikna etmeye çalışıyor gibiydiler. Charlotte onlara baktı - Cordelia, Charlotte'un bohem özlemleri, onu harekete geçiren huzursuz memnuniyetsizliği, küçük oğluyla çok üzgün ya da çok mutlu olması gibi küçük oğlu hakkında ne düşündüğünü merak etmekten kendini alamadı. arasında.

Bir de kendi annesi vardı - Sona ayağa kalkmış, hiçbir şey olmamış gibi neşeyle Ida Rosewain ve Lilian Highsmith'le sohbet ediyordu. Cordelia, annesinin her zaman yaptığı şeyi izlediğini fark etti: parçaları topla ve yoluna devam et. Cordelia nasıl bu kadar uzun süre kör olmuştu?

Derin bir nefes aldı, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve annesinin yanına gitti. Yaklaşırken Sona'nın çabucak rahatladığını gördü ve annesinin arkadaşlarına katıldıkları için teşekkür etti. Ida Rosewain elbisesine iltifat etti; Lilian Highsmith, Cortana'nın yeni kınına hayran kaldı.

"Teşekkür ederim," dedi Cordelia. "O da çok güzel, değil mi? Babamdan bir düğün hediyesi."

Güldü; hepsi gülümsedi; Babası hakkında bir şey söylenecek olursa, sustular. Sona, Cordelia'nın yanağına dokundu ve Cordelia, bir gruptan diğerine geçerek, katıldıkları için, düğünü mutlu ettikleri için teşekkür ederek devam etti. Tek yapması gereken rol yapmaktı, diye fark etti, biraz şaşırmıştı ve diğer herkes sizinle birlikte numara yaparak aynı hizaya gelecekti.

Şampanyayı kimin sağladığını öğrenmek isteyen Wentworth'lerden uzaklaşırken, yumuşak bir el omzuna indi. "Canım." döndü; o Tessa'ydı. "Harika gidiyorsun."

Cordelia sadece başını salladı; Tessa sahte bir gülümsemeden daha iyisini hak ediyordu. Konukların ayrılmaya başladıklarını rahatlayarak fark etti, ikili ve üçlü gruplar halinde çıktılar.

Tessa, "Toplumda bu kadar çok yöneticilik yapmak insanın çenesini dik tutmaktır," diye ekledi Tessa dikkatle ve Cordelia, Tessa ve ailesinin yıllar boyunca katlandıklarını düşündü: Tessa'nın büyücü kanı, iblis babası hakkında mırıldanmalar ve fısıltılar. "İnsanların cahilce söylediklerini de göz ardı etmek."

Cordelia hiçbir şey söylemeden başını salladı. Will ve Tessa'nın Elias'ın Basilias'taki zamanının ve ne hakkında olduğunun tamamen farkında olduklarını biliyordu. Ama yine de James'in ailesinin ailesini böyle görmesi ne kadar aşağılayıcı.

"Misafirlere veda etmeye başlamalıyım," dedi Cordelia, "ama James babamla birlikte."

"O zaman sana eşlik edeceğim," dedi Tessa ve Cordelia'ya kendisini takip etmesini işaret etti. Birlikte balo salonunun ana kapısına gittiler, orada konuklar ayrılırken Cordelia tekrar tekrar gülümsedi. Geldikleri için onlara teşekkür etti ve James'le birlikte yeni evlerine yerleştikleri anda onları davet edeceğine söz verdi. Lucie ve Will'in göz ucuyla balo salonunda dolaştığını, misafirlerin iyi şans getirmesi için evlerine götürmeleri için içlerinde düğün pastası parçaları olan kutular dağıttığını görebiliyordu.

Christopher, ayrılırken pasta kutusunu Cordelia'ya sallayarak, "Sanırım bir yıl bekleyip sonra bunu yemem gerekiyor," dedi. Ailesi etrafını sardı; Cecily ve Gabriel, uyuyan bir İskender, hatta

Anna bile, Magnus Bane ile birlikte -belki Ruelle'ye ya da bilinmeyen yerlere- gidiyorlardı. "O zamana kadar çok ilginç küf kültürleri yetiştirmiş olmalı."

Cordelia ciddi bir tavırla, "Sonuçları dört gözle bekliyorum," dedi. Eugenia ile ayrılan Thomas gülümsedi. Alastair'e öfkeli olsa bile, en azından ona kızgın değildi. Bunun devam etmesine izin verilebilecek bir durum olmadığını düşündü; En azından Neşeli Hırsızlar'ın ağabeyine *neden bu kadar kızdığını keşfetmesi gerekiyordu.*

Balo salonunda sadece birkaç misafir kaldığında, Cordelia Alastair ve James'in oyun odasından çıktığını gördü. Zıt yönlere yöneldiler - Alastair, Sona'ya katıldı ve James odayı taradı, belli ki birini arıyordu.

O zaman Cordelia'yı gördü ve el salladı ve Cordelia ürkmüş bir sarsıntıyla onun onu aradığını fark *etti.* Aceleyle yanına gitti ve ellerini tuttu, kulağına sessizce konuşmak için eğildi. Cordelia kızararak etrafına bakındı ama kimse onlara ikinci bir bakış atmaktan geri kalmıyordu. (Tessa, gizlice kalabalığa karışmıştı.) Elbette hayır, diye düşündü: Yeni evliler, birbirlerinin kulaklarına fısıldamaları gerekiyordu.

"Seni terk ettiğim için üzgünüm," diye mırıldandı. "Baban biraz gürültü kopardı." Olanları görmezden gelmek ya da geçiştirmek için hiçbir girişimde bulunmadığı için memnundu. "Alnına soğuk bir pazen aldık ve oyun odasının ışıklarını söndürdük. Baş ağrısı geçene kadar yalnız kalması gerektiğini söyledi."

Cordelia başını salladı. "Teşekkür ederim" dedi. "Basilias'ın onu iyileştirmesi gerekiyordu ama..."

James bir eliyle onun yüzünü kavradı, baş parmağı yanağını okşadı. "Çok stres altındaydı. Bu tekrar olmayabilir. Sabaha kadar oyun odasında uyursa, ona zararı olmaz."

Alastair'e baktı. Annesiyle sakince konuşuyordu. Cordelia her zaman Alastair'in huysuzluğunun tuhaf, yalnız yetiştirilmelerinden kaynaklandığını düşünmüştü. Artık daha fazla olduğunu biliyordu. Alastair ne sıklıkla babalarıyla böyle uğraşmak zorunda kalmıştı? Ona ne tür bir bedel ödemişti?

Onunla evde konuşacağım, biraz çay yapacağım ve biz...

Ama hayır. Cornwall Gardens'daki evine gitmiyordu. Alastair ile aynı evde yatmayacaktı. James'le eve gidecekti. Kendi evlerine.

Çenesini kaldırdı. James'in yüzü onunkinin hemen üstündeydi: gözlerindeki kehribar rengi benekleri, çenesindeki küçük beyaz yara izini görün. Daha birkaç saat önce öptüğü dolgun alt dudağı. Bakışları onunkilere takıldı, sanki gözlerini kaçırmak istemiyormuş gibi, bunun sadece kendi hayal gücü olduğunu bilmesine rağmen.

Yorgun hissetti. Yani olağanüstü yorgun. Bütün gün bir rol oynamıştı. Tek istediği evde olmaktı, bu ne anlama geliyorsa artık. Ve eğer ev James'i kastediyorsa, o zaman, artık kendi kendine bunun istemediği bir şeymiş gibi davranamazdı.

Eve gidelim, James, dedi. "Beni eve götür."

5

KRAL ÖLDÜ _ _ _ _ _ _

Hepsi gece ve gündüzlerin bir dama tahtası
Destiny'nin parçalar için erkeklerle oynadığı yer:
Bir oraya bir buraya hareket eder, çiftleşir ve öldürür,
Ve dolaba birer birer sırt üstü uzanıyor.

—Edward FitzGerald (çev.), *The Rubaiyat of Omar Khayyam*

başardılar , ailelerine ve *suggenelerine veda ettiler* . Lucie, Cordelia'ya sımsıkı sarıldı, bir kez olsun dili tutulmuştu. Cordelia omzunun üzerinden Matthew'un James'in kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. James gülümsedi.

Oğluma iyi bak, dedi Will, Cordelia'ya, sanki saçını karıştırmak istiyormuş ama saçlarındaki sayısız çiçek ve tohum incileri karşısında şaşkına dönmüştü.

Alastair, Cordelia'nın yanağına dokundu. *"Agar oun ba'dan mehraboon nabood'a, bargard khooneh va motmaen bash man kari mikonam ke az ghalat kardene khodesh pashimon besheh."*

Seni incitirse, eve gel, ben de onu pişman edeceğim.

Alastair'in onu özleyeceğini söyleme şekli buydu. Cordelia bir gülümseme sakladı.

Enstitüden ayrılırlarken, Cordelia'ya sanki rüyadaymış gibi her şey yankılanıyor, engin ve tuhaf geliyordu. Girişte, James kapıda durakladı, yüzlerce yıldır ziyaretçilerin taş zemine giydiği oyuklara, sayısız el tarafından düzleştirilmiş ahşap tırabzanlı merdivene oyalanan oluklara bakarken eldivenlerini çekmekle meşgulmüş gibi yaptı. . Cordelia'ya, orada sadece dört ay yaşamış olmasına rağmen, South Kensington'daki evini sonsuza kadar terk etmesi yeterince tuhaf geldi. James için bildiği tek evi geride bırakmak ne kadar garip olmalı.

"Yeni evimizin nerede olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu, dikkatini dağıtmayı umarak. "Yoksa hala bir sır mı?"

Ona baktı ve altın gözlerinde kötü bir mizah kıvılcımı olduğunu görünce rahatladı. "Sırrımı bu kadar uzun süre sakladım. Bir saat daha tutsak iyi olur."

Buzlu basamaklardan inerlerken, "Eh, oldukça gösterişli olsa iyi olur, James Herondale," dedi alaycı bir sertlikle. Güneşin sonuncusu doğuda soluk sarı bir şeritti, şehir bir kış akşamının sessizliğine inmişti.

Bridget arabalarını etrafa göndermişti: Yeni evle birlikte Tessa ve Will'den bir hediye. Arkadaşlarıyla seyahat ettikleri zaman için ekstra katlanabilir koltukları olan sağlam bir broughamdı. Enstitüden miras kalan arabacı şapkasını onlara uzattı. Arabaya, Will'in gençliğinde olan Xanthos adlı bir at bağlıydı; tatlı, benekli beyaz bir yüzü ve dengeli bir mizacı vardı. Xanthos bundan böyle James ve Cordelia'ya ait olacaktı ve Lucie evlendiğinde kardeşi Balios onun olacaktı.

Muhtemelen Cordelia'nın Xanthos havuçlarını besleme alışkanlığından dolayı Will, onun Cordelia hakkında en iyi görüşe sahip at olduğunu düşünmüştü ve o sadece başını sallayıp James'e daha sonra babasının şaka yapıp yapmadığını sormuştu.

"Söylemesi genellikle zordur," demişti James. "Bazen o sadece bacağını çekmek, ama bazen bu gizemli Gal işidir. Bence atlar söz konusu olduğunda, muhtemelen ikincisi."

Cordelia, hem arabanın hem de atın tanıdıklığına minnettardı. O şeyin ruhuna girmeye ve evin kendisini şaşırtmasına izin vermeye çalışıyordu, ancak annesinin uyarıları nedeniyle rutubetli odalardan, ısının olmamasından, belki de mobilya olmamasından korkmadan edemiyordu. Ya evin çatısı olmasaydı? Hayır, kesinlikle James bir çatının olmadığını fark ederdi. Ve Risa orada olurdu; Gelişleri için yeri hazırlamak için onlardan önce gitmişti. Cordelia, kömür kovasına kar yağarken Risa'nın öfkeyle küfrettiğini hayal ederek gülümsememeye çalıştı.

Sokaklarda sallanırlarken, kendini arabanın yönüne göre evin yerini tahmin etmeye çalışırken buldu. Strand boyunca batıya, Trafalgar Meydanı'nın kaotik trafiğinden geçtiler ve kapıları ayı postu şapkalı kraliyet muhafızlarıyla çevrili Savaş Ofisi'ni geçerek Pall Mall'a yöneldiler. Birkaç hızlı dönüş daha geldi ve Cordelia, sessiz bir blokta, güzel beyaz bir şehir evinin dışında, Curzon Caddesi denen bir yerde olduklarını gördü. Cordelia, gerçekten de üzerinde bir çatının ve buna uygun tüm diğer dış parçaların olduğunu görünce rahatladı.

Şaşkınlıkla James'e döndü. "Mayfair!" dedi, suçlayıcı parmağını göğsüne sokarak. "Hiç bu kadar lüks bir adres beklemiyordum!"

James, "Eh, Konsolos'un hiç iyi olmayan oğullarıyla buraya yakın bir yerde yaşadığını duymuştum," dedi. "Bize hükmetmelerini istemezdim." Arabadan indi ve inmesine yardım etmesi için ona elini uzattı.

"Yani Matthew'un yanında yaşamak istediğini kastediyorsun." Cordelia gülerek evin dört katını anlamaya çalıştı. Pencerelerden sıcak ışık dökülüyordu. "Öyle demen lazım! Seni suçlamazdım."

Ön kapı açıldı ve Risa dışarı çıktı. o olmuştu Daha önce düğün için daha resmi kıyafetler giymişti, ama sade bir elbise ve önlük giymişti ve pamuklu *roosarisini* rüzgara karşı çenesine tutmuştu. Onları içeriye doğru salladı. "Kardan gelin, aptal çocuklar. İçeride sizin için sıcak yemek ve çay var."

Farsça konuşmuştu ama James yeterince iyi anlamış görünüyordu. Ön basamakları hızla tırmandı ve lojistiğin kontrolünü hızla ele geçirdi ve arabacıya valizlerini üst kata götürmesi için talimat verdi.

Cordelia daha yavaş içeri girdi. Risa, kadife keseli paltosunu giymesine yardım etti ve ardından Cortana'ya yardım etti ve Cordelia şaşkınlıkla etrafına bakarken kılıcı dikkatle aldı. Giriş, duvarları kaplayan süslü pirinç apliklerden gelen yumuşak bir parıltıyla aydınlandı. Derin zümrüt yeşili bir arka plan üzerinde kuş ve passiflora desenli duvar kağıdı vardı. Çok güzel, dedi parmak uçlarıyla altın bir tavus kuşunun dış hatlarını sıyırarak. "Kim seçti?"

Yaptım, dedi James. Şaşırmış bakışına, "Belki de sana evin etrafını göstermeliyim? Ve Risa, belki Effie basit bir akşam yemeği hazırlayabilir? Sanırım çay hakkında bir şeyler söyledin."

"Effie kim?" Cordelia, elinde Cortana olan Risa, arabacıyı çantalarla birlikte üst kata çıkarırken fısıldadı.

"Yeni hizmetçi. Risa onu işe aldı. Görünüşe göre eskiden Pounceby'ler için çalışıyordu," dedi James, Cordelia onu kalın bir halının, mermer bir şöminenin ve Curzon Caddesi'ne bakan yüksek pencerelerin olduğu büyük bir yemek odasına doğru takip ederken. Gözü hemen duvara

yerleştirilmiş dört ışıklı çizime takıldı. James, onlara yaklaşırken sağ elinin parmakları bacağına dokunarak onu gergin bir şekilde izledi.

Bunlar, zengin pigmentli kırmızı, kobalt ve altın tonlarında yapılmış Pers minyatürleriydi. Şaşkınlıkla James'e bakmak için döndü. "Bunları nereden buldun?"

James, "Soho'da bir antika dükkanı," dedi. Hala onun ifadesini tam olarak okuyamadı. "Yurt dışında yaşayan bir İranlı tüccarın mülkünü satıyorlardı."

Cordelia , peygamberlerin, rahiplerin , müzisyenlerin, kuşların, atların ve nehirlerin resimlerinin üzerindeki güzel *nasta' lı¯q hatlarını incelemek için yaklaştı.* "Bu Mevlana'dan," diye fısıldadı, bir ayeti tanıyarak: *Yara, Işığın sana girdiği yerdir* . Her zaman favorilerinden biri olmuştu.

Kalbi hızla çarparak, ipek kaplı duvarları, özenle işlenmiş telkari avizesi, gül ağacından masa ve oyma detaylı sandalyeleriyle odanın geri kalanını görmek için döndü.

James, "Masa on altı kişilik olacak şekilde genişliyor," dedi. "Yine de birlikte yemek yemek isteyeceğim o kadar çok insan tanıdığımdan emin değilim. Gel de evin geri kalanını gör."

Cordelia onu koridora kadar takip etti, eteği kapıdan zar zor sığıyordu. Büyük bir piyano ile mavi ve beyaz kağıtlarla kaplı güzel bir misafir odası vardı; Çalışma odasını atlayarak alt kata, sıcak sarı ışıkla dolu bir mutfağa gittiler. Duvardaki küçük bir kapı bir bahçe parçasına açılıyordu - şimdi karla kaplıydı, ama çiçekleri yazın açan gül çardakları vardı.

Siyah elbiseli bir hizmetçi -Effie, diye düşündü Cordelia- elinde boş bir tepsiyle mutfağa girdi. James ve Cordelia'ya spekülatif bir bakışla, onları satışa hazırlarmış gibi baktı. Bir pompadour içinde toplanmış çelik grisi saçları ve iri bir gözü vardı. Çalışma odasında senin için biraz yemek hazırladım, dedi kendini tanıtma zahmetine girmeden. “Soğuk olduğunda o kadar iyi olmayacak.”

James'in ağzının kenarı seğirdi. Cordelia'ya ciddi bir ifadeyle, "O halde şimdi yesek iyi olur," dedi ve onu yukarıya çıkardı.

Çalışma odasının küçük bir oda olmasını, belki içinde bir masa olmasını bekliyordu ama bu evdeki her şey gibi bu da onu şaşırtmıştı. Neredeyse tamamen kitaplıklarla kaplı ve rahat bir Knole kanepe de dahil olmak üzere konforlu mobilyalarla doldurulmuş büyük ve zarif bir alandı. Şam döşemesi sokağa bakan pencerelerin perdeleriyle uyumluydu. Enstitü tarafından tanınan Cordelia bir yazı masası Odanın bir köşesine sabitlenmişti ve ortasında, yüzeyi cilalı abanoz ve sedeften bir satranç tahtasıyla işlenmiş güzel bir masa gururla yer aldı. Üzerinde bir oyun için bir satranç takımı düzenlenmişti, taşlar fildişinden girift bir şekilde oyulmuş, yarısı siyah, diğeri zengin kırmızı lekeliydi.

"Bana satrancı sevdiğini söylemiştin," dedi James. "Unutma? Townsend'lerin partisinde mi?"

O hatırladı. Nemli bir Ekim ayı boyunca unutulabilir bir balo olan, ona kattığı pek çok olaydan biriydi. Dans ederlerken onunla sohbet ettiklerini hatırladı ama onun söylediklerini hatırlayacağını hayal bile edemezdi.

Kendini sersemlemiş bir halde odada dolaşırken, kitapların sırtlarındaki başlıkları okurken, pirinç şömineli bir saati alıp yerine koyarken buldu. Şöminenin üzerinde, teknesinde başıboş sürüklenen, uzun saçları kırmızı bir perde gibi etrafında dönen Shalott Leydisi'nin muhteşem bir şekilde akan bir tablosu asılıydı. Pencerenin yanındaki tahta bir sehpanın üzerinde deri kaplı devasa bir cilt vardı.

"Bu gerçekten Yeni İngilizce Sözlük olamaz mı?" haykırdı.

Korkarım sadece *K* harfiyle ," dedi James. “En son parçayı yayınladıkları anda sipariş ettim. Geri kalanını serbest bırakmadan yirmi yıl daha geçmemesini umabiliriz. Şimdilik *L* veya *M* ile başlayan kelimeleri aramanıza gerek olmadığını umalım .”

"Bu harika James. Lucie çok kıskanacak."

James, "Lucie istediği zaman gelip ona danışabilir," dedi. "Ama kitaplarını buraya getirmesine izin verme yoksa sana bıraktığım rafları doldurur."

Cordelia, James'in, birçoğunu arada sırada etrafta taşıdığını gördüğü devasa kitap koleksiyonunun altındaki boş rafları fark etmemişti. James'in ilgilenmediği hiçbir konu yokmuş gibi görünüyordu ve o, natüralizmden denizciliğe *, Britanya'nın Harikaları'na* ve bir avuç Baedeker'e kadar çeşitli konularda ciltler dolusu casusluk yaptı.

Ama ona yer bırakmıştı. Ve seçtiği şeyler - sözlük, minyatürler, satranç takımı - düşünceli ve güzeldi. James'i son birkaç aydır pek görmemiş olmasına şaşmamalı. Böyle güzel bir alan yaratmak onun için inanılmaz bir zaman almış olmalı. Mükemmeldi, hayalini kuracağı ve kendisi için seçeceği her şey.

Gerçi hala evin görmediği kısımları vardı. Aslında en samimi kısım. Yatak odası.

Muazzam bir oda hayal etti ve ortasına şaplak attı, iki kişi için yeterince büyük bir yatak. Kanı damarlarında fısıldıyor gibiydi. Geceliğiyle James'in yanında yatarken nasıl uyuyacaktı? Ya uykusunda ona ulaşırsa, kendini durduramazsa? James dehşete düşer miydi? Onu uzaklaştırır mıydı?

Ya da gerçek bir düğün gecesi bekliyorsa? Cordelia, diğer kızlar arasında fısıldaşılan şeyler duymuş, anne babasının çalışma odasından çaldığı *The* Lustful Turk'ün çok beğenilen bir nüshasına göz atmıştı, ama evlilik yatağında ne olduğu konusunda hâlâ pek bir fikri yoktu. Lucie, bildiğinden daha fazlasını bilmiyor gibiydi: *Güzel Cordelia'nın* bu tür şeylerin inandırıcı bir şekilde olabileceği kısımlarına ulaştığında, kaçınılmaz olarak havayı çağırdı - güçlü rüzgarlarda dalgalanan perdeler, şiddetli fırtınalar, gökyüzünü bölen şimşek. Belki Cordelia yağmur için umut etmeli?

"Sevdin mi?" James, Effie'nin yemeklerin üzerine koyduğu kanepenin yanındaki alçak bir masaya geçmişti: çay, tereyağı, ekmek ve sıcak av turtaları. "Ev, yani."

"Şimdiye kadar mükemmel," dedi. "Bilmediğim korkunç bir sır mı var? Tavan arasında bir deli mi? Mahzendeki iblisler mi?”

James kıkırdadı. Yanakları, muhtemelen odanın sıcaklığından kızarmıştı. Ateşin ışığı siyah saçlarındaki parıltıları ortaya çıkardı ve gümüş bileziğinin kıvılcımını çıkardı.

O gün ilk kez onun hala giydiğini fark etmişti. Acıyı ısırdı. çıkarılmasını talep etmeye hakkı yoktu. BT. Çok az insan bunun Grace ile arasındaki bağın bir işareti olduğunu biliyordu. Sadakatsiz bir koca tarafından aşağılanmamayı talep etme hakkı vardı, ancak düşünceleri veya kalbi üzerinde hak iddia etme hakkı yoktu. Yine de bilezik, duygularının dostluk, sevgi ve özlem terazisinde nasıl dağıtıldığının bir hatırlatıcısıydı.

Bu doğru, diye düşündü. *Kendini unutmana izin verme.* Boğazını temizledi. "Bir oyun oynayabiliriz. Satrançtan."

James meraklanmış görünüyordu. "Evin hanımı oyun mu istiyor?"

"Bir tane talep ediyor." Cordelia dikkatle kanepeye yerleşti. Elbisesi gerçekten çok genişti.

Cordelia'nın yanındaki kanepeye çökerek, "İlk hareket evin hanımına ait," dedi.

Bana bu avantajı verdiğine pişman olabilirsin, diye düşündü. İlk birkaç hamlelerini sessizce yaptılar, ancak kısa süre sonra oyun kolay bir ritim aldı ve sohbet edebildiler. James durumu ev personeli ile açıkladı: Effie, iki uşak ve ara sıra "zor işleri yapmak" için gelen başka bir hizmetçi

gibi, Görme ile uzun bir sıradanlıktan geldi. Risa, Cordelia yerleşinceye kadar Curzon Caddesi'nde kalacaktı ve Sona'ya yeni bebek konusunda yardım etmek için zamanında Cornwall Bahçeleri'ne dönecekti.

Cordelia bir dilim tereyağlı ekmek kemirerek, "Annem kesinlikle Risa'nın en az birkaç hafta kalmasında ısrar etti," dedi. "Risa ilk evlenirken ona eşlik etti ve kendi halime bırakıldığımda bir güveç tenceresinde boğulmuş veya bir elbise yığınının altında ezilmiş bulunacağıma inandığından şüpheleniyorum."

James bir fili hareket ettirdi. “Risa gerçekten tek kelime İngilizce anlamıyor mu?”

Cordelia bir piyonun yerini değiştirdi. "Ah, söylediğimiz her şeyi anlıyor. Amacına uygun olduğunda, yokmuş gibi yapar. Risa ne duyarsa duysun, annemin de duyacağını varsayabilirsin. Onun huzurunda ne söylediğimize ve ne yaptığımıza dikkat etmemiz gerekecek.”

James çayından bir yudum aldı. "Bu yüzden mutlu yeni evliler olduğumuz kurgusunu sürdürmeliyiz."

Cordelia kızardığını hissetti. James'in durumu kendisi kadar incitici bulmamasının bir rahatlama olması gerektiğini düşündü. "Evet," dedi. "Ve muhtemelen bunu nasıl yapacağımızı tartışmalıyız. Özellikle.”

James kalesini hareket ettirdi, böylece dikkatsizliğinden yararlanarak Cordelia'nın vezirini tehdit etti. "Satranç oyununun kuralları gibi, evliliğimizin oyunu için sadece bizim kurallarımız olacak."

"Evet kesinlikle."

James, "Sanırım dikkate almamız gereken ilk şey, evden kimin girip çıktığı konusunda dikkatli olmamız gerektiğidir," dedi.

Cordelia, "Mutlu Hırsızlar ve Lucie elbette her zaman hoş karşılanır," dedi. “Fakat diğer herkes için, her birimiz önceden izin almalıyız. Bizi yakalayabilecek habersiz misafir yok…”

" Suçsuz *değil* mi?" dedi James, daha önce gözlerinde gördüğü şeytani ışıltıyı düşündüren bir sırıtışla.

"Evcil olmamak," dedi kibarca ve başka bir satranç taşını hareket ettirdi. Bu sefer bir kale.

"Ateşin önünde terliklerle oturuyor olmalıyım ve sen şiir kitaplarımı küvette bıraktığım için dırdır ediyor olmalısın?"

"Ve..." Cordelia tereddüt etti. Belki de söylememeliydi. Ama saygınlığından vazgeçmek hiçbir zaman bu planın bir parçası olmamıştı. “Grace Blackthorn'u göreceksen, bana önceden söylemenizi rica ediyorum, bu yüzden arkamdan iş çeviriyormuşsunuz gibi görünmüyor. hazırlıklı olmak istiyorum.”

"Eğer yapacaksam..." James sözünü kesti, neredeyse kızgındı. "Onu görmeye hiç niyetim yoktu, Daisy. Beni ne için alıyorsun? İzninizle veya izninizle bu yıl onunla yalnız olmayacağım. Bunu sana yapmam."

"Elbette istemezsin." Biriyle uğraşmak için uzandı onun inci tarakları; acıtmaya başlamıştı. “Partilere ve diğer halka açık etkinliklere davet edileceğiz” diye ekledi, ücretsiz olarak çalışıyor. "Her iki davetten birini kabul etmeliyiz..."

"Tamamlandı."

"—ve bir tanesine gittiğimizde, tüm zaman boyunca bana çılgınca bağlı görünüyor olmalısın." Sonunda tarağı çözdü ve kurtardı. Saç modelinin mimarisini tahmin ettiğinden daha fazla tutuyor olmalıydı: saçları dökülüyor, çıplak omuzlarını fırçalıyordu. "Tamam?"

James'in gülmesini beklemişti ama gülmedi. Ona bakıyordu. Kızardığını hissetti - söyledikleri fazla mı cüretkardı? O sadece şaka yapmak istemişti ama James onu ölümcül bir şekilde şaşırtmış gibi görünüyordu. Gözleri koyu altın rengine dönmüştü.

Satranç tahtasına baktı ve James'in kendini açık bıraktığını gördü. Vezirini çabucak hem bir şövalyeyi hem de şahını tehdit eden bir konuma getirdi.

"Kontrol et," dedi.

"Öyle," dedi James, sesi tuhaf bir şekilde kabaydı. "Cordelia, ben-"

"Hareketini yapsan iyi olur," dedi. "Senin sıran."

"Doğru." Bir şövalyeyi hareket ettirmeden önce tahtayı inceledi. "Düşünüyordum da - en iyi başarı şansımız her şeyi birbirimizle paylaşmak. Belki de her gece birbirimize bir soru sorabilmeliyiz. Diğeri hakkında bilmek istediğimiz bir şey var ve bu soru doğru cevaplanmalı."

Cordelia biraz nefes darlığı hissetti. Ya sorarsa—? Hayır. O yapmazdı. "Ya da" dedi, "ya kazanan bir soru sorabilseydi?"

"Kazanan?"

Satranç tahtasını göstererek, "Her gece oyun oynuyoruz," dedi. "Her oyunun galibi bir şeyler kazanmalı. Para değil, başkasından bir şey isteme hakkı."

James ellerini uzattı ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Hasta bir şartla anlaşın. Kaybeden bir sonraki oyunu seçecek. Satranç, dama veya kartlar. Neyi beğenirlerse."

"İyi. Seçtiğin herhangi bir oyunda aklımı seninkiyle eşleştireceğim. Satrancı tercih etsem de. İran'da icat edildi, biliyorsun."

Gözleri bir an ağzında oyalandı. Sonra aşağıya baktı ve odağını tahtaya geri verdi. "Bunu duymamıştım."

Cordelia tahtadaki bir kalenin yerleşimini inceledi. " *Şehname'yi* biliyor musun ?"

"Krallar Kitabı" dedi James. "Fars efsaneleri."

"Bütün hikayeler doğru," diye hatırlattı ona. "Ve Şehname'de iki prens, Gav ve Talhand hakkında bir hikaye *var* . Talhand savaşta öldü, ancak cesedini bulduklarında üzerinde yara yoktu. Kraliçe, annesi kederden deliye döndü - Gav'ı kardeşini zehirlemekle suçladı, çünkü bir adam savaşta yaralanmadan nasıl ölebilir? Onu öyle olmadığına ikna etmek için, mahkemenin bilgeleri, taşları tahtada hareket ettirerek savaşın nasıl geliştiğini gösteren bir satranç oyunu yarattılar. Talhand, etrafı düşmanlarla çevrili halde yorgunluktan ölmüştü. Bundan 'kral öldü' anlamına gelen *şah mat* ifadesini alıyoruz . " Hızla elini uzattı ve oyunun çoğu için planladığı hareketi yaptı, klasik bir apolet arkadaşı. " *Şah mat.* Aksi takdirde 'şah mat' olarak bilinir. "

James nefesini içine çekti. "Lanet olsun" dedi ve kahkahayı patlattı. Cordelia bir an için kendini bu kahkahaya bıraktı - çok nadiren güldü ve bu onun tüm yüzünü değiştirdi. "Çok iyi iş çıkardın Daisy. Dikkat dağıtmanın mükemmel kullanımı."

Ve şimdi de dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun, dedi ellerini ağır ağır birleştirerek.

"Ey?" Bakışları onun üzerinde kaydı. "Neyden?"

"Kazandım. Bana bir cevap borçlusun."

Gözlerine düşen saçları geriye atarak doğruca oturdu. "Pekala, devam et" dedi. "Bana neyi sevdiğini sor."

"Alastair," dedi hemen. "Ben... herkesin ondan neden bu kadar nefret ettiğini bilmek istiyorum."

James'in ifadesi değişmedi ama uzun ve yavaş bir nefes aldı. Herkesin Alastair'den nefret ettiği doğru değil, dedi sonunda. "Ama onunla Matthew ve Thomas arasında husumet var. Hepimiz okuldayken Alastair çok kabaydı. Bence bunu biliyorsun. Ayrıca Gideon ve Charlotte

hakkında korkunç bir söylenti yaydı. Başlatan o değildi, ama tekrarladı. Bu söylenti çok acıya neden oldu ve Matthew ve Thomas bu konuda bağışlayıcı bir ruh halinde değiller."

Ah, dedi Cordelia usulca. "Alastair - özür diledi mi? Bunun için, Akademi'de yaptığı her şey için mi?" *Ah, Alastair.*

James, "Ona karşı adil olmak gerekirse, Matthew ve Thomas'ın ona bunu yapması için bir şans verdiğini düşünmüyorum" dedi. "Bana, bize karşı kaba davranan tek kişi o değildi, ama - ondan daha fazla umutlarımız vardı ve bu yüzden daha büyük bir hayal kırıklığı olduğunu düşünüyorum. Üzgünüm, Daisy. Keşke cevap daha kolay olsaydı."

"Bana gerçeği söylediğine sevindim. Alastair—her zaman kendi en büyük düşmanı olmuştur, görünüşe göre kendi hayatını mahvetmeye kararlıdır."

Hayatı mahvolmadı, dedi James. "Ben affetmeye inanırım, biliyorsun. Lütuf içinde. Yaptığımız en kötü şeyler için bile." Ayağa kalktı. "Sana yukarıyı göstereyim mi? Senin de benim kadar yorgun olduğunu hayal ediyorum."

Üst katta. İşte oradaydı. Cordelia, James'i merdivenlerden yukarı, muhtemelen yatak odalarına kadar takip *ederken , yeniden kafası karışmıştı.* Sadece ona ve James'e ait olan, hiçbir ziyaretçinin gelemeyeceği ya da gelemeyeceği bir alan. Anlayamadığı bir yakınlık.

İkinci katta tüm ışıklar yanıyordu. Parıldayan aplikler kısa bir koridor boyunca uzanıyordu; James ilk kapıyı açtı ve Cordelia'nın onu takip etmesi gerektiğini belirtti.

Mavi boyalı oda arka bahçeye bakıyordu. Cordelia pencere camlarından beyaz dallar ve bir parça ay gördü. James duvara monte edilmiş bir anahtarı çevirmeden önce. Kesinlikle iki kişi için yeterince büyük olan, güzelce giyinmiş bir yatağın her iki yanında ikiz lambalar parıldıyordu.

Cordelia gözünün ilk baktığı şeye, şöminenin üzerindeki oymalı panele odaklandı. Carstairs armasının mazgallı kuleleri mermere işlenmiştir. "Bu…?"

"Umarım her şey yolundadır," dedi James sessizce arkasından. "Dünyanın geri kalanı için artık bir Herondale olduğunu biliyorum ama aileni hatırlatmak isteyebileceğini düşündüm."

Zümrüt ve ametistin en sevdiği mücevher tonlarında kapitone kadife yorganı, ipek tenteyi, jakarlı perdeleri içine alarak odaya bir kez daha baktı. Renkler, ayaklarının altındaki kalın Kerman halısında yankılanıyordu. Risa, Cortana'yı yatağın yanındaki yaldızlı pirinç kancalara asmıştı, belli ki bu amaç için tasarlanmıştı. İki kişiye yetecek kadar büyük bir pencere kenarı püsküllü ipek yastıklarla yığılmıştı ve iki yanında kitaplarla dolu raflar... onun kitapları vardı. James, ona son bir sürpriz olarak Risa'nın onları açmasını önceden ayarlamış olmalı. "Oda," dedi. "Bu - sen benim için her şeyi seçtin."

Ama eşyaların nerede? James neredesin ?

Altın ceketini çıkarmıştı; tek kol üzerine sarılmıştı. Saçları dağılmıştı, bir yanağında düğün çiçeklerinden bir polen lekesi, manşetinde bir şarap lekesi vardı. Onu öperse, şekerli çay gibi tadacaktı, o keskin-tatlı tat. İçini belirsizlik ve arzuyla karışık hissetti.

"Yatak odanızın sadece kendiniz olmak için gidebileceğiniz bir yer olması gerektiğini düşündüm" dedi. "Hiçbir şey gibi davranmak zorunda olmadığın bir yerde." Daha küçük bir kapıyı açarak odayı geçti: İçinde emaye küveti ve parlak nikel kaplama armatürleri olan pırıl pırıl modern bir banyo vardı. Uzakta, zümrüt rengine boyanmış başka bir kapı vardı.

"Yeşil kapı benim odama çıkıyor," dedi James, "eğer ihtiyacın olursa ve personeli uyandırmak istemezseniz, her zaman kapıyı çalabilirsiniz."

Cordelia'yı korkunç bir utanç duygusu kapladı. "Çok mantıklı," dediğini duydu, sesi tiz ve mesafeliydi. Birçok evli çift, aralarında ortak banyo bulunan ayrı odalar tuttu. James'in onunla

bir yatak odasını paylaşmayı planladığını düşünmesine ne sebep olmuştu? Kendi anne babası bir yatak odasını paylaşmıştı, ama bu olağandışıydı. Bu evin her parçası özelleştirilmişti: elbette kendi odasını isterdi.

James'in ona baktığını ve konuşmasını beklediğini fark etti.

"Çok yorgunum," dedi. "Yapmalıyım-"

"Evet elbette." Yatak odasının kapısına yöneldi ama orada, eli kapı kolunda, durakladı. Tekrar konuştuğunda ses tonu yumuşaktı. "Yaptık, değil mi Daisy? Enclave'in gözünde artık evliyiz. Bugünü atlattık. Diğer günleri de atlatacağız." O gülümsedi. "İyi geceler."

Cordelia ayrılırken mekanik bir şekilde başını salladı. Koridordaki ayak seslerini duyabiliyordu, diğer odanın kapısının açılıp sonra tekrar kapandığını.

Cordelia çok yavaş bir şekilde banyonun kapısını kapattı, sonra komodinin üzerindeki cadı ışığı hariç tüm lambaları söndürdü. Dolaptaki çekmecelerden biri hafif aralıktı ve Cordelia, özenle katlanmış ve Risa'nın keten suyuyla kokulu geceliğinin orada onu beklediğini biliyordu. Kapının yanında bir zil vardı; Cordelia'nın sadece zili çalması gerekiyordu ve Risa ona yardım ediyormuş gibi görünüyordu...

Elbisesini çıkarmasına yardım etmek için. Cordelia dondu. Risa'yı araması mümkün değildi. Eğer çıkarsa, Risa bu gece onu elbisesinden çıkarması gereken kişinin, James'in başka bir odada uyuduğunu ve kesinlikle geceyi yeni geliniyle geçirmeyi planlamadığını bilirdi. Haber Sona'ya bildirilecekti. Endişe olurdu. Korku, hatta.

Cordelia elbiseyi çekiştirerek vücudundan çıkarmaya çalıştı. Fakat Yüzlerce küçük düğmeyle ona sıkıca bağlanmıştı, minik ve ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Çılgınca etrafında döndü. Belki Cortana ile vücudundaki elbiseyi kesebilirdi. Ama hayır, Risa elbisenin mahvoluşunu bulur ve bilirdi.

Kalbi göğsüne çarparak çarpan Cordelia banyonun kapısını açtı. Odayı geçerken topukları parkeyi tıkırdattı. Bunu şimdi, hemen şimdi yapmalıydı, yoksa cesaretini kaybedecekti.

Elini kaldırdı ve James'in kapısını çaldı.

Diğer tarafta bir hışırtı oldu, kapı açıldı ve James şaşkın şaşkın kapıda dikildi. Çıplak ayaklıydı, yeleği açıktı ve gömleğinin üstündeki birkaç düğme de çözülmüştü. Ceketi yakındaki bir sandalyenin üzerine atılmıştı.

Cordelia bakışlarını orta mesafeye sabitledi, gerçi bu pek işe yaramadı - doğrudan onun boğazının dibindeki, genellikle bir gömleğinin düğmesiyle kapatılan oyuğa baktığını fark etti. Güçlü, ince bir boynu vardı ve oyuk gerçekten çok etkileyiciydi, ama şu anda James Herondale'in bazı kısımlarında kendini parçalamasına izin veremezdi. Çenesini kaldırdı ve "Elbisem için bana yardım etmen gerekecek," dedi.

Gözlerini kırpıştırdı, uzun kirpikleri elmacık kemiklerine değiyordu. "Ne?"

"Elbiseyi bir hizmetçinin yardımı olmadan çıkaramam," dedi, "Risa'yı arayamam, yoksa evlilik anlamında geceyi birlikte geçirmediğimizi anlayacak ve anneme şöyle diyecek: herkese kim anlatacak."

baktı.

"Düğmeler var," dedi sakince. "Birçok düğme. Korsem için yardıma ihtiyacın yok. Bunu halledebilirim. Çıplak tenime dokunmana gerek kalmayacak. Sadece kumaşa dokunacaksınız."

Cordelia'nın aşağılanmadan ölmenin mümkün olup olmadığını merak ettiği uzun, acılı bir duraklama oldu.

Ardından kapıyı ardına kadar açtı. "Tamam," dedi. "İçeri gel."

Odaya geldi, dikkatini dekora odaklamaya çalıştı. Kitaplar, elbette, her yerde. Homer ve Wilde'ın yanına çok sevdiği şiir kitaplarını Wordsworth ve Byron ve Shelley ve Pope'u koyduğu yer burasıydı.

Oda sıcak hardal ve kırmızı tonlarında dekore edilmiştir. James, "Sanırım arkanı dönsen iyi olur," derken, koyu kıpkırmızı halıya baktı.

Dönmek rahatlatmıştı aslında. Ona bakmak zorunda kalmak ve onun kızardığını görebileceğini bilmek çok daha kötüydü. Onun arkasından geldiğini hissetti, ellerinin hafifçe omuzlarına dokunduğunu hissetti.

"Nereden başlamalıyım?" dedi.

"Bırakın saçımı çekeyim," diye yanıtladı, saçın ağır kütlesini omzunun üzerinden atmak için uzanarak. James komik bir ses çıkardı. Muhtemelen elbisenin üzerindeki çok sayıda düğmeden şaşkına dönmüştür.

"Üstten başla," dedi, "ve kumaşı biraz yırtman gerekiyorsa, sorun değil. Bunu bir daha giymeyeceğim."

Biraz espri yapmaya çalışmıştı ama o tamamen sessizdi. Ellerinin boynunun arkasını okşamak için hareket ettiğini hissetti. Gözlerini kapattı. Parmakları hafif, nazikti. Onu orada hissedebileceği, nefesini teninde hissedebileceği, kollarındaki tüm ince tüyleri kaldırabileceği kadar yakındı.

Parmakları aşağı doğru hareket etti. Elbise gevşedi, sarkmaya başladı. Avucu onun kürek kemiğinin üzerinden kaydı. Göz kapaklarının titrediğini hissetti. Hâlâ ölebileceğini düşünüyordu ama şimdi aşağılanmadan değil.

"Daisy," dedi ve sesi kalın, neredeyse buruktu. Çok utanmış olmalı, diye düşündü. Belki de bu, Grace'e sadakatsizlik gibi gelebilir. "… tartışmamız gereken başka bir şey var. İkinci rün meselesi."

Ah, Raziel. İkinci rünler… gelin ve damadın özel olarak birbirlerinin derisine yazdıkları rünler. James, kıyafetleri zaten çıkarken bunu şimdi yapmalarını mı ima ediyordu?

"James," dedi boğazı kuruyarak. "Stelim yanımda değil..."

Durdurdu. Daha iyisini bilmeseydi, ellerinin titrediğini söylerdi. "Hayır, şimdi değil," diye sözünü kesti, "ama rünleri bir ara işaretlememiz gerekecek. Eğer biri onlara sahip olmadığımızı öğrenirse…"

O gün ona verdiği, kolunda yanan ilk rünü hissedebiliyordu. Dişlerini sıkarak, "Başkalarının önünde soyunmamayı denemeliyiz," dedi.

"Çok komik." Parmakları tekrar hareket ediyor, sırtından aşağı kayıyordu. "Risa'yı düşünüyordum." Keskin bir şekilde nefes aldığını duydu. Elbisenin üst kısmı solmuş bir çiçek gibi buruşmuş, beline kadar sarktığı için son düğmeye ulaşmış olmalıydı. Bir an donup kaldı. Artık üzerine giydiği tek şey korsesi ve altındaki ince pijamasıydı.

Herhangi bir görgü kitabında bunu kapsayacak hiçbir şey yoktu. Cordelia elbisenin önünü çekiştirerek göğsüne dayadı. Elbisenin arkası daha da aşağı kaydı ve James'in korsenin altında genişleyen kalçalarının kıstırılmış belinden dışarı doğru kıvrıldığını görebileceğini dehşetle fark etti.

Bakışları kitaplıktaki Keats'in yanında duran Oscar Wilde kitaplarına sabitlendi. *The Ballad of Reading Gaol'u* düşündü : "Her insan sevdiğini öldürür." Cordelia, sevdiğin şeyi utançtan öldürmenin mümkün olup olmadığını merak etti.

Lütfen git, dedi James. Sesi neredeyse tanınmaz haldeydi. Ne yapmıştı?

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi nefes nefese ve kaçtı. Kapının arkasından kapanıp kilitlenirken tıkırtısını duyduğunda kendi yatak odasına zar zor ulaşmıştı.

LONDRA : 48 CURZON CADDESİ

altında büzülmüş, içeri girmelerini izlemişti -James Herondale ve Cortana'nın taşıyıcısı kızıl saçlı gelini. Her ikisi de kış güneşinin solan ışığında değerli biblolar gibi parıldayan Gölge Avcısı altını ve ihtişamıyla arabalarından inmişlerdi.

Artık neredeyse karanlıktı. Sarı ışık önce bir üst pencerede, sonra bir diğerinde canlandı. Burada daha fazla bekleyemeyeceğini biliyordu; donma ya da başka bir tür hasar alma riskiyle karşı karşıyaydı. İnsan bedenleri acımasızca kırılgandı. Gerçekten de biblolar, diye düşündü, paltosunun içine daha da sokularak. Zamanı geldiğinde ellerinde çok kolay dağılırlardı - parlak, değersiz biblolar gibi. Kırık çocuk oyuncakları gibi.

6

GELECEKLER _ _ _

Bir zekayı eğitmek ve onu bir ruh haline getirmek için acılar ve dertlerle dolu bir dünyanın ne kadar gerekli olduğunu görmüyor musun?

—John Keats, *Mektuplar*

gelinlikle olan olaydan hiç bahsetmedi, bu Cordelia'yı çok rahatlattı. Cordelia giyinirken Risa'nın ona yardım etmek için her zaman yanında olmasını sağlamak dışında hiçbir şey olmamış gibi devam etmekten çok memnundu.

Tahmin ettiğinden daha kolay buldu. Düğününün olduğu gün, önünde korkunç bir beceriksizlik yılı olduğundan emindi. Ama sonraki iki hafta geçtikçe, gariplik sorusunun hiç aklına gelmemiş olması onu şaşırttı. Grace'i hatırlamıyordu; hatta bazen saatlerce James'in duygularının başka bir yerde olduğunu unuturken buldu kendini. Diğer insanlarla birlikte olmak kolaydı, hatta eğlenceliydi - o ve James dışarı çıktılar, arkadaşlarıyla ve Enstitü'de akşam yemeği yediler, gerçi henüz Cornwall Gardens'a davet edilmemişlerdi. Magnus henüz ziyaret etmemişti - Anna'dan, kendisinin ve Jem'in Cornwall Enstitüsü'ndeki kitaplarla ilgili sorunlarla karşılaştıklarını öğrendiler. ve daha fazla araştırma için onları Spiral Labirent'e getirmişti. Ne zaman dönecekleri henüz belli değildi.

Ancak, Neşeli Hırsızlar neredeyse her gün Risa'nın yemeklerini yemek ve yemek için geldiler. Will, Tessa ve Lucie sık sık ziyarete gelirlerdi. Anna akşamları uğradı, bir keresinde James'le perdeler hakkında dört saatlik bir konuşma yaptı, bu sırada Cordelia divanda uyuyakaldı.

James'le yalnız olmanın Cordelia'yı şaşırttığını fark etti.

Her şey bir anda olmadı tabii. Rahatladılar: genellikle birlikte, oturma odasındaki ateşin yanındaki koltuklarda kitap okuyorlardı. Diğer geceler, çalışma odasında akşam yemeği yediler ve oyunlar oynadılar: dama, satranç, tavla. Cordelia kağıt oynayamıyordu ve James ona öğretmeyi teklif etti, ama o itiraz etti; masa oyunlarının fizikselliğini, gerçek uzayda bir savaş gibi oynanmasını tercih etti.

Her gece, oyun kazanıldıktan sonra kazanan bir soru sorardı. Cordelia, James'in yaban havucu sevmediğini, bazen daha uzun olmayı dilediğini (ama ona hatırlattığı gibi, çok saygın bir altı ayaktı), her zaman Konstantinopolis'i görmek istediğini bu şekilde keşfetti. Ve James'e aptalca olduğunu bilmesine rağmen yılanlardan korktuğunu ve çello çalmayı dilediğini ve en iyi özelliğinin saçları olduğunu düşündüğünü nasıl söylediğini. (James buna sadece gülümsemişti ve o, ona ne düşündüğünü söyletmeye çalıştığında, elini salladı.) Sonrasındaki alay ve kahkahalar genellikle en iyi kısımdı; Cordelia, James'i başka bir şekilde sevmeden önce bir arkadaş olarak sevmişti ve bu ona nedenini hatırlattığı zamandı.

İkisi de uykulu hale geldikçe konuşmanın solup yavaşlaması hoşuna gidiyordu ama ikisi de herhangi bir şey hakkında konuşmayı bırakmak istemiyordu. Dünyayı dolaşmaktan ve

gördüklerinden bahsetti: Marakeş'te zincirlenmiş Berberi maymunları, limon ağaçları. Menton, Napoli Körfezi'nde bir fırtınadan sonra, Delhi'deki Kızıl Kale'de bir fil alayı. James seyahatten özlemle söz etti: Çocukken nasıl bir gün gitmeyi umduğu yerlere iğneler yapıştırılmış bir haritayı duvarında tutmuştu. İkisi de Konstantinopolis'e gitmediği için, bir geceyi raflardan kitap ve haritalar alarak, şehre yapılan seyahatlerin kayıtlarını yüksek sesle okuyarak, görmek istedikleri manzaraları tartışarak geçirdiler - geceleri aydınlatılan camilerin minareleri, Ayasofya , antik liman, nehir tarafından bölünmüş şehir. Cordelia eski bir seyahat anısını yüksek sesle okurken James kollarını başının arkasında *kavuşturmuş halde halının üzerinde yatıyordu: ”*

Kıkırdadı, yarı kapalı göz kapaklarının altında yalnızca bir altın kıymığı görünüyordu. "Bir Baedeker'den daha iyisin," dedi. "Devam et o zaman."

Ve ateş yanana ve onu uyandırmak zorunda kalana ve birlikte üst kata çıkana kadar yaptı. Ayrı kapılarında ayrıldılar. Yanağından iffetli bir şekilde iyi geceler öpücüğü verirken bazen elinin omzunda kaldığını düşünüyordu.

Bütün bunları yarı suçlu bir şekilde hayal etmişti - onunla yaşamak, bu kadar yakın olmak, bu kadar sık. Ama bunun gerçekliğini hiç hayal etmemişti. Sıradan evlilik hayatının tatlı, delici yakınlığı. James'in kahvaltıda (bayanlar için fazla kaba kabul edilen) argo sözcüklerini öğretirken kıkırdamasını—bir "eşek kahvaltısı" hasır şapkaydı ve "yarı fareler" çoğunlukla sarhoştu. Tıraş olurken ortak banyoya girip gömleksiz, omuzlarında bir havluyla dolaşmaktan. Neredeyse kaçmıştı, ama o sadece ona dostça el sallamış ve Rosamund Wentworth'ün nişan partisine katılmaları gerekip gerekmediği konusunda bir konuşma başlatmıştı.

"Ah, biz de olabiliriz, sanırım," dedi. "Lucie gidiyor, Matthew de."

Yüzündeki sabunu durulamaya gitti ve kadın kollarının derisinin altındaki, sırtındaki kasların pürüzsüzce kaymasını izledi. O Erkeklerin kalça kemiklerinin üzerinde bu kadar derin oluklar olduğunu bilmediği gibi, bu görüntünün neden boğazının arkasını tuhaf hissettirdiğini de bilmiyordu. Aceleyle başını kaldırıp baktı, sadece James'in omuzlarının tepesinde teninde altın yıldız patlamaları gibi hafif çillerin olduğunu fark etti. Henüz onun güzel olduğunu düşünmediği bir parçası yoktu. Neredeyse adaletsizdi.

Hareket halindeyken çok güzel olduğuna karar vermişti. Bu, birlikte eğitim alırken vardığı bir sonuçtu - evlilik hayatının başka bir bölümünü hiç düşünmemişti ama çok sevdiğini fark etmişti. James'in üst kata kurduğu eğitim odası küçük ama rahattı, bir kılıcı sallamak için yeterince yüksek bir tavanı, bir tırmanma ipi ve derme çatma bir arazi oluşturmak için platformları vardı. Burada o ve James, formları tartıştılar ve geçtiler ve onu gerçekten görebiliyordu, hareket halindeki gerçek güzelliğini, vücudunun uzun çizgisi kontrollü bir düşüşle bir hamle veya zarif bir şekilde uzanıyordu. Dikkatini vermediği zamanlarda, tıpkı onun ona sinsice baktığı gibi, onun da ona gizlice baktığına inanmak istedi. Ama onu asla yakalamadı ve kendi kendine bunun bir temenni olduğunu söyledi.

Bazen Cordelia, karşılıksız aşkının ev halkının üçüncü bir üyesi olup olmadığını merak ediyordu, o yokken bile oradaydı - James'in adımlarını takip ediyor, kravatını aynanın önünde bağlarken hayalet gibi kollarını ona doluyor, uyurken belli belirsiz onun yanında kıvrılıyordu. . Ama eğer böyle bir şey hissettiyse, kesinlikle hiçbir işaret vermedi.

Papatya, dedi James. Cordelia'nın yarı açık kapısının dışında, koridordaydı; Risa elbisesine yardım etmeyi neredeyse bitirmişti. "Girebilir miyim?"

Cordelia, "Bir dakika," diye seslendi; Risa tam da elbisesinin son düğmelerini yapıyordu.

"Bebin ke mesle maah mimooni," dedi Risa, geri adım atarak ve Cordelia aynada aceleyle kendine baktı. *Ay gibi ne kadar güzel olduğuna bak.*

Cordelia kuru bir sesle, Risa'nın elbisenin göğüslerinin üstünü gösterecek kadar dekolte olduğundan mı söz ettiğini merak etti: koyu yeşil ipeğin üzerinde kabaran hilaller. Evli bir kadının, bekar bir kızınkinden çok *daha* cüretkar kıyafetler giyebileceğinin doğru olduğunu düşündü. Elbisesindeki her dikiş, kıvrımlarını vurgulamak için tasarlanmıştı; her dantel paneli, altındaki çıplak teninden bir trompe l'oeil ipucu sunuyordu. Anna'nın malzemeyi seçerken ona açıkladığı gibi, etki, bakanın gözünde yatıyordu: en ateşli dedikodular bile onun kurgusunu suçlayamazdı, ama bir hayran, altında ne yattığını kolayca hayal edebilirdi.

Ama James bunu hayal edecek mi? dedi aklının bir köşesinden küçük bir ses. *Elbiseyi fark edecek mi? İltifat et?*

Bilmiyordu: James'le düğününden bu yana iki hafta geçmişti ve James bazen tamamen anlaşılmaz oluyordu. Yine de iki haftadır o kadar mutluydular ki onu şaşırtmışlardı. Belki de bu çılgın kumar işe yarayabilirdi. Bunu yaşlanıp ağaç gövdesi gibi boğumlu olduğu zamanlara bakması gerekecekti - taptığı bir çocukla evli olduğu bir mutluluk yılı. Bazı insanlar asla bu kadar çok şeye sahip olmadı.

Cordelia yakasını çekiştirerek, "Belki elbise çok fazladır," dedi.

"Negaran nabash." Risa elini yoldan çekerek tısladı. "Merak etme. Bu, evli bir kadın olarak tüm Enclave'den önceki ilk gerçek geceniz. Onlara gurur duyduğunu göster. Onlara kendinizi küçük hissettirmeyeceğinizi gösterin. Onlara bir Cihanşah olduğunu göster." Bir atış hareketi yaptı. "Şimdi gideceğim." Göz kırptı. " *Alijenab* James'i bekletmemelisin."

Risa sıvıştı ve Cordelia'yı kendini aptal gibi hissederek orada öylece bıraktı. James nadiren odasına gelirdi; onun mahremiyetine sahip olmasını istediğini hissetti. İçeri girmeden ve kapıyı arkasından kapatmadan önce kapıyı bir kez tıklattı.

Bakmamaya çalıştı. James siyah bir palto ve beyaz bir yelek giyiyordu. Babasının çılgın kurt adam terzisi mükemmel bir iş daha çıkarmıştı: James'in kıyafetleri ona mükemmel bir şekilde uyuyordu, koyu renkli çuha omuzlarını ve uzun bacaklarını şekillendiriyor, beyaz keten gömlek göğsünün ve boğazının zayıf gücünü gösteriyordu. Bakışları ona kaydı, vücudu tamamen hareketsizdi. Elmacık kemiklerinin üst kısımlarında donuk bir renk kıvılcımı vardı.

"Papatya," dedi. "Bak-" Sustu, başını iki yana salladı ve cebinden bir şey çıkardı. Basit siyah kadife bir kutuydu. Ona uzattı ve o aldı, oldukça şaşırdı.

Onun sorgulayıcı ifadesine yanıt olarak, "İki haftalık yıl dönümümüz," dedi.

"Ama - *sana* hiçbir şey almadım." Kutuyu aldı, kadife şekerlemesi parmaklarına değdi. "Yapmam gerektiğini bilmiyordum."

"Sen değildin," dedi James. "Bazen zaaflarım oluyor. Bu da onlardan biri." Sırıttı. "Aç onu."

Daha koyu kadifeden bir yatağa, bir zincir üzerinde parıldayan altın bir kolyeye uzandı. Onu kutudan çıkardı ve ne olduğunu anlayınca haykırdı - küçük, yuvarlak bir küre, yüzeyine kazınmış denizlerin ve kıtaların belli belirsiz ana hatları.

James, "Seyahat hakkında çok konuştuk" dedi. "Sana dünyayı vermek istedim."

"Mükemmel." Cordelia, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti. "İşte - bırak onu giyeyim -"

"Dur, bekle." James gülerek arkasından geldi. "Kapı küçük. Sana yardım edeceğim."

Ustaca, boynunun arkasındaki tokayı buldu. Dondu. Parmakları, elbisesinin aşağı indiği omurgasının üst kısmındaki hassas ten üzerinde hafifçe kaydı. Defne yaprağı ve temiz erkeksi ten gibi lezzetli kokuyordu. Kolye takılırken bir tıkırtı duyuldu; kolyeyi düzeltmek için etrafına uzanırken derin bir nefes aldı ve kadın bunu *hissetti* , nefes alırken göğsünün genişlediğini hissetti, gömleğinin ketenini sırtına dayadı, tüyleri ensesine doğru kabarttı. Elleri bir an için yeşil ipekten, çıplak etten birkaç santim sürüklendi.

Boğazını temizleyerek geri çekildi. Ona bakmak için döndü. Maske yerine oturdu ve onun ifadesinde sevimli bir boşluktan başka bir şey okuyamadı. Çok güzel görünüyor, dedi cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkararak. "Ve neredeyse unutuyordum - Neddy, Lucie'den ikimiz için notlarla geldi. Açıkça yanan merakıma rağmen seninkini açmadım."

Sevgili Cordelia, notta Lucie'nin tanıdık, genişleyen elinde okunuyordu, *bu geceki partiyi kaçırdığım ve sizi Toplum'un tahribatına terk ettiğim için çok, çok üzgünüm, ama solungaçlar konusunda oldukça şüpheliyim. Biri sizi rahatsız ederse, başınızı dik tutun ve Güzel Cordelia'nın ne diyeceğini unutmayın: "Yapamam ve beni zorlayamazsınız!" Yarın bununla ilgili her şeyi duymayı bekleyeceğim, özellikle de herkesin ne giydiğini ve Thoby'nin bir kapı tokmağı daha büyütüp büyütmediğini. Tüm aşkım, LUCIE.*

Cordelia, onlar aşağı inip gecenin karanlığına karışırken okuması için notu James'e verdi. Uşak arabayı çoktan getirmişti. Keskin, soğuk bir akşamdı: hava tebeşir gibi kuruydu ve kar, ayaklarının altında cam gibi kırılan ve kırılan bir buz tabakasıyla kaplıydı. Arabanın içinde ağır kürk kilimler ve kutu gibi ayak ısıtıcıları vardı; Cordelia içini çekerek yere çömeldi.

"Kapı tokmağı?" James, araba buzlu yolda hızla ilerlemeye başlarken sordu.

Cordelia gülümseyerek, "Bir tür sakal," dedi. "Görürsem bir tane söylerim." Gölge Avcısı adamları arasında sakal nadir olsa da: Roma ordularına geri dönen Nefilim, sakalı bir düşmanın savaşta kapabileceği bir şey olarak görüyordu. Kadınların saçı için böyle bir yasak yoktu, çünkü muhtemelen Romalılar kadınların kavga ettiğini asla hayal edemezlerdi.

"Eh, Thoby spor yapıyorsa, bu bana iki seçenek bırakıyor," dedi James. "Onu bir düelloya davet et ya da daha da büyüt."

"Umarım sen de yapmazsın." Cordelia yüzünü buruşturdu.

James, "Sanırım karım olarak görünüşümde biraz söz hakkın var," dedi. Cordelia kirpiklerinin arasından ona baktı, ama o sadece siyah beyaz geceye pencereden bakıyordu. "Wentworth'lar pek eğlenmezler. Pastane ilk bakışınızı dört gözle bekliyorum."

"Pasta mı?" diye yankılandı.

"Göreceksin."

Kapıdan içeri girdikleri anda yaptı. Ev, bir kale gibi kuleleri ve kuleleri olan gülünç derecede süslü bir konaktı, ancak soluk fildişiyle sıvanmıştı, böylece Tac Mahal ile düğün pastası arasındaki bir haçı andırıyordu. Pencerelerinden yanan ışıklar ve etrafını saran karla kaplı olan etki kör ediciydi.

Araba, bir orman yolu gibi parıldayan beyaz basamakları devasa, sahte bir ortaçağ kapısına çıkan yeşil bir halının önünde durdu. Basamaklar fildişi üniformalı uşaklarla kaplıydı, James ve Cordelia yanlarından geçerken hepsi dimdik ayaktaydı. Özenle döşenmiş pembe-beyaz mermer zeminli çok büyük bir fuayeye vardıklarında kendini tutamadı. Gerçekten pasta gibiydi.

Süslü tavanları olan, yaldızlarla kaplanmış ve pastel bulut ve melek resimleriyle övünen başka bir büyük alan olan balo salonuna girdiklerinde James ona göz kırptı. Odanın kenarları insanlarla doluydu: Cordelia, Will ve Tessa'nın Gabriel ve Cecily Lightwood ile bir köşede sohbet ettiklerini fark etti. Neşeli Hırsızlar da oradaydı, Anna ile bir köşede bir masada yayılmışlardı.

Matthew onları fark edince bir bardak şampanya kaldırdı; Anna tembelce el salladı. Dans henüz başlamamıştı: misafirler, küçük bir kasabayı beslemeye yetecek kadar yiyecekle dolu uzun bir ziyafet masasının etrafında toplandılar. Gümüş hamur işleri ve sandviç kuleleri, büyük camlı jambonlar ve küçük çocuk büyüklüğünde balıklar için bir fon oluşturuyordu. parıldayan jöle içinde, gümüş tabaklarından kızarmış gözlerle meşum bakışlarla.

Balo salonunun ortasında Martin Wentworth ve karısı Gladys, ikisi de uçuşan cüppeler içindeki Rosamund ve Thoby'nin büyük buz heykeline hayranlıkla bakıyorlardı. Rosamund'un omzunda küçük bir güvercin vardı. James ona açık açık baktı. “Bu partinin temasının 'Soğuk Karşılama' olduğunu söyleyebilir misiniz?” diye fısıldadı Cordelia'ya.

Dudaklarını kenetledi ama sessiz kıkırdamalarla titremesini engelleyemedi. Gerçek Rosamund ve Thoby onları karşılamak için ayağa kalkarken, James masumca tavandaki meleklere baktı. Ah, ikiniz de çok hoş görünüyorsunuz, ne kadar güzel bir çift diyordum, öyle değil miydim, Thoby *?* diye bağırdı Rosamund.

Thoby şaşırmış görünüyordu. "Sen?"

Rosamund, James'e sanki lezzetli bir kremalı çörekmiş gibi aç bir bakış attı, James böğürtlen reçeline bulamak için sabırsızlanıyordu. Kocasını kurtarma ihtiyacı hisseden Cordelia, "Herkesin kutlamaya gelmiş olması ne kadar harika! James, anne babanı selamlamalıyız—”

"Herkes değil," dedi Rosamund, derin bir iç çekerek. "Amos Gladstone gidip kendini öldürtmek zorunda kaldı ve pek çok kişi katılmanın zevksiz olduğunu hissetti, bu çok adaletsiz, çünkü bu olayı o *ölmeden* önce planlamıştık. İptal ederdik ama buzdan heykelin siparişini çoktan vermiştik.”

James, "Bu olağanüstü bir konuşmaydı, Rosamund," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Rosamund memnun görünerek. "Yani, devriyeye çıkacağını nereden bilebilirdik?"

"Bu ne zaman oldu?" dedi Cordelia. Omuz silken James'e baktı. “Duymamıştık—?”

"Ah, geçen geceydi," dedi Thoby, soluk sarı saçlı, uzun boylu, zayıf çeneli genç bir adam.

"Bir iblis saldırısı mıydı?" James'e sordu.

"Eh, açıkçası," dedi Rosamund. "Başka ne olurdu? Şimdi, Thoby, James'e bilardo salonunu göster. Yeni . " Kıkırdadı ve Cordelia'nın kolunu tuttu. "Biz bayanlar olmak için bir yerimiz var."

Thoby, James'i uzaklaştırırken, Rosamund, Cordelia'yı içecek masasının yanında duran pastel elbiseli bir grup kadına doğru yönlendirdi. Bunların arasında Thomas'ın kız kardeşi Eugenia da vardı, soluk sarı bir elbise giyiyor ve ona uygun eldivenler giyiyordu.

"Al bakalım," dedi Rosamund tatmin olmuş bir şekilde. Saçları çok yüksekte yapılmıştı ve her tarafı çiçeklerle süslenmişti. Başını iki yana sallarken yapraklar yağdı. " *Evli hanımların* olduğu yer burası ," diye ekledi sahne fısıltısıyla.

Elbette, Cordelia geç fark etti. Evli kadınlar danslarda bir araya gelme eğilimindeydiler: sonuçta artık koca aramıyorlardı. Eugenia'ya umutla baktı ama Rosamund çoktan ona doğru koşmuştu. " *Egenia.* Burada olmamalısın. Genç hanımların olduğu yere geri dönün -bu gece burada dans etmeye can atan epeyce bey var-"

"Shan't," dedi Eugenia, isyankar görünerek, ama Rosamund'la boy ölçüşemezdi. Bir an sonra kalabalığın içinde kaybolan sarı bir benekti.

"Cordelia Herondale, öyle mi?" dedi kayısı ipeğinde köşeli bir kadın. Cordelia onu Augustus Pounceby'nin annesi Eunice Pounceby olarak tanıdı. Görünüşe göre Rosamund onu sadece evli bayanlarla değil, matronly olanlarla da -anneler ve büyükannelerle- bırakmıştı. "Oldukça yorgun görünüyorsun."

Bir kahkaha fırtınası koptu; Cordelia baktı.

Mor kadife içinde rahat görünümlü bir kadın olan Vespasia Greenmantle, "Eunice sadece seninle dalga geçiyor," dedi. "Yeni evliler ve geç vakitleri, ha?"

Cordelia yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Eunice, "Yapabiliyorken tadını çıkar," dedi. "Yakında çocuk odasını hazırlayacaksın."

Eski moda mavi elbisesi ve safirleriyle büyücü görünen Lilian Highsmith, "Bebekler sıkıcıdır, Eunice," dedi. "Şimdi silahlar ise ilginç." Cortana'ya elini uzattı. "Birincisi, kılıcına hayran kaldım, canım. İzin verirseniz?"

Cordelia başını salladı ve Lilian özlemle gülümseyerek Cortana'nın kabzasına dokundu. "Bir kız olarak tek istediğim Smith Wayland tarafından yapılmış bir silahtı. On iki yaşındayken evden kaçtım ve ailem beni Ridgeway Yolu'nda demircinin höyüğünü ararken buldu. Hikayelerin yapmam gerektiğini söylediği gibi bir kuruş getirmiştim ve karşılığında bir kılıç alacağımdan kesinlikle emindim!" Kıkırdadı. "Seninki çok güzel."

"Teşekkür ederim," dedi Cordelia, ama arkasında diğer hanımlardan bazılarının fısıldaştığını duyabiliyordu - biri onun neden balayına çıkmadığını yüksek sesle merak ediyor ve bir başkası, muhtemelen Eunice, James ve Cordelia'nın ona sahip olmadığı yanıtını veriyordu. bekleme ve planlama lüksü. *Onun itibarı meselesi, biliyorsun.*

Ah, bu dayanılmazdı. Ve müzik de başlamak üzereydi: Yakında Cordelia'nın bütün arkadaşları dans edecekti, bu yüzden Cordelia onların yanına zar zor kaçacaktı. James'in balo salonuna döndüğünü, ancak yoğun bir sohbete daldığı ebeveynleri tarafından kenara çekildiğini gördü. Sanki ondan dans etmesini isteyemezdi, diye hatırlattı kendine. Kocaların karılarıyla balolarda dans etmeleri gerekmiyordu.

"İlk dansın onuru hâlâ geçerliyse, Bayan Herondale?"

Evli hanımlar arasında küçük bir şaşkınlık uğuldadı. Cordelia şaşkınlıkla başını kaldırıp tembel, tembel çekilişi fark etti: Matthew onun önünde duruyordu, sorgulayıcı ve renkli görünüyordu - yeleği işlemeli tavus kuşlarıyla süslenmişti, sarı saçları avizelerin ışıklarının altında ışıl ışıl parlıyordu.

Minnetle, onu yere götürmesine izin verdi. "Pekala, *bu* çağlarda başına gelen en heyecan verici şey olacak" dedi. "Ah canım, sanırım bu çok kaba, değil mi? ben de evliyim; Evli insanları sıkıcı buluyor olamam."

Matthew, "Çoğu insan sıkıcıdır," dedi. "Evli olup olmamanın bununla pek ilgisi yok."

İlk dans bir polonezdi ve salonun dört bir yanından çiftler geçit törenine katılmak için geliyordu. Cecily ve Gideon, Catherine Townsend ve Augustus Pounceby, Filomena di Angelo—Cordelia siyah saçlı İtalyan kızla düğünde tanıştığını hatırladı— ve Albert Breakspear. Christopher, Eugenia ile ortak olmuştu ve Alastair de Ariadne ile kibarca dans ediyordu.

"O zaman neden partilere geliyorsun?" Cordelia istedi. "Eğer herkesi çok sıkıcı bulursan."

" *İnsanlar* sıkıcı. Onlar hakkında dedikodu yapmak *asla* sıkıcı değildir. Bak, Thoby ve Rosamund zaten tartışıyorlar. Merak ediyorum ne olacak? Lilian Highsmith, daha önce şemsiyesiyle Augustus Pounceby'ye vurdu: Ne yapmış olabilir? Ona hakaret mi etti? Esme Hardcastle, Piers Wentworth'e London Enclave tarihi üzerine yazdığı kitapla ilgili her şeyi anlatıyor, ancak gözleri yalnızca Catherine Townsend'i görüyor. Ve sevgili Eugenia, her talipliyi reddediyor. Muhtemelen kötü geçmiş deneyimler yüzünden."

"Eugenia'ya ne oldu?"

"Augustus Pounceby." Matthew kaşlarını çattı. "Onu bir anlayışları olduğuna inandırdı." Cordelia şaşırmıştı; bir anlayış oldukça ciddi bir şey olabilir. Bu, bir kızın evlilik teklifinden

emin olduğu anlamına geliyordu. "Yani onunla oldukça özgür davrandı -bir refakatçi olmadan onunla yürüyüşe çıktı, hepsi çok masumdu- ama onu reddeden Catherine Townsend'e evlenme teklif ettiğinde, Eugenia bir aptal gibi gösterildi. Enclave'in dedikodularından uzaklaşmak için İdris'e gitti."

Cordelia, "Ne kadar da çürümüş," dedi. "Ama kesinlikle birinin tüm bunlardan daha büyük bir sırrı olmalı? Döşeme tahtalarının altındaki iskeletler falan mı?"

"Yani katil olan var mı?" Matthew onu hızla döndürdü: Düzinelerce mum, etraflarında bir ışık akışına dönüşüyor gibiydi. "Ben."

Cordelia biraz nefes nefese güldü. Dans pistinin dış kenarına doğru dönmüşlerdi. James'i gördü; Will ve Tessa ile hâlâ hareketli bir sohbet halindeydi.

"Ya sana dudak okuyabildiğimi söyleseydim?" dedi Matthew. "James ve ailesinin konuştukları her kelimeyi bildiğimi mi? Ve paylaştıkları haberin şok edici olduğunu mu?"

"Sana kulak misafiri olmayı bırakmanı söylerdim. Ayrıca sana inanmazdım. Dudak okumayı öğrenmek uzun zaman alır. Aslında, korkunç fedailere kendinizi daha ilginç göstermek için söylüyorsunuz, gerçek şu ki, eğer şok edici bir haber varsa, muhtemelen annenizden duymuşsunuzdur.

Matthew kalbinden bıçaklanmış gibi yaptı. "Şüpheli! İnsansız! Zulüm, senin adın kadın." Kısık gözlerle ona baktı. "Bu, ne hakkında konuştuklarını bilmek istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Elbette yaparım, seni salak." Hafifçe omzuna vurdu. Polonez vals kadar samimi bir dans değildi ama yine de Matthew *gerçekten* gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgileri fark edecek kadar ona yakındı . Onları o kadar sık görmüyordu. Brendi, frangipani ve puro kokuyordu.

"Pekala," dedi sesini alçaltarak. Charles'ın Paris'te Enstitü'de çalıştığını biliyorsun.

"Paris Enstitüsü başkanının hasta olduğunu duydum ve Charles araya girdi."

Matthew, "Ve oldukça yardımcı oldu," dedi. "Fransa'nın tüm vampir klanlarıyla bir toplantı vardı ve Charles klanı Marsilya'dan davet etmeyi ihmal etti. Muhtemelen sadece unutkanlık, ama ölümcül bir gücendiler."

"Elbette açıklayıp özür dileyebilir mi?"

Matthew homurdandı. "Charles'la tanıştınız mı? Özür dilemiyor. Ayrıca, vampirler ona güvenmeye meyilli değiller. Herhangi bir ciddi anlaşmazlıkta Konsolos'un oğlunun yanında yer alacağını düşünüyorlar. Yani Will Amca ve Tessa Teyze, işleri sessizce halletmeye yardım etmek için yarın onunla birlikte Paris'e dönüyorlar." Matthew'un gözleri dans etti. "Aşağı dünyalılar, Tessa'nın kendisi bir Aşağı Dünyalı olduğundan ve Will, onu Meclis'e karşı savunmayı ve hatta onunla evlenmeyi uygun gördüğü için, onlara olumlu bakma eğilimindedir."

Ellerini kaldırdılar ve avuç avuç içine koydular. Cordelia, parmakları Matthew'unkilerle hafifçe birbirine dolanırken elinin arkasında siyah Voyance rününün parıldadığını görebiliyordu. "Eh, en başta oraya yanlış Fairchild kardeşi gönderdiklerini söylüyorum," dedi.

Ellerini kenetlemiş halde yavaş bir daire çizerek dönmeye başladılar. "Ne demek istiyorsun?"

" Fransa'yı seven *sensin* . Hep Paris'ten bahsediyorsun," dedi. "Ve şeytani bir şekilde çekicisin - öyle olduğunu biliyorsun. Charles'tan çok daha iyi bir elçi olurdun."

Matthew baktı - en iyi tanım "sersemlemiş" olabilir. Mesleki meseleler söz konusu olduğunda, ağabeyiyle nadiren karşılaştırıldığı hissine kapıldı. Sessizce bir dönüş daha yaptılar. Hafif sohbetin siperi olmadan, dans birdenbire çok daha samimi göründü. Yanındaki

hareketlerini hissedebiliyordu, elinin sıcaklığını, mühür yüzüğünün serin baskısını hissedebiliyordu. James'in ona verdiği.

Daha önce dans pistinde böyle çiftler görmüştü: tamamen sessiz, birbirlerinin gözü önünde içki içen, skandal olmadan dokunmak ve yakın olmak için nadir bir fırsat. O ve Matthew öyle olduklarından değil - sadece onu garip hissettiren bir şey söylemişti, hepsi bu. *Eh, çok kötü,* diye düşündü. *Bunu duymalı.* Yüzlerce Charles değerindeydi.

Müzik durdu. Salondan ayrılan dansçıların koşuşturması arasında yere, ellerini indirdiler. "Ne yazık ki," dedi Matthew, tanıdık parlak tonuyla, "korkarım seni aşağılık durane geri göndermek zorunda kalacağım. İkinci bir set isterdim ama bekar erkeklerin evli bayanlarla çok fazla dans etmesi hoş karşılanmaz. Kendimizi top gülleleri gibi serbest kadınlara fırlatmamız gerekiyor."

Cordelia kıkırdadı. "Her şey yolunda. Bana sıkıcı bir on dakika kazandırdın. Kendimi önemsiz şeylere atmak üzereydim."

"Korkunç bir şey israfı" dedi tanıdık bir ses ve Cordelia James'i görünce şaşırarak döndü. Yaldızlı ışıkta gözleri ürkütücü bir altın rengindeydi.

"Kendini anne babanın pençelerinden kurtardın, değil mi?" dedi Matthew, çok kısa bir tereddütten sonra Cordelia bunu hayal edip etmediğini merak etti. "Charles'ı duydun mu?"

James bir ıslık taklidi yaptı. "Aslında. Bu konuda söylenecek çok şey var ama şimdilik..." Cordelia'ya döndü. "Bayan. Herondale, benimle ilk valsi dans etme onurunu bana bahşeder misin?"

Cordelia ona şaşkınlıkla baktı. "Ama kocaların yapmaması gerekiyor - yani, karılarıyla dans etmezler."

"Eh, bu öyle," dedi James ve onu yerden uzağa fırlattı.

LÜTUF YARIŞI : 1896

Jesse'ninki temiz bir ölüm değildi. Gece çığlık atmaya başlamıştı ve Grace aceleyle kardeşini grotesk bir korku, bir çarşaf ve kan yumağı, çok fazla kan, çığlıklar içinde, insanlık dışı bir eziyet içinde bulmak için içeri girmişti. Grace annesi için bağırdı, çığlıkları Jesse'ninkilere katıldı. İyileştirici rünler olduğunu biliyordu, Gölge Avcısı büyüsü yardımcı olabilirdi ama onları nasıl çizeceğini bilmiyordu. Üstelik steli de yoktu.

Kardeşini tuttu, kanı geceliklerini ıslattı ve onu bıraktığında öldü. Arada, orada, Grace'in yanında, Tatiana'nın gelişinin, kendi feryadının belirsiz bir farkındalığı vardı. Bir noktada annesi, oğlunun dudaklarına altın bir madalyon tuttu ve şiddetle hıçkırdı, Grace neden o zaman bilmiyordu, ama yakında öğrenecekti.

Grace annesini orada istemişti ama kendini daha yalnız hissediyordu. Tatiana yıkıldı, çığlık attı, kıyafetlerini yırttı, Grace'in onu ve oğlunu kurtarmasını bilmediği varlıklara dualar ve lanetler yağdırdı ve o gittikten sonra yere oturdu, bacakları küçük bir kız gibi açıldı, kendi kendine ağladı. . Grace hakkında hiç bir farkındalık göstermedi.

Sonraki günlerde, Grace annesiyle ortak yaslarında teselli bulmayı umsaydı, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Jesse'nin ölümünün ardından, annesi daha da kendi içinde kayboldu ve çoğu zaman Grace'i tanımadan veya konuştuğunda tepki göstermeden uzun süreler yaşadı. Grace, ıssızlığı karşısında nasıl devam edeceğini anlamaya çalışırken, annesi Gölge Avcıları'nın yozlaşması, onu mahvetme kararlılıkları, sessizce savaşmadan gitmek konusundaki isteksizliği hakkında küfürler savurdu. Grace, Jesse'nin ölümüyle aralarında herhangi bir bağlantı göremese de, suçu Herondale ailesine atmayı bile başardı.

Gerçekte, bir yanı Jesse'nin ölümünde birinin suçlu olduğu fikrine mutlu bir şekilde sarılsa da, bazen Gölge Avcıları'nın rünleri kabul edemediğini ve bu girişimde öldüğünü biliyordu. Korkunçtu -haksız, anlamsız- ama doğruydu. Böylece Grace annesinin öfkesinde teselli bulamadı.

Annesinin malikanenin mahzeninde gözden kaybolması ve üzerinde kükürt kokusuyla kendi kendine garip dillerde mırıldanarak ortaya çıkması da rahatlatıcı değildi. Grace ile konuştuğunda, çoğunlukla Nefilim'in ihaneti ve kötü niyeti hakkındaydı. Bu dersler sanki bir önceki konuşmanın üzerinden geçen günler hiç geçmemiş gibi bir düşüncenin ortasında gelişiyor ve bu dersler sanki rastgele başlıyor ve bitiyordu ve bu uzun ve sürekli bir dersti.

Grace, bir bütün olarak Gölge Avcıları için kötü bir şey düşünmemişti - ne de olsa hayatının ilk yıllarında onların arasında yaşamıştı - ama Tatiana, Blackthorn Malikanesi'nin karanlık köşelerini inceleyerek ve her türlü korkunç şeyi bularak derslerini iyi resmetti. orada tarih. Mahzendeki tozlu bir sandıkta, bir Aşağı Dünyalı ganimeti koleksiyonu—vampir dişleri, kurumuş korunmuş bir kurt adam pençesi, şeffaf, yapışkan bir sıvıda yüzen büyük boy bir güvenin kanadı gibi görünen şey. Tatiana, bu ganimetler son otuz yıldır yasa dışıydı, ancak bundan önceki dokuz yüz yıllık Gölge Avcısı tarihinde yaygındı. Günlük Birinin asi en küçük

oğlunun İşaretlerinin soyulmasını detaylandıran giriş. Tatiana yüksek sesle okudu, “ 'Onu yola attılar', 'ailenin ve Clave'in iyiliği için.' ”

Koleksiyonunun Chiswick Malikanesi'ndeki çalışma odasında saklı olan en önemli parçalarından biri , bir kişinin anılarını korumak için büyülenmiş bir *aletheia kristali, yönlü bir taştı.* Grace, ailelerin neşeli olayları kaydetmek için böyle bir sihir kullanacağını düşünürdü, ama bu, yüz yıl önce yaşamış Annabel Blackthorn'un, bir Aşağı Dünyalı ile birlikte olduğu için Engizisyon Mahkemesi tarafından işkence gördüğü ve mahkûm edildiği kısa, tüyler ürpertici bir sahne içeriyordu. Adamant Kalesi'ne sürgün edilmek üzere.

"Bunlar Nefilim," dedi Tatyana, "bizi yok etmeye çalışanlar bunlar. Jesse'mizi öldürenler bunlar."

O zaman yıkıldı, hıçkırarak ve yere yığıldı ve Grace, annesinin o akşam ondan daha fazlasını talep etmeyeceğini anlayınca gizlice yatağına gitti. Ama Grace gözlerini kapatsa da, uzun zaman önceki Karaçalı kızının görüntüsü aklında saatlerce kaldı. Onun çaresizliği. Onun terörü. Kendisi için tek bir karar vermişti, Annabel ve bunun için her şeyini kaybetmişti. Grace, annesinin onun verdiği dersten biraz daha farklı bir ders isteyip istemediğini merak etti.

Bir gece, Jesse'nin ölümünden sadece günler sonra, malikanenin önüne siyah bir araba yanaştı ve Grace'e kapıları açması emredildi. Çamurlu, yağmurlu bir akşamdı, ama kendisine söyleneni yaptı, çakıllı yoldan aşağı indi ve ağır demir kapıları açtı; uzun süredir kullanılmadıkları için keskin bir feryat inlediler. Araba geçti ve o merakla inceleyerek onu takip etti. Yüzeyinin her tarafına oyulmuş garip semboller vardı - Gölge Avcısı rünleri değil ve tanıdığı hiçbir şey yoktu.

Araba ön kapıda durdu ve Grace yakalanınca bir figür ortaya çıktı. Bir adamdı - onun hafızasında çok uzundu, ama belki de bunun nedeni hala bir çocuk olmasıydı - siyah bir pelerin giymiş, kukuletasını yukarı çekmiş, yüzünü gölgeliyordu. Grace'in beklediğinden daha sert, derin, çakıllı bir sesle konuştu. "Tatiana Karaçalı nerede?"

"Annem" dedi hızlıca. "Gidip onu bulacağım. Kime diyeyim..."

"Gerek yok," diye homurdandı figür. "Bekleniyorum." Kadının yanından geçti ve eve girdi, sanki yolu biliyormuş gibi ilk koridordan aşağı döndü.

Grace onu takip etmeyi düşünmüştü, ama yanından geçtiğinde o kadar çok titrediğini gördü ki yürüyemedi. Kollarını beline doladı, kendini ısıtmaya çalıştı, dişleri takırdadı ve bir dakika sonra yatak odasına geri dönebildi. Küçük bir ateş vardı ve titreme kemiklerini terk etmese de elinden geldiğince ateşi yaktı.

Jesse'nin ölümünden sonra zaman tüm anlamını yitirmiş gibiydi. Grace uyandı ve mekanik olarak işine devam etti ve geceleri rüya görmeden uyudu. Bahçelerde yaprakların rengi değişti ve çalılar yükseldi. Tatiana odadan karanlık odaya dolaştı, konuşmadan, sık sık duvarlardaki bozuk saatlere baktı, her zaman yirmiyi dokuzu gösteriyordu.

Birbirlerini teselli etmediler. Grace yalnız olduğunu biliyordu, o kadar yalnızdı ki, Jesse'nin orada olduğunu hayal etmeye başladığında neredeyse hiç şaşırmadı. Gecenin derinliklerinde nefes nefese uyanmıştı. Ve oradaydı, hala içinde öldüğü kıyafetleri giyiyordu. Odanın diğer

ucunda, kadının görüş alanının dışında süzülüyor gibiydi. Ve sonra birdenbire onun yanında belirdi, ölü kardeşinin tam, ayrıntılı bir görüntüsü, hafifçe parlıyor, tıpkı hayatta olduğu gibi gülümsüyordu.

Ölümün acımasızlığına ve kendi zihninin acımasızlığına dayanamayacak kadar fazlaydı. Çığlık attı.

"Lütuf!" dedi kardeşi alarmda. “Grace, korkma! Sadece benim. Benim."

Sen gerçek değilsin, dedi Grace, uyuşmuş bir halde. Ona bakmak için kendini zorladı.

"Öyleyim," dedi Jesse, sesi biraz kırılmış gibiydi. "Hayaletim. Hayaletleri bilirsiniz. O adamı kan içerken gördüğünde de halüsinasyon görmüyordun. O bir vampirdi."

Grace yarı gülen, yarı hıçkıran bir ses çıkardı. "Melek adına," dedi - evde yasak olan bir ifade, ama kendini tutamadı. "Sen gerçeksin. Sadece gerçek Jesse bu kadar sinir bozucu olabilir."

"Özür dilerim. Sanırım senin yasın konusunda hassas olmak benim için zor. Madem buradayım."

Evet, ama bir hayalet, dedi Grace. Bunun anlamının zihnine girmesine izin verdi ve biraz daha keskin hissederek merakla ağabeyinin ruhuna bakmasına izin verdi. "Bunca zamandır hayalet miydin? Beni görmek için neden bu kadar bekledin?"

Jesse sert görünüyordu. "Ben yapmadım. Denedim, ama - beni duymadın. Şimdiye kadar." Kafasını salladı, şaşkındı. "Belki hayaletlerin tamamen geri dönmesi biraz zaman alır. Belki de geçmesi gereken evrak işleri vardır."

Grace tereddüt etti. "Belki," dedi. “Jesse—Anne bir şeylerin peşinde. Gizli bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum, ama evin karanlık köşelerinden kitaplar çıkarıyordu ve bir beyefendi geldi... ona bir konuda yardım etmek için. Kim o?"

Bilmiyorum, dedi Jesse düşünceli bir sesle. Uzandı ve neredeyse dalgın bir şekilde Grace'in saçını okşadı. Örümcek ağları gibi dokunuşunu hissedebiliyordu. Kardeşinin hâlâ sunabileceği teselliyi almaya karar vererek ona doğru eğildi. "Öğreneceğim Grace," dedi. "Sonuçta artık eve istediğim gibi gelip gidebilirim."

Grace, Artık annemi uyandırma şansı yok, dedi. "Çabuk gel Jesse. Seni özledim."

Ertesi sabah uyandığında, tüm karşılaşmanın bir rüya olduğuna, bunun yalnızca üzüntüden harap olmuş bir zihninin oyunu olduğuna ikna olmuştu. Ama Jesse ertesi gece ve ondan sonraki gece geldi - ve sadece geceleri. Ve nihayet, beşinci gece açıkladı.

"Artık annem de beni görebiliyor," dedi garip, düz bir tonda. "Ve beni ölümden döndürmeye kararlı."

Grace, içinde birbiriyle çelişen duyguların kabardığını hissetti. Annesinin neden bunu yapmaya zorlandığını anlayabiliyordu - Jesse'nin ona tamamen geri döndüğü düşüncesi onu o kadar yoğun bir umutla doldurdu ki buna zar zor dayandı. Ve henüz. "Gelen adam - o bir büyücü müydü?"

"Kara büyüde usta bir büyücü, evet." Jesse sert görünüyordu. "Ben... korunmuştum," dedi kelimeyi tiksintiyle telaffuz ederek. "Onu bunu yapması için tuttu. Mahzende camdan bir tabut var, içinde vücudum var, sanki bir çeşit vampirmişim gibi değişmeyen. Boğazının etrafında - benim boğazım - son nefesimi tutan altın bir madalyon var."

Grace rahatlamış mı yoksa rahatsız mı hissedeceğinden emin değildi. "Yani ihtiyacı olan her şeye sahip olacak - seni geri getirmeye çalışmak için."

"Evet," dedi. "Bu arada burada, yaşamla ölüm, güneş ve gölge arasında sıkışıp kalıyorum. Geceleri uyanıkken eve musallat olmak ve güneş doğduğunda ortadan kaybolmak. Gün batımında uyandığımda, bütün gün tabutumda habersiz uyuduğumu görüyorum.” Grace bunun

ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyordu. "Nekromansi olmasa bile, beni bu durumda tutan hala kara büyü. Sonsuza kadar böyle duramaz."

Jesse'nin haklı olduğunu biliyordu. Yine de midesinde bir mutluluk kıvrımı kıvrılmıştı, belki de suçluluk uyandıran bir mutluluktu - ama Jesse'nin yanında olması, sadece geceleri bile, sonsuza kadar yalnız kalmaktan çok daha iyiydi. Karanlık, soğuk bir evde annesiyle yalnız.

7

HAFİF YOL _ _

Yavaş yavaş dönen formların şokuyla tanıştım
Birbirine bağlı, Fashion'ın kadırga köleleri,
Alışılmamış bir hayalet gibi rüya merakı
Bu, şaşırtmaya başlar, mezarlara tökezlemeye başlar.
Ayaklarımın dibinde mezarlar vardı, sakin maskeleri
Benim aptallığıma kederle gülümsedi,
Ayrılanların tüm ev sahibi şunları söylerken,
"Hafifçe yürü - sen de bizim gibi külsün."

—Julia Ward Howe, "Son Dansım"

Anna'nın görüntüsü Ariadne'nin göğsüne hoş bir acı verdi.

Hoş, çünkü Anna, Ariadne'nin onu ilk gördüğü andan beri, uzun siyah saçları, üzerine tam oturmayan elbiseleri, alev alev mavi gözleri ve ürkütücü kaşları olduğu zamandan beri daha da güzelleşmişti. Şimdi güzelliği, teninde ne kadar evde olduğuyla parlıyordu - kaşları kalkmıştı, dudakları kıpkırmızıydı ve şampanyasından bir yudum alırken gülümsüyordu.

Ve incindi, çünkü Ariadne ona dokunamadı. Anna, arkadaşlarıyla çevrili bir kaleydi: uzun boylu, yakışıklı Thomas; Chris ablasının sert yüz hatlarını paylaşan topher; Her zaman ipek ve kadife ile yığılmış, yapılmamış bir yataktan yuvarlanmış gibi görünen tavus kuşu Matthew. James ve Cordelia dans pistinde vals yapmasalardı -Cordelia elbise içinde bir çiçek kadar gür görünüyordu, Ariadne kesinlikle Anna'nın önerisiydi- onların da Anna'yı çevreleyeceklerinden emindi.

Anna'ya yaklaşırken grup Ariadne'ye şüpheyle baktı. Anna onu hiç görmemiş gibiydi; bir çizme ayağı arkasında, duvara yaslanmıştı. İnce siyah-beyaz çizgilerdi, dar ceketi ince kıvrımlarının ana hatlarını takip ediyordu, gülerken başı geriye atılmıştı. Ariadne'nin şeytani enerjilere duyarlı olduğunu bildiği yakut kolyesi boğazının çukurunda parıldıyordu.

"Merhaba Anna," dedi Ariadne.

Anna ona doğru tembel bir bakış attı. "Bayan Bridgestock."

Ariadne çenesini kaldırdı. En yeni elbisesini giymişti - saçlarına uygun kurdele ile gece mavisi bir şekerleme. Anna'nın gözlerinin rengi. Anna'nın not alacağını biliyordu. "Bu dansla beni onurlandırır mısın?"

Anna içini çekti ve kohortunu işaret etti: Anna ve Ariadne'ye biraz boşluk bırakacak kadar uzağa dağıldılar. "Bir kez daha gedik için, ha?" Matthew, Ariadne'nin yanından geçerken alçak sesle söyledi ve göz kırptı.

Ariadne, dedi Anna. "Gerçekten benimle dans etmek mi istiyorsun? Burada, tüm bu insanların önünde mi?"

Ariadne bir an tereddüt etti. Ailesi geri çekilme odasına girene kadar beklemişti, ama yine de ailesinin birçok arkadaşı buradaydı ve izliyordu. Rosewain'ler, Wentworth'ler, keskin yaşlı gözleriyle Lilian Highsmith...

Önemli değildi. Çenesini sertleştirdi. Tek önemli olan Anna'ydı.

Ama Anna zaten ona şüpheyle bakıyordu, fark etmişti. onun tereddütü. Elbette hayır, dedi Anna. "Seninle ilgili hiçbir şey gerçekten değişmedi Ari, değil mi? Hiçbir anlamı olmadığını bildiğin halde benden kaç kez dans etmemi isteyeceksin?"

Ariadne kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bin kere" dedi. " *Sonsuz* zamanlar."

Anna bir bardak şampanyasını pencere pervazına koydu. "Bu çok saçma," dedi ve Ariadne şaşkınlıkla gözlerinin parladığını gördü. "Hadi öyleyse."

Ariadne kalın eteklerini toplayarak Anna'yı bir çift sürgülü cep kapısından geçerek terk edilmiş bir yemek odasına götürdü. Beyaz örtüler mobilyaları kaplamıştı. Anna kendinden emin bir şekilde odanın uzunluğu boyunca ilerlemeye devam etti, dar bir kapıyı açıp içinden gözden kayboldu.

Ariadne arkasından süzüldü, ancak onların başka bir odada değil, küçük bir alanda olduklarını keşfetti - kiler, diye düşündü, tam Anna arkalarından kapıyı kapatıp onları neredeyse karanlığa daldırırken.

Ariadne bağırdı. Cadı ışığı parlamaya ve küçük alanlarını aydınlatmaya başlarken Anna'nın kıkırdadığını duydu. Anna'nın boğazındaki kırmızı kolyeden geliyordu. Ariadne bunu yapabileceğini bilmiyordu.

Etrafına bakındı: Gerçekten de kilerdeydiler. Raflar, muhtemelen bir zamanlar mobilya cilalamak için kullanılmış olan birkaç dağınık eşya dışında çoğunlukla boştu. Zemin çıplak ve temizdi. Ariadne'nin terlikli ayaklarından birinin Anna'nın sol botuna dayandığı hareket için yeterince yer yoktu; doğrudan ona çarpmamak için arkasına yaslanmak zorunda kaldı.

Yanaklarının koyu kırmızı olduğundan emindi. Umarım Anna onu doğru düzgün görememiştir. Ariadne derin bir nefes aldı.

Geçmiş yıllarda Anna lavanta suyunun kokusunu almıştı - şimdi hareket ettikçe giysilerinden ve teninden yayılan farklı bir koku vardı. Tütün ve tatlı reçine gibi zengin ve karanlık bir şey. bu kolyenin kırmızı tonlu ışığı gözlerini daha çok kardeşininki gibi bir renge, bir tür mora çevirdi. Elmacık kemikleri bıçak ağızları gibi belirgindi. Ağzı zengin, gür ve dolgundu, böğürtlenlerin koyu kırmızı rengi. Ariadne'nin boğazı düğümlendi.

Beni dinle, dedi Anna. Sesinde acil bir şey yoktu, sadece düz bir kesinlik vardı. "Beni geri kazanacağını söylemenin üzerinden dört ay geçti. Ben kazanılacak değilim, Ariadne. Aşk bir hapishanedir ve benim pranga arzum yok. Kıyafetimle çatışırlar."

"Ama seni seviyorum," dedi Ariadne, "ve kendimi zincirlenmiş hissetmiyorum."

Anna, "Seni bu kilerde hapsetti," dedi.

Seninle, dedi Ariadne. Vahşi bir hayvanı korkutmamaya çalışıyormuş gibi hareket ederek elini yavaşça kaldırdı. Parmak uçları Anna'nın yanağını sıyırdı. Anna bileğini sertçe kavradı. Başını eğdi; özellikle çizmelerle Ariadne'den birazcık daha uzundu. "Yani mutluyum."

O halde aptalsın, dedi Anna. "Nedenini bilmek istiyor musun?"

"Evet. Söyle bana. Bana neden aptal olduğumu söyle."

Anna ağzını Ariadne'nin kulağına dayadı. Sıcak nefesi Ariadne'nin şakaklarındaki saçları karıştırırken, dudakları Ariadne'nin teninde gezinirken neredeyse bir fısıltıyla konuşuyordu. "Çünkü seni asla sevmeyeceğim," diye mırıldandı Anna. "Asla seninle olmayacağım. Birlikte bir geleceğimiz yok. Hiçbiri. Yine de seni öpmemi istiyor musun?"

Ariadne gözlerini kapadı. "Evet. *Evet.* ”

Anna'nın ağzı sert, morartan bir öpücükle onun ağzını yakaladı. Anna'nın eli saçına dolanırken Ariadne nefesi kesildi. Ariadne, Charles'ı halkın içinde dudaklarına yapılan birkaç sert öpücük dışında hiç öpmemişti. Ondan önce başka erkekleri öpmeyi denemiş ve bunu kendisine gülünç bulmuştu. Sebepsiz yere yüzlerini birbirine vuran iki insan.

Anna ile farklı olmuştu. Farklıydı . _ Nasıl neredeyse unutmuştu? Anna'nın ağzının sıcaklığı, şarap ve güller onun tadı. Ariadne parmak uçlarında yükseldi; Anna'nın alt dudağını ısırıp yaladı ve Anna'nın kollarının onu sardığını ve sıkılaştığını hissetti. Onu kaldırıyorum.

Anna, tüm Gölge Avcıları gibi güçlüydü: Ariadne'yi sanki bir mendilden daha ağır değilmiş gibi kaldırdı ve onu bir rafın kenarına bıraktı. Artık elleri yeniden serbest kaldığına göre, Anna iki kat dikkatle görevine geri döndü. Anna ağzını tırmalayıp dudaklarını aralarken Ariadne inledi, geri çekildi - yalama ve emme, öpme ve ısırma, Ariadne'yi nefes nefese ve çılgına çeviren ustaca bir kasırga.

Son dört aydır yanılmamıştı. Buna sahip olmak her şeye, her şeye değerdi. Ve Anna'dan başka kimsede bunun gölgesini hiç hissetmemişti. İlk kez birlikte olduklarını, birbirlerine ne kadar beceriksizce dokunduklarını, nasıl güldüklerini ve her birinin neyi sevdiğini öğrenmek için bunu ve bunu denediklerini şefkatle hatırladı.

Ariadne'nin hâlâ bilmediği çok şey vardı. Ama Anna, onu bir arabayı geride bırakan bir otomobil gibi geride bırakmıştı. Elleri Ariadne'nin dizlerindeydi, yukarı kayıyor ve çoraplarının üzerindeki çıplak deriyi buluyordu. Jaconet muslin iç eteğinin altından kayıyor. Ariadne'nin eli Anna'nın saçlarında sıkılaştı. Anna'nın parmakları hatasız bir şekilde kalbinin yolunu bulurken, küçük iniltiler çıkardığının farkındaydı. Ellerini indirdi, rafı sıkıca tutmadan önce bir an sallandı. Düşüyormuş, dünyanın kenarından uçuyormuş gibi hissetti. Anna'nın yüzünü görmek için çaresizce gözlerini açtı. Kızıl ışıkta gözleri koyu maviydi, dudakları aralıktı. Anna iki yıldır ilk kez tamamen Ariadne'ye odaklanıyordu.

Çok fazlaydı. Ariadne, etrafındaki dünya paramparça olurken nefesi kesildi ve titredi. *Anna, Anna, Anna,* diye fısıldadı, kelime Anna'nın ceketinin çuhasına karşı kendini kaybederken. Bir şekilde yüzünü Anna'nın omzuna bastırmıştı.

Başını çevirdiğinde Anna'nın kalp atışlarını duyabiliyordu. Yarıştı.

Geri çekildi, elleri Anna'nın gömleğinin önünü okşadı, sıcak teninin üzerindeki yumuşak malzeme.... “Anna, buraya gel. Bana izin ver-"

"Ah, gerek yok." Anna geri çekildi. "Gerçekten Ariadne, bana tek istediğinin *bu olduğunu söylemeliydin.* Bunu uzun zaman önce yapabilirdik.”

Ariadne eteklerini düzeltmek için acele ederken Anna kilerin kapısını açtı. Raftan aşağı atladı, titreyen bacakları onu zar zor tutuyordu. "Anna, biz sadece-"

"Partiye birlikte geri dönmek mi? Kabul ediyorum. Konuşulacak," dedi Anna. "Önce ben gideceğim; birkaç dakika sonra takip edersin. Ve akşamın geri kalanında birbirimizden uzak durmalıyız, derdim. Bu kadar endişeli görünme canım. Kimsenin bizi görmediğine eminim."

Cordelia, James'le balo salonunun etrafında dönerken mırıltıları duyabiliyordu. Düşündüğünden değil. Bırakın hepsi onun ne kadar kaba davrandığını, evde sohbetine doyduğu kesinken karısıyla dans ettiğini mırıldansınlar. Kimsenin ne dediği umurunda değildi; sevinmiş, zafer kazanmış

hissediyordu. İsteksiz bir adamla evliliğe taviz vermiş bir aptal değildi. James onunla ilgileniyordu.

Onun yaptığını biliyordu. Parmakları onunkilere dolanmıştı, diğer eli beline. Vals, polonezden çok daha şehvetli bir danstı ve James mesafesini korumaya zahmet etmiyordu. Ona bastırıldı, gömleğinin ön tarafındaki kola kırıştı. Dudağının kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Matthew'un Charles'la ilgili tüm dedikoduları size aktardığını görüyorum. Enclave'in kadınları arasında nasıl kaldınız?"

Cordelia, "Eh, şimdi hepsi bize bakıyorlar," dedi. "Skandal olmuş görünüyorlar."

"Çünkü bütün kocaları içki içiyor ve bilardo oynuyor."

"Liman içip bilardo oynamak istemez misin?" alay etti.

"Benim kadar iyi dans ediyorsan, örnek olma sorumluluğun var," dedi James, onu abartılı bir şekilde sallayarak. Gülerek ona doğru döndü. Onu yakaladı, parmakları beline uzandı.

"Geçen gece Amos Gladstone'a ne olduğunu biraz daha duydum," dedi. "Boğazı kesilmiş halde bulundu. Bir ara sokakta donmuş. Çorap ya da iblis izi yok ama o zamandan beri yağmur yağıyor, yani…"

Cordelia titredi. "Yardım edemem ama huzursuzum. Gölge Avcıları son kez ölüyordu…"

James, "Bunlar gün ışığında yapılan saldırılardı" dedi. "Bu normal ya da Nefilim için her şey normal. Buna alışmayı bıraktık ama insanlar devriye gezerken ölüyor. Bir buz heykeli sipariş ettiğiniz için olmamış gibi davranmayı savunduğumdan değil, kusura bakmayın..."

Ayrıldı. Odaya iki misafir girmişti ve Rosamund ve Thoby onları karşılamak için çoktan koşmuşlardı. Cordelia kalabalığın arasından bile onların kim olduğunu biliyordu: Kızıl saçlarını siyah önlüğünün açtığı Charles ve yanında Grace vardı. Elbisesi, buz mavisi saten bir iç eteğin üzerine giyilen fildişi bir ağ bulutuydu.

Uzun bir an Cordelia'ya baktı, gri gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra bakışlarını kaçırdı.

Cordelia etkilenmemiş görünmeye çalışarak, "Charles'ın geleceğini düşünmezdim," dedi. "Yarın Paris'e götürülmeyecek mi?"

"Sabah ilk iş, ailemle birlikte, ama Charles yüzünü güzelleştirmeye kararlı." James artık Grace ve Charles'a bakmıyordu. Cordelia'nın idmanı vardı; o ve James, Grace'i bir partide ilk görüşü değildi, gerçi düğünlerinden beri olmadı. Ona asla uzun süre bakmadı ve onunla konuşmaya gitmedi, ama Cordelia onun ruh haline göre ayarlandığından, dikkatinin dağıldığını her zaman hissedebiliyordu. "Özür dilerim - dansın ipini tamamen kaybettik."

Cordelia, "Ve örnek teşkil ederek çok iyi bir iş çıkardın," dedi. James güldü ama sesi cam gibi kırılgandı. Cordelia arkasına baktı: Rosamund, Grace'e diğer evlenmemiş kızlara katılması için onunla gelmesini işaret ediyor gibiydi, ama Grace sadece başını salladı ve Thoby'ye döndü.

Bir an sonra Thoby, Grace'i ellerinden tuttu ve onu dans pistine fırlattı. Rosamund ağzı açık ikisine baktı. Charles omuz silkip uzaklaştı.

Cordelia bakmaktan kendini alamadı - görgü kuralları kitaplarında, ister nişanlı, ister evli, ister bekar olsun, bir partinin ev sahibiyle dans edemeyeceğini söyleyen hiçbir şey yoktu. Ama ortadaki bir dansa girmek tuhaftı ve Grace'in Thoby'den -açıkça yaptığı gibi- istemesi şaşırtıcı bir gedikti. Rosamund'un setinde ona hiç arkadaş kazandırmayacağı kesindi.

Ve Thoby'nin yüzündeki ifade yardımcı olmaz. Sanki daha önce hiç bu kadar büyüleyici bir yaratık görmemiş gibi, yerde süzülürken Grace'e bakıyordu. Charles umursadıysa, belli değildi: kararlı bir şekilde odanın karşı tarafına, bir sütunun yanında tek başına duran ve yorgun görünen Alastair'e doğru gidiyordu.

"Sorun nedir?" dedi James. "Papatya?"

Onu bu kadar iyi tanımasının büyük bir ironi olduğunu düşündü. Ve bir zamanlar onu dans pistinde bıraktığı daha büyük bir tane vardı ve şimdi yapmak istediği son şey olmasına rağmen, onu terk edecekti.

"Alastair," dedi ellerini James'in ellerinden çekerek. Aceleyle uzaklaştı, arkasına bakmadan, diğer taraftan çıkana kadar dansçıların labirentinden fırladı.

Charles Alastair'e çoktan ulaşmıştı ve kayıtsızca eğiliyordu. yanındaki direğe karşı. Alastair baktı—peki, Alastair ifadesiz görünüyordu ya da onu tanımayan birine öyle görünüyordu. Cordelia çökmüş duruşundan -neredeyse sütundan aşağı kayıyordu- ve ceplerindeki sımsıkı yumruklu ellerinden oldukça üzgün olduğunu biliyordu.

Cordelia yaklaşırken Charles, Senin de sıradan gazeteler okuduğunu biliyorum, diyordu. "Doğu Yakası'ndaki son cinayeti fark ettin mi diye merak ettim. Bizi ilgilendirmiyormuş gibi görünen türden bir şey ama daha yakından bakıldığında..."

Cordelia ağırbaşlı bir şekilde gözlerini kırpıştırarak Alastair'e yaklaştı. İnsanların izlediğini biliyordu. Onlara konuşmaları için bir sebep vermek istemiyordu. "Charles," dedi dişlerini sıkarak gülümseyerek, "Kardeşimden uzak durmayı kabul ettiğine inanıyorum."

Charles üstün görünen kaşını kaldırdı. "Cordelia, canım. Erkekler bazen kendi aralarında anlaşmazlıklar yaşarlar. Onları kendi hallerine bırakmak en iyisi."

Cordelia, Alastair'e baktı. "Charles'la konuşmak ister misin?"

Alastair ayaklarını sürüyerek doğruldu. "Hayır," dedi.

Charles kızardı. Çillerini kızgın noktalar gibi öne çıkardı. Alastair, dedi. "Sadece bir korkağın küçük kız kardeşi tarafından kurtarılması gerekir."

Alastair'in anlamlı kaşları titredi. "Ve ancak bir eşek diğer insanları kurtarılmaları gereken durumlara sokar."

Charles sanki bağıracakmış gibi derin bir nefes aldı. Cordelia onunla ağabeyi arasında hızla ilerledi; gülümsemesi yüzünü ağrıtmaya başlamıştı. "Charles, git şimdi," dedi. "Yoksa *herkese* teyzenizin ve amcanızın, Meclisi bu hatanızdan kurtarmak için Paris'e nasıl acele etmesi gerektiğini anlatırım."

Charles'ın dudakları gerildi. Ve bir şekilde, garip bir şekilde, o anda onda Matthew'u gördü - nedenini hayal edemiyordu. Onlar iki farklı insan daha olmadı. Charles daha kibar, daha anlayışlı olsaydı, belki Matthew...

Cordelia gözlerini kırpıştırdı. Charles bir şey söylemişti, kuşkusuz kesen bir şey ve ayağa kalktı. Bunu yaparken, gerçekten de Thomas tarafından izlendiklerini fark etti. Odanın karşısından onlara bakıyordu, görünüşe göre hareketin ortasında tutuklanmıştı. Arkasında, James arkadaşlarına yeniden katılmıştı ve onlarla sohbet ediyordu, bir eli hafifçe Matthew'un omzundaydı.

Aynı anda birkaç şey oldu. Thomas, Cordelia'nın kendisine baktığını görünce kızardı ve arkasını döndü. Müzik sona erdi ve dansçılar yerden akmaya başladı. Ve Grace, Thoby'yi tek kelime etmeden bırakıp James'in yanına geldi.

Matthew ve Christopher birlikte gülüyorlardı; Grace, James'e bir şeyler söylerken Matthew durup baktı ve ikisi diğerlerinden biraz uzaklaştı. James başını sallıyordu. Elini işaret ederken gümüş bileklik bileğinde parıldadı.

"Gidip kocanızın bacaklarını kırmamı ister misiniz?" dedi Alastair sessizce.

Cordelia, "Grace ona yaklaşırsa çığlık atarak kaçamaz," dedi. "Kibar olmalı."

"Charles'a kibar davrandığın için mi?" dedi Alastair çarpık bir şekilde gülümseyerek. "Yanlış anlama Leyla, minnettarım. Ama buna gerek yok-"

Cordelia gözünün ucuyla James'in Grace'den ayrıldığını gördü. Sadece yoldan geçen birkaç kişiye selam vermek için durarak ona doğru geldi. Çarşaf kadar beyazdı ama bunun dışında Maske sıkıca yerine oturmuştu. Alastair, dedi yaklaşarak. "Seni görmek güzel. Ailen iyimi?"

Alastair ona kibar olması gerekmediğini söylemişti. Ama nezaketin de yararları vardı. James görgü kurallarını bir zırh gibi giyiyordu. Maskeye uygun bir takım elbise.

Alastair, "Yeterince," dedi. "Sessiz Kardeşler tavsiye etti annem düğünün tüm heyecanından sonra evde istirahat ediyor. Babam onu bırakmak istemedi."

Bunların bir kısmı kuşkusuz doğruydu, bir kısmı da değildi. Cordelia'nın soruşturmaya cesareti yoktu. Artık parti için kalbi yoktu. James anlaşmalarına ihanet etmemişti ama Grace'le aynı odada olmanın ona acı verdiği açıktı.

En kötü yanı, sempati duyabilmesiydi. Sevdiğin kişiye yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ama sanki bir milyon mil uzaktaymışsın gibi hissediyordu.

"James," dedi elini onun koluna koyarak. "Satranç oynamak için daha çok arzum olduğunu görüyorum."

Bu, hafif de olsa bir gülümsemeye neden oldu. "Elbette," dedi. "Hemen yola çıkacağız."

"Satranç oynamak?" Alastair mırıldandı. "Evlilik hayatı kulağa heyecan verici geliyor."

James, ev sahiplerine gerekli mazeretleri sunmaya giderken Cordelia, Alastair'in yanağından veda öpücüğü verdi. Sessizce eşyalarını topladılar ve kısa süre sonra kendilerini Wentworth'lerin evinin ön basamaklarında, arabanın getirilmesini beklerken buldular.

Güzel bir geceydi, yıldızlar elmas gibi berraktı. Grace yüzünde düşünceli bir ifadeyle onların gidişini izlemişti. Cordelia, Grace'in ne kadar gizlediğini merak etmekten kendini alamadı. James'e yaklaşmak ona göre değildi. Belki de kendini çaresiz hissetmişti. Cordelia öyle yaparsa onu suçlayamazdı.

Yine de James'e soramadı çünkü merdivenlerde yalnız değillerdi - Tessa ve Will oradaydı. Tessa, ellerini kürk astarlı eldivenlere sokarken Will'e gülümsüyordu; alnından saçlarını taramak için eğildi.

James yüksek sesle boğazını temizledi. Cordelia başını kaldırıp ona baktı. "Aksi takdirde öpüşmeye başlarlardı," dedi gerçekçi bir şekilde. "İnan bana biliyorum."

Tessa onları gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Cordelia'ya ışınlandı. "Güzel görünmüyorsun. Partiden bu kadar erken ayrılmamız ne kadar kötü -neyse ki Bayan Highsmith zavallı Filomena'ya arabasını daha sonra kullanmayı teklif etti- ama yarın sabah erkenden Paris'e Portal'a gitmemiz gerekiyor." Cordelia, Charles'tan bahsetmediğini belirtti.

Will, "Size içeride yaklaşmaya çalıştık ama Rosamund'un Thoby'yi kovalaması yüzünden yarıda kaldık çünkü buzdan heykelleri erimişti," dedi. "Bugünün gençleri için buzun eridiğini bilmemeleri ne anlama geliyor? Okullarda onlara ne öğretiyoruz?"

James eğlenmiş görünüyordu. "Bu başka bir 'bugünün gençliği' konuşması mı?" Sesini Will'inkinin makul bir taklidine dönüştürdü. "Koşarak, ahlaksızca, 'barmy' ve 'sahte' gibi saçma kelimeler kullanarak-"

Will, büyük bir haysiyetle, "'Brinkets'in bir kelime olmadığını ben bile biliyorum," dedi. Enstitü'nün arabası köşeyi dönüp, gümüş ve fildişi renginde sıska bir uşak tarafından sürülen basamakların dibinde dururken o ve James şakalaşıyorlardı. Cordelia, James'in babasıyla ilişkisinin Alastair'in Elias'la olan ilişkisinden ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemedi. Bazen, Alastair ve Charles'ı bilseydi Elias'ın ne diyeceğini merak ediyordu. Alastair'in farklı olduğunu bilseydi. Umursamayacağını düşünmek istiyordu. Aylar önce bundan emin olabilirdi. Artık hiçbir şeyden emin değildi.

Ani bir bağırışla hayalleri bölündü. Sıska uşak ayağa fırlamış, vagonun koltuğunda dengede duruyordu. Vahşi gözlerle etrafına bakındı. "İblis!" boğuk bir sesle bağırdı. *"İblis!"*

Cordelia baktı. Islak kırmızı ağızlarla kaplı çıkrık gibi görünen bir şey arabanın altından fırladı ve daire çizerek yuvarlandı. Cortana'ya uzandı ve avucunu acıtarak irkildi.

Bir şekilde kendini kesmiş miydi? Bu mümkün olamazdı.

James, Cordelia'nın omzuna elini koydu. "Sorun değil," dedi. "Gerek yok."

Will, mavi gözleriyle Tessa'ya bakıyordu. "Yapabilirmiyim?"

Tessa, Will ikinci bir kek yardımını istemiş gibi hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Ah, devam et."

Will bir hıçkırık sesi çıkardı. Cordelia şaşkınlıkla bakarken merdivenlerden aşağı atladı ve tekerlek iblisini kovalayarak hızla uzaklaştı. James ve Tessa gülümsüyordu. "Ona yardım etmeli miyiz?" Cordelia tamamen şaşkın bir şekilde sordu.

James sırıttı. "Numara. O iblis ve babam eski arkadaşlar. Daha doğrusu eski düşmanlar ama aynı anlama geliyor. Partilerden sonra onu kovalamayı seviyor. ”

Cordelia, "Bu çok tuhaf," dedi. "Görüyorum ki çok tuhaf bir aileyle evlenmişim."

Bunu zaten bilmiyormuş gibi yapma, dedi James.

Cordelia güldü. Her şey çok gülünçtü ve yine de James'in ailesinin her zaman olduğu gibi. Arabaları gelip bindiklerinde her şey yeniden normale dönmüş gibi hissetti. Geceye doğru yuvarlanırken, Will, Wentworth'lerin gül bahçesinde tekerlek iblisini mutlu bir şekilde kovalarken bir seraph kılıcı savurarak yanından geçtiler.

Jessamine, misafir odasındaki kitaplıkların yanından geçerken, "Bu geceki partiyi kaçırdığın için çok hayal kırıklığına uğramış olmalısın," dedi. "Kesinlikle *ezilmiş* olmalısın ."

Kitty Costello'yu okuyordu ya da Jessamine göründüğünde arkadaş arıyordu. Normalde Lucie, Jessamine'e aldırmazdı ama kemikleri saran baş ağrısı daha yeni geçmişti ve sadece yorgun hissediyordu.

İçini çekerek yerini işaretlemek için bir sayfayı katladı ve kitabı kapattı. "Dürüst olmak gerekirse, partiyi kaçırdığım için üzgün değilim."

"O İtalyan kızın gitmesine rağmen mi?" diye sordu Jessamine.

"Filomen?" Lucie, Filomena'yı pek tanımadığını hissetti; yaşlı olan Kız, sözde Enstitü'de yaşıyor olsa da, her zaman Londra'yı dolaşıp müzelere ve sergilere gidiyordu. Lucie onu zar zor gördü. "Hayır, biraz eğleneceğine sevindim. Rosamund ve Thoby'nin kendini beğenmişliğini gerçekten görmek istemiyorum ama Cordelia'ya destek olamadığım için üzgünüm . Rosamund şüphesiz onu evli bayanlarla birlikte kapatacak ve çok sıkılacak.”

Jessamine, zayıf bacaklarını sallayarak masanın kenarına oturmak için aşağı sürüklenmişti. "En azından evliliği alenen tanınıyor. Nate ile evlendiğimde kimse bunu duymak bile istemedi.”

"Eh, bunun nedeni muhtemelen bir katil olması, Jessamine." Lucie kitabını bir kenara bırakıp ayağa kalktı, pazen sabahlığının kuşağını sıktı. Akşam için saçlarını çoktan açmıştı ve saçları sırtının ortasına dökülerek nostaljik bir şekilde küçük bir kız olduğunu düşünmesine neden oldu - Tessa'nın dediği gibi bu odada pek çok akşamı annesinin yanında kıvrılmış halde geçirmişti. saçlarını fiyonklu ve örgülü, ve Will yüksek sesle okuyacak. Charles'la birlikte Paris'teyken anne ve babasını özleyecekti, diye düşündü Lucie; James taşındıktan çok kısa bir süre sonra

ayrılmaları bir darbe oldu, ancak Enstitü'nün yıllık Noel partisi için kesinlikle zamanında döneceklerine dair ona güvence vermişlerdi. En azından Cecily Teyze ve Gabriel Amca, Herondaleler yokken Enstitü'nün başına geçtikleri için ona eşlik edeceklerdi. Christopher ve Alexander da, Christopher'ın zamanının çoğunu mahzende bir şeyleri havaya uçurmakla geçireceğinden şüpheleniyordu.

Jessamine burnunu çekti ama hiçbir şey söylemedi. Ara sıra geçmişini romantikleştiriyordu ama gerçeği Lucie kadar iyi biliyordu. Değil, diye düşündü Lucie, odasına doğru koridordan aşağı inerken, Jessamine'in yaptığı hatalar için ölmeyi hak ettiğini ya da bir hayalet olmayı hak ettiğini, ya da her zaman ölümle yaşam arasında sıkışıp kalan, Enstitü'ye musallat olan ve hiçbir şey yapamayan bir hayalet olmayı hak ettiğini düşündü. bırakmak için.

İnsanı gerçekten düşünmek için oldukça melankolik yaptı. Odasına varan Lucie, Bridget'i arayıp bulmasının gerekip gerekmediğini merak etti. uyuyamamak için bir bardak sıcak süt - sonra kapı açıldı ve aniden sıcak süt aklındaki son şey oldu.

Parlak ay ışığı odaya sızarak, bu gece için seçtiği ve eskimiş, özenle hazırlanmış leylak elbisesini aydınlattı. Alçak topuklu fildişi çocuk botları pencerenin altında duruyordu; kolyeleri ve yüzükleri, soğuk ışıkta buz gibi parıldayarak makyaj masasının üzerine dökülmüştü. Jesse, kağıtlarla dolu masasında oturuyordu, *Güzel Cordelia'nın sayfaları* önüne serilmişti.

Lucie bir panik dalgası hissetti. Jesse'ye *Güzel Cordelia'yı göstermeyi* planlamıştı, ancak hangi sayfaları gördüğünü de seçmeyi planlamıştı. "Jesse!" dedi, odaya girip kapıyı arkasından sıkıca kapatarak. "Olmamalısın..."

"Bunu okuyor?" dedi. Sesinde tuhaf bir not ve yüzünde daha tuhaf bir ifade vardı. Daha önce görmediği bir bakış, güzel hatlarına bir çeşit gölge düştü. "Nedenini anlayabiliyorum."

"Jesse-"

Elini uzattı ama adam çoktan bir sayfa açmıştı. Onu dehşete düşürerek, yüksek sesle okumaya başladı, sesi sertti:

Cesur Lucinda ellerini önünde kavuşturdu . Gözleri onu aldattı mı? Ama hayır! Savaştan dönen gerçekten de sevgilisi Sör Jethro'ydu. Gerçekten de yorgun ve savaştan yıpranmış görünüyordu, parlak zırhı kanla lekelenmişti - şüphesiz savaş alanında katlettiği sayısız poltroonun kanıyla. Ama bu savaş izleri güzelliğinin daha da parlamasına neden oldu. Siyah saçları parıldadı, ona doğru koşarken yeşil gözleri parladı.

'Sevgilim, yaşıyorsun' diye bağırdı.

Yüzünü soğuk ellerinin arasına aldı. 'Ben hayatta değilim. Ben bir hayaletim ve beni sadece sen görebilirsin.'

'Önemli değil!' diye bağırdı Lucinda. 'Canlı ya da ölü, seni hala seviyorum!' ”

Lucie sayfayı elinden kaptı. Zor nefes alıyordu. "Dur," dedi. "Okumayı bırak."

Ayağa kalktı. "Bunu görmemi neden istemediğini anlıyorum. Sanırım benimle alay ediyor olabilirsin..."

Ona baktı. Ağzında tüm yüzünü değiştirmiş gibi görünen kızgın bir şekil vardı - yoksa sadece onu daha önce hiç öfkeli görmemiş miydi? "Hayır - bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Açıkçası senin için bir şaka gibiyim ya da durumum öyle." Ağzında hala o korkunç kıvrım vardı. Sesindeki o soğuk nota. Yine de, aşağılanmasının ardından Lucie bir öfke ışığı kıvılcımı hissetti.

"Bu doğru *değil* ," dedi. “Bu bir hikaye. Lord Jethro ile aranızda benzerlikler olsa da, bu sadece yazarların yaptığı şeydir. Gerçek hayatta gördüklerimize göre karakter parçalarını modelleriz. Hiç bir anlamı yok."

"Haklısın," dedi sertçe. “Kitaptaki o çocuk ben değilim. Onun kim olduğunu bilmiyorum - o senin hayalin, Lucie."

Lucie titreyen elleriyle kitabının sayfasını buruşturup top haline getirdi ve yere fırlattı. "Sadece yazıyor. Bir hikaye yapmak.”

"Hayalet olmasaydım, seni pek ilgilendirmediği çok açık. Sadece fazla yaşamamış ve kahramanca ölmüş bir çocuk” dedi. Adımları tamamen sessiz, adımlarını atmaya başladı. Dönerken omzunun içini kısmen görebiliyordu. Sanki gücünü kaybediyormuş gibi, diye düşündü, üşüyerek; sağlam ve bütün görünme yeteneğini kaybetmek. “Savaşta öldüğüm ya da asil bir şekilde öldüğüm bir hikaye yaratmak istiyorsunuz. Aptalca değil, zayıf bir şekilde, ilk İşaretimi alıyorum.”

Makyaj masasının üzerindeki bardağa baktı: kendini çok solgun gördü, sabahlığı sıkıca sarıldı. Ve Jesse'nin durduğu yerde, havada bir dalgalanma bile yoktu. Gözlerini yansımadan ayırdı.

"Hayır," dedi. "Seni olduğun gibi, olduğun gibi önemsiyorum. Kitap bir tür hakikattir, ama olduğumuz şey değildir. zalim prens James, *James değil* . Matthew tükürük halindeki buz goblinlerinden oluşan bir koleksiyon değil. Ve Prenses Lucinda ben değilim. Onu benden çok daha cesur, daha akıllı ve daha becerikli yaptım.” Derin, korkunç bir nefes aldı. "Prenses Lucinda seni çok daha önce sevdiğini söylerdi."

"Yapma," dedi. “Hissettiklerinizi yazdığınız hikayelerle karıştırmayın. Beni sevmiyorsun. Mümkün değil."

Lucie ayağını yere vurmak istedi ama kendini tuttu. "Ne hissettiğimi biliyorum," diye çıkıştı. “Böyle şeyleri dikte edemezsin, bana neyin mümkün olduğunu söyleyemezsin!”

"Anlamıyorsun," dedi. “Seninle birlikteyken, yedi yıldır atmadığı halde kalbimin attığını hayal ediyorum. Bana çok şey veriyorsun ve ben sana hiçbir şey veremem.” Masasından bir avuç kağıt aldı. "Kendime benim için, bir zamanlar yaşayıp nefes almış birinin bir portresi ya da bir fotoğrafı için hissedeceğinden daha fazla hiçbir şey hissetmediğini söyledim. Kendime yalan söylediysem, bu benim hatam. Hepsini. Ve buna bir son vermeliyim.”

Lucie, sanki kolundan yakalayabilecekmiş gibi uzandı. "Ya sana emir verirsem?" dedi, sesi kendi kulaklarında sertti. “Kitabı okuduğunu unutmak için mi? Farzedelim-"

"Hayır," dedi ve şimdi kesinlikle öfkeli görünüyordu. "Senden bunu yapmanı istemedikçe bir hayalete *asla emir vermemelisin!"*

"Ama Jesse-"

Artık onu net olarak göremiyordu: solmaya, kenarlarda bulanıklaşmaya başlamıştı. "Yapamam, kalmayacağım , " diye çıkıştı. "Elbette bana emir vermedikçe. İstediğin bu mu? Beni kalmaya zorlamak için mi?"

Lucie hiçbir şey söylemeden başını salladı. Ve Jesse kitabının beyaz sayfalarını yavaşça yere savurarak bırakarak gözden kayboldu.

James yatak odasında ateşin önüne oturdu, alevlerden gelen ışığın ellerinde oynamasına izin vererek desen ve gölge yarattı.

Uyuyamadı; Cordelia eve döndüklerinde satranca yalvarmıştı ve gerçekten de gergin ve bitkin görünüyordu. James kendine acı bir şekilde kızdı.

Cordelia ile yaptığı anlaşmayı bozmamıştı - Grace ile kısaca konuşmuştu ve sadece Amos Gladstone'un ölümü hakkında konuşmuştu. Ona dikkatli olmasını söylemişti. Her şey mükemmeldi, ama Grace odaya girdiğinde sarsılmış göründüğünü biliyordu. Cordelia şaşkına dönmüştü. Berbat görünüyor olmalıydı; genellikle çok neşeli ve soğukkanlıydı.

Bu gece gitmek bile istememişti: Kendi evinin kapısından dışarı çıkmaya cesaret edemeyeli tam üç gün olmuştu. Nominal olarak, hava onu içeride tutmuştu; Salıdan beri dondurucu karla karışık yağmur esiyordu. Ama itiraf etmek zorundaydı: Hâlâ Enstitü'de yaşıyor olsaydı, şeytanın üstündeki nemli odalarda arkadaşlarına katılmak için ıslak bir kedi gibi huysuz bir halde kapıdan dışarı sürüklerdi.

Ama Daisy ile evde kalmak - onun evliliğinin bir şaka olacağını söylemişti ve ciddiydi, ama bundan hayal ettiğinden daha fazla zevk alıyordu. Gece boyunca ne düşündüğünü söylemek için onu kahvaltıda görmeyi ve geceleri de kahvaltıdan beri ne düşündüğünü öğrenmek için onu görmeyi dört gözle beklediğini fark etti. Gündüzleri arkadaşlarını görüyorlardı, ama o birlikte baş başa geçirdikleri akşamları seviyordu, oyunlarda zekalarını tuttuklarında, bahislerde bulunup kaybettiklerinde ve her şeyden ve her şeyden bahsettiklerinde.

Çocukken tüm ailenin oturma odasında toplandığını ve babasının yüzünde James'in her zaman Sessiz Bakış olarak düşündüğü bir ifade gördüğünü hatırladı. Will'in mavi bakışları karısının üzerinde gezinirdi - sanki onu yeniden ezberliyormuş gibi her çizgisini takip ederdi - ve sonra çocukları ve aynı anda hem keskin hem de yumuşak bir mutluluk ifadesi yüzüne gelirdi.

James, Sessiz Bakış'ı aldığında babasının ne düşündüğünü şimdi biliyordu. Geceleri çalışma odasında ateşin ışığının Cordelia'nın bağlanmamış kızıl saçlarından geçişini izlerken, onun gülüşünü dinlerken, sıcak lamba ışığında ellerinin zarif hareketlerini görürken düşündüğü aynıydı. *Bu anda sonsuza kadar nasıl yaşarım ve gitmesine izin vermem?*

Evlendiklerinde Grace böyle mi olacaktı? James merak etti. Grace'in yanında asla Cordelia'nın yanında kendini rahat hissetmemişti. Belki de aşk ve dostluk arasındaki fark buydu. Arkadaşlık daha kolay, daha rahattı.

Yine de, diye fısıldadı zihninin gerisinde hain bir ses, Daisy ateşin önünde otururken bakışlarını Daisy'nin üzerinde gezdirdiğinde hissettiği rahatlama değildi. Onunla ilgili her şeyi, sanki cazibesini toplaması için ilahi bir matematiksel görev verilmiş gibi fark etti: ağzının şekli, boğazının ve kollarının pürüzsüz derisi, boynunun kıvrımı, göğüslerinin altındaki yumuşak kabarma. onun geceliği. Bu gece baş döndürücüydü; Birkaç erkeğin ona, o yeşil elbisenin içine dökülen kıvrımlarına, dans ederken başının zarif eğimine, teninde parıldayan altın kolyesine baktığını yakalamıştı.

Gözlerinin arkasına keskin bir acı saplandı. Son zamanlarda çok kötü baş ağrıları çekiyordu. Belki uykusuzluktandır. Şakaklarını ovuşturdu. Burada oturup ateşe bakarak kesinlikle dinlenemezdi. Ayağa kalkarken, daha önce bir çakı aramaya niyetli olduğunu hatırladı. Belki de bileziğinin mandalını çözebilir. Ama çalışma odasına inemeyecek kadar yorgundu ve yatağa girdiğinde artık ne yapmak istediğini hatırlamıyordu.

LONDRA : FİNÇ ŞERİDİ

Sis erken saatlerde sessizce geldi , *Bishopsgate'in her kapısına ve sokağına yerleşti ve binaların ve ağaçların ana hatlarını gizledi. Şafak yaklaşırken, sessizliği ilk bozanlar, mallarını teşhir etmek için arabalarını sokaklara çıkaran sis, arabalarının sesini boğan piyango tüccarları oldu. Binaların arasındaki soluk kırmızı bir parıltı zayıf bir güneşin habercisiydi, Gölge Avcıları devriyeleri evlerine dönerken arka sokaklardan geçerken, yanından geçtikleri sıradan tüccarlar için görünmezdi.*

Ve Threadneedle Caddesi'nde bir katil kurbanı aramaya gitti.

Bir hayalet gibi hareket etti, bir tentenin kapağından diğerine sessizce süzüldü, kurumla kaplı taşla harmanlanmış koyu renkli bir pelerin içinde neredeyse görünmez oldu. Wellington Dükü'nün heykelinin yanından ve İngiltere Merkez Bankası'nın beyaz sütunlarının arkasından fırladı. Etrafındaki iyi giyimli bankacılar ve komisyoncular işe giderken Londra'nın finans kurumlarının kapılarından akarsuda yumurtlayan balıklar gibi koşarken onu fark etmediler. Katil, bu zavallı ölümlülerin balık da olabileceğini düşündü, çok zayıf, çok akılsızlardı, para alışverişinden daha asil bir uğraşla yönlendirilmediler.

Ama katilin avı herhangi bir ölümlü değildi. Aklında daha güçlü bir av vardı.

Orada - *siyah, gri saçlı, ana caddeden Finch Lane'e adım atarken omuzlarının sarkmasında bitkinliği gösteren o figür, aceleyle yanından geçerken kimsenin fark etmediği sessiz bir ara sokak. Katil avının birkaç adım gerisini takip ederek, Nefilim'in sunabileceği en iyi şeyin bu olduğuna hayret ederek, şu anda avlananın kendisi olduğunu bile fark etmeyen bu yorgun avcı.*

İblislerin avlarında hayal kırıklığına uğrayıp uğramadıklarını merak etti; kesinlikle son bin yılda Nefiller'in daha iyi mücadele etmesine alışmışlardı. Bu, örneğin, katilin onu ele geçirdiğini fark etmedi bile. Bıçağın soğuk tarafı boğazına bastırılana kadar fark etmedi. Adamas'ı *ete kemiğe büründüren ustura, Demir Kızkardeşler'in demirhanelerinde adamaları öldürme aletlerine dönüştürerek yaptığı işi* keskinleştirir .

Tekrar tekrar dilimledi, kılıcının üzerine kan sıçradı ve yumruğunu ıslattı, ayaklarının altındaki taşların üzerine düştü ve yarıklarda birikti. İçinde öfke yükseldi ve kısa süre sonra daha sert bıçaklamaya başladı, bıçağı tekrar tekrar indirdi, diğer eldivenli eli kurbanının ağzını kapatarak çığlıkları köpürene kadar boğdu.

Gölge Avcısı'ndan geriye gevşek etten başka bir şey kalmadığında, katil tutuşunu gevşetti. Ceset kaldırım taşlarına doğru kaydı. Diz çöktü ve dikkatlice, neredeyse şefkatle, ölmekte olan adamın kolunu sıvadı ve kendi çıplak kolunu Gölge Avcısı'nınkine yakın tuttu.

Katil ceketinden bir nesne çıkardı, ışığı yansıtmayan, yüzeyi kazınmış çizgilerle çaprazlanmış ince metal bir şaft. Parmaklarını kurbanının Çabukluk rününün üzerinde gezdirdi, ölü adamın etindeki işaretleri takip etti, yüzeyin hemen altındaki enerjiyi, rünün kendisinin gücünü hissetti.

Katil gülümsedi.

Rün artık onundu. Onu hak etmişti.

8

YANGIN GETİRMEK İÇİN _ _ _

Ben yeryüzüne ateş getirmeye geldim ve şimdiden tutuşmasını ne kadar isterdim! Ama geçmem gereken bir vaftizim var ve tamamlanana kadar nasıl bir baskı altındayım! Dünyaya barış getirmeye mi geldiğimi sanıyorsun? Hayır, sana söylüyorum, ama bölünme.

—Luka 12:49–51

Ertesi sabah geç uyandıktan sonra , Cordelia sıcak bir yün etek ve beyaz yüksek boyunlu bir bluz giydi ve alt kata indi ve James'i sol dirseğinde Housman'ın şiirlerinin açık bir kopyasıyla masada otururken buldu. ve sağında bir kahvaltı tabağı.

Ona yorgun bir gülümseme sundu. Hissettiğinden daha iyi görünmüyordu - gözlerinin altında hilal şeklinde karanlık aylar vardı. Karşısına oturduğunda, şiir kitabının ters döndüğünü fark etmeden edemedi.

Risa onun için çay ve kahvaltı getirdi. James sessiz kaldı, yüzü kapalı, gözleri yarı kapalıydı. O gider gitmez, "Daisy, sana söylemek istediğim bir şey var. Düğünümüzden bir gece önce olanlarla ilgili."

Cordelia haşlanmış yumurtasına şiddetle saldırdı. Şeytan'da neler olup bittiğini bilmek istediğinden emin değildi. "Ben... ters deniz kızı hakkında bir şeyler duyduğuma inanıyorum?"

"Ah," dedi James, koltuğuna geri oturarak. "Bu, Matthew'un hatasıydı ve gerçekten hayatımda gördüğüm en tuhaf şeylerden biriydi. Her neyse, Claribella gerçek aşkı cinle ıslatılmış bir kelpie'nin kollarında bulmuş gibi görünüyor, bu yüzden sanırım kimse çok fazla zarar görmemiş."

"Yok canım?" Cordelia eğlenmişti, ama James devam etti, ifadesi karardı.

"Öyle değil. Tek istediğim o gece Neşeli Hırsızlarla biraz zaman geçirmekti. Ama kamaramıza daha yeni varmıştım ki kendimi o diğer dünyada buldum." Uzun, zarif parmaklarıyla sol eli tabağındaki çatalla oynuyordu. Çok az yemişti. "Belial'ın dünyası."

İsim sanki bir gölge gibi aralarına düşüyordu. Belial. Cordelia onu gördüğünde, buz gibi solgun, güzel bir adam şeklini almıştı. Ona bakmak ve onu herhangi birinin büyükbabası olarak hayal etmek zor olmuştu, Lucie ve James'inki bir yana.

Cordelia, "Ama bu mümkün değil," dedi. "Belial'ın krallığı yok edildi. Onun paramparça olduğunu ve ortadan kaybolduğunu gördük - Jem, geri dönmesi için yeterli gücü geri kazanmasının yüz yıl süreceğini söyledi!"

James mutsuz bir şekilde omuz silkti. "Ve yine de... o kadar gerçekti ki. Hissettim Cordelia - varlığını hissettim. Bunu açıklayamayabilirim ama-"

"Jem'e bir şey söyledin mi?"

"Evet. Bu sabah ona bir mesaj gönderdim. Ya da en azından denedim." James çatalı bıraktı. Birkaç dişini bükmüştü. "Görünüşe göre hala Magnus ile Spiral Labirentte; Geçemiyorum.

Tekrar deneyeceğim, ama bu arada neler olup bittiğini anlamak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız, Belial orada olamazken benim onu yakınımda hissetmemin nasıl mümkün olduğunu.

James'in gözlerinin arkasında bir bakış titredi - Cordelia dimdik oturdu, birdenbire gerçekten çok endişelendi. Ama o cevap veremeden kapı zilinin çaldığını duydular.

Risa ön salondan aceleyle içeri girdi. Cordelia'ya gözlerini *devirerek, "Oun pessareh ke tou Sirk bazi mikoneh, injast,"* dedi.

James sorgular gibi görünüyordu.

"Sirkten gelen burada" dedi, diye tercüme etti Cordelia, Risa'ya alaycı bir bakış atarak. "Matthew'u kastediyor. Yeleklerini onaylamıyor."

James, Matthew adımlarını hızlandırarak yemek odasına girerken sırıtmaya başladı. Eşleşen bir yelek ile bordo-zeytin burguları giydi ve masanın başındaki bir koltuğa zarif bir şekilde katlandı. "Haberim var" demeden önce James'in el değmemiş tabağından bir tütsüleme yapmasına yardım etti.

Lütfen kendini evinde hisset, benim suçlu arkadaşım, dedi James. "Eminim evin hanımı buna aldırmayacaktır."

"Sakıncası var mı?" Matthew Cordelia'ya çatalını yarı yolda bırakarak sordu.

"Hayır," dedi Cordelia kararlılıkla. "Ne zaman istersen gel."

"Oh iyi. O zaman sence kahve içebilir miyim? Süt ve olağanüstü miktarda şekerle mi?" Odanın bir köşesinde pusuya yatmış olan Risa ona şüpheyle baktı ve mutfağa gitti. Matthew öne eğildi. "Tamam. Haberleri duymak ister misin?"

"İyi haber mi?" dedi Cordelia.

"Hayır," dedi Matthew ve James inledi. "Ama bence önemli. Charles'ın bu sabah annenle, ailenle birlikte Fransa'ya gitmeden önce konuştuğunu duydum. Dün gece devriyedeydi ve şafak birliğiyle geldi. Numaralarından biri eksikti: Basil Pounceby. Augustus'un babası. Charles arama ekibiyle birlikte gitti ve cesedini bulduklarında oradaydı. Görünüşe göre dün gece devriye gezerken öldürülmüş."

James ve Cordelia birbirlerine baktılar.

"Amos Gladstone'u öldüren şeytandan mı şüpheleniyorlar?" diye sordu Cordelia.

Risa elinde kahveyle belirirken Matthew, "Onun bir iblis olmadığını düşünüyorlar," dedi. "Yaralar bir bıçakla açılmıştı - kıdemli Pounceby'de birçok delik açmak için kullanılan çok keskin bir bıçak. Şeytanlar, hayvanlar gibi katletmeye eğilimlidir. Pounceby, ince bir metal bıçakla bıçaklandı, Gladstone'un boğazı kesildi ve her iki cinayet mahallinde de iblis varlığına dair hiçbir iz yoktu." Bir Botticelli meleği gibi Risa'ya gülümsemek için başını geriye attı. "Tüm yıldızlar kadar güzelsin," dedi ona, "ama daha iyi, çünkü kahven var."

"Dary mano azziat mikoni," dedi Risa, ellerini havaya kaldırdı ve odadan çıktı.

Matthew, "Onu cezbetme girişimlerim başarılı olmadı," dedi.

James, "Risa mantıklı bir kadın," dedi. Gözleri orta mesafeye sabitlenmişti. Neredeyse dayanılmaz derecede gergin görünüyordu; Cordelia bunu omuzlarından, sert ağzından görebiliyordu. "Pounceby beyaz sütunların yakınında bir yerde mi öldürüldü? Bir de atlı birinin heykeli mi?"

Matthew kahve fincanını ağır ağır düşündü. "Aslında Wellington Dükü'nün bir heykelinin yanında," dedi. "İngiltere Bankası'na yakın."

"Beyaz sütunlardan oluşan bir sütun dizisi var," dedi Cordelia, James'e şaşkınlıkla bakarak. "Nasıldın-?"

James, ölümcül bir teşhisten şüphelenen ve az önce doktoru tarafından onaylanan bir adamın bakışına sahipti. "Threadneedle Sokağı yakınlarındaydı, değil mi?"

Gabriel Amcayla ya da Cecily Teyzeyle görüştün mü? dedi Matthew, açıkça şaşkın. "Bütün bunları zaten biliyor olsaydın beni durdurmalıydın."

"Yapmadım." James sandalyesini masadan geri itti ve gitti. pencerenin yanında durup buzla kaplı çitlere bakmak. "Ya da en azından, ne bildiğimin farkında değildim."

"James," dedi Cordelia. "Ne oluyor?"

Onlarla yüzleşmek için arkasını döndü. “Bu - göründüğünden daha fazlası, sanırım. Herkesle birlikte konuşsam daha iyi olur. Diğer Hırsızları toplamalıyız.”

"Bu yeterince kolay olacak," dedi Matthew kayıtsızca; Cordelia, James'i soru yağmuruna tuttuğunu açıkça hissediyordu. "Lucie ve Christopher zaten Şeytan'dalar, Thomas'la akıl yürütüyorlar."

James'in siyah kaşları kalktı. "Thomas'ın neden mantıklı olması gerekiyor?"

"Şey, Şeytan'a gelirsen anlarsın," dedi Matthew. “Arabam bekliyor; Çeyrek saate orada olabiliriz. Risa'nın yanımda bir tabak tereyağlı tost getirmemin sakıncası olur mu?"

James, Matthew ve Cordelia odaya girerken Thomas, Devriyeden çıkmayacağım, diyordu. Aşağıdaki bardan geçerlerken Matthew ve James'i hafif tezahüratlar karşıladı, ama Şeytan'ın havası sakin görünüyordu. Cinayet haberleri ve benzerleri Aşağı Dünya'da hızla yayılma eğilimindeydi. "Bu çok saçma bir öneri ve beni ikna etmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok!"

Cordelia ve diğerlerini görünce sustu. Bir eli havadaydı, sanki cümlelerini noktalamak istercesine konuşurken parmağı havada dürtüyordu. Kızarmıştı, açık kahverengi saçları darmadağındı. Cordelia şaşırmıştı - kibar, sakin Thomas nadiren sinirlenirdi.

Gerçi düğünde Alastair ile o an yaşanmıştı.

Lucie ve Christopher önlerindeki kanepede yan yana oturdular. Thomas, ebeveynleri tarafından azarlanan iki küçük çocuk gibi. İkisinin de ellerini kucaklarında kavuşturmuştu, ancak Cordelia'yı gördüğünde Lucie el sallamaktan kendini alamadı. “Melek'e teşekkürler, hepiniz buradasınız! Korkunç değil mi?”

Cordelia eski kanepede Lucie ve Christopher'a katıldı. Eskimiş kuş tüyü yastıklara minnetle battığında, eski kitapların ve tütsülerin rahatlatıcı kokularına katılmak için havaya bir toz bulutu süzüldü. Koşullara rağmen, bu tanıdık odalara geri dönmek güzeldi. Cordelia, James'in sarkık brokar koltuklardan birine oturmasını ve Matthew'un köşedeki her zamanki yerine oturmasını izledi. Yerleşirlerken Lucie, Cordelia'nın eline dokundu.

Thomas'a devriye gezmemesi gerektiğini söylüyorduk, dedi ciddiyetle. "En azından yalnız değil. Basil Pounceby'nin başına gelenlerle değil."

"Ve Amos Gladstone," dedi Christopher. "Kısa sürede iki ölüm, ikisi de devriyede öldü - bağlantılı olmaları makul görünüyor."

"Ya da sadece şanssızlık olabilir." Thomas kollarını kaldırdı. "Devriye her zaman tehlikeli olacak. Bu sadece işin bir parçası, tıpkı iblisler ve Alastair Carstairs gibi...” Sustu, parlak kırmızıya döndü. "Ah, Cordelia, ben..."

Hoş bir şekilde gülümsedi. "Alastair'in benim kardeşim olduğunu hatırladın mı?"

"Evet. Hayır," dedi Thomas. Yalvarırcasına arkadaşlarına baktı.

Ah, hayır, dedi James. "Kendini bundan kurtarmalısın, Tom."

Thomas Cordelia'ya dönerek onun ne kadar uzun olduğunu aniden fark etti. Ona bakmak için boynunu geri çekmesi gerekiyordu. "Cordelia, ben - sana bir süredir bir özür borçluyum. Alastair ile kendi sorunlarım olabilir ama düğününde ona kaba davrandığım için üzgünüm. Affedilemezdi. senden çok hoşlanıyorum ve seni düşünüyorum bir arkadaş. Alastair'i affedemesem de, senin iyiliğin için ona kibarca davranacağım. Aksini asla önermemeliydim."

"Pekala," dedi Cordelia. "Teşekkürler. Yine de şu anda tek başına devriye gezmemen gerektiğine katılıyorum."

Thomas ağzını açtı, kapadı ve tekrar açtı. "Sana bağırmadığımı göz önünde bulundurarak, bağırmak için iznini alabilir miyim?" dedi Cordelia'ya.

"Ah, oldukça," dedi. "Genel olarak iyi bir bağırmayı severim."

"Evet," diye onayladı Lucie. "İsterseniz Matthew'a bağırın."

"Çok teşekkür ederim Luce," dedi Matthew.

"Dur," dedi James. Hepsi şaşkınlıkla ona baktı. "Kimin ne zaman devriye gezdiğini tartışmadan önce neyle uğraştığımızı tartışmamız gerekiyor. Devriye iblislerle ilgili olmalı ve Math bana Enclave'in zaten bunun bir iblisin işi olmadığını düşündüğünü söyledi..."

"NE?" dedi Thomas, o kadar yüksek sesle hepsi sıçradı. "Üzgünüm," dedi. "Bağırmaya hazırdım ve henüz bir şansım yoktu."

"Onlara onun bir iblis olmadığını söyleten nedir?" Christopher düşünceli bir şekilde sordu.

Matthew, "Pounceby, keskin bir bıçakla en az otuz kez bıçaklandı," dedi. "İblisler silah taşımaz."

"Çok sivri pençeleri olan bir iblis olabilirdi," diye savundu Christopher, "ya da - bıçak suratlı bir iblis olabilirdi." Merakla etrafına baktı.

"Bıçak suratlı mı?" Matthew tekrarladı. "Argümanın bu mu?"

Evet, dedi Christopher inatla. "Bir tür yüz çıkıntısı olabilir. Belki birkaç tane. Keskin kenarlı uzun, sivri bir burun gibi."

Matthew, "Ne cesetlerde ne de sitelerde herhangi bir şeytani faaliyet kalıntısı yoktu" dedi. "Bir iblis arkasında bir tür iz bırakır."

"Görebilen sıradan birine ne dersin?" Lucie'yi önerdi. "Belki o ne gördüğünü bile bilmiyordu. Sarhoş olabilirdi. Ya da deli. Belki karanlıkta sendeliyor, bir Gölge Avcısı gördü ve bir tür tehdit olduğunu anladı."

Ya da başka bir Gölge Avcısı olabilir, dedi Matthew. "Bana öyle bakma - olasılığı düşünmeliyiz. Ne de olsa insanlar her türlü nedenle cinayet işliyor."

"Ne gibi?" dedi James şüpheyle.

"Bilmiyorum - belki Basil birinin sevgisine rakipti ya da bir kin nesnesiydi. Ya da biri Augustus'u yarattığı için ona içerledi. Kimse şaşırmazdı. Bu konuda Alastair olabilirdi."

Matthew, dedi Cordelia öfkeyle. "Kardeşimi büyütmeye devam edelim mi? Alastair birçok şey olabilir ama o bir katil değil."

Sadece bazı şeyler için onu suçlamayı seviyorum, dedi Matthew biraz mahcup bir şekilde.

Cordelia, "Bunların hiçbirinin anlamı yok zaten," dedi. "Birisi Basil Pounceby'yi intikam, aşk ya da buna benzer bir şey için öldürdüyse, neden Amos Gladstone'u da öldürsünler? Ve ölümlerin bağlantılı olmadığını varsaymak aptallık olur."

"Bağlı olduklarına inanıyorum," dedi James. Sıkıca çekilmiş görünüyordu; sanki kötü bir haber verecekmiş gibi kendini çelikleştiriyor gibiydi. "Dün gece bir rüya gördüm," diye ekledi aniden. "Gerçek gibi hissettiren korkunç derecede korkunç bir rüya..."

"Gerçek gibi - gölge alemine seyahat etmek gibi mi?" Lucie endişeli görünüyordu. Matthew ve diğerleri de endişeli bakışlar atıyorlardı.

"Hiç de gölgeye düşmek gibi değil," dedi James. “Burada, Londra'da çok bulundum. *Cinayeti gördüm* . ”

"Onu gördün?" Matthew'u tekrarladı. "Ne demek istiyorsun?"

James, "Bu bir rüyaydı ama sıradan bir rüya gibi değil" dedi. "Ordaydım - havanın soğuğu, altındaki parke taşlarını hissettim. Ayaklarım. Threadneedle Sokağı'nı tanıdım. Bir bıçak gördüm - düşen bir ceset gördüm - ve eller gördüm. Eller kan içinde. Onlar insan elleriydi.”

"Katilin elleri mi?" dedi Thomas.

"Bilmiyorum," dedi James, "ama öyle bir nefret hissettim ki, daha önce Belial'ın diyarında hissettiğim gibi nefret. İnsan nefreti gibi görünmüyordu.”

"Nefret ettiğin kimdi?" diye fısıldadı Cordelia. "Rüyada?"

Gözleri onunkilere sabitlendi. Sesi bir fısıltıydı. "Herkes."

Demek cinayete uykunda tanık oldun, dedi Lucie, yüzünde endişe belirdi. "Ama burada, Londra'da, gölge aleminde ya da onun aracılığıyla değil. Ne demek istediğimi anladıysan."

"Gölge diyarı değil," diye onayladı James. "Burası Londra'ydı, cehennem gibi bir ölüm ve yıkım manzarası değil."

Matthew, "Trafik kötüyken Piccadilly Circus'tan bahsetmiyorsanız," dedi.

"Bu yorumu görmezden geleceğim," dedi James, "faydalı olmadığı için. Söyleyebileceğim tek şey, Pounceby'nin bir iblis tarafından ya da kıskanç bir koca ya da bir vampir ya da bir vampirin kıskanç kocası tarafından öldürüldüğüne inanmıyorum. Söyleyemem ama Amos Gladstone'u öldüren aynı varlığın Pounceby'yi de öldürdüğüne inanıyorum."

"Bunu da mı hayal ettin?" diye sordu Cordelia. "Ama geçenden sadece bir gece önceydi, değil mi?"

James, "Bir kabus olduğunu varsaydığım şeyi gördüm" dedi. "Dün gece gördüğüm rüya kadar net ve ayrıntılı bir şey yok. Ama boğucu bir korku duygusu hatırlıyorum. Gladstone'a olanlarla herhangi bir bağlantı olduğu aklıma gelmedi - dün gece Pounceby'nin ölümünü görene kadar."

Jamie, dedi Lucie. "Khora iblisleri saldırırken, daha bir kurban talep etmeden önce, olacakların bir vizyonu vardı. Gölge Avcıları'nın başına ne zaman kötü şeyler geleceğini bir şekilde görme yeteneğin olabilir mi?"

"Maalesef bunlar olmadan önce olmaz," dedi James. "Kabustan daha yeni uyanmıştım, belki de Matthew gelip bize Pounceby'nin öldüğünü ve tüm Klave'nin bildiğini söylemeden yarım saat önce."

Matthew, "Ve o saat zaten sabahın onuydu," dedi. “Rüyanda saatin kaç olduğunu söyleyebilir misin?”

James başını salladı. "Sanırım şafak vakti."

Thomas, "Öyleyse pek erken uyarı sayılmaz," dedi. "Ve tekrar olup olmayacağını bilmenin yolu yok."

Birine söylemeliyiz, dedi Christopher. "Burada oturup teoriler üretmekle kalmayın. Yine de teoriler üretmeyi seviyorum.” Üzgün görünüyordu.

"Ailelerimiz..." diye başladı Lucie.

"Hayır," dedi James. “Bunun için kesinlikle ailemizi Paris'ten geri sürmüyoruz. Sadece gittiler. Jem'e bir mesaj iletmeyi tekrar deneyeceğim."

Matthew kaşlarını çattı. "Annem onun hakkında bir şeyler söyledi - o ve Magnus Spiral Labirent'te ne yapıyorlarsa, önemli görünüyor. İkisinin de orada manastırda oldukları hissine kapılıyorum; şimdilik Magnus'a ulaşmanın olmadığını söyledi."

"Enclave'e söyleyecek olursak..." diye başladı Thomas.

Yapamayız, dedi Matthew. "Zaten iki ölümün bağlantılı olduğunu düşünüyorlar. James'in bu rüyaları gördüğü ve rüyaların herhangi bir ilgisi veya anlamı olduğunu düşünmeleri dışında onlara söyleyebileceğimiz yeni bir şey yok..."

Cordelia, "Onlara Belial'den bahsetmemiz gerekir," dedi.

Matthew, "Ve bu potansiyel olarak felaket olur," dedi. "Jamie için, Lucie için, Will ve Tessa için - bütün sebeplerden dolayı onlara söylememeye karar verdik."

Thomas kanepenin kenarına oturdu. Bir elini James'in omzuna koydu. "Tabii ki. Onlara bunların *hiçbirini* söylememizi önermiyorduk ."

"Sadece beni etkileseydi onlara Belial'dan bahsetmeye hazırdım," dedi James, "ama annemi ve Lucie'yi de Clave'in mikroskobu altına sokardı." Thomas'a döndü. "Şimdi. Tom, kimse devriye gezemezsin demiyor. Sadece kendi başına değil. Seninle gideceğim."

"Keşke yapabilseydin," dedi Thomas. "Ama on sekiz yaşın altındaki herkes için sokağa çıkma yasağı koyuyorlar. Hiçbirinizin devriye gezmesine izin verilmeyecek ve eğer sizinle devriye gezemezsem kendi başıma olmayı tercih ederim. En son beni Augustus Pounceby ile eşleştirmişlerdi. Bu işkenceydi."

"Pouncebys'den bahsetmişken," dedi Lucie. "Amos Gladstone ve Basil Pounceby'nin devriye gezmesi dışında ortak neleri olabilir ki?"

Matthew, "Enclave'in şu anda bunu araştırdığını düşünüyorum," dedi. "Bize gelince, belki de James'in rüyalarında işkence görmesini engellemeye konsantre olmalıyız."

Christopher, "Rüyasız uyku sunması amaçlanan tentürler ve şeyler var" dedi. "Henry Amca'ya onları soracağım."

"Ah, bu harika olurdu," dedi Lucie rahatlamış görünerek. "Eminim bunlar sadece kötü rüyalardır - sana işkence eden gölge gücünün bir kısmı James."

"Hiç şüphe yok," dedi James, ama Cordelia yüzündeki ifadeden gerçekten de pek çok şüphesi olduğunu anlayabiliyordu.

Paltolarını ve eldivenlerini toplarken Lucie, ağabeyinin nasıl dayandığına dair ipuçları arayarak dikkatle izledi ama yüzü ifadesizdi. Bunun Cordelia'yı rahatsız edip etmediğini, James'in bazen ne kadar az duygu gösterebildiğini merak etti. Ama o zaman, Cordelia muhtemelen James'ten pek bir şey beklemiyordu, hatta çok şey istemiyordu. Bu moral bozucu bir düşünceydi.

"Pounceby'leri ziyaret edeceğim," dedi James, eşarbını boynuna dolayarak. "Gidip taziyelerimi sunmalıyım."

Matthew yüzünü ekşitti. "Eminim Enclave tarafından onlara iyi bakılıyordur," dedi. "Kendini üzmene gerek yok Jamie."

"Yine de kendimi rahatsız edeceğim," dedi James, omuzlarını dikleştirerek. "Annem ve babam burada olsalardı böyle yapardı. Onlar Paris'teyken, Pounceby'lere saygı göstermek benim sorumluluğum."

"Sen iyi bir adamsın James," dedi Thomas anlayışla.

Christopher, Will Amca ve Tessa Teyze'nin yerine geçmeniz büyük önem, diye ekledi. "Lütfen biz Merry Thieves'in de taziyelerini iletin."

"Evet," diye onayladı Matthew. "İsteseler de istemeseler de."

Lucie, ağabeyinin kararlılığına hayran kaldı ama bunu paylaşmadı. "Sana katılırdım," dedi, "ama Cordelia ve benim bugün antrenman yapmamız gerekiyordu. Korkunç bir şekilde geride kaldık ve Ocak *ayındaki parabatai törenimize* hazır olacaksak yetişmemiz gerekiyor. Bizimle Enstitü'ye dönüyor musun Kit?"

"Hayır - Henry'nin laboratuvarına gidiyorum."

Lucie şaşırdığını söyleyemedi - Christopher'ın prensipte Enstitü'de ikamet etmesine rağmen, onun neredeyse her zaman uzakta olmasını bekliyordu: Ya Şeytan Tavernasında ya da Konsolos'un evindeki sevgili laboratuvarında.

Christopher, James'e döndü. "Yine de Pounceby'lere gidecekseniz, daha sonra Grosvenor Meydanı'na gelin. Laboratuvarda bakmanı istediğim bir şey var."

James ve Christopher laboratuvar hakkında bir tartışmaya girerken, Matthew Thomas'ı bir kenara çekti. Lucie kulaklarını dikti. Napa deri eldivenleriyle çizim yapmasına ve son derece ağırbaşlı görünmesine rağmen Cordelia'nın da kulak misafiri olduğundan şüpheleniyordu.

Matthew, "Lütfen, dikkatli ol Tom," diye tavsiyede bulundu. "On sekiz yaşında olduğunu ve istediğini yapabileceğini biliyorum, ama aptalca risklere girme."

Thomas, açık kahverengi saçlarını örten ceketinin kapüşonunu yukarı çekti. "Sen de Matteo. Dikkat olmak."

Matthew şaşkın görünüyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Thomas içini çekti. Lucie, Matthew hakkında fark ettiklerini kendisinin de fark edip etmediğini merak etmekten kendini alamadı. Diğer herkesin görmemeye veya hitap etmemeye kararlı göründüğü şey. "Sadece kendine iyi bak."

Dışarıda, hepsi kendi arabalarına dağıldılar. Hepsi Lucie'yi kurtardı. "Bir dakika, Daisy," diye Cordelia'ya seslendi, sonra Christopher'ın arabasına atlayıp kapıyı açtı.

"Ne var Allah aşkına?" Gözlüklerinin arasından ona baktı. "Bir sorun mu var Luce?"

"Numara!" Sesini bir fısıltıya indirdi. "Benim için daha fazla dikenli elma alacaktın, hatırlamıyor musun?"

"Ey. Evet," dedi Christopher, küçük bir paket için cebini kazarken. "Ama Henry, tüm bunları neden istediğin konusunda daha da şüpheleniyor."

Lucie kuru çiçek başları paketini köşelerinden nazikçe tutarak eteğinin cebine koydu.

"Gerçekten bir şey değil," dedi. "Yalnızca bir güzellik iksiri üzerinde çalışıyorum ama ağabeyimin öğrenirse bana huzur vermeyeceğini hayal edebilirsiniz."

"Öyle söylemeliydin," dedi Christopher neşelenerek. "Henry'nin biraz sperm balina yağı var. Yüzünüze sürerseniz teninize iyi gelir."

Hayır, teşekkür ederim, dedi Lucie titreyerek. "Bence bu dikenli elma işe yarayacak."

Dikkatli ol, dedi Christopher, arabadan inerken. "Çok zehirli. Hiçbirini yutmayın, içmeyin ya da onun gibi bir şey."

Lucie ona güven verici bir gülümseme gönderdi. "Hayal kurmazdım."

Ve yapmazdı. Bir güzellik yapmayı hayal etmezdi iksir ya da iksir, ama dünyadaki tüm çocuklar arasında kesinlikle en iyi ve en naziklerden biri olan Christopher bile buna inanmak için yeterince kolay bir bahane buldu. *Beyler,* diye düşündü Lucie, Cordelia'ya yetişmek için acele ederek.

Antrenman odasında hiçbir şeyin yolunda gitmediği günlerden biriydi.

Cordelia, Lucie ile Enstitü'ye giden bir arabaya binmişti. Genellikle en iyi arkadaşını mükemmel bir fikir tartışması arkadaşı olarak bulurdu. Ama hiçbiri bugün düzgün bir şekilde konsantre olamıyor gibiydi. Kaçmaları gereken yere eğilmişlerdi, bıçak fırlatırken hedeflerini kaçırmışlardı ve Cordelia hamle yapması gereken yere dönmüş, bir direğe karşı kalçasını yaralamıştı. Daha da kötüsü, Cortana'yı iki kez aramış, onu ürkütecek ve endişelendirecek şekilde elinden kayıp gitmesine izin vermişti.

"Korkarım bugün bizim günümüz değil," dedi Lucie nefes nefese, ellerini sırtının ortasında açmıştı. "Sanırım dikkatimizin dağılmasına engel olamayız."

"Cinayetleri hiç düşünmemiş olmam korkunç mu?" dedi Cordelia.

Bu, ne düşündüğünüze bağlı, *dedi* Lucie. "Yeni boneler kötü olabilir, evrenin anlamı daha az."

"Babamı düşünüyordum. Hepimiz yarın akşam Cornwall Gardens'da yemek yemeliyiz. Onu düğünden beri ilk kez göreceğiz." Nemli saçlarını sabırsızlıkla geriye itti. "Bunu gerçekleştirmek için çok uğraştım" dedi. "Babamı geri almak için her şeyi yaptım ve şimdi o burada, nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

"Mandikhor iblisini yendiğiniz için onu Basilias'a gönderdiler," dedi Lucie. "Aksi takdirde hapse girerdi Daisy ve hâlâ orada olurdu. nasıl yapacağını bilmek zorunda değilsin hissediyorum, ama senin sayende uzlaşma şansı var. Bunu bildiğinden eminim."

"Sanırım," dedi Cordelia, soluk bir gülümsemeyle. "Sadece ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve bunu düşünecek zamanım yok. Ve James'i bu garip aile yemeğine davet etmek korkunç bir şey gibi görünüyor..."

"O senin ailen," dedi Lucie kararlı bir şekilde, "tıpkı benim gibi; artık benim kardeşimsin ve bundan sonra sonsuza kadar benim kardeşim olacaksın. Biz her zaman kardeş ve *parabatai olacağız* . Önemli olan bu. Aslında..." Etrafına bakındı. "Neden töreni uygulamıyoruz?"

" *Parabatai* töreni mi?" dedi Cordelia. Kabul etmek zorundaydı, bu düşüncenin belli bir çekiciliği vardı. "Bütün kelimeleri biliyor musun?"

Lucie, "James ve Matthew'un törenini izledim," dedi. "Sanırım hatırlıyorum. Burada, durduğun yerde bir ateş çemberi olduğunu farz et ve ben farklı bir ateş çemberinde duruyorum."

Cordelia kendini hayali çembere yerleştirirken, "Umarım teçhizat giyeriz," dedi. "Eteklerimiz alevler içinde yanardı."

Lucie ellerini uzattı ve Cordelia'ya da aynısını yapmasını işaret etti. El ele tutuştular ve yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi olan Lucie konuşmaya başladı: " *Parabatailerin* çoğu erkek olsa da törende Ruth'un Naomi'ye söylediği kutsal metinlerden kelimeler kullanılıyor. Bir kadından diğerine." Cordelia'ya gülümsedi. "Yalvarırım seni bırakmayayım, ya da peşine düşmeyeyim, çünkü sen nereye gidersen ben giderim..."

Lucie aniden sokulmuş gibi sıçradı ve ellerini düşürdü. Korkan Cordelia, endişesindeki hayali ateş halkalarını unutarak ona doğru ilerledi. "Lucie, her şey yolunda mı—?"

Kapı açıldı ve Filomena di Angelo içeri girdi. Sıkılmış, somurtkan bir ifade takındı - çok koyu kaşları ve kırmızı dudakları vardı ve bu yaptığı her şeyi dramatik gösteriyordu.

"Ah, Lucie, burada olacağını bilmiyordum," dedi. merak etmeden etrafa bakmak. "Bay. Lightwood, henüz görmediğim için eğitim odasına bakmamı önerdi. Kabul ediyorum," diye

ekledi, "İngiliz Gölge Avcıları'nın iblisleri sivri uçlu şeylerle kesinlikle farklı şekillerde bağlayıp yapıştırmadığını keşfetmekten daha çok Londra sanatını ve kültürünü incelemeye ilgi duyuyorum. olmadığından şüpheleniyorum. Ne düşünüyorsun?"

Lucie kendini toparlamış gibiydi. Fazla parlak bir şekilde gülümsedi ve "Cordelia'yı hatırlıyor musun Filomena? Birkaç hafta önce evlenecek olan oydu..."

abiti formali içinde *muhteşem* görünen genç adama ." Filomena içini çekti. *"Quelli sì che sono un petto su cui vorrei uzak skorlar le dita e delle spalle che mi piacerebbe mordere."*

Cordelia kıkırdamaya başladı. "Korkarım ki, James'in yanına gidip -ne oldu?- omzunu ısırsan, çok telaşlanırdı."

"İtalyanca konuştuğunu bilmiyordum!" Filomena memnun görünüyordu. "Aslında ellerimi göğsünde gezdirmek ve omuzlarını ısırmak istediğimi söyledim..."

"Filomen! Tartıştığımız o benim kardeşim!" Lucie itiraz etti. "Ve Daisy'nin kocası. Sana söz veriyorum, Enclave'de daha birçok yakışıklı erkek var. Thomas'ın çok güzel omuzları var. Aslında efsanevi omuzlar."

Filomena şaşırmış görünüyordu. "Tomas mı? Evet, ama..." Lucie'den Cordelia'ya baktı ve omuz silkti. "Sanırım şu Fairchild çocuğu ilginç görünüyor. Kızıl saçlı olan değil, belli ki."

Lucie, "Anna Lightwood yarın gece dairesinde bir parti veriyor," dedi. "Gelmelisin! Enclave'deki tüm gençler orada olacak. Matteo da."

" *L'affascinante* Anna bir parti mi düzenliyor?" Filomena ellerini çırptı. "Şimdi bu benim hoşlanabileceğim bir şey gibi görünüyor."

Cordelia, "Ah, sanat ve kültürden ve çekici omuzlardan hoşlanıyorsanız, kesinlikle seveceksiniz," diye güvence verdi Cordelia. kızdırmak için sabırsızlanıyordu James'e, ona çok hayran olan güzel İtalyan kız hakkında. "Ve orada pek çok güzel bul, sanırım."

"Elbette," dedi Filomena, karanlık kafasını odadan çıkmaya hazırlanırken savurarak. "Roma dünyayı altı yüz yılda fethetti. Enclave'i bir gecede fethedeceğim."

James'in Pounceby hanesini ziyareti acımasız ve zordu. Misafir odası loştu, sert kış güneşinden korunmak için perdeler çekilmişti. Augustus, sanki James tüm ayakkabı bağcıklarını düğümler gibi bağlamış ve Basil'in dul eşi Eunice, James'in omzunda uzun uzun ağlamış, ona iyi bir çocuk olduğunu ve büyüyüp düşünceli bir genç adama dönüştüğünü söylemiş gibi tüm zaman boyunca dik dik baktı.

James kendini kurtarmak ve Mayfair'e çift yönlü koşmak istiyordu. Ama anne babasına olan sadakati galip geldi ve kutsanmış Gideon, Sophie ve Eugenia gelip ona kaçması için bir fırsat sağlayana kadar Pounceby'lerin yanında yaklaşık bir saat kaldı.

James'in Konsolos'un Grosvenor Meydanı'ndaki evine varması bir rahatlama oldu. Burası onun için bir rahatlıktı. Hayatı boyunca orada birçok mutlu öğleden sonra geçirmişti. Geldikten beş dakika sonra bile, bunun onlardan biri olmayacağından şüphelenmeye başlamıştı bile.

Arkadaşlarının orada olduğu varsayımıyla doğrudan laboratuvara gitmeyi planlamıştı. Ne yazık ki, ilerlemesinin, Matthew'un Kleopatra gibi bir kanepenin üzerine serildiği, Charlotte zeminde endişeli bir şekilde volta atarken tırnaklarına yumuşak bir şekilde baktığı çalışma odasının ardına kadar açık kapıları tarafından engellendiğini buldu. Köpek Oscar köşede uyuyordu, rüyasında burnunu çekiyordu.

“Enclave, Basil Pounceby'nin cesedinin bulunduğu bölgeyi aramak için bir günlük devriye düzenliyor. Adın geldi, Matthew, ama iyi olmadığını açıklayarak seni listeden çıkardım," dedi Charlotte. Sesi bundan daha az mutlu görünüyordu.

James fark edilmeden yanından geçmeye çalışırdı ama Matthew onu görmüştü. Matthew, James'in kalması için çılgınca ama kurnazca (aslında sadece kendisinin yapabileceği türden bir numara) el hareketi yapmaya başladı. James baktı ama kaldı.

"Neden bunu yapasın ki?" Matthew istedi. "Ben bir keman kadar fitim anne."

"Doğru olduğu için söyledim." Charlotte'un sesi titredi. "Mete iyi *değilsin* . Her zaman içiyorsun ve içmediğin zaman ellerin titriyor. Her iki koşul da devriye gezmeye elverişli değil.”

Matthew gözlerini devirerek birkaç derece dik oturdu ve minderleri yeniden düzenledi. "Sen ve babamın ergenlik çağında yaşayan en sıkıcı insanlar olmanız benim suçum değil. Ben senin gibi değilim. Genç olmanın *tadını çıkarmak* istiyorum . İçmek ve geç kalmak istiyorum. Bunda yanlış bir şey yok. Fazla endişelisin."

"Eski bir söz vardır." Charlotte'un sesi çok kısık çıkmıştı. "Önce bir adam bir içki alır, sonra içki adamı alır."

James, Cordelia'nın babasını düşündü ve yüzünü buruşturdu. Ne kadar iyi niyetli olursa olsun Charlotte, Matthew'a karşı tamamen yanlış bir yol izliyordu ve onun bıkkın tavrını kayıtsızlık sanıyordu. Kendini eskisinden çok daha fazla hareketsiz bir konuma yerleştirmişti; Charlotte bu hareketi küçümseme olarak algılayabilir, ama James, Matthew'un bitkinliğinin altında öfke olduğunu biliyordu - onu James'in önünde durumu küstahlaşmaya iten aynı öfke, sanki: *Bütün bunların ne kadar gülünç olduğunu gör, ne kadar aptalca olduklarını gör. olmak.*

"Öyleyse benim daha çok Charles gibi olmamı mı tercih ederdin?" Matthew istedi. "Herkesin kendisinin ne kadar önemli ve yetenekli olduğunu bilmesini istiyor. Yine de Will ve Tessa, son felaketini düzeltmek için Paris'e gitmek zorunda kaldılar. Ve eğer karışıklık yüzünden savaşın çıkmasını önlemede başarılı olurlarsa, Grace Blackthorn'la yaptığı sevgisiz ittifaka geri dönmek zorunda kalacak..."

" Konuyu değiştirmeye çalışma, Matthew. ″ Charlotte açıkça sakin kalmakta zorlanıyordu. “Charles hakkında konuşmuyorduk. Senin hakkında konuşuyorduk..."

James buna daha fazla dayanamadı; Boğazını temizledi ve odaya birkaç adım attı. Matthew şaşkınlıkla doğruldu. "Bak burada kim var anne— *James* ziyarete geldi."

Charlotte, James'e gergin bir gülümseme gönderdi. "Merhaba sevgilim."

"Annemle ben annenle babanın neden aceleyle Fransa'ya gitmek zorunda kaldıklarını tartışıyorduk."

"Bölmeme izin verme." James, onun bakışlarına karşılık olarak Matthew'a bir surat yaptı; annesiyle tartışmaların başladığı yerde *parabatai'nin* görevlerinin sona erdiğini hissetti . Christopher'ın neyin peşinde olduğunu görmek için laboratuvara gitmeden önce merhaba diyeceğimi düşündüm.

Matthew tekrar minderlerin üzerine çöktü. James onun sesini duyabiliyordu ve Charlotte'un sesi de kilere giden taş döner merdivenden inerken yükseliyordu. Henry, yıllar önce deneylerini yapmak için burayı ilk devraldığında “Zindan” olarak adlandırılmıştı. James, her zaman olduğu gibi, tıpalı tüpler, numune kavanozları ve etiketli kutulardan yayılan belirsiz bir çürük yumurta kokusuyla çarpılmıştı.

Laboratuar cadı ışığıyla parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ama Henry'nin çalışma masası bir yığın not dışında boştu. Uzun zaman önce çalışmayı bırakan şöminede, lekeler ve gözyaşlarıyla kaplı samandan bir manken vardı: sayısız geçmiş deneyin kurbanı.

Christopher'ın köşesi, devam eden olağan araştırması ve kenarlarında karalamalar olan kitap yığınlarıyla doluydu. Birinin burnuna gözlük taktığı, kaymaktaşından bir Raziel heykeli, Christopher'ın yanında bir tabureye oturan Thomas, elindeki bir şeyi incelerken şöminenin içinden şefkatle baktı.

James yaklaştıkça Thomas'ın tuttuğu nesnenin nikel kaplı bir tabanca olduğunu gördü. Gölge Avcıları ateşli silah kullanamazlardı; iblislere karşı herhangi bir kullanım için silahların çalıştırılması gerekiyordu, ancak rünler ayrıca barutun tutuşmasını da engelledi. Christopher uzun süredir bu sorunu çözmenin bir yolu olması gerektiğine ikna olmuştu ve bu silah bir süredir laboratuvardaydı; kaplama rünlerle kaplıydı. Christopher bunu asla başaramamıştı.

Merhaba James, dedi Christopher neşeyle. "Tam zamanında geldin."

"Fikir nedir, Kit?" James sordu. "Bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Pek değil - ama tabancada yapabileceğim bazı ayarlamalar hakkında bir fikrim vardı. Zavallı Basil Pounceby'ye olanlardan sonra, mesaj gönderme projemi bir kenara bırakıp dikkatimi yeniden ateşli silaha çevirmeye karar verdim. Ne kadar faydalı olabileceğini bir düşünün! Eğer biri hem iblisler hem de diğer yaratıklar üzerinde çalışan bir silah geliştirebilseydi, devriyeye çıkan herkese verilebilirdi. Knife Face'i ya da katil kim olursa olsun onu yenmek için paha biçilmez bir araç olabilir."

James, Christopher'ın coşkusuna gülümsemeden edemedi. Kuzeninin menekşe rengi gözleri parlıyordu, saçları yukarı kalkıyordu ve konuşurken çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Biraz şüpheci görünse de Thomas da gülümsüyordu.

Bu yüzden senden yardım istedim James, diye devam etti Christopher. "Açıkçası ben hiç ateş etmedim ve Thomas'ın da ateşi yok, ama sen ateşledin. Doğru yaptığımızdan emin olmak istiyoruz. Yüklendi *, ”* diye ekledi, sonradan bir düşünce olarak.

James, Thomas'ın yanına gitti. "Zor değil," dedi. "Çekici bu şekilde aşağı doğru itin ve kolunuz boyunca aşağıya bakın. Nişan al ve tetiği çek."

Yoğun bir konsantrasyon görünümüyle Thomas, James'in talimatlarını takip etti, silahı kaldırıp nişan alırken çekiç tıkırdadı. Raziel'in heykelinde. Thomas tetiğe basarken James aceleyle geri çekildi.

Yüksek bir tıklama oldu. Christopher'ın yüzü düştü. Thomas, tekerlekleri kara saplanmış bir arabaymış gibi silahı salladı.

James, "Çalışmasa bile sallama Tom," diye uyardı ve Thomas tabancayı çabucak James'e verdi. James, namluyu diğerlerinden uzak, duvara dönük tutmaya özen göstererek onu inceledi. Silah beklediğinden daha ağırdı, nehir grisi namlusu üzerinde LUKE 12:49 yazısı kazınmıştı.

"Peki, o şeyi nereden buldun?" dedi Thomas.

Amerika'dan, dedi Christopher, deneyinin başarısızlığından dolayı cesareti kırılmış görünüyordu. "Henry onu yıllar önce aldı. Bu bir Colt Tek Hareketli Ordu tabancası. Sıradanlar buna 'Barışçı' diyor. ”

James elini kabzaya sardı, eline rahatça oturduğunu gördü. Deneysel olarak çekici başparmağıyla aşağı itti. Namluya gözlerini kısarak baktı, manzarayla tozlu kaymaktaşı heykeli sıraya dizdi. "Ama rünler ateş etmesini engelliyor."

Christopher içini çekti. "Onlar yapar. Sadece sorunu aşmanın bir yolunu bulduğumu sanıyordum. Barut için farklı karışımlar denedim, farklı rünler, hatta silahın üzerine koruma büyüsü bile söyledim - bilirsiniz, 'Sanvi sağımda, Semangelaf arkamda-' ”

James, "Bu, Gölge Avcıları'na doğduklarında söyledikleri koruma büyülerinin bir parçası," dedi. "Bu bir silah, bebek değil, Kit. Ayrıca," diye ekledi parmağını deneysel olarak tetiğe dayayarak, "öyle değil..."

Silah James'in elinde patladı. Küçük odada sağır edici bir çatırtı yankılandı, ardından boğuk bir patlama geldi. Bunu izleyen şaşkın sessizlikte, üçü küçük bir mavi duman bulutunun silahtan uzaklaştığını izledi.

Raziel'in heykeli artık sol kanadından yoksundu. Şömineden kaymaktaşı parçaları aşağıdaki çalışma masasına sıçradı.

James elindeki silaha şaşkınlıkla ve biraz da endişeyle baktı.

"Sıralılar buna Barışçıl diyor, öyle mi diyorsunuz?" Thomas öfkeyle sordu. "Sıradan insanlar düşündüğümden daha tuhaf."

Ama Christopher muzaffer bir karga verdi. "Melek adına James, bu muazzam. Muazzam! İşe yaradın! Bir bakayım."

James silahı Christopher'a doğru tuttu, önce kavrayın. "Hepsi senin." Yukarıdaki acele ayak seslerini dinledi ama hiçbiri gelmedi. Henry, laboratuvarın ses yalıtımını iyileştirdiğinden bahsetmişti - ya da belki de sakinler ara sıra patlamalara o kadar alışmıştı ki artık kirpiklerini bile kırpmıyorlardı.

Christopher, James'in beklediğinden daha emin bir şekilde çekici kaldırdı ve silahı şöminedeki mankene doğrulttu. James ve Thomas aceleyle kulaklarını kapattılar ama Christopher tetiği çektiğinde, sadece çekicin başlangıç pozisyonuna döndüğü ve silindirin döndüğü tıkırtı duyuldu. Christopher iki kez daha denedi, sonra hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Belki de bir keresinde ateş etmesi tesadüftür," dedi hayal kırıklığı belliydi.

"İzin verirseniz?" James silahı Christopher'dan geri aldı. "Merak ediyorum…"

Bu sefer şöminedeki saman kuklaya nişan aldı ve bu sefer silahın güçlü geri tepmesine hazırdı. Başka bir güçlü *patlama* ile James'in elinde sıçradı ve kuklanın göğsü patladı, saman her yöne patladı. Thomas biraz nefes aldı ve öksürük krizine girdi. James tabancayı dikkatli bir şekilde yanına bıraktı ve şöminede diz çökerek harçtaki düzgün bir deliğe gömülü bulduğu mermiyi aradı.

Christopher, Thomas'ın sırtına tekrar nefes alabilene kadar vurduktan sonra, "Belki sadece *sen ateşleyebilirsin," dedi.* “Senin - soyunun yüzünden. İlginç."

Thomas silahı aldı ve son bir meraklı bakış attı. James'e geri vermeden önce. "Belki de James tutmalı."

Christopher, "Daha sonra onunla bazı deneyler yapmak için geri gelmeye istekli olduğun sürece, Jamie," dedi. "Test etmek için daha güvenli bir yer bulmaya çalışacağız."

James, Colt'u ağırlığını dengeleyerek ellerine aldı. Diğer Gölge Avcıları'nın en sevdikleri, asla vazgeçemeyecekleri, savaşta ilk elde ettikleri silahı keşfetmekten bahsettiklerini duymuştu. James her zaman silahının bıçak olduğunu düşünmüştü -onlarla arası iyiydi ama asla onun ilgisini çeken özel bir bıçak olmadığı doğruydu. Mirasından dolayı tercih ettiği silahı yeni keşfetmiş olabileceği düşüncesi pek de hoş karşılanacak bir düşünce değildi.

"İblisler üzerinde işe yararsa," dedi Thomas, sanki James'in ne düşündüğünü tahmin etmiş gibi, "bir şeyleri değiştirebilirdi. Savaşma şeklimizi değiştir. Gölge Avcıları için daha güvenli hale getirin. Bu risklere değer.”

"Evet - muhtemelen haklısın." James tabancayı dikkatlice ceketine yerleştirdi. "Kit, seni her türlü gelişmeden haberdar edeceğim."

Daha uzun süre kalabilirdi ama Cordelia Enstitü'den döndüğünde Curzon Caddesi'ne geri dönmek istediğini fark etti. Çok fazla antrenman yapamazdı - neredeyse alacakaranlıktı. Christopher, uykuyu teşvik etmek için birkaç tentür toplamıştı: James onları cebine koyarken, Charlotte'un çalışma odasının kapısının kapalı olduğu yerde aceleyle yukarı çıktı. Onun sesini duyabiliyordu, Matthew'un ve şimdi de Henry'ninkiyle harmanlanmış, kapının arkasından yükselip alçalıyordu. Çok kötü, diye düşündü; Matthew'a silahtan bahsetmek isterdi ama Christopher ve Thomas'ın onu yakalaması gerekecekti.

Eve doğru yola çıkarken silahın namlusundaki yazıyı düşündü: LUKA 12:49 . İncil ayetini biliyordu; herhangi bir Gölge Avcısı yapardı.

Ben yeryüzüne ateş getirmeye geldim ve şimdiden tutuşmasını ne kadar isterdim.

9

ARAÇLAR KALIYOR _ _ _ _

Ama asla başka birini bulamadı
İçi boş kalbi acıdan kurtarmak için—
Uzak durdular, yaralar kaldı,
Parçalanmış uçurumlar gibi;
Şimdi arasında kasvetli bir deniz akıyor;—
Ama ne ısı, ne don, ne gök gürültüsü,
Tamamen ortadan kaldıracağım, ben,
Bir zamanlar olanın işaretleri.

—Samuel Taylor Coleridge, “Christabel”

"Söyle bana James," dedi Elias gözünde bir parıltıyla, "korkunç iblis Yanluo'yu hiç duydun mu?"

Baba, elbette Yanluo'yu duymuştur, demek istedi Cordelia ama dilini tuttu. Kapıya vardıkları andan itibaren, annesinin bu geceyi özel kılmak için çok büyük çaba sarf ettiği belliydi. Paris'ten gelen en güzel çinileri ve narin çiçek dallarına sahip damask masa örtüleri sergilendi. Pahalı sera çiçeklerinin epergnes - yasemin ve kediotu - masayı süsledi ve ev baharat ve gül suyu kokuyordu.

İlk başta hepsi bir rahatlama oldu - Cordelia bu akşam yemeği için kendi kendine itiraf etmek istemediğinden daha fazla endişelenmişti. Will ve Tessa'ya evliliği hakkında yalan söylemek korkunçtu ama en azından onlar için bu ilişki tam bir sürpriz olmuştu. Kendi ailesine yalan söylemek farklıydı. Sona ve şüphesiz Elias için bu sonuç bir rüyaydı. Cordelia sadece evlenmekle kalmamış, aynı zamanda güçlü ve nüfuzlu bir aileyle evlenmişti (ancak Elias Herondales hakkında hissetmiş olabilir). Onlara umduklarını vermişti, ama şimdi Enclave ve Angel'ın önünde evlilik yemini ettiğine göre, yalan çok daha büyük görünüyordu. Ailesi onu neredeyse herkesten daha iyi tanıyordu: James'le birlikte içeri girdiklerinde ebeveynlerinin onlara bakıp, " *Gördük" diyeceğinden yarı yarıya emindi. Belli ki birbirinizi sevmiyorsunuz ve bu açıkça garip bir tür rahatlık evliliği* .

Bunun yerine herkes olabildiğince kibar davranmıştı. Sona, James'in üzerine titremişti, Alastair düşünceli bir şekilde tavana bakmıştı ve Elias onun en çekici haliydi - geniş, cömert, misafirperver ve savaş hikayeleriyle dolu.

James çatal *dolusu ghormeh sabzi'yi bıraktı* ve kolayca başını salladı. "Çok ünlü bir iblis," dedi. "Şanghay Enstitüsü'ne getirdiği kötülüğü biliyorum."

Sona, "Belki de bu akşam yemeği için uygun bir tartışma değildir," dedi. Dantel ve samurla süslenmiş kadife bir çay elbisesi ve siyah bir *roosari içinde hoş olmasına rağmen* , yorgun görünüyordu. Bu yemeği dünden beri yapıyor, aşçının tariflere sahip olmasını ve kuzu ve nar

ezmeli tatlı fesenjoon'dan sıcak *kaleh pacheh'e kadar her şeyi nasıl hazırlayacağını bilmesini sağlıyor olmalıydı* .

Sona'yı görmezden gelen Elias, James'e doğru eğildi ve kaşlarını kaldırdı. Dramatik bir şekilde sert bir sesle, "Kardeşim Jonah'ı ve karısı Wen Yu'yu öldüren iblis, ancak oğulları yeğenim Jem'e onların önünde işkence yaptıktan sonra" dedi. Yanluo'yu nasıl öldürmeye geldiğimin hikayesini duydun mu?"

James gülümsedi; İçinde biraz gerginlik olsa bile, Cordelia babasının fark etmediğinden emindi. "Sadece senin yaptığını. Ve asla ilk elden. Tabii ki, hikayeyi sizden duymayı çok isterim."

Cordelia masanın karşısında Alastair'in gözleriyle karşılaştı. Tek kaşını kaldırarak "İyiyim" der gibi yaptı .

Sadece omuz silkti. James'e ne olduğunu da bilmiyordu. Evde sadece ailesi olduğu için rahat giyinmişti - hatta Matthew'un gece yarısı rengi kadife ceketinin giyebileceği bir şey olduğunu söyleyerek onunla dalga geçmişti - ama eşiği geçtiklerinde, tavırları son derece resmi olmaktan başka bir şey değildi. . Sona'ya güzel çiçek aranjmanları ve yemeklerin lezzeti konusunda iltifat etmiş ve hatta Alastair'e saçlarının güzel göründüğünü söylemişti. Şimdi, geçmiş kahramanlık hikayelerini dinlemekte ısrar ederek Elias'ı kendine çekmişti.

Elias, "Jem'in yetim kaldığını öğrendiğimde hemen Şanghay'a geldim," dedi. "Şanghay Enstitüsü intikam almak istedi benim kadar ve sahip oldukları en azılı savaşçıyla beni ortak ettiler: efsanevi Ke Yiwen."

James bir tür onay ya da anlaşma mırıldandı, ama Elias'ın onun katkısına ihtiyacı yok gibiydi; artık o kapalı ve koşuyordu. "İki yıl boyunca Yiwen ve ben iblisi dünya çapında takip ettik. Yanluo'nun kendi krallığına geçiş Şanghay'daydı, bu yüzden asla çok uzun süre fazla uzaklaşmadı, ama bizim kavrayışımızdan kaçtı. Bir güne kadar…"

Hikaye devam etti. Cordelia bunu o kadar çok duymuştu ki, kelimeleri gerçekten duymayı bırakmıştı, ama babasının en etkileyici iz sürme becerilerini, katlandığı korkunç koşulları ve daha az iblislerle birkaç dramatik kıl payı atlattığını kavradı. Hikaye her anlatıldığında biraz daha süslendi. Cordelia, uzun süredir acı çeken bir bakış atmayı umarak Alastair'e baktı.

Ama Alastair, tahammül etmekten de öte görünüyordu. Onun bakışı zar zor kontrol edilen bir nefretle babalarına odaklandılar. Sonunda şarabını tek bir yudumda bitirdi ve Elias'ın cümlesini yarıda kesti:

"Baba, merak ettim: Ke Yiwen ile hâlâ görüşüyor musun? Yoksa Şanghay Enstitüsü'nün başkanı olduğu düşünülürse, bugünlerde mektup yazamayacak kadar meşgul mü?"

Bir an korkunç bir sessizlik oldu. Alastair'in söylediği hiçbir şey gerçekten o kadar kötü değildi, ama imayı gözden kaçırmak imkansızdı. Masadaki herkes şimdi Yanluo'nun katillerinin şu anki durumundaki farkı düşünüyordu: biri Enstitü başkanı ve ünlü bir kahraman, biri sarhoş yetersizlikten dolayı Meclis tarafından hapsedilmiş ve şimdi sadece iyi durumda bir Gölge Avcısı olmaya geri dönmeyi umuyordu. hiç.

James, Alastair'den Elias'a baktı. Yüzünde pek bir şey görünmüyordu; O anda Cordelia, Maske için minnettardı. Sonra gülümsedi, yüzünü aydınlatan o gülümseme, onu parlak bir şeye dönüştürdü. Başını Sona'ya doğru eğdi. "Gerçekten," dedi, " *bayad kheili khoshhal bashi ke do ta ghahraman tooye khanevadat dari'ye* ."

Gerçekten, ailenizde böyle iki kahraman olduğu için gurur duymalısınız.

Cordelia'nın ağzı açık kaldı. James'in yemek için birkaç kelime "teşekkür ederim" ve "elveda" dışında Farsça bildiğini bilmiyordu. Alastair bile şaşkınlık ve saygı karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu.

Sona sevinçle ellerini çırptı. "Farsça mı öğrendin James? Ne kadar güzel!"

James, "Cordelia için bir düğün sürpriziydi" dedi. Elias'a döndü, hâlâ gayet rahat görünüyordu. "Cordelia bana satrancı öğrettiğini söyledi," dedi, sanki akşam yemeğinin yüzeyinin altında hiçbir gerginlik yokmuş gibi. "O hırslı bir oyuncu. Her maç yaptığımızda beni yendi."

İlyas kıkırdadı; hizmetçi tabakları temizlemek için gelmişti ve dördüncü kadeh şarabını içiyordu. Yakasında kırmızı bir leke vardı. Alastair ona taş gözlerle baktı, ama o bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. "Şey, satranç bir Pers oyunudur, bilirsiniz, Krallar Kitabı'na göre," dedi. "Nasıl ortaya çıktığına dair hikayeyi duydun mu?"

"Hiç de değil," dedi James düz bir yüzle. "Söyle."

Cordelia'yı masanın altından hafifçe tekmeledi. Daha fazla kağıt oynamadıkları için şanslıydı, diye düşündü; blöf yapmak için mükemmel bir yüzü vardı.

"Mâmân," dedi masadan kalkarken. "Sana *chai konusunda yardım etmeme izin ver* ."

Bir hanımefendinin yemek hazırlamakla ilgisi olması biraz alışılmışın dışındaydı, ama Cordelia annesini tanıyordu: Talimatlar ne kadar katı olursa olsun, ailesine çay yapması için asla başkasına güvenemezdi. Saatlerce demlenmesi ve safran, kakule, tarçın ve gül suyunun doğru karışımıyla baharatlanması gerekiyordu. Daha sonra semaverden su eklenir; bir su ısıtıcısından gelen su basitçe *yapmazdı* . Sona, bunun her şeyi değiştirdiği konusunda ısrar etti.

Cordelia mutfakta tatlıların çoktan gümüş bir tepsiye dizilmiş olduğunu sıcacık bir hasretle gördü: tatlı *sohan assali ve* gül şurubuna batırılmış kızarmış *zoolbia bamieh parçaları.* Annesinin arkasından yaklaştı ve bir kolunu Sona'nın omuzlarına koydu, dantelli şifonlu çay elbisesinin ipek kolu hafifçe dalgalanıyordu. *"Mâmân,"* diye ısrar etti. "Ayaklarının üzerinde bu kadar durmamalısın."

Sona bunu görmezden geldi ve yemek odasına doğru bir bakış attı. "James ve baban anlaşıyor gibi görünüyor."

Cordelia sabırsız bir ses çıkardı. "Babam olanları yeniden yazıyor. Bu hikayeyi her anlattığında daha ayrıntılı hale geliyor ve daha da kahramanlaşıyor."

Sona demlikteki kırmızı-kahverengi çaya biraz su ekledi ve eleştirel bir gözle baktı. "Hepimizin hikayeleri biraz işlemesine izin var. Zararsızdır." Cordelia'ya döndü. "Leyla," diye ekledi, sesi yumuşadı, "çok çabuk değişti. Sen ve kardeşin ona bir şans vermelisiniz."

"Ama bütün o günlerde nerede olduğunu merak etmiyor musun? O Basilias'tan salıverildi ve eve gelmek yerine... ortalıkta dolandı mı?"

Sona içini çekti. "Bana seyahatlerini anlattı. Onlar hakkında bilgi edinmek istiyorsan, ona kendin sorabilirsin. Dürüst olmak gerekirse, kendini ne kadar zorladığını düşünmek beni üzüyor - ama deneyimin onu daha iyi hale getirdiğine inanıyorum. Yaşadıkları onu yeniden bir bütün haline getirdi."

Cordelia buna inanabilmeyi diledi. Annesi döndüğünden beri babasında ne gördüyse Cordelia buna kördü. O her zaman olduğu gibi görünüyordu - ve şimdi, tüm bu zaman boyunca onun sarhoş olduğunu ya da kronik bir hastalıktan ziyade sarhoş olmaktan akşamdan kalma olduğunu bildiğine göre, ona karşı hissettiği sempati acımasız bir oyun gibi görünüyordu. d oynadı. Annesi gibi olmak istemiyordu; kendi kendine, her şeyi yoluna koyan bir hikaye anlatmak, aslında öyle olmadığı açıktı. Ama aynı zamanda Alastair gibi, her zaman öfkeli, babalarının kim olduğu

gerçeğiyle barışamamış, asla kımıldamayacak olsa da kafasını ona defalarca vuran biri olmak istemiyordu.

Cordelia tatlı tepsisini alıp yemek odasına taşıdı. James gülüyordu. Alastair onunla göz teması kurdu ve onun görünüşünün karmaşıklığını çok iyi çözebildi: Mutfakta ne tartıştıklarını tam olarak bildiğini düşündü ve haklı olduğundan emindi.

Neyse ki, herkes daha fazla anlaşmazlık olmadan tatlıyı atlatmayı başardı. Sona, yorgun olduğunu söyleyerek özür diledi ve babasının hızla solduğunu gören Cordelia, saatin geç olması nedeniyle onların da gitmeleri gerektiğini açıkladı.

Bu, Alastair'i onları dışarıda görmek için terk etti. Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde kibar olan James, akşam için Elias'a teşekkür etmek için oyalanırken, Cordelia ile birlikte antreye gitti.

"Eh, *bu* gece ender formdaydı," dedi.

Cordelia'nın "kim" olduğunu sormasına gerek yoktu. Alastair paltosunu giymesine yardım ederken, "Bu çok farklı," dedi. "Zaman harcamak onunla, onun olduğunu bilerek... o hiç hasta değil. Hep böyle miydi..."

James göründüğünde, paltosunu ve eldivenlerini almak için duraksayarak ayrıldı. Cordelia ve Alastair'e bir bakış attı ve "Ben dışarı çıkacağım," dedi. Temiz bir nefes almam ve Xanthos'u kontrol etmem gerekiyor."

Cordelia dışarının buz gibi olduğunu ve Xanthos'un muhtemelen uykuda olduğunu gayet iyi biliyordu, ama James'in Alastair'le yalnız konuşmak için ona biraz zaman ayırmasını takdir etti. James dışarı çıktıktan sonra, kardeşinin yanağını okşamak için uzandı. "Alastair, *dâdâş* ," dedi. "İyi misin? Curzon Caddesi'nde kalmak istersen..."

"Sen ve James'le mi?" Alastair tek kaşını kaldırarak pencereden dışarı baktı. Cordelia, James'in karlı kaldırımın yanında Xanthos'un burnunu okşadığını görebiliyordu. "Bayan Blackthorn'dan asla ayrılmayacağından endişelendim. Ama görünüşe bakılırsa, sırılsıklam değilmiş gibi görünüyor."

Bu konuda yüksek sesle konuşabilmek beni rahatlatmıştı. "Bilmiyorum - onu Rosamund'un partisinde gördüğünde hasta olacakmış gibi görünüyordu."

"Bu anlamına gelmez. Charles'ı ne zaman görsem, hasta olacağımı hissediyorum. Ama bu benim hala olduğum anlamına gelmez… Sevgili şairlerinizin söylediğinin aksine karşılıksız aşk sonsuza kadar sürmez. Ve birileri tarafından kötü muamele görmek onları daha çok sevmeni sağlamaz."

"Alastair," dedi yumuşak bir sesle. "Evliliğim için pişman değilim, ama babam geri döndüğünde seni yalnız bıraktığım için kendimi çok kötü hisseden bir parçam var. Her gece bu kadar garip mi?"

Alastair başını salladı. "Asla böyle hissetme Leyla. Bütün bunları, Cornwall Gardens'daki tüm yaşam koşullarını kapsıyormuş gibi işaret ederek, "benim için yaşanabilir kılan şeylerden biri, burada olmadığınızı, onun ruh hallerine, taleplerine ve seçiciliğine katlanmak zorunda olduğunuzu bilmektir. amnezi." O gülümsedi. "Ve belki Bencilce davrandım, ama artık gerçeği bildiğine ve bundan birisine bahsedebildiğime göre, bu benim hayal edebileceğimden daha kolay bir yük."

Lucie, Anna'nın partisinden ayrıldığında vakit geç olmuştu. Orada huzursuz bir akşam geçirmişti, şampanyaya ya da sohbete kendini kaptırmıyordu. Pencerelere bakmaya devam etti, yağan şişman beyaz kar tanelerini izledi ve bu gece Chiswick'teki çatısız bir kulübede havanın ne kadar soğuk büyüdüğünü merak etti.

Jesse'nin umursamadığını biliyordu. Soğuğu hissedemedim. Yine de endişelendi.

Sonunda pes etmiş ve kalıp başka bir oyun ve sohbet turuna katılması için çığlıklar arasında eve gitmişti. Enclave'i fethetme sözüne rağmen, Filomena gecenin çoğunu Avrupa'yı kasıp kavuran art nouveau akımına duyduğu hayranlığı paylaşan bir vampirle hareketli sohbetler içinde geçirmişti. Filomena onu güvenli bir şekilde evine götürecek birini bulacağına söz verdikten sonra, Lucie odanın içinde manevra yaparak -biri masayı çevirmişti ve insanlar onu doğaçlama bir dans pisti olarak kullanıyorlardı- Matthew'a doğru, onu almasını istemek için doğru yola koyuldu. arabasında eve.

Ona gülümsemiş, sonra tökezlemiş ve Anna'nın doldurulmuş yılanı Percival'i neredeyse devirmişti. Belli ki sarhoştu ve Lucie kendi arkadaşlığını sarhoş bir Matthew'unkine tercih ediyordu, bu da kalbini incitiyor ve onu sarsmak ve kendisine neden daha iyi davranamadığını sormak istemesine neden oluyordu. Neden kendini kardeşinin gördüğü gibi göremiyordu. Neden bu süreçte kendine ve James'e zarar vermeye bu kadar kararlıydı?

Lucie Percy Caddesi'ne doğru ilerlerken, gaz lambalarının ışığında birkaç kar tanesi tembelce birbirini kovaladı, sokaklar bu saatte boş ve sessizdi. Londra karla kaplıydı bir şehrin sessiz vaadi, gaz lambaları gökyüzünde bir inci zinciri gibi dizilmişti. Lucie astrakhan paltosuna daha da sokuldu. Belinde bu gece yanında getirdiği hançerler ve melek kılıçları şıngırdadı. İnsan asla çok dikkatli olamaz.

Birkaç blok yürüdükten sonra eldivenlerini çıkardı. Partiden ayrılmadan önce giydiği sıcak rünlere rağmen havanın soğuk olduğunu kabul etmek zorundaydı. Anna'nın dairesi çok sıcaktı ve akşam ilerledikçe, kalabalık dans edip içki içip flört ederken işler daha da isyankar hale geldi, Anna piyanonun ses tablasına tünedi ve hepsini *La Gioconda* gülümsemesiyle izledi. Thomas'ın kız kardeşi Eugenia, Matthew'la uzun siyah saçlarını savurarak dans etmişti. Bir noktada Lucie, partiyi şimdiye kadar katıldığı en çılgınca ilan eden iri gözlü sıradan bir kızla kısaca konuştu ve Lucie'ye oldukça şaşkın bir tonla orada bulunan herkesin bohem olup olmadığını sordu.

Lucie onların bohem olmadıklarını, vampirler, kurtadamlar ve iblis avcıları olduklarını söylemeyi düşündü ama zavallı kızı şoka uğratmak istemiyordu. "Evet," demişti. "Bohemyalılar."

"İyilik," diye haykırmıştı kız. Daha sonra Lucie, Anna'yı pencere kenarında öpüşürken gördü ve bohem yaşam tarzının üzerinde büyümüş olması gerektiğine karar verdi.

Lucie British Museum'un sessiz, ıssız yığınını geçerken kar daha şiddetli yağmaya başladı. Korkuluklarının arkasında solgun bir şekilde parlıyordu, girişinin görkemli sütunları ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Omurgasının dibinde bir gıdıklama başladı. İzleniyormuş hissi. Etrafında dönerken nefesi soğuk beyaz bir bulut halinde şişti, eli belindeki bir hançere gitti.

Beyaz kar ve buzla kaplı binaların arka planına karşı karanlık bir şekil olarak oradaydı. Etrafına kar yağdı ama ona dokunmadı - ne siyah saçlarına, ne de uzun ömürlü beyaz gömlek ve siyah pantolon kostümüne.

"Beni şaşırttın!" ağladı, kalbi sıkıştı.

Jesse hafifçe gülümsedi. "Pekala, ben bir hayaletim. Müzenin arkasından atlayıp 'boo' diye bağırabilirdim ama kendimi tuttum.

Titremeye başlamıştı. "Beni bir daha görmek istemediğini sanıyordum."

"Onu hiç söylemedim." Sanki bir cam kalkanın altında duruyormuş gibi, diye düşündü, sanki o ve işgal ettiği alan gerçekten *orada değilmiş gibi kar ondan uzaklaşıyordu* . Yine de gözleri her zamanki gibi keskin ve düşünceliydi. "Aslında, Prenses Lucinda ve Lord Jethro'nun nasıl geçindiğini merak ediyordum."

Lucie ona bakmadan hızlı bir yürüyüşe başladı. "Benimle alay etme."

"Değildim," dedi usulca, High Holborn'dan aşağı inerlerken, eve giden son birkaç arabanın getirdiği sulu karları toplarken ve Chancery Lane'i geri çevirirken ona katılarak. Burada hiç trafik yoktu; sessiz kaldırımlar beyaz, kırılgan bir kar tabakasıyla parıldıyordu. "Sadece seni biraz görmek istiyorum."

Lucie ellerini ovuşturdu. Eldivenlere rağmen üşüdüler. "Nedenini hayal edemiyorum. Nasıl hissettiğini çok net bir şekilde ifade ettin."

"Öyle mi?" dedi alçak bir sesle ve sonra, "Bunun için özür dilemem gerekiyor."

Lucie aydınlandı. "Ah, peki, eğer bir *özür* olacaksa ..."

Yeşil gözleri keyifle parladı. "Elbette böyle giyinip devriyeye çıkmadın mı?"

Lucie, paltosunun altından görünen soluk yeşil şifona baktı. "Bir parti için bu şekilde giyindim," dedi hafifçe, "ve bir partiye gittim ve şimdi - tam bir genç hanım gibi - bir partiden eve kadar eşlik ediliyorum."

"O halde uygun bir parti miydi?"

"Kesinlikle değil! Hiçbiri hakkında tamamen uygun bir şey yok Anna Lightwood tarafından düzenlenen etkinlik. Ama partilerini bu kadar iyi yapan da bu."

Jesse, "Ben hiç partiye gitmedim," dedi. "Onunkilerden birine katılmayı çok isterdim."

"Londra'ya ilk geldiğinde balodaydın," diye hatırlattı Lucie.

"Doğru. Ama dans edemedim, yemeğin ya da şarabın tadını alamadım." Başını iki yana salladı. "Yazar sensin," dedi. "Bana partiyi tarif et."

"Bunu açıkla?" St. Bride's Lane'e dönmüşlerdi. Mahalle daha küçüktü, daha samimiydi; kar, Arnavut kaldırımlı sokaklara bir peri masalı hissi verdi. Yarı ahşap evlerin köşelerinden buz sarkıtları sarkıyordu ve kurşunlu cam pencerelerin arasından parlayan ateşler görülebiliyordu. Lucie çenesini havaya kaldırdı. "Meydan okumanı kabul edeceğim Jesse Blackthorn. Sana bu geceki partiyi o kadar ayrıntılı anlatacağım ki, sanki oradaymış gibi hissedeceksin."

Bir betimlemeye girişti, sahneyi romanında yazıyormuş gibi resmetti. Konuşmaları işleyerek olduğundan daha komik hale getirdi; hamur işlerinin lapa lapa kıvamından, pançtaki köpürene kadar sunulan her şeyin tadını anlattı. Matthew'un çizgili ipek pantolon ve eflatun bir yelek ile eşleştirdiği çirkin puantiyeli kravatın bir resmini dokudu. Jesse'nin Filomena ile tanışmadığını hatırladı ve ona genç İtalyan kız ve onun vampir hayranı hakkında her şeyi anlattı.

Lucie, "O çok iyi bir dansçı," dedi. "Bize Peru'da öğrendiği yeni bir vals öğretti."

Enstitü'nün kapıları önlerinde yükseldi, sivri tepesi tepelerindeki bulutları delip geçiyordu. Lucie kapıda durup Jesse'ye döndü. "Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim. Ancak bana vaat edilen özürü duymadım. Sormadan kitabımı okumamalıydın."

Kapı direğine yaslandı. Ya da en azından öyle görünüyordu: Lucie onun önemsiz ve kapı direğinin sağlam olduğunu biliyordu. "Hayır," dedi. "Yapmamalıydım."

Onunla ilgili bir şey var, diye düşündü; kendi yolunda Matta'nın tam tersiydi. Matthew, korkunç olsa bile, her duruma parlak bir yüz koydu. Jesse doğrudan konuşurken, asla yönünü değiştirmedi.

"Seni bir şaka olarak düşündüğümü ya da senin durumun hakkında böyle düşündüğümü söylememeliydin," dedi. "Tek istediğim sana yardım etmek. Bunu onarmak için."

"Ölümü onarmak için mi?" dedi yumuşak bir sesle. "Lucie. Söylediklerinizde yanıldınız ama sadece Prenses Lucinda gibi olmadığınızı iddia ettiğinizde . Cesur, becerikli veya zeki değil. Sen o şeylerin bin katısın. Herhangi bir hayali kahramandan daha iyisin. Sen *benim* kahramanımsın."

Lucie kızardığını hissetti. "O zaman neden-"

"Çok mu sinirlendim? Kitaptan nefret ediyormuşum gibi görünmüş olmalısın," dedi, sesi alçak ve hızlıydı, sanki siniri onu kaybetmeden söyleyeceklerinin sonuna gelmek istiyormuş gibi. "Ya da yazından nefret ettim ya da o karakterden nefret ettim -Jethro- ama öyle bir şey değildi. Bir şey varsa, o piçi kıskanıyordum. Tek amacı tam olarak ne hissettiğini söylemek." Gökyüzüne, kara baktı. "Her zaman, *her zaman* benim için hiçbir şey hissedemeyeceğini varsaydığımı anlamalısın . İşte bu yüzden sana karşı hissettiklerimi hissetmenin güvenli olduğunu düşündüm."

Lucie hareketsiz duruyordu. Birdenbire hücum eden bir Shax iblisi ortaya çıksaydı hareket edemezdi. "Ne demek istiyorsun?" o fısıldadı. "Ne demek istiyorsun, hissettiğin şekilde mi?"

Kendini duvardan uzaklaştırdı. Şimdi gerçekten tedirgin olduğunu fark etti, o kadar ki, hareket ettiğinde ellerinin hareketi havada parlıyor gibiydi. Hayaletler umutsuzca üzüldüğünde daha önce gördüğü bir şeydi - Jesse'yi Jessamine veya Old Mol gibi sıradan bir hayalet olarak düşünmek istediğini söyledi. "Neredeyse bir şaka," dedi ve sesindeki acılık onu şaşırttı. "Yaşayan bir kıza aşık olan ve hayatını yaşarken tozlu bir tavan arasında özlenen bir hayalet. Ama bundan kurtulabilirim, Lucie. Bu benim için sadece bir trajedi olur."

Aşık olan bir hayalet.

Lucie'nin göğsünde küçük bir alev yandı. Bir kor, bir yangının başlangıcı. "Birini sevmek asla bir trajedi değildir."

"Bence Romeo ve Juliet bu konuda seninle aynı fikirde değil." Sesi titredi. "Ve görmüyor musun? Eğer beni sevseydin, o zaman bu sadece birimiz için bir trajedi değil; bu ikimiz için de bir trajedi. Çünkü içinde bir gelecek olamaz."

"Jesse," dedi. "Jesse, titriyor musun?"

Bir tür şaşkınlıkla yukarıya ve çevresine baktı. Bir an için, çocukken Brocelind Ormanı'nda onu kurtaran çocuğu gördü, bir çeşit değişken prens olduğunu düşündüğü, soluk tenli ve yeşil gözlü. "Sanırım," dedi kısık bir sesle, "şu anda belki de rüzgarı hissedebiliyorum."

"Görmek?" Elini tuttu; ne sıcak ne de soğuktu, ama kendi teninden sıcaklık alıyor gibiydi, parmakları onunkilerin üzerinde kıvrılıyordu. "Bir geleceğimiz var. Sana söz veriyorum, yapacağız-"

Boşta kalan elini onun yanağını okşadı. "Emir ver, Lucie," dedi kabaca. "Sana soruyorum: bana seninle dans etmemi emret. Bana Peru'dan gelen bu valsi göster."

Lucie, gözleri onunkinden hiç ayrılmadan çok yavaş bir şekilde paltosunun düğmelerini açtı, deri daireleri eldivenli parmaklarıyla iliklerinden dışarı kaydırdı. Sonunda, paltosu omuzlarından sarkmış, rüzgar elbisesinin dantelli parçalarını vücuduna sıvayarak onun önünde durdu. Jesse başka yöne bakıyormuş gibi görünmüyordu; boğazındaki altın madalyonun nefesiyle inip kalktığını hissedebiliyordu.

"Benimle dans et Jesse Blackthorn," dedi. "Sana emrediyorum."

Uzandı, kollarını ceketinin içine kaydırdı, onu kendine çekti. ona karşı. Avucunu omzuna koydu; boşta kalan eli belinin yan tarafına uzandı. Vücudunu onunkine uydurdu ve yüzüne bir renk geldi, yanakları kızardı. Bunu sorgulamadı. İnsanın mucizeleri çok yakından sorgulamaması gerektiğini içgüdüsel olarak hissetti.

Gece sessizdi, büyülüydü. Müzik olarak sadece yumuşak bir şekilde yağan karın sesiyle dans ettiler. Lucie'nin yanaklarının, kirpiklerinin tozunu aldı. Jesse'ye bakmaktan kendini alamıyordu. Çok güzeldi, çok korkunç, çok güzeldi, bir meleğin mermer oymacılığı gibi - ama hiçbir oymada bu kadar koyu, dalgalı saçları, bu kadar gizli gözleri yoktu. Dans ederlerken onu sımsıkı tuttu ve ilk kez onun vücudunu, şeklini, kollarındaki gücü, çok ince gömleğinin altında göğsünün ince sertliğini hissetti.

Eteği karda bir yolu süpürdü, ancak aşağı baktığında sadece birbirini kesen kendi ayak seslerini görebiliyordu. Jesse'nin yürüdüğü yerde hiçbir iz yoktu. Başını kaldırdı ve onu izlediğini gördü, bakışları gözlerinden ağzına kayıyordu. Sanki parmak uçları dudaklarına dokunarak onları şekillendiriyordu; bakışları birbirine kenetlendi, ikisi de başka yöne bakmadı...

Enstitünün ön kapısı uzaktan çarptı. Müzik durmuş gibi, ikisi de donmuş halde avluya doğru baktılar.

"Gitme," diye fısıldadı ama patikada onlara doğru gelen ayak sesleri vardı. Jesse uzanarak Lucie'nin saçından altın bir tarak kopardı ve elini etrafına doladı. Gözleri geceye karşı yıldızlar gibi yanıyordu.

Lucie, amcası Gabriel'in adını haykıran sesini ve ardından kapının tıkırtısını duydu. Jesse arkasını dönerek ortadan kayboldu, kar gibi karanlığa karıştı.

Akşam yemeğinden sonra eve döndüklerinde James alışılmadık bir şekilde sessizdi. Cordelia endişelenmeden edemedi. ailesiyle geçirdiği bir geceden sonra, bir yıllığına da olsa onunla evlendiğine pişman olmuştur. Paltolarından vazgeçtiklerinde, tuhaf kayınpederleri hakkındaki düşünceleriyle baş başa kalabilmek için merdivenlere bir mola verebileceğini düşündü, ama onun yerine altın rengi gözleri okunamayan bir şekilde ona döndü.

"Henüz uyumaya hazır değilim," dedi. "Çalışmada bana katılmak ister misin?"

Kesinlikle. Tek başına odasına dönüp James'i kalıcı olarak dehşete düşüreceğinden endişe etmekten daha iyi bir şey olabilirdi.

Çalışma her zamanki gibi rahat ve rahattı; Effie ateşi yakmış ve satranç masasına bir tabak çikolatalı bisküvi koymuştu. Cordelia ocağın yanındaki brokar sandalyeye kıvrıldı, soğuk ayaklarını ve ellerini küçük bir kız gibi ateşe uzattı. James, her zamanki gibi daha kibar, kanepeye çöktü, düşünceli görünüyordu.

"İyi misin?" Ateş aralarındaki sessizliğe karışırken Cordelia sordu. "Bu gecenin senin için eğlenceli geçtiğini hayal edemiyorum."

James şaşırmış görünüyordu. " *Benim için* mi? Ailende gerginlik olduğunda acı çeken ben değilim, Daisy. Ben sadece senin için kolaylaştırmak için oradaydım. Eğer yardım etmeseydim..."

"Ah, ama yaptın. Annemi kesinlikle büyüledin. Elinden gelse seninle kendisi evlenirdi. Ve babam eski hikayeleri anlatacak birine sahip olmaktan çok memnundu. Ve—Farsça öğrendiğini bilmiyordum."

Lucie'nin seni etkilemek için üzerinde çalıştığını hatırlıyorum, dedi yan yan sırıtarak. "Yapabileceğimin en azının bu olduğunu düşündüm."

"Lucie sadece birkaç cümleyi ezberleyebildi," diye güldü Cordelia. "İngilizcesi çok daha iyi." Başını iki yana salladı. "Yani çok ciddi görünmüyorsun çünkü berbat bir akşam geçirdin?"

James alevlere baktı. Dans ettiler, içerideki altını hareket ettirdiler onun altın süsen. "Daha önce bana Alastair'in çocukluğun boyunca babanın durumunu senden sakladığını söylemiştin. Bunu hiç bilmediğin için."

"Bu doğru."

"Sanırım bu geceye kadar bunun ne kadar büyük bir çaba gerektirdiğini fark etmemiştim. Saklamak kolay bir şey değil. Ve eğer sahip olduklarından korkuyorsanız, biriyle yüzleşmek kolay bir şey değil - böyle bir hastalık."

Cordelia, "Alastair bana söylediğinden beri kendimi suçlu hissettim," dedi. "Gençken, Alastair'in beni babamla görünce kaşlarını çattığında onu kıskandığına inanırdım, ama şimdi sadece gerçeği anlamamdan ve incinmemden korktuğunu biliyorum."

James, "Babanın içerken nasıl çok çekici olabildiğini görebiliyorum," dedi. "Matthew gibi."

Cordelia ona şaşkınlıkla baktı. "Matthew babam gibi değil. Matthew kendini eğlendirmek ve eğlenmek için içer - babam kendi içine daha derine batmak için içer. Matta değil..." *Hasta* , demek istedi ama bu kelimeyi Matta'ya bu kadar yaklaştırmak bile yanlış görünüyordu. Bunun yerine "Acı" dedi.

"Bazen merak ediyorum," dedi James, "diğer insanları tam olarak anlayabilir miyiz?" Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Tek yapabileceğimiz denemek, sanırım."

"Sana minnettarım" dedi. "Bu gece denediğim için."

Beklenmedik bir şekilde gülümsedi. Yaramazca. "Bana borcunu ödemenin bir yolunu biliyorum. Çok takdir edeceğim biri."

Devam etmesi gerektiğini belirtti.

"Bana *Güzel Cordelia'dan okumanı istiyorum* ."

"Ah, Melek adına, *hayır* . James, bu gerçek bir kitap değil. Lucie sadece beni eğlendirmek için yazdı."

"İşte bu yüzden duymak istiyorum," dedi James, silahsızlandıran bir açık sözlülükle. "Seni neyin mutlu ettiğini düşündüğünü bilmek istiyorum. Seni güldüren. Senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum Daisy."

demek imkansızdı . Cordelia gitti ve getirdi kitap; geri döndüğünde, James kanepeye bir kucak halısı çekmişti ve yarı yarıya altındaydı. Ayakkabısı yoktu, kravatı kopmuştu, saçları koyu alevlerden oluşan yumuşak bir haleydi.

Cordelia yanına oturdu ve Lucie'nin düğünü için verdiği ciltli kitabı açtı. "En başından başlamayacağım," dedi. "Fark etmezdi ve o zaman on üç yaşındaydım - yani şimdi oldukça farklı."

Okumaya başladı.

"Cesur prenses Lucinda, sarayın mermer salonlarından hızla geçti. Cordelia'yı bulmalıyım, dedi nefes nefese. 'Onu kurtarmalıyım.'

"Prensin onu şimdi bile taht odasında tutsak tuttuğuna inanıyorum!" Sir Jethro bağırdı. "Fakat Prenses Lucinda, tanıdığım en güzel ve en bilge leydi olmana rağmen, kesinlikle onun en sağlam yüzlerce saray muhafızına karşı savaşamazsın!" Şövalyenin yeşil gözleri parladı. Düz siyah saçları dağınıktı ve beyaz gömleği tamamen çözülmüştü.

'Ama zorundayım!' Lucinda ağladı.

'O zaman senin yanında savaşacağım!'

Bu arada, taht odasında güzel Cordelia, onu yere zincirleyen korkunç demir prangalara karşı mücadele etti.

Prens Augustus somurtkan bir tavırla, "Benimle neden evlenmek istemediğini gerçekten anlamıyorum," dedi. "Seni sonsuza kadar seveceğim ve sana birçok mücevher ve bir aygır sürüsü vereceğim."

Soylu ve güzel Cordelia, "Bunların hiçbirini istemiyorum," dedi. "Senden sadece gerçek aşkım Lord Byron Mandrake'i aşağılık durance'den kurtarmanı diliyorum."

'Hiçbir zaman!' dedi Prens Augustus. 'Çünkü o kötü bir korsandı. Ve ondan önce, bir eşkıyayla dolaşmıştın ve ondan önce bir kaçakçı çetesi vardı... Gerçekten, eğer benimle evlenmeyi kabul etseydin, sonunda kendini saygın hale getirmiş olurdun.'

'Saygın olmak istemiyorum!' diye bağırdı Cordelia. 'Ben sadece gerçek aşkla ilgilenirim!' ”

Cordelia bakmaya cesaret edemeden James'e baktı ve o kadar çok güldüğünü fark etti ki nefes almakta zorlanıyor gibiydi. "Birçok mücevher," diye soludu, "ve bir sürü - bir aygır sürüsü."

Cordelia ona dil çıkardı.

" Aygır sürüsü *ister misin ?"* diye sordu kahkahasını kontrol altına almaya çalışarak.

Cordelia, "Londra'da çok rahatsız edici olur" dedi.

"Lord Byron Mandrake kadar rahatsız edici değil," dedi James. “Kurgusal Cordelia'nın gerçek aşkı mı? Çünkü ondan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Ah, hiç değil. Cordelia'nın birçok talipleri var. Onlarla tanışır, ona kur yapar, öpüşürler ve sonra genellikle bir sonraki talip için yol açmak için korkunç bir ölümle ölürler.”

James anlayışla, "Onları çok sevin," dedi. "Neden bu kadar çok ölüm?"

Cordelia kitabı bir kenara koydu. "Muhtemelen Lucie öpüşmeden sonra ne olduğunu bilmediği için."

"Oldukça fazla," dedi James dalgın dalgın ve birden oda biraz fazla sıcak göründü. James de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü halıyı tekmeledi ve yüzünü ona bakacak şekilde çevirdi. Maske gitmiş olmasına rağmen, hala onun ifadesini tam olarak okuyamadı. Bakışları onun üzerinde, gözlerinden dudaklarına, boğazına ve vücudunun kıvrımlarını ve çukurlarını izleyen bir el gibi gezindi. "Papatya," dedi. "Hiç aşık oldun mu? ″

Cordelia oturdu. "Birine karşı hislerim oldu," diye izin verdi sonunda.

"Kim?" diye sordu, oldukça ani bir şekilde.

Cordelia, toplayabildiği tüm umursamazlıkla ona gülümsedi. "Cevabı istiyorsan," dedi, "bir satranç oyunu kazanman gerekecek."

Kalbi çarpıyordu. Aralarındaki hava, şimşekli bir fırtına sırasındaki hava gibi yüklüydü. Sanki her şey olabilirmiş gibi.

Aniden James yüzünü buruşturdu ve sanki acı çekiyormuş gibi elini başına koydu.

Cordelia nefesini tuttu. "Bir sorun mu var?"

James'in yüzünden en tuhaf bakış geçti - sanki unutmuş olduğu bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi yarı şaşkınlık ve yarı neredeyse kafa karışıklığı.

"Hiçbir şey" dedi yavaşça. "Önemli değil ve sen yorgunsun. Yatsak iyi olur."

LONDRA : S HOE L ANE

Sabah oldu, büyük bir katliamın meyveleri gibi gökyüzüne kan ve alevler saçıldı.

Katil onun hayali düşüncelerine hafifçe kıkırdadı. Londra kışın kesinlikle şiire layıktı. Sıcaklık düşmüş, dün geceki kar yerini buzlu gri sokaklardan geçen dondurucu bir sise bırakmıştı. Gücü artmıştı, kendisini elementlere karşı savunmasız hissetmesine neden olmuştu ve yeni bir güvenle hareket etti, sıradan işadamlarından kaçmak için caddeyi geçmek yerine işe giderken onların arasında yürümeye cesaret etti. Tüccarların, teslimatçıların ve ara sıra bir binanın rüzgarında donan ayyaşların yanından geçti. Hiçbiri onunla ilgilenmiyordu.

Daha güçlüydü -bu ölümlülerin hepsinden çok daha güçlüydü- ama henüz yeterince güçlü değildi. Yapmak istediği şey için değil.

Katil şimdi daha seçici olmayı göze alabilirdi ve siyah saçlı kızı parti elbisesi içinde, uzun saçları dağılmış, tutamların arasında parıldayan buz kristalleri içinde sendelemekte olan siyah saçlı kızı görmeden önce birkaç olasılığı es geçmişti.

Onu başkaları da gördü. Ama diğer erkeklerin ondan istediğini istemiyordu. Gücünü uzaktan bile hissedebiliyordu.

Kız bir köşeyi hukuk bürolarının sıralandığı geniş bir bulvar olan High Holborn'a çevirdi. Mesafesini korudu, aceleyle yanından geçen tezgahtarlara ve dükkan sahiplerine karıştı. Dar, sessiz bir şeride döndüğünde, bir kez daha yaklaştı.

Onu fark etmedi. Son nefesini verdiğini bilmiyordu.

Bir kilisenin gölgesine girdiğinde hazırdı. Bir kurt gibi üzerine düştü.

Şaşırtıcı bir şekilde, onu savuşturmaya çalıştı. Hayır, denemekten fazlasını yaptı - adam kılıcıyla beceriksizce bıçaklarken, açı tamamen yanlış, onu zar zor çentiklerken, gaddarca savaştı, döndü, tekmeledi ve yumrukladı. Karla kaplı sokağa kan damlaları düştü, ancak öldürmeye yetmedi.

Genişçe kesmek için elini geri çekti, ama kız bıçağın altına eğildi ve baldırına tekme atarak dengesini bozdu. Adam tepki veremeden koşarak bir ara sokağın karanlık ağzına yöneldi.

Katil, elinde bıçakla avının peşine düştü.

10

EMNİYETLİ DÜNYA _ _ _ _

“Avun! bu gece kalbim hafif. Hiçbir ağıt yükseltmeyeceğim,
"Ama meleği uçuşunda eski günlerden bir Pœan ile sallayın!
"Hiçbir çan çalmasın! - yoksa onun tatlı ruhu, kutsal neşesinin ortasında,
"Lanet olası Dünya'dan yukarı doğru süzülürken notu yakalamalı.
"Yukarıdaki arkadaşlara, aşağıdaki iblislerden öfkeli hayalet parçalanır—
“Cehennemden Cennetin çok yukarısındaki yüksek bir malikaneye—
"Keder ve iniltiden, Cennetin Kralı'nın yanında altın bir taht için."

—Edgar Allan Poe, “Lenore”

"James!"

Biri onun üzerindeydi, onu tutuyordu. James onları silkip atmaya çalışarak tekme attı. Düşün pençeleri hâlâ içindeydi: gerçek bir anı değil, bir duygu, bir nefret ve karanlık duygusu, boğucu bir korku duygusu...

"James, *lütfen* !"

Gözleri uçarak açıldı.

Dünya onun etrafında döndü. Yatağında yatıyordu, bir battaniye hırkası içindeydi. Yastıklarının çoğu yerdeydi ve pencere aralıktı - odadaki hava soğuktu. Orası eller omuzlarındaydı - Cordelia'nın elleri. Dövüşünü kontrol etmek için açıkça onun üstüne tırmanmıştı. Eşofmanı omzundan düşüyor, kızıl saçları çözülmüş, bir ateş nehri gibi sırtından aşağı dökülüyordu.

"James?" o fısıldadı.

Bir şey düşlemişti, korkunç bir şey, ama soluyordu, sabah sisi gibi dağılmıştı. Bu gerçek dünyaydı. Buzlu yatak odası, hava o kadar soğuktu ki nefesi beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. Komidinin üzerindeki boş tentür şişesi, tortularının acı tadı hâlâ dilinde. Cordelia onun üzerinde, koyu renk gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Titriyordu.

"Ben iyiyim." Sesi kaba, boğuktu. "Papatya…"

Oturup onu kucağına çekti ve battaniyeleri ikisinin de üzerine çekmeye çalıştı. Onu ısıtmak istiyordu. Kadının ona doğru kaydığı anın ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Donuyordu, ama kadın ısı yayıyordu: birdenbire teninin dokunduğu her yerde sıcaktı. İnce gömleğinin altında sıcak bir yumuşaklık vardı. Hayatının hiçbir döneminde bu kadar çıplak bir kız görmemişti ve kesinlikle onun kollarında nasıl hissedeceğini asla hayal etmemişti.

Kendini mükemmel hissetti.

Ellerini beline yerleştirdi. Hala şaşkınlıkla ona bakıyordu, ama sinirli değildi. Daisy hakkında utangaç bir şey yoktu. İnanılmaz derecede yumuşak ve kıvrımlıydı. Kıpırdayarak ağırlığını ona verdi ve o, gelinliği için yardım istediği geceyi hatırlamadan edemedi. Bakmamaya çalışmıştı

ama kumaşın altındaki vücudunun şeklini hâlâ hatırlayabiliyordu. Şimdi hissedebiliyordu: Belinin girintisi, ellerinin hemen altındaki kalçaları bir keman gövdesi gibi parlıyordu.

"Çok üşüyorsun," diye fısıldadı, kollarını boynuna dolayarak. Sesi hafifçe titredi. Ona daha çok yerleşti, eli ensesini okşadı. Ellerini durdurmaktan acizdi; her iki tarafta sırtını yukarı ve aşağı düzelttiler onun omurgasından. Göğüsleri yuvarlak ve sıkıydı, göğsüne bastırdı. İç çamaşırının altına hiçbir şey giymediğini görebiliyordu. Kadının kemerlerini ve oyuklarını hissedebiliyordu ve her dokunuş, sağ duyusunu bağlayan ince kontrol ipliğinin başka bir ipini çözüyor gibiydi. Karnında kan birikmişti, sıcak ve alçaktı. Geceliğinin kumaşı elinde toplandı. Parmakları onun vücudunda kıvrıldı, çıplak uyluklarının ipeğini okşayarak yukarı doğru kaydı...

Evde bir şey yankılandı.

Kapı zili çalıyordu. James, bir kapı zili taktırdığı için sessizce kendine küfretti. Acele eden ayakları duydu ve ev hizmetlilerini de işe aldığı için kendine lanet etti. O ve Cordelia tek başlarına, belki de bir dağın tepesinde olsalar daha iyi olurdu.

Aşağıdan daha fazla ayak sesi ve ses geliyor.

Cordelia, yataktan aşağı iniyor, saçlarını düzeltiyordu. Yanakları alev kırmızısıydı. Ona verdiği küçük küre kolye hareket ettikçe sekti ve kombinezonunun yakasının altından aşağı kaydı. "James, bence daha iyi-"

"Giyin," dedi mekanik bir sesle. "Evet. Muhtemelen."

Ona bakmadan hızla odadan çıktı. Kendine kızarak ayağa fırladı. Kendi kontrolünü kaybetmiş ve muhtemelen Cordelia'yı dehşete düşürmüştü. Şiddetle küfrederek pencereyi öyle sert kapattı ki camda bir çatlak oluştu.

Tüm vücudunun kızardığını hissetse de, Cordelia aceleyle giyindi ve alt kata koştu, Risa'yı fuayede şaşkın ve endişeli görünüyordu. *"Oun marde ghad boland injast"* dedi Risa, kabaca "Çok uzun boylu adam burada" olarak tercüme edildi.

Gerçekten de Thomas kapının eşiğinde kararsız bir şekilde duruyordu. Yaz aylarında Cordelia onun neredeyse sarışın olduğunu düşünmüştü, ancak güneş ışığının saç tellerini ağarttığını fark etti. Şimdi fındık rengindeydi, oldukça dağınık ve karla rutubetliydi. O nefes nefese, neredeyse donmuş gibiydi, sanki ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Bir şey mi oldu?" Aşağıya yeni inmiş olan James'ti. Cordelia gözünün ucuyla ona baktı; Onu en son nasıl gördüğünü düşünmek, içinde tüyler onu gıdıklıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. James yine de yüzü kızardı, darmadağınık ya da halsiz görünmüyordu: Hâlâ ceketinin düğmelerini ilikliyor ama başka türlü sakin görünüyordu. Altın gözleri Thomas'a sabitlenmişti.

Thomas, "Matthew's'daydım," dedi. Hızlı nefesi soğuk havada beyaz bulutlar oluştursa da içeri giremeyecek kadar dikkati dağılmış görünüyordu. Cordelia arkasında hiçbir araba göremiyordu. Buraya yürümüş ya da koşmuş olmalı. "En azından Matthew'u görmeye gittim. Ama Henry, Matthew'un evde olmadığını ve ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi. Oscar'ı da yanına aldı. Henry huysuz görünüyordu. Bunun garip olduğunu düşündüm. Henry neredeyse hiç huysuz değildir. Garip, değil mi? Daha fazlasını sormalıydım ama yapamadım, duyduktan sonra..."

"Tom," dedi James nazikçe. "Yavaşlatmak. Ne oldu?"

Thomas, "Bu sabah Matthew ile tanışmam gerekiyordu," dedi. "Ama Konsolos'a gittiğimde orada sadece Henry vardı. Matthew hakkında gerçekten konuşmak istemiyordu, ama Charlotte'un Enstitü'ye çağrıldığını -başka birinin öldüğünü-" Ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturdu, neredeyse şiddetle.

"Dün gece biri mi öldürüldü?" dedi Cordelia. "Devriyede başka bir Gölge Avcısı mı?" James'in çığlıklarını düşünmeden edemiyordu - ses çok korkunç olduğu için odaya dalmıştı ve James uykusunda çırpınıyor, ağlıyordu.

Ne hayal etmişti?

Devriyede değil, dedi Thomas. Henry, Anna'nın partisinden dönen biri olduğunu düşündüklerini söylüyor. Bir kız."

Lucie, Anna'nın partisindeydi, diye soludu Cordelia. "Tomas-"

"Lucie değildi. Görünüşe göre Gabriel Amca dün gece eve geldiğini görmüş. Bu kız çok daha sonra, şafağa yakın dışarı çıktı. devriye Cesedini bulan az önce siyah saçlı bir kız olduğunu söyledi. Ve—Eugenia—onu bu sabah görmedim. Dün gece partide olduğunu biliyorum ama Henry bana olanları anlatana kadar hiçbir şey düşünmedim," dedi Thomas sessizce. "O gittikten sonra doğruca eve gitmeliydim, biliyorum, ama -Barbara'dan sonra gidemem- sana yanımda ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, James."

Thomas o yıl Mandikhor saldırılarında bir kız kardeşini kaybetmişti. Korkudan bu kadar hasta görünmesine şaşmamalı. Cordelia Risa'ya dönerken, James kolunu ona dolamaya gitti.

Lütfen arabayı çağırın, dedi. "Mümkün olduğunca çabuk Enstitü'ye gitmeliyiz."

Enstitü'ye vardıklarında zaten bir kalabalık vardı. Kapılar ardına kadar açılmıştı ve Xanthos eve geldiğine sevinmiş gibi neşeyle kemerin altından aşağı indi.

Ön basamakların dibinde küçük bir kalabalık toplanmıştı. Cordelia, grubun içinde Lucie, Anna ve Matthew ile birlikte eski Gölge Avcıları'nın birçoğunu (Inquisitor ve Charlotte, Cecily Lightwood) tanıdı. (Cordelia, Oscar onun yanında görünmese de onun ortaya çıktığını görmekten memnundu.) Hepsi şok olmuş görünüyordu, ifadeleri ciddiydi.

Şoförleri arabayı avluda durdururken kalabalık dağıldı ve Cordelia basamakların dibinde soluk bir bohçanın uzandığını gördü. Thomas arabanın kapılarını açtı ve kadın anladı: hayır, bir bohça değil. Beyaz bir çarşafla kaplı bir vücut. Yaprak kurumuş kanla kırmızıya boyanmıştı. Çarşafın bir köşesinden, sanki yardım için uzanıyormuş gibi bir el çıktı.

Çarşafın kenarında koyu renkli bir saç dökülmesi vardı.

Thomas yere atladı. Çılgınca görünüyordu. James takip etti; koşu tahtasından inerken Lucie fırladı. Anna, pelerinli bir palto giymiş ve ciddi bir ifadeyle onu takip etti. Matthew ile daha yavaş. Cordelia kendini Christopher'ın nerede olduğunu merak ederken buldu, özellikle de şu anda Enstitü'de ikamet ettiği için. Belki içeride, babasıyla?

Lucie kollarını James'e doladı. "Onu beklemeliydim," diye hıçkırdı, küçük bedeni titriyordu. "Benim hatam Jamie."

James kız kardeşini sıkıca tuttu. "Kimdi?" talep etti. "Kim öldü?"

Lütfen, dedi Thomas, hasta görünüyordu. "Söyle bana-"

Anna, "Filomena di Angelo," dedi. "Tıpkı Basil Pounceby gibi bıçaklanarak öldürüldü. Sessiz Kardeşler onu Ossuarium'a götürmek için yola çıktılar."

"Düşündüm ki..." diye başladı Thomas ve sözünü kesti. O rahatlama karşısında şok, rahatlama ve suçluluk duygusu yüzüne yansıdı. Cordelia onu suçlayamazdı - o da Thomas'ın kız kardeşi olmadığına memnundu. Yine de Filomena çok genç, çok canlı, seyahat yılında olduğu için çok heyecanlı, sanata ve kültüre bu kadar aşıktı.

"Eugenia için endişelendin mi?" dedi Anna, elini Thomas'ın omzuna koyarak. "Zavallı sevgilim. Hayır, Eugenia hala kanepemde huzur içinde uyuyor. Dün gece bir bitki saksısında hasta olmuş *olabilir* ama gayet iyi."

"Ailem," diye başladı Thomas. "Onlar biliyor mu-?"

Matthew, "Annem onlara bir mesajla bir koşucu gönderdi" dedi. "Yolda olmalılar."

"Filomena partiden ne zaman ayrıldı?" diye sordu Cordelia. "Biriyle ayrıldı mı?"

Anna, "Neredeyse şafağa kadar benim dairemdeydi," dedi. "O zaman gitti - eve yalnız gitmekte ısrar etti." Kaşlarını çattı. "Onunla gitmeliydim. *Birinin* onunla gitmesi gerekiyordu."

"Gün doğumuna çok yakın," dedi James düşünceli bir şekilde. "Yani bu son birkaç saat içinde olmuş olmalı."

Anna, bu senin hatan değil, dedi Cordelia. "Bilmiyor olamazsın."

"Bekleyip onu eve götürmem gerekiyordu..." diye başladı Lucie.

James sert bir bakışla etrafında döndü. "Gecenin bir yarısı eve tek başına gitmemeliydin, Luce. Bir daha yapmayacağına söz ver. Bu çok tehlikeli."

"Ama ben..." Lucie ağzını sımsıkı kapattı. Bir an sonra tekrar denedi: "Hiçbirimiz tek başımıza dışarı çıkmamalıyız, sanırım. Zavallı Filomena."

"Christopher nerede?" diye sordu.

Anna, "Görünüşe göre babam, mahallede herhangi bir kanıt aramak için bir devriye kurdu," dedi. "Christopher gönüllü oldu. Hâlâ dışarıda arıyorlar."

"Zavallı Kit, perişan oldu," dedi Matthew. "Wentworth'lerin partisinde Filomena ile botanik hakkında oldukça hoş bir sohbet ettiğini söyledi. Botanik hakkında güzel bir sohbet edebileceğinizi *bile* bilmiyordum ."

Ben de gönüllü oldum ama Gabriel Amca bana bir şey olursa annemden asla sonunu duyamayacağını söyledi, dedi Lucie, hoşnutsuz görünerek.

Sessiz bir Kardeş -Enoch, diye düşündü Cordelia- Enstitüden çıkmıştı. Parşömen cübbesi karı fırçalayarak diz çöktü ve cesedi incelemek için çarşafın bir köşesini geri çekti. Cordelia gözlerini kaçırdı.

"Nerede öldürüldü?" diye sordu. "Anna'nın yanında mı?"

"Hayır," dedi James sessizce. Eldivenlerini çıkarmış, çıplak parmaklarıyla onları endişelendiriyordu. Gün ısınmıştı, yakındaki ağaçların çıplak dallarından süzülen parlak güneş ışığı, yüzünde narin bir kafes deseni oluşturuyordu. "Başka bir yerde öldürüldü. Buraya yakın."

Anna şaşkınlıkla ona baktı. "Evet, Shoe Lane'de," dedi. "Neredeyse Enstitü'ye geri döndü."

James eldivenlerini ellerinde eziyordu. Lucie ağabeyine baktı, yüzünde tuhaf bir şekilde boş bir ifade vardı, sanki tam olarak değilmiş gibi. onu tanıyor ya da onun yanından başka bir şeye bakıyorlardı. Ama orada başka bir şey yoktu.

"Hatırlamaya başlıyorum," dedi James.

Matthew elini James'in omzuna koydu. Cordelia bunu yapması gerekip gerekmediğini merak etmekten kendini alamadı - kesinlikle James'i rahatlatmalı mıydı? Ama herkesin içinde ona dokunma düşüncesi onu korkuttu. Uygunsuz olduğundan değil, ortaya çıkarabileceklerinden dolayı. Elbette duyguları yüzüne yazılacaktı. Jamie, dedi Matthew alçak bir sesle. "Başka bir rüya gördün mü?"

James, Cordelia'nın gözlerine bakmadan, İlk uyandığımda hatırlamıyordum, dedi. "Ama şimdi - parçalar halinde geri geliyor." Eldivenleri eriyen karın içine attı, beyazın üzerinde tamamen siyahtı. "Bir kız vardı, şarkı söylüyordu - İtalyanca söylüyordu - Raziel ve kan vardı - çok fazla - "

"James," dedi Anna sert bir şekilde, Filomena'nın vücudunun etrafındaki kalabalıkların onu görmesini engellemek için hareket etti. Küçük gruplarına baktı. "İçeri girmemiz gerek."

James başını salladı, beyaz yüzlü. Bir koluyla onu saran Matthew'a oldukça fazla yaslanmıştı. "Evet. Bizi Sığınak'tan geçireceğim."

James, diğerlerini Sığınak'ın neredeyse gizli girişine doğru yönlendirirken, "Seni yakalayacağım," diye seslendi Lucie - Enstitü'de Aşağı Dünyalıların rahatça girip çıkabildikleri tek oda, onlara karşı korumalar olmadığı için. Genellikle bir toplantı odası ve bazen de baş belaları için bir bekleme hücresi olarak kullanılıyordu, çünkü içinde onu Enstitü'nün geri kalanından koruyan başka bir kapı seti vardı. Cordelia endişeyle arkasına baktı ama Lucie, Üzülme'yi umduğunu umduğu bir hareket yaptı . *Birazdan orada olacağım.*

James'in eldivenlerini almak için eğildi, bir şey yapıyordu; doğrulduğunda diğerleri Sığınak kapısından gözden kaybolmuştu. Enstitünün yanından döndü, ön basamakları görmeden. İki çıplak ağaç arasındaki tuhaf bir gölge parçasına doğrudan bakarak, "Pekala," dedi. Kendini tekrar göstersen iyi olur."

Yavaş yavaş, hayalet gölgelerden ve havadan birleşerek katı bir görünüme bürünmeye başladı. Onu önce avluda, James'in omzunun hemen yanında görmüştü - bir an için onun Jesse olduğunu düşünmüş ve neredeyse paniğe kapılmıştı.

Ama Jesse gün boyunca ortaya çıkamadı. Çoğu hayalet gün doğumu veya gün batımını fark etmezdi ve bu da bir istisna değildi. Genç bir adam gibi görünüyordu ama Jesse'ye hiç benzemiyordu: Kumral saçlı, kısa boylu, keskin, sivri yüzlüydü. Naiplik döneminin kıyafetlerini giyiyordu - pantolon, çizme ve Bay Darcy'nin portresi gibi geniş bir kravat. Ona biraz daha yaklaşırken, önemsiz silindir şapkasını elleri arasında çevirirken umutsuz bir bakış vardı. "Bayan Herondale," dedi, sesi alçak bir fısıltıydı. "Ölüleri dinlediğini duydum. Bize yardım edebilmen için."

Bir tıkırtı duyuldu: avluya gelen daha fazla araba. Lucie yavaşça başını salladı. “Ölüleri görebilir ve duyabilirim” dedi. "Ama sana yardım etmek için ne yapabilirim bilmiyorum. Geçmişte çok yardımcı olduğumu düşünmüyorum.”

Hayaletin gözleri tamamen renksizdi. Ona göz kırptı. "Duyduğum şey bu değil."

"Pekala," dedi Lucie, "duyduklarına yardım edemem." Uzaklaşmaya başladı. "İçeri girmeliyim."

Hayalet şeffaf elini kaldırdı. “Vücudu avluda yatan genç hanımın hayaletinin şimdiden uyandığını söyleyebilirim” dedi. “Yeni ölülerin kederi ve dehşetiyle dolu.”

Lucie derin bir nefes aldı. Ölenlerin hepsi hayalet olmadı, kurs. Sadece yaşayanlar diyarında yarım kalmış işleri olanlar. "Filomen? O - o geçmedi mi?”

"Çığlık atıyor ama yalnız" dedi hayalet. "Çığlık atıyor ama kimse duymuyor."

Ama onu duyabilmeliyim, diye haykırdı Lucie. Avluya döndü - bir daire çizerek çevresine çılgınca baktı. "O nerede?"

"Zar zor biliyor," diye fısıldadı hayalet. "Ama biliyorum. Ve hatırlıyor. Bunu ona kimin yaptığını hatırlıyor."

Lucie gözlerini kıstı. "Öyleyse beni ona götür."

"Ben yapmam. Benim için bir şey yapmazsan olmaz."

Lucie ellerini beline koydu. "Tamamen? Şantaj? Sen *şantaj yapan bir* hayalet misin?"

"Bu kadar nahoş bir şey yok." Yumuşak sesli hayalet, Lucie'nin ensesindeki tüyleri kabartacak şekilde sesini daha da alçalttı. "Ölülere komuta edebileceğinizi duydum, Bayan Herondale. Thames'in boğulmuş ruhlarından üç puan sizin isteğiniz üzerine yükseldi."

"Yapmamalıydım." Lucie biraz hasta hissetti. O geceyi, biri kollarında Cordelia'yı taşıyan mahkumların üniformalarını giyerek nehirden yükselen hayaletleri hala hatırlayabiliyordu. "Beni yalnız bırakmanı emredebilirim, biliyorsun."

"O zaman kızın hayaletinin nerede olduğunu asla bilemeyeceksin," dedi hayalet. "Ve senden istediğim sadece küçük bir şey. Yani çok küçük." Aciliyetinde daha sağlam büyümüştü. Lucie onun açık kahverengi şık bir ceket giydiğini ve ceketin yakasının kömürleşmiş kara deliklerle dolu olduğunu görebiliyordu. Kurşun delikleri. Aniden, cinayetinden sonra ona görünen, kan ve iç organlarla kaplı bir büyücü olan Emmanuel Gast'ın hayaletini hatırlattı. Bu en azından daha temiz bir ölüm gibi görünüyordu. "Eğer bana unutmamı emredersen, benim rızamı ve ayrıca minnettarlığımı da alırsın."

"Neyi unuttun?"

"Dinlenememin nedeni," dedi. "Kardeşimi öldürdüm. Bir düelloda kanını döktüm. Bana yüzünü son görüşümü unutmamı emret." Sesi yükseldi. "Yaptıklarımı unutmamı emret."

Lucie kendine şunu hatırlatmak zorunda kaldı: hayaleti ondan başka kimse duyamazdı. Yine de titriyordu. Etrafındaki kederin gücü neredeyse elle tutulur cinstendi. "Görmüyor musun? Unutmuş olsan bile, bu seni özgür bırakmaz. Hala bir hayalet olurdun. Ve nedenini bile bilmiyorsun."

"Önemli değil," dedi hayalet ve yüzü değişmişti. Lucie'ye göre her hayaletin yüzünün arkasında ölüm maskesi yatıyordu, hayalet teninin altında kafatasının gölgesi vardı. "Daha iyi olurdu. Şimdi dayandığım şey azap. Yüzünü görüyorum, uyandığım her an yüzünü görüyorum ve *asla uyuyamıyorum* ..."

"Yeter!" Lucie'nin yüzünde gözyaşları vardı. "Yapacağım," dedi. *Sorun değil,* dedi kendi kendine. *Filomena'nın gölgesiyle konuşabilirsem, belki bana onu kimin öldürdüğünü söyleyebilir. Buna değecek.* "Yapacağım. Sana unutturacağım."

Hayalet uzun bir iç çekti - soluksuz bir iç çekiş; kırık dallardan esen rüzgar gibi tüm dünyaya seslendi. "Teşekkürler."

"Ama önce," dedi, "Bana Filomena'nın nerede olduğunu söyle."

Kütüphaneye giden yolu buldular. Dünya, James'in etrafında bir geminin dönen güvertesi gibi sallanıyordu. Sendeleyerek uzun bir masaya gitti ve ellerini masaya koydu; yanındaki Matthew'un, Anna ile konuşurken Cordelia'nın yumuşak sesinin belli belirsiz farkındaydı. Gidip başını Cordelia'nın kucağına koymak istedi. Onun saçlarını okşadığını hayal etti ve görüntüyü uzaklaştırdı: O sabah erken saatlerde ona bir özür borçluydu.

Rüyasının anıları, yıkılan bir barajdan akan su gibi zihnine akıyordu. Londra sokakları - bir bıçaktan parıldayan ışık. Kırmızı kan, gül kadar kırmızı. Hassas bir İtalyancayla söylenen bir şarkının hatırası, mısraları çığlıklara dönüştü.

Ve yine o nefret. Anlayamadığı ya da açıklayamadığı bu nefret.

"Matematik," dedi gergin bir şekilde. "Anla—Anna. Ona açıkla."

James'in etrafında sesler dönüyordu, Anna sakin ve ölçülüydü, Matthew ise aceleciydi. Thomas ve Cordelia araya giriyorlar. *Kendime hakim olmalıyım, diye* düşündü James.

"Papatya," dedi. "İstanbul."

"Aman Tanrım, çılgına dönüyor," dedi Thomas hüzünle. "Belki de Charlotte Hala'yı almalıyız..."

"Değil," dedi Cordelia. "Sadece berbat bir zaman geçiriyor - Thomas, *yoldan* çekil." James onun soğuk elini omzunda hissetti. Ona doğru eğilirken yumuşak sesini duydu. "James, bir dakika dinle. Sesime odaklan. Bunu yapabilir misin?"

Dişlerini gıcırdatarak başını salladı. Nefret, kafatasındaki bıçaklar gibiydi. Arnavut kaldırımlarını tırmalayan elleri görebiliyor, hepsinden kötüsü olan hastalıklı bir zevk duyabiliyordu.

Cordelia o kadar alçak bir sesle, "Bir zamanlar Konstantinopolis'e Şehirlerin Kraliçesi Basileousa deniyordu," dedi, sadece kendisinin duyabileceğinden şüphelendi. "Kentin sadece imparatorların dönüşü için kullanılan altın bir kapısı vardı. Ondan başka kimse geçemezdi. Bizanslıların Yunan ateşini yarattığını biliyor muydunuz? Su altında yanabilir. Sıradan tarihçiler, ateşin kaynağını, yapılma yöntemini kaybettiler, ancak bazı Gölge Avcıları onun ilahi ateş olduğuna inanıyor. İstanbul limanının mavi sularının altında yanan meleklerin ışığını hayal edin..."

James gözlerini kapattı. Göz kapaklarının arkasında şehrin şekillendiğini görebiliyordu - minareler mavi bir gökyüzüne, gümüş ırmağa karşı karanlık bir şekilde savruluyordu. Cordelia'nın alçak ve tanıdık sesi, kabusunun gürültüsünü bastırdı. Minotaur'un labirentinden ipliğin uzunluğunu takip eden Theseus gibi, karanlığın içinden onu takip etti.

Ve bu ilk değildi. Sesi onu ateşten kurtarmıştı, bir zamanlar gölgelerdeki ışığı olmuştu...

Şakaklarına keskin bir acı saplandı. Gözlerini kırpıştırarak açtı: Şimdiki zamana geri dönmüştü, arkadaşlarının hepsi ona endişeyle bakıyorlardı. Cordelia çoktan ondan uzaklaşmış ve geride kalan yasemin kokusunu bırakmıştı. Parmaklarının omzuna dokunduğu yeri hâlâ hissedebiliyordu.

"Ben iyiyim," dedi. Doğruca ayağa kalktı; masanın kenarının derisini kestiği yerde avuçlarında çizgiler vardı. Başı feci şekilde ağrıyordu.

"Filomena'nın ölümünü hayal ettin mi?" dedi Anna, bir sandalyenin koluna tüneyerek. "Ve bunun senin gölge alemindeki vizyonlarınla hiçbir ilgisi yok mu?"

"Onun ölümünü hayal ettim. Pounceby'nin de. Ama farklı bir dünyanın hayalleri değiller," dedi James stelini çıkararak. Bir *iratze* en azından baş ağrısını giderirdi. "Londra'yı hayal ediyorum. Ayrıntılar gerçektir. Görmediğim tek ölüm Amos Gladstone'unkiydi ve o gece hâlâ bir kabus gördüm, bir tür kan görüntüsü."

Thomas, "Enclave onun da öldürüldüğünden oldukça emin," dedi. "Boğazı kabaca kesildi - bir iblis pençesi tarafından üstlenilmişlerdi, ama tırtıklı bir bıçağı olan biri olabilirdi."

Matthew, "Belki de katil hâlâ tekniğini geliştiriyordu," dedi. "Sanırım katillerin bile pratik yapması gerekiyor."

James, "Filomena'yı öldürmekten kesinlikle daha fazla zevk alıyor gibiydi," dedi. Bileğine hızlı bir iyileşme rünü çizdikten sonra stelini cebine geri koydu. "Bu mide bulandırıcıydı."

Lucie kapıda belirerek onlara bir başlangıç yaptı. Çok solgundu. "Üzgünüm," diye başladı. "Ben arkada kaldım..."

"Lucie!" diye bağırdı Cordelia, aceleyle arkadaşına koşarak. "İyi misin?"

Lucie, bir zamanlar yaptığı hareketin aynısını gözlerini ovuşturdu. yorgun küçük bir kız. "Bir hayalet gördüm," dedi giriş yapmadan.

"Bu çok sık olmuyor mu?" dedi Matthew. Cordelia ona ürkütücü bir bakış attı. "Özür dilerim - bunun çok sıra dışı olduğunu düşünmedim."

"Bu," dedi Lucie. "Bana Filomena'nın hayaletinin çoktan dirildiğini ve nerede bulunabileceğini söyledi. Onu kimin öldürdüğünü bilebileceğini düşünüyor gibiydi."

Onu görmemiş olmam garip, dedi James. Lucie'nin onlardan daha fazlasını gördüğüne dair şüphesini uzun süredir içinde barındırmasına rağmen, genellikle hayaletleri görebiliyordu. Yine de bunu asla kabul etmeyecekti.

Anna, "Eh, daha doğrusu sendelemiştin ve Matthew seni bir yulaf çuvalı gibi tutuyordu," dedi. "Peki Filomena'nın hayaleti nerede Lucie?"

"Kireçhane. Eski bir fabrika," dedi Lucie. "Adresi yazdım."

"Ölülerle sohbet edip ipuçları toplamaktan yanayım," dedi Thomas, "ama ya bu bir tuzaksa?"

Lucie, "Romanlarda kahramana belirli bir yeri ziyaret etmesini söyleyen gizemli hayalet figürler göründüğünde, bunun her zaman bir tuzak olduğu doğrudur," diye itiraf etti. Yanaklarına biraz renk gelmişti. "Ama aynı zamanda doğru da olabilir. Gitmeme lüksümüz yok—Filomena bizi doğrudan katile yönlendirebilir."

"Hâlâ bir tuzak," dedi Matthew.

"Tuzak sürpriz bir saldırıdır," dedi James. "Şaşırmayacağız değil mi?" Lucie'ye göz kırptı.

"Aynen," dedi. "Bu hayalet -ve fena birine benzemiyordu, oldukça şıktı, hatta- bana yalnız yaklaştı. Oraya gidersem bütün arkadaşlarımı da getireceğimi düşünmesi için hiçbir sebep yok."

Gitmeliyiz, dedi James, düşünceleri hızla geliyordu, neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlıydı. "Bu hayalet tavsiyesinin bir tuzak olduğunu varsayar ve görmezden gelirsek, o zaman hiçbir ipucumuz olmaz. Bir anlamı olduğunu varsayarsak, ve takip edin, faydalı bir şeyler keşfedebiliriz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Anna, "Bir seçeneğimiz olduğunu mu söylüyorsun?" dedi. "Limehouse rıhtımına gidin ve belki bir şeyler öğrenin ya da hiçbir şey yapmayın ve kesinlikle hiçbir şey öğrenmeyin."

"Filomena'nın hayaletiyle konuşma şansımız gerçekten varsa, denemeliyiz." Cordelia kararlı bir şekilde konuştu.

Anna, "Ve bu bir pusuysa, üstesinden gelmek için fazlasıyla yeterli olacak," dedi. "Yine de konsolosun vagonuyla rıhtıma yanaşamayız. Kendimizi büyülememiz ve düşük bir profil tutmamız gerekecek."

"Keyifli!" dedi Matthew. "Trene bineceğiz. Treni seviyorum. Küçük biletler çok eğlenceli."

Fenchurch Sokağı İstasyonu'nun soğuk, hareketli iç kısmına girerlerken Cordelia, Matthew'u bu kadar büyüleyen yerin ne olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Hayatında ailesiyle birlikte pek çok trene binmişti, bu yüzden belki de çekiciliklerini kaybetmişlerdi. Bu istasyon diğer pek

çok istasyona benziyordu: çiçekçiler, gazete bayileri, telgraf büroları, motorlardan çıkan buhar sisi içinde sağa sola koşuşturan yolcular, havada yanan kömür kokusu. Yukarıda, kemerli tavandaki kirli camlardan sızan loş ışık, üzerinde CHARRINGTON ALES YAZAN BÜYÜK BİR TABELAYI AYDINLATIYORDU . Altında büyük istasyon saati asılıydı.

Matthew dışında hepsi teçhizatlıydı ve çok çekiciydiler. Marks'ını örtmek için uzun bir palto giymişti, ancak James, Thomas, Anna, Cordelia ve Lucie'nin sıradan gözle tamamen görünmez olmalarına rağmen, tren biletlerinin parasını ödemelerinde ısrar etti. Şans eseri, bilet gişesindeki kuyruk kısaydı. Lucie, bir cebinden dikkatlice altı üç penilik parça çıkarıp onlara verirken gözlerini devirdi. Onların treni sadece birkaç dakika sonra yola çıktılar ve Matthew'u platforma kadar takip ederlerken, duman ve buharı boşaltan bir motor hızla yerine oturdu. Sadece üç vagonu olan ve gün ortasında pek fazla yolcusu olmayan küçük bir trendi. Kendilerine uygun şekilde boş bir üçüncü sınıf kompartıman buldular ve üst üste yığıldılar.

Ayakta kalan Anna dışında hepsi kahverengi pelüş koltukların üzerine yayıldı. Matthew pencerenin yanındaki bir koltuğa yığılmıştı. James ona baktı; Matthew'a bakışında her zaman sevgi vardı ama şimdi endişeyle karışıktı. "Ailenin evinden mi taşındın Math?"

Matthew hafifçe kızararak yukarı baktı. "Tahmin etmeyi sana bırak, sanırım - yoksa biri sana söyledi mi?"

James, "Babanız daha çok Thomas'a ima etti," dedi. "Ve yıllardır bunu istediğini biliyorum."

"İyi evet." Matthew içini çekti. “Birkaç aydır Marylebone'daki bu malikaneye bakıyorum. Hatta bir süre önce üzerine bir depozito yatırmıştım, ama epeyce dalga geçiyordum. Dün öğleden sonra zamanın geldiğine karar verdim.” James'in bakışıyla kendi bakışıyla karşılaştı. "Bağımsızlık! Sıcak ve soğuk çalışan hizmetçiler ve kendi çaydanlığım! İşler biraz daha neşeli olduğunda sizi *pendre la crémaillère'e çağıracağım ."*

Bize söylemeliydin, dedi Thomas. "Eşyalarını taşımana yardım ederdik. Büyük nesneleri taşımakta son derece iyiyimdir.”

Lucie, Yerini değiştirmek zorunda kalacağınız tüm o saç fırçalarını bir düşünün, dedi. "Altı yedin yok mu?"

Matthew ona şefkatle baktı. "En az yerel hayaletlerimiz kadar şık olmaya çalışıyorum..."

Düdük yüksek sesle öttü ve cümlesinin geri kalanını boğdu. Vagonun kapıları çarparak kapandı ve tren kara bir duman bulutu içinde istasyondan uzaklaştı.

Thomas düşünceli görünüyordu. "Acaba neden o hayalet Enclave'in eski Gölge Avcılarından biri yerine Lucie'ye mi yaklaştı? Çoğu Nefilim, hayaletler görülmek isterse hayaletleri görebilir.”

Lucie omuz silkti. "Belki de bu sabah Enstitü'ye son giren ben olduğum içindir."

"Olabilir," dedi James. "Ya da bir hayaletten bilgi almaya bu kadar hevesli olmayan pek çok Enclave üyesi olabilir."

Bölme havasızdı ve nemli yün palto kokuyordu. Dışarıda güneş bulutların arkasında kaybolmuştu. Çiseleyen yağmur, uzaktaki fabrika bacalarının belli belirsiz hatlarıyla, doğrudan raylara dayanan sıra sıra kirli küçük teraslı evlerin ana hatlarını bulanıklaştırdı. Tren kısa bir süre Shadwell'de durdu. Artık yağmur daha şiddetli yağıyordu ve damlayan ahşap gölgelikli uzun, ıslak platform tamamen terk edilmişti. Tren uzaklaşırken, sisin içinde tuhaf bir şekilde güzel olan kömürden canlı kıvılcımlar pencereden ateşböcekleri gibi fırladı.

Anna acımasızca, Gölge avcıları öldürülüyor, dedi. "Birinin bir ipucu, hayalet ya da hayır iletecek kadar umursadığına sevinmeliyiz. Aşağı Dünya'nın çoğu arasındaki popüler tutumun, başkalarının sorunlarına karıştığımız için kendi sorunlarımızla ilgilenebileceğimize inanıyorum.”

Şimdi tren, uzun siyah depoların baş döndürücü bir sırasının yanından geçiyordu, aralarındaki boşluklar, nehirden yükleri getiren Thames mavnalarının uzun, hayalet direkleriyle kalabalık, sağda geniş bir su kütlesinin sisle bulanık bir görüntüsünü veriyordu. .

Matthew, "Bu, Regent'in Kanal Rıhtımı," dedi. "Neredeyse geldik."

Tren Limehouse istasyonuna yanaşırken herkes ayağa kalktı. Sivri uçlu bir şapka ve damlayan pardösü giyen bir gardiyan, yumruk atmak için biletini uzatırken Matthew'a merakla baktı. Diğerleri kaymış görünmez bir şekilde ve arkasındaki ahşap merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

İstasyondan demiryolu köprüsünün altından dar, Arnavut kaldırımlı bir sokağa çıktıklarında hâlâ yağmur yağıyordu. Önlerinde, sisin içinden, uzun, kare kuleli devasa bir kilisenin loş kütlesi görünüyordu. Hayaletin verdiği adrese doğru yola çıktılar, kilise avlusu duvarını cadde boyunca takip ederek küçük evlerle dolu sessiz bir şeride ulaştılar. Sokağın sonunda alçak bir duvar vardı, bunun arkasından suyu kesen büyük bir şeyin belli belirsiz sesi geliyordu: kanalda bir mavna.

Matthew, "Bu Limehouse Cut," dedi. "Tam burada olmalı."

Bir iş günüydü; Kanal, birbirine bağıran su adamlarıyla meşguldü, burada daha da yoğun görünen sisten zar zor görülebilen ağır yüklü mavnaları her iki yönde manevra yaparken sesleri suyun üzerinde tuhaf bir şekilde yankılanıyordu. Gölge Avcıları, Lucie yüksek bir çitin içine yerleştirilmiş bir kapının yanında durana kadar, depoların yüksek duvarlarını geçerek sessizce dar patikadan aşağı kaydılar.

Kapının köşeleri yoğun bir şekilde örümcek ağlarıyla kaplanmıştı; yıllardır kullanılmadığı belliydi. Paslı bir asma kilit, daha da paslı bir çileden etkisiz bir şekilde sarkıyordu. Eğri ve çürümüş tahtaların üzerinde, soyulması boya, son sıra dışında okunamayan soluk harflerin hayaletlerini heceledi: İLMAKERS .

James tek kaşını kaldırdı. "Tomas mı?" dedi.

Thomas yan döndü ve omzunu kapıya çarptı. Aniden çöktü. Gölge Avcıları yığıldılar ve kendilerini bir binanın arkasına bakarken, ot ve moloz yığınıyla dolu küçük bir avluda buldular. Bir zamanlar beyaza boyanmış olabilir. Artık tuğlaları küften yeşermişti, pencereleri tozdan çatlamış ve kör olmuştu. Bir dizi çürüyen ahşap basamak, karanlığa açılan ağzı açık bir kapıya çıkıyordu.

Lucie, "Birinin suç örgütleri için bir karargah kurduğu bir roman yazıyor olsaydım," dedi, "tam böyle bir yeri tarif ederdim."

"Defterinin sende olmasını ister miydin?" dedi Cordelia, Cortana'nın sırtına sıkıca bağlı olduğundan emin olmak için kontrol ederek. Parmakları babasının ona verdiği yeni kınına dokundu ve içinden içini çekti. Artık babası hakkında ne hissettiğinden tam olarak emin olmadığı gibi, onu sevebileceğinden de emin değildi.

Lucie göz kırptı. "Beni çok iyi biliyorsun."

Adımlar, şaşırtıcı bir şekilde, dikkatlice ve hafifçe birer birer tırmanırken ağırlıklarını koruyorlardı. James parmağını dudaklarına götürerek yolu gösterdi ve diğer beşi kapıdan geçerek alçak tavanlı, zifiri karanlık, örümcek gibi bir koridordan aşağı indi. Onlar sessizce ilerlerken Cordelia'nın yüzüne ağlar tatsız bir şekilde çarpıyordu ve Cordelia duvarların içindeki farelerin tırmalamalarını duyabiliyordu.

Birdenbire geniş bir açık alana, kuşkusuz ana fabrika zeminine geldiler, etrafı bir katedraldeki manastır gibi demir sütunlarla çevriliydi. Yukarıda yüksekte kemerli demir kaburgalara sahip sivri uçlu bir cam çatı ve bir galeri odayı yarıya kadar çevreliyordu. Büyük metal kancalar, tavandaki köprülere bağlı demir zincirlerden sarkıyordu. İLMAKERS , tabelanın dışında yazmıştı.

Bir yelkencinin fabrikası olmalıydı, kuruması için kanvas kumaş parçalarının asıldığı yer. Şimdi, boş kancalar tozlu havada tembel tembel dönüyordu; altlarında, çatı ışığıyla loş bir şekilde aydınlatılmış, devasa, parçalanmış bir dokuma tezgahının kalıntıları yatıyordu.

Lucie etrafına bakındı, yüzü gergindi. "O burada," dedi.

James ona meraklı, yan bir bakış attı. "Filomen? Neresi?"

Lucie cevap vermedi. Amacı belli olmayan bir dizi paslanmış demir makinenin yanından hızla geçiyor, darmadağın döşeme tahtalarını aşıyordu. "Filomen?" o aradı. Bir parça çürüyen alçıyı kenara fırlattı. “Filomen!”

Diğerleri bakıştılar. Anna, bir ışık parlaması göndererek bir cadı ışığı rune taşını çıkardı; diğerleri takip ederek adım attı Lucie. Karanlık yığınlar halinde enkazların yattığı odanın ortasına doğru ilerliyor gibiydi. Boğuk bir ses çıkardı. "Buraya gel!"

Cordelia kırık bir döşeme tahtasının üzerinden sıçradı ve Lucie'yi, atılmış paçavralara benzeyen bir yığının üzerinde bembeyaz suratlı ve kötü görünüşlü dururken buldu. Zemin koyu bir çamurla lekelenmişti. "Luce?"

Diğerleri yanlarında cadı ışığının rahatlığını getirerek gelmişti. Anna paçavraları çizmesiyle dürttü, sonra kumaşın bir köşesini kaldırmak için parmağının ucunu kullanarak daha yakından bakmak için diz çöktü. Yüzü gerildi. "Bu, Filomena'nın dairemden çıkarken giydiği şal."

Thomas bir hançerle başka bir koyu renk giysiyi mızrakladı ve onu havada tuttu. "Ve bu da birinin pelerini. Kanla lekelenmiş—”

Lucie elini uzattı. "Şalı görebilir miyim - lütfen?"

Anna ona verdi. Şal soluk kaşmirdendi, şimdi yırtık ve yırtık pırtık. Lucie kumaşı elinde toplarken James geri çekildi, dudakları kıpırdadı, ama ses çıkarmadı. Cordelia, Lucie'nin tüm ruh hallerini bildiğini sanmıştı, ama onu böyle görmemişti - bu kadar kararlı, konsantrasyonunda bu kadar içe dönük.

Havada bir şey parıldadı. Lucie başını kaldırdı ve Cordelia, gözbebeklerinin içinde iki lamba parlıyormuş gibi, artan ışığın yansımasını onun gözlerinde görebiliyordu. "Filomen?" dedi Lucie. "Filomena, sen misin?"

Işıltı, kenarlara doldurulan bir eskiz gibi, şekil ve şekil alarak kendi kendine çözüldü. Uzun sarı bir elbise, ince bir ayak üzerinde kana bulanmış beyaz bir ayakkabı. Uzun siyah saçlar, hafif esintiyi yakalayan, siyah yelken bezi gibi sallanan. Bir şalın yarı saydam hayaletine sarılı bir kızın hayaleti, üstlerinde süzülüyordu.

Filomena di Angelo.

“Sono persa. Ho tanto freddo," diye fısıldadı hayalet, sesi ıssızdı. *Ah, kayboldum. Ve çok soğuk.*

Cordelia diğerlerinin şaşkın yüzlerine baktı; görünüyordu İtalyanca konuşan tek kişiydi. Dostlar arasındasın Filomena, dedi nazikçe.

Hayalet kız İngilizce, "Gölgede sürüklendim" dedi. "Şimdi adımı söyledin. Neden?"

"Adaleti sağlamak için," dedi Lucie. "Ölmemeliydin. Bunu sana kim yaptı?"

Filomena onlara baktı. Cordelia ensesindeki tüylerin kabardığını hissetti. Lucie ve James için ölüleri görebilmenin ne kadar ürkütücü olduğunu hiç düşünmemişti. Onlar sadece temelsiz insanlar değildi. Gerçekten çok yabancıydılar. Filomena'nın çok karanlık olan gözleri şimdi tamamen beyazdı - hiç iris yok, sadece iki tek siyah nokta öğrenci. "Gölgelerden çıktı. Elinde bir bıçak vardı. onunla savaştım. onu kestim. Kanamıştı. Adam gibi kırmızı kan. Ama gözleri..." Filomena'nın ağzı büküldü, garip bir şekilde uzadı. “Nefretle doldular. Böyle bir nefret."

Cordelia James'e baktı. *Öyle bir nefret hissettim ki. İnsan nefreti gibi görünmüyordu.*

"Kanı burada," diye fısıldadı Filomena. Bakışları Thomas'a çevrilmişti. "Döktüm ama yeterli değil. Yeterince güçlü değildim. Benden aldı. Gücüm, hayatım." Filomena'nın yüzünde koyu renkli saçlar uçuştu. "Ona dayanamadım."

Cordelia, "Senin hatan değil Filomena," dedi. "Cesurca savaştın. Ama bize onun kim olduğunu söyle. O bir Gölge Avcısı mıydı?"

Filomena'nın başı ona doğru kamçılandı. Bakışları Cordelia'ya sabitlendi, gözleri şekil değiştirerek imkansız halkalara dönüştü. *"Per quale motivo sono stata abbandonata, lasciata sola a farmi katliamı mı?"* o fısıldadı. *Neden beni katledilmem için yalnız bıraktın?*

Filomena'nın sesi ürkütücü bir şarkıya yükseldi, müzikal İtalyanca sözcükler aceleyle birbirinin üzerinden atlayarak şunları söyledi: *"Cordelia, tu sei una grande eroina. Persino nel regno dei morti ve parla di te. Sei colei che brandisce la spada Cortana, grado di uccidere qualunque cosa'da. ha versato il sangue di un Principe dell'Inferno. Avresti potuto salvarmi."*

Zor durumda kalan Cordelia, "Filomena—çok üzgünüm, Filomena—" diye kekeledi.

Ama Filomena sanki güçlü bir rüzgar esiyormuş gibi bükülmeye ve sarsılmaya başlamıştı. Yüzünde bir çizgiler ağı belirdi, yıldırım hızıyla tüm vücudunda bir çatlaklar ağına bölündü. Korkunç bir acıyla inledi. " *Lasciami andare* … bırak gideyim.… İşte, sana söyledim.… Daha fazla dayanamıyorum.…"

"İstersen git." Lucie ellerini iki yana açtı. "Filomena, seni burada tutmayacağım."

İtalyan kız hareketsiz kaldı. Bir an için hayatındaki gibi görünüyordu - yüzü umut ve düşünceyle doluydu, vücudunun gerginliği gitti. Sonra titredi ve toz gibi dağıldı, havadaki parçacıkların arasında bir hiçliğe dönüştü.

"Melek adına," dedi Anna, Lucie'ye bakarak. "Hayaletlerle konuşmak her zaman bu kadar üzücü müdür?"

Lucie sessizdi; cevap veren James oldu. "Hayır," dedi. "Fakat hayaletler, yarım kalmış işleri tamamlamak için Dünya'da kalır. Sanırım Filomena bize bildiklerini anlatıyordu. Bunu yaptıktan sonra, dinlenmek için çaresizdi. "

O kadarını bildiğinden emin değilim, zavallı kız, dedi Matthew.

"Sana ne dedi Cordelia?" diye sordu. "Bu çok fazla İtalyancaydı."

Cordelia cevap veremeden, fabrikanın derinliklerinden yüksek bir ses yankılandı. Küçük Gölge Avcıları grubu etrafında döndü. Cordelia nefesini tuttu - sarkan zincirler başlarının üzerinde ileri geri sallanıyor, zincirlerden sarkan kancalar çılgınca sallanıyordu.

Anna aniden, cadı ışığını yukarıdaki galeriye doğru tutarak, "Yalnız değiliz," diye tısladı. Boğazındaki yakut kolye ikinci bir kalp gibi ışıkla atıyordu.

Toz ve grilik, bozuk makinelerin kambur şekilleri; sonra Cordelia, galeri korkuluğunun alt tarafında hareket eden ve sayısız kalın, grimsi uzuvlara benzeyen bir gölge gördü.

Cordelia, Cortana'yı kınından çıkardı. Etrafında diğerleri silahlanıyordu: Anna kırbacıyla, Thomas Arjantinli *bolasıyla* , James fırlatma bıçağıyla, Matthew bir melek bıçağıyla, Lucie baltasıyla.

Örümcek, diye düşündü Cordelia, önünde uzanan Cortana ile geri çekilirken. İblis gerçekten de eklembacaklılardandı: Altı gözlü sıra, sallanan demir bir kancaya atlayıp çılgınca takırdayarak açık alana doğru sallanırken parladı. Öndeki dört bacağı, uzun, kavisli pençeleri olan pençelerle sona eriyordu. Arkadan çıkıntı yapan ek bacakların her biri bir kanca ile sona ermiştir. Çeneleri sivri ağzının iki yanından sarkıyordu.

İblis kancadan fırladı.

"Anna!" diye bağırdı Cordelia.

Anna tam zamanında eğildi. İblis onun yanından uçtu ve kırık dokuma tezgahının üzerine indi. Anna çömeldiği yerden fırladı ve ıslık çalarak iblise doğru savurdu. Vurulmaktan kaçınmak için doğruldu, kırbaç havada savrulurken arka dört ayağı dokuma tezgahına yapıştı.

"Ourobas iblisi!" James aradı. Bıçağını fırlattı, ama Ourobas zaten tezgâhtan ve bir parça kırık makinenin altından aşağı inmişti. Bıçak kendini karşı duvara gömdü.

“Şahsen tanıyor musun?” Matthew kılıcını hazırlamıştı. Lucie yanındaydı, baltasını çıkarmış, yaratıkla yakın mesafeden çarpışmak için bir fırsat beklediği belliydi.

James yakındaki paslı metal yığınının üzerine sıçradı ve bakışlarını fabrika zemininde gezdirdi. “Hiç zevk almadım ama hızlı ve çevik olmaları gerekiyordu. Yine de çok zeki değil."

"Tanıştığımız bazı insanlar gibi görünüyor," dedi Anna.

James bir uyarı bağırdı. Şeytan yanından hızla geçip Thomas'a doğru savrulurken Lucie baltasıyla saldırdı. *Bolasıyla* hazırdı : esnek deri tanga fırladı ve iki büklüm oldu, iblisin bacaklarından birini çevreleyip sıkıca çekerken sağır edici bir çatırtı yaydı. Bacağı kopmuştu: bir çavdar spreyi ile yere düştü ve ölmekte olan bir böcek gibi seğirdi.

İblis uludu ve sallanan bir kancaya doğru sıçradı, onu yakaladı ve hızla uzaklaştı. James yemin etti ama peşinden koşmanın bir anlamı yoktu; portallardan birini çoktan itmişti ve uçuyordu, yaralı bacağından ıhlamur akıyordu, doğrudan Cordelia'ya.

Çirkin fabrika ışığında altın ve güzel kılıcın yayı olan Cortana'yı kaldırdı.

Ani, kör edici bir acı avuçlarını sarstı. Bir hışımla kılıcı düşürdü. İblis neredeyse üzerine geliyordu: çirkin siyah ağzını, parıldayan iç içe gözlerini görebiliyordu. Lucie'nin çığlık attığını duydu ve eğitimi devraldı: Cordelia kendini yere attı ve yuvarlandı, Ourobas'ın pençeleri onu kıl payı kaçırdı.

Ourobas uluyarak enkazla dolu zemine düştü. Lucie'nin fırlatma baltası kendini iblisin derinliklerine gömmüştü ama yavaşlamamıştı bile. Cordelia'ya doğru fırladı. Kemerini bir seraph kılıcı için beceriksizce karıştırarak geriye doğru süzülürken, çavdar kokusunu alabiliyordu—

Odada yankılanan bir patlama duvarlarda yankılandı. Bir şey Ourobas'ı deldi ve arkasında dumanı tüten bir yara bıraktı. Titreyen, seğiren Ourobas doğaüstü bir çığlık attı ve gözden kayboldu.

Lucie'nin baltası yere düştü, sıkıştığı yerde, bıçak ağzı açıktı.

Cordelia ayağa fırladı. Diğerlerinin de hemen arkasındaki bir noktaya bakmak için döndüğünü görebiliyordu. Havada duman ve bariz bir kordit kokusu vardı.

Barut.

Cordelia yavaşça döndü. Arkasında James vardı, kolu uzatılmış, sağ elinde parıldayan bir tabanca. Namludan bir tutam duman yükseldi. Bakışları Cordelia'nınkilere kilitlendi ve silahı yavaşça yanına indirdi. Gözlerinde okuyamadığı bir bakış vardı.

"James," dedi Anna, ceketinin kollarındaki kiri fırçalayarak. "Kendini tanıt."

Matthew şok sessizliği bozarak, "Christopher başardı," dedi. “Ateş edebilen bir koşu silahı yapmak istedi. Ama onu sadece James vurabilir.”

"Emin misin?" dedi Anna. Elini uzatarak James'e yaklaştı. "İzin ver deneyeyim."

James silahı verdi. Anna onu bir pencereye doğrulttu ve tetiği çekti; herkes yüzünü buruşturdu ama hiçbir şey olmadı. Meraklı bir bakışla James'e geri verdi.

"Pekala," dedi. "Bu *ilginç* ."

James, Lucie'ye baktı. Senin için de işe yarayabilir, dedi. "Yalnız ben değilim, biliyorsun."

Ama Lucie başını sallayarak ellerini kaldırdı. "Numara. Denemek istemiyorum, James."

Ama yapmalısın Luce, dedi Matthew. "Ya Christopher ikinci bir tane yapabilseydi? İkisiyle iblislere karşı neler yapabileceğimizi bir düşün. *Siz ikiniz* . "

"Ah, tamam," dedi Lucie ters bir tavırla ve silahı ondan alarak James'e doğru gitti. Lucie'ye nasıl kullanılacağını göstermeye başladığında, Cordelia diğerlerinden uzaklaşma fırsatını yakaladı. Kılıcı oradaydı—Cortana, molozların ve tozun arasında lamba ışığı gibi parlıyordu. Cordelia onu almak için eğildi, kabzasına tereddütle dokundu, yarı yarıya onu tekrar yakmasını bekliyordu.

Hiçbir şey olmadı. Titreyen elleriyle kılıcını kınına soktu. Wentworth'lerde Cortana'ya uzandığı anı hatırlamadan edemedi. Avucunu sokmuştu. O zaman bunu düşünmemişti ama hatırası şimdi canlıydı.

Avucuna baktı. Çapraz parçanın onu yaktığı yerde, neredeyse L şeklinde kırmızı bir işaret vardı. Onu *reddetmişti* .

Ama Cortana benim kılıcım, diye fısıldadı başının arkasından küçük bir ses. *Beni seçti.*

Demirci Wayland'in kılıcı fikrini değiştirebilir mi?

Cordelia titreyerek diğerlerine döndü: Onlar başını sallayan ve tabancayı James'e geri veren Lucie'nin etrafında toplanmıştı.

"Hiçbir şey," dedi Lucie. "Paylaştığımız bir yetenek gibi görünmüyor, James. Gölge krallığını görmek gibi." Fabrikaya göz gezdirdi. "Bundan bahsetmişken, burası beni ürpertiyor. Silah ya da değil, başka bir yerde olmayı tercih ederim."

Kimse aynı fikirde değildi. Fabrikadan çıkıp çiseleyen yağmura doğru yola çıkarlarken, Cordelia, Filomena'nın kendisine söylediği son sözleri tekrar tekrar duymaktan kendini alamadı. Hayatının geri kalanında onları duyacağını düşündü.

Cordelia, sen harika bir kahramansın. Ölüler diyarında bile senden bahsediyorlar. Sen her şeyi öldürebilen Cortana bıçağının taşıyıcısısın. Cehennem Prensi'nin kanını döktün.

Beni kurtarabilirdin.

G YARIŞI : 1897

Jesse'nin ölümünden bir süre sonra, Tatiana Grace'e kendisine bir sürprizi olduğunu ve onu alması için Brocelind Ormanı'na götüreceğini söyledi. Ancak, ormanda nereye gittiğini veya orada kiminle buluşacağını bilmesine izin verilmediğinden, Grace'in tüm yolculuk boyunca gözleri bağlı olması gerektiğini ekledi.

Her nedense gezinin gecenin köründe gerçekleşmesi gerekiyordu ve Grace o akşam Jesse ile olan randevusunu kaçırdığı için üzgündü. Her zaman, ruh hali onu aldığında hayaleti için ağlamayı seven Tatiana'dan, Grace'e yüksek sesle okumaya biraz zaman ayıracak kadar uzun süre uzaklaşmayı başardı. Bay Stevenson'ın *Dr. Jekyll ve Bay Hyde'ın Garip* Vakası'nın yarısındaydılar . Grace, günlük yaşamının korkularıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde bunu lezzetli bir şekilde korkutucu buldu.

Zifiri karanlıkta ormana yolculuk ürkütücüydü. Annesini körü körüne takip eden Grace, köklere takılıp dengesini kaybetti ve beklenmedik bölünmelere girerek bacaklarında hoş olmayan sarsıntılara yol açtı. Tatiana onu acele etmedi, ama adımlarını da kırmadı. Ve durduklarında, körü çıkarmadı katlayın, ancak dakikalar geçtikçe kızının şaşkın bir sessizlik içinde durmasına izin verin.

Grace konuşursa başının belaya gireceğinden emin değildi, bu yüzden sessizliğini korudu ve sessizce kendi kendine saydı. Yaklaşık iki yüz yaşına geldiğinde, birinin yaklaştığını gösteren hiçbir ses olmamasına rağmen, karanlığın içinden bir ses geldi.

"Evet," dedi ses düşünceli bir şekilde -bir adamınki, koyu, tatlı bir tınıya sahip. "Dediğin kadar güzel."

Bir sessizlik daha oldu ve sonra annesi, "Pekala, öyleyse devam edin," dedi.

"Küçüğüm," dedi ses. Grace adamın nerede durduğunu, ne kadar yakın veya ne kadar uzakta, onun önünde veya yanında olduğunu anlayamadı. Sesi aynı anda her yerdeydi. "Sana harika bir hediye vermeye geldim. Annenin senden istediği hediye. Erkeklerin zihinleri üzerinde güç. Düşüncelerini bulandırma gücü. Görüşlerini etkileme gücü. Hissetmelerini istediğiniz şeyi onlara hissettirme gücü."

Eller aniden şakaklarına gitti, ancak insan eli değillerdi, yanan sıcak maşalardı. Grace acı ve telaş içinde başladı. "Ne-"

Dünya beyaza döndü, sonra tamamen siyaha döndü ve Grace bir çığlıkla uyandı, aklı karışmış, sanki bir düşme rüyasındanmış gibi kendi yatağında. Işık, kirli dantel perdelerin arasından parladı, yorganın üzerine sarı şeritler çizdi ve bütün gece uyumuş olması gerektiğini ve ertesi gün olduğunu fark edene kadar daha da şaşırdı.

Titreyerek yataktan çıktı ve terliklerini buldu. Annesini aramanın bir yolu yoktu; yatak odaları birbirinden çok uzaktaydı ve duvarlar annesinin böyle bir çağrıyı duyamayacağı kadar kalındı. Bu yüzden, ıslak havanın ayak bileklerini dondurduğunu hissederek ve Jesse'nin konuşmak için orada olmasını dileyerek, malikanenin taş koridorlarında sabahlığıyla yürüdü. Ama elbette güneş tekrar batana kadar görünmeyecekti.

"İyi atlatmışa benziyorsun," dedi annesi, Grace onu eski ofiste, büyüteçli bir parşömeni incelerken bulduğunda. Grace'e takdirle baktı. "Yeni hediyen için daha kötüsü yok."

Grace aksini iddia etmeye cesaret edemezdi; sadece, "Hediye nedir anne?" dedi.

"Size insanlar üzerinde yetki verildi," dedi Tatyana. "Onlara her istediğini, sadece seni memnun etmek için yapma gücüne sahipsin. Sana aşık olmak, eğer arzun buysa."

Grace asla aşk üzerine fazla düşünmemişti - zaten bu tür bir aşk değil. Yetişkinlerin, hatta Jesse kadar genç insanların bile aşık olduğunu anlamıştı. (Ama Jesse hiç aşık olmamıştı ve şimdi ölmüştü ve asla olmayacaktı.) "Ama ne olursa olsun onlara istediğimi yaptırabilirsem," dedi Grace, "neden beni sevmelerini isteyeyim ki?"

"Ne kadar az bildiğini unuttum," dedi annesi düşünceli bir şekilde. "Seni korumak için seni burada tuttum ve bu evin dışındaki dünyayı kaplayan kötülüklerle bu kadar az karşılaşman iyi oldu." İçini çekti. "Çocuğum, bir kadın olarak bu acımasız dünyada dezavantajlı olacaksın. Evlenirsen kocan her şeye sahip olur, sana hiçbir şey. Senin adın, onun lehine gidecek. Bakın kardeşlerim nasıl gelişiyor, biz nerede kıtlıkta çömelmişiz. Will Herondale'in sözünün Tatiana Blackthorn'un sözünden nasıl daha inandırıcı olduğunu görün."

Bu bir cevap değil. "Ama adam kimdi? Hediyeyi veren mi?"

"Mesele şu ki," dedi Tatiana, "bizim için mevcut olan tüm gücü almalıyız, çünkü diğerlerinin çok altındayız. Sırf hayatta kalma şansına sahip olmak için onu almalıyız."

"İnsanlara... dilediğimi yaptırma gücü," dedi Grace, kararsız bir şekilde. "Ve beni sevmelerini sağlamak için?"

Tatyana bıçak gibi gülümsedi. "Göreceksin Grace. Aşk acıya yol açar ama onu kullanma şekline dikkat edersen yaralamak için de kullanabilirsin."

Ertesi sabah Grace uyandığında annesinin gece ona bir bavul hazırladığını ve o öğleden sonra Paris'e gitmek üzere yola çıktıklarını gördü. Jesse onlara eşlik edemediği için gitmek istemedi. Tatiana, vücudunu hareket ettirmeye çalışmanın çok riskli olduğunu ve önceki deneylerin ondan fazla uzağa gidemeyeceğini gösterdiğini söyledi. Grace veda etme ya da nereye gittiklerini açıklama şansı bulamamaktan korktu, bu yüzden Tatiana ona bir not bırakmasına izin verdi. Grace, annesi izlerken titreyen bir elle yazdı ve Jesse'nin bulması için komodinin üzerine bıraktı. Ve sonra Paris'e götürüldü.

Bu ışıltılı şehirde Grace güzel elbiseler giymiş ve sıradan balolara götürülmüştü. Balo salonundan balo salonuna sürüklendi, onu yuvarlak bir şekilde iltifat eden mücevherli yabancılarla tanıştırıldı. "Ne güzel bir çocuk!" haykıracaklardı. "Ne kadar büyüleyici - bir peri masalındaki bir prenses gibi."

Hayatındaki değişiklik onu şaşırtmıştı. Kısa sürede karanlık, sessiz bir evde annesi ve hayalet kardeşinden başka kimseyle konuşmazken, Avrupa'nın soylu ailelerinin oğulları ile sohbet etmeye başladı. Grace, az konuşmanın en iyisi olduğunu ve bu havasız yetişkinlerin ve sıkıcı çocukların söylemek zorunda olduğu her şey tarafından kendinden geçmiş gibi göründüğünü öğrendi. Her halükarda, annesi antrenman için burada olduklarını açıkça belirtmişti. Ve böylece Grace pratik yaptı.

Gücünü yetişkin erkekler üzerinde denediğinde, onun güzel bir vazo ya da nadir bir çiçek gibi hoş bir merak olduğunu düşündüler. Ona hediyeler, oyuncaklar, bebekler, mücevherler ve hatta

midilliler vermek istediler. Grace, gücünü kendi yaşındaki erkekler üzerinde kullanmayı daha sinir bozucu buldu ama yine de Tatiana bunu yapmasında ısrar etti. Sorun çocukların ondan hoşlanmaması değil, onu çok fazla sevmeleriydi. Her zaman onu öpmeyi ya da evlenme teklif etmeyi umuyorlardı - sadece çocukken ve evlilik yıllarca mümkün olmayacakken akıl almaz bir şeydi. en azından. Onu tekrar sevmesini sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapmak için çaresiz görünüyorlardı. Grace onları öpücüklerden uzaklaştırmak için hediyeler istedi ve onları güvenilir bir şekilde aldı.

Bir Alman dükünün en küçük oğlu, ona bir aile yadigarı olan kolyeyi kendi boynundan verdi; Avusturya-Macaristan imparatorunun üçüncü küçük kardeşi, bir gece onu bir araba ve kendisine ait olan dört atla evine gönderdi.

Dikkate rağmen Grace, Jesse olmadan kendini şaşırtıcı derecede yalnız hissetti. Annesinin içini oyduğu için içini kesen yalnızlığın zehrini hissetmeye başladı. Bu çocuklar onun için her şeyi yaparlardı ama hiçbiri onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Bunu sadece Jesse biliyordu. Grace, her gece, Jesse uyuyana kadar yanında oturamadan, umutsuzca yalnız hissederek yatağa gitti.

Ve böylece istekleri yabancılaştı. Bir Çek vikontunun yeğeninden arabasına bağlı iki attan birini istedi ve yeğeninden sadece sol atıyla beceriksizce uzaklaşmadan önce onu cesurca çözdü. Her olayda değişen eksantrik beslenme alışkanlıklarını benimsedi: yemeği için uzun bir bardak soğuk süt ya da elli çeşit kanepe. Ve bu şekilde kendi gücünden daha fazlasını öğrendi. Üst sınıfların salonlarında gücün nasıl çalıştığını öğrendi. İnsanların zihinlerini bulandırmak yeterli değildi - bu adamlardan hangisinin istediğini üretme gücüne sahip olduğunu anlaması gerekiyordu.

Grace bir kez olsun etik dışı olsa da annesinin onayını kazanmanın bir yolunu buldu. Paris'te geçirdikleri süre boyunca, Tatiana genellikle büyük bir ruh halindeydi ve sonunda Grace'den memnundu. Özellikle başarılı bir geceden eve döndüklerinde, arabadaki Grace'e gülümserdi. "Sen annenin kılıcısın," derdi, "bu kibirli çocukları küçültmek."

Grace de gülümseyerek kabul etti. "Ben gerçekten annemin kılıcıyım."

11

C SATIRLAR VE HOLLAR VE G UINEAS

Ben yirmi bir yaşındayken
Bilge bir adamın şöyle dediğini duydum:
"Kronlar, poundlar ve gineler verin
Ama kalbin uzakta değil;
İncileri ve yakutları ver
Ama hayal gücünüzü serbest bırakın."
Ama yirmi bir yaşındaydım,
Benimle konuşmanın faydası yok.

—AE Housman

Cordelia ertesi gün ayağa kalktı ve gece boyunca kar yağdığını ve dünyayı sildiğini gördü. Londra sokakları ışıl ışıldı, henüz araba tekerlekleri tarafından çalkalanan çamura dönüşmedi. Çatılar ve bacalar beyaza büründü ve kar Curzon Caddesi boyunca çıplak ağaçların dallarından yavaşça elendi.

Titreyerek yataktan kalktı ve sabahlığına girdi. Cortana yaldızlı kancalarından odasının duvarında asılıydı, kın parıldıyordu, kabzası bir altın asa gibi. Banyoya giderken yanından geçti, yüzünü sıcak suyla yıkamanın ne kadar keyifli olduğuna odaklanmaya çalışıyordu. komodinin üzerindeki lavabo sürahisindeki bir buz tabakasını kırmak için değil - kılıcının ona soru sorar gibi baktığı gerçeğinden değil.

Bir önceki gün yelken bezi fabrikasından ayrıldıktan sonra, bundan kaçış olmadığına karar verilmişti: Yetişkinlere fabrika hakkında, kanlı pelerin hakkında bilgi verilmesi gerekecekti. Bilgiyi gizlemek sadece cinayet soruşturmasına müdahale eder. Cordelia, sadece eve dönmeyi ve diğerlerini rahatsız etmemeyi umarak, ancak bir süre yalnız başına Cortana'yı düşünmek için çaresizce başını belaya sokmuştu. Sadece biraz işe yaramıştı. James onunla birlikte Curzon Sokağı'na dönmekte ısrar etmişti ve burada baş ağrısı tedavisi için doğrudan Risa'ya gitmişti. Risa, akşamın yarısında Cordelia'yı, yatağının yorganının altına saklanıp uyuyor numarası yapana kadar oyalamıştı.

Şimdi, saçını bukle toplayarak, bordo yünlü bir elbiseyi kombinezonunun ve kombinezonunun üzerine geçirdi ve Cortana'yı duvardan indirdi. Onu kınından çıkararak silaha baktı. Kabzasında yapraklardan ve rünlerden oluşan bir desen vardı—Cortana'nın kılıcında rün olmaması, yalnızca sözcüklerin olması olağandışıydı: *Ben Cortana'yım, Joyeuse ve Durendal ile aynı çelikten ve mizaçtan.*

Bıçağı kaldırdı, koluna bir kez daha acı çekmesini bekliyordu. Döndü, havayı dilimledi—tekrar döndü, çifte çalım, geri adım, bıçak havaya kalktı.

Bu sefer acı yoktu. Ama garip bir his vardı, bir yanlışlık hissi. Cortana'nın eline mükemmel bir şekilde oturmasına alışmıştı, sanki onunki gibi. Kılıcıyla her zaman fısıltılı bir paylaşım hissetmişti, özellikle de kavgaya girerken, sanki birbirlerine birlikte kazanacaklarını söylüyorlarmış gibi.

Şimdi sadece sessizlik hissediyordu. Moralsiz, kılıcı duvara geri astı. "Ah," diye mırıldandı kendi kendine, alçak çizmelerini bağlayarak. “Bu bir kılıç, evcil bir kirpi değil. Mantıklı ol."

Aşağı indikten sonra yemek odasını buldu. boş. Koridora çıktı ve Risa'nın üzerinde gümüş kahve servisi olan bir tepsi taşıdığını ve son derece asık suratlı göründüğünü gördü.

Farsça, "Bütün arkadaşların salonda ve sirk çocuğu geceyi piyano bankında uyuyarak geçirdi" dedi. "Gerçekten Leyla, bu çok uygunsuz."

Cordelia salon boyunca aceleyle koşarak misafir odasının kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü. İçeride, ızgarada bir ateş kükrüyordu. Lucie kadife bir koltuğa oturdu ve halının üzerinde Merry Thieves vardı - James uzun bacaklarını önünde uzatmış, Thomas bir kaseden yulaf lapası kaşıklıyor, Christopher limonlu turtayı keyifle çiğniyor ve Matthew büyük bir yığının içine gömüldü. yastıklar.

James içeri girerken baktı, altın rengi gözleri uykuluydu. Daisy, dedi boş bir kahve fincanını ona doğru sallayarak. "Lütfen beni suçlama - bu genç dolambaçlılar uygunsuz bir saatte ortaya çıktılar ve evimizi istila etmeden ayrılmayı reddettiler."

Cordelia bir zevk dalgası hissetti. *Bizim evimiz.* Risa onun peşinden gelmişti ve çocuklar - kahve gördüklerine çok sevindiler - "Çünkü Neşeli İyi Bir Arkadaş"ın heyecan verici bir yorumuna dönüştüler. Matthew, Risa'yı dans etmesi için cajole etmek için minderlerden fırladı, ama o sadece bir kaşıkla bileğine akıllıca bir şaplak indirdi ve haysiyetini kaybetmeden odadan çıktı.

Diğer çocuklar kahve demliği için kavga ederken, "Merak ediyorsanız," dedi James, "Christopher dün olup bitenlerin dışında bırakıldığı için çok öfkeli ve bir yığın kitapla bizden intikam almaya karar verdi. ”

Cordelia, Lucie'nin yanında bir sedire oturarak, "Kitaplarla intikam almak istiyorsa, yanlış kitleyi seçmiştir," dedi. "Bu arada Anna nerede?"

Devriyede, dedi Lucie. "Dün fabrikada olanları tam olarak Charlotte Teyze'ye anlatması için onu seçtik - ve Teyze ve Amca da, annem ve babam Paris'teyken Enstitü'den sorumlu oldukları için."

" *Tam* olarak ne oldu?" Cordelia tek kaşını kaldırdı. "Her parçası mı?"

Lucie içten bir şekilde gülümsedi. "Epeyce. Dün, kolyesi onu yakındaki iblislere karşı uyardığında onlara Limehouse'da dolaştığını söyledi. Uyarısını takip ederek terk edilmiş yelken bezi fabrikasına gitti. Girdikten sonra, yok ettiği bir Ourobas iblisi tarafından karşılandı. Daha fazla araştırma, Filomena'nın şalını ve kanlı pelerini ortaya çıkardı.”

Cordelia, James'ten bir fincan kahve kabul ederek, "Oldukça tesadüf," dedi. İçine şekersiz süt koymuştu, istediği gibi. Ona gülümsedi, biraz şaşırdı.

"Şans *güzel* bir şeydir," dedi Lucie, gözleri parlayarak.

"Sanırım Filomena'nın hayaleti hakkında hiçbir şey söylemedi? Aslında hayaletlerden biri mi?"

ve Filomena'nın hayaletinin başına geldiğini açıklamaya çalışmak, bence inanılırlığı zedelerdi,” dedi.

"Fabrika ne olacak?" dedi Cordelia. "Enclave onu aradı mı?"

"Evet, dün gece bir toplantı vardı ve sonra bir grup Limehouse'a gitti," dedi Thomas.

"Babam onlarla gitti," diye ekledi Christopher, gözlüklerini çıkarıp gömleğine silerek. "Mekanı alt üst ettiler ama terk edilmiş bir Ourobas yuvasından başka bir şey bulamadılar. Dikkat edecekler ama..."

James, "Kimse katilin geri döneceğini gerçekten düşünmüyor" dedi. "Pelerini neden oraya attığını bilmiyoruz - muhtemelen Londra'da kanlı giysilerle dolaşırken yakalanmak istemiyordu."

Katili pelerinle takip etmeyi denediler ama üzerinde kan varken bile şansları yok, dedi Thomas. "Muhtemelen daha fazla araştırma için Kardeşler'e teslim edecekler."

"Merak etmeden duramıyorum, Enclave'e diğer hayaletten bahsetmeli miyiz? Bizi fabrikaya yönlendiren mi?" Lucie'ye sordu. Bir eliyle eteğini endişeyle büküyordu.

"Hayır," dedi James kararlı bir şekilde. "Hayaletler birbirleriyle konuşur, değil mi? Naip beyefendinizin cinayetlerle bir ilgisi olduğunu düşünmek için hiçbir sebep yok. Ve Enclave hayaletlerin sana çekici geldiğini öğrenirse, Luce..." Sırtını osmanlının çerçevesine yaslayarak içini çekti. Saçları her zamankinden daha dağınıktı, gözleri koyu, kasvetli bir altın rengiydi. "Bu fikri beğenmedim. Sizi dürtmeye ve dürtüklemeye başlayacaklar, başka hayaletlerin size yaklaşmasını sağlayıp sağlayamayacağınızı, sizi ipucu almak için kullanıp kullanamayacaklarını görecekler. Ve tüm ölüler dost canlısı değildir."

Lucie korkmuş görünüyordu. "Bunu yapacaklarını mı düşünüyorsun?"

Matthew, "Bridgestock kesinlikle isterdi," dedi. "James haklı."

Cordelia, "O zaman başka bir şey düşünelim," dedi. "Katilin amacı ne? Filomena neredeyse hiç kimse tarafından bilinmiyordu ve neden Pounceby ya da Gladstone'un ölmesini isteyen birinin ona karşı da bir zaafı olsun ki?"

"Kardeşin Alastair dün gece toplantıda bir şey söyledi," dedi Thomas isteksizce. "Anladığıma göre sıradan gazeteler okuyor. Sıradan insanlar arasında sadece öldürmek için öldüren deliler vardır. Belki de sebebi *yoktur* ."

Matthew, "Gerekçe veya kişisel bağlantı olmadığında, yalnızca ayrım gözetmeyen nefret olduğunda, bir katil bulmak neredeyse imkansız olabilir" dedi.

"Ama katil ayrım gözetmiyor," dedi . "Üç Gölge Avcısı'nı öldürdü. Biz belirli bir grubuz. Sıradanlar bizi tanımıyor, bu yüzden rastgele öldüren onlardan biri olamaz. Gerçi sanırım... Sanırım Aşağı Dünya'da Öldüren Görme yetisine sahip biri olabilir."

"Öyle olsaydı, Aşağı Dünyalılar ölü olarak ortaya çıkarlardı. iyi," dedi James. "Gölge Avcıları'na gelince, geçimimiz için öldürürüz. Biz çocukken elimize silah verirler ve bize 'Canavarları öldürün' derler. Böyle bir şiddet herkesi delirtebilir."

"Ya ele geçirilmiş bir Gölge Avcısı?" dedi Lucie. "Bir büyücünün kontrolü altında ya da..."

"Bizi ele geçiremeyiz, Lucie," dedi Christopher. "Bunu biliyorsun. Doğumda bize verilen koruma büyülerine sahibiz."

"Filomena cinayeti hakkında bildiklerini bize anlatmak için bir hayalet olarak geri döndüyse," dedi Thomas, "bize pek bir şey söylememiş olması biraz garip değil mi?" Cordelia'ya özür dilercesine baktı. "İtalyanca söylediği şey..."

Cordelia dondu. Filomena'nın ürkütücü sesini zihninde duyabiliyordu. "Belial'ı nasıl bıçakladığımdan bahsetti." Sesini sabit tutmaya çalıştı. "Nedenini bilmek istedi, eğer bunu yaparsam ona yardım edemezdim. Onu neden kurtarmadığımı sordu."

Cortana'dan bahsetmedi. Dayanamadı. Ya Filomena yanılmış olsaydı? Ya o bir kahraman değilse, Cortana'nın gerçek taşıyıcısı değilse? Ya kılıç hak etmediğine karar vermişse?

Cordelia ellerine baktı. "Onu başarısızlığa uğrattım."

Muhalif seslerin bir mırıltısı vardı; bir elin koluna dokunduğunu hissetti. Bakmasına gerek kalmadan James olduğunu biliyordu. "Papatya," dedi. “Biz Nefiliz, meleklerin kendisi değiliz. Bize ihtiyaç olduğunu bilmediğimiz yerde olamayız. Her şeyi bilemeyiz.”

"Örneğin," dedi Matthew, "çok az şey biliyorum."

"Ve bu ölümleri neden rüyamda gördüğümü bilmiyorum." James bardağını bıraktı. "Bütün bunlara bağlı olmamın bir nedeni var. Yine de hiçbirinizin dahil olmak istememesini anlarım.”

Matthew, "Örgütümüzün ruhunun, dahil olmak istediğimize inanıyorum," dedi, "birbirimize gelince."

"İşte bu yüzden tek kişilik romantizmi araştırmalıyız, çalışma rüyaların," dedi Christopher parlak bir şekilde. "Aramızda dağıtılmak üzere konuyla ilgili epeyce kitap getirdim."

"İçlerinde aşk sahneleri olan var mı?" diye sordu Lucie. "Benim üzerimde çalışıyorum."

James, "Yaparlarsa, oldukça rahatsız edici olduklarına eminim" dedi.

Christopher sert bir tavırla, "Bu kitaplar *çok ilginç ," dedi.* "Rüyalarda seyahat eden, hatta rüyalarında öldürüp ölüm enerjisi toplayan büyücülerin hikayeleri var."

“Ölüm enerjisi derken tam olarak ne demek istiyorsun?” diye sordu Lucie. Cordelia yanılmıyorsa biraz solgun görünüyordu. "Yani büyücülerin ölüleri diriltmek için ne kullandığını mı kastediyorsun?"

"Aynen öyle," dedi Christopher. "Ölüleri bir katalizör kullanarak diriltmenin yolları var - bir büyücü tarafından toplanan güçle dolu bir nesne - ama çoğu, bir cesedin yükselişine güç vermek için biri öldüğünde serbest bırakılan yaşam gücünü kullanmayı içerir."

"Eh, eğer katil bir Gölge Avcısı olsaydı, ölüm enerjisine ihtiyacı olmazdı," dedi Matthew, bir pastanın kenarını kemirerek. "Bir büyücüyle işbirliği yapmadıkları sürece, sanırım..."

Ah, canını sık, dedi Thomas ayağa kalkıp yeleğini silkeleyerek. "Öğleden sonra eve geleceğime söz verdim. Ailem telaşlı ve sürekli Charlotte'tan beni devriye listesinden çıkarmasını istemekle tehdit ediyorlar.

Aptal olma Tom, dedi Lucie. "En azından Anna ile git. Ya da umarım seni listelerden *silerler* .” Ona bir yüz yaptı.

Umarım katille karşılaşırım, dedi Thomas sertçe . “Şu ana kadar kendisini bekleyen kimseye saldırmadı. Ama olacağım.”

Bu duyuru bir dizi sevimli tezahüratla karşılanınca yüzü kızardı. James ve Cordelia dışında diğerleri de ayağa kalkıyorlardı - Christopher'ın getirdiği kitapların kopyalarını alıyor, kimin ne okuyacağı hakkında gevezelik ediyor, şimdiye kadar gördükleri en tuhaf rüyalar hakkında şaka yapıyorlardı. (Matthew bir centaur ve bir bisikletle ilgileniyor.)

Her şeye rağmen, Cortana'ya rağmen Cordelia mutluluk. Sadece James'i sevdiğinden değil, diye düşündü. Arkadaşlarını severdi, ailesini severdi, ortak planlarını severdi, Lucie'nin ablası olmasını severdi. Kalbinin en derin yerindeki o boşluk olmasaydı, tüm bunların geçici olduğu bilgisini taşıyan küçük, yankılanan boşluk olmasaydı, bu kadar mutlu olduğu için kendini suçlu hissedecekti.

Matthew'un arabası kaldırımda bekliyordu; James ona yetiştiğinde neredeyse oraya ulaşmıştı. Matthew şaşkınlıkla döndü, ifadesi çabucak eğlenceye dönüştü: James evden paltosunun yarısıyla çıkmıştı ve eldivenli elleriyle düğmelerini iliklemek için uğraşıyordu.

Matthew sağ eldivenini dişleriyle çekerek, "Bırak şunu yapayım," dedi. Cebine soktu ve James'in Ulster paltosu üzerinde çalışmaya gitti, parmakları deri halkaları iliklerden kolaylıkla kaydırdı. "Peki bu havada yarı giyinik olarak ne için koşuyorsun? Cordelia'yla birlikte ateşin başında C. Langner'ın Kovalandığım *Düşler ve Beni Kovalayan Şeyler'i okumanız gerekmez* mi?

James, "Bunun şüpheli bir bilgi değeri var gibi görünüyor," diye itiraf etti. “Math, gidip bir daire aldığını bilmiyordum. Bana söylemedin."

James'in ceketini iliklemeyi bitiren Matthew, biraz utanmış görünüyordu. Bir elini, dağınık güneş ışığı gibi çoktan kafasına dolanan saçlarının arasından geçirdi. “Bu fikri bir süredir düşünüyordum ama bu kadar ani hareket edeceğimi hiç düşünmemiştim. Bu bir dürtüydü-”

"Geçen gün Charlotte'la yaptığınız tartışmayla ilgisi yok mu?"

"Belki." Matthew'un yüzü temkinli bir ifadeye büründü. "Ve Charles ile yaşamak biraz fazla olmuştu. Yaklaşan evliliğinden bahsettiğinde tüylerim diken diken oluyor.”

"Sadakatini takdir ediyorum," dedi James. "Ve elbette, ne yapacağınız tamamen sizin kararınız. Ama nerede yaşadığını bilmeme fikri hoşuma gitmiyor.”

Matthew, alışılmadık bir utangaçlıkla, "Seni rahatsız etmek istemedim," dedi.

"Yaptığın hiçbir şey beni rahatsız etmez," dedi James. "Eh, bu tam olarak doğru değil. Çok iyi bildiğin gibi oldukça zahmetli birisin.” Sırıttı. "Ama bu, hayatında neler olduğunu bilmek istemediğim anlamına gelmez. Ben senin *parabatayınım* .”

"Biliyorum. Ve ben daha çok düşünmüştüm - sanırım daha yeni evli olduğunuza göre Cordelia ile yalnız vakit geçirmek isteyeceğinizi düşünmüştüm. Evliliğinizin gerçek olması için bir şans vardı."

Matthew'un yüzünde endişeye yakın bir ifade vardı. Bu, hissetse bile çok nadiren sıkıntı gösteren James-Matthew'u şaşırttı. Belki de, diye düşündü James, James'in evli bir adam olduğu için aralarında bir şeylerin değişebileceğinden endişe ediyordu. Yakınlıkları azalabilir diye.

Cordelia ve ben sadece arkadaşız, dedi, hissettiğinden daha emin bir şekilde. "Bayan Blackthorn'a bağlı olduğumu biliyorsun."

"Daisy'ye mum tutamaz," dedi Matthew, sonra tamamen dehşete düşmüş göründü. "Özür dilerim, kesinlikle beni ilgilendirmez. Daha fazla belaya neden olmadan önce daireme dönmeliyim."

James, şaşırmaması gerektiğini düşünmesine rağmen şaşırmıştı. Matthew, düğünde neredeyse Grace'in kafasını koparacaktı. James, Math'ın Grace'den hoşlanmamasına kesinlikle içerlememişti: Matthew'un onun incinmesini istemediğini anlamıştı.

Seninle gelmeme izin ver, dedi James.

Matthew başını salladı ve arabasının kapısını açtı. "Yalnız olmalıyım - kendimi toparlamalıyım -"

"Kimsenin yerleşmek için yalnız kalmasına gerek yok," dedi James sessizce. "Senin için tek istediğim Math, kendini benim seni sevdiğim kadar sevmen."

Matthew titrek bir nefes aldı. "Cordelia benim daireme gelmene aldırmıyor mu?"

"O önerdi. O da seni seviyor," dedi James ve gökyüzüne baktı. Karanlık, kar yüklü bulutlar yuvarlanıyor, maviyi kapatıyordu. Matthew'un gözlerini kapadığını ve güçlükle yutkunduğunu görmedi.

Bir an sonra Matthew arabanın kapısını sonuna kadar açmıştı ve James'e içeriyi işaret ediyordu. "Pekala, hadi o zaman" dedi. "Acele edersek, kar yağmadan önce oraya gidebiliriz."

Cordelia öğleden sonrayı çalışma odasında kıvrılıp *Düşlerin Thaumaturgy'sini okuyarak geçirdi* . Christopher haklıydı - kitap çok ilginçti, ancak tamamen kişinin başkalarının rüyalarını nasıl yönlendirebileceği hakkındaydı ve birinin kendini gerçek olduğu ortaya çıkan şiddetli, nahoş rüyalar tarafından ziyaret edildiğini fark ederse ne yapması gerektiği hakkında çok az şey vardı.

Gün geçtikçe, adam grupları ellerinde kürek ve süpürgelerle sokaklara indiler ve gecenin karını yürüyüş yollarından kazıyıp temizlediler; çocuklar da küçük paketler gibi sarılarak evlerden çıktılar ve birbirlerine kartopu yağdırmaya başladılar. Uzun zaman önce aynı şeyi Alastair ile yaptığını hatırladı. Cornwall Gardens'da iyi idare ettiğini umuyordu.

Güneş pencerenin dışında karardığında, kar yeniden yağmaya başladı. Un gibi gökten elendi, dünyayı bir toz cam tabakasıyla kapladı. Çocuklar içeri buyur edilmişti ve sokak lambaları ince beyaz kristallerden oluşan bir sisin içinden parlıyordu. Cordelia aklını kitaptan uzaklaşırken buldu: Cortana'yı tekrar düşünmekten kendini alamadı.

Cortana'nın yaratıcısıyla tanışmayı düşünseydin seni alabilirdim. Büyük beyaz atı geç ve tepenin altında.

Dudağını ısırdı. Perilere güvenmek bir şeydi ama Lilian Highsmith Smith Wayland'den de bahsetmişti.

On iki yaşındayken evden kaçtım ve ailem beni Ridgeway Yolu'nda demircinin höyüğünü ararken buldu.

Cordelia kanepeden kalkıp kitap raflarına yöneldi. Seyahatle ilgili ciltlere ayrılan bölüm oldukça gelişigüzel bir şekilde çalınmıştı - o ve James kitapların yarısını gözden geçirmişlerdi - ama aradığını kolayca buldu: *Antik Britanya'nın Harikaları.*

Dizinde Ridgeway Yolu'nu buldu ve bir tepenin kenarını delen kara bir höyüğün kalemle mürekkeple çizilmiş çizimiyle resmedilen sayfayı çevirdi. *Wayland the Smith'in mağarası Wiltshire yolunda, Ridgeway Yolu boyunca, Downs'un uçtan uca uzanan o yok olmuş ırkların otoyolu boyunca uzanır. Tarlalar şimdi ekiliyor, ancak yer hala garip bir görünüme sahip. White Horse Tepesi'ne yapılan bir hac yolculuğundan sonra insanın sessizce ruhuna sahip olması için uygun bir yer—*

Buzlu kaldırımda araba tekerleklerinin sesi Cordelia'nın düşüncelerini böldü. Ön kapının çarptığını duyunca kitabı aceleyle bir kenara koydu; bir dakika sonra James çalışma odasına geldi, şapkasız, eskitilmiş siyah saçları karla kaplıydı.

Ateşe yaklaşırken Konstantinopolis hakkında bir kitap indirdi ve ellerini alevlere doğru uzattı. "Matthew nasıldı?" diye sordu.

Yeterince güzel, James'in keskin elmacık kemikleri soğuktan kızarmıştı. “Whitby Mansions, bence hepsi çok lüks - canı istediğinde kullanabileceği bir otomobilleri var, bu felaket için bir reçete gibi görünüyor ve tesiste bir aşçı ve temizlikçi. Onun nerede olduğunu bilseler Enclave'in çok heyecanlanacağını sanmıyorum. Olumsuz bir şey görmesinler diye, Aşağı Dünya'yı bilmeyen hizmetçilerimizin olmasını sevmiyorlar. Onu eve dokunaç getirmemesi konusunda uyardım.”

Cordelia gülümseyerek, "Çay yapmaya çalışırken daireyi yakma olasılığı daha yüksek," dedi. "Akşam yemeği ister misin? Risa bütün gün yemek pişiriyor ve bunun hakkında mırıldanıyor. Burada yiyebiliriz," diye ekledi. "Daha rahat."

Ona uzun, ölçülü bir bakış attı. Kalbinin sebepsiz yere daha fazla çarpmasına neden olan türden. Saçındaki kar erimişti ve nemli saç telleri uçlarında kıvrılıyordu. "Neden?"

Risa ile konuşmaya gitti; Geri döndüğünde James, *A Thaumaturgy of Dreams ile kanepeye yayılmış* , sayfaları boş boş çevirmişti. "Burada işe yarar bir şey var mı?" O sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Cordelia, Risa bir tepsi dolusu tabakla içeri girerken yanındaki kanepeye yerleşti. Onları kendilerine hizmet etmeleri için bıraktı: çorba ve pirinç, baharatlı sebzeler ve çay. "Çoğunlukla diğer insanlara nasıl hayal kuracağınızla ilgili, onları kendiniz yaşıyorsanız ne yapacağınızla ilgili değil."

"Matthew, centaur rüyası hakkında daha fazla ayrıntıya girdi," dedi James çorbayı kaşıklayarak. "Çok rahatsız ediciydi."

"O centaur muydu , yoksa başka biri mi? Yoksa bilmek mi istemiyorum?" Cordelia'ya sordu. James kaşığına baktı. "Çorba iyi mi? Bu *kül reshteh* . Haşlanman varken onu senin için Risa pişirdi."

"Öyle mi?" dedi yavaşça.

"İkimiz de on dört yaşındaydık," dedi. Hatırlamak *zorundaydı* . "Cirenworth'a gelmiştiniz; Alastair orada değildi ve sen, Lucie ve ben bahçelerde oynadık. Sonra bir gün yıkıldın; yanıyordun. Bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun?"

James gözlerini ovuşturdu. "Bu garip. Ateş hakkında daha çok şey hatırlamam gerek. Şimdiye kadarki en hastam."

"Lucie'yi gönderdiler ama zaten ateşim vardı. Kalmama ve seninle oturmama izin verdiler" dedi. "Sana kitap okuduğumu hatırlıyor musun?"

James çenesini eline dayadı. "Eh, bir tür hikayeler hatırlıyorum ama rüyamda gördüğüm bir şey mi yoksa gerçek bir anı mı bilmiyorum. Belki de *Romeo ve Juliet* gibi bir masal vardı ? Melankolik ve romantik bir şey mi?"

Evet, dedi Cordelia yavaşça. Gerçekten unutmuş olabilir mi? BT Aylar önce, masaldan bahsettiklerinde, onu iyi hatırlamış gibi görünüyordu. Yanılmış mıydı? "Leyla ile Mecnun'un hikâyesi - bunu epey sevmiştin. Bunu daha sonra konuştuk. Aslında çok konuştuk çünkü ne kadar kötü hissettiğini aklından çıkarmış gibiydi. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Üzgünüm Daisy. Keşke yapsaydım."

Cordelia, eski evinden getirilen ciltler arasında yukarıdaki kitabın bir kopyası olduğunu biliyordu. Aniden kararlı bir şekilde ayağa kalktı. Hafızasını çalıştıramıyorsa, belki Nizami yapabilirdi. "O zaman yapılacak tek bir şey var. Sana hatırlatacağım."

James ayağa kalktı ve Cordelia ayrılır ayrılmaz odada volta attı. Onun hatırlamasını bu kadar çok istediği şeyi hatırlamayı diledi. Sanki onu hayal kırıklığına uğratıyormuş, bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi hissetti. Yine de zihnine geri döndüğünde, sanki o zamanlar Cirenworth'ta bir perde çekilmiş gibiydi ve kumaştaki boşluklardan sadece kısa bir bakışla görebiliyordu.

Yasemin ve odun dumanı kokusu.

Bir vücudun uzunluğu, sıcak ve sağlam, baştan sona kendine ait.

Boğuk sesi: *Ateşi aramadım, yine de kalbim alev. Leyla, bu aşk topraktan değil.*

Derin bir nefes aldı. Başı ağrıyordu. Daha önce çalışma odasına, Matthew'u düşünerek, yeni dairesinde yalnız başına onun için endişelenerek gelmişti. Ve sonra Cordelia'yı görmüştü—başı kitabına eğik, saçları yeni bir kuruş gibi parlıyordu; vücuduna yapışan, her kıvrımı belirginleştiren yumuşak yünlü bir elbise giymişti. Eve, karısına gelen herhangi bir erkeğin yapabileceği gibi, neredeyse ona gitmiş ve onu öpmüştü. Ancak son anda kendini hatırlamış ve onun yerine ateşe dönmüştü.

Ve hala vücudu ağrıyordu, sanki tamamen bir şey için can atıyordu. zihninin kendisi için iyi olduğunu bildiği şeylerden ayrı. Uzun zaman önce - bundan neredeyse emindi - Cordelia ateşler içinde yanarken kollarını ona dolamıştı. Dün sabah, ona karşı yumuşak ve uysal olarak onu tutmuştu ve başka bir ateşle yanmıştı.

Onu istiyordu. Bu yüzleşmesi gereken bir şeydi. O güzel ve çekiciydi ve birlikte eve tıkılıp kaldılar. Gerçekleşmesi gerekiyordu. Cehennem Ruelle'deki Fısıltı Odası'nı hatırladı. Onu orada öpmüştü, ama bu, Cirenworth'deki zaman gibi hafızasında silinip gitmiş gibi görünüyordu. Ağrıyan sağ bileğini ovuşturdu; aklını kaçırmış olması gerektiğini biliyordu, o zaman—Grace onunla olan şeyleri yeni bitirmişti. Cordelia ile teselli aramıştı, ki bu onun için adil değildi. Aslında açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi davranmıştı: onu yakalayarak, masanın üzerine fırlatarak, üstüne tırmanarak...

Elini başına koydu. Bölünüyordu. Arzu ve aşk aynı şey değildi, diye hatırlattı kendine ve Cordelia masumdu. Ondan yararlanamazdı. Kendini daha iyi kontrol etmesi gerekecekti. -

Kapıda bir gürültü oldu; Cordelia'yı bekleyerek başını kaldırdı.

İçinden sert bir şaşkınlık geçti. Risa oradaydı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı ama onu şaşırtan Risa değildi. Arkasında, yıllardır modası geçmeyen, eski püskü kahverengi bir ceket giyen Elias Carstairs duruyordu.

James'in yaşadığı şok neredeyse acı vericiydi. Düşündüğü her şey tamamen raydan çıktı; neyse ki, bir ömür boyu kontrol ve görgü kendini gösterdi. Elini uzatarak öne çıktı. "İyi akşamlar bayım."

Elias el sıkışmaya karşılık verdi ve James'in arkasından alçak masanın üzerine yayılmış yiyeceklere baktı. "Ah - yemekte misin? Özür dilerim."

"Bayan Carstairs'le ilgili her şey yolunda mı?" James, Elias'ın haber vermeden aramasına neyin sebep olduğunu merak ederek sordu.

Elias umursamaz görünüyordu. "Tabii ki. Asla daha iyi. Yapmıyorum Seni tutmak istiyorum James ve sadece bir dakikanı istiyorum. Ama belki de önemli bir konuyu tartışmak için kısa bir süreliğine bir yere çekilebiliriz? Baba ve oğul arasında. Erkekler arasında."

James başını salladı ve Elias'ı Risa'ya fısıldayarak oturma odasına götürdü. Cordelia'nın nereye gittiğini merak etmesini istemiyordu.

Salona vardığında Elias kapıyı kapatıp sürgüledi. James soğuk şöminenin önünde durdu, elleri arkasında kilitli, durumu kafa karıştırıyordu. Onun kadar şaşırmaması gerektiğini düşündü. Bir babanın damadıyla konuşmak istemesi doğaldı - kadınların işi olarak görülmeyen her türden sıradan şey vardı: finans, politika, ipotek, atlar, araba bakımı... Elias karlı bir gecede arabanın bakımını tartışmak için dışarı çıkmıştı.

Cordelia'nın babası, güzel tablolara baykuş gibi gözlerini kısarak bakarak, yavaş yavaş odayı dolaştı. James, Elias'ın küçük bir seramik heykelciği devirdiğini izlerken - sonra pes etmeden ve arkasını dönmeden önce onu düzeltmeye çalışın - kalbi sıkıştı. Elias ayık görünmeye çalışıyorsa, performansı için yanlış kişiyi seçmişti. Matthew ile geçen yıllar James'e iyi öğretmişti: Elias gerçekten de oldukça sarhoştu.

Küçük turundan sonra Elias elini piyanonun kapağına koydu ve James'e takdirle baktı. “Çok zengin döşenmiş, yeni eviniz. Anne baban ne harika cömert insanlar! Kıyaslandığında dilenci gibi görünmeliyiz.”

"Hiç de bile. Seni temin ederim-"

"Emin olmana gerek yok," dedi Elias kıkırdayarak. “Herndaleler zengin, hepsi bu! Sanırım son zamanlarda yaşadığım onca şeyden sonra görmezden gelmek benim için zor.”

"Gerçekten de zor bir zaman," dedi James, doğru yanıtı vermek için etrafta dolanırken. “Cordelia eve döndüğün için çok mutlu.”

Eve, dedi Elias ve sesinde hafiften çirkin bir ses vardı. ses. Neredeyse alay eden bir şey. "Ev denizcidir, denizden gelen ev, ha James? Evde, yeni bir velet yolda ve onu beslemenin yolu yok. Orası benim için ev.”

Yeni bir velet. James, babasını ve ailesini kurtarmaya çok kararlı olan Cordelia'yı düşündü. Cesareti olmasaydı, Basilias'a değil, Elias yargılanacaktı. Yine de kayınpederinin davranışlarındaki hiçbir şey - düğünde, yemekte, şimdi - kızının onun hayranlığını hak ettiğine dair en ufak bir duyguyu bile ele vermiyordu. Onun minnettarlığı.

"Ne istiyorsun İlyas?" dedi James düz bir şekilde.

"Dürüst olmam gerekirse, borçluyum. Gördüğünüz gibi Cirenworth, mirasıma yapılan bir yatırımdı. Çok pahalıydı, ama o zamanlar oldukça makul bir şekilde, geçmişimi göz önünde bulundurarak yakında Meclis'e terfi edeceğimi düşündüm." Elias piyanoya yaslandı. “Ne yazık ki, birçok kez terfi ettirildim ve son zamanlarda yaşadığım sıkıntılar nedeniyle artık hiç maaş almıyorum. Borçlarımı ödemek için çocuklarımı veya karımı soymak istemiyorum. Bunu elbette görebilirsin.”

Elbette bunu görebilirsin. Ve James, Elias'ın ona tüm gerçeği söylemediğini de aynı derecede net görse de görebiliyordu. Olumsuz bir ses çıkardı.

İlyas boğazını temizledi. "Konuya geleyim James - artık bir aileyiz ve yardımına ihtiyacım var."

James başını eğdi. "Nasıl bir yardım?"

"Beş bin sterlin," diye açıkladı Elias, bir at yarışının galibi demek için kullanmış olabileceği bir sesle. “Beni tekrar düzeltecek olan miktar bu. Bu kadarını elbette idare edebilirsin - zar zor kaçırırsın.”

"Beş *bin* mi?" James sesindeki şoku engelleyemedi. Böyle bir meblağ üretmek için mücadele etmeyecek hiç kimseyi tanımıyordu. "Benim o kadar param yok."

“Belki de bilmiyorsun,” dedi Elias, inandı. "Belki ailenle konuşabilirsin? Elbette bir şeyler satabilirler, ihtiyaç anında bana yardım edebilirler.”

Elias, James'in fark ettiğinden daha sarhoştu. Matta'nın aksine, içkisini iyi saklamadı; bu onu hem daha coşkulu hem de daha mantıksız yaptı. Belki zaman ve Elias'ın kötü kararlarının sonuçları onu zayıflatmıştı - James'i kayınpederinin değil, Matthew'un adına çok endişelendiren bir düşünce.

Sana yardım edemem Elias, dedi James, düşündüğünden daha güçlü bir şekilde.

Ah, dedi Elias, kasvetli bakışlarını James'e sabitleyerek. “Yapamaz mı, yapmayacak mı?”

"İkisi birden. Bana bu şekilde gelmen yanlış. Bu sadece Daisy ile olan ilişkinizi zehirler..."

"Kızımı bahane etme Herondale." Elias elini piyanonun kapağına vurdu. “Sen her şeye sahipsin, benim hiçbir şeyim yok; bana bunu kesinlikle verebilirsin..." Görünür bir çabayla sesini sabit olmaya zorladı. "Enclave'de annenin Nefilim'e ait olduğuna inanmayanlar var," dedi ve şimdi yüzünde farklı bir ifade vardı - bir tür sarhoş kurnazlık. “Ya da sen ve kız kardeşin de öyle.

Engizisyoncu'nun kulağına bir söz koyabilirdim, bilirsiniz - eğer onayımı vermezsem, kız kardeşinizin kızımla yaptığı *parabatai* töreninin devam etmesine izin vermeleri pek olası değil-"

Öfke James'in içinden bir ok gibi geçti. "Nasıl cüret edersin" dedi. "Sadece beni ve kız kardeşimi değil, Daisy'ye vereceğin zararı da-"

Elias, "Adı Cordelia," diye tersledi. "Ailenin etrafında dönen söylentilere rağmen onunla evlenmene izin verdim çünkü cömert olacağını düşündüm. Ve bana böyle mi ödüyorsun?"

James ağzının şiddetle kıvrıldığını hissetti. "Ödemek mi? Aileni soymak istemediğini iddia ediyorsun ama Cordelia'nın hayatındaki en değerli umudunu çalmaktan bahsediyorsun. Ve o tüm insanların üstünde dilenmenin işe yaramayacağı yerde tehditler savurmak senden utanırdı..."

Sana söylediğim tek şey gerçek, diye tersledi Elias, yüzü buruştu. "Birçokları var - sana güvenmeyen pek çok kişi. Senin ve tüm ailenin yandığını görmekten memnun olacak pek çok kişi."

James nefesini tuttu. O anda Elias Carstairs'ten nefret etti, ondan o kadar nefret etti ki, onu olduğu yerde öldürebilmeyi diledi.

"Defol evimden," diye hırladı; söylemesi için kendine güvendiği tek şey buydu.

Elias salonda şaşkına dönmüş Cordelia'yla neredeyse çarpışarak salondan fırladı. "Baba?" dedi şaşkınlıkla.

"Kocan çok bencil bir adam," diye tısladı Elias. O cevap veremeden, sertçe yanından geçti ve kendini dışarı attı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Lucie, Cehennem Ruelle'nin yanındaki korunaklı bir kapı aralığında büzüldü, Grace'i beklerken buzlu havaya karşı bir kalkan olarak paltosunu etrafına sıkıca sardı. Aysız bir geceydi, yıldızlar kalın bulutların arkasına saklanmıştı. Ara sokak, Lucie'nin çocuk çizmelerini lekeleyen, çamur ve sulu karla karışık bir karışıklıktı.

Cehennem Ruelle'e doğru giden sinsi figürler yanından kaydı. Lucie onlara özlemle baktı. Ne zaman bir Aşağı Dünyalı'nın vuruşuyla sıradan olmayan kapı açılsa, karanlıktan altın bir ışık, bir mağaranın içinde yanan bir kibrit gibi parlıyordu.

İşte buradasın, dedi Grace, sanki Lucie saklanıyormuş gibi. Ruelle'in üst pencerelerinden sızan ışığın altında görüş alanına girdi. Boğazında kürkle süslenmiş soluk yünlü bir pelerin giyiyordu ve ona uygun bir kürk manşon taşıyordu. Saçları gümüş kurdelelerle bağlanmış minik örgüler şeklinde toplanmıştı. Bir peri masalları kitabındaki Kar Kraliçesi'ne benziyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" dedi Lucie. "Sokağa çıkma yasağını yürürlüğe koydular ve biz zaten onu çiğniyoruz."

Grace omuz silkti. "Bunu 'uygun' şekilde yapmamızda ısrar eden sensin. Yani, işte buradayız."

Bir derdi vardı: Sokağa çıkma yasağını çiğnemek kötülük yapmaktan daha iyiydi. O günün erken saatlerinde James'in oturma odasındaki büyücülükle ilgili kısa tartışma, Lucie'nin omurgasını titretmişti.

"Daha önce burada bulundun mu?" diye sordu Grace.

"Sadece bir kere." Yine de, Lucie önceki deneyimi hakkında biraz kendini beğenmiş hissediyordu. Kapıya doğru yürüdü ve çaldı; pullarla süslü pantalonlar giymiş mor saçlı bir peri telefona cevap verdiğinde, en çekici gülümsemesini yaptı.

Anna Lightwood'u görmeye geldim, dedi. "Ben onun kuzeniyim."

"Humph," dedi peri. “Anna burada değil ve Nefilim'i de sevmiyoruz. Çekip gitmek."

Ah, harika, diye mırıldandı Grace, öfkeyle bakışlarını yukarıya çevirerek. Peri kapıyı yüzlerine çarpacak gibiydi.

"Beklemek!" bir ses çağırdı. Hypatia Vex'ti, saçları özenle hazırlanmış porselen çiçeklerle toplanmış, kahverengi teni yakut kadife bir elbisenin yakasının üzerinde ışıltılı pudrayla kaplanmıştı.

Hypatia kapı perisine Lucie'yi göstererek, "O Anna'nın kuzeni," dedi. "Birkaç hafta önce buradaydı. Diğerine gelince..." Omuz silkti. "Ah, içeri alsınlar. Hâlâ erken. Bu saatte bir Herondale'in bile ortalığı karıştırabileceğinden şüpheliyim. Ve arabamı ara, Naila. Dışarı çıkmaya hazırım."

Lucie ve Grace, ayrılan Hypatia'nın yanından geçtiler ve kendilerini dar koridorlarla birbirine bağlanan bir odalar labirentinde buldular. Seslerin ardından büyük merkez odaya ulaştılar; Lucie'nin buraya son gelişinden tamamen farklı görünüyordu. Sonra, eğlence düşkünleriyle doluydu. Bu gece daha sessiz görünüyordu - lambalar krem rengi kadife ile gölgelenmişti ve yumuşatılmış bir parıltı yayıyordu. Mücevher tonlarında kanepeler odanın etrafına dağılmıştı ve üzerlerinde her türden vampir ve peri, hatta bir iki kurt adam ve Lucie'nin tanımlayamadığı yaratıklar vardı. Aralarında buzlu içeceklerle dolu gümüş tepsiler taşıyan satirler geçerken alçak sesle konuşuyorlardı.

Grace soğukkanlılıkla, "Pek beklediğim gibi değil," dedi. "İnsanların davet edilmek için neden bu kadar çaresiz olduklarını hayal edemiyorum."

Lucie önce bir kanepeye yayılmış, kolu başının arkasında, mor bakışları tavana dikilmiş Malcolm Fade'i gördü. Yaklaşırlarken oturdu, ifadesi açıkçası şüpheciydi.

"O halde böyle mi olacak? Gölge Avcıları her gece buraya mı geliyor?" Malcolm içini çekti. Saçıyla aynı renkte, resmi beyaz bir frak giyiyordu. "Sabrım tükenmeye başladı."

Lucie, "Daha yeni başladığına sevindim," dedi, "çünkü seninle konuşmamız gerekiyor. Özel. Ben Lucie Herondale ve bu Grace Blackthorn...”

"Kim olduğunu biliyorum." Malcolm içini çekerek kanepeden yuvarlandı. "beş dakikamı alırsın, canımı sıkarsan daha az. Ofisime gel."

Onu dar bir koridorda, William Morris deseninde kağıtla kaplı, bir yazı masası ve birkaç kehribar renkli brokar sandalyeyle donatılmış özel bir odaya kadar takip ettiler. Sabırsızlıkla oturmalarını işaret etti. Grace cilveli bir şekilde koltuğunun kenarına tünedi, uçuşan kirpiklerin arasından Malcolm'a bakabilmek için başını eğerek. Başka bir brokar koltuğa oturan Lucie, Grace gerçekten çok tuhaftı, diye düşündü. Asırlık bir büyücüyle flört etmenin işe yarayacağını mı düşündü? Sonra tekrar, fırtınadaki herhangi bir liman.

Fırtınalı bir deniz resminin yanında duvara yaslanmış olan Malcolm eğlenmiş ve hiç kıpırdamamış görünüyordu. "Sizin çocukların bu saatte evde olması gerekmiyor mu?"

"Yani," dedi Grace, kırbaç gibi hızlı bir şekilde, "o halde cinayetleri biliyorsun?"

Malcolm masanın arkasındaki deri koltuğa çöktü. Onda bir şey Lucie'ye Magnus'u hatırlattı, ancak Magnus'un daha nazik gözleri vardı. Tam tersine, Malcolm'da uzak bir şey vardı, sanki kendisinin bir parçasını dokunulmayacak bir yere duvar örüyormuş gibi. "Ben Yüksek Warlock'um. Gölge Avcısı sokağa çıkma yasakları gibi şeyler benim alanıma giriyor. Gerçi Meclis'e çoktan söyledim: Bu üç Nefilimi kimin öldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

Anlıyoruz, dedi Lucie. "Akşamınızı böldüğümüz için gerçekten üzgünüz. Bize başka bir konuda yardım edebileceğinizi umuyordum. Daha fazlasını öğrenmeye çalıştığımız bir şey. Ölüleri diriltmekle ilgisi var."

Malcolm'un gözleri büyüdü. Parmaklarını masasının üzerindeki abanoz kakma üzerinde gezdirerek, "Ne kadar da canlandırıcı bir şekilde samimi," dedi. "Bugünün gençliğini bilgiye susamış görmek her zaman güzeldir. Sizce katil ölüleri diriltmeye mi çalışıyor?"

"Bununla ilgili değil," dedi Lucie dikkatle, "daha çok, ölüleri diriltmenin çok fazla şey içermeyen yolları olup olmadığı... ee, ölüm. Kötülük gerektirmeyen yollar."

Malcolm, "Büyük kötülük yapmadan ölüleri diriltmenin yolu yok," dedi Malcolm.

Bu doğru olamaz, dedi Grace. Bakışları hâlâ Malcolm'a sabitlenmişti. "Sana yalvarıyorum. Bize yardım et. Bana yardım *et* ."

Malcolm'un bakışları karardı. "Anlıyorum," dedi uzun bir süre sonra, ama Lucie ne gördüğünden emin değildi. "Grace - senin adın Grace, değil mi? - Sana doğruyu söyleyerek zaten sana yardım ediyorum. Hayat dengededir, tıpkı sihrin dengede olması gibi. Dolayısıyla can almadan hayat vermenin bir yolu yoktur."

Çok ünlüsünüz Bay Fade, dedi Grace. Lucie telaşla ona baktı: Grace ne oynuyordu *?* "Bir zamanlar bir Gölge Avcısı'na aşık olduğunu duyduğumu hatırlıyorum. Ve onun bir Demir Kızkardeş olduğunu."

"Ne olmuş yani?" dedi Malcolm.

"Annem Adamant Kalesi'ndeki Demir Kızkardeşler'e yeni katıldı, ama o onlardan biri değil. Sessizlik kurallarına bağlı değildir. Sevgilinizin Hisar'da nasıl olduğunu öğrenmesini isteyebiliriz. Sana onun nasıl olduğunu söyleyebiliriz."

Malcolm dondu, zaten solgun olan yüzünün rengi çekildi. "Sen ciddisin?"

Lucie, Grace'den planı hakkında daha fazla ayrıntı istemesini diledi. Bir şekilde Malcolm'a yaklaşıp yardım isteyeceklerini hayal etmişti. Bu tamamen beklenmedik bir durumdu; bu konuda ne hissettiğinden hiç emin değildi.

"Ciddiyiz," dedi Grace. "Lucie benimle aynı fikirde."

Malcolm bakışlarını Lucie'ye çevirdi. Gözleri kararmıştı; neredeyse siyah görünüyorlardı. "Bu gerçekten teklifiniz mi, Bayan Herondale? Anne babanızın haberi olmadan yaptığınızı varsayıyorum?"

"Evet ve evet," dedi Lucie. "Fakat— ailem bana her zaman adaletsizliği düzeltmeyi öğretti. Yapmaya çalıştığım şey bu. Asla ölmemesi gereken biri öldü."

Malcolm acı acı güldü. "Kararlısın değil mi? Bana babanı hatırlatıyorsun. Kemikli bir köpek gibi. İşte bilmeniz gerekenler: Dengeyi yeniden sağlamak için can almadan ölüleri diriltmek mümkün olsa bile, ayrılanların işgal etmesi için bir bedene ihtiyacınız olacaktır. Çürümemiş bir beden. Ama ne yazık ki, şimdiye kadar mutlaka bilmeniz gerektiği gibi, çürümek ölülerin doğasında vardır."

"Ama ya birinin hâlâ mükemmel durumda olan bir vücudu varsa?" dedi Lucie. "Sanki boş, ama yine de, um, bozulmamış mı?"

"Yok canım?" Malcolm'un bakışları Lucie'den Grace'e ve tekrar geri döndü. Yenilmiş gibi içini çekti. "Tamam," dedi sonunda. "Söylediklerin doğruysa -ve bana Annabel'den haber getirebilirsen- ondan bir mesaj aldığında geri dön. Burada olacağım."

Başını sertçe eğerek ayağa kalktı. Görüşmelerinin bittiği belliydi.

Lucie ayağa kalktı ve kendini oldukça titrek hissettiğini fark etti. Lütuf çoktan kalkmıştı ve sanki odadan çıkacakmış gibi yaptı, ama Malcolm'un yanından geçerken, Malcolm onun kolunu yakaladı ve ölümcül, sakin bir sesle konuştu.

"Bayan Blackthorn," dedi. "Eğer henüz fark etmediyseniz, uyguladığınız büyü türü benim gibiler üzerinde işe yaramıyor ve ben bunu bir uçarılık, zararsız bir büyü parçası olarak görmüyorum. Ruelle'de bu tür hileleri tekrar dene, sonuçları olacak."

Kolunu uzağa fırlattı; Grace, başı eğik, odadan fırladı. Bir an için, diye düşündü Lucie - ama hayır. Mümkün değildi. Grace'in gözlerinde parlayan yaşları görmüş olamazdı.

"Büyüden kastın ne?" dedi Lucie. “Grace onun hayatını kurtarmak için büyü yapamaz. bilmeliyim."

Malcolm uzun bir süre Lucie'ye baktı. "Farklı türde büyüler vardır," dedi sonunda. "Bayan Blackthorn erkeklerin kendilerine ihtiyaç duyulmaktan hoşlandıklarını bilen türden biri. Çaresizlik ve flört oynuyor.”

"Humph," dedi Lucie. Dünyanın kadınlara koyduğu sınırlar göz önüne alındığında, genellikle erkeklerden yardım istemekten başka seçeneklerinin olmadığını belirtmekten kaçındı.

Malcolm omuz silkti. "Tek söylediğim, o kıza güvenmemen gerektiği," dedi. "Karar tabii ki size kalmış."

Ariadne, Fısıltı Odası'nın kapısını arkasından kapatıp iyice ölçülü bir şekilde kilitleyerek, "Bu *en olağanüstü şey," dedi.* “Grace Blackthorn, Malcolm Fade'in ofisinden fırladı ve Ruelle'den kaçtı. Sence peşinden gitmeli miyim?"

Izgarada ateş yakmışlardı; Anna önünde uzanıyordu, üzerinde sadece bir adamın düğmeli beyaz gömleği vardı. Alevlere doğru uzanan uzun çıplak bacakları bir şiir kadar zarifti. Karnının üzerine yuvarlandı, çenesini avuçlarına dayadı ve "Hayır - seni pek umursamadığını açıkça belirtti. Belki de aynı düşünceyi ona da göstermelisiniz. Ayrıca," diye ekledi Anna, kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, "geceye bunu giyerek girmeyi düşünmüyorsun, değil *mi* ?"

Ariadne kızardı; Sadece vardiyasında olduğunu neredeyse unutmuştu - korsesinden zeytin yeşili bir kurdele geçirilmiş beyaz muslin. Giysilerinin geri kalanı -elbisesi ve ayakkabıları, iç etekleri, çekmeceleri, bantları ve korsesi- odanın etrafına dağılmıştı.

Anna'ya doğru yürümeye başladı ve yanındaki kilimin üzerine düştü. Bu Ariadne'nin Anna'yla tanışmak için Fısıldayan Oda'ya üçüncü gidişiydi ve Anna burayı epey sevmişti. Duvarlardaki gümüş kağıdı, her zaman sera meyveleriyle dolu bakır kaseyi, her zaman gül kokan ateşin dumanını severdi. "Bana karşı kaba değil," dedi düşünceli bir şekilde. “Kibar ve soru sorulduğunda yanıtlar veriyor, ama gerçekten *orada değil* .”

Anna sırtüstü yuvarlanarak, "Muhtemelen James'in hayatını nasıl mahvedebileceğini düşünmekle meşgul," dedi. Yakut kolyesi boğazında parlıyordu. "Buraya gel," dedi usulca, kollarını kaldırarak ve Ariadne onun üzerine kaydı.

Anna uzun boylu ve gevşek uzuvlardı, her hareketi şehvetli bir yayılımdı. Anna, Ariadne'nin vardiyasını tutan kayışları hafifçe çekiştirmek için solgun elini kaldırdığında Ariadne'nin kalbi pır pır etti. Beline kadar kaydı. Anna'nın gözleri safir rengine karardı.

"Tekrar?" Anna'nın elleri sihirlerini çalıştırırken Ariadne fısıldadı. Boğazını, hatta omuzlarını okşayan parmakların nasıl her tarafını ağrıtıp, bir özlem fırtınası başlatabilmesine hâlâ hayret

ediyordu. Aynı şeyleri Anna'ya yapmaya çalıştı ve bazen Anna buna izin verdi. Yine de kontrollü olmayı tercih etti. Ariadne ona dokunduğunda bile kendini hiç kaybetmedi.

"Sakıncası var mı?" Anna cevabı çok iyi bildiğini belirten bir tonda söyledi.

"Numara. Kaybedilen zamanı telafi ediyoruz."

Anna gülümsedi ve Ariadne'yi aşağı çekti. Elleri Ariadne'nin gür, koyu, bağlanmamış saçlarını buldu, dilini Ariadne'nin boğazının çukuru buldu. Parmakları sanki bir keman gibi vücudundan müzik çalıyordu. Ariadne nefesini tuttu. Anna'dan gelen davetiyenin akşam gelip gelmeyeceğini görmek için beklediği her uzun, karanlık kış gününde bunun için yaşıyordu. Katlanmış kağıt parçası penceresinden kayıp girdi, mesaj Anna'nın güçlü, zarif elinde karalandı.

Benimle Fısıltı Odasında buluş.

Vücudu raydan çıkmış bir tren gibi kontrolden çıkmış gibi hissediyordu. Anna'nın gömleğinin düğmelerini buldu, çözdü, çıplak tenini Anna'nınkine bastırdı. Anna'ya yeniden aşık olduğunu biliyordu, eskisi kadar kötüydü ama umurunda değildi. Anna'dan başka hiçbir şey umurunda değildi.

Dünya bir kaleydoskoptaki kırık cam gibi parçalanıp tekrar bir araya geldiğinde, ateşin önüne yattılar, Ariadne Anna'nın yanına kıvrıldı. Anna'nın kolu başının arkasında kıvrılmıştı, mavi gözleri tavana sabitlenmişti.

"Anna," dedi Ariadne tereddütle. "Filomena'ya ne olduğunu biliyorsun - partinden eve geliyor olsa bile, bu senin hatan değildi."

Anna baktı. "Bu düşünceyi kafana ne getirdi?"

Beni öpme şeklin. Sanki bir şeyi unutmaya çalışıyormuşsun gibi.

Ariadne omuz silkti.

"Ari," dedi Anna alçak, boğuk sesiyle. "Çabanı takdir ediyorum ama duygularım hakkında endişelerim varsa konuşacak çok arkadaşım var."

Ariadne doğruldu, kollarını vardiyasının kayışlarından geçirdi. "Arkadaş değil miyiz?"

Anna iki elini başının arkasına koydu. Gül kokulu ışıkta, narin vücudunun çukurları ve çukurları ışık ve gölgeyle yumuşak bir şekilde tanımlanıyordu. "İlk konuştuğumuzda çok net olduğumu düşünüyorum" dedi sakince. "Duygularımın aşk romanlarına bağlı kalmamasını seçiyorum. İnsanlara kalbinizi verdiğinizde, onlara sizi incitme fırsatı verirsiniz ve bu da acıya yol açar. Birbirimize kırgın olmamızı istemezsin, değil mi?"

Ariadne ayağa kalkmıştı. Etrafa atılmış kıyafetlerini aramaya başladı. Geçmişte, yeterince hızlı giyinmediğinde, erkeksi kıyafetlerini giyip çıkarması çok daha kolay olan Anna, onsuz ayrılmış ve onu Ruelle'den kendi yolunu bulmasına bırakmıştı. "Numara."

Anna oturdu. "Sana karşı dürüst değilim, Ari. Size tam olarak ne teklif etmem gerektiğini söyledim. Yeterli değilse, gidersen seni suçlamayacağım."

Ariadne iç eteğinin içine girdi. "Ayrılmıyorum."

Anna ona gerçek bir merakla baktı. "Neden?"

"Çünkü," dedi Ariadne, "bir şeyi çok istediğinde, o şeyin gölgesini kabul etmeye hazırsın. Sadece bir gölge olsa bile."

LONDRA : HEPHERD PAZARI _ _

Adam yarı yarıya bardan çıkıp meydana girdiğinde, kirli bir şafaktı , ağır gri bulutların çatlaklarından sızmaya başlayan sarı bir ışıktı. Yarım Ay Sokağı'na doğru topallayarak yürüdü, merkez meydanda sıralanan karmakarışık dükkanların -manavlar, kasaplar- yanından geçti. Yakın mahallelere ve pisliğe rağmen mahallenin çekiciliği vardı, ama adam bunu fark etmedi. Ye Grapes'teki son patron değildi, ancak diğerleri kendilerini bilinçsizce içmişlerdi ve yakında arka kapıdan ücretsiz bir gezi ile tedavi edileceklerdi, burada gelecek günü beklemek üzere törensizce kaldırıma bırakılacaklardı.

Katil, bir kapıdan diğerine süzülerek avını zorunluluktan çok spor için takip etti. Gizliliğe burada pek ihtiyaç yoktu. Adam sarsılarak sarhoştu, akortsuz küçük bir şarkı söylüyordu, buzlu havayla buluştuğunda nefesi beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. Yıpranmış paltosunda soğuğu hissetmiyor gibiydi.

Kız çok çabuk hazır olmuştu. Katilin kendi kılıcını ona çevirmiş, omzunun derinliklerine saplamıştı. Ölümü dağınık, hızlı ve acımasız olmuştu; daha sonra Limehouse'daki boş bir fabrikada kanlı kanıtları terk ederek sıvışıp saklanmak zorunda kalmıştı. Çabucak iyileşirken, yakınlardaki bir Ourobas iblisinin, cinayet ve kan kokusuyla cıvıltısını ve cıvıltısını duymuştu. Ondan korkmadı; iblisler artık onu akraba olarak tanıyordu.

Ama kızgındı. Bir daha böyle kazalar olmayacaktı.

Katil adımlarını hızlandırdı. Bir, iki, üç adım ve adamın üzerindeydi. Omzunu sertçe tuttu ve etrafında döndürerek soğuk tuğla duvara doğru itti. Adam önce öfkeyle sonra şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ağzı açıldı ve bıçak göğsüne saplanmadan hemen önce dudaklarından tek bir kelime geçti:

"Sen?"

12

R EQUIEM

Bu benim için mezar ettiğin ayet olsun:
Burada olmayı özlediği yerde yatıyor;
Ev denizcidir, denizden ev,
Ve avcı, tepeden eve.

—Robert Louis Stevenson, “Requiem”

Bıçak içeri girdi, kemiği aşındırdı, yumuşak dokuya battı, bıçağın etrafında ve çevresinde kan nabzı attı, sıcak ve bakırımsı bir koku havayı kalınlaştırdı.

James yatakta doğruldu, göğsüne bir acı saplandı. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Boğuldu, hatıralar geri geldi - boş sokaklar, Shepherd Market'in dükkanları ve tezgahları. Gürültülü, aydınlık bardan ayrılan adam, belki de uyumak için gözetlenmemiş bir ahır evi bulmayı umarak daha dar sokaklara doğru ilerliyor.

Katil, bıçak, yine nefret, ateş kadar sıcak nefret.

Ben yeryüzüne ateş getirmeye geldim ve şimdiden tutuşmasını ne kadar isterdim.

Midesinde bir kanser gibi büyümekten korkarak kendini doğrulttu. Yatakta yeterince sert çırpınmıştı. pijamasının üstünü yırtmak için; omzu ve kolu çıplaktı, açık pencereden gelen soğuk havada donuyordu.

Soğuktu, çok soğuktu; bir eliyle adamın kahverengi ceketini kavradı, diğer eliyle bıçağı sapladı...

James aniden nefes alamaz hale geldi. "Hayır," dedi nefes nefese, yatak örtülerini fırlatıp ciğer dolusu havayı içine çekerek. Sendeleyerek pencereye gitti - açık bırakmadığını *biliyordu ;* dün gece iki kez kontrol etmişti ve kapıyı çarparak kapatmıştı.

Adamın sırtüstü gökyüzüne baktığını görebiliyordu. Onu tanıyordu. Kahverengi ceketi, yüzü, sesi.

Elias.

Pantolonunu giydi, titreyen elleriyle gömleğinin düğmelerini ilikledi. Bir kabus, anlamsız bir rüya olsun, bir vizyon olmasın. Belki de sadece dün gece Elias'la kavga ettikleri için bir rüya görmüştü; belki de sırf ona kızgın olduğu için rüyasında Elias'ı görmüştü. Böyle şeyler oldu.

Aşağı katta bir çarpma başladı, biri kapıyı tekrar tekrar çaldı. James çıplak ayakla odasından hızla çıktı ve merdivenleri yırttı. Cordelia çoktan girişteydi, saçları kırmızı bir nehir gibi dağılmış, geceliğinin üzerine bir sabahlık geçirmişti. Risa yanındaydı; kapıyı yırtarak açtı ve Sona Carstairs tökezleyerek içeri girdi.

“Mâmân?” Cordelia'nın sesini panikle yükselterek söylediğini duydu. *“Mâmân?”*

Sona keskin bir çığlık attı. Risa onu kollarına aldı ve Sona yüzünü yaşlı dadısının omzuna gömdü, sanki kalbi kırılacakmış gibi ağladı.

O öldü, Leyla, diye hıçkırdı. "Onu bu sabah buldular. Baban öldü."

Cordelia Sessiz Şehir'i daha önce ziyaret etmiş olsa da, Ossuarium'un içine hiç girmemişti. Şanslıydı, anladı O, James, Alastair ve Sona, Kardeş Enoch'un cadı meşalesinin ışığını takip ederek dar bir koridorda ilerlerken, uyuşmuş bir halde. Daha önce ölümle bu kadar yakın karşılaşmamıştı.

Alastair, Sona'dan sonra Curzon Caddesi'ndeki eve gelmiş ve şaşırtıcı bir sakinlikle Elias'ın cesedinin bir sabah devriyesi tarafından keşfedildiğini ve Sessiz Şehir'e getirildiğini açıklamıştı. Aile, otopsi başlamadan önce onu görmek isterse, Ossuarium'a acele etmeleri gerekecekti.

Cordelia daha sonra olanları sadece küçük parçalar halinde hatırladı. Giyinmeye gitmişti, sanki Kuzey Kutbu buzunun içinden siyah ve donmuş bir denize düşmüş gibi hissizdi. Arabada annesine ve erkek kardeşine katılmak için evden çıktığında, James'in yanında olduğunu görünce uzaktan şaşırmıştı. Ona gerekli olmadığını söylemesine rağmen, Sessiz Şehir'e gelmekte kesinlikle ısrar etmişti. "Yalnızca ailenin gitmesi gerekiyor," dedi ona ve o, "Daisy, ben aileyim" *demişti* .

Farsça taziye sözleri mırıldanmıştı: *Ghame akharetoon basheh.*

Bu senin son üzüntün olsun.

Sona, Highgate Mezarlığı'na kadar durmadan ve sessizce ağlamıştı. Cordelia, Alastair'in Elias'ın ölümüne, incindiğinde sık sık gösterdiği alevli öfkeyle tepki vermesini yarı yarıya bekliyordu. Bunun yerine, sanki içeride teller tarafından destekleniyormuş gibi sert ve boş görünüyordu. Sessiz Şehir'in girişinde onları bekleyen Birader Enoch'la karşılaştıklarında, sanki uzaktan onun tüm doğru şeyleri söylediğini duyabiliyordu.

Cordelia, Jem için içinde bir sancı hissetmişti. Keşke Spiral Labirentte olmasaydı. Keşke onlar için burada olabilseydi: O bir aileydi ve Enoch değildi. Jem biliyor muydu? Anne babasının katilini öldüren amcasının öldüğü söylenmesi ne kadar sürerdi?

Eninde sonunda bir cenaze olacaktı, zannetti şimdi, gözleri Kardeş Enoch'un cadı meşalesine takılmış, önlerinde sallanıyordu. Beklemek zorunda kalacaktı. Elias'ın cesedi incelenecek ve ardından katil yakalanana kadar saklanacaktı: onu yakmayacak ve olası ipuçlarını yok etmeyeceklerdi. Jem o zaman yanlarında olabilirdi, ama sahneyi hayal edemediğini fark etti - Alicante'nin tarlaları, babasının bir odun yığını üzerindeki cesedi, Konsolos yatıştırıcı sözler söylüyordu. Korkunç bir rüya gibi görünüyordu.

Ossuarium'un demir girişi önlerinde yükselirken, taş bir meydana gelirlerken James'in elini tuttuğunu hissetti. Kapıların üzerinde şu sözler yazılıydı:

TACEANT KOLOKİ. EFFUGIAT RISUS.

HIC LOCUS EST UBI MORS GAUDET SUCURRERE VITAE.

Bırak konuşma dursun. Kahkahalar dursun. Ölülerin yaşayanlara öğretmekten zevk aldığı yer burasıdır.

Önlerinde kapılar açıldı, kadim demir menteşeler gıcırdıyordu. Sona, büyük, penceresiz odanın içinde bekleyenler dışında her şeyden habersiz, önden yürüdü.

Ossuarium'un içinde, pürüzsüz beyaz mermerden duvarlar, üstlerindeki kemerli bir tavana kadar yükseliyordu. Duvarlar, çeşitli otopsi aletlerinin asılı olduğu bir dizi düz demir kanca dışında çıplaktı: parlak neşterler, çekiçler, iğneler ve testereler. Viskoz sıvı kavanozları bir dizi rafı kapladı; katlanmış beyaz ipek yığınları vardı - bandajlar, diye düşündü Cordelia, farkına varmadan önce: Ölüleri sarmak için hiçbir neden yoktu. Beyaz ipek şeritler, yakılmak üzere odun ateşine atılmadan önce Gölge Avcıları'nın gözlerini bağlamak içindi. Gelenekti.

Odanın ortasında, ölenlerin cesetlerinin incelenmek üzere yerleştirildiği bir dizi yüksek mermer masa vardı. Amos Gladstone ve Basil Pounceby buraya getirilmişti. incelendi, diye düşündü Cordelia ve Filomena da. Şimdi sadece bir masa işgal edildi. Cordelia, babasından geriye kalan şeyin, uzun beyaz kumaşlarla örtülmüş olarak orada yattığını söyledi, ama kendini buna pek inandıramadı.

Başlayalım mı? diye sordu Enoch, masaya yaklaşarak.

"Evet," dedi Sona. Alastair'e yakın durdu, kolu destek için ona doladı, eli yuvarlak karnındaydı. Gözleri iri ve perili idi, ama konuştuğunda sesi netti. Enoch, Elias'ın vücudunu ortaya çıkarmak için uzun beyaz çarşafları yavaşça geri çekerken çenesini düz tuttu. Eski kahverengi paltosunu giydi, klapaları, altından yoğun kan lekesi olan eski püskü beyaz bir gömleği gösterecek şekilde geriye doğru soyuldu. Teni kandan çekilmiş gibi kül rengindeydi: saçları ve sakalı yaşlı bir adamınki gibi kirli gri görünüyordu.

"O nasıl öldü?" dedi Alastair, bakışlarını babasının vücuduna dikerek. "Diğerleri gibi?"

Evet. Keskin bir bıçakla defalarca bıçaklandı. Yaraları, Filomena di Angelo ve Basil Pounceby'nin cesetlerinde bulduklarımızla aynı.

Alastair taş gözlerle Elias'a baktı. Cordelia, "Dövüş müydü? Onunla saldırganı arasında bir savaş mı?"

Saldırgan, yaralarının incelenmesinden anlaşıldığı üzere önden yaklaştı. Kavga olduğuna dair bir işaret yok. Olay yerinde silah yoktu ve ceset üzerinde Elias Carstairs'in silah çektiğine dair hiçbir kanıt yok.

Alastair, "Muhtemelen çok sarhoştu," diye mırıldandı.

Belki. Enoch'un sesinde nezaket yoktu, ayrıca zalimlik de yoktu. Hiç duygu yoktu. *Ya da belki ona saldıran kişiyi tanıyordu. Ellerindeki yaralardan kendisini korumak için kaldırdığını görüyoruz, ancak o zamana kadar çok geçti, çünkü zaten ölümcül bir yara aldı.*

"Anlamıyorum," dedi Sona boğuk bir fısıltıyla.

"Yani," dedi Cordelia, "Babam kendini savunmak için son ana kadar bekledi."

"Ama neden?" Sona'nın sesi acıyla yükseldi. Elias'ın paltosunun malzemesini eline tutuşturarak yakaladı. "Neden savaşmadın Elias? Bir Büyük İblis'i öldüren sen..."

Anne, yapma, dedi Alastair. "O buna değmez-"

Cordelia daha fazla dayanamadı. Elini James'inkinden kurtararak Ossuarium'dan aceleyle çıktı: ölmüş babasının gri balmumu figüründen, hıçkıran annesinden uzaklaştı.

Ossuarium'un dışındaki taş meydanın hemen yanında dar bir koridor vardı. Cordelia onu geri çevirdi, ancak kendini tamamen karanlığa doğru kıvrılan uzun, ince bir geçidin görüntüsüyle karşı karşıya buldu. Onu yolundan saptırmaya yetecek kadar önseziydi. Duvarlardan birine yığıldı, taşın soğuğu paltosunun yününe sızıyordu.

Bazen, diye düşündü, diğer Nefiller gibi Raziel'e dua edebilmeyi diledi, ama nasıl olduğunu hiçbir zaman tam olarak öğrenememişti. Ailesi, tüm Gölge Avcılarını birbirine bağlayan dine bağlı değildi: onları oldukları gibi yapan, onları güzellik kadar sert, iyilik kadar bağışlayıcı olmayan bir kadere adayan meleğe tapınmak. Raziel'e taptığınızı hatırlamak, korumaya yemin

ettiğiniz kişilerden iyi ya da kötü ayrı olduğunuzu hatırlamaktı. Kalabalık içinde bile yalnız kalabilirsiniz.

"Papatya?" Bu, neredeyse sessizce koridora girmiş olan James'ti. Karşı duvara yaslandı, gözlerini ona dikti.

"Beni takip etmek zorunda değildin." Sesi bir fısıltıydı ve koridorda yankılanıyordu. Üstlerindeki tavan gölgeye dönüştü: Başlarının üstünde bir ayak ya da bin fit olabilirdi.

"Senin yüzünden buradayım" dedi. Gözleri ona çevrildi: gölgelerde siyah beyaz bir şiirdi, saçları soluk teninin üzerindeki koyu boya çizgileri gibiydi. "Ve burada olmak istiyorum. Senin yüzünden."

Titrek bir nefes aldı. "Sadece... Basilias'tan döndüğünden beri ona kızgınım." Kendine karşı dürüst olsaydı, gerçeği Alastair'den öğrendiğinden beri ona kızgındı. "Onu hiçbir zaman evde karşılamadım. Onu asla kabul etmedim. Şimdi o öldü, onunla barışma, onu affetme, onu anlama şansını kaybettim."

"Babam," dedi James ve tereddüt etti. "Babam bana bazen başkasıyla barışamazsın derdi. Bazen bu uzlaşmayı kendi başınıza bulmanız gerekir. Kalbinizi kıran biri çoğu zaman onu onarabilecek kişi değildir."

Kalbini kıran biri. Cordelia babasını düşündü. Aralarında bir daha asla iyi bir an olmayacaktı. Keşke koridorda yürümesine izin verseydi. Lucie anlayacaktı. Keşke ona bir şans verseydi.

Dün gece evden kaçmasını engellemeliydi. Korkunç gerçek, onun gitmesine sevinmiş ve onun adına değil, James'in adına endişelenmiş olmasıydı. Tek düşünebildiği, bir şekilde babasının onu tekrar küçük düşürdüğüydü. *Babam James'e ne yaptı? Ne demişti?* James hiçbir şey olmadığı konusunda kararlı bir şekilde ısrar etmişti, ama midesi bulanıyordu ve erkenden yatmıştı.

"Bunu gördün mü?" o fısıldadı.

O kadar sessizdi ki, James hareket ederken ceketinin taş duvara sürtündüğünü duyabiliyordu. "Neyi görüyor musun?"

"Rüya gördün mü? O ölüyor mu?"

James gözlerini kapatmak için elini kaldırdı. "Evet."

"Aynı katil miydi?" Sesi küçücük ve kuru geliyordu. "Aynı katil, aynı nefret mi?"

"Evet. Ama Daisy-"

Elini karnının üzerine koydu, kollarını etrafına sarmak, parçalanmamak için bir dürtü hissetti. "Bana söyleme. Şimdi değil. Ama eğer bir şey varsa-"

"Bu bize bunu kimin yaptığını söyleyebilir mi? Beynimi zorluyorum Daisy. Herhangi bir şey olsaydı, sana söylerdim, Jem'e, annemle babama haber verirdim..." Başını iki yana salladı. "Eskisinden başka bir şey yok."

"O zaman bana dün gece neden evimize geldiğini söyle." Kuru küçük bir kahkaha attı. "Bir satranç oyunu kazandığımı farz et. Sana bir cevap borçlu olabilirim. Ama bana gerçeği söyle. Ne istedi?"

James, "Para istedi" demeden önce bir duraklama oldu.

"Para?" diye tekrarladı, inanamayarak. "Kaç para? Ne için ihtiyacı vardı?"

James çok hareketsizdi, ancak garip bir şekilde Maske yükselmemişti. Cordelia onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini görebiliyordu. Gözlerindeki acı dolu bakış. Bütün bunları ve daha fazlasını hissetmesine izin veriyordu, diye düşündü. Kendini *göstermesine izin veriyordu* .

"Baban benden beş bin pound istedi," dedi. "Onu nereden bulacağımı düşündü, hayal bile edemiyorum. Annemlere sormam gerektiğini söyledi. O kadar çok paraları olduğunu ima etti,

farkına bile varmayacaklardı. Cirenworth için olduğunu söyledi. Ev masraflarını karşılayamadığını söyledi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı Cordelia, pek çok alternatif olasılık ortaya çıkmasına rağmen. Kumar borçları. Ödenmemiş krediler. Kararsız puanlar. "Neden bana söylemedin?" Vücudu ateş ve buz gibiydi - öfke ve umutsuzlukla yanıyor ve donuyordu. "Başının dertte olduğunu bilseydim, ona yardım edebilirdim."

"Hayır," dedi James sessizce. "Yapamazdın."

"Karda sokağa çıkmasını engelleyebilirdim..."

James, "Para eksikliğinden ölmedi" dedi. "Soğuktan da ölmedi. Öldürüldü . "

Cordelia, James'in mantıklı davrandığını biliyordu ama mantıklı bir nedeni yoktu. Öfkeyle patlamak istedi, yok etmek istedi bir şey. "Ona beş bin vermenize gerek yoktu - onu güvenli bir şekilde eve götürmesi için biraz, biraz para verebilirdiniz."

James'in gözlerinde bir şey parladı. Kızgınlık. O altın gözleri daha önce hiç öfkeli görmemişti, ona değil. Hastalıklı bir mutluluk duydu: şimdi hiçbir şey hissetmek yerine öfke duyuyordu. Umutsuzluk hissetti. James'i incitmenin ıstırabını hissetti, bu dünyada yapmak isteyeceği son şeydi.

"Ona hiç para vermiş olsaydım, barda harcamak için dışarı çıkacaktı ve yine de sarhoş olacak ve yine de öldürülecekti. Ve yine de beni suçluyorsun çünkü onun kendi seçimlerinin-"

"Kordelia."

Döndü, Alastair'in dar koridorun girişinde durduğunu gördü. Cadı ışığıyla arkadan aydınlatılmıştı; saçlarının kenarlarını ışığa çevirerek ona boyadığı zamanı hatırlattı. "Kardeş Enoch, veda etmek istiyorsan, şimdi olmalı diyor."

Cordelia mekanik bir şekilde başını salladı. "Geliyorum."

Gitmek için dönmeden önce James'in yanından geçmesi gerekiyordu; yaptığı gibi, omuzları fırçaladı. Onu takip etmeden önce onun hayal kırıklığıyla iç çektiğini duydu. Sonra tekrar meydana çıktılar ve Alastair'i takip ederek Ossuarium'a girdiler, burada Sona, Elias'ın cesedinin yanında duruyordu. Enoch birader de oradaydı, ellerini bir rahibin elleri gibi önünde kavuşturmuş, hareketsizdi.

James çift kapının yanında durmuştu. Cordelia ona bakmadı; yapamadı. Alastair'in elini tuttu ve mermer zemini geçerek babasının yattığı yere gitti. Alastair onu yanına çekti. Annesi kımıltısız duruyordu, gözleri kızarmış ve şişmiş, başı eğik.

, "Ave atque vale," dedi. "Selam ve elveda baba."

, "Ave atque vale," diye tekrarladı. Cordelia geleneksel vedayı kendisinin de söylemesi gerektiğini biliyordu ama boğazı kelimelere sığmayacak kadar dardı. Bunun yerine uzanıp babasının elini tuttu, çarşafın nerede olduğu ortaya çıktı. geri çevrildi. Soğuk ve katıydı. Babasının eli değil. Küçükken onu kaldıran ya da antreman yaparken kılıcını yönlendiren el değildi. Yavaşça göğsüne koydu.

Vücudu sertleşti. Elias'ın Yolculuk rünü -her Gölge Avcısı'nın baskın elinin arkasında taşıdığı rün- kayıptı.

Filomena'nın boş yelken bezi fabrikasında yankılanan sesini tekrar duydu. *Benden aldı. Benim gücüm. Benim hayatım.*

Onun gücü.

Enoch, diye düşündü. *Filomena di Angelo'nun bir Güç runesi olup olmadığını biliyor musunuz?*

Sessiz Kardeşler şaşırmış görünmüyorlardı. Yine de Cordelia, Enoch'tan yayılan bir tür şaşkınlık hissetti. *Bilmiyorum ama cesedi İdris'te, Kardeş Shadrach ile birlikte* dedi . *Eğer bu önemliyse, ondan onu muayene etmesini isteyeceğim.*

Bu çok önemli, diye düşündü.

Enoch neredeyse belli belirsiz başını salladı. *Konsolos birazdan burada olur. Kalmak ve onu kabul etmek istiyor musunuz?*

Sona elini gözünün önünden geçirdi. Dürüst olmak gerekirse, buna dayanamıyorum, dedi. "Tek dileğim eve gitmek ve çocuklarımın da yanımda olması..." Sözünü kesti, zayıf bir şekilde gülümseyerek. "Elbette özür dilerim Leyla. Kendi evin var."

"James bu gece seninle kalmama aldırmaz, *Mâmân* ," dedi. "Yapacak mısın, James?" Tartışmalarının izlerinin onun gözlerinde görünüp görünmeyeceğini merak ederek James'e baktı. Ama ifadesizdi, Maske sıkıca yerine oturmuştu.

"Tabii ki değil. Sizi ne rahatlatacaksa Bayan Carstairs," dedi James. "Risa'nın da sana gelmesini ve Cordelia'nın dilediği eşyalarını getirmesini sağlayacağım."

Cordelia, "İstediğim tek bir şey var," dedi. "Sadece Lucie'yi görmek istiyorum. Lütfen—lütfen ona bildirin."

James Sessiz Şehir'den ayrıldığında hemen eve dönmedi. Bir fayton taksiye binmeyi planlamıştı ama Curzon Sokağı'na Cordelia olmadan dönme fikri çok acı vericiydi. Onu hayal kırıklığına uğrattığını hissetmekten kendini alamıyordu.

Kendini Highgate Mezarlığı'nın mezar taşları arasındaki karlı koridorlarda dolaşırken buldu, buraya en son ne zaman geldiğini hatırladı - Matthew ve Cordelia'nın yardımıyla Belial'in çalıntı diyarına doğru yola çıktığı zamanı. Bu türbelerin, bu eğilmiş ağaçların ve heybetli taş meleklerin arasında neredeyse ölecekti. Şimdi bile bazen nasıl hayatta kaldığını merak ediyordu ama şüphesiz bildiği bir şey vardı: Cordelia hayatını kurtarmıştı.

Ona gerçeği söylemeliydi. Başının üzerindeki alçak bir dala vahşice vurdu ve gümüşi kar tanecikleri yağdı. Kar ve buz, mezar taşlarının çoğunun yüzlerini kapatmış, yalnızca ara sıra görünen şu sözcükleri bırakmıştı: SEVGİLİ , KIYMETLİ ve KAYIP .

O ve Cordelia'nın karşılıklı keskin sözler sarf etmeleri yeterince kötüydü. Bir şekilde ona söylemenin bir yolunu bulamamış olması çok daha kötüydü: *Babanın ölümünü rüyamda görürken bana baktı. Beni, rüya benliğimi tanıyor gibiydi. Kim olduğumu biliyordu.*

Korkarım bunun bir nedeni vardı. Korkarım bu rüyalar sadece rüyalardan daha fazlası. Hatta, vizyonlardan daha fazlası.

Ayrıntıları istemediğini söylemişti ve gerçeği saklamasına izin vermişti. Ama şimdi başka bir şey düşünemiyordu. Elias'la ilgili hatırası, yüzü şaşkınlık ve korkuyla buruştu, gözlerindeki tanıma, James'i karda volta atıp botlarıyla beyaz bulutları tekmelemeye gönderdi. Aklından Cordelia'ya yalvardı:

Kabuslarım sadece cinayetlerin olduğu gecelerde gelir. Uyandığımda pencerem açık, sanki uykumda kilidini açıp genişçe fırlatmışım gibi. Ve neden? Yani biri içeri girebilir mi? Yani kendim çıkabilir miyim?

Bu fikre karşı çıkan gerçekler vardı. Gecelikleriyle Londra sokaklarında yalın ayak mı dolaşıyordu? Öyleyse, kesinlikle üşütecekti. Eve geldiğinde elindeki kanı yıkıyor muydu? Zihni

bunun birazcık bile farkında olmadan bu nasıl mümkün olabilirdi? Ve Filomena onu katili olarak tanımamış gibiydi - ama o kanlı pelerini fabrikada bulmuşlardı; eğer saldırgan onu takmış olsaydı, yüzü kapüşon tarafından gizlenmiş olabilirdi.

Ya bensem, Daisy? Ya Belial bir şekilde beni kontrol ediyorsa, beni bir katil yapıyorsa, ellerimi kanıyorsa?

Ama Belial gitti, James. Cordelia'nın sesi, ona her şeyi anlatmak istemesine neden olan o ses, yargılama değil, sadece nezaket vaat eden o ses. *En azından bir asırdır, dedi Jem.*

James durdu, Mısır lahitlerinin oymalarıyla süslenmiş mermer bir mozolenin duvarına yaslandı. Yüzünü ellerinin arasına aldı. *O bir Cehennem Prensi. Kim bilir neler yapabilir? Hayatımı merak ederek yaşayamam ya da bir tür tehditsem kendimi özgür bırakamam. Bilmem gerek.*

Bilmeliyim.

Grace, küçük odasının penceresinden Bridgestock'ların kasaba evine baktı. Evdeki herkesin gitmesini saatlerce beklemişti. Engizisyoncu bir toplantı için Enstitü'ye gitmişti; Ariadne ve annesi telefonları ödüyordu. Grace'i kendileriyle birlikte gelmesi için davet etmişlerdi, ama o her zaman yaptığı gibi reddetmişti. Dördünün gergin bir konuşma yaptığı Bridgestock'larla yemek yemekten nefret ediyordu. Büyü, büyücülük ve bilim üzerine kitaplarının onu beklediği odasına gitmek için nadiren bekleyebilirdi.

Odası küçüktü ama güzel döşenmişti. Pencereden küçük bir manzara bile vardı: Cavendish Meydanı'ndaki ağaçların tepeleri, gri gökyüzüne karşı çıplak ve siyah sallanıyordu. Kapının kilitli olduğundan emin olmuştu; düz beyaz giymişti giyin ve saçını bırak. En iyisi olabildiğince masum görünsün.

Makyaj masasının üst çekmecesinden bir cadı ışığı rune taşı çıkardı. Charles'tan kendisine bir tane vermesini istemişti ve elbette bunu yapmaktan başka seçeneği yoktu. Daha fazlasını istemekten çekindi, şüphe uyandırmak istemedi.

Adamalar *elinde* su gibi serin ve pürüzsüz hissetti. Makyaj aynasındaki yansımasını izleyerek dudaklarına götürdü. *Adamas beyazdı, gümüş parçalarıyla vurulmuştu* : saçıyla aynı renk. Gözleri büyümüştü ve korkmuştu. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ve belki de böylesi daha iyiydi.

Taşı dudaklarına götürdü ve konuştu. "Anne," dedi, sesi alçak ve netti. “ *Denetim.* Dinlemek."

Yansıması dalgalandı. Uzun soluk saçları demir grisine döndü, gözleri çamurlu bir yeşile karardı. Yüzünde çizgiler gezindi. Ürpermek, uzaklaşmak istedi ama yine de tuttu. Baktığı kendi yansıması değildi, dedi kendi kendine. Bir pencereden bakıyor, bir yol açıyordu.

Tatiana Blackthorn camdan ona gülümsedi. Basit gri bir elbise giymişti ve saçları Demir Kızkardeşler tarzında uzun örgülerle toplanmıştı. Gözleri değişmemişti: Keskindi, hesaplıydı.

Tatyana neşeyle gülümsedi. "Adamant Kalesi'nde kapana kısılmış zavallı anneni unutmuş olabileceğini düşündüm."

Seni sık sık düşünüyorum anne, dedi Grace. "Ama beni izliyorlar, biliyorsun. Yalnız olmak zordur."

"Öyleyse neden şimdi ulaşıyorsun?" Tatyana kaşlarını çattı. "Birşeyler ister misin? Sürgün edilmeden önce Engizisyoncu ile anlaştım: Bridgestock'ların sana yeni elbiseler alması için bol bol para olmalı. Kızımın yetersiz donanıma sahip olduğunu söylemene izin vermeyeceğim."

Grace, annesinden para istememesine itiraz etmeye çalışmadı; hiçbir zaman nokta yoktu. "Bu Malcolm Fade hakkında," dedi. "Onu kendi tarafımıza almaya yakınım."

"Ne demek istiyorsun?"

Bize yardım edeceğini, dedi Grace. "Jesse ile. Chiswick House'daki çalışma odasındaki *aletheia kristalini* hatırlıyor musun ? Annabel Blackthorn'un duruşmasını gösteren mi?"

Tatiana sabırsızca yaptığını belirtti.

Grace, Hisar'a sürgüne gönderildi, dedi. "Malcolm ile olan ilişkisi yüzünden. Ama onunla konuşabilirsen -belki ona bir mesaj iletirsen-"

Tatyana kahkahayı patlattı.

Grace, çocukken sık sık yaptığı gibi, kendini soğuk ve küçük hissederek kıpırdamadan oturdu. Annesinin alaycı kahkahası, eriyen buzun çatlaması kadar kırılgandı.

Bir mesaj, dedi Tatiana sonunda. " *Annabel Blackthorn'dan* . Grace, neredeyse bir asırdır ölü." Güldü; gözlerinde gerçek bir zevk vardı. "Karaçalılar onu öldürdü. Kendi ailesi. Onun Demir Kardeş olduğu hikayesi Malcolm'u kandırmak için sadece bir yalandı. Ne *yaptığı* umurlarında değildi - bir büyücü her zaman faydalı olabilir. Ama Annabel onların kızıydı. Onlar eski bir Nefilim ailesiydi. Cornwall Enstitüsü'nü yönettiler. Onları utandırmıştı, bu yüzden ölmek zorunda kaldı." Neşeli görünüyordu. "Sana Nefilimlerin vahşi olduğunu söylemiştim."

Grace'in midesi düştü. "Emin misin?"

"Kanıt kristalde," dedi Tatyana. "İzleyin isterseniz; nerede olduğunu biliyorsun. Sana daha önce hepsini göstermemiştim, ama madem bu belayı karıştırmayı başardın, sen de her şeyi biliyor olabilirsin."

"Ama Malcolm'un yardımına ihtiyacımız var anne. Bize Jesse'yi nasıl yetiştireceğimizi gösterebilir..."

Tatiana kuru bir sesle, "Öyleyse önceden düşünmeliydin, değil mi?" dedi. "Bütün bu yıllar boyunca gerçek, Meclis tarafından, diğer büyücüler tarafından Fade'den gizlendi - dilerse Spiral Labirent'in ona neler söyleyebileceğini kim bilebilir? o yapmayacak onu söyleyen kişi olduğun için teşekkür ederim. Sana bunun sözünü verebilirim."

Neden daha fazla umursamıyorsun? Grace düşündü. *Jesse'yi geri istemiyor musun?*

Ama tek söylediği, "Üzgünüm anne," oldu.

Tatyana'nın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Şimdi şimdi. Kardeşinden vazgeçtiğin için endişelenmeye başlamıştım. Ailen üzerinde. Konsolos'un gelini olma telaşında bizi unutmuşsun."

Seni asla unutamam, dedi Grace. Gerçek buydu. "Anne - kristal nerede?"

Tatiana'nın gözleri parladı. "Sana tam olarak nerede bulacağını söyleyebilirim," dedi. "Karşılığında sizden yalnızca James Herondale'i Curzon Caddesi'ndeki yeni evinde ziyaret etmenizi rica ediyorum. Yeni geliniyle olan hayatını çok merak ediyorum. Yaşlı bir kadının merakını giderdin, değil mi canım?"

James nihayet Curzon Sokağı'na döndüğünde gün batımına yaklaşıyordu: Gökyüzü safirden kehribar rengindeydi. Effie'nin kendisini beklediğini, somurttuğunu gördü: Effie ona Mutlu

Hırsızların saatlerdir salonda sayısız bardak çay talep ettiğini söyledi. Sonunda konsolos geldi, çiçekler ve başsağlığı dilekleriyle geldi ve sokağa çıkma yasağı yaklaşırken çocukların eve dönmelerini talep etti. Matthew (Effie'nin ondan biraz hoşlandığı görülüyordu) odasında James'i bekleyen bir not bırakmıştı. Risa, Kensington'a paketlenmiş bir valizle ve ayrıca kendini açıklamadan gitmişti ki bu Effie'nin çok kaba olduğunu düşündü ve bunu söylemekten çekinmedi.

James başını salladı, zar zor dinledi ve sonunda yapması gereken bir şey olması için ceketini kaldırması için ona verdi. Tek istediği yalnız kalmaktı. Yapması gereken bunu gerektiriyordu. Arkadaşlarını özlediğine, o dönmeden önce gittiklerine neredeyse suçluluk duygusuyla sevindi. Onlara şüphelerinden bahsetmiş olsaydı, kalmakta ısrar ederlerdi. onunla ing. Bunu daha yukarı çıkmadan ve yorgun yorgun yatağında oturup Matthew'un notunu açmadan önce biliyordu.

Jamie bach-

Elimde olsa kalırdım, biliyorsun, ama Konsolosla tek başına savaşmak imkansız, özellikle de o kişinin annesiyse. Neddy'ye bir not göndermek istersin diye piyano masasına bir şilin bıraktım ve eğer istersen, hepimiz doğrudan senin etrafında toplanacağız. Seni tanıdığım için, kendi başına olmak istediğinden şüpheleniyorum ama benden bunu bir günden fazla kabul etmemi bekleme. Ayrıca, şilini geri bekliyorum, seni cimri piç.

senin,
Matta

James notu katladı ve gömleğinin cebine kalbine yakın bir yere koydu. Pencereye baktı. Karanlık geliyordu. Artık geceye ya da kendi aklına güvenemiyordu. Azmi ancak eve dönerken sertleşmişti: kendini test edecekti. Bir kez öğrendiğinde, gerçek ne olursa olsun arkadaşlarıyla yüzleşebilirdi.

Yukarı çıktı ve eğitim odasında yoğun bir şekilde dokunmuş bir ip buldu. Yatak odasına döndü, kapıyı sıkıca kapadı ve yalınayak ve ceketsiz ama aksi halde tamamen giyinik halde yatağına uzandı. Bacaklarını ve bir kolunu karyola direklerine bağlamak için bildiği en güçlü düğümleri kullanmaya başladı. Effie elinde bir çay tepsisiyle odaya daldığında, o sadece bir elini kullanarak diğer kolu bağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

İpleri gördüğünde, tepsiyi dikkatlice yatağın yanındaki küçük masaya koymadan önce bir an dondu.

"Ah, Effie, merhaba." James yatak örtülerini iplerin üzerinden itmeye çalıştı ama bu imkansızdı. Serbest kalan elini havadar bir şekilde salladı. "Ben sadece - bunun dolaşım için iyi olduğunu duymuştum."

Effie içini çekti. “Ücretlerimde bir artış bekliyorum, yapacağım” dedi. "Ve akşam izin alıyorum. Sadece beni durdurmaya çalış.”

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Ne yazık ki tepsiyi ulaşamayacağı bir yere koymuştu ve James bu işi ikinci kez iplerle yapmak istemiyorsa, bu gece çay içmeden idare etmek zorunda kalacaktı.

Lamba da erişilemezdi ama James'in bütün gece açık tutmayı amaçladığı için bu bir sorun değildi. Bıçağının yakında olduğundan emin olmuştu ve planı onu hafifçe avucunda tutmaktı. Eğer uyursa, bıçağı kendini acıyla uyandıracak kadar sıkardı.

Katil olmadığını kendine kanıtlamak anlamına geliyorsa, biraz kan hiçbir şey değildi.

Öğleden sonranın çoğu bulanıktı. Cordelia, Cornwall Gardens'a döndü ve Alastair'in Sona'yı, Sona'yı yatağına yatırmasına yardım etti, Sona'nın arkasına yaslanmış bir yastık, gözleri için serin bezler vardı. Sona ağlarken annesinin ellerini tuttu ve Elias'ın artık üçüncü çocuğunu asla göremeyeceğini düşünmeye dayanamadığını defalarca tekrarladı. Tek başına, ailesi olmadan, sevildiğini bilmeden öldüğünü.

Cordelia, Alastair'e fazla bakmamaya çalıştı; O onun ağabeyiydi ve onu kendisi kadar çaresiz görmek ona acı veriyordu. Sona konuşurken başını salladı ve annesine sonunda her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Bir noktada Risa, Cordelia'nın birkaç eşyasını tutan küçük bir valizle geldi ve devraldı. Cordelia, ancak Risa'nın Sona'ya laudanum ile bağcıklı çay verdiği için minnettar olabilirdi. Yakında annesi uyuyacak ve bir süre unutacaktı.

O ve Alastair oturma odasına gittiler ve bir gemi enkazından sağ kalanlar gibi sessiz ve şok içinde divanda yan yana oturdular. Bir süre sonra, Lucie nefes nefese ve ağlamaklı bir halde geldi. James gerçekten de Enstitü'ye Cordelia'nın isteğini taşıyan bir koşucu göndermişti. Alastair, Cordelia'ya kalabileceğini ve eğer gelirse ziyaretçi kabul edebileceğini söyledi; o ve Lucie yukarı çıkıp dinlenmeli. Hepsi çok azının taziye için geleceğini biliyordu: Elias ne iyi biliniyor ne de seviliyordu.

Cordelia elbisesinden geceliğine geçerken Lucie çay almaya gitti - eski kıyafetlerinin birçoğu hala çekmecelerde katlanmış durumdaydı. Yatağa tırmandı. Güneş henüz batmamasına rağmen bitkin hissediyordu.

Lucie döndüğünde, Cordelia sıcak, mürekkep kokulu omzunda biraz ağladı. Sonra Lucie çayını doldurdu ve birlikte Elias'ı anımsadılar - Cordelia'nın tanıdığı gibi Elias değil, her zaman tanıdığını sandığı babası. Lucie, onlara Cirenworth'deki çitlerde en iyi böğürtlenlerin nerede bulunduğunu ya da onları Devon sahilinde ata binmeye götürdüğü günü nasıl gösterdiğini hatırladı.

Güneş çatıların altından kaymaya başladığında, Lucie isteksizce ayağa kalktı ve Cordelia'nın başının tepesini öptü. "Çok üzgünüm canım" dedi. "Bana ihtiyacın olursa, her zaman burada olacağımı biliyorsun."

Lucie daha yeni gitmişti ki Cordelia'nın kapısı yeniden açılıp Alastair içeri girdi; son derece yorgun görünüyordu, ağzının ve gözlerinin kenarlarını aşağı çeken ince çizgiler. Siyah boyanın bir kısmı saçından dökülmüştü ve içinde hala koyu renkli saç telleri arasında uyumsuz sarı parçalar vardı. Yatağının kenarına oturarak, “ *Mâmân* nihayet uyudu” dedi. “Bu çocuğun babasını asla tanıyamayacağı konusunda Risa'ya defalarca ağladı. Ben diyorum ki: şanslı çocuk.”

Başka bir zamanda başka bir Cordelia, böyle bir şey söylediği için onu azarlayabilirdi. Bunun yerine yastıklara yaslandı ve yanağını okşamak için uzandı. Biraz zordu - Alastair'in ne zaman tıraş olmaya başladığını hatırlamakta güçlük çekti. Babası ona nasıl yapılacağını öğretmiş miydi? Kravat nasıl bağlanır, kol düğmeleri nasıl takılır? eğer o vardı, hatırlayamıyordu. Alastair *joon* , dedi. “Çocuk şanslı olacak ama babamız öldüğü için değil. Çünkü sana bir kardeş gibi sahip olacak.”

Alastair yüzünü onun avucuna çevirerek bir eliyle bileğini kavradı. "Yas tutamam," dedi boğuk bir sesle. "Kendi babamın yasını tutamam. Bu benim hakkımda ne diyor?”

Cordelia, "Bu aşk karmaşık," dedi. "Öfke ve nefretin yanında yatıyor, çünkü sadece gerçekten sevdiğimiz kişiler bizi gerçekten hayal kırıklığına uğratabilir."

"Dün gece sana bir şey söyledi mi?" Alastair dedi ve gözlerini büyüttüğünde sert bir şekilde ekledi, "Curzon Caddesi'nden birkaç blok ötedeki Shepherd Market'te öldü. Evinizi ziyaret ettiğini varsaymak büyük bir adım değildi.”

Cordelia, "Bana hiçbir şey söylemedi," dedi. Alastair bileğini bırakmıştı; parmaklarını düşünceli bir şekilde birbirine kenetledi. "James'le konuştu. Ondan para istedi."

"Kaç para?"

"Beş bin pound."

"Lanet olsun," dedi Alastair. "Umarım James onu kulağında bir pire ile göndermiştir."

“Ona hiç para vermemesi gerektiğini düşünmüyor musun?” dedi Cordelia, cevabı bildiği halde. "Cirenworth için olduğunu söyledi."

"Eh, değildi," dedi Alastair. “Annemizin parası Cirenworth için ödendi. Öte yandan babamızın Londra'nın her yerindeki barlarda ve kumarhanelerde borcu vardı - yıllardır borçluydu. Sadece bu borçları ödemeye gidecekti. James için iyi, hayatım boyunca konuşacağımı asla düşünmediğim kelimelerdi.”

Korkarım o kadar anlayışlı değildim, diye itiraf etti Cordelia. "Babamı karda gönderme konusunda ona sert çıkıştım, ama bunun onun hatası olmadığını biliyordum. Bu *benim hakkımda* ne diyor ?”

Alastair sessizce, "Bu keder bizi deli ediyor," dedi. "James yapacak anlaşıldı. Babalarının öldüğü gün hiç kimsenin en iyi davranışlarını sergilemesi beklenmez.”

O kadar basit değil, diye fısıldadı Cordelia. "Cortana'da bir sorun var."

Alastair'in gözleri parladı. "Cortana mı? *Kılıcından mı* bahsediyoruz ?”

"En son savaşta kullanmayı denediğimde -ve ayrıntıları sorma, sana söyleyemem- aniden kabzası sanki kömürlerin içindeymiş gibi alev alev yandı. Buna tutunmanın bir yolu yoktu. Onu düşürdüm ve James orada olmasaydı öldürülürdüm.”

"Bu ne zamandı?" Alastair sarsılmış görünüyordu. "Eğer bu doğruysa-"

Cordelia ona bakmadan, "Doğru ve çok uzun zaman önce olmadı, ama - neden olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Çünkü artık buna layık değilim."

"Değmez? Neden böyle olsun ki?”

Çünkü bir yalanı yaşıyorum. Çünkü benim evliliğim bir sahtekarlık. Çünkü James'le her konuştuğumda ve onu sevmiyormuşum gibi davrandığımda, yüzüne karşı yalan söylüyorum.

"Cortana'yı almana ihtiyacım *var* , Alastair. Artık beni seçmiyor.”

Bu çok saçma, dedi Alastair neredeyse öfkeyle. "Bir sorun varsa, o kılıçtır, sen değil."

"Fakat-"

"Kılıcı Sessiz Kardeşler'e götür. Baksınlar. Cordelia, Cortana'yı almayacağım. Kılıcın gerçek sahibi sensin.” Ayağa kalktı. "Şimdi biraz uyu. Çok yorgun olmalısın."

G YARIŞI : 1899

Tatiana bir gün kahvaltıdan sonra gelişigüzel bir şekilde, "Herondale çocuğundan gelip çalılarımızı kesmesini isteyeceğim," dedi .

Grace hiçbir şey söylemedi. Aradan iki yıl geçmişti ama annesinin bir zamanlar Paris'te kendisine gösterdiği onayı bazen kaçırıyordu. Döndüklerinde, Tatiana Grace'in Jesse'ye yaptıklarının ayrıntılarını anlatmasını yasaklamıştı ve Grace'in iknaya ihtiyacı yoktu. Jesse'nin ne yaptığını bilmesini istemiyordu. Onun korkunç bir insan olduğunu düşünmüş olabilir ve Grace buna dayanamazdı. Jesse'nin, Tatiana ondan zorlasa bile, birinin vasiyetini asla zorlamayacağını biliyordu. Ama yapılacak bir karşılaştırma yoktu. Tatiana oğluna asla elini kaldırmazdı ve ona asla isteyerek büyücülük aşılayamazdı. Tatiana'nın oğlu ve kızı için farklı kuralları vardı. Onları sorgulamanın bir anlamı yoktu.

Tatiana pencereden malikane duvarlarına baktı. “Dikenler kapıları aşırı derecede büyütmüş. Kendimizi kurdelaya kesmeden onları zar zor açıp kapatabiliyoruz. Fena ihtiyaç var."

Grace şaşırmıştı. Annesi normalde bir evin bakımının yapılması gerektiği fikrine aşina değildi, hatta kırıldığında onarılır. Grace, nefret edilen Herondales'in yaz için çok uzak olmayan kendi aile malikanesinde kalmaya geldiklerini ve her ikisi de onun yaşlarına yakın bir erkek ve bir kız olduğunu biliyordu. Daha önce yazları gelmişlerdi ve Tatiana onlarla buluşmasını her zaman yasaklamıştı. Onlarla bir ilgimiz olmasını istemediğini sanıyordum, dedi dikkatle.

Tatyana gülümsedi. "Çocuğu büyünün altına almanı istiyorum James."

Bu daha da kafa karıştırıcıydı. "Ona ne sormamı istiyorsun?" Annesi James Herondale'den ne isteyebilirdi ki?

"Hiçbir şey," dedi Tatyana, kurnaz görünerek. "Henüz değil. Sadece seni sevmesini sağla. Beni eğlendirecek."

Annesinin tüm lanetlerinden ve aile üzerinde yaygara koparmasından sonra Grace, Herondale adıyla ufka canavarca bir şey gelmesini bekliyordu. James, tamamen normal bir çocuk olduğu ortaya çıktı, ancak Paris'te tanıştığı fahişelerden çok daha arkadaş canlısı ve kolaydı ve bakılamayacak kadar da kötü değildi. Ve bunun yalnızca annesinin emirlerine hizmet ettiğini bilmesine rağmen, arkadaşa aç kalmıştı ve James onunkini memnuniyetle karşılıyor gibiydi. Hayalet olmayan biriyle konuşmak güzeldi. Kısa süre sonra her akşam sohbet ediyorlardı ve James'in Blackthorn Malikanesi'nde kendisine ihtiyaç duyulacak gün sayısını uzatmak için çalı kesme görevlerinden kaçtığını görebiliyordu.

Onun gücü müydü? Tam olarak emin değildi. James'ten onu ziyaret etmesinden başka bir şey istememişti ve o da istekliydi, ama James'in bunu herhangi bir büyülenmeden yapmış olabileceğini düşündü. Ayrıca yalnız olmalı, yakınlarda hiç arkadaşı yok ve nazik bir ruhu vardı.

Bir noktada, gelişigüzel bir şekilde, "Yarın gece seni burada görecek miyim?" dedi. Daha önce onlarca kez sorduğu türden bir soruydu.

James kaşlarını çattı. "Hayır," dedi. "Yarın gece, ablamın Zalim Prens James hakkındaki devam eden şaheserinin son bölümünün okunmasına çağrıldım."

"Ey?" dedi Grace, bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi.

"Açıkçası," dedi James, ağzı bir yana kıvrılarak, "bu bölümde Zalim Prens James, Prenses Lucie'yi gerçek aşkı Dük Arnoldo'dan uzak tutmaya çalışıyor ama o bir domuz bataklığına düşüyor. Sürükleyici şeyler."

Grace somurttu - bu daha önce James'le kullanmadığı bir ifadeydi, ama Paris'teki zamanından beri çok pratiği vardı. "Ama seni görmeyi çok isterim," dedi kederli bir sesle. Ona doğru eğildi. "Yine de yarın akşam beni görmeye gel. Ailene, annemin seni tehdit ettiğini ve çalışman gerektiğini ya da onun gazabını göze alman gerektiğini söyle."

James güldü. "Bu ne kadar cezbedici olsa da - çok üzgünüm Grace, ama gerçekten orada olmalıyım yoksa Lucie beni büyük bir şapkaya dönüştürür. Ertesi gün görüşürüz, söz veriyorum."

Grace, annesiyle durum hakkında konuşmak için yazın sonuna kadar bekledi. James ve ailesi çoktan Londra'ya gitmişti. Onları annesinin sövüp saydığı aynı Herondales gibi düşünmek çok tuhaftı; James'in açıklamalarına göre, Tatyana'nın yeminli düşmanlarına hiç benzemiyor gibiydiler. Birkaç haftadır neler olduğundan oldukça emindi, ama mevsimi vermeye karar vermişti. "Gücüm James üzerinde çalışmıyordu."

Tatyana'nın kaşları kalktı. "Senden hoşlanmıyor mu?"

Sanırım benden hoşlanıyor, dedi Grace. "Ama bazen isteklerde bulundum - mantıksız istekler, normalde yapmayacağı şeyler, onu yapıp yapamayacağımı görmek için. Ve yapamam."

Annesinin ekşi bir görünüşü vardı. "Avrupa'nın taçlı başları senin emrine gelir ve seni çağırır," dedi, "ama Galli bir çamur çiftçisinin oğlu senin elinden kaçıyor."

"Deniyorum anne," dedi Grace. "Belki de Gölge Avcısı olduğu içindir. Belki büyüye karşı daha dirençlidirler."

Tatiana daha sonra bir şey söylemedi ama birkaç hafta sonra aniden Alicante'ye gideceklerini ve Grace'in dışarı çıkmak için kendini hazırlaması gerektiğini duyurdu.

13

GİRİŞ RÜZGAR SANAYİ _ _ _

Kış rüzgarından hiçbir dal kurumadı;
Dallar kurudu çünkü onlara rüyalarımı anlattım.

—William Butler Yeats, “Dalların Solması”

Alastair gittikten sonra, oda korkunç derecede sessiz görünüyordu. Cordelia kapıya baktı - birkaç adım ötede James'le uyumaya alışmıştı. Şimdi kilometrelerce uzaktaydı ve muhtemelen ona kızgın olduğunu varsayarak yatmaya gidiyordu.

James. Sabah ilk iş ve akşam son iş olarak onu görmeye alışmıştı. Birkaç metre ötede olduğunu bile bile banyoda soyunmak hala çok garip geliyordu, ama… Şimdi yalnızdı. Yalnız değil - kardeşi koridorun sonundaydı, annesi alt katta uyuyordu - ama James'i özlemişti.

Cordelia içini çekti. Alastair ne derse desin, yakın zamanda uyuyamayacaktı. Vakit geçirmek için bir kitap bulmak üzereydi ki, penceresi aniden bir çarpma sesiyle açıldı ve biri aralıktan fırlayarak, dondurucu soğuk havanın telaşlı bir taklası, sarı bukleler içinde yatağının yanına yere indi. ve parlak turuncu lekeler.

"Matta?"

Yere garip bir şekilde inmişti. Oturup dirseğini ovuşturdu ve hafifçe küfretti. "Bu, Alastair'in hayatında yaptığı ilk doğru şeydi. Ve onu görmek için burada olduğumu düşünmek. Pekala, teknik olarak casusluk yap.”

"Git ve pencereyi kapat," dedi Cordelia, "yoksa demliği *sana* fırlatırım. Burada ne yapıyorsun?"

"Ziyaret," dedi, tozunu alıp pencereyi kapatarak. "Nasıl görünüyor?"

Cordelia, "Çoğu insan ön kapıyı kullanır," dedi. "Alastair hakkında ne demek istedin?"

"Cortana. Alastair'in saçma teklifinizi reddetmesinden bahsediyorum. Bu arada, onunla aynı fikirdeyim: o kılıç seni seçmez ve bunu yapmak için hiçbir nedeni yok. Muhtemelen bozulmuştur."

"Bu efsanevi bir kılıç. Kırılamaz . ″ Cordelia üstünü örttü; Matthew'un geceliğiyle önünde oturmak gerçekten çok garip geldi. "Gerçekten orada dinliyor muydun?"

"Evet ve kardeşini göndermek konusunda daha hızlı olabilirdin. üşüyordum."

Matthew'un mutlak tövbe eksikliği ona kızmayı imkansız hale getirdi. Cordelia bir gülümseme sakladı - günün ilk gülümsemesi. “Ve neden, dua et, söyle?”

"Olanları duyduğumda Curzon Caddesi'ne saygılarımı sunmaya gittim ama ikiniz de orada değildiniz..."

"James evde değil miydi?"

"Gezi yaptığından şüpheleniyorum. Kendini sıkıntılı hissettiğinde etrafta dolaşmayı seviyor - görünüşe göre Will Amca da aynı şeyi yapardı," dedi Matthew. "Burada olabileceğini tahmin etmiştim ama kapıyı çalarsam ailen seni bu saatte görmeme izin vermezler diye korktum."

Ona baktı, şaşkındı. "Yarına kadar bekleyebilirdin."

Yatağının ucuna oturdu. Çok uygunsuz, diye düşündü Cordelia, ama yine de o evli bir kadındı. Anna'nın dediği gibi, istediğini yapmakta özgürdü, hatta turuncu pipili genç adamların yatağının ucuna oturmasına izin vermekte bile. "Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi, yorganını nazikçe dürterek bakışlarından kaçınarak. "Sana söylemem gereken bir şey vardı."

"Ne?"

Çok hızlı bir şekilde, "Acı çekmenin ne olduğunu biliyorum, en çok sevdiğin kişiden teselli alamamak, bu acıyı tanıdığın kimseyle paylaşamamak" dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Başını kaldırdı. Loş ışıkta gözleri çok yeşildi. "Yani," dedi, "bu sahte bir evlilik olabilir, ama sen gerçekten James'e aşıksın."

Cordelia dehşet içinde ona baktı. Saçları delicesine darmadağın olmuştu, eriyen karla ıslanmıştı. Soğuk yanaklarına keskin bir renk katmıştı ve gözleri gergindi, gergin miydi? Matthew gerçekten gergin olabilir mi?

"James biliyor mu?" o fısıldadı.

"Hayır," dedi Matthew zorla. "Efendim, hayır. James'i seviyorum ama iş kalp meselelerine gelince bir yarasa kadar kör."

Cordelia battaniyeyi iki eliyle kavradı. "Ne kadardır? Ne zamandır biliyorsun ve nasıl—nasıl tahmin ettin?"

"Ona bakışın," dedi Matthew basitçe. "Bu evliliğin olmasını istemediğini, bunun için bir plan yapmadığını biliyorum. Gerçekten de sizin için özel bir işkence olmalı. Ve bunun için üzgünüm. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Cordelia ona şaşkınlıkla baktı. Matthew'u hiç bu kadar anlayışlı biri olarak düşünmediğini fark etti. Bunun için işleri yeterince ciddiye aldığını düşünmemişti.

"Hissettiklerini saklamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi. "Acı çekmenin ve nedenini açıklayamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Biliyorum neden bu gece James'le değilsin? Çünkü acı içindeyken yüzümüz açılır ve derimiz açıldığında gerçek benliğimizi gizleyemeyiz. Ve onu sevdiğini bilmesine dayanamazsın."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?" Cordelia istedi. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

"Geçmişte kendim de karşılıksız aşkı tanıdım."

"Bu yüzden mi bu kadar üzgünsün?" dedi Cordelia.

Matthew sessizdi. "Bilmiyordum," dedi bir an sonra, "sana üzgün göründüğümü."

Cordelia, oda soğuk olmasa da biraz titredi. "Sana ağırlık veren bir şey var, Matthew," dedi nazikçe. "Bir sır. James'e aşık olduğumu bildiğin gibi biliyorum. Ne olduğunu söyler misin?"

Elini sık sık matarasını sakladığı göğüs cebine götürdüğünü gördü. Sonra sertçe yanına indirdi ve derin bir nefes aldı. "Ne sorduğunu bilmiyorsun."

"Evet, yapıyorum" dedi. "Gerçeği soruyorum. *Senin* gerçeğin. Sen benimkini biliyorsun ve ben seni bu kadar mutsuz eden şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Sanki donmuş gibiydi, yatağının ucunda bir Matta heykeli oturuyordu. Sadece parmakları hareket ederek bir yastığın üzerindeki işlemeyi takip etti. Sonunda konuştuğunda, sesi neredeyse bir yabancınınkine benziyordu - Matthew'un her zamanki parlak, hızlı tonlarında değil, çok daha derin ve daha dingin bir tonda. "Bu hikayeyi kimseye anlatmadım," dedi. "Hayatım boyunca

değil. Cem biliyor. Başka hiç kimse. Bunu size söylemek ve bunu James'ten saklamanızı istemek belki de aptallığın zirvesidir. Ona kendim hiç söylemedim."

Cordelia tereddüt etti. "Bunu ondan saklamaya söz veremem."

Matthew, "Öyleyse, bunu yalnızca sizin takdirinize bırakabilirim ve bunu bilmenin ona bir faydası olmayacağı konusundaki fikrimi paylaşmanızı umuyorum," dedi. "Ama dikkat et. Bu hikaye de Alastair ile ilgili, ama onun hepsini bildiğini sanmıyorum."

"O zaman James bana bir kısmını anlattı. Alastair söylentileri yayıldı. Belki de onu hala sevdiğim için korkunç biri olduğumu düşünüyorsun."

"Numara. Bence sen onun kurtarıcı lütfusun. Söylentileri biliyorsanız, bir kısmını biliyorsunuz ama hepsini değil."

Cordelia, "Hepsini bilmek istiyorum," dedi ve Matthew, yatağının yanındaki duvara bakarak, aynı alçak, tonsuz sesle, "Pekâlâ, o zaman," dedi. Okuldaydık. Belki de kelimelerin gücünü bilmek için çok genç. Alastair yanıma gelip annem hakkında bir şeyler söyleyerek... Henry'nin babam olmadığını, onun yerine Gideon'un piçi olduğumu söylediğinde..." Başını salladı, tüm vücudu gerildi. "Alastair'i tam orada öldüreceğimi sandım. Tabii ki yapmadım, ama..." Yastığı bir kenara fırlattı. "Korkunç olan şey şuydu ki, bu fikir beynime bir kez yerleşti mi, onu düşünmeden edemedim. Babam ben doğmadan yaralandı; Onu sadece sandalyesine hapsedilmiş olarak tanımıştım. Ben de ona hiç benzemiyorum. Merak beni tüketmeye başladı... ve bir gün cesaretimi toplayıp Gölge Pazarı'na gittim. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum ama sonunda bir şişe 'hakikat iksiri' aldım.

"Ertesi sabah annemin yemeğine biraz koydum. Ondan babamın kim olduğunu söylemesini isteyeceğimi ve büyünün etkisinde olduğunu anlamayacağını ya da beni affedeceğini ve bilmeyi hak ettiğimi anlayacağını düşündüm."

Matthew başını geriye attı. Tavana bakarken, "Aslında bu bir doğruluk iksiri değildi, gerçi bunu tahmin etmiş olabilirsiniz. Her neyse, zehirdi ve... annem hamileydi. Elbette bilmiyordum ama ona her ne verdiysem, bu onun ıstırabına neden oldu ve o - bebeği kaybetti."

Cordelia'yı dehşet sardı. Ah, Matthew, diye fısıldadı.

Durmadı, nefesi sözlerine takılıp kaldı. "Sessiz Kardeşler annemi kurtarmayı başardı ama kız kardeşimi değil. Annemle babamın umut edip denediğini bilsem de, annem o zamandan beri çocuğu olmuyor.

"Tam o gün gerçeği öğrendim - şüphesiz babamın oğluydum. Hepsi aptalca bir söylentiydi. Boğuluyordum, suskundum, paramparçaydım. Babam, kaybı anlamlandırmaya çalıştığımı sandı. Gerçek şu ki, kendi eylemlerimden dehşete düştüm, en yakınlarıma olan inancımdan tiksindim. Kimseye, James'e bile söylemeyeceğime yemin ettim. Alastair'i asla affetmeyeceğime karar verdim, ancak kendimi onu suçladığımdan çok daha fazla suçladım."

Sonunda ona baktı. "Öykü bu, Cordelia. Bu benim sırrım. Artık benden nefret ediyorsun ve seni suçlayamam. Senden James'e söylememeni bile isteyemem. Ne yapman gerekiyorsa yap. Anlayacağım."

Cordelia yorganını aşağı itti. Matthew onu biraz endişeyle izledi - belki de onu evden atacağını düşündü. Bunun yerine uzandı, neredeyse devrilecekti ve kollarını ona doladı.

Keskin bir şekilde nefes aldığını duydu. Kar, sabun ve yün kokuyordu. Bir tahta gibi katıydı, ama dayandı, kararlı.

Sonunda boğulmuş bir sesle, Cordelia, dedi ve başını onun omzuna koydu.

Kalbinin atışını göğsünde hissederek ona olabildiğince yakın tuttu. Ossuarium'un dışındaki taş koridorda, o sabah James'ten kendisini tutmasını isteyebileceği şekilde onu tuttu. Ensesindeki

yumuşak saçları okşadı. “Zarar vermiş olsan da asla kimseye zarar vermek istemedin” dedi. "Kendini affetmelisin, Matthew."

Omzuna yaslanarak anlaşılmaz bir ses çıkardı. Cordelia, Alastair'i düşünmeden edemiyordu. Söylenti yaymasından ne çıkacağını elbette bilemezdi - ama Matthew de doğruluk iksirinin sonucunun ne olacağını bilemezdi. İkisinin de kabul etmek isteyeceğinden çok daha benzer olduklarını düşündü.

"Matthew," dedi nazikçe, " annene *söylemelisin* . Yapacak seni bağışla ve artık bu acı yükü tek başına taşımayacaksın.”

Yapamam, diye fısıldadı Matthew. “Şimdi bir çocuk için yas tutuyor. Ondan sonra bir başkası için üzülecekti, çünkü o ve babam beni asla affetmeyecekti.” Başını omzundan kaldırdı. "Teşekkürler. Benden nefret etmediğin için. Sana söz veriyorum, bu bir fark yaratıyor."

Cordelia elini sıkarak geri çekildi.

"Şimdi ne yaptığımı duyduğuna göre," dedi Matthew, "belki de Cortana'ya layık olmadığını düşünmekten vazgeçersin. Çünkü cansız bir nesneden bile böyle bir muameleyi hak edecek hiçbir şey *yapamazdın* .” Gülümsedi, ama bu Matthew'un her zamanki gün ışığı gülümsemesi değil, tamamen daha gergin ve gergin bir gülümsemeydi.

"O zaman belki de Alastair'in dediği gibi kılıcın kusuru-" Sustu ve düşünceli düşünceli Matthew'a baktı. "Bir fikrim var. Ve başka bir sır içerir. Senden benimle bir yere gitmeni isteseydim..."

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Elbette sizin için her şeyi yaparım leydim."

"Oyunu oynama," dedi onun tiyatrosunu sallayarak. "James bana yeni dairende kullanmana izin verdikleri bir motorlu araba olduğunu söyledi. Ve seyahat etmem gereken bir mesafe var. Yarın sabah beni al, birlikte gidelim." Çabucak, Cehennem Ruelle'deki peri kadınının kendisine Demirci Wayland hakkında söylediklerini anlattı. "Birisi bana Cortana'nın nesi olduğunu söyleyebilirse, söyleyebilir. Varsa bile, ama— *bir şey yapmalıyım* . En azından onu bulmaya çalışmalıyım."

"Ve seni götürmemi mi istiyorsun?" Matthew hem şaşırmış hem de memnun görünüyordu.

Cordelia, "Elbette istiyorum," dedi. "Motorlu arabası olan tanıdığım tek kişi sensin."

Alastair salonda durmuş, pencereden boş boş yandaki eve bakıyordu. Oynayan iki küçük çocuğu izliyordu. oturma odasının zemini, anneleri nakış işinde çalışırken, babaları gazete okuyordu. Annesi ağlarken sözlerini duymadan edemedi, *Çocuk babasını asla tanımayacak* .

Şanslı çocuk, demişti Cordelia'ya, ama küstahlığın altında sert, soğuk bir keder vardı, bir buz bıçağı gibi onu kesen bir keder. Kaybın yanında nefes almak zordu. Babasına karşı karmaşık olmayan bir aşk hissetmeyeli uzun zaman olmuştu, ama bunu bilmek hiç de kolay değildi. Her ne olursa olsun, her nefeste, gelecekle ilgili her düşüncede içindeki buzdan bıçağın daha sert bükülmesine neden oluyordu. *Onu bir daha asla görmemek. Sesini, ayak seslerini asla duymamak. Bebeğe gülümsediğini asla görmemek.*

Perdeleri kapatan Alastair, kendi kendine, bebeğin ona verebileceği her şeye sahip olacağını söyledi. Tam olarak ebeveyn olamayacak ama Cordelia'ya olduğundan daha iyi bir kardeş olmaya çalışacak birinin hayatındaki varlığı. Çocuğa sevildiğini ve mükemmel olduğunu ve hiç kimse veya hiçbir şey için değişmesi gerekmediğini söyleyen biri.

Kapı çalındı. Alastair başladı—saygılarını sunan birinin uğraması için çok geçti, çok geçti. O kadar çok insan yoktu. Elias'ı Yanluo'yu öldüren kahraman olarak bilen yaşlı Gölge Avcıları bile geçtiğimiz on yıllarda unutmuştu; ölümü bir hayaletin ölümüydü, neredeyse hiç orada bulunmayan birinin ortadan kaybolması.

Risa çoktan uyumuştu; Alastair kapıya cevap vermeye gitti. Kapıyı açtığında Thomas Lightwood'u kapının eşiğinde dururken buldu.

Alastair söyleyecek bir şey bulamıyordu. Sadece baktı. Thomas, tüm aptal arkadaşları gibi şapkasız kaldı: saçları ıslaktı ve nemli uçlar yüzünün köşelerini öpüyordu. Yüz hatları, bu kadar muazzam olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde rafine edilmişti - yani, "muazzam" gerçekten bunun için bir kelime değildi. Thomas'ın kompaktını yakalamadı hareket yolu. Uzun boyluydu, ama diğer uzun boylu erkeklerin aksine, boyuna uygun sessiz bir otoriteyle kendini taşıyordu. Alastair'in hatırladığına göre vücudu da mükemmel bir şekilde orantılıydı - birinin bir palto giydiğini anlamak zordu.

Thomas boğazını temizledi. Ela gözleri sabit dururken, “Sana baban için üzgün olduğumu söylemeye geldim. Ben gerçekten."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Alastair. Thomas'a bakmayı bırakması gerektiğini biliyordu ama bunu nasıl yöneteceğinden pek emin değildi ve bir anda bunun bir önemi yoktu. Thomas başka bir söz söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve hızla uzaklaştı.

"Altın tarağıma ne yaptın?" dedi Lucie.

Yatağına hiç de düşmanca olmayan bir soğukkanlılıkla yayılmış olan Jesse gülümsedi. Yastığına yaslanmış, halinden oldukça memnun görünüyordu. Masasında geceliğiyle oturmuş, notlar karalıyordu ki, o göründüğünde, sayfasını silmesine neden oldu. Onu şaşırtmayı başardığı için memnun görünüyordu.

"Güvenle sakla," dedi. "Sen yokken bana seni hatırlatıyor."

Yatağın kenarına oturdu. "Belki de bana daha sık uğramalısın."

Akşam için aldığı saçının bir tutamına dokundu. Bazen gün batımını andıran Cordelia gibi parlak saçları olmasını diledi. Bunun yerine onunki annesininki gibi düz kahverengiydi. "Ama o zaman akşamları arkadaşlarını göremezdin, bu çok yazık olur," dedi. "Sanki oldukça hareketli vakit geçiriyormuşsun gibi geliyor. Yine de," diye kaşlarını çatarak ekledi, "keşke sizi rahatsız eden bu Regency beyefendisinin kim olduğunu bilseydim. Başka hayaletler görmen fikrinden hoşlanmıyorum.”

Lucie ona cinayetleri, fabrikayı ziyaretlerini ve Filomena ile konuşmasını anlatmıştı. sahip olduğu tek şey ona Regency hayaleti için yaptığı iyilik olduğunu söylemedi. Ondan hoşlanacağını düşünmüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Karanlık düşüncelerle boğuşmuş görünüyorsun."

Gabriel Amca, Cecily Teyze ve Christopher, Cordelia'nın evinden döndüğünde, Carstairs'in nasıl idare ettiğini öğrenmek isteyen Lucie'nin etrafını sarmışlardı. Lucie o zamanlar fazla bir şey söyleyemeyecek kadar bitkin hissetmişti ama Jesse ile konuşmak farklıydı.

Cordelia için endişeleniyorum, dedi. "Babamı kaybetmeyi hayal bile edemiyorum."

Jesse, "Seninki çok iyi bir babaya benziyor," dedi. Ona her zaman onu dinliyormuş, dünyadaki her şeyden çok onu düşünüyormuş gibi hissettiren o düz, ciddi bakışla bakıyordu.

"Her zaman onun mükemmel olduğunu düşündüm," diye sırıttı. "Şimdi bile, hiçbir insanın mükemmel olmadığını anlayacak kadar büyüdüğümde bile, bir baba olarak beni asla hayal kırıklığına uğratmadığını veya beni ne kadar sevdiği konusunda şüphe duymadığını güvenle söyleyebilirim. Ama Daisy için…"

Babası gitmişti, dedi Jesse. "Ve geri döndüğünde, hissedebileceği herhangi bir sevinç, davranışından dolayı karmaşıktı."

"Ve şimdi asla onunla yüzleşme, onunla barışma, hatta onu affetme şansı olmayacak."

Ne olursa olsun onu affedebilir, dedi Jesse. "Babam ben doğmadan öldü. Yine de onu sevdim. Ve beni terk ettiği için bile onu affettim. Zor olsa da insan kendi başına barışa ulaşabilir ama Cordelia'da sana sahip. Bu daha kolay hale getirecek." Onun endişeli bakışını gören Jesse kolunu uzattı. Buraya gel, dedi ve Lucie yatağa tırmanıp yanına kıvrıldı.

Dans ettiklerinde olduğu gibi, kendini sağlam hissetti. Gömleğinin kumaşını hissedebiliyordu, hatta boynunun kenarında küçük bir çil kümesi görebiliyordu.

Tekrar saçlarına dokundu, elini düzeltti. teller. "Seni böyle gördüğüm için kendimi şanslı hissediyorum," dedi alçak sesle. "Saçların açıkken. Sanki kocanmışım gibi."

Kızardığını hissetti. "Çok donuk saçlar. Sadece kahverengi, Grace'inki gibi ilginç bir renk değil, ya da..."

"Sadece kahverengi değil" dedi. "Cilalı ahşap gibi parlıyor ve içinde her türden renk var - güneşin dokunduğu yerde altın parçaları, çikolata, karamel ve ceviz telleri."

Oturup komodinin üzerinde duran saç fırçasına uzandı. "Ya sana," dedi, "saçımı taramanı emredersem? Jessamine bazen yapar-"

Gülümsemesi uzun ve tembeldi. "Emir seninim."

Fırçayı ona verdi ve arkasını döndü, bacaklarını yatağın ucundan sarkıttı. Onun arkasında hareket ettiğini, diz çöktüğünü, elini omuzlarının üzerinden gevşetmek için kahverengi saçlarının kalın kıvrımını kaldırdığını hissetti.

"Uzun zaman önce," dedi alçak sesle, "Grace bize ilk geldiğinde, geceleri saçlarını tarardım. Annemin bunu yapmakla hiç ilgisi yoktu, yoksa hırlayıp dolanır ve Grace ağlardı."

Ağır fırça saçlarının arasından geçerken Lucie arkasına yaslandı, ardından parmakları onu takip etti. Bu şekilde dokunulmak yozlaşmış, lüks hissettiriyordu. Eli ensesini sıyırdı ve omurgasını yukarıya doğru titretti. Jessamine'in yaptığı gibi değil.

"Grace sana ilk geldiğinde henüz bir çocuktu herhalde," dedi.

"O bir şeyin kaymasıydı. korkmuş. Ebeveynleri hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Sanırım, eğer annem onu sevseydi, Grace kendini tamamen annemin isteklerine ve hedeflerine adardı. Ama..." Başını salladığını hissetti. "Ben Grace'in her şeyiydim. Bazen bu yüzden geldiğim gibi geri döndüğümü düşünüyorum. Ölümün kendisini hatırlamıyorum ama ondan uyandığımı hatırlıyorum. Grace'in uykusunda ağladığını duymuştum ve ona gitmem gerektiğini biliyordum. Ben her zaman onun her şeyi oldum. Bu yüzden ona söylemeye dayanamıyorum..."

Ayrıldı. Lucie döndü; bir elinde fırça, yorganın üzerine diz çökmüştü, ifadesi suçluluk ve endişe arasında donmuştu.

"Soluyorsun," dedi sessizce. "Kardeşimi kurtarmak için son nefesini verdiğinden beri yavaş yavaş öylesin."

Fırçayı kenara koydu. "Biliyorsun?"

Arabada elinin kendi elinin üzerinde nasıl solduğunu, kızgın olduğunda, sanki bütün görünmek için enerjisi yokmuş gibi yarı saydam hale gelişini düşündü.

"Tahmin ettim," diye fısıldadı. "Bu yüzden bu kadar çaresiz kaldım - korkuyorum. Jesse, eğer solursan seni bir daha görebilecek miyim?"

"Bilmiyorum." Yeşil bakışları keskindi. "Bir insanın ölmekten korktuğu kadar ben de ondan korkuyorum ve büyük kapının diğer tarafında neyin beklediği hakkında çok az şey biliyorum."

Elini bileğine koydu. "Bana güveniyor musun?"

Bir gülümsemeyi başardı. "Çoğu zaman."

Tamamen döndü, böylece elleri onun omuzlarındaydı. "Sana yaşamanı emretmek istiyorum."

Şaşkınlıkla sarsıldı; ellerinin altındaki hareketi hissetti. Dans ettikleri gece olduğu kadar ona yakındı. "Lucie. Sınırlar var. İmkansız olanı yapmam emredilemez."

Lucie, "Bir an için neyin mümkün neyin imkansız olduğunu unutalım," dedi. "Hiçbir şey yapmayabilir; sizi daha güçlü yapabilir. Ama denemezsem kendimle yaşayamam."

Bu deneyi üzerinde denediği hayvanlardan ya da Jesse tabutunda uyurken kendisini geri arama konusundaki başarısız girişimlerinden bahsetmedi. Ama -hayvanlardan farklı olarak- Jesse yaşamla ölüm arasında bir yer tutuyordu ve bu nedenle tahmin edilemezdi; belki de onu düzgün bir şekilde büyütmek için bilinçli olarak yanında ona ihtiyacı vardı. Ona unutmasını emrettikten sonra Regency hayaletini tekrar düşündü. Yüzünde onu şaşırtan bir huzur ifadesi vardı.

Uzun bir duraklama oldu. Tamam, dedi Jesse. Gözlerinde belirsizlik vardı ama yanakları kızarmıştı; gerçek kan, gerçek sıcaklık olmadığını biliyordu ama yine de moralini düzeltti. Diğer hayaletler kızarmadı, dokunmadı ya da titremedi. Jesse zaten farklıydı. "Denemek."

Topuklarının üzerine geri oturdu. Ondan biraz daha küçüktü ve avuçlarını onun göğsüne dayadığında gerçekten de hafif hissediyordu. Gömleğinin kumaşını, sert sağlamlığını hissedebiliyordu.

Jesse, dedi yumuşak bir sesle. "Jesse Rupert Karaçalı. Sana nefes almanı emrediyorum. Kendine dönmek için. *Canlı.* "

Nefes aldı. Hiç bir hayaletin soluk soluğunu duymamış ya da hayal etmemişti ve bir an için kalbi gümbürdüyordu. Yeşil gözleri büyüdü ve omzunu yakaladı - tutuşu sertti, neredeyse acı vericiydi.

"Ruhunu vücudunla ör" dedi. "Yaşa Jesse. Canlı."

Gözleri karardı. Ve aniden düşüyor, boğucu bir karanlıkta boğuşuyordu. Işık yoktu - hayır, uzakta bir ışık vardı, titriyordu, aydınlatılmış bir kapının solgun ışığı. Düşüşünü durdurmak için bir şeye yetişmeye çalıştı.

Jesse. Jesse neredeydi? Karanlıktan başka bir şey göremiyordu. James'i düşündü: Gölgeye *düşmek böyle bir şey miydi* ? Bu korkunç, uzaylı, sabitlenmemiş duygu?

Jesse! Ona uzandı - bir şekilde onun yanında olduğunu hissedebiliyordu. Sis ve gölgeye dokunuyordu ve sonra elleri sağlam bir şeyin üzerine kapandı. Elinde kıvrandı. Sert tuttu; evet, bir insan formu vardı. Birlikte düşüyorlardı. Yeterince sıkı tutunursa onu geri getirebileceğini düşündü, Janet'in eski hikayede Tam Lin için yaptığı gibi.

Ama yanlış bir şey vardı. Göğsünü işgal eden, nefesini kesen korkunç bir yanlışlık baskısı. Etrafındaki gölgeler parçalara ayrılmış gibiydi, her biri hırlayan, bükülen bir canavar - karanlıktan doğan binlerce iblis. Kırılmaz, korkunç bir bariyerin önünde yükseldiğini hissetti, sanki son noktaya varmış gibi. cehennemin kapıları. Kollarındaki şekil keskindi, onu yakıyor ve bıçaklıyordu; o bıraktı-

Ve yere sertçe çarptı, nefesini kesti. İnledi ve yuvarlandı, kuru bir şekilde öğürdü.

"Lucie! *Lucie!* Jesse yüzünde bir korku ifadesi ile onun üzerinde dolanıyordu. Odasının ahşap zemininde olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Yataktan düşmüş olmalı.

"Üzgünüm," diye soludu, ona dokunmak için uzandı ama parmakları omzunun içinden kaydı. İkisi de donup kaldı, birbirlerine baktılar. "Hayır, hayır" dedi. “Daha da kötüleştirdim-”

"Yapmadın." Birine ulaşan elini kapadı. Parmakları sağlamdı. "Aynısı. Hiçbir şey değişmedi. Ama bunu tekrar deneyemeyiz, Lucie. Bana göre, emredilemeyecek bazı şeyler var.”

"Ölüm kıskanç bir metrestir," diye fısıldadı Lucie. "Seni elinde tutmak için savaşıyor."

Ben onun değilim, dedi. "Olabildiğim kadar seninim."

"Kal." dedi ve gözlerini kapattı. Daha önce hiç olmadığı kadar bitkin hissediyordu, daha bitkindi. Tekrar James'i düşündü. Bunca yıldır daha anlayışlı olmalıydı, diye düşündü. Daha önce hiç anlamamıştı: güce sahip olmanın ve onu herhangi bir iyiye çevirememenin ne kadar acı olduğunu.

Thomas acı soğuğu, botlarının altındaki buzun çıtırtısını, el ve ayak parmaklarındaki ağrıyan sertliği neredeyse memnuniyetle karşıladı. Bütün gün bunu beklemişti, gece geç saatlerde tek başına devriye gezmenin yalnızlığını, tüm duyularının yükselmiş gibi göründüğü ve onu her yerde takip eden melankolinin yerini -sadece birkaç saatliğine de olsa- bir amaç duygusuna bırakmıştı.

bolaların ağırlığını kaçırdı ama Madrid'deki hocası -Buenos Aires'li Maestro Romero- bile Londra sokaklarında bir katili takip etmenin en iyi seçenek olmadığı konusunda hemfikirdi. Böyle bir silahı saklamak kolay değildi ve sinsi olması gerekiyordu.

Biri ne yaptığını öğrenirse, sorun çıkacağını biliyordu. Ebeveynlerini, Enclave'in kararlaştırdığı yeni kuralları açıkladıklarında olduğu kadar sert görmemişti. Ve onlarla aynı fikirdeydi: Sokağa çıkma yasağı, tek başına devriye gezen herkese karşı kural gibi, kesinlikle mantıklıydı.

O hariç.

Akşamın erken saatlerinde Thomas South Kensington'daydı ve Carstairs'i ziyaret etmekten kendini alamadı. Cordelia'nın orada olmasını yarı yarıya ummuştu - ondan hoşlandı ve onun için gerçekten hissetti. Ama kapıyı açan Alastair olmuştu. Alastair gergin ve gergin görünüyordu, sanki keder derisini kemiklerine kadar germişti. Alt dudağı sanki onu ısırmış gibi kıpkırmızıydı, *parmakları - Thomas'ın ön kolunun iç kısmında çok nazikçe dolaşan parmakları, şimdi bir pusulanın mürekkepli çizgilerini açtığı yerde* - yanında gergin bir şekilde seğiriyordu.

Thomas neredeyse oracıkta kaçacaktı. Alastair'i son birkaç kez gördüğünde, öfke onu başka herhangi bir duyguya karşı başarılı bir şekilde kör etmişti. Ama şimdi onu terk etmişti. Barbara öleli sadece birkaç ay olmuştu ve onu kaybetmenin acısının, o gittikten sonraki ilk saatlerde olduğu kadar büyük olduğu zamanlar oldu.

Aynı acıyı Alastair'in yüzünde de görebiliyordu. Kendi kendine söylediği Alastair'in duyguları yoktu. Nefret etmek için çok uğraştığı Alastair.

Dönüp uzaklaşmadan önce sadece birkaç beceriksiz taziye kelimesini becerebilmişti. O zamandan beri, Londra'yı kilometrelerce kat ederek, katilin saklanabileceği daha küçük sokaklarda ve ara sokaklarda kalmaya devam etmişti. Şimdi kendisini Fleet Sokağı civarında, gazete ofislerinde buldu. ve restoranlar ve dükkanlar kepenk indirdi, matbaaların bulunduğu binaların pencerelerinden gelen tek ışık, yarın sabahki gazetenin kopyalarını basmak için yoğun bir şekilde çalışıyorlardı.

Pounceby, Thomas'ın şimdi yürüdüğü yerden yalnızca birkaç blok ötede öldürülmüştü. Ölüm sahnesini görmek için Fleet Sokağı'nı kapatmaya karar verdi. Thomas, Pounceby'nin adımlarını takip ederse, belki diğerlerinin gözden kaçırdığı bir şeyi keşfedebilirdi. Ya da katil bir alışkanlık yaratığıysa, Thomas onu çekip çıkarabilirdi. Bu düşünce onu korkutmadı; tam tersine onu kararlı ve kavgaya açtırdı.

Thomas, Pounceby'nin cesedinin bulunduğu yan sokağa döndü. Karla kaplıydı, sessizdi, burada korkunç bir şey olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Sadece havada bir gerginlik hissi - Thomas'ın ensesinde izleniyormuş gibi bir karıncalanma -

Bir yaya sesi dolu karda çatırdadı. Thomas gerildi ve etrafında döndü, savunma pozisyonunda indi.

Orada, bir tentenin gölgesinde, karanlık bir figür dondu, yüzü bir başlık tarafından gizlendi. Bir an için ikisi de kıpırdamadı - sonra yabancı fırladı. Hızlıydı - Thomas'ın beklediğinden daha hızlıydı. Thomas koşarken bile, yabancı ikisi arasına mesafe koymaya başlamıştı bile. Figür çevik bir şekilde ara sokağa girerken Thomas hızlandı.

Küfür eden Thomas korkulukların altına eğildi; gümbürdeyerek ara sokağa girdi, ama figür çoktan uzak bir köşede gözden kaybolmuştu. Thomas, ne göreceğini zaten bildiği için sokağın sonuna kadar koştu. Hiç bir şey. Takipçisi ortadan kaybolmuştu, ayak izleri çok fazla çiğnenmiş karda düzinelerce kişiden ayırt edilemezdi.

14

YANLIŞ ORGE _ _ _ _

Böylece hayatın yanan demirhanesinde
Kaderimiz şekillenmeli;
Böylece sondaj örs şeklinde
Her yanan eylem ve düşünce.

— Henry Wadsworth Longfellow, “Köy Demircisi”

Matthew parlak Ford Model A'ya geldiğinde Cordelia ertesi sabah erkenden bekliyordu . Hava oldukça soğuktu; kalın paltosuna ve yün elbisesine rağmen, rüzgar tenini kesiyor gibiydi. Cortana sırtına bağlanmıştı; sıradanlara görünmez olmak için kendini büyülememişti, ama *kılıcı* büyülemişti.

Kahvaltıdan önce sıvışmış, annesine James ve Curzon Caddesi'ne dönmesi gerektiğini söyleyen bir not bırakmıştı. Annesi bunu anlardı; Sona için evin ve ocağın talepleri her şeyden önemliydi. Alastair'e gelince, Cordelia ona ayrı bir not bırakmış, onun evinde hoş karşılandığını kesin bir dille tekrarlamış ve istediği zaman ziyaret etmesi için yalvarmıştı. Onun için endişeleniyordu; evin etrafındaki işaretlerden onun bütün gece ayakta olduğunu anlayabiliyordu.

Babalarını düşünerek, diye düşündü. Matthew ona küçük arabanın etrafında bir tur atıp, dalgınlıkla parıldayan kırmızı boyasına ve parlak pirinç raylarına hayranlıkla bakarken, o da krank odası denen bir şey de dahil olmak üzere motorunun daha ince noktalarından heyecanla bahsederken kendini biraz gerçek dışı hissetti. Onları durdurmaya çalışsa da ara sıra acı-karanlık düşünceler araya giriyordu:

Babam öldü. Babam öldü. Bu, onun gittiğini bilerek uyanacağım hayatımın ilk sabahı.

“… ve krank miline monte edilmiş birleşik bir episiklik dişli ve kavrama mekanizması var,” diye devam etti Matthew. Cordelia, arabanın ince tekerleklerinin ve uyumlu kırmızı jant tellerinin, aracın geri kalanına zar zor bağlı göründüğünü uzaktan fark etti; yastıklı deri koltuğunun sadece iki kişiye yetecek kadar geniş olduğunu. Arkasındaki katlanmış kanopi, yağmur yağdığında fazla bir koruma sağlamazdı ve tüm mekanizma kuvvetli bir rüzgarda uçup gidecek kadar çürük görünüyordu.

"Bunların hepsi çok güzel," dedi sonunda, karanlık düşüncelerini bir kez daha uzaklaştırarak, "ama bu arabada çatı olmadığını fark etmekten kendimi alamıyorum. İkimizin de donmuş olması muhtemel.”

Endişelenme, dedi Matthew, koltuğun arkasını karıştırarak ve kürk astarlı muhteşem bir çift seyahat halısı çıkararak. Şık, yine kürk astarlı deri bir tozluk ve parlatılmış çizmeler içinde tertemiz bir şekilde giyinmişti. Düşününce son derece uyanık görünüyordu.

"Nereye gittiğimizi bilen var mı?" diye sordu, uzatılan elini tutarak ve arabaya tırmanarak.

Kimseye *nerede olduğunu söylemedim* ," dedi, "ama Thomas'a arabayla gideceğimizi haber verdim. Bu akşam Curzon Caddesi'nde diğerleriyle buluşmak için zamanında döneceğiz."

Diğerleri, diye düşündü Cordelia. Hangi James dahil. Seyahat halısının altına yerleşirken, onu kararlı bir şekilde uzaklaştırdı. Cornwall Gardens'a dönüp baktığımda, gözleri bir hareketlilik yakaladı. Alastair bir üst pencerede durmuş ona bakıyordu; eldivenli elini tereddütle ona kaldırdı -şu anda dayanabileceği en son şey Matthew ile ağabeyi arasındaki bir tartışmaydı- ve Matthew başını salladı, perdeyi tekrar yerine itti.

"Neydi o?" Matthew sordu.

"Alastair," dedi Cordelia. "Sadece—el sallayarak."

Matthew marş kolunu çevirdi ve Ford kükreyerek canlanırken Cordelia minnetle yerine oturdu. Sokağa çıktıklarında, babasının arabayı görmeyi ne kadar çok isteyeceğini düşünmekten kendini alamadı.

James gözlerini kırpıştırarak açtı; odası güneş ışığıyla doluydu. Rüya görmüşse, hatırlamıyordu: Zihni, çığlıkların, karanlığın, nefretin ve bir bıçağın parıldamasının hatıralarından mutlulukla kurtulmuştu. Aşağıya baktı: Hâlâ kıyafetlerinin içindeydi, bir gece uykusundan sonra kırışmıştı. Buz gibi soğuktu.

Titreyerek etrafına baktı; pencere birkaç inç açık kırık.

Küfür ederek James dimdik oturdu. İpler parçalara ayrılmıştı, bıçak da elinin yanındaydı. Her nasılsa, gece boyunca kendini serbest bırakmıştı.

Yataktan fırladı ve pencereye doğru yürüdü. Kapatmak için uzandı -belki de çiviyi kapatmanın zamanı gelmişti- ve durakladı.

Pencere pervazındaki buzda tuhaf bir iz vardı. Bir an durup onu inceledi. Onu orada kim çizmişti?

Midesinin çukurunda korku yükseldi. Uyurken kıpırdamamıştı. Kendini serbest bırakacaktı. Her şey olabilirdi. Ve penceredeki sembol—

Daisy ile konuşması gerekiyordu. Odasına giderken yolun yarısındaydı. hatırladı, beyni temizlendi: o orada değildi. Annesinin yanındaydı. Hemen Kensington'a gitmek, Cordelia'ya eve dönmesi için yalvarmak istedi. Burada yaşadı , *buraya* aitti. Ama onu görmek istemiyorsa onu suçlayamazdı. Babasıyla konuşan son kişi o olmuştu ve aralarındaki konuşma çirkin ve gaddarca olmuştu. Ve ne itiraf etmeyi teklif ediyordu? Babasının ölmesinin sebebinin kendisi olabileceğini mi düşündü? Bıçağı tutan el onunki olabilir mi?

Ve Tanrı dün gece ne yaptığını biliyordu.

Mide bulantısı onu bıçakladı. Aşağıda, diye düşündü. Enstitü'den getirdiği kitaplar buradaydı. Kesinlikle emin olmak için bakması gerekiyordu. Bir ceket ve ayakkabı giydi ve basamakları takırtıyla indi...

Kapı zili çaldı.

Cevap verecek bir Effie çıkmadı; izinli olduğu geceden dönmemiş olmalı. James, taziyede bulunan bir yarı yabancı olmaması için dua ederek kapıyı açtı. Dışardaki verandada sekiz dokuz yaşlarında bir kurt adam oturuyordu, kirli saçları yıpranmış yün bir şapkanın altına sıkışmıştı, yüzü kirliydi.

Neddy, dedi James şaşkınlıkla. "Burada ne yapıyorsun?" Kapı kolundaki eli sıkılaştı. "Başka bir cinayet mi işlendi?"

"Hayır efendim," dedi çocuk, James'e verdiği buruşuk bir not için cebini kazarken. "Gölge Avcısı ölümüyle ilgili herhangi bir rapor yok."

Ölüm yok. Katil vurmamıştı. Rahatlama -kimse yaralanmamıştı- ve endişe vardı: Bir önceki günden daha iyi durumda değildi. Ölümler ara sıra meydana geliyordu, her gece değil, birbirine yakındı. Başka birinin olmayacağını varsayamadı. Kendini yatağa bağlamak işe yaramasaydı bu gece ne yapabilirdi?

James notu açtı ve Thomas'ın el yazısını hemen tanıdı. Kısa satırları çabucak taradı: Matthew Cordelia'yı neşelendirmek için arabayla; diğer Hırsızlar, Thomas ve Christopher, birazdan Curzon Caddesi'ne geleceklerdi. *Elias'ın ölümünün bir şok olduğunu biliyorum, diye* yazmıştı Thomas. *Ama saçını fırçala. Risa, elektrik çarpmış gibi göründüğünü söyledi.*

"Her şey yolunda mı peki?" dedi Neddy. "Bahşişimi almam için yeterince doğru mu?"

James, Neddy için bir şilin bulduğunda, çocuğu evin önünde duran büyük, parlak arabaya merakla aval aval bakarken buldu. James kaşlarını çattı. Yan tarafında kanat deseniyle işaretlenmiş Fairchild arabasıydı. Charlotte saygılarını sunmaya mı gelmişti?

James parayı Neddy'nin eline sıkıştırdı ve onu yola gönderdi, tam arabanın kapısı açıldığında ve güvercin renginde deri eldivenli ince bir el belirdi, ardından geniş fildişi rengi etekler ve kısa bir vizon ceket izledi. , güneşte metal gibi parıldayan, yukarı kıvrık gümüş sarısı saçlardan oluşan bir kafa ile tepesinde.

Grace'di.

Cordelia çantasından uzun bir yün atkı çıkardı ve saçlarına doladı, rüzgarda uçup gitmesin diye şapkasını sıkıca başına tuttu. Londra trafiği tarafından yavaşlasa bile, küçük araba çılgınca hızlı hissediyordu; bir vagonun asla gidemediği boşluklara girip çıkabiliyordu. İki at otobüsü ile bir süt arabası arasında gidip gelirken ve kaldırıma çıkmayı kıl payı ıskalarken, kendini biraz rüzgarlı hissederek atkısıyla şapkasını daha sıkı bağladı. Yolun kenarındaki birkaç işçi alkışladı.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Matthew sırıtarak, tekerleği ustaca sağa çevirip başka bir kavşaktan ateş ederek.

Cordelia ona sert bir şekilde baktı. "Aslında nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Elbette yaparım! Bir haritam var."

Cebinden ince, kırmızı, bez ciltli bir kitap çıkardı ve ona verdi. *The Bath Road,* kapağı oku.

Araba çamurlu bir su birikintisine sıçrarken, "Oraya vardığımızda kesinlikle banyoya ihtiyacımız olacak," dedi.

Güzergahları onları Hammersmith'ten geçerek, dış banliyölerdeki fabrikalar ve evlerin içinden kısa bir bakışla görülebilen Thames Nehri'ni takip etti. Chiswick'e dönmek için bir işaretin yanından geçerlerken, Cordelia kaburgalarının arkasında bir tür uğultu rahatsızlığı olan Grace'i düşündü.

Brentford'dan geçtikten sonra, kalabalık ana caddesi otobüslerle tıkandı, trafik azaldı ve binalar yerini daha kırsal bir manzaraya bıraktı. Önlerinde uzanan açık tarlalar, sabahın erken saatlerindeki güneş tarafından donmuş pembeye boyanmıştı. Matthew, şapkasız ve sırıtarak, saçları rüzgarda savrularak ona ışınlandı.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Dünya, bilinmeyeni vaat ederek önlerinde gelişiyordu. Gittikleri her kilometre göğsündeki ağrıyı daha da azaltıyordu. O, kendisini asla sevmeyecek bir adamı seven babasını yeni kaybetmiş Cordelia Herondale değildi. Tekerleklerinin altında bulanıklaşan yolun üzerinde bir kuş gibi uçan özgür ve isimsiz biriydi.

Kırlar hızla geçip giderken, yeşil tepeler eriyen kar lekeleriyle benekli olurken, bacalardan dumanlar savrulan küçük köyler, Cordelia Matthew olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etti - tek başına yaşayan, istediği yere, istediği zaman gidebilen. beğendi. Kendinden bir parçayı her zaman ayrı tutmak, olaylara ve partilere girip çıkmak, hiçbir yerde olma taahhüdünde bulunmamak, gelmeyerek ev sahiplerini hayal kırıklığına uğratmak ya da onu tanıyan herkesin sönmeyen sevincine geç kalmak. James dışında kimsenin Matthew'u gerçekten elinde tuttuğundan emin değildi.

Tabii ki Matthew, hepsi arasında alacak olan kişi olurdu. arabaya binmek, diye düşündü. Ayağının altında hiçbir şeyin olmadığı, hız ve amaç, düşünülemeyecek kadar yüksek gürültünün verdiği hissi özenle aradı. Belki de ilk kez, küçük bir bölümünün de onu aradığını fark etti.

Küçük haritayı kucağında tuttu ve içinden geçen kasaba ve köyleri kontrol etti. Hounslow, Colnbrook, Slough, Maidenhead. Maidenhead'de Thames nehrinin yanında, yedi kemerli güzel taş köprünün yanındaki bir otelde bir fincan çay içmek için kısa bir süre durdular. Dekor ve atmosfer oldukça Viktorya dönemiydi; kahvaltı yapan bir çift yaşlı kadın, biraz darmadağın olmuş motor kıyafetlerine onaylamayarak baktılar. Matthew Gülümseme'yi onlara yollayarak, telaşa kapılmış serçeler gibi kanat çırpmalarına neden oldu.

Arabaya döndüğümüzde köyler sahne setleri gibi dönüyordu. Twyford, Theale, Woolhampton, Thatcham, Lambourn. Köyün küçük pazar meydanında, Lambourn'da bir han vardı. Adı George'du ve arabayı bırakacak bir yeri ve Cordelia'nın -şimdiye kadar buz gibi olan- güzel, kükreyen ateşi olan büyük bir şömine ve bir masadaki iki koltuk dışında hiçbir şey fark etmediği loş, rahat bir iç mekanı vardı. yanında, harika bir şekilde boştu. Cordelia, derin kış aylarında Downs'un bu bölümünden pek fazla yolcunun geçmediğinden şüpheleniyordu.

Beyaz önlüklü, pamuklu bir elbise içinde genç bir kadın onlara hizmet etmek için acele etti. Kumral saçları ve gür bir figürüyle güzeldi. Cordelia, kızın, deri ceketi içinde gerçekten de yakışıklı olan Matthew'a bakışını kaçırmadı, gözlüklerini darmadağınık sarı saçlarına soktu.

Matthew de bakışı kaçırmadı. Kendisi için bira, Cordelia için de zencefilli bira ısmarladı, sonra oldukça şok edici bir göz kırparak ne yemenin iyi olduğunu sordu. Kız sanki Cordelia orada değilmiş gibi flört etti ama aldırmadı; çoğu çiftçi ve esnaf olan diğer patronları izlemekten zevk alıyordu. Londralıların barda içki içtiğini görmeye alışık değildi. ama bu adamların şafaktan çok önce çalıştıklarından şüpheleniyordu.

Barmen onların biftekli turtalarını görmek için mutfağa gittiğinde, Matthew büyüleyici gülümsemesini Cordelia'ya çevirdi. Ama hiçbirine sahip değildi.

"İyilik," dedi. "Korkunç bir flörtsün."

Matthew rahatsız görünüyordu. "Hiç de değil," dedi. “Ben şeytani derecede mükemmel bir flörtüm. En iyisinden öğrendim.”

Cordelia gülümsemeden edemedi. "Anna?"

"Ve Oscar Wilde. Oyun yazarı, yani benim av köpeğim değil.”

Barmen içkileri ve gözlerinde bir ışıltıyla geri döndü. Barın arkasına kaçmadan önce onları yere bıraktı. Cordelia zencefilli birasından bir yudum aldı: Baharatlıydı-dilinde sıcaktı. "Anna ve Ariadne hakkında bir şey biliyor musun? Açıkça bir hikaye var, ikisi arasında bir tarih var, ama her zaman sormaktan çekindim. Anna çok özel.”

"Birkaç yıl önceydi. Anna, Ariadne'ye aşıktı - anladığım kadarıyla öyle - ama Ariadne bu duyguya karşılık vermedi. İşler değişmiş gibi görünüyor ama..." Matthew omuz silkti. "Benden bu kadar çok şey öğrenmemi istemek biraz zaman aldı. Anna, kendisi hakkında önemli hiçbir şeyi kimseye açıklamadan tamamen açık olmayı başardı. Bu yüzden ağlamak için mükemmel bir omuz."

"Ve onu kullandın mı?" Onu inceledi: koyu yeşil gözleri, yanağında belli belirsiz bir yara izi, şakaklarında kıvrılan sarı saç tutamları. Ona gerçekten bakması için yeterince hareketsiz kalması nadirdi. Anna kalbini kırmak gibi bir alışkanlığın olduğunu söyledi.

Matthew, yarısı boş bardağını elinde çevirerek, "Crikey," dedi. "Ne kadar duygusuz. Muhtemelen Kellington'ı kastediyor." Sanki bu habere nasıl tepki vereceğini ölçüyormuş gibi ona yan yan baktı. Cordelia, Matthew'un kendisine Alastair ve Charles'tan bahsederse ne diyeceğini merak etti. Bu kadar kişisel bir şey bilmek garipti. Matthew'un kardeşi hakkında ve bunu söyleyemem. "Ruelle'ye ilk ziyaretimden kısa bir süre sonra, Kellington bana Fısıldayan Oda'da özel bir konser teklif etti."

Cordelia yanaklarının pembeleştiğini hissetti. "Ve bu kırık bir kalp mi oldu?"

"Bu bir ilişki oldu ve ilişki kırık bir kalp oldu. Yine de, gördüğün gibi tamamen iyileştim."

Cordelia, Ruelle'deki Matthew'u, Kellington'ın elleri omuzlarındayken hatırladı. Anna, *Matthew umutsuz bir aşkı tercih ediyor gibi göründüğünde* , Lucie'nin yüzündeki ifadeyi de hatırladı . "Peki ya Lucie? Kalbini kırdı mı? Çünkü o istemezdi."

Matthew sanki onu itmiş gibi sandalyesinde hafifçe geriye doğru sallandı. "Bunu herkes biliyor mu?" dedi. "Lucie mi?"

Cordelia, "Bana hiçbir zaman kasıtlı olarak uygunsuz bir şey söylemedi," diye güvence verdi ona. "Ama mektuplarında, genellikle kastettiğini düşündüğümden daha fazlasını ortaya koydu. O her zaman... senin için endişelendi."

Matthew, "Her beyefendinin istediği şey," diye mırıldandı. "Üzülmek için. Bir dakika." Ayağa kalktı ve bara gitti; Matthew cilalı ahşabın üzerine eğilip büyüleyici gülümsemesini sergilerken, Cordelia barmen kıza karşı bir sempati hissetti. Kızın, Matthew'un flörtünün sadece bir oyun olduğunu, düşünmeden taktığı bir maske olduğunu anlamasını umdu. Asla ciddiye alınmamalıdır.

Matthew çok daha koyu renkli yeni bir birayla geri döndü ve sandalyesine geri yığıldı.

Cordelia bardağı işaret ederek, "Diğerini bitirmedin," dedi. Babasını düşünmeden edemiyordu - o da çoğu zaman eskisini bitirmeden yeni bir içkiye başlardı. Ama Matthew, Elias gibi değildi, dedi kendi kendine. Elias, düğününü paramparça olmadan atlatamamıştı. Matthew gereğinden fazla içti ama bu onun babası gibi olduğu anlamına gelmiyordu.

"Görünüşe göre kendimizi rahatlattığımız için, daha güçlü bir şeye geç," dedi Matthew. "Sanırım flört ettiğim için beni azarladın?"

Konuyu açtığına pişman olmaya başlayan Cordelia, "Lucie hakkında konuşuyorduk," dedi. "Seni seviyor—sadece—"

Gülümsedi, çarpık ama gerçek bir gülümseme. "Beni teselli etmene gerek yok. Lucie'ye romantik olarak değer verdiğimi *sanıyordum* ama bu bitti. Söz veriyorum, kırık bir kalbi besleyip onu vahşi flörtlerle örtmeyeceğim."

Cordelia, "Flörtleşmeyi *umursamıyorum* " dedi. "Sadece ciddi olmanı engelliyor."

"Bu çok mu kötü?"

İçini çekti. "Ah, muhtemelen hayır - ciddi olarak çok gençsin, sanırım."

Matthew birasını yuttu. " Yüz yaşındaymış gibi konuşuyorsun. ″

Cordelia, ağırbaşlı bir tavırla, "Ben," dedi, "yaşlı, evli bir kadınım."

Sana baktığımda gördüğüm bu değil, dedi Matthew.

Cordelia ona şaşkınlıkla baktı. Bardağını bitirmişti; kararlı bir yumrukla aralarına masanın üzerine koydu. Elmacık kemiklerinin kızardığına yemin edebilirdi. *Daha fazla flört,* diye düşündü. *Anlamsız.*

Boğazını temizledi. "Yani, Maidenhead'de bana söylediklerinize bakılırsa, Ridgeway Yolu üzerinde bir yerlerde efsanevi bir höyük arıyoruz. Onu tam olarak nasıl bulacağız?"

"Okuduğum kitaba göre, Uffington White Horse'un yakınında."

"Bir *atın yanında* mı? Hareket etmiyorlar mı?"

Cordelia, "Bu değil," dedi. "Bir yamaçta devasa bir atın çizimi - aslında tam bir çizim değil. Tepeden tebeşir siperlerinde oyulmuş, bu yüzden yeryüzüne karşı çok beyaz görünüyor."

"Bahsettiğiniz Uffington Atı mı?" dedi, biftekleriyle onlara gizlice yaklaşan barmen.

Matthew ve Cordelia birbirlerine baktılar. Matthew, barmen kızı en meleksi bakışıyla düzelterek, "İşte bu," dedi. "Onu bulmamız için bize verebileceğin herhangi bir yardım var mı?"

"Yolun biraz aşağısında. Yamaçta kilometrelerce öteden görebilirsiniz ve insanlar her yıl dört bir yanından atı temizlemeye yardım etmek için gelirler - tebeşiri beyaz tutmak gibi. Tepede tebeşir siperlerine giden bir yol var. İnsanlar sık sık oraya tırmanırlar ve ayrıca çiçekler ve mumlar da bırakırlar. Büyülü bir yer."

Barmen onları öğle yemeğini yemeleri için yalnız bırakırken Matthew'un gözleri parlıyordu. "Höyüğün orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Orada ya da oraya yakın." Cordelia gerçek bir heyecan hissetmeye başlamıştı. Cortana'da neyin yanlış olduğunu bulma umuduyla buraya gelmek umutsuz bir hareketti. Bilmek istemediği bir şeyi öğrenmek anlamına gelse bile, kaderini kendi elleriyle ele geçirme yöntemi. "Belki de bir zamanlar Demirci Wayland'in orada bir demirhanesi olduğu biliniyordu ve beyaz at bir tür-"

"Alışveriş tabelası?" dedi Matthew sırıtarak. "Büyülü kılıçlarını buraya mı getiriyorsun?"

"İnsanlara buranın güçlü ve korunaklı bir yer olduğunu bildirmenin bir yolu olarak. Yine de," diye ekledi, "bir şiline bahse girerim, oraya vardığımızda sıcak elma şarabı satan bir tezgah vardır."

Matthew güldü. Ayrılmadan önce yemeklerini bitirmek ve hesabı ödemek için acele ettiler. Matthew'a özlemle bakan garsonu bırakıp arabaya geri döndüler. Araba bir kükremeyle kalkıp yola çıktıklarında Cordelia bir yığın battaniyenin altına süründü.

"Lütuf." James kapıyı vücuduyla kapattı. "Burada olmamalısın."

Başını kaldırıp ona baktı, küçük yüzü şapkasının gölgesindeydi, ifadesi görünmezdi. Ama seninle konuşmam gerek, dedi. "Bu önemli."

Elini kapı pervazına doladı. Beyninin gerisindeki baskı oradaydı, "Onu içeri al . *Bırak onu. Onu görmek istiyorsun" diyen fısıltı. Onu görmen gerek.* "Lütuf-"

Bir şekilde yanından geçmişti ve evin içindeydi. Risa, Sona'ya yardım etmek için Carstairs'lerin evine gittiği için Angel'a teşekkür edin. James kapıyı çarparak kapattı -Curzon Sokağı'nın tamamının görebileceği bir olay yaratmanın anlamı yoktu- ve dönüp Grace'in koridorun aşağısında olduğunu görmek için döndü.

Şah mat, diye düşündü ve aceleyle onun peşinden koştu. Her zaman bir şekilde onu geçmeyi başardı. Onun duygusal duvarları. Görünüşe göre evinin gerçek duvarları. Koridorda hışırdayan eteklerini duyabiliyordu; Çalışma odasına girmek üzereyken onu yakaladı.

"Burada değil," dedi. Her nasılsa bu oda onun ve Cordelia'nın yeriydi. Elias'ın ölümünden bir gün sonra Grace'in evinde olması yeterince kötüydü. Sınırlar olmalıydı. "Resim odası."

Ona oyalanan, meraklı bir bakış attı ama gösterdiği yere gitti, yürürken narin çizmeleri parke zeminlerde tıkırdadı.

James misafir odasının kapısını arkalarından kilitledi. Elias'la tartıştığından beri buraya gelmemişti. Elias'ın düşürdüğü raflardan birinin üzerinde yana doğru eğilmiş küçük bir porselen heykelcik hâlâ görebiliyordu.

Grace'e döndü. "Bir anlaşmamız vardı."

Kalın pelerininden omuz silkmişti; altına mavi işlemeli krem yün bir elbise giymişti. Bel ve kalça çevresi sıkıydı, dizin altında dantel paneller girdabına doğru daralıyordu. "Bana işlerin nasıl olacağını söyledin," dedi, "ama aynı fikirde olduğumu hatırlamıyorum."

Piyanonun kenarına yaslandı. "Kaba olmak istemem," dedi. "Ama bu ikimiz için de adil değil. Daisy için de adil değil. Ona bir söz verdim ve tutmaya niyetliyim."

Eldivenli elini bir sandalyenin arkasına koyarak, Daisy, diye tekrarladı. "Çok güzel bir lakap. Benim için bir tane olduğunu sanmıyorum."

Cordelia, Grace'den çok daha uzun bir isim, dedi kısaca. "Bana söylemen gereken önemli bir şey olduğunu söylemiştin."

"Aslında bir sorum var. Lucie hakkında."

James şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi. "Lucie'ye hiç bu kadar ilgi göstermedin." Her yaz İdris'te, onu kız kardeşiyle tanıştırmayı teklif etmişti ama Grace, bazen James'le yalnız kaldığı bir anıyla ayrılmaya dayanamadığını, bazen de Lucie'yle annesinden kurtulmuştu ve James'e olan aşkından açıkça bahsedebiliyordu. James, Lucie'nin duymak istediği son şeyin tuhaf bir kızın ağabeyine olan tutkusu olduğunu düşündü ama Grace etkilenmeyecekti.

Bu onun gücüyle ilgili, dedi Grace. "Lucie'nin senin gibi ölüleri görebildiğini biliyorum - ama sen de gölgelerde seyahat edebilirsin. Lucie de aynısını yapabilir mi?"

"Neden bilmek istiyorsun?" James sordu. "Ve neden şimdi?"

Sanırım cinayetler, dedi Grace, gözlerini kaçırarak. "Çok korkunçlar - ve senin gölge gücünü biliyorum, ama çok az kişi biliyor ve sanırım sen ve Lucie'nin herhangi bir yolu var mı diye merak ettim - belki de öldürülenlerin hayaletlerini görmenin bir yolu var mı? Bunu kimin yapmış olabileceğini bilmekten mi?"

James, bu düşünceyi Grace'le paylaşamayacak olsa da, garip bir şekilde gerçeğe yakındı, diye düşündü. Kesinlikle şu anda bildiği hiçbir şey onu teselli etmeyecekti. Yardım edemedi ama sempati duydu; İdris'te her zaman çok korunaklıydı - şeytanlardan, sıradan bir şehrin olağan şiddetinden.

"Yalnızca yarım kalmış işleri olduğu ya da bir yere ya da nesneye bağlı oldukları için bu Dünya'da oyalanan hayaletleri görebiliriz," dedi nazikçe. "Sadece öldürülen ölülerin barışa geçmesini umabilirim ve bu yüzden hayır - onları görmeyeceğiz."

Grace'e Regency hayaletinden, fabrikadan, Filomena'nın hayaletinden bahsetmeyi hayal edemiyordu. Cordelia'ya söylediği gibi değil. "Grace," dedi, "gerçekten canını sıkan bu mu? Başka bir şey yanlış mı? Bridgestock'larda mutlu değil misin?"

"Mutlu?" diye yankılandı. "Her şey yolunda, sanırım. Benden pek hoşlandıklarını sanmıyorum - ama konumumu bir düşünün. Ariadne benimle arkadaş olmak ve sırlarını

paylaşmak istiyor, ama nasıl yapabilirim? Seninkini ifşa etmeden ona benim durumumu anlatamam; Senin ve Cordelia'nın sırlarını ifşa etmeden benim acımdan söz edemem. Ben kimseye güvenemem, sen ise herhangi bir arkadaşına güvenebilirsin."

James ağzını açtı ve tekrar kapadı; kendi yolunda haklıydı ve bunu düşünmemişti - onun yalnızlığını değil, sadece Charles'la yaklaşan evliliğini.

Yaklaştı, gözlerini onunkilere kaldırdı ve James kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Charles'la da konuşamam," dedi. "O Paris'te ve ayrıca birbirimize güven vermiyoruz. Sanırım bana mesajlar iletmenin bir yolunu -beni hâlâ sevdiğini bilmenin bir yolunu- bulacağını düşündüm."

Sana yapamayacağımı söylemiştim, dedi James, kulaklarında kan çınlayarak.

"Yapmayacağını *söylemiştin* . Görev, dedin ve onur." Eldivenli elini hafifçe onun koluna koydu. "Ama sevmeye de bir görevimiz yok mu?"

"Bunun için mi buraya geldin?" dedi James boğuk bir sesle. "Seni sevdiğimi duymak için mi?"

Ellerini göğsüne koydu. Yüzü solgunluğunda neredeyse ağdalıydı - güzel ama yine de bir oyuncak bebeğinki gibi. James bileziğin ağırlığını bileğinde hissedebiliyordu. Yemin ettiği her şeyi, Grace'le birbirleri için hissettiklerini hatırlatan bir şey, hâlâ birbirleri için hissediyor olmalıydı. "Duymak zorunda değilim," diye fısıldadı. "Sadece öp beni. Öp beni James, beni sevdiğini bileceğim."

Beni sev. Beni sev. Beni sev.

Ruhunun her köşesine damgalanmış gibi görünen bir güç alevlendi. canını yakarak, kanını yakarak: Parfümünün, yasemin ve baharatının kokusunu alabiliyordu. Gözlerini kapattı ve bileklerini tuttu. Onu kendine doğru çekerken bile beyninin küçük bir kısmı itiraz etmek için haykırıyordu - zayıf ve narindi; neden onu yumuşak ve kıvrımlı olarak hatırlamıştı? Dudaklarını onunkilere bastırdı ve onun boğuk bir ses çıkardığını duydu, bir şaşkınlık nefesi.

Elleri boynuna dolandı; dudakları onu öpüp öperken onunkilere karşılık verdi. İçindeki açlık çaresizdi. Sanki bir peri şölenindeydi, ölümlüler ne kadar çok tüketirse açlıklarının o kadar yoğun hale geldiği, bolluk arasında açlıktan ölene kadar.

Aniden onu serbest bırakıp geriye doğru sendelediğinde, kız onun hissettiği kadar sersemlemiş görünüyordu. İçini büyük bir boşluk kapladı. İçinde boğuluyordu: Fiziksel, neredeyse şiddetli bir acıydı.

"Gitmeliyim," dedi. Yanakları kızarmıştı. "Görüyorum - belki de buraya gelmemeliydim. Gelmeyeceğim - bir daha gelmeyeceğim."

"Lütuf-"

Kapının yarısında, ona bakmak için döndü, gözlerinde bir suçlama vardı. "Az önce kimi öptüğünü bilmiyorum, James Herondale," dedi. "Ama kesinlikle ben değildim."

Çok geçmeden küçük Uffington köyü göründü, tepenin arkasında keskin bir şekilde yükseliyordu ve Matthew ile Cordelia beyaz atı görebiliyorlardı - dağın yamacına yayılmış beceriksiz bir çocuğun çizimi gibi. Yakınlarda bir koyun sürüsü sakince otluyordu, görünüşe göre ünlü bir tarihi eserin karşısında olmaktan etkilenmemişler.

Matthew, Ford'u tepeye tırtıklı bir yoldan giden bir patikanın yanında bırakarak yolu gidebildiği kadar aldı. Yolun geri kalanını yürüdüler, Cordelia en kalınını getirdiğine memnun oldu. yün ceket; inişlerdeki rüzgar bıçak gibi keskindi. Matthew'un yanakları, atı oluşturan tebeşirle dolu hendeklerden birkaç metre uzakta, uçurumun tepesine ulaştıklarında kıpkırmızıydı - yakından bakıldığında şaşırtıcı derecede beyazdı.

"Bak." Cordelia'yı işaret etti. Tuhaf bir eminlik hissetti, iliklerine kadar derinlerde olduğuna dair içgüdüsel bir his. "At o tarafa bakıyor, neredeyse burnu ile işaret ediyor. O koruluğa inen bir yol var, sanırım eski bir yol."

Matthew biraz ürkmüş görünüyordu, ama patikaya inerken ona katıldı, etekleri yürümeyi zorlaştırdığında ara sıra ona yardım etmek için durdu. Cordelia, muhtemelen onu bu kadar sıcak tutmayacak olsa da, kıyafetlerini giymiş olmayı yarı yarıya diledi.

"Bak," dedi Matthew patikaya vardıklarında ve yerin derinliklerine gömülmüş ahşap bir direği gösterdiler. Yolun KIRMIZI YOL olduğunu bildiren dikdörtgen bir işaret ÇİVİLENMİŞTİ . "Demek burası Ridgeway," dedi Matthew, sesi kısık bir sesle. "İngiltere'deki en eski yol. Bir Roma yolu değil, bundan daha eski."

"Sanırım öyle olurdu." Cordelia'nın heyecanı azalmıştı; şimdi onu daha ciddi bir şey sarmıştı. Sanki Sessiz Şehir'e ya da Anlaşmalar Salonuna gidiyormuş gibi. Sanki bu bir yolculuk değil de bir hac idi.

Bir sonraki tepeden sessizce geçtiler ve oradaydılar, apaçıktı. Bir höyüğün karanlık girişini çevreleyen bir dizi taş levha. Höyüğün kendisi, yerdeki çimenlerle kaplı bir kabarıklıktan biraz daha fazla görünüyordu, girişi -toprağın yükselişine açılan karanlık bir delik- sıradan bir kapının yarısı büyüklüğündeydi.

Cordelia kalın paltosunu çıkardı. Cortana'yı sırtındaki kından çıkardı ve çimenlerin üzerine koydu, sonra cebinden bir peni çıkarıp diz çökerek höyüğün girişinin önüne koydu.

Matteo boğazını temizledi. "Ve şimdi ne?"

"Emin değilim. Lilian Highsmith'e göre mitler, insanın el arabasının yanına bir kuruş bırakması gerektiğini söylüyor."

"Belki enflasyon olmuştur?" Matta önerdi. "Sana altı peni ödünç verebilirim."

Cordelia ona karanlık bir bakış attı. "Şaka yapmayı bırakamıyorsan, Matthew..."

Ellerini masumca kaldırıp geri çekildi. "Tamam tamam. Ben göz kulak olmaya gideceğim. Şu tepeden gelen bir çiftçi var ve bizi topraklarındaki eski demircilerin dikkatini çekmeye çalışırken bulursa yazıklar olsun."

Onu görüş alanında tutarak geldikleri yoldan geri döndü. Onun tepenin zirvesinde durduğunu, sırtını bir ağaca dayadığını, matarasını almak için paltosuna uzandığını gördü.

Cordelia, bir kılıçtan diğerine bakarak dikkatini eldeki konuya verdi; Höyüğün yeraltı boşluğuna giriş gece kadar siyahtı. Her halükarda içine girecekti ama bir şey ona, kendisinden istenenin bu olmadığını söyledi.

Uzanıp Cortana'yı kendine doğru çekti ve bıçağı güneşte parlayarak kucağına koydu.

"Smith Wayland," diye fısıldadı. "Ben Cortana kılıcının seçilmiş bir taşıyıcısıyım. Bunu her zaman inançla, cesaretle taşıdım. Onu savaşa taşıdım. Onunla şeytanların kanını döktüm. Onu taşıyarak, bir Cehennem Prensi'ni bile öldürdüm."

"Daisy," Matthew'un aradığını duydu ve onlara doğru yürüyen bir adam görmek için döndü. Daha önce bahsettiği çiftçi olmalı, diye düşündü ve her tarafı üşüdüğünde ayağa kalkmak üzereydi.

Adam çiftçi değildi. O bir demirciydi.

Üzerine is lekeli deri bir önlük bağlanmış kaba pamuklu bir gömlek giymişti. Herhangi bir yaşta olabilirdi - Cordelia'nın büyücülerle ilişkilendirdiği genç-yaşlı özelliklere sahipti. Höyüğün sarsen taşından bir levhayı andırıyordu - geniş omuzlu ve kalın elli, kısa sarı sakallı ve kısa kesilmiş saçlı. Boynunda, koyu mavi bir taşla süslenmiş, bükülmüş metalden bir bant vardı.

"Beni mi çağırdın, Cortana kılıcının taşıyıcısı?" dedi adam—Smith Wayland; başkası olamaz. "Böyle bir eylemi iddia etme cesaretiniz takdire şayan olsa da, bir Cehennem Prensi'nin gerçekten öldürülemeyeceğini bilemeyeceğimi hayal edemezsiniz."

Cordelia çenesini kaldırarak, " Onu *bu dünyada ben öldürdüm," dedi.* "Yaralı ve zayıf, bizim diyarımızdan sürüldü."

"Ve o yara hâlâ kanıyor," dedi Demirci Wayland, dişleri sırıtarak parlıyordu. "Yanında büyük bir kesik, iblisinin kanını akıtıyor. İyileşmesi on yıllar alabilir."

Cordelia başını yana eğdi. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Dövdüğüm her kılıcın hareketlerini biliyorum. Ah, çelikten ve demirden çocuklarım, bu dünyada nasıl da yolları kesiyorlar." Sesi derin bir gümbürtüydü. "Şimdi bana kılıcını ver."

Cordelia güçlükle yutkundu ve Cortana'yı Wayland'e uzattı. Onu devasa ellerine aldığında, etrafındaki dünya değişmiş gibiydi. Hala diz çökmüş halde şaşkınlıkla etrafına bakındı - gökyüzü kararmıştı, tepeler bir kat mavi-siyah küle bulanmıştı. Matthew gitmişti. Etrafında bir demircinin sesleri vardı; çekicin çeliğe çarpması, ateşin çıtırtısı. Bakır kırmızısı kıvılcımlar höyüğün içinde hayat buldu, ateşböcekleri gibi yükseldi ve karanlığı talep etti.

Ah, çocuğum, çocuğum, diye mırıldandı Wayland, Cortana'yı garip yeni ışığa doğru tutarak. "Seni ve kardeşlerin Joyeuse ve Durendal'ı oluşturan çeliği dövmeyeli uzun zaman oldu." Bakışları Cordelia'ya döndü. "Ve senin soyun uzun zamandır kılıçlarımı taşıyor. Bu kılıcı Belial'in vücuduna sapladığınızda, bunun sonuçları olabileceğini düşünmediniz mi?"

" *Bu* yüzden mi?" Cordelia çılgınca düşündü; Belial'ı bıçakladığından beri Cortana'yı kullanmak için bir nedeni olmadığı doğruydu. Depo savaşına kadar olmaz. "Belial ile temas - Cortana'ya zarar mı verdi?"

Wayland, "Bu bıçak göksel ateşte dövüldü ve kabzasında bir meleğin tüyünü taşıyor" dedi. "Belial'in kanına dokunduğunda, haykırdı. Duymadın. Sen sadece bir ölümlüsün," diye yumuşadı demirci. "Ve ölümlülerin kılıçlarının özünü bilmelerinin üzerinden uzun zaman geçti."

Cordelia hararetle, "Bana ne yapacağımı söyle," dedi. "Cortana için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım."

Wayland kılıcı elinde çevirdi. Gözleri bakırımsı köz gibiydi ve parmakları, bıçağı okşarken aşağı yukarı şarkı söylüyor gibiydi. Kılıç tek, çınlayan bir not verdi -Cordelia'nın daha önce hiç duymadığı bir ses- ve Wayland gülümsedi.

"Yapıldı" dedi. Cordelia ona baktı, bu kadar basit olabileceğine şaşırdı. "Cortana iyileşti. Onun yüksek meleksel özünü geri verdim. Onu sırtına taktığın kınla sakla - sana böyle bir hediye veren her kimse, açıkça korunman içindi. Üzerinde hem seni hem de Cortana'yı koruyacak güçlü büyüler var."

Kızıma layık olan tek hediye, onu seçen kılıca layık olan hediyedir.

Görünüşe göre babası ona gerçek bir şey vermişti. Cordelia dudağını ısırdı. "Bu kadar basit olacağını tahmin etmemiştim," dedi.

"Basit olabilir ama karşılığında bir şey isteyeceğim. Ve bir kuruş olmayacak. "

Cordelia, Cortana'ya sarıldı. Kılıçtaki değişikliği şimdiden hissedebiliyordu - her zaman olduğu gibi eline oturdu, tanıdık ve sevgili. "Herhangi bir şey."

Wayland gülümser gibiydi. "Joyeuse ve Durendal'ı tanıyor musun?"

"Evet - Charlemagne'ın kılıcı ve Roland'ın kılıcı. Dediğin gibi Cortana'nın kardeşleri."

"Ve kılıcı Caliburn biliyor musun?" diye sordu ve başını iki yana sallayınca içini çekti. "Bunu biliyor olabilirsin," dedi, "Excalibur olarak."

"Evet," dedi Cordelia, "elbette..."

Wayland, "Charlemagne, Arthur ve Roland şövalyeydi" dedi. "Yaptığım bıçaklar kendi ruhlarıyla şarkı söylüyor. Dünyanın tanrıları ve ölümlüleri arasında eşleşen ruhları bulmaları gerekir. Ama bu kılıçların gücü, kılıçla taşıyıcı arasındaki bağın gücü, Lancelot'un Arthur'a yaptığı gibi, taşıyıcı daha büyük bir savaşçıya bağlılık yemini ettiğinde daha da artabilir."

Cordelia, "Ama Arthur kimseye bağlılık yemini etmemişti," dedi. "O da Charlemagne gibi kraldı."

Wayland, "Arthur bağlılık yemini etmişti," dedi. "Bana yemin etmişti."

"Babam uzun zaman önce bana senin bir Gölge Avcısı olduğunu söyledi," dedi Cordelia, kafası dönüyordu. "Ama bahsettiğin her şey Raziel Nefilim'i yaratmadan önce oldu ve Gölge Avcıları sonsuza kadar yaşamaz. Ve rün taşımıyorsun."

"Birçoğu beni iddia ediyor. Feylerden biri olarak adlandırıldım. Bazıları bana tanrı der," dedi Wayland. "Gerçekte, ben bu tür şeylerin ötesinde ve üstündeyim. Nefilimlerin ilk günlerinde, beni kendilerinden biri olarak tanıyıp silah yapımıma güvensinler diye Gölge Avcıları'na kendi biçimleriyle geldim. Aslında onlardan çok daha yaşlıyım. Şeytanlardan, meleklerden önceki bir zamanı hatırlıyorum." Bakışları sabitti ama köz gözleri dikkatle parlıyordu. "Ve şimdi Gölge Avcıları arasında istediği gibi saldıran bir karanlık dolaşıyor. Bu ölüm sadece yayılacak. Cinayetleri durdurmak senin omuzlarına düşerse Cordelia Herondale, buna dayanabilir misin?"

Omuzlarına düşerse. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Sen - benden şövalyen olmamı mı istiyorsun?"

"Ben."

"Tamamen? Excalibur'un ya da Durendal'ın taşıyıcıları değil mi?"

"Excalibur gölün çok altında yatıyor; Durendal kayaya sıkıştı," diye hırladı demirci. "Ama Cortana özgür ve savaş için yanıyor. kılıcını alacak mısın? çünkü senin içinde olduğuna inanıyorum büyük bir savaşçının ruhu, Cordelia Herondale. Ama gerçekten özgür olmak için bir bağlılık yemini gerektiriyor."

Cordelia uzaktan, Demirci Wayland'in onun evli olduğunu nasıl öğrendiğini merak etti - hâlâ yeni adını duymaya alışık değildi. Ama sonra, her şeyi biliyor gibiydi. Dediği gibi, neredeyse bir tanrıydı.

"Evet," dedi, "evet, kılıcımı alacağım."

Gülümsedi ve dişlerinin her birinin karanlık ışıkta parıldayan bronzdan dövüldüğünü fark etti. "Bıçağını kaldır. Önünüzde tutun."

Cordelia, ucu göğe dönük kılıcı kaldırdı. Kabzası, gözlerinin önünde yanan dar bir altın ateş çizgisiydi. Demirci Wayland, onun önünde duracak şekilde hareket etti. Şaşırtıcı bir şekilde, kınsız kılıcı devasa sağ yumruğuyla yakaladı ve elini etrafına sardı. Parmaklarından kan damlıyor, bıçağı çiziyordu.

"Şimdi yemin et" dedi. "Bana sadık olacağına, tereddüt etmeyeceğine yemin et - ve bir bıçak çektiğinde benim adıma çekeceksin."

Sadakatime yemin ederim, dedi Cordelia hararetle. Kanı bıçaktan aşağı akmaya devam etti, ancak damlalar kabzaya çarptığı anda altın, bakır ve bronzdan havaya yükselen kıvılcımlar haline geldi. "Cesaretime yemin ederim. Savaşta ne bocalamaya ne de başarısızlığa yemin

ederim. Ne zaman kılıcımı çeksem, ne zaman savaşta bir silah kaldırsam, bunu senin adına yapacağım.”

Wayland kılıcı serbest bıraktı. "Şimdi kalk," dedi ve Cordelia ilk kez ayağa kalktı. O ana kadar büyük demircinin ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti: onun üzerinde yükseliyordu, devasa cüssesi fırtınalı gökyüzüne karşı karanlık bir gölgeydi. "İleri git," dedi. "Ve bir savaşçı ol. Seni tekrar bulacağım."

Bir kez alnına dokundu ve sonra gitti. Tek bir göz açıp kapayıncaya kadar dünya yeniden değişti: artık fırtına yoktu, hayır daha fazla köz, artık demirhanenin çınlama sesi yok. Sıradan bir tepede, sıradan bir mavi gökyüzünün altında duruyordu, güneş altın bir madeni para kadar parlaktı. El arabasına son bir kez baktı ve açıklığın yeniden karanlık olduğunu, yosunlarla yarı gizlendiğini görünce şaşırmadı.

Cordelia tepeye geri çıktı ve zirvede Matthew'un onu selamlamak için elini kaldırdığını gördü. Kalbi zaferle yükseldi, ona doğru koştu, Cortana havada kaldı, bıçağı güneş ışığında altın kıvılcımlar saçtı.

15

GÜNLÜK YÜRÜYÜŞ _ _

Uyanık görünmeye çalışan rüyalar,
Gündüz yürüyen hayaletler,
Yorgun rüzgarlar aldıkları şekilde,
Çünkü, bir çocuğun yokluğu için,
İyi biliyor olabilir, işler ne yaparsa yapsın
Spor, Maytime değil.

—Algernon Charles Swinburne, “Karanlık Bir Ay”

Gün batımıydı ve Berwick Caddesi yaya trafiğiyle hareketliydi: İşten eve giden tüccarlar, kapılardan ticaretlerini yapan hırpalanmış hanımlar ve Blue Posts barına gelen neşeli işçiler.

Tyler's Court'un girişinin yanındaki duvara yaslanan Lucie içini çekti. Sis, şehrin kenarlarını yumuşattı, satıcıların nafta parlama lambalarının ışıklarını parıldayan, ısısız şenlik ateşlerine dönüştürdü. Arabayla kaldırımda bekleyen Balios, ayaklarını yere vurup hafifçe kişnedi, nefesi havada beyaz bir tüy gibiydi.

"Lucie Herondale mi?"

Geç kaldığı için Grace'e saldırmak üzere döndü ve dondu. Arkasında çok hafif, ince muslin elbiseli bir kız duruyordu. kış havası için. Yetersiz sarı saçları beyaz bir şapkanın altına kazınmıştı. Kemikleri inceydi, kolları ve boynunda siyah yaralar vardı. Lucie onların arasından, sanki bir tuğla duvardaki çatlaklardan bakıyormuş gibi, ilerideki sokağı görebiliyordu.

"Ben Martha," diye fısıldadı kız. "Benim gibilere yardım edebileceğini duydum." Yaklaştı: etekleri kaldırımın hemen üzerinde süzülen bir tür beyaz dumanla bitiyor gibiydi. "Bize komuta edebilmen için."

"Ben..." Lucie bir adım geri çekildi. "Yapmamalıyım. Yapmamalıydım. Üzgünüm."

"Lütfen." Kız yaklaştı: gözleri Filomena'nınki gibi bembeyazdı, ama boş ve gözbebeği yoktu. "Yaptıklarımı unutmak istiyorum. Laudanum'u almamalıydım. Annemin daha büyük ihtiyacı vardı. Ben aldığım için çığlık atarak öldü. Ve sonra kimse için artık yoktu. ”

"Unutmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı Lucie. "Bu-bu mu?"

"Hayır," dedi kız. "Laudanum'u aldığımda hissettiklerimi tekrar hissetmek istiyorum." Kız, beyaz gözleri yuvarlanarak asılsız başparmağını ısırdı. "Bütün o güzel rüyalar. Onları tekrar almamı emredebilirsin.” Yaklaştı; Lucie tökezledi, neredeyse çizmesinin topuğunu kaldırımda yakalıyordu. İçini garip bir his kapladı - damarlarında cızırdayan bir tür buz.

"Onu yalnız bırakın."

Jesse sokağın girişinde durdu, o kadar gerçek görünüyordu ki Lucie'nin bile tam olarak *orada olmadığını hatırlaması zordu* . Bakışları Martha'ya sabitlendi.

"Lütfen," diye sızlandı hayalet kız. " *Sana yardım ediyor* . Bencil olma-”

Ne yaptığını biliyorsun, dedi Jesse. Yeşil gözleri yanıyordu; Lucie, Martha'nın yüzündeki korku ifadesiyle Jesse'nin onun için korkunç bir tuhaflık olduğunu fark etti. Ne yaşayanlar arasında olacak kadar canlı, ne de ölülere doğal görünecek kadar ölüydü. “Yaşayanlara zarar vermenin hiçbir mazereti olamaz. Şimdi git."

Hayalet dişlerini gösterdi - ani, vahşi bir hareket. Siyah, pürüzlü taslaklardı. "Her zaman onunla olamazsın..."

Jesse yıldırım hızında hareket etti. Artık sokağın girişinde değildi; Martha'nın yanındaydı, eli onun omzunu kapatmıştı. Sanki dokunuş onu yakmış gibi küçük bir çığlık attı ve geri çekildi - Martha bükülürken vücudu şeker gibi uzanıyordu, Jesse'nin eline yapışan beyaz hayalet madde telleri. Sis gibi uzaklaşan ip gibi beyaz şeyler arasında dağılırken biraz tısladı.

Lucie nefesini tuttu. Bir an sonra Jesse onun yanındaydı ve onu gece için kapatılmış bir pazar tezgahının çıkıntısının altına götürüyordu.

"Ne - o neydi?" diye sordu, kendisini damlayan tenteden korumak için şapkasını eğdi. "Öldü mü? Yani, daha fazla ölü mü?"

"Hiç de bile. Bu gece bir yerlerde yeniden şekillenecek, her zamanki gibi acı ve intikam dolu. Ama artık senden uzak duracak."

"Senden korktuğu için mi?"

"Daha önce de söylediğin gibi, hayaletler dedikodu yapar." Sesi çok düzdü. “Onlara zarar veremem, gerçekten değil ama onları rahatsız edebilirim. Ve her zaman daha fazlası olabilir mi diye endişelenirler. Hayaletlerin çoğu korkaktır, geride kalan yırtık pırtık yaşam parçalarını kaybetmekten korkarlar. Ben tam olarak onlardan biri değilim ama onları görebiliyorum, dokunabiliyorum. Bu onları korkutur. Kim olduğumu biliyorlar - umarım Martha, benimle uğraşmak istemiyorlarsa senden uzak durmalarını söyler."

Benden korkmuyorlar ," dedi Lucie düşünceli bir şekilde, "onları her zaman görebilsem de..."

Yine de, kabul etmek zorundaydı, bu tamamen doğru değildi. Ölü büyücü Emmanuel Gast'ın ona tıslayan gölgesini hatırladı - *gerçekten, melek kanınıza rağmen siz birer canavarsınız.* Ama o bir suçluydu, diye hatırlattı kendine ve bir yalancı.

Ah, muhtemelen korkuyorlar, dedi Jesse sertçe. “Ama aynı zamanda açgözlüler. Size o fabrikanın yerini veren hayalet—diğerleri onun için ne yaptığını duymaya başlıyorsun. Ona işkence eden şeyi unutturdun.”

Lucie eldivenli ellerini birbirine kenetledi. "Benden bunu yapmamı istedi. İsteği olmadan ona emir vermedim..."

Jesse, "Eminim sen ona yardım etmedikçe sana Filomena'nın hayaletinin nerede olduğunu söylemeyecektir," dedi. “Hayaletler yaşayanlar kadar vicdansız olabilir. Ama bana bundan bahsetmedin, değil mi...”

"Çünkü böyle olacağını biliyordum," diye çıkıştı Lucie - soğuktu, James için endişeliydi ve en önemlisi Jesse'nin yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeye dayanamıyordu. "Bu benim yeteneğim, gücüm ve onu ne zaman kullanacağıma ben karar verebilirim."

"Yapabilirsin," dedi alçak bir sesle, "ama sonuçları var ve bana söylemezsen bu konuda sana yardım edemem - her zaman gölgelerde beklemeyeceğim, Lucie. Martha'yı durdurmak için burada olmam sadece bir tesadüftü."

"Neden *buradaydın* ?"

Ellerini onun omuzlarına koydu. Parmaklarının ona dokunduğu yerde sıcaklık yoktu ama yine de ağırlık ve gerçeklik vardı. "Bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Beni büyütmek için." Onun dokunuşuna yaslanmak istedi. "Geceleri kalktığımda, Grace'le senin eserlerinin izlerini

nerede bıraktığını görüyorum - küller, dağılmış iksir malzemeleri. Ama şimdi kan—kan büyüsü karanlık şeyler, Lucie."

Lucie içten içe kaşlarını çattı. *Ne yapıyorsun?* "Yoruldun," dedi yumuşak bir sesle. "Fazla zaman olmadığından endişeleniyorum. Bence Grace de kendi tarzında bunu hissediyor."

"Ben de," dedi sesinde derin bir acıyla. "Tekrar yaşamak istemediğimi mi düşünüyorsun, gerçekten mi? Seninle nehir kıyısında, gün ışığında el ele yürümek mi? Ve umutlarım oldu. Ama dün gece denediklerimizden sonra, Luce - kendini tehlikeye atmaya devam edemezsin. Bu, tehlikeli insanları sanki bir bahçe partisindeymişsiniz gibi aramayı da içeriyor."

Seninle nehir kıyısında el ele yürümek. Birinin çok sevdiği bir fotoğrafı, ayrıntılarını incelemek için çıkarabileceği gibi, hafızasında çevirmek için saklayıp daha sonra çıkaracaktı. Ancak şimdi sadece, "Jesse, ben bir Gölge Avcısıyım, ayak takımına sığınman gereken sıradan bir kız değil," dedi.

"Riffraff'tan bahsetmiyoruz. Necromancerlardan bahsediyoruz. Gerçek tehlike, senin ve Grace için."

"Bu kadar ciddi bir şey yapmadık. Neden bunu Grace'le konuşmuyorsun? Neden tek azarlanan benim?"

"Çünkü ona söyleyemediklerimi sana söyleyebilirim." Tereddüt etti. "Unutma, bu yolculuğa daha önce tanık oldum. İkinizin de annem gibi kara büyüye kapıldığı düşüncesine dayanamıyorum."

Sertleşti. "Tatiana ve ben hiç benzemiyoruz."

Jesse acı bir gülümseme gönderdi. "Elbette şimdi aynı değilsin. Ama sanırım annem bir zamanlar tam bir insan, sıradan bir insan, hatta belki mutlu bir insan olabilirdi ve bu hayatın ne kadarının acıyla elinden alındığını ve ne kadarının kaybettiği için olduğunu bilmiyorum. kendini bu tür gölgeli sihir ve büyücülüğe - senin ve Grace'in uğraştığın tüm güçlere."

Tatiana'dan bahsederken gözlerindeki boşluk kalbini kırdı. Annesinin ona verdiği yaralar ne kadar derindi?

"Ondan şimdi nefret mi ediyorsun? Annen?"

Jesse tereddüt etti, omzunun üzerinden ilerideki sokağa baktı. Bir saniye sonra Lucie tekerleklerin sesini duydu ve bir arabanın yan tarafına boyanmış Fairchild ailesinin armasının narin peri kanatlarını görmek için döndü. Grace sonunda gelmişti.

Grace tentenin altında ona katıldığında Jesse'nin çoktan gitmiş olduğunu bakmadan biliyordu. Sesi hala kafasında çınlıyordu: Ona *söyleyemediklerimi sana söyleyebilirim* .

Sanki onun bir parçasıymış gibi gecenin içinde kaybolmuştu. Ve belki de öyledir, diye düşündü. Jesse'yi yıldızların ve gölgelerin bir parçası olarak, her zaman onun etrafında, görünmese bile her zaman orada olduğunu hayal etmek neredeyse bir rahatlıktı.

Lucie, dedi Grace ve kendini tekrar ettiği belliydi. "Tanrım, kahverengi bir çalışma odasındasın. Ne hakkında düşünüyordun?"

Jesse, dedi Lucie ve Grace'in ifadesinin değiştiğini gördü. Grace'in ağabeyini umursadığı kadar umursadığı bir şey var mıydı dünyada? Aslında, dünyada umursadığı başka bir şey var mıydı? "Ben - onu biraz önce gördüm. Barakada deney yaptığını söyledi. Dikkatli ol. Kan büyücüsü kötü bir şey."

Grace'in gözlerinde bir şey parladı. "Bu tavşan kanı," dedi. "Sana söylemedim. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini biliyordum." Cehennem Ruelle'nin girişine yöneldi ve Lucie'yi peşinden gitmeye zorladı. Grace'in topukları kaldırımda tıkırdadı; dantellerle köpürtülmüş mavi ve fildişi renginde dar bir eteğin altına narin çizmeler giymişti. "Etkisi yokmuş gibi göründüğünü

bilmek seni memnun edecek. Chiswick House'un tavşan nüfusu, benim daha sonraki tahribatımdan güvende."

Lucie hafifçe dehşete düştü; bir tavşana asla zarar veremeyeceğinden oldukça emindi. "Malcolm'a söz verdiğimiz Annabel hakkında bilgi aldın mı?"

Grace'in omuzları gerilmiş gibiydi. "Evet ama sana söylemeyeceğim. Sadece *ona* söyleyeceğim ."

Hump, diye düşündü Lucie, ama tartışmanın bir anlamı yoktu. En azından Cehennem Ruelle'e girmek bu sefer daha kolaydı; kapı muhafızı onları tanıdı ve yan bir gülümsemeyle onları yola gönderdi.

Büyük merkezi odanın içinde, rahat bir Aşağı Dünyalılar kalabalığı, odaya dağılmış küçük masalarda sohbet ediyordu. Lucie Hypatia'yı aradı ama onu görmemesine rağmen onu görmedi. sahnede bir yaylı çalgılar dörtlüsü arasında keman çalan Kellington da dahil olmak üzere bir dizi başka tanıdık yüz. Kadınlar modanın zirvesindeydiler - dar etekler ve pagoda kolları, Paris'te görebileceğiniz türden - duvarlar Paris yaşamının sahneleriyle boyandığı için bu çok yakışıyordu. Tema, küçük kornişonlu *moules frites* ve jambonlu sandviç servis eden garsonlara kadar genişletildi. Barda Fransız şarabı ve pelin şişeleri sıralanmıştı. Misafirler iyice eğleniyor, dedikodu yapıyor ve gülüyor gibiydiler. En canlılar, köşedeki derme çatma bir dans pistinde beguine öğrenmeye çalışıyorlardı.

Grace şaşırmış görünüyordu. "O burada ne *yapıyor* ?"

Lucie onun bakışlarını takip etti ve masalardan birinde tek başına oturan Ariadne Bridgestock'u şaşırttı. Koyu yeşil bir elbise içinde çok güzel görünüyordu, siyah saçları sarı ipek bir bando tarafından tutuluyordu. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Daha önce Ruelle'den hiç bahsetti mi?"

"Numara. Pek konuşmuyoruz," dedi Grace. "Şu anda kimsenin sırdaşı olamayacak kadar çok sır saklıyorum."

"Gidip onunla konuşmalıyız, sence de öyle değil mi?"

Malcolm'u bulmalıyız, dedi Grace . "Onu bekletemeyiz - Lucie!"

Çünkü Lucie çoktan odanın karşı tarafındaydı. Ziyaretçisini tanıdığında şaşkınlıkla başını kaldıran Ariadne'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Lucie, canım. Burayı sık sık ziyaret ettiğini duydum."

Lucie, "'Sık sık kullanılan' bir abartı gibi görünüyor," dedi. "Ama sana ne? Bu gece seni getiren nedir?"

Ariadne siyah bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Herkes bunu çok heyecan verici yaptı. Nişanım sona erdiğinden beri, hayatımın ne kadar kısıtlı olduğunu fark ettim. Londra'yı bile çok az gördüm."

Lucie kendi kendine gülümsedi; Ariadne ona içtenlikle baksa da, bu ilginin ne kadar olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Ruelle, mavi gözlü bir Lightwood ile ilgiliydi. "Bu akşam oldukça sessiz bir gece. Ruelle'i en canlı haliyle görmüyor olabilirsiniz."

Ariadne felsefi bir tavırla omuz silkti. "Pekala, her zaman başka bir zaman gelebilirim." Etrafa baktı. "En azından ünlü Hypatia Vex'i görmeyi umuyordum ama o da burada değil."

"Yakında Limehouse'da yeni sihir dükkanını açıyor."

"Ve söylentiye göre yeni bir hayranı varmış. Kurt adamlardan biri söyledi. Umarım siz kızlar iyi vakit geçirirsiniz," diye ekledi Grace'e bir bakış atarak, "ve daha önce absinthe denemediyseniz, *birazla* başlamak isteyebilirsiniz ."

Lucie, tavsiyesi için Ariadne'ye teşekkür etti ve odanın ana kısmına döndüğünde Grace'i, bıçağı çıkarılmış halde getirilen ve başı kesilmiş bir adamın mermer büstünün yanına dayayan bir giyotini incelerken buldu. Ne tuhaf, dedi Lucie, heykele bakarak. "Başı olmayan bir büst gerçekten daha çok bir *boyundur* , değil mi?"

Çok şükür geri döndün, dedi Grace. "Artık büyücüyle tanışabilir miyiz?"

Dar koridorun sonundaki Fade'in ofisinin kapısı aralıktı. Lucie eldivenli parmak uçlarıyla iterek açtı; İçeride, Malcolm Fade brokar bir sandalyede oturmuş, elinde yanmamış bir kütük pipoyla parlayan şömineye düşünceli düşünceli bakıyordu.

Onlara baktı. Gözlerinin ve ağzının çevresinde gerginlik çizgileri vardı. Lucie her zaman genç göründüğünü düşünmüştü, belki yirmi dört ya da beş, ama şu anda yüzüne bir yaş koymak imkansızdı. Koyu ametist gözleri onlara soğukkanlılıkla baktı.

"İçeri gel" dedi. "Ve kapıyı arkandan kilitle."

Goblen bir kanepede yan yana yerlerine oturmadan önce onun istediğini yaptılar.

"Bilgiyi Adamant Kalesi'nden mi aldın?" diye sordu Malcolm, latifelere aldırmadan.

Evet, dedi Grace, gri gözleri ciddiydi. "Sana Annabel'den bahsedebilirim. Ama hoşuna gitmeyebilir."

"Evet, benim bildiğim her şeyi sen de beğenmeyebilirsin," diye yanıtladı parmaklarını koltuğunun kolunda ritim tutarak. "Bu, bilmeye değer olmadığı anlamına gelmez."

Sana söylemeli miyim emin değilim, dedi Grace, duygusuzca. "İnsanların kötü haber getirene kızdıkları genellikle doğrudur."

"Grace," diye tısladı Lucie. "Bu yüzden buradayız."

Malcolm, Grace'e, "Belki de Bayan Herondale'i dinlemelisin," dedi. "Size bildiğim bir şeyi söyleyeceğim: Ölümden diriltmeye çalıştığınızın kim olduğunu biliyorum. O senin kardeşin, değil mi? Jesse Blackthorn. Hikayeyi daha önce hatırlamalıydım. İlk rününü alırken öldü. Bir trajedi, ancak Nefilimler arasında duyulmamış bir şey değil. Bunun ona hayatta bir şans daha hakkı verdiğini düşündüren nedir?"

"Kardeşim tamamen ölmedi," dedi Grace ve Lucie ona şaşkınlıkla baktı: Sözlerinde gerçek bir duygu vardı. "Annem kara büyü kullanarak vücudunu korudu. Şimdi yaşamla ölüm arasında sıkışıp kalmış, ne yaşama sevincini ne de ölümün kurtuluşunu deneyimleyemiyor. İki dünya arasında gidip gelir. Böyle bir azaba katlanmak zorunda kalan başka birini hiç duymadım."

Malcolm tamamen şaşırmış görünmüyordu. "Bu hikayede bir büyücü olabileceğini duymuştum. Tatiana Blackthorn'un ona yardım etmesi için birini tuttuğunu - alışılmışın dışında bir büyü."

Bu Lucie için yeni bir haber değildi. Jesse'nin ona ölümünü ilk anlattığı zamanı ve sonrasında olanları hatırladı. *Ben öldükten sonraki saatlerde, fiziksel bedenimi korumak ve kollamak için odaya bir büyücü getirdiğini biliyorum. Ruhum, gerçek dünya ile ruhlar alemi arasında dolaşmak için serbest bırakıldı.*

Yine de Malcolm'un bundan haberdar olacağı ya da Tatiana'nın hangi büyücüyü tuttuğunu bileceği aklına gelmemişti. Ve Jesse'yi koruyan, onun bu yarı canlı durumda kalmasını sağlayan büyücü - peki, onu nasıl geri getireceğini kim daha iyi bilebilir?

"Hangi büyücü?" diye talep etti. "Biliyor musunuz?"

Malcolm parmaklarını şaklattı. "Bir anlaşmamız vardı" dedi. "Annabel hakkında bildiklerini anlat bana. O zaman bildiklerimi tartışırız, daha önce değil."

Grace tereddüt etti.

"Bana söylemen gereken Annabel'in benden hiçbir şey duymak istemediğiyse, söyle," dedi Malcolm. Sesi sakindi ama yüzü gergindi, parmak uçlarını birbirine o kadar bastırmıştı ki bembeyaz olmuştu. “Bunu daha önce düşünmediğimi mi sanıyorsun, kendimi buna mı bıraktım? Umut bir hapishanedir, gerçek ise onu açan anahtardır. *Söyle bana.* ”

Grace sanki bir tepeyi tırmanıyormuş gibi çok hızlı nefes alıyordu. "Annemden Adamant Kalesi'nden ne haberler aldığımı bilmek mi istedin?" dedi Malcolm'a. “Eh, işte burada: o öldü. Annabel Blackthorn öldü. O asla bir Demir Kızkardeş olmadı.”

Malcolm sanki vurulmuş gibi sandalyesinde geri çekildi. Bir şeyi duymaya hazır olduğu çok açıktı - Annabel onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu - ve buna tamamen hazırlıksızdı. *"Ne dedin?"*

Asla Demir Kız Kardeş olmadı, diye tekrarladı Grace. "Bu sana, onun hâlâ yaşadığına inanmana izin vermek, seninle birlikte olmak *istemediğini* düşündürmek için söylenmiş bir yalandı . Yaklaşık yüz yıl önce, Meclis ona neredeyse delirinceye kadar işkence yaptı - kalan günlerini çılgına çevirmek için onu Hisar'a göndermeyi planladılar. Ama ailesi, o oraya varmadan önce onu öldürdü. *Seni* sevdiği için onu öldürdüler .”

Malcolm kıpırdamadı ama yüzündeki kan çekilmiş gibiydi ve ona yanan gözlerle yaşayan bir heykel bıraktı. Lucie hiç kimsenin böyle göründüğünü görmemişti - sanki ölümcül bir darbe almışlar ama henüz düşmemişler gibi. Sana inanmıyorum, dedi, eli piposunu sıkıca kapatarak. "Onlar - bana bu konuda yalan söylemiş olamazlar. *Onun* hakkında .” Malcolm'un sesinde Lucie'nin bildiği "o" dediği bir tonlama vardı: bu onun kendi tarzıydı. babası annesinden bahsetti. Sanki başka bir "o" olamazmış gibi. "Peki ne olduğunu nasıl bilebilirsin? Bunları sana kimse söylemez, annene de söylemez."

Grace çantasına uzandı. Bir nesneyi çıkardı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu - kriket topu büyüklüğünde yuvarlak, çok yönlü bir kristal. "Bu bir *aletheia* kristali."

Ne olduğunu biliyorum, diye fısıldadı Malcolm. Lucie de öyle: onları okumuştu. *Aletheia* kristalleri *adamalardan oyulmuştur* . Geçmiş yıllarda, Klave onları, izleyicinin onları görme gücüne sahip olması durumunda tekrar görüntülenebilecek hatıralar biçimindeki bilgileri içermek için kullanmıştı. Lucie'nin bildiği kadarıyla, yalnızca Sessiz Kardeşler böyle bir kristalde bulunan görüntüyü serbest bırakabilirdi - gerçi bir büyücünün veya büyücünün aynı yeteneğe sahip olabileceği mantıklıydı.

Grace kristali Malcolm'un önündeki masanın üzerine koydu. Dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. “Chiswick House'da saklandı. Söylediklerimin doğruluğunu kanıtlayacak anılar içeriyor.”

Malcolm alçak, gırtlaktan gelen bir sesle konuştu. "Bana söylediklerinin herhangi bir kısmı doğruysa," dedi, "onları öldürürüm. Hepsini öldüreceğim.”

Lucie ayağa fırladı. "Bay. Sön, lütfen—”

Grace oldukça soğuk bir tavırla, "Bizim için önemli değil," dedi, "intikam için ne yaptığın." Ateşin ışığında, gümüşten örülmüş saçları buz gibi parlıyordu. “İstediğinizi yaptık; Size Annabel Blackthorn'un sözünü verdik. Sana gerçeği söyledim. Bunu sana başka kimse söylemezdi ama ben söyledim. Bu önemli olmalı. Bir şey için geçerli olmalı."

Malcolm ona kör bir şekilde baktı. Fury ifadesini neredeyse boş yapmıştı; sadece gözleri hareket ediyordu ve yüzünde yara gibiydiler. "Çık dışarı," dedi.

Bir *anlaşmamız vardı* , dedi Grace. "Bize söylemelisin..."

"Çıkmak!" Malcolm kükredi.

Lucie, Grace'in koluna yapıştı. Hayır, dedi Lucie dişlerinin arasından. " *Gidiyoruz* ."

"Ama..." Lucie onu odadan koridora sürüklerken Grace ağzını sımsıkı kapadı. Bir saniye sonra Malcolm'un kapısı çarparak kapandı; Lucie kilit sesini duydu.

Birden durdu ve Grace'e döndü. "Tanrı aşkına bunu neden yaptın?"

Ona gerçeği söyledim, dedi Grace meydan okurcasına. "Ona gerçeği söylemem gerektiğini söyledin..."

"Öyle *değil* . Bir şekilde anlatılmamış - bu çok acımasız. ”

“Gerçek yalanlardan daha iyidir! Ne kadar acımasız olursa olsun, bilmemesi daha da zalimce - *herkes* bunun ne zaman olduğunu biliyordu ve kimse ona söylemedi ve şimdi bile bunca zaman onun hâlâ hayatta olduğuna inanmasına izin verildi..."

"Grace, gerçeği söylemenin *yolları var* ," diye itiraz etti Lucie, kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için bir ileri bir geri bakarak. "Bunu yüzüne atmana gerek yoktu. Karaçalılardan daha da fazla nefret etmesini sağladınız; Hala Jesse'ye yardım etmek isteyeceğini nasıl düşünürsün?"

Grace'in dudakları titredi. Onları birbirine bastırdı. "İhanet ve acı hayatın gerçekleridir. Sırf büyücü diye onlardan kaçamaz.”

Lucie, Grace'in acı çektiğini, Tatiana'nın muhtemelen çocukluğunu neredeyse çekilmez hale getirdiğini biliyordu. Ama insanların neye *benzediğini* tamamen unutmuş muydu? Hiç bilmiyor muydu?

"Kardeşimi asla anlayamayacağım," dedi Lucie düşünmeden. "Seni neden seviyor Allah aşkına?"

Grace, Lucie ona tokat atmış gibi görünüyordu. Saldırıya geçecek gibi oldu - sonra tek kelime etmeden döndü ve koridorda hızla koştu.

Şaşkın bir duraklamadan sonra Lucie, Grace'in peşinden salonun ana odasına kadar takip etti. Şimdi kalabalıktı, zemin partiye gelenlerle dolup taşıyordu: Grace bir grup kurtadamı iterek geçerken sarışın bir kafa gördü. Bir an sonra gözden kaybolmuştu.

Lucie hokkabazlık yapan bir phouka'ya somurtarak baktı. Jesse ile tartışmıştı, Malcolm'dan bir parça bilgi almamıştı, sadece onu kızdırmış ve Grace'i üzmüştü. Ve Jesse soluyor - zamanları azalıyordu. Daha fazlasını yapması, daha fazlasını bilmesi gerekiyordu. Belki Malcolm'la kendi başına konuşmak için geri dönerse...

"Lucie?"

Lucie şaşkınlıkla döndü. Arkasında zümrüt rengi ipek elbisesi duvar apliklerinden gelen ışığı yakalayan Ariadne Bridgestock'tan başkası yoktu. Ariadne parmağını dudaklarına götürdü. Benimle gel, dedi alçak bir sesle, Lucie'ye onu takip etmesini işaret ederek.

Bu damask kağıtla yazılmış başka bir koridordan geçtiler. Ariadne ahşap bir kapının önünde durdu ve kapıyı hızlıca tıklattı. Kapıdaki bir plaket, burasının Fısıltı Odası olduğunu ilan ediyordu.

Ariadne, Lucie'yi odaya sokmak için geri adım attı ve onu içeri kadar takip ederek kapıyı arkalarından dikkatlice kapattı. Cehennem Ruelle'deki oda sayısı oldukça baş döndürücüydü. Bu kitap raflarla kaplıydı, rahat görünen koltuklar ve kanepeler serpiştirilmişti. Izgarada mor ve tatlı kokulu bir ateş yandı.

Oda da boş değildi. Anna şöminenin yanında bir şezlonga uzanmıştı. Siyah bir pantolon ve ince işlenmiş keten bir gömlek üzerine düğmeleri açılmış safir mavisi bir yelek giymişti. Bacaklarını kavuşturmuştu, elinde bir kadeh kırmızı şarap vardı. Ariadne'nin seni bulduğunu gördüğüme sevindim, dedi. "Sizin ve Grace Blackthorn'un Malcolm Fade ile gergin toplantılar yapmaya devam etmenizin bir nedeni var mı? Bilmem gereken skandal bir şey mi?"

Lucie, büyük bir ceviz masasının üzerine oturmuş olan Anna ve Ariadne arasında bir ileri bir geri baktı. Bacaklarını sallıyordu, iç etekleri ayak bileklerinde hışırdıyordu.

Ariadne, Anna'yı görmeyi bekliyordu. Lucie haklıydı. Ama Ariadne'nin Anna'yla tesadüfen karşılaşmayı umduğunu hayal etmişti. Ancak önceden bir atama yapıldığı açıktı. *Bu ilginç bir gelişme.*

"Peki Grace nerede? ″ dedi Anna ve şaraptan bir yudum aldı.

Ariadne, "Açtı," dedi. "Bu kadar hızlı koşabildiğini hiç bilmiyordum."

Anna, Lucie'ye keskin bir bakış attı. "Bu tanıdık gelmeye başladı," dedi. "Cehennem Ruelle'de Grace Blackthorn ile ikinci kez ortaya çıkmıyor musun ve saçı alev almış gibi kaçıyor mu? Umarım bu bir kalıba dönüşmez."

Lucie kaşlarını kaldırdı. "Bizi en son gördün mü?"

Anna omuz silkti. "Lucie, ördekler, bana söylemek istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin. Sırların senindir. Ama Malcolm Fade güçlü bir adam. Eğer onunla iş yapacaksan…"

Yardım etmeye çalışıyordum, dedi Lucie. Ellerini mor ateşe uzattı. Aklı dönüyordu. Ne söyleyebilirdi ve neyi saklaması gerekiyordu? "Grace'e yardım etmek için."

Ariadne, "Bu çok tuhaf," dedi. "Senden hiç bahsetmedi. Aslında, onun tek bir arkadaşıyla tanıştığını hiç görmedim ve arabaya bindiğinde -Charles Paris'teyken kullanması için ona kendi arabasını ödünç verdi- her zaman yalnızdır. Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

Lucie, "Kimseyi pek sevdiğini sanmıyorum," dedi. "En azından yaşayan kimse yok." Aklında bir hikaye dönüyordu, iyi iş çıkarabilecek bir hikaye. "Ama o tamamen kötü değil. Muhtemelen fark etmişsinizdir," diye ekledi, başını kaldırıp kuzenine bakarak, "Grace kuruntulu bir canavar tarafından büyütüldü ve bu nedenle sefil bir hayatı oldu. Kardeşi hariç, ailesinin herhangi bir kısmından bir parça bile ilgi duyduğunu sanmıyorum. "

"Jesse, demek istiyorsun?" dedi Anna. "Kuzenim?"

Lucie ona küçük bir şaşkınlıkla baktı; Anna'nın yaşça daha büyük olduğu için Jesse'yi hatırlayacağı daha önce aklına gelmemişti. "Onunla tanıştın mı?"

"Düzgün değil," dedi Anna. "Babam tanışmamızı istedi ama Tatiana Teyze onu görmemizi yasakladı. Yine de bir gün hatırlıyorum; Yaklaşık sekiz yaşında olmalıydım. Teyze aileden olduğunu iddia ettiği bir çift şamdan almak için evimize gelmişti. yadigarı." Anna gözlerini devirdi. "İçeri girmedi ama merak ettiğim için pencereden dışarı baktım. Jesse'yi açık vagonda otururken gördüm. Düz siyah saçları ve keskin küçük yüzü olan küçük bir korkuluk gibi sıska bir şey. Yeşil gözlü sanırım."

Lucie başını sallamaya başladı ve kendini durdurdu. Grace'e karşı nazikti, dedi. "Bunu bildiği tek nezaket olarak hatırlıyor." Derin bir nefes aldı. Anna ve Ariadne'ye tüm gerçeği söyleyemeyeceğini biliyordu: Jesse'yi büyütme umutlarını ya da vücudunun korunmasını bilmiyorlardı. Ama yardım etmeyi isteyecek kadar biliyorlarsa... pekala, Malcolm Fade dışında başka büyücüler de vardı. "Söyleyeceklerim üçümüz arasında kalmalı. Grace sana söylediğimi öğrenirse çok üzülür."

Ariadne, kehribar rengi gözleri ocağın ışığını yakalayarak başını salladı. "Tabii ki."

"Jesse, üzerine ilk rünü yerleştirildiğinde öldü. Korkunç bir şeydi," dedi Lucie, hissettiği gerçek kederin birazını sesine yansıtarak. Anna ve Ariadne, Grace için empati olduğunu düşünebilirdi ve biraz da öyleydi. Ama Jesse için de, yaşamadığı tüm günler, görmediği gün doğumları, ölümünden bu yana onca yıl boyunca boş bir evde kapana kısılmış sessiz saatler için üzüntüydü. "Ve - diyelim ki, olayı çevreleyen gizemli koşullar vardı. Tatiana artık Adamant

Kalesi'nde olduğundan ve kızının hareketlerini kontrol edemediği için Grace gerçeği bulmayı kafaya takmış durumda."

Ariadne meraklanmış görünüyordu. "Dedektifi mi oynuyor?"

Bu tepkiyi pek beklemeyen Lucie, "Eee," dedi. "Evet. Jesse Blackthorn hakkında bir şey bilip bilmediğini sormak için Malcolm Fade'i görmeye gittik. Sonuçta o Yüksek Warlock *;* çok şey biliyor. Grace'in kardeşine olanlarla ilgili hikayenin, Meclis'in inandığından daha fazlası olduğunu ima etti. Ve bir şekilde bir büyücünün işin içinde olduğunu."

"Ne şekilde dahil oldu?" Anna talep etti.

"Peki büyücü kimdi?" Ariadne'ye sordu.

Lucie başını salladı. "Söylemeyecekti."

Anna ateşe baktı. "Normalde Grace Blackthorn'a pek sempati duymazdım. Ama Tatiana'nın onu evlat edindiği zamanı hatırlıyorum. Daha on yaşındaydım ama... dedikodular vardı."

"Ne tür dedikodular?" diye sordu Lucie.

Anna şarap kadehini yere koydu. "Eh, Grace'in yetim kaldığını biliyorsun. Anne ve babası iblisler tarafından katledildi." Başka bir yetim olan Ariadne'ye hızlıca baktı. "Normalde, hayatta kalan bir çocuk bir aile üyesiyle birlikte yaşamaya gönderilirdi. Yetim alabilecek bir aile üyesi olmasaydı İdris'teki yetimhaneye gönderilir veya Cem Amca'nın yaptığı gibi bir Enstitüye yerleştirilirdi. Yaşayan Cartwright'lar *var* . Grace, Tatiana araya girene kadar babasının kuzeniyle birlikte yaşamaya gönderilecekti."

"Müdahale etti" de ne demek? diye sordu Lucie.

Anna düz bir sesle, "Tatiana onu satın aldı," dedi. "Cartwrights zaten kendi çocukları ile aşırı gergindi ve görünüşe göre onlara oldukça iyi bir meblağ teklif etti. Hikayeye göre, bir kız çocuğu istediğini iddia ederek yıllardır yetimhanenin etrafında sinsi sinsi dolaşıyor, ancak istediği gibi bir çocuk bulamamıştı. Grace'e kadar."

Lucie dehşete kapılmıştı. "Grace biliyor mu? O bir - bir işlem miydi?"

Anna, "Umarım böyle bir şeyle yüzleşmek korkunç bir şey olur," dedi. "Belki de gerçeği bilmek daha iyidir."

Grace'in kendi sözlerinin yankısı Lucie'yi harekete geçirdi.

Ariadne, "Keşke ona yardım edebilmemizin bir yolu olsaydı" dedi.

Sanırım olabilir, dedi Lucie, kelimelerini özenle seçerek. "Yalnızca bunu yaptığımızı bilmemeli. Belki... Jesse *Blackthorn'un* ölümünün koşullarını araştırabiliriz. Grace'den daha iyi bağlıyız; onun bilmediği şeyleri öğrenebiliriz."

"Gerçekten onun hakkında gerçeği bilmenin ona yardımcı olacağını düşünüyor musun? kardeşinin ölümü?" Ariadne sordu. "Geçmişi kazmak her zaman iyi değildir."

Lucie, "Bu konuyla ilgili her türlü çözümün ona huzur getireceğini düşünüyorum," dedi.

Birkaç dakika boyunca tek ses alevlerin çatırdamasıydı. Anna huzursuzca onlara baktı; Anna'nın -cömert, açık yürekli Anna'nın bulutlu cam kadar opak olabilmesi her zaman bir paradokstur, diye düşündü Lucie.

Lucie'ye baktığında gözleri düşünceli, biraz meraklıydı. "Peki bu soruşturma için aklında ne vardı?"

"Konuşacak birini bulmalıyız," dedi Lucie, "Jesse'de gerçekten bir büyücü olup olmadığını bilebilecek biri - Jesse Blackthorn'a olanlar konusunda. Ragnor Fell Capri'de, Malcolm Fade bildiklerinden bahsetmeyecek, Magnus Bane ailemle yakın… Başka bir kaynak bulmamız gerekiyor. Hypatia Vex ile konuşabileceğinizi düşündüm.

Fazla hevesli görünmemeye çalıştı. Bildikleri kadarıyla bu gizem Grace için önemliydi, onun için değil. Anna kaşlarını kaldırdı. Ariadne hiçbir şey söylemedi, ancak bu fikirden hiç de heyecanlanmış görünmüyordu.

Anna, "Hypatia, son karşılaşmamızın nasıl sona erdiği konusunda biraz hoşnutsuz olmaya devam ediyor," dedi. "Beni Ruelle'den alıkoyacak kadar rahatsız olmasa da." Ayağa kalktı, kedi gibi gerindi. "Sanırım asıl soru onun sabrını tekrar denemek isteyip istemediğim..."

Kapı çalındı. Masadan aşağı atlayan Ariadne onu almaya gitti. "Aman Tanrım," dediğini duydu Lucie, "ve sen kimsin küçük adam?"

Anna, Lucie'ye göz kırparak, "Bu Neddy," dedi. "Mutlu Hırsızlar ve onların muhtelif arkadaşları için mesajlar iletmekle ilgili. Şimdi ne var?"

Neddy odaya dalarak, "James 'erondale'den mesaj," dedi. "E seni evde, en kısa sürede istiyor ve 'e seni istiyor dertlerim için bana yarım taç vermek için." Lucie'ye gözlerini kısarak baktı. "Aynı mesaj size de hanımefendi," dedi. "Ancak şimdi onu teslim etmek için Enstitü'ye gitmek zorunda olmadığıma göre, sanırım bu beni bir ayak işinden kurtarıyor."

"Ama bana yarım taç değil," dedi Anna, parayı sihirli bir şekilde göstererek; Neddy kendinden memnun bir tavırla aldı ve odadan dışarı fırladı. "James ne isteyebilir ki? Biliyor musun, Lucie?"

"Hayır - hiç de değil, ama önemli olmasaydı bizi oraya çağırmazdı. Arabamı alabiliriz; hemen köşeyi dönünce."

"Tamam." Anna ceketine omuz silkti. Ariadne masada oturmaya geri dönmüştü. "Ari, bir sonraki devriyeme kendini ekle. Hypatia hakkında bir fikrim var."

"Ama Hypatia ile konuşacaksan ben de orada olmak istiyorum," diye itiraz etti Lucie. "Sorulacak doğru soruları biliyorum..."

Anna ona keyifli bir bakış attı. "Korkma, evcil hayvan. Hypatia ile nerede buluşacağımızı sana haber veririm."

Ah, güzel, gizli bir mesaj, dedi Lucie memnun bir şekilde. "Kodda olacak mı?"

Anna cevap vermedi; odadan çıkmaya başlamıştı - sonra Ariadne'nin önünde durdu. Parmağını Ariadne'nin çenesinin altına kaydırdı, diğer kızın yüzünü kaldırdı ve onu sertçe öptü - Ariadne'nin gözleri, ana teslim olmadan önce onları şaşkınlıkla fal taşı gibi açtı. Lucie yanaklarının pembeleştiğini hissetti.

Bakışlarını ametist ateşine dikerek başka tarafa baktı. Çocukken bir insan değil de porselen bir bebekmiş gibi alınıp satılan Grace'i düşünmeden edemiyordu. Aşk hakkında bu kadar az şey bilmesine şaşmamalı.

16

DARK B ŞEHİR İÇİN GEREKİR _

Ve burada, köprünün karşısındaki lambalar solgunlaşırken
Londra'nın dumansız diriliş ışığında,
Karanlık şafak söker.

—Dante Gabriel Rossetti, “Bulundu”

"Bu kesinlikle delilik James," dedi Anna, çay fincanını porselenden bir çatlak örümceği gönderecek kadar güçlü bir şekilde tabağa çarparak. Oldukça üzgün olmalı, diye düşündü James: iyi çinilere olan takdiri iyi bilenmişti. "Böyle bir şeyi nasıl *düşünebilirsin* ?"

James oturma odasına baktı. Arkadaşları, sıcak ateşin yanına çekilmiş sandalyelerden ona bakıyorlardı. Anna—mavi yelekli ve siyah papyonlu zarif—Christopher, iri gözlü ve Thomas, ağzı sert bir çizgi halinde. Lucie, elleri kucağında, açıkça duygularıyla mücadele ediyor ve bunu göstermemeye kararlıydı.

Sana söylemeyi hiç planlamamıştım, dedi James. Bir koltuğa oturmuş, birinin arkadaşlarına uykusunda insanları öldürmekle meşgul olabileceğini söylerken rahat edebileceği teorisi üzerine oturmuştu. "Penceremde o iz olmasaydı..."

"Bunun bizi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Thomas'ı istedi.

Lucie, "Bize söylemek istemedin çünkü bunun saçma olduğunu söyleyeceğimizi biliyordun," dedi. "Sen ve Cordelia zaten bizi Belial'dan kurtardınız."

Ama bir Cehennem Prensi öldürülemez, dedi James yorgun bir şekilde. İliklerine kadar bitkin düşmüştü: Önceki gece zar zor uyumuştu, zar zor yemek yemişti ve Grace'in ziyareti onu sarsmıştı. Şimdi onun hakkındaki düşüncelerden uzaklaşarak, kararlı bir şekilde eldeki konuya geri döndü. "Hepimiz biliyoruz. Cortana tarafından yaralandıktan sonra Belial çok azalmış olabilir, ancak bu onun etki alanının sona erdiği anlamına gelmez. Bu sabah penceremde bir şey bu işareti yaptı."

"İşaretten daha önce bahsetmiştin," dedi Christopher. "Bu neydi? Bunun Belial ile bir ilgisi olduğundan bu kadar emin olmanı sağlayan ne?"

James ayağa kalktı ve *Monarchia Daemonium'u* piyano sehpasının üzerine koyduğu yerden aldı. Koyu mor deriyle ciltlenmiş uzun bir ciltti. "Belial ve diğer sekiz Cehennem Prensi hakkında ilk okuduğum yer burası," dedi. "Her birinin bir mührü vardır, kendisini tanıtan bir işaret." Oturup kitabı Belial üzerine iki sayfalık bölümü açtı. "Buzda gördüğüm sembol bu."

Diğerleri etrafa toplandı, Anna James'in sandalyesinin arkasına yaslandı. Belial'in resmini çekerken bir sessizlik oldu - yüzü başka tarafa dönüktü, başı yana dönüktü, profili jilet gibi keskindi. Koyu kırmızı bir pelerin giyiyordu ve yanında tek pençeli bir el görünüyordu. James'in Belphegor'un krallığında tanıştığı pek zarif beyefendi değildi, yine de onda tasmalı tehditkar aura kaldı.

"Demek Belial sana bir kartvizit bıraktı," diye mırıldandı Anna. "Uşak evde olana kadar beklememesi kabalık."

“Yani bir mesaj olması mı gerekiyordu?” dedi Thomas. “'İşte buradayım' demenin bir yolu mu?”

Belki de onun benim olduğunu söylemenin bir yolu, dedi James. "Belki o vardır Ben baygınken bana sahip olmanın bir yolunu buldum..."

"Sen bir katil veya ele geçirilmiş değilsin," diye tersledi Lucie. "Unutmuş olabilirsin ki, iblisler Gölge Avcıları'na sahip olamaz. Ebeveynlerimizin biz doğduğumuzda koruma büyülerimizi unuttuğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

"Lucie," dedi James. “Onları suçlamıyorum ya da unutmalarını beklemiyorum. Ama bu Belial'dı. O bir Cehennem Prensi. Hayatımın yarısı, uyanık rüyalarıma ulaştı. Eğer biri koruma büyüsünü kırabilirse, bir Cehennem Prensi..."

Christopher, “Herhangi bir şeytani müdahaleye karşı koruma sağlamalı” dedi. "Büyü başlangıçta özellikle Lilith'i uzak tutmayı amaçlıyordu. Melekler Sanvi, Sansanvi ve Semangelaf onun can düşmanlarıdır. Ama Sessiz Kardeşler tarafından gerçekleştirilen tam ritüel, Belial'i veya Leviathan'ı bile uzak tutacak kadar güçlü olmalıdır.”

James, "Daha kötü olabileceğini mükemmel bir hatırlatma," dedi. “Büyükbabamız Leviathan olabilirdi. İkimizin de dokunaçları olurdu.”

Uygun kıyafet bulmak çok zor, dedi Christopher anlayışla.

"Peki bu işaretler ne işe yarıyor?" diye merak etti Thomas, sandalyesine geri yerleşerek. "Sadece ayrıntılı imzalar olarak mı hizmet ediyorlar?"

James kitabı ateşin yanındaki işlemeli masaya koydu. “Onlar sembollerden daha fazlasıdır. Çağırmada kullanılabilirler. Eski kültler, iblisler için geçit görevi görecek, yerde duran taşlar veya işaretler olan devasa mühürler yaratırdı. Durdu, ani bir düşünceyle tutuklandı. "Christopher, Londra haritan var mı?"

"Ben bir bilim adamıyım," dedi Christopher, "coğrafyacı değilim! Londra haritam yok. Bir şişe Raum zehiri var," diye ekledi, "ama ayakkabımın içinde ve ulaşması zor olacak."

"Bununla ilgili sorusu olan var mı?" dedi James etrafına bakarak. "Numara? İyi. Pekala, bir harita..."

Anna döşemeli bir sandalyeye hafifçe tırmandı ve yüksek bir kitap rafına uzandı. Bir cilt harita çizdi. "Dolu dolu bir kitaplığın olduğu için ne kadar şanslısın, James."

James kitabı aldı ve sayfaları çevirerek masanın üzerine koydu. Londra haritasını bulmak kolaydı: Hiçbir Londralı, kalabalık kıyıları, köprüleri, rıhtımları ve rıhtımlarını aşan nehriyle şehrinin şeklini bilmiyordu.

Thomas'ın protestoları üzerine James, arkadaşının cebinden bir kalem çıkardı. Sırayla sayarak haritadaki noktaları işaretlemeye başladı. "Clerkenwell, Fitch Lane, Shoe Lane, Shepherd Market..."

"Sanırım ele geçirilmiş," dedi Thomas. "Bir *kitabı tahrif ediyor* ."

"Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir." James gözlerini kıstı. Haritaya, bir cesedin bulunduğu her adres için bir tane olmak üzere, işaretleri yerleştirildi. Onları kalemiyle birleştirmişti ama Belial'in mührüne benzeyen hiçbir şey oluşturmuyorlardı. “Merak etmiştim-”

Christopher, yüzü düşünceyle aydınlanarak, "Birisi cinayetler için seçilen yerlerin deyim yerindeyse, mührü çizmeye çalışıyorsa," dedi. "Ne yaptığını anladım - çok zekice, ama bunun nasıl Belial'in mührünün başlangıcı olabileceğini bile anlamıyorum. Hepsi daireler ve bu daha çok sonunda kancalanan bir çizgi gibi...”

James kalemi masaya fırlattı. "Sadece bir teoriydi. Ama bu, ben uyurken Belial'ın iradesini benim aracılığımla kullanmadığı anlamına gelmez. Filomena'nın hayaletinin Cordelia'ya Belial'ı yaraladığını ve ona yardım etmesi gerektiğini söylediğini bir düşün. Belki de katilinin aynı zamanda Cehennem prenslerinden biri olduğunu bildiği için? Belki de aynısı?"

"Bunu kastettiğini bilemeyiz," dedi Thomas. "Ve eğer Belial seni etkiliyorsa - bunların hiçbirinin senin hatan olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Hepsi bir an sessiz kaldı. James derin bir nefes aldı. "Öyle mi hissedeceksin?" dedi. "Benim yerimde olaydın?"

Eh, bir daha asla uyuyamazsın, dedi Christopher. "Çalışmalar bunun oldukça güvensiz olduğunu gösterdi."

"Makul ol," dedi Anna. "Gecenin bir yarısı nasıl gelip gidersin, uyanık bile olmadığın için bir şeylere çarparsın ve yükseltemezsin - bütün evi yükseltmezsin?"

James, "Bunun uyurgezerlikle aynı şey olduğundan emin değilim," dedi. "Belki bir şeylere çarpmazdım. Belki ben bundan daha farkındayım ve rüyalar yaptıklarımın bir tür hatırası. Ve..." Boğazı çöl gibi kuruydu. "Ve Elias'ın öldüğü gece, rüyamda gördüm - diğerlerinden farklıydı. Beni görmüş gibiydi. Beni *tanıdı* . "

Yürümekte olan Anna, olduğu yerde durdu. "Adını mı söyledi?"

"Hayır," James kabul etmek zorunda kaldı. "Gözlerinde tanınma kıvılcımı gördüm - bir şey söyledi, sanırım 'Sensin'di. Ama adımı söylemedi."

Arkadaşları endişeli bakışlar attılar. Anna sonunda, Cordelia'yı neden burada istemediğini anlıyorum, dedi. "Ona babasının ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğünüzü söylemek için..."

"Gerçi sen *değildin* James," diye araya girdi Lucie.

James, "Aslında onu burada istiyorum," dedi. "O ve Matthew'un şimdiye kadar döneceğini sanıyordum. Bunu ondan saklayamam. Böyle bir sessizlik komplosu..." Başını salladı. "Numara. Sonrasında beni hor görürse, onun için orada olmana ihtiyacım olacak. Onun arkadaşları."

Anna, "Seni küçümsemeyecek, James..."

Sanki bir ipucu varmış gibi, hepsi evin önünde duran bir otomobilin sesini duydular. Ön kapıyı açmaya giden James'in arkasından arkadaşlarının sesleri bir mırıltı halinde yükseldi.

Gömlek kolluydu ve dışarıdaki soğuk hava pamuğu keskin bir şekilde kesiyordu. Kar yağmıyordu, ama batan güneşle birlikte bir sis geldi, şehrin kenarlarını yumuşattı, motoru çalıştırdı. araba, görünmez atların çektiği bir peri arabasına benziyor.

Sisin içinde bir gölge olan Matthew, Cordelia'ya yardım etmek için arabanın etrafından dolanırken kapı pervazına yaslandı. Ayağa kalkarken etrafına sarılı battaniye aşağı kaymaya başladı ama Matthew battaniyeyi yere ulaşmadan yakaladı ve dikkatlice omuzlarının etrafına yeniden yerleştirdi. James, sisin içinden bile gülümsediğini görebiliyordu.

Omuz bıçaklarının arasında garip bir his, bir tür karıncalanma hissetti. Kaygı belki; hikayesini Cordelia'ya anlatmak için can atmıyordu. O ve Matthew eve doğru ilerliyorlardı, çizmeli ayakları karlı kaldırımda sessizdi. Cordelia'nın saçları gevşekti, parlak kırmızısı monokrom sisin içindeki rengin tek odak noktasıydı.

"Papatya!" James aradı. "Matematik! İçeri almak. donacaksın."

Bir an sonra onun yanından aceleyle giriş kapısına girdiler, Matthew, James yapmayı düşünmeden önce Cordelia'nın paltosunu çıkarmasına yardım etmek için uzandı. İkisi de rüzgardan yanmış, yanaklarında rengarenk görünüyordu. Matthew araba hakkında ve James'in onu kullanmayı nasıl denemesi gerektiği hakkında gevezelik ediyordu.

Yine de Cordelia sessizdi, eldivenlerini çıkardı, iri, kara gözleri düşünceliydi. Matthew biraz nefes alırken, "James - kim burada?" dedi.

Anna, Lucie, Thomas ve Christopher misafir odasındalar, dedi. "Gelmelerini istedim."

Matthew kaşlarını çatarak gözlüklerini çıkardı. "Her şey yolunda mı?"

"Pek değil," dedi James ve ikisi de endişeli yüzler ona dönerken ekledi, "Başka bir ölüm olmadı - öyle bir şey yok."

"Ama işler yolunda değil mi?" dedi Matthew. "Başka bir şey mi oldu? Enclave korkunç bir şey mi yaptı?"

James, "Enclave, onun bir büyücü olduğunu düşünmekle onun bir Gölge Avcısı olduğunu düşünmek arasında bölünmüş durumda," dedi. "Ama Thomas ve Anna size bundan daha fazlasını anlatabilir. Cordelia ile biraz konuşmam gerek. Sakıncası yoksa Math."

Matthew'un yüzünden bir duygu kıvılcımı geçti ama James onu tanımlayamadan yok oldu. "Elbette," dedi, koridorda gözden kaybolmak için James'in yanından geçerek.

Cordelia soran gözlerle James'e baktı. Saçları nemliydi; gül tomurcukları gibi yüzünün etrafında kıvrıldı. Aklının bir köşesinde bir fısıltı belirdi: *Ona Grace'i öptüğünü söylemelisin.*

Fısıltıya sessiz olmasını söyledi. Ona ilk söylemek zorunda olduğu şey çok daha kötüydü.

"Seni özledim" dedi. "Ve misafir odasına gitmeden önce özür dilemek istedim. Ossuarium'da baban hakkında söylediklerim affedilemezdi ve onu göndermem her zaman pişman olacağım bir şeydi..."

Ama başını sallıyordu. *" Senden özür dilemek istiyordum . Üzülecek bir şey yok. Babamı kurtaramazdın. Şans eseri, onu en son gören sendin ve o - ah, onun senden para istemesi utanç verici ."* Sesinde soğuk bir öfke tutkusu vardı. Başını iki yana salladı, saçları hala onu sınırlayan birkaç iğneye çarpıyordu. "Alastair beni haklı çıkardı, herkesten çok. Yapman gerekeni yaptın James."

"Dahası da var," dedi kelimeleri kuru boğazından geçmeye zorlayarak. "Sana söylemem gereken daha çok şey var. İşim bittiğinde bana karşı hala bu kadar iyi hissedecek misin bilmiyorum."

Onun irkilmesini gördü, çeliğini bizzat gördü. Çocukluğunun ona kötü haberlere hazırlıklı olmayı ne kadar öğretmiş olması gerektiğinin bir hatırlatıcısıydı. "Söyle bana."

Bir bakıma, bunu ona anlatmak, kendini diğerlerine açıklamaktan daha kolaydı. Daisy kabustan çığlıklar içinde uyandığını, yatak odasındaki açık pencereyi, rüyasında gördüğü şeyleri zaten biliyordu. Daisy de onun gibi Belial ile tanışmıştı. Bir Cehennem Prensi ile yüzleşebileceğini hayal etmek başka bir şeydi. Öyleydi tamamen birinin yanında durmak, nefretlerinin dondurucu patlamasını, kötülüklerini, güçlerini hissetmek için.

Sonuncusunda kendini zorladı - deneyini, ipleri, pervazdaki işareti açıklayarak - ona bakarken, ifadesi çok hareketsizdi.

İşi bittiğinde, "Anlıyorum," dedi, "dün gece seni yalnız bırakmamalıydım."

Saçları gözlerinin içindeydi; geri itmek için titreyen elini kaldırdı. "En kötüsü, şimdi o zamandan daha az değerli biliyorum. Effie'nin yerine başka bir hizmetçi tutmamız gerekebilir."

"Peki diğerleri ne diyor?" diye sordu.

"Hiçbirine inanmayı reddediyorlar," dedi. "Babanla olanların şokunun beynimi değiştirdiğini düşünebilirler." Nefesi tutuldu. "Papatya. Hissettiğim nefret, ne zaman rüya görsem, Belial'in nefretinden başka bir şey olduğunu hayal edemiyorum. Ve baban..." Nefesi kesildi. "Bununla, benimle hiçbir ilgin yoksa, seni asla suçlamam."

"James." Bileğini tuttu; küçük jest bir elektrik çarpması gibi geçti içinden. Yüzü asıktı, kararlıydı. "Benimle gel."

Onu koridordan aşağı, diğerlerinin toplandığı misafir odasına çekmesine izin verdi. Matthew kanepenin arkasına oturdu; Odaya girerken James'e döndü, gözleri endişeyle kararmıştı.

Anna'nın mavi bakışları Cordelia'ya çevrildi. "Ona söyledin mi?"

Cordelia, James'in bileğini serbest bıraktı. "Her şeyi biliyorum" dedi. Sesi çok seviyeliydi. Onda farklı bir şey var, diye düşündü James, tam olarak seçemediği bir şey. Değişmişti - hatta dünden beri. Ama sonra babasını kaybetmişti. Ailesi asla eskisi gibi olmayacaktı.

Çok saçma, dedi Matthew, kanepeden geriye doğru kayarak. "James, gerçekten inanamıyorsun..."

Cordelia, "Neden buna inandığını anlıyorum," dedi ve Matthew hareketin ortasında durdu. Odadaki her yüz Cordelia'ya döndü. “Belial ile tanıştığımda düşündüğüm iki şey vardı. Birincisi, ondan kurtulmak için dünyada her şeyi yaparım. İkincisi, ne yaptığımın bir önemi olmayacaktı çünkü odağı tamamen James'teydi. Bir süredir öyle. Eğer ona ulaşmanın bir yolu varsa… ulaşacaktır.”

"Ama James bir katil değil," dedi Lucie. "O asla-"

Cordelia, "Onun da öyle olduğunu sanmıyorum," dedi. “Belial onu kontrol ediyorsa, bunların hiçbiri *onun suçu değil* . O suçlanamaz. Herhangi birimiz aynı şeyi yapardı, bir Cehennem Prensi'nin gücü için..." Başını salladı. "Bu durdurulamaz."

"Dün gece kendimi durdurmaya çalıştım," dedi James. "Ve yine de bir şekilde etrafımdaki ipler parçalanmış halde uyandım."

Cordelia, "Bunu tek başına yapamazsın," dedi. "Aslında, gerçekten neler olup bittiğine dair herhangi bir şey kanıtlayacaksak, bir an için yalnız kalamazsınız."

O haklı, dedi Anna. "Bu gece burada kalacağız, nöbet tutacağız. Evden çıkmaya çalışırsan, bileceğiz.”

Christopher makul bir şekilde, "Pencereden çıkmaya çalışırsa olmaz," dedi.

"Kapatıyoruz," dedi Thomas, olayın özüne girerek.

“Ve birisi James ile oturuyor. Uyumasına izin verir ama ne olduğunu izler," dedi Matthew. "Yaparım."

"Cordelia yapsa daha iyi olabilir," dedi James sessizce.

Matthew biraz incinmiş görünüyordu. "Neden?"

Cordelia, "Çünkü bende Cortana var," dedi. “Belial'ı daha önce Cortana ile yaralamıştım; gerekirse, sanırım..." İlk kez kuşkulu görünüyordu. "Tekrar yapabilirim."

"Gerçekten," dedi James. "Gerekirse beni vurabilir."

"Kesinlikle değil!" diye bağırdı Lucie, ayağa fırlayarak. “Kimsenin darbesi olmayacak!”

"Belial hariç," dedi Christopher. "Eğer ortaya çıkarsa - kendi başına, bilirsiniz, James'in içinde değil, deyim yerindeyse."

James, Cordelia'ya, "O zaman beni yarala," dedi. "Gerekirse beni bacağımdan bıçakla. Soldaki, eğer yapabilirsen - sağımı daha çok seviyorum."

Matthew, "Bize ihtiyacın olursa bizi arayacağına söz ver," dedi. James ile uzun uzun baktı. Onlara ne kadar değer verirse versinler, Matthew'un tüm bu insanların önünde asla söylemeyeceği her şeyi söylüyordu: James'i sevdiğini, James'in ona ihtiyacı olursa bütün gece burada olacağını, James'e onun gibi inandığını söyledi. kendine inanıyordu.

"Öyleyse karar verildi," dedi Anna. "Bu gece burada bekleyeceğiz ve James'in odasından asla çıkmamasını sağlayacağız; Cordelia yukarıda nöbet tutacak. Ve muhtemelen acıkacağımız için kilere baskın yapacağım. Söylendiği gibi, bir ordu midesi üzerinde yürür."

"Peki bütün gece uyanık kalmayı nasıl planlıyoruz?" diye sordu Thomas.

Güzel Cordelia'dan hepsini okuyabilirim ," diye önerdi Lucie. "Çantamda birkaç sayfa var. İlhamın ne zaman geleceği hiç belli olmaz."

"Aman Tanrım," dedi Matthew matarasına uzanarak. "Bu durumda, brendiye ihtiyacım olacak. Lord Byron ne dedi? 'İnsan, makul olduğu için sarhoş olmalı; hayatın en iyisi sarhoşluktan başka bir şey değildir.' Şişeyi selamlayarak kaldırdı. "Lucie, başla. Cehennemin iblisleriyle üst katta savaşıldığı gibi, biz de romantik nesrin iblisleriyle misafir odasında savaşacağız."

James, kağıt oynamak için alt kata inmeden önce pencereyi çivilemeye yardım eden Thomas'la odasına çekildi. Cordelia, rahat bir çay elbisesi giymek için kendi odasını ziyaret ettikten sonra, ara kapıyı arkasından sıkıca kilitleyen ve iyi bir ölçü için önüne bir sandalye koyan James'e katıldı.

Sonra soyunmaya başladı.

Cordelia bunu beklemesi gerektiğini düşündü. Bütün fikir, sonuçta James'in yatağa gitmesiydi ve onun ayakkabıları ve ceketi ile uyuması beklenemezdi. Yatağın yanına bir sandalye çekti ve üzerine yerleşti, Cortana kucağındaydı.

Kol düğmelerini çözerek, "Bugünkü yolculuğunuz," dedi. Gömleği bileklerinden fırlayarak kollarının güçlü çizgisini ortaya çıkardı. "Ruhunuzu yükseltti mi?"

"Evet," dedi. Berkshire Downs'ta bir madeni para bırakırsanız, Demirci Wayland'in kılıcınızı onaracağı hayali bir höyük hikayesi vardır. Cortana'yı oraya ben getirdim ve artık elimde daha kolay oturuyor gibi görünüyor."

Ona geri kalanını - Smith Wayland'i, bir şövalye olarak sadakat yeminini anlatmak istedi. Matthew'a söylememişti. O zaman çok yeniydi ve içinde çok fazla merak vardı. Ve şimdi, James'e de söyleyemediğini anladı; Bu gece için çok fazla, çok garip bir hikayeydi. Her şey yolunda giderse yarın söyleyecekti.

James ceketini ve diş tellerini çıkararak, "Sigurd'un ejderha Fafnir'i öldürmek için kullandığı Balmung kılıcını Demirci Wayland'in yaptığını söylüyorlar," dedi. "Bir kral, Wayland'ı silah yapmaya zorlamak için hapse attı. İntikam için kralın oğullarını öldürdü ve kafataslarından kadehler, gözlerinden kolye yaptı."

Cordelia, Wayland'ın taktığı mavi taşlı kolyeyi düşündü ve biraz titredi. Biraz gözlere bile benzememişti, ama tanıştığı adamla ilgili hiçbir şey onu, James'in anlattığı hikayedeki işleri yapamayacağına inandırmadı.

"Bütün kılıçların ruhu olduğunu söylüyorlar," dedi. "Bu, Cortana'nınkiyle ilgili beni biraz tedirgin ediyor."

Gömleğinin düğmelerini açarak çarpık bir şekilde gülümsedi. "Belki de *tüm* hikayeler doğru değildir."

Pantolon ve fanilasıyla yatağa tırmanırken, "Ummamız mümkün değil," dedi; karşı yığılmış yastıklar vardı başlık ve yorganın üzerinde bir ip bobini. Atlet kollarını dirseklerden aşağısı

çıplak bırakmıştı, siyah işaretler ve solmuş rünlerin soluk izleri vardı. "Bileğimi burada karyola direğine bağlayacağım," dedi, "ve sonra, diğer bileğini bağlayabilirsen, bence en güvenlisi bu olur."

Cordelia boğazını temizledi. "Evet, bu - bu en güvenli görünüyor."

Ona baktı, saçları dalgalandı. "Cortana'nın sorunu neydi?"

Cordelia, "Belial ile dövüştüğümüzden beri elimde pek doğru gelmiyordu," diye itiraf etti; gerçek bu kadardı. "Kanının onu bir şekilde etkilemiş olabileceğini düşünüyorum." *Hangi Wayland'ın kendisi bana açıkladı ama bunu size söyleyemem.*

"Belli." James ipi aldı, dikkatlice sol bileğinin etrafına doladı ve kendisini karyola direğine bağladı. Başı aşağıdaydı; Cordelia kendini güvenceye alırken kollarındaki kasların esnemesini ve gevşemesini izledi. Yazın üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen, gömleğinin kollarının ve yakasının altında teninin daha önce kahverengi, sonra daha beyaz olduğu görünür bir çizgi vardı. "Bu yüzden benimle odada olmanı istedim." Sesi alçaktı, neredeyse kabaydı. "Diğerleri Belial'in Cehennem Prensi olduğunu biliyor ama onu sadece sen ve ben *gördük* . Onunla yüzleşmenin ne demek olduğunu sadece biz biliyoruz."

Düğümü bitirdikten sonra üst üste dizilmiş yastıklara yaslandı. Saçları beyazlıklarına karşı çok siyahtı. Bir an için Cordelia, hayatları için savaştıkları o lanetlenmiş yeri tekrar gördü: cam gibi alev alev yanan kum, iskelet gibi dimdik ağaçlar ve tüm güzelliğiyle ve insanlığın her bir zerresi ondan yanan Belial.

"Sana zarar vermek anlamına gelirse diğerlerinin seni durdurmaya istekli olacağına inanmıyorsun," dedi. "Ama öyle olacağımı düşünüyorsun."

James hayalete bir gülümseme gönderdi. "Sana güveniyorum Daisy. Ve Sana söylemem gereken bir şey daha var." Sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi çenesini dikleştirdi. "Bugün Grace'i öptüm."

Gece, olası tüm dehşetiyle James'in önünde uzanıyordu, ancak şu anda, tüm dünyası Cordelia'ya daralmış gibi görünüyordu. Ona baktığını biliyordu ve kendine engel olamıyordu. Ne beklediğini bilmiyordu - onu sevmiyordu, bildiğini biliyordu, ama anlaşmalarını, onuruna saygı duyma sözünü bozmuştu.

Onu sevseydi, romantik bir anlaşmayı bozmuş olsaydı, bir bakıma daha kolay olurdu. Kendini onun ayaklarına atabilir, yalvarabilir ve özür dileyebilirdi. Ağlayabilir ve taleplerde bulunabilir. Ama bu Daisy'ydi; bunların hiçbirini asla yapmazdı. Şimdi hiçbir şey söylemiyordu, sadece gözleri yüzünde biraz daha büyümüş gibiydi.

"Buraya geldi," dedi sonunda, sessizliğe dayanamayarak. "Onu davet etmedim. Bana inanmalısın; Bunu yapmazdım. Beklenmedik bir şekilde geldi ve cinayetlere üzüldü ve onu öptüm. Neden bilmiyorum," diye ekledi, çünkü Cordelia'ya kendi kendine açıklayamadığını açıklayamadı, "ama aptalca bahaneler üretmeyeceğim."

Cordelia alçak, ifadesiz bir sesle, Bilekliğinin metalinde bir çatlak olduğunu fark ettim, dedi.

İp James'in sağ bileğini ilmekledi ve bileziği kısmen gizledi. Aşağıya baktığında Cordelia'nın haklı olduğunu gördü: metal boyunca ince bir çatlak oluşmuştu. "O gittikten sonra kitaplığı yumruklamış olabilirim," diye itiraf etti. Çarpmanın etkisiyle eli hâlâ ağrıyordu. "Metali parçalamış olabilir."

"Olabilir mi?" dedi aynı alçak sesle. "Ve bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Bekleyebilirdin. Bana yarın söyledi."

James, "Bütün gece beni izleyeceksen, kimi izlediğini bilmelisin," dedi. "Ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Bir arkadaş olarak. bir koca olarak bant. Bunu senden sır saklayarak karıştırmak istemedim."

Ona uzun bir bakış attı. Düşünen bir bakış.

"Eğer gitmek istersen," dedi, "yapabilirsin..."

"Seni bırakmayacağım." Sesi bile ölçülüydü. "Öte yandan anlaşmamızı bozdun. Karşılığında bir şey istiyorum."

"Sanki satrançta kaybetmişim gibi mi?" Onu şaşırtmayı asla başaramadı. Neredeyse gülümsedi. "Bana başka bir zamanda, yatağa bağlı olmadığım bir zamanda sormak isteyebilirsin. Şu anda size verebileceğim hizmetler sınırlıdır."

Ayağa kalktı, Cortana'yı duvara yasladı. Giydiği kırmızı çay elbisesi boldu ama ipek kumaştan yapılmıştı, eteklerinde ve kollarında siyah kadife şeritler vardı. Saçları ipekten bir ton daha koyuydu, gözleri kadife ile aynı renkteydi ve yatağa tırmanırken onunkilere sabitlendi. "İhtiyacım olan şey sanırım," dedi. "Beni öpmeni istiyorum."

Damarlarındaki kanı hızlanıyor gibiydi. "Ne?"

Diz çökmüş, ona dönüktü; gözleri bir seviyedeydi. Elbise, yapraklardan yükselen bir nilüfer gibi etrafına yayıldı. Derin yakası alçaldı ve kahverengi teninde hafifçe tüylenen beyaz dantellerle çevrelendi. Yüzünde James'e Hell Ruelle'de dans ettiği geceyi hatırlatan bir bakış vardı. Tutkuya yakın bir kararlılık.

"Durumumuzu bilen Grace'e giden yolu bir gün bulacaksın," dedi. "Ama başka bir adamla evleneceğim ve seninle evli olduğumu anlayacak. Benden öpüşmeyi bilmemi ve başka şeyler yapmamı bekleyecek. Tam bir eğitim beklemiyorum ama makul bir şekilde bana öpüşmenin nasıl yapıldığını göstermeni isteyebilirim."

Cordelia'nın dansını hatırladı, alevler içindeydi. Ondan sonraki anları Fısıldayan Oda'da hatırladı. Ona, kendisinden herhangi bir öğretime ihtiyaç duymadığını söyleyebilirdi; nasıl yapacağını biliyordu öpücük. Ama aklı, bu adamın, gelecekte evleneceği, onu öpecek ve ondan bir şeyler bekleyecek bir adam düşüncesiyle tükendi...

James ondan zaten nefret ediyordu. Başı dönüyordu - tanımadığı birine karşı duyduğu öfke ve onun kendisine ne kadar yakın olduğu ile.

Üstüme çık, dedi, sesi kendi kulakları tarafından zar zor tanınıyordu.

Şaşırmış görünme sırası ondaydı. "Ne-?"

Yatağa bağlıyım, dedi. "Ayağa kalkıp seni öpemem, bu yüzden burada oturup seni öpmem gerekecek. Bu da sana ihtiyacım olduğu anlamına geliyor"—boştaki kolunu uzattı, bakışları onunkinden hiç ayrılmadı—"daha yakına."

Başını salladı. Yüzüne bir kızarma yayılmıştı, ama bunun dışında, yatakta ona doğru ilerlerken, biraz beceriksizce kucağına sürünürken, gözlerini kocaman açmış ve ciddi bir şekilde onu izledi. Dizlerini kalçalarının iki yanına yerleştirirken, kanı şimdiden damarlarında sıcak ve hızlı akıyordu. Yüzü şimdi yüzüne yakındı: Kirpiklerinin tek tek koyu çizgilerini, dişlerinin arasına alırken alt dudağının hareketini görebiliyordu.

"Benden ne yapmamı istediğini bir daha söyle," dedi.

Yutkunurken boğazının pürüzsüz sütunu hareket etti. "Bana nasıl öpüşeceğimi göster" dedi. "Düzgün bir şekilde."

Boşta kalan kolunu onun omzuna doladı, sırtını bacaklarına yaslayacak şekilde dizlerini yukarı kaldırdı. Çay elbisesi hışırdadı, o hareket ettikçe malzeme sıkıştı ve şeklini aldı. Parfümünün kokusunu alabiliyordu: dumanlı yasemin. Eli onun kalın, satensi saçlarına kaydı ve başının arkasını kavradı. İçini çekerek ona daha çok yaklaştı; onun hissi, omurgasına keskin bir arzu kırıntısı gönderdi.

Dudakları kalp şeklinde, diye düşündü: Üst dudağındaki o girinti, alt dudağın oluşturduğu daire. Artık dudağını ısırmıyor, sadece ona bakıyordu, gözleri Cehennem Ruelle'de karşılaştığı aynı soğuk meydan okumayla doluydu. sebep yoktu ona korkuyormuş gibi davranmak için fark etti: bu Daisy'ydi. Hiç korkmadı.

Ellerini omuzlarıma koy, dedi ve bunu yapmak için öne doğru eğilince onu öptü.

Onu tutuşu hemen sıkılaştı; ağzına karşı nefes verdi, şaşırdı. Kızın nefesini yuttu, ağzı sıcak olana ve onunkinin altında açılıncaya kadar dudaklarını diliyle ayırdı. Dudaklarının köşesini kelebek öpücükleriyle dalgalandırdı, omuzlarını daha sıkı kavradığında alt dudağını emdi ve yaladı. Titriyordu, ama ondan kendisine öğretmesini istemişti ve o da tamamlamayı amaçlamıştı.

Boştaki eliyle saçını okşadı, son iğneleri de çekip parmaklarını kalın buklelere doladı. Elleri boynunun iki yanına gitti, parmakları ensesindeki buklelerde. Dili, öpücüğüne nasıl karşılık vereceğini göstererek onunkiyle alay etti - bu alışverişin nasıl bir dudak ve dil, nefes ve zevk düellosu olabileceğini. Alt dudağını emdiğinde, adam ona doğru yükseldi, öpücüğü acımasızca derinleştirdi, serbest eli elbisesinin arkasına yumruk atarak malzemeyi ezdi.

Aman Tanrım. İnce ipek neredeyse hiç engel oluşturmadı; onun vücudunu baştan aşağı hissedebiliyordu, onun şekli: göğüsler, bel, kalçalar. Onu öperken boğuluyordu, onu öpmeye asla doyamazdı. Dudaklarının yumuşaklığı, öpücükler arasında çıkardığı zevk sesleri - ona yaklaşmak için hareket etti, kalçaları onunkinin üzerinde sallanıyordu. Dişlerinin arasından keskin bir tıslama kaçtı. Kolu ağrıyordu; kendisini tutan ipi çekiyor ve çekiyordu, bedeni artık kendi ihtiyaç ve arzularına göre hareket ediyordu.

Cordelia inledi ve ona doğru eğildi. Damarlarında kıvılcımlar fışkırdı; ona dokunma ihtiyacı kör edici, yakıcıydı, daha fazlasını yapmak, ona daha fazla sahip olmak için kanında büyüyen ağrı. Muhtemelen ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu - kendini zar zor tanıyordu - ama böyle hareket etmeye devam ederse -

O onun karısıydı ve çok sevimliydi, inanılmaz derecede arzu edilirdi. O hiç kimseyi böyle istememişti. Yarı aklını kaçırmış, dudaklarını onun çenesinde, boğazına kadar kaydırdı. Nabzının atışını hissedebiliyor, saçlarının, yasemin ve gül suyunun kokusunu içine çekebiliyordu. Dişlerini köprücük kemiğine sürterek aşağı doğru öptü; dudakları onun boğazının çukurunu sıyırdı—

Çabucak uzaklaştı, üzerinde zıpladı, yüzü pembeydi, saçları serbestçe sırtına dökülüyordu.

"Bu çok öğreticiydi," dedi, sakin sesi kızarmış yüzü ve buruşuk elbisesiyle çelişiyordu. "Teşekkür ederim James."

Büyük bir gürültüyle başının yatak başlığına düşmesine izin verdi. Hala başı dönüyordu, kan damarlarına çarpıyordu. Bedeni ifade edilmemiş bir arzuyla ağrıyordu. *"Papatya-"*

"Uyumalısın." Zaten Cortana'yı toplamaya başlamıştı, şimdiden onun yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. " Aslında *yapmalısın* , yoksa asla bilemeyeceğiz."

Nefesini düzenlemekte zorlanıyordu. Lanet olsun. Başka biri olsaydı, bunu intikam olarak düşündüğünü söylerdi: vücudu onu istemekle perişan hissediyordu. Ama kılıcı kucağında, sakince koltuğuna yerleşmişti. Sadece saçının hafif dağınıklığı, dudaklarının olduğu yerde boğazındaki kırmızı izler bir şeyler olduğunu gösteriyordu.

"Ah," dedi, sanki unuttuğu bir alışveriş ürününü hatırlamış gibi. "Diğer bileğinin de bağlı olması gerekiyor muydu?"

"Hayır," diye başardı James. Cordelia'ya daha fazla yaklaşmanın neden kötü bir fikir gibi göründüğünü açıklamak üzere değildi. "Bu iyi."

"Sana okumamı ister misin?" dedi komodinden bir roman alırken.

Çok hafifçe başını salladı. Dikkatini dağıtmak için çaresizdi. "Ne kitap?"

"Dickens," dedi ciddi bir şekilde, cildi açtı ve okumaya başladı.

Thomas mutfağı geçerken paltosunun düğmelerini ilikiyordu - şimdi karanlıktı, çünkü gece yarısı geldi ve mekan mutlu bir şekilde hizmetçilerden arınmıştı. Diğerleri fark etmeden salondan süzülerek çıkmıştı, kendilerini onların gevezeliklerine ve kağıt oyunlarına kaptırmıştı. Thomas ceketini ve *bolasını toplayıp* koridordan aşağı süzülürken, kapının yanında nöbet tutan Christopher bile fark etmemişti.

Kendiyle oldukça gurur duyarak bahçenin arka kapısını sessizce açtı ve açtı. Önünde bir ışık parladığında dışarı çıkıp soğuk karanlığa yeni girmişti. Bir kibritin yanan ucu bir çift keskin mavi gözü aydınlattı.

"Kapıyı arkandan kapat," dedi Anna.

Thomas istediğini yaparak sessizce kendine küfretti. On dakika önce Anna'nın bir sandalyede uyuduğuna yemin edebilirdi. "Nasıl bildin?"

"Gizlice dışarı çıkacağını mı?" Çerootunun ucunu yaktı ve kibriti fırlattı. "Dürüst olmak gerekirse Thomas, seni burada o kadar uzun zamandır bekliyordum ki yeleğimin modası geçeceğinden korktum."

"Sadece biraz hava almak istedim..."

"Hayır, yapmadın," dedi buz gibi havaya beyaz duman üfleyerek. "Gözlerinde o bakış vardı. Tekrar dışarı çıkıp devriye gezeceksin. Kuzen, aptal olma."

Thomas, "Elimden geleni yapmalıyım ve orada oturma odasında olduğumdan daha iyiyim," dedi. "James'in evden çıkmadığından emin olmak için beşimize ihtiyacı yok."

"Thomas, bana bak," dedi ve baktı. Mavi bakışları sabitti. Kuzeni Anna: onun iç etekler ve elbiseler giydiğini, saçları uzun ve örgüler halinde örüldüğünü hatırladı. Ve gözlerinde her zaman bir rahatsızlık, hüzün ifadesi. Bir kozadan çıkan bir kelebek gibi şimdiki haline dönüştüğü zamanı da hatırladı - parıldayan kol düğmeleri ve kolalı yakalardaki bir görüntü. Hayatını çok cesurca yaşadı, bu yüzden Özür dilemeden, sadece ona bakmak bazen Thomas'ın midesini biraz acıtıyordu.

Eldivenli elini yanağına koydu. “Biz özel, sıradışı, eşsiz insanlarız. Bu, cesur ve gururlu olmamızın yanı sıra dikkatli olmamız gerektiği anlamına gelir. Bunun seni aptallaştırdığını kanıtlayacak çok şeyin olduğunu düşünme. Eğer devriye gezmeniz gerekiyorsa, Enstitü'ye gidin ve bir ortak atanmasını isteyin. Tek başına olduğunu öğrenirsem çok kızarım.”

"Tamam." Thomas, Anna'nın eldivenli elinin avucunu öptü ve nazikçe ona geri verdi.

Arka bahçe duvarını aşarken onu endişeli gözlerle izledi.

Elbette bir devriye ortağı aramaya niyeti yoktu. Anna'yı yanıltmaktan hoşlanmazdı - ama James'in bu çılgınlığı sona ermek zorundaydı. James, Thomas'ın tanıdığı en iyi, en nazik ve en cesur insanlardan biriydi ve James'in kendinden bu şekilde şüphe etmesi acı vericiydi - çünkü

James kendinden böyle şüphe edebilseydi, Thomas gibi kendilerinden şüphe duyanlar için bu ne anlama geliyordu? çok fazla?

Ayın altında ıssız Curzon Sokağı'na doğru uzun adımlarla yürürken buna bir son vermeye kararlıydı, diye düşündü. Yaptığı son şey olsa bile gerçek katili bulacaktı.

"Hastalığımın en kötü noktasını çevirdikten sonra, diğer tüm özellikleri değişirken, bu tutarlı özelliğin değişmediğini fark etmeye başladım. Kim benim için geldiyse, yine de Joe'ya yerleşti. Gece gözlerimi açtım ve başucundaki büyük sandalyede Joe'yu gördüm. Gündüz gözlerimi açtım ve pencere kenarında otururken, gölgeli açık pencerede piposunu tüttürürken hala Joe'yu gördüm. Soğutma içeceği istedim ve sevgili el Onu bana veren Joe'ydu. İçtikten sonra yastığıma geri gömüldüm ve bana umutla ve şefkatle bakan yüz Joe'nun yüzüydü."

James, Cordelia'nın ne kadar süredir okuduğunu bilmiyordu: gözlerini kapalı tutmuş, serbest kalan kolunu yüzüne savurmuş, uyumaya istekliydi. Ama uyku gelmemişti. İmkansız gibiydi. Yanında olmasına rağmen Cordelia'yı düşünmeden edemiyordu. Onu hissetmekten, ağır saçları onun ellerinde, vücudu onunkine karşı toplanmıştı. Ama sadece bununla da kalmıyor, birlikte geçirdikleri dakikaların anıları şimşekler gibi çaktı, gözlerinin arkasındaki karanlığı aydınlattı: Oyun oynayarak geçirdikleri geceler, güldükleri zamanlar, karşılıklı anlayışlı bakışlar, fısıldadıkları sırlar. Bileğindeki bileklik iki ton ağırlığındaydı. *Ama sen Grace'i seviyorsun, diye* fısıldadı aklının bir köşesindeki istenmeyen ses. *Yaptığını biliyorsun.*

Bu düşünceye karşı geri itti. Bir çürüğe ya da kırık bir kemiğe basmak gibiydi. O gün Grace'i öpmüştü ama hatırası eski bir parşömen gibi solmuştu. Bir rüyanın gölge-hafızası gibi. Sanki sert bir şey şakaklarına baskı yapıyormuş gibi başı zonkluyordu; zihnindeki ses, Grace'i düşünmesini istedi ama yine de ona karşı itti.

Daisy'yi düşündü. O gittiğinde onu özlemişti; bu sabah uyandığında, önce onu düşünmüştü, dertlerini paylaşıp çözebilsinler diye onun önüne koymayı. Bu, arkadaşlıktan öte bir şeydi ve ayrıca arkadaşlık, birini gördüğünüz anda ele geçirmek ve öpücüklerle yıkmak istemenize neden olmadı.

Ama Grace'e borçluydu. Bunca yıldır ona sözler vermişti. Tam olarak ne olduklarını hatırlayamıyordu ama bu kesinlik, kalbine saplanan bir demir çubuk kadar gerçekti. Onları sevdiği için yapmıştı. Sadakat onu bağladı. Bileği ipin bileziğini kestiği yer ağrıyor, koluna soğuk bir acı gönderiyordu. *Grace'i her zaman sevdin* , ses tekrar geldi. *Aşk terk edilmek değildir. Yol kenarına atılacak bir oyuncak değildir.*

Başkasını hiç sevmedin.

Kafasında yumuşak bir mırıltı vardı. Daisy'ydi, Dickens okuyordu.

"Geç, çok sık. Değerinden tamamen habersizken attığım şeylerin hatırasını kendimden uzak tuttuğum çok zor zamanlar geçirdim. Ama görevim bu zikrin ikrarı ile bağdaşmadığı için kalbimde ona bir yer verdim."

O zaman, başka bir odaya dair, çay kadar güçlü ve karanlık gerçek bir anısı geldi, bir anda dönüp durduğu ve Daisy'nin yüksek sesle okuduğu bir zaman. Hafıza bir dalganın dalgalanması gibiydi; kaldırdı ve altında kırıldı ve gitti. Uzandı ama karanlıkta buharlaştı; bitkin, artık kendi zihninin gücüne karşı koyamıyordu. Kafasının arkasındaki ses bir sel gibi geri döndü. O gün Grace'i görmüştü ve kendisini onu öpmekten alıkoyamamıştı. Onu *seviyordu* . Bir hücre kapısının kapanması gibi hissettiren bir güvenceydi.

"James?" Cordelia okumaya ara vermişti; Sesi endişeli geliyordu. "İyi misin? Kötü rüya yok mu?"

Gece bir kanyondu, siyah ve derinliği yoktu; James adını koyamadığı ya da tanımlayamadığı şeyler için can atıyordu. Henüz değil, dedi. "Kötü rüya yok."

LONDRA : G OLDEN S QUARE

Katil artık o kadar hızlı hareket edebiliyordu ki sıradanlar onu görmedi; sokaklarda yanlarından titreyen bir gölgeydi. Artık Gölge Avcıları'nın sanki onun dönüşünü bekliyorlarmış gibi terk edilmiş Limehouse fabrikasını gözetlemeleri onu çok eğlendirse de, terk edilmiş binalarda saklanmak ya da kanlı giysilerini atmak zorunda kalmayacaktı.

Geçen bir bulutun gölgesi gibi kalabalıkları süpürdü. Bazen durup etrafına bakıp gülümsemek, kendini toplamak için. Şafakta kan olurdu, ama kim dökülecekti? Devriye gezen bir grup Gölge Avcısı onun yanından geçerek Brewer Sokağı'na girdi. Vahşice sırıttı - birini sürüden ayırıp aşağı indirmek, diğerleri fark etmeden onu kendi kanında ölü bırakmak ne kadar eğlenceli olurdu.

Kılıcına uzanırken yanından bir başka Gölge Avcısı geçti - genç, uzun boylu, kahverengi saçlı. Bu yalnızdı, dikkatliydi. Bir devriyenin parçası değil. Sırtı dik, başı dik, Altın Meydan'a yürüyordu. Katilin zihninde bir ses fısıldadı: bir isim.

Thomas Lightwood.

BÖLÜM İKİ

KILIÇLA

Bir rüyada, gecenin bir görüsünde, insanların üzerine derin bir uyku çöktüğünde, yatakta uyuklarken,
Sonra insanların kulaklarını açar ve talimatlarını mühürler,
İnsanı amacından uzaklaştırması ve gururunu insandan gizlemesi için.
Canını kuyudan, canını da kılıçtan geçirmekten alıkoyar.

—İş 33:15

17

E VIL PROPHET _

Kendi kendime hep kötülüğün peygamberi oldum: Kendi kalbimden, hayır, tek bir gecenin yalnız rüyalarından saklamaya gücüm olmayan kederli kehanetlere sonsuza kadar zorlandım.

—Thomas De Quincey, *Bir İngiliz Afyon Yiyicinin İtirafları*

kar örtüsünün altında uyuyordu . Thomas'ın attığı her adım boş sokaklarda, dükkânların tentelerinin altında, insanların içinde sıcak ve güvenli yattığı evlerin önünde, eşiklerini geçtiğini asla bilmeden yankılanıyor gibiydi.

Mayfair'den Marylebone'dan yürüyerek, pencereleri Noel gösterileriyle parıldayan kapalı dükkanların yanından Regent's Park'a ulaşana kadar geçmişti. Dondurucu yağmur ağaçları ayrıntılı buz heykellerine dönüştürmüştü. Saatler şafağa doğru dönerken Euston Yolu üzerinde birkaç araba vardı; doktorlar, belki de acil aramalar yapıyor ya da hastanelerde gece vardiyalarına gidip geliyorlar.

Uzun bir gece olmuştu, hem gece yarısından hemen sonra başlayan yağmur hem de Brewer Sokağı'ndan geçerken neredeyse Gölge Avcıları devriyesine çarpmıştı: dört veya dişli ve ağır paltolu beş adam. Altın Meydan'dan geçerek onlardan uzaklaştı. İstediği son şey yakalanmak ve muhtemelen sansürlenmekti. Katil yakalanana kadar rahat edemezdi - edemezdi.

Huzursuz kararlılığını neyin tetiklediğini tam olarak açıklayamazdı. James kesinlikle bunun bir parçasıydı - James, arkadaşları aşağıda nöbet tutarken bütün gece kendi yatak odasına bağlıydı, hiçbirinin mümkün olmadığına inandıkları bir şeye hazırlandı. Herhangi bir gölgeden daha karanlık bir mirasın ağırlığını taşıyan James. Lucie'ye hiç dokunmuş gibi görünmüyordu ama James'in gözleri her zaman musallat olmuştu.

Thomas'ın böyle gözlerle tanıdığı tek bir kişi daha vardı. Altın gözleri değil, karanlık ve çok hüzünlü - Alastair'in sözlerinin acımasızlığı ve bunları söylerken duyduğu üzüntüyle ilgili bu ikiliğe her zaman çekildiğini düşündü. Kederli gözler ve kısır bir dil. *Söyle bana,* hep söylemek istemişti *, kalbini ne kırdı da böyle bir acının dökülmesine izin verdi?*

Thomas, bir sonraki köşeyi dönünce avının onu bekliyor olacağı hissiyle hareket ederek, ayaklarının ne kadar uyuştuğunu ve üşüdüğünü zar zor fark ederek Bloomsbury'de uzun adımlarla yürüdü. Ama ara sıra hırpalanan Bobby ya da yüzleri görünmeyen ama onlardan hiçbir tehdit hissi duymayan pelerinli ve bodur gece işçileri dışında kimse yoktu. Yeni açılmaya başlayan Covent Garden pazarını geçti, vagonlar içeri girip çıkarken, dalları havayı çam kokusuyla dolduran çiçekler, meyveler ve hatta Noel ağaçları taşırken sütunlu sıralarını kaplayan uzun tahta sandık yığınları.

Thomas tekrar batıya, Soho'ya doğru dönmeye başladığında, gökyüzü hissedilir şekilde hafifliyor gibiydi. Altın Meydan'ın ortasındaki Kral II. George'un heykelinin önünde kısa bir süre durdu, soluk mermeri gökyüzünün derin, şafaktan hemen önce mavisi altında neredeyse ışıl

ışıldı. Bir yerlerde erken kalkan biri piyano çalıyordu. ve kederli notalar meydanda yankılandı. Şafak birkaç dakika uzaktaydı. Curzon Caddesi'ne döndüklerinde, yakında cevaplarını alacaklardı. Ya bu gece hiç ölüm olmamıştı - ki bu durumda James hala bir şüpheli olurdu - ya da katil tekrar vuracaktı, bu durumda James'in masum olduğunu bileceklerdi. Ne garip, ne dileyeceğini bilememek.

Thomas aniden arkadaşlarının yanına dönmekten başka bir şey istemedi. Ağaç tepelerinin üzerindeki sarı ve pembe parıltı güneşin yaklaştığını bildirirken, eldivenli ellerini sert parmaklarını ısıtmak için ovuşturarak daha hızlı yürümeye başladı.

Sonra bir çığlık sessizliği parçaladı. Thomas düşünmeden koşmaya başladı, eğitimi onu daha tereddüt etmesine fırsat vermeden sese doğru itti. Bunun bir kavga olması için dua etti, belki bir bardan tökezleyen sarhoşlar ya da sabah erkenden gidip gelen bir hırsızın el çantasını kapan bir hırsız...

Sink Sokağı'nda bir köşeyi döndü. Bir kadın, teraslı bir kasaba evinin eşiğinde, buzla kaplı bahçenin yarısına yarısına yarısına kadar yayılmıştı. Yerde yüzüstü yatıyordu, giysileri kan içindeydi, gri saçları karın üzerine dökülüyordu. Çılgınca etrafına bakındı ama başka kimseyi göremedi. Diz çöktü ve kadını kollarına aldı, yüzünü görmek için başını çevirdi...

Lilian Highsmith'ti. Onu tanıyordu - herkes biliyordu. Klave'nin bir büyüğüydü, saygın bir şahsiyetti ve aynı zamanda nazikti. Cebinde çocuklara vermek için nane şekeri tutmuştu. Küçük bir çocukken ona bunları verdiğini, ince ellerinin saçlarını karıştırdığını hatırladı.

Sanki dışarıda olmayı beklemiyormuş gibi bir sabahlık giymişti. Kumaş yarılmıştı, malzemedeki çoklu kesiklerden kan akıyordu. Kanlı köpük dudaklarını benekledi - hala nefes aldığını fark etti. Titreyen elleriyle stelini çıkardı , umutsuzca kadının tenine *iratze ardı* ardına *iratzeler oydu* . Her biri suya batan bir taş gibi titreşip kayboldu.

Daha önce gördüğü devriyeyi şimdi umutsuzca diledi. Buradan sadece birkaç blok ötedeydiler. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirler?

Lilian Highsmith'in göz kapakları titreyerek açıldı. Paltosunun önünü yakaladı, başını, *Yeter der gibi sallayarak. Denemeyi bırak.*

Nefesi tıkandı. "Bayan Highsmith," dedi aceleyle. "Bu Thomas—Thomas Lightwood. Bunu sana kim yaptı?"

Yakalarını sıkılaştırarak onu şaşırtıcı bir güçle kendine çekti. " Yaptı," *diye* fısıldadı. “Ama öldü, en iyi döneminde öldü. Karısı... o ağladı ve ağladı. Gözyaşlarını hatırlıyorum.” Gözleri Thomas'ınkilere sabitlendi. "Belki de af yoktur."

Parmakları tutuşlarını gevşetti ve arkasında kanlı bir leke bırakarak paltosunu yavaşça aşağı indirdi. Işık gözlerinden kaçarken yüzü gevşedi.

Thomas uyuşuk bir halde onun gevşek vücudunu yere bıraktı. Beyni dönüyordu. Onu içeri getirmeli miydi? Yakında birisi gelebilir ve o göz kamaştırıcı değildi - sıradanlar onu böyle görmemeli ve belki de Enclave onun onu hareket ettirmesini istemez miydi?

En azından onu bir Gölge Avcısı'nın ölüme terk edilmesi gerektiği gibi ayarlayabilirdi. Başparmağıyla gözlerini kapattı ve ellerini göğsünde katlamak için uzandı. Sol elinden bir şey yuvarlanarak buzlu zemine hafifçe vurarak çıktı.

Bir steldi. Onunla ne yapıyordu? Kendini iyileştirmeye mi çalışıyor?

Thomas yaklaşan ayak seslerini duydu ve sersemlemiş bir halde başını kaldırdı. Katil, Lilian'ın hayatta kalabileceğinden endişelenerek geri dönmüş olabilir mi ve geri dönüp dönmediğinden emin olmaya kararlı olabilir mi? Hemen steli cebine koydu ve kemerinden bir bıçak çıkardı.

"Aa! Orası! Koşmaya cüret etme!”

Thomas dondu. Daha önce gördüğü Gölge Avcısı devriyesiydi. Dört adam köşeyi döndü, Engizisyoncu Bridgestock önde. Thomas'a ve Bayan Highsmith'in cesedine şok içinde bakarak yaklaştıklarında yavaşladılar.

Nasıl görünmesi gerektiğini bir saniyede anladı. Yanında ölü bir Gölge Avcısı ve o da kanlı elinde bıçakla. Daha da kötüsü, devriye için planlanmamıştı - gece gezilerini kimse bilmiyordu. Ona kimse kefil olamaz. Arkadaşları onun tek başına devriye gezdiğini bildiklerini söyleyebilirdi ama bu çok fazla değildi, değil mi?

Engizisyoncu, yüzü asık, siyah pelerini bacaklarının etrafında dolanarak Thomas'a doğru ilerlerken, sesler yükseldi. Thomas bıçağı bıraktı ve konuşmanın anlamsız olacağını bilerek ellerini iki yana bıraktı. Hepsinin ne dediğini anlamaya çalışma zahmetine girmedi. Her şey onu altına çekmeye çalışan korkunç bir rüya gibi yavaş ve gerçeküstü geliyordu. Bridgestock muzaffer bir sesle konuşurken, kilometrelerce öteden izledi.

"Beyler, katili bulduk" dedi. "Onu hemen tutuklayın."

Kitabı bir kenara koyan Cordelia, James'in uykusunu izliyordu. Karşılıksız aşkın ötesinde bir bahanesi vardı. Onu izliyordu. Onu gecenin dehşetinden, Belial'in tehdidinden korumak. Demirci Wayland'in ona verdiği güvenin ağırlığını hissettiği gibi, Cortana'nın ağırlığını da ellerinde hissetti.

Devam et. Savaşçı ol.

Kocasını uyurken izlemek zor değildi. İlk nişanlandıklarında, geceleri James'in yanında yatacağını, hatta uykuya dalarken onun nefeslerini duyacağını düşünmüştü. Ayrı yatak odaları olacağını anladığında, bu rüyayı kaybetmiş gibi hissetmişti.

Gerçek olanın bir hayal kırıklığı olduğunu söylemek isterdi. Ama yalan olurdu. Serbest kalan kolu başının arkasında bükülmüş, yanağı neredeyse dirseğinin içine dayamış, sağa sola savrulup döndüğünü ve sonunda uykuya daldığını izlemişti. Yüzündeki endişe çizgileri netlik ve masumiyete dönüşmüştü. Yanakları rüyasından kızarmıştı, siyah kirpikleri çıkık elmacık kemiklerinde dalgalanıyordu. Onu izlerken, Gencevi'nin şiirindeki Mecnun'u düşündü, o kadar güzel bir çocuk ki karanlığı aydınlattı.

Uykusunda hareket ettiğinde, ince gömleği yukarı doğru kayarak midesinin kıvrımlarını gösteriyordu. Buna kızardı ve kendine şiddetle sormadan önce biraz uzağa baktı, *Neden?* O yumuşak ağzı öpmüştü, alt dudağı üst dudağından daha dolgun, ortası hafifçe çöküktü. Onun vücudunu baştan aşağı kendi başına hissetmişti, onun sıcaklığını, kaslarının onu kendine çekmek için gerildiğini.

Onu istediğini biliyordu. Onu sevmiyor olabilirdi, ama ondan onu öpmesini - ona öğretmesini - istediği andan itibaren onu arzulamıştı ve kadın kendini güçlü hissetmişti. Güzel. O bir şövalyeydi, bir savaşçı. Ona Grace'i öptüğünü söylediğinde, o şok ve incinmiş hissetmişti ve ardından kesinlikle ağlamayı reddetmişti. Zayıf olmayacaktı . Bir öpücük talep edecek, arzusunu göstermesini talep edecekti. Her zaman eşit olmayan bir zeminde olamazlardı.

Hayal ettiğinden daha iyi çalışmıştı. O kadar iyi biliyordu ki, kolayca devam edebilirdi, kısıtlamanın sınırından bilinmeyen, geri alınamaz bir bölgeye yuvarlandı. Bunu her ne kadar istese de, sonunda geri çekilen, buna bir son veren kendisi olmuştu.

Çünkü bunun senin sonun olacağını biliyorsun, diye fısıldadı aklının bir köşesinden küçük bir ses. *Çünkü ona biraz daha aşık olsan düşüş seni kırardı.*

Doğruydu. James'e kendinden bir parça daha verirse, bin kişi tarafından yanan bir şenlik ateşi gibi yükseleceğini biliyordu. meşaleler. Ondan geriye külden başka bir şey kalmayacaktı. Arzu konusunda eşit olabilirlerdi ama aşk konusunda öyle değillerdi.

Bir süredir görüşünün kenarında bir şey parlıyordu: Pencereden dışarı baktı ve şafağın belli belirsiz deniz kabuğu parıltısını gördü. İçini bir rahatlama kapladı. Şu an için güvendeydiler. Sabah oldu. Güneş doğuyordu ve hiçbir şey olmamıştı.

James'in başı endişeyle yastığa döndü. Cortana'yı yere bırakan Cordelia, ışığın onu uyandırıp uyandırmadığını merak ederek daha da yaklaştı. Perdeyi çekebilirdi...

Nefesi kesildi, vücudu aniden geriye doğru kıvrıldı, omuzları ve topukları şilteye battı. "Bahçe değil," diye soludu. "Hayır - içeri geri dön - hayır - *hayır!* ”

"James!" Kapının kilidini açtı, ardına kadar açtı ve yardım için koridordan aşağı seslendi. Geri döndüğünde James çırpınıyordu, bileği kanlıydı, ipin tenine çarptığı yer.

onu *! Gitmesine izin ver!"*

Onu çözmeye çalışırken parmak uçlarını kana bulayarak bileğinin etrafındaki ipi tırmaladı. Aniden ayağa fırladı, yatak başlığından kurtuldu. Ayağa kalktı ve yalın ayak sendeleyerek pencereye gitti, çerçeveyi yakaladı. Cordelia kapıyı açmaya çalıştığını fark etti.

Ayak sesleri merdivenleri dövüyordu. Matthew odaya daldı, buruşmuş, yeşil gözleri uyku ve endişeyle kararmıştı. James'i pencerede görünce, onu omuzlarından yakaladı ve etrafında döndürdü. James'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bakıyordu, kördü.

"Bırak onu-" diye soludu James, mücadele ederek.

"Uyan!" diye sordu Matthew, James'in vücudunu duvara yaslayarak.

James hala sert bir şekilde ona karşı bastırıyordu ama hareketleri şimdi daha yavaştı, göğsü artık inip kalkmıyordu. Matteo, diye fısıldadı. "Mete, sen misin?"

"Jamie *bach* ." Matthew parmaklarını James'in omuzlarına bastırdı. "Benim. bana *bak . Uyan.* ”

James'in gözleri yavaşça odaklandı. "Belki de af yoktur," diye fısıldadı, sesi tuhaf bir şekilde boğuktu.

"Muhtemelen hayır," dedi Matthew, "hepimiz cehenneme gideceğiz, ama şimdi önemli olan senin iyi olman."

"James," dedi Cordelia. ona baktı; siyah saçları terden ıslanmıştı ve alt dudağını ısırdığı yerde kan vardı. *"Lütfen."*

James titredi ve duvara topallayarak gitti. Yorgun görünüyordu, başını salladı. "Ben iyiyim." Sesi nefes nefese geliyordu ama sesindeki oyuk kenar gitmişti. "Bitti."

Matthew rahatlayarak ellerini indirdi. Cordelia, onun yelek ve pantolonunun içinde olduğunu fark etti ve hafifçe kızardı. Matthew'un pazısında bir *enkeli* rünü görebiliyordu, bir kısmı onun kolunun altında kayboluyordu. Matthew'un çok güzel kolları olduğunu fark etti. Daha önce hiç fark etmemişti.

Ah hayatım. Annesi Cordelia'nın bu kadar ince giyinmiş iki adamla bir yatak odasında olduğunu bilseydi, bayılırdı.

"Demek rüya gördün," dedi Matthew. James'e bakıyordu ve sesinde o kadar şefkat vardı ki Cordelia'nın kalbini temiz bir şekilde ikiye böldü. Sevgili Tanrım, eğer o ve Lucie *parabatai olabilseydi* , birbirlerini neredeyse aynı kadar seveceklerini umuyordu. “Bir kabus mu, varsayıyoruz?”

"Doğru varsayıyorsun," dedi James, parmakları hala bileğinin etrafındaki ip düğümüne giderken. "Ve eğer rüyam doğruysa, başka biri öldü." Sesi kasvetliydi.

Cordelia şiddetle, "Bu doğru olsa bile, yapmadın," dedi. "Bütün gece buradasın, James. Yatağa fırlattı."

Bu doğru, dedi Matthew. Cordelia seninle birlikteydi, yanından hiç ayrılmadı ve hepimiz alt kattaydık - peki, Thomas dışında yine devriyeye çıktı ama biz geri kalanımız. Kapıdan kimse girmedi ve çıkmadı."

James hala bileğinden çıkan ipi çözdü. Düştü ve kanlı bir deri çemberi ortaya çıktı. Elini esneterek Matta'dan Cordelia'ya baktı. "Ve ben de pencereyi açmaya çalıştım," diye düşündü. "Ama rüyamdan sonraydı, daha önce değil. Bilmiyorum..." Sinirli görünüyordu. "Sanki *düşünemiyorum* " dedi. "Sanki beynimde bir sis var. Ama bunu yapan ben değilsem - kim o?"

Matthew ya da Cordelia cevap veremeden alt kattan bir ses yankılandı. Biri kapıyı yumrukluyordu. Cordelia bir anda ayağa kalktı, çoraplı ayaklarıyla basamakları hızla indi. Oturma odasından bir hareket duyabiliyordu ama herkesten önce kapıya ulaştı ve kapıyı açtı.

Eşikte parşömen rengi pelerinli bir figür duruyordu. Cordelia arkasına baktığında, ön yürüyüşlerini donduran karda çizmelerinin hiçbir iz bırakmadığını görebiliyordu; yanında sessizliği, dingin boşlukları ve yankısız gölgeleri taşıyor gibiydi.

Cordelia bir an için Jem'in onu görmeye geldiğine dair çılgın bir umutla doldu. Ama bu Sessiz Kardeş daha kamburdu, gür, koyu renk saçları ya da hiç saçı yoktu. Kaputunun gölgesinin altından dikilmiş gözleri görünen ona baktığında, onu tanıdı. Kardeş Enoch'du.

Cordelia Herondale, dedi sessiz sesiyle. *Seninle birkaç konuda konuşmam gerekiyor. İlk olarak, sana birader Zachariah'tan bir mesaj getirdim.*

Cordelia şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. James başka bir ölümün daha olduğunu söylemişti - ama belki de Enoch'un burada olmasının nedeni bu değildi? Cordelia'nın zihnindeki sesi şaşırtıcı derecede kibar olsa da, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Diğer Sessiz Kardeşler'i, Jem olmayanları, ağaçlar ya da çit direkleri gibi kibar ya da kaba olarak hiç düşünmemişti.

Belki de haksızlık etmişti. Sesini bularak, bir hoşgeldin mırıldanarak Birader Enoch'u giriş yoluna yönlendirdi. Evin içindeki diğerlerinin seslerini duyabiliyordu, sesleri yükseldi. çizim odası. Hala oldukça erkendi ve dışarıdaki gökyüzü sabit bir şekilde maviye dönmeye başlamıştı.

Kapıyı kapattı ve Enoch'a bakmak için döndü. Ayağa kalkmış, görünüşe göre onu bekliyordu, mermer gibi solgun ve sessiz, bir oyuktaki bir heykel gibi.

"Teşekkür ederim" dedi. "Je'den—Kardeş Zachariah'tan haber aldığıma sevindim. O iyi mi? Londra'ya mı dönüyor?"

Bir ayak sesi duyuldu. Cordelia merdivenlerden yukarı baktı ve James ile Matthew'un inmekte olduğunu gördü. Onu gördüler ve ikisi de başlarını salladılar, girişi geçip oturma odasına gittiler. Ona Enoch'la biraz yalnız kaldıklarını fark etti. Onlarla da sessizce iletişim kurmuş olmalı.

Kardeş Zachariah Spiral Labirentte ve geri dönemez, dedi Enoch.

"Ey." Cordelia hayal kırıklığını saklamaya çalıştı.

Cordelia, dedi Enoch. *Yıllardır, birader Zachariah'ın artan saygıyla tarikatımızdaki rolüne dönüşmesini izledim. Arkadaş edinmemize izin verilseydi, çoğumuz onu öyle sayardık. Tüm bunlara rağmen, onun sıra dışı olduğunu biliyoruz.* Durdurdu. *Bir Sessiz Kardeş, tarikatın saflarına katıldığında, hayatından, hatta Sessiz Kardeş olmadan önce kim olduğuyla ilgili anılarından bile vazgeçmesi gerekir. Dönüşümünün olağandışı koşulları göz önüne alındığında,*

bu Zachariah için daha zordu. Eski hayatından hala akraba olarak gördüğü, genel bir kural olarak yasak olan kişiler var. Ama onun durumunda… biz buna izin veriyoruz.

"Evet," dedi Cordelia. "Herondales'i bir aile olarak görüyor, biliyorum..."

Ve sen, dedi Enoch. *Ve senin erkek kardeşin. Elias'ı biliyor. Spiral Labirentte size anlatamadığım şeyler oluyor, onun gidişini engelleyen şeyler. Yine de her şeyden önce seninle olmayı istiyor. O bana yalan söyleyemez, ben de sana. Bu sefer yanında olabilseydi, yapardı.*

"Teşekkür ederim," dedi Cordelia sessizce. "Bana söylediğin için, demek istiyorum."

Enoch ona keskin bir baş salladı. Yanaklarının çukurlarına oyulmuş Sessizlik rünlerini görebiliyordu; Jem de bu şekilde işaretlenmişti. Kesinlikle acı verici olmalıydı. Bunun bir tür kuralı ihlal ettiğini bilen Cordelia, elini onun koluna koydu. Parşömen cüppe dokunduğunda çatırdadı: Sanki birdenbire uzun yılların aralığını görebilir, geçmişin eğrisini, tarih ve rünler arasında geçen bir yaşamın sessiz gücünü görebilirdi. "Lütfen," dedi. "Bir ölüm daha mı oldu? Bize söylemene izin var mı bilmiyorum ama—ama son ölüm babamdı. Hepimiz bütün gece ayaktaydık, başka bir şey olur diye endişelendik. Kafamızı rahat bırakabilir misin?"

Enoch cevap veremeden misafir odasının kapısı açıldı ve James, Matthew, Christopher, Lucie ve Anna dışarı çıktılar. Beş endişeli yüz Enoch'a sabitlenmişti - Cordelia, kendisininkileri sayarsa, altı, diye düşündü. Beş çift göz aynı talebi dile getirdi, aynı soruyu sordu: *Başka ölen var mı?*

Enoch'un cevabı, hiçbir duygu ya da acı olmadan sakince aktı. *Başka bir Gölge Avcısı vurulduysa, bundan haberim yok.*

Cordelia, James ve Matthew ile tedirgin bir bakış attı. James'in rüyası yanlış olabilir miydi? Diğerlerinin hiçbiri olmamıştı.

Buraya Cordelia ile konuşmaya geldim, diye devam etti Enoch *, cinayetler ve soruşturmalarıyla ilgili bir konuda.*

Cordelia daha dik ayağa kalktı. "Bana özel olarak söylemek istediğin her şeyi tüm arkadaşlarıma söyleyebilirsin."

Nasıl istersen. Ossuarium'da bana Filomena di Angelo'nun Güç runesi hakkında bir soru sordunuz.

Diğerleri kafa karışıklığı içinde Cordelia'ya bakıyorlardı. Cordelia, "Ona sahip olup olmadığını sormuştum," diye açıkladı.

Yaptı, dedi Enoch. *Ailesine göre bileğinde kalıcı bir Güç rünü vardı ama o rün şimdi kayıp.*

"Eksik?" Christopher şaşırmış gibiydi. "Bu nasıl mümkün olabilir? Yaralı mı demek istiyorsun?"

Yara izi yok. Bir rün, arkasında yalnızca bir hayalet bırakarak kullanılabilir, ancak çizildikten sonra kişinin derisinden tamamen kaybolmaz. Enoch'un odağı Cordelia'ya kaydı. *Nasıl bildin?*

Cordelia, "Babamın Voyance rününün kayıp olduğunu gördüm," dedi, "ve avluda, Filomena'nın cesedi oradayken, Bileğinde onun Güç rününün kaybolduğunu fark ettiğimi sandım. Hiçbir şey olamazdı, kendi hafızam oyun oynuyordu ama babamın rününü fark ettikten sonra sormak zorunda kaldım...."

Sıradan insanlar gibi görmediğini bilmesine rağmen, Enoch Kardeş'in bakışlarının ağırlığını, sanki ona bakıyormuş gibi hissedebiliyordu. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Diğerlerinin de aynı şeyi yapmasını umuyordu. Sessiz Bir Kardeş'e yalan söylemek çok daha zordu: Enoch onun zihnini karıştırmayı seçerse, gerçeği ima edenin Filomena'nın hayaleti olduğunu kolayca anlayabilirdi.

Gücümü aldı.

Yine de doğruyu söyleseydi, Lucie'ye yönelebilecek sorgulamalar, kışkırtma soruları olurdu. James'in Maskeyi takarken yaptığı gibi, hoş ve boş görünmek istedi.

“Ama ne anlama gelebilir?” James, sesindeki keskinlik, gerilimi bir bıçak gibi keserek, dedi. "Kurbanlardan ikisinin eksik rünleri olması mı? Rünleri çalmak mümkün değil ve biri çalsa bile ne işe yarar?”

“Bir çeşit ödül olarak, belki?” dedi Lucie, Cordelia'ya minnettar bir bakış atarak.

Christopher biraz hasta görünüyordu. "Karındeşen Jack öldürdüğü insanların... parçalarını aldı."

Lucie, "Ya da kişinin öldüğüne dair kanıt olarak mı? Katil bir başkasının emriyle hareket ediyorsa -belki kendini kiralamış ve cinayeti kendisinin yaptığını kanıtlaması gerekmişse-"

Bu olamazdı. Enoch *, rünün mürekkebinin kesildiği yerin kesilip atılmadığını söyledi. Rünün kendisi alındı. Onun ruhu. Ruhu, eğer istersen.*

Anna başını sallıyordu. "Ama kaldırılmış bir rünle ne yapılabilir ki? Bu tuhaf-”

Enoch aniden, tamamen hareketsizce gidince o sözünü kesti. Tüm gürültüyü durdurmak ister gibi ellerini havaya kaldırdı. Cordelia, onun kafasındaki diğer Sessiz Kardeşlerle konuştuğunu fark etti. Hepsinin birbirine bağlı olduğunu biliyordu, dünya çapında birbirine bağlı garip ve sessiz bir koro.

Uzun bir süre sonra Enoch elini indirdi. Kör bakışları grubun üzerinde gezindi. *Kardeşlerimden bir mesaj aldım. Lilian Highsmith öldürüldü ve tutuklandı. Engizisyoncu katili bulduğuna inanıyor.*

Cordelia kendini James'e hızlıca bakmaktan alıkoyamadı. James kelimenin tam anlamıyla bağlanıp hapsedilirken biri öldürülmüştü: Bunu yapmış olması imkansızdı. Bir dalga gibi içinden bir rahatlama geçti, ardından hemen korku ve şok geldi: birinin ölmesinden duyulan korku, suçlunun bulunmuş olabileceğinden duyulan şok.

"Kimi tutukladılar?" Anna talep etti. "Bunu kim yaptı?"

Tanıdığınız biri olduğuna inanıyorum, dedi Enoch, sessiz sesi gaddarca. *Thomas Lightwood.*

Araba Londra sokaklarında hızla trafiğe girip çıkıyordu: Raziel'e şükür bugün bir Pazardı ve yollar kalabalık değildi. James kapıyı açıp kaldırım taşlarının üzerine atlamadan önce Enstitü avlusunda zar zor durmuştu.

Avluda zaten bir kalabalık vardı: Gölge Avcıları ortalıkta dolaşıyor, kendi aralarında mırıldanıyor ve sabahın soğuğunda ayaklar. Bazıları vitesteydi, diğerleri normal günlük kıyafetleri içindeydi. Cordelia ve Lucie, James'in peşinden koşuyorlardı; Anna, Matthew ve Christopher'ın midesini boşaltan ikinci araba arkalarından geldi. Herkes James'in hissettiği kadar sersemlemiş görünüyordu. Enstitü'nün ön kapısına yönelirken kalabalığa geniş bir yatak vererek, meleklerin korkunç bir intikamı gibi, bir tür gürleyen, acı bir ironiydi, diye düşündü. Thomas'ın cinayetlerden suçlu olmadığı kanıtlanmaz, haksız yere suçlandı.

Ve James bunun yanlış olduğunu biliyordu. Birisi bir oyun oynuyordu, korkunç bir oyundu ve James onları yakaladığında, yırtık pırtık bir melek bıçağıyla ellerini keserdi.

Basamakları özenerek çıkarken, diğerleri hemen arkasından koşarken, kalabalığın içinden biri bağırdı, “ *Sen!* Hafif ağaçlar!”

Christopher ve Anna döndüler, Christopher yüzünde meraklı bir ifadeyle. Seslenen, Townsend'lerle mırıldanan Augustus Pounceby'ydi. Anna ona Percy'ye beslemeyi planladığı bir böcekmiş gibi baktı.

"Ne?" diye talep etti.

“Ailene Enstitü açmasını sağla!” diye bağırdı Augustus. "Katilin yakalandığını duyduk - kim olduğunu bilmeyi hak ediyoruz!"

"Enstitü kilitli mi?" diye fısıldadı Lucie. Genellikle Gölge Avcısı kanı olan herkes katedralin ön kapılarını açabilirdi. Enstitüler sadece acil durumlarda kilitlendi. James kalan adımları ikişer ikişer attı ve ağır kapı tokmağını yakaladı.

Ses Enstitüde yankılandı. Anna, Augustus'a bir böcekmiş gibi bakmaya devam etti. Birkaç dakika sonra katedralin ön kapısı bir çatlak açtı ve Gabriel Lightwood hepsini içeri buyur etti.

"Melek'e teşekkür et, o sensin. Daha meraklı Enclave üyelerini kovalamam gerekebileceğini düşündüm.” Gabriel bitkin görünüyordu, kahverengi saç dikenlere yapışıyor. Grubun geri kalanına dönmeden önce Anna ve Christopher'a sarıldı. "Eh, bu iyi bir karışıklık, değil mi? Nasıl öğrendin?"

Matthew kısaca, "Kardeş Enoch anlattı," dedi. "Thomas'ı Lilian Highsmith'in cesediyle bulduklarını ve onu tutukladıklarını biliyoruz."

"Kardeş Enoch?" Gabriel şaşkın görünüyordu.

James, "Kıymalı turta tarifiyle uğradı" dedi. "Sophie Teyze ve Gideon Amca nasıllar? Ya Eugenia?”

Gabriel ikinci kata vardıklarında, "Öğrenir öğrenmez buraya koştular," dedi. “Neyse ki, kalabalığın hemen önünde. Çılgına dönmüşler elbette—Thomas sadece cesetle *birlikte bulunmadı* ; kanlar içindeydi ve elinde bıçak vardı. Ve onu bulması gereken onca insan arasında Bridgestock olması gerekiyordu."

"Müfettiş mi?" Cordelia dehşete düşmüş görünüyordu. Bir düşününce James dışarıda Bayan Bridgestock'u *görmüştü* , gerçi Ariadne'den ya da Grace'den de hiçbir iz yoktu.

Gabriel, "O bölgede devriye geziyordu," dedi. Kütüphaneye ulaşmışlardı; hepsi içeri döküldü ve James'in halası Sophie'yi cilalı ahşap zeminde bir ileri bir geri yürürken buldu. Lucie ona doğru koştu. James olduğu yerde kaldı; yarasının imkansız derecede sıkı olduğunu hissetti, sanki birine dokunursa öfkeden patlayacakmış gibi.

"O nerede?" Lucie teyzelerinin ellerini yakalayıp sıkarken James sordu. "Tom nerede?"

"Oh sevgilim. O Sığınak'ta," dedi Sophie, hepsine elinden geldiğince sıcak bir şekilde bakarak. Alnı endişeyle derinden çatılmıştı. "Bridgestock onu buraya geri getirdi ve kilit altında tutulması konusunda ısrar etti ve Konsey bilgilendirildi. Gideon doğruca Charlotte'u almaya gitti ve Engizisyoncu bunu öğrenir öğrenmez, önce Mayfair'e gitmeye kalkıştı." Bir elini alnından geçirdi. “Kelimeler nasıl bu kadar hızlı yayılıyor bilmiyorum. Sahibiz kapıları kilitlemek için - bir şüphelinin yakalandığına dair söylentiler duyan Enclave üyeleri tarafından taciz edilmekten korktuk.”

"Enclave'in geri kalanı bilgilendirilecek mi?" diye sordu James, avludaki kızgın kalabalığı düşünerek. "Şüpheli Thomas mı?"

Henüz değil, dedi Sophie. "Bridgestock homurdandı, ama o bile Charl'e kadar -Konsül gelene kadar- sessiz kalmanın mantıklı olduğunu gördü. Devriye ortaklarına da gizlilik yemini etti. Thomas açıkça masum olduğu için herkesin öfkesini yükseltmeye gerek yok.”

Gabriel arkasını dönerek nefesinin altından sessizce küfretti. James onun ne düşündüğünü biliyordu. Sophie, Thomas'ın masumiyetine ikna olmuş olabilir, ama herkes inanmayacaktır.

"Thomas'ı görmemiz gerekiyor," dedi James. "Herkes buraya gelmeden önce. Özellikle Engizisyoncu. Sophie Teyze," dedi onun yüzündeki belirsiz ifadeyi görerek. " Bizi görmek isteyeceğini *biliyorsun* ."

Sofi başını salladı. "Tamam ama sadece sen, Christopher ve Matthew. Ve hızlı ol. Charlotte'un maiyetiyle kısa bir süre sonra geleceğini ve Engizisyoncu'nun Sığınak'ta kimseyi bulmak istemeyeceğini umuyorum. Geri kalanınız burada beklemek zorunda..."

Pekala, beklemeyeceğim, dedi . "Olanlara tanık var mıydı, Sophie Teyze? Lilian'ın ölümü mü yoksa Thomas neden oradaydı?"

Sophie başını salladı. Yanından geçerken onun çığlık attığını duyduğunu söylüyor ama yanına vardığında çoktan ölüyormuş. Tanık yoktu."

Anna, Bildiğimiz kadarıyla, dedi. “Bilgi keşfetmek için kendi yöntemlerim var. Sophie Teyze, Peder, burada kalıp Bridgestock'un yüzünü görmektense kendi araştırmalarımı yapmayı tercih ederim." Christopher'a baktı. "Ve sana kabalık ederse bana haber ver. Onun alaycı burnunu keseceğim.”

Anna cevap beklemeden döndü ve odadan çıktı. James, botlarının koridorda tıkırdadığını duyabiliyordu. A bir an sonra Matthew ve Christopher kapıya yöneldiler; James, onları sert ifadelerle izleyen Lucie ve Cordelia'ya bakmak için durakladı.

Lucie, "Tom'a onun masum olduğunu bildiğimizi söyleyin," dedi.

"Evet," diye onayladı Cordelia. İfadesi sertti. James, kütüphanede geride bırakılmaktan memnun olamayacağını biliyordu ama yine de ona cesaret verici bir baş selamı verdi. "Onun yanında olacağız."

"Biliyor," dedi James.

Koridorda Christopher ve Matthew'a yetişti ve birlikte aşağı indiler, Enstitü'nün eğimli koridorlarından Sığınak'ın dışındaki girintili girişe ulaşana kadar aceleyle koştular. Geçit burada kutsanmış demirden yapılmış, yer yer *adama* çivileriyle süslenmiş yüksek bir çift kapıyla sona eriyordu. Sol kapıdaki anahtar deliği melek şeklinde oyulmuştur. Anahtar şu anda yeşil elbiseli, kapıların yanında duran ve kaşlarını çatan koyu renk saçlı bir kızın elindeydi.

Thomas'ın kız kardeşi Eugenia'ydı. "Buraya gelmen yeterince uzun sürdü," dedi.

"Burada ne yapıyorsun, Genia?" Matthew sordu. "Kesinlikle Bridgestock sizden kapıyı korumanızı istemezdi."

Burnunu çekti. "Zorlu. Thomas için endişeleniyorum. Ben diğer insanları dışarıda tutmak için buradayım, onu içeride tutmak için değil. Bütün Enclave bu cinayetler başladığından beri yumurta kabukları üzerinde yürüyor; Şimdi bir şüpheli varken kızgın bir kalabalığın meşaleler ve dirgenlerle ortaya çıkması beni şaşırtmaz.” Gözleri parladı. "Hadi, bana aptallık ettiğimi söyle."

"Aksine," dedi James. "Burada olduğun için memnunum. Hepimiz."

"Gerçekten," dedi Christopher. "Çok korkutucusun Eugenia. Beni Green Park'ta bir ağaca bağladığın zamanı hala hatırlıyorum."

"Adil olmak gerekirse, biz korsan oynuyorduk ve ben sekiz yaşındaydım," dedi Eugenia, ama biraz gülümsedi. Melek anahtarını James'e uzattı. "Söylemek onu dışarı çıkaracağız," dedi hararetle ve James başını salladı ve kapıların kilidini açtı.

İçeride, büyük taş oda loştu, yalnızca bir dizi yanan şamdanların ışığıyla aydınlanıyordu. Penceresiz duvarlarda, her biri bir Gölge Avcısı ailesinin armasının karmaşık bir şekilde dokunmuş görüntüsünü içeren uzun duvar halıları asılıydı. Neredeyse bir duvar büyüklüğündeki ayna, odayı daha da büyük gösteriyordu. Odanın ortasında devasa bir taş çeşme vardı, suyu kurumuş, ortasından yükselen bir melek vardı. Gözleri kapalı, kör yüzü kederliydi.

James bu odaya en son geldiğinde, Cordelia'nın ayağa kalkıp Blackthorn Malikanesi'ni yakmakla suçsuz olduğunu - geceyi onunla geçirdiğini ve onun nerede olduğuna dair kefil olacağını - açıkladığı toplantıda olmuştu. O anı hala hatırlıyordu. Şaşırmıştı, söylediklerinden çok değil, ama bunu söylediğinden beri: Daha önce hiç kimsenin onun için böyle bir fedakarlık yapacağını hayal etmemişti.

O buluşmanın izleri hâlâ buradaydı, duvar halılarının üzerindeki aile arması, odanın etrafına dağılmış siyah kadife sandalyeler, kürsü hâlâ bir köşedeydi. Thomas kuru fıskiyenin yanındaki sandalyelerden birine oturdu. Giysileri kırışmış ve kanla lekelenmişti, elleri sandalyenin arkasına çekilmiş, bilekleri bağlıydı. Gözleri kapalı, başı eğikti.

Christopher öfkeli bir nefes verdi. "Zaten kilitli. Onu da bağlamaları gerekmiyordu..."

Thomas gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. Yorgunluk çökmüş gözlerinde kendini gösteriyordu. "Kit?"

Buradayız, dedi Christopher, odanın diğer ucuna Thomas'a doğru koşarak. James onu takip etti ve Thomas'ın koltuğunun önünde diz çöken Christopher'a katıldı, Matthew ise kemerinden bir hançer kaydırarak arkaya gitti. Tek bir darbeyle ip ayrıldı ve Thomas rahat bir nefes alarak kollarını serbest bıraktı.

"Kızma," dedi arkadaşlarına bakarak. “Onlara söyledim beni bağlamakta haklıydı. Bridgestock ısrar etti ve ailemin beni savunmaya devam etmesini istemedim.”

"Seni hiç savunmamaları gerek," dedi James, Thomas'ın serbest ellerini yakalayarak. Thomas'ın gömleğinin kolundan görünen pusula gülü dövmesinin koyu gölgesini görebiliyordu. Thomas'ı sevgiye ve güvenliğe götürmesi gerekiyordu, diye düşündü James acı acı; bu durumda, başarısız olmuştu. "Bu gülünç-"

Christopher, alışılmadık bir kararlılıkla, Thomas, dedi. "Bize ne olduğunu anlat."

Thomas kuru bir nefes alma sesi çıkardı. Elleri buz gibiydi. "Deli olduğumu düşüneceksin. Ya da gizli bir katil..."

"Sana hatırlatmalıyım," dedi James, "dün gizli bir katil olduğumu düşündüm *ve* sen bana bunun gülünç olduğunu söyledin. Ve şimdi size söylüyorum ki, aramızdaki sen, gizli katil olma ihtimalin *en düşük."*

Matthew kendini sandalyelerden birine atarak, " Öte yandan, gizli bir katil olma ihtimalim *en yüksek olan benim," dedi.* "Garip kıyafetler giyiyorum. İstediğim gibi gelip giderim ve geceleri gizemli, yasa dışı şeyler yaparım. Geri kalanınız hiç de öyle değilsiniz. Christopher birini öldürebilir ama bunu yapmak istemez. Korkunç bir şekilde yanlış giden bir deneyden kaynaklanan bir kaza olurdu.”

Thomas titrek bir nefes verdi. Lilian Highsmith'e zarar vermediğimi kristal berraklığında biliyorum. Ama Bridgestock ve yandaşları benim inandığıma inanıyormuş gibi davranıyorlar - *hemen inandılar* . Söylediğim hiçbir şey bir fark yaratmadı. Ve bunlar hayatım boyunca tanıdığım insanlar.”

James, Thomas'ın ellerini ellerinin arasına alarak kanın akmasını sağladı. "Tom, ne *oldu* ?"

"Ben - Altın Meydan'da yürüyordum ki birinin çığlık attığını duydum. Sese doğru koştum ve orada yatan cesedi gördüm ve yüzünü görebilmek için onu çevirdim ve... ve Lilian'dı, zar zor hayattaydı. Katilden hiçbir iz yoktu. Denedim...” Thomas ellerini yüzüne koy. “Onu iyileştirmeye çalıştım ama yapamadım; ölüme çok yakındı. Ve sonra bildiğim bir sonraki şey, bağırışları duydum ve sonra Engizisyoncu ve birkaç kişi tepemde dikiliyordu. O zamana kadar Lilian'ın kanıyla kaplıydım…”

"Bir şey gördünmü?" dedi James, topuklarının üzerinde geriye yaslanarak. "Başka kimse, kaçan biri var mı?"

Thomas başını salladı.

"Lilian katilini gördü mü?"

"Ona kimin saldırdığını sordum." Thomas'ın ela gözleri hayal kırıklığıyla yandı. "Yaptı" gibi bir şey *söyledi* . İlk döneminde ölmüştü. Karısı onun için ağladı.' Hiçbiri mantıklı değil."

"Katilini zaten ölmüş biri olarak tanıdığını mı düşünüyorsun?" diye yankılandı Matthew, şaşkın görünüyordu.

Thomas, "Muhtemelen çılgına dönmüştü," dedi. "Ve biraz tuhaf olan başka bir şey daha var. Yanına ulaştığımda stelini tutuyordu. Hiç düşünmeden cebime koydum." Pantolonunun cebine uzandı ve mum ışığında parıldayan bir şey çıkardı. "En azından onun steli olduğunu düşündüm. Ama değil, değil mi?"

Onu merakla parmaklarının arasında çeviren James'e verdi. Her tarafı rünlerle oyulmuş, beyazımsı gümüş renkli sert bir kareydi. "Kesinlikle *adamas* ," dedi James. "Ama haklısın, bu bir stel değil. Sanırım bir tür kutu."

Matthew, "Ve rünleri tanımıyorum" dedi. "Bunlar bizim mi, biliyor musun? İyi rünler demek istiyorum."

"Ah, evet," dedi James. "Uzun zaman önce, Melek Gölge Avcılarına İyi Rünler Kitabı'nı verdi."

Thomas bir kahkaha patlattı. "Korkunç hapsedilmemin seni çok fazla üzmediğini bilmek güzel."

Korkunç olduğunu biliyoruz Tom, dedi James. "Ama geçici. Bunu gerçekten yaptığına kimse inanmayacak ve iş buna gelirse, Ölümlü Kılıç bunu kanıtlayacaktır."

"Ama beni Ölümlü Kılıç'la denerlerse, yaptığımız her şey," dedi Thomas. "Belial ile olan bağlantını öğrenebilirler. Sonunda hepinize ihanet ederdim, özellikle de sana, Jamie."

Zaten diz çökmüş olan James, bir an için başını Thomas'ın dizine koydu. Christopher ve Thomas'ın nefes alışını duyabiliyor, endişelerini hissedebiliyordu; Thomas'ın elinin saçlarında sertleştiğini hissetti - Thomas'ın *onu teselli etmeye çalıştığını* fark etti James, ama Thomas'ın başı dertteydi. *Bunlar benim kardeşlerim,* diye düşündü *, etrafımda; Onlar için her şeyi yapardım.*

"Onlara söylemen gerekeni söyle," dedi başını kaldırarak. "Böyle bir şey için sana asla kızmam Thomas ve ben hallederim -hepimiz yaparız-"

Dışarıdan sesler aniden yükseldi, Eugenia çok yüksek bir sesle, "HAYIR, MERHABA, INQUISITOR BRIDGESTOCK. MADAM KONSÜL. SENİ GÖRMEK GÜZEL."

"Buradalar." James ayağa kalktı, *adamas* kutusunu cebine koydu. Charlotte, Müfettiş Bridgestock ve Gideon Lightwood ile odaya girerken Matthew başını kaldırdı. İki adam hararetle tartışıyorlardı.

Bu bir gülünç, dedi Gideon. "Thomas'ı derhal serbest bırakmalısın. Ona karşı gerçek bir kanıtın yok..."

"Bu nedir?" Bridgestock, Neşeli Hırsızları görünce böğürdü. "Siz nasıl girdiniz buraya?"

"Ben burada yaşıyorum," dedi James kuru bir sesle. "Bütün anahtarlar bende."

Christopher, "Aslında Curzon Caddesi'nde oturuyorsun - tamam, boş ver," dedi. "Çok güzel bir cevaptı."

Charlotte, omuzlarını kamburlaştıran Matthew'a bakarak, "Thomas şüphe altında tutuluyor," dedi. James onu suçlayamazdı. Ona her zaman iki Charlotte Fairchild gibi görünmüştü - biri, sevdiği halası ve diğeri, soğukkanlı, duygusuz bir el ile kanun ve adalet dağıtan Konsolos.

“Ziyaretçisi olması yasak değil. Ne de,” diye ekledi, bakarak Gideon'da, “Ona yönelik şüpheleri herhangi bir soruşturma yapmadan reddedebilir miyiz? Enclave'in ne söyleyeceğini biliyorsun - adam kayırma gösteriyoruz, bir şüpheliyi suça karıştığı için değil, aile üyesi olduğu için serbest bırakıyoruz."

Gideon alçak, öfkeli bir sesle, "Bazen işi çok zorlaştırıyorsun Charlotte," dedi. "Tamam. Devam et, Thomas; onlara ne olduğunu anlat."

Thomas hikayesini tekrarladı, sadece meraklı *adamas* kutusunu dışarıda bıraktı. Gideon kollarını göğsünde kavuşturarak Engizisyoncu'ya baktı. Sözünü kesmeme çabasıyla yüzü morarmış olan Bridgestock, Thomas'ın sözünü bitirince hemen itiraz etti.

"Bu hikaye saçmalık," diye tısladı. Sandalyesinde geriye doğru sarkmış olan Thomas'a döndü. "Bütün bunların tesadüf olduğuna inanmamızı mı istiyorsun, kendi kabulünle her gece kuralları çiğnediğin halde? Tek başına devriye mi geziyorsun? Basil'in öldürüldüğü gece nerede olduğuna dair bir mazeretin *var* mı ? Yoksa İtalyan kızı mı?”

Thomas sessizce, "Adı Filomena'ydı," dedi.

Bridgestock kaşlarını çattı. "Alakasız."

James, “Muhtemelen Filomena için alakasız değildi” dedi.

Konu bu değil ," diye kükredi Bridgestock. "Lightwood, devriye için planlanmadın ve Golden Square'de olmak için hiçbir nedenin yoktu."

"Thomas bunu zaten açıkladı." Gideon'un yüzü öfkeden bembeyazdı. "Ve ölü bir Gölge Avcısı'nın adını bilmeyi senden daha çok umursuyor Maurice, çünkü bundan ne çıkarabileceğin dışında bunların hiçbiri senin için önemli değil. Clave'i bir katili yakaladığınıza ikna etmeyi başarırsanız, size ödül yağdıracaklarını düşünüyorsunuz. Ama onu hapse atarsan ve cinayetler devam ederse *aptal gibi görüneceksin.”*

"Göründüğün kadar aptal değil, oğlun için bir katilin olması..."

Burada bariz bir çözüm var, diye araya girdi James. "Eminim tam olarak neden bahsettiğimi biliyorsundur. Bilmek istediğim şey, bunu önermenizi engelleyen nedir?”

Bridgestock ona öyle saf bir nefretle baktı ki James şaşırdı. James'in bazen Engizisyoncu ile çatıştığı doğruydu ama adamın onu küçümsemesine neyin sebep olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ölümlü Kılıç, dedi James. "Thomas bundan korkmuyor. Neden olasın?"

"Senden bu kadar," diye hırladı Bridgestock ve James bir an için Engizisyoncu'nun gerçekten ona vuracağından yarı yarıya emindi. Kapılar bir kez daha çarparak açılırken Charlotte, Bridgestock'u kolundan yakaladı.

Hepsi büyük bir şaşkınlıkla baktı. Alastair Carstairs'ti, her zaman yaptığı gibi, sanki burayı satın almış da güzel bir kârla satmış gibi odaya adım attı. Siyah bir takım elbise giymişti ve silah kemeri ceketinin altından göründüğü yerde parlıyordu. James, kapı aralığında Alastair'e düşünceli bir ifadeyle bakan Eugenia'yı görebiliyordu.

Neden içeri girmesine izin verdi?

"Sevgili Tanrım," dedi Matta. "Bu gün daha da kötüleşebilir mi? Burada ne işin var, Carstairs?"

Alastair, dedi Charlotte, korkarım sizden gitmenizi istemek zorundayım. Bunlar özel işlemlerdir.” Gideon'a kaşlarını çattı. "Ön kapının kilidi açıldı mı?"

Alastair'in çenesi kalkıktı, ifadesi kibirliydi. Korkunç bir gerginlik James'in midesini düğümledi. Thomas'ın Alastair'e neredeyse paniklemiş bir ifadeyle baktığını görebiliyordu.

Elias'ın ölümünden sonra James, Alastair'in değiştiğini düşünmeye başlamıştı - en azından kız kardeşini seviyordu - ama aslında buraya *böbürlenmek için mi gelmişti* ?

"Hayır," dedi Alastair. “Kapının kilidi açılmamıştı, en azından ben içeri girdiğimde. Ki bu bir süre önceydi. Gördün mü, takip ettim Thomas burada ve Engizisyoncu ve devriyesiyle birlikte içeri girdi. Bayan Highsmith'in ölümüne tanık oldum - tüm olaya."

Matthew ayağa kalktı. "Alastair, eğer yalan söylüyorsan, Melek üzerine yemin ederim..."

"Durmak!" Charlotte emir veren elini kaldırdı. "Alastair. Ne demek istediğini söyle. *Şimdi.* ”

"Söylediğim gibi." Alastair'in dudağı kıvrıldı, başı geriye döndü; her santimine Akademi'de olduğu gibi kibirli piç gibi baktı. "Thomas geçerken Altın Meydan'daydım. Ayrıca Lilian Highsmith'in çığlığını duydum. Thomas'ın ona yardıma koştuğunu gördüm. Oraya vardığında zaten ölüyordu. Ona asla zarar vermedi. yemin ederim."

Matthew gümbürtüyle yerine oturdu. Thomas afallamış bir ifadeyle Alastair'e baktı. Gideon, herkesin şaşkın ifadelerinden biraz şaşırmış olmasa da memnun görünüyordu.

"E-ne?" dedi Christopher—hepsi adına konuşurken, James hissetti.

Bridgestock alay etti. "Demek tesadüf üstüne tesadüf o zaman. Söylesene Carstairs, Thomas Lightwood'la aynı anda Golden Square'de olman için ne gibi bir sebep olabilir ki?"

"Çünkü onu takip ediyordum," dedi Alastair, Engizisyoncu'yu küçümseyen bir bakışla tırmıklayarak. "Günlerdir Thomas'ı takip ediyorum. Bu çılgın gece devriyelerine tek başına çıktığını biliyordum ve güvende olduğundan emin olmak istedim. Cordelia ona düşkün.”

" *Beni takip eden sen* misin?" dedi Thomas şaşkınlıkla.

" Birinin seni takip ettiğini *biliyor* muydun?" Matthew istedi. "Ve hiçbir şey söylemedin mi? *Thomas!* ”

"Herkes *sessiz olsun* " dedi Charlotte; Sesini yükseltmedi ama sesin perdesindeki bir şey herkese neden Konsolos seçildiğini hatırlattı.

Thomas hâlâ bayılacakmış gibi bakıyordu. Alastair çalışıyordu tırnaklarını yemek. Ardından gelen sessizliği ilk bozan Bridgestock oldu. "Bu çok saçma Charlotte. Carstairs arkadaşını örtbas etmek için yalan söylüyor.”

"Arkadaş değiller," dedi James. "Birimiz Thomas için yalan söyleyebilir. Alastair değil.”

“O zaman muhtemelen babasının ölümü üzerine kederden deliye dönmüştür. Her iki durumda da güvenilir değil," diye hırladı Bridgestock.

Charlotte soğuk bir sesle, "Yine de onu ve Thomas'ı dinleyeceğiz, çünkü bize verilen görev bu," dedi. "Thomas ve Alastair , Ölümlü Kılıç tarafından yargılanıncaya kadar burada Sığınak'ta tutulacaklar."

Bridgestock, "Ben olmadan bu kararı veremezsiniz," diye itiraz etti. "Ölümlü Kılıç'ın şu anda *Paris'te* olduğu gerçeği olmasaydı, onları hemen şimdi denerdim ." Şaşırtıcı bir nefretle “Paris” kelimesini söyledi.

"Neyse ki, Will ve Tessa yarın sabah Kılıçla *birlikte burada olacaklar* ," dedi Charlotte, Gideon'a hızlıca bakarak. "Şimdi Maurice, korkarım tutuklanmanı duyurma hevesin sadece paniği körükledi. Enclave'in meseleyi iyice ele aldığını bildirmek için benimle avluya gelsen iyi olur. Sanığın kimliği, yarın Ölümlü Kılıç kullanılana kadar açıklanmayacak.”

Bridgestock, Charlotte'a uzun, öfkeli bir bakış attı ama başka seçeneği yoktu. Konsolostu. Bir yeminle odadan çıktı; Cordelia'nın kendini boşluktan ittiği gerçeği olmasa James, kapıları arkasından çarpacaktı, emindi. Engizisyoncu'nun yanından hızla geçti ve kollarını Alastair'e doladı. Duydum, dedi alnını kardeşinin omzuna dayayarak. “Eugenia ile dışarıdaydım. Her şeyi duydum.”

Alastair, kız kardeşinin sırtını okşayarak , *"Ghoseh nakhor, hamechi dorost mishe," dedi.* James anladığını fark edince şaşırdı. *Herşey yoluna girecek.* "Beni dinle Leyla." Alastair onu indirdi ses. “Seni üzmek istemedim ama Sessiz Kardeşler *Mâmân'a* onun ve bebeğinin sağlığı için yatağında kalmasını söyledi. Onu daha fazla endişelendirmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Ona geceyi Christopher'a eşlik etmek için Enstitü'de geçireceğimi söyle."

Cordelia gözyaşlarını geri gönderdi. "Evet - bir koşucu mesajla göndereceğim, ama - buna inanacak mı? Christopher'ı pek tanımıyorsun."

Alastair, Cordelia'nın alnını öptü. Bunu yaparken gözlerini kapadı ve James, Alastair'in gerçek duygularının yoğunluğunu ender olarak gördüğüne dair tuhaf bir duygu hissetti. "Bir arkadaşım olduğunu düşünmekten memnun olacak, sanırım."

"Alastair-"

Charlotte endişeyle Engizisyoncu'ya bakarak, "Bu oda tamamen kalabalıklaştı," dedi. "Hepiniz, Alastair ve Thomas hariç, oradan uzaklaşın - siz de Gideon. İşbirliği yaptığımızı görmeliyiz. Bunu *anlıyorsun* ."

Gerçekten de, dedi Gideon, pek anlamadığını belirten bir tonda. Hâlâ sersemlemiş görünen Thomas'a gülümsedi. "Ama onları burada bırakmak çok saçma - battaniyeye, yiyeceğe ihtiyaçları var - *işkence görmüyorlar* Charlotte."

Charlotte kızgın görünüyordu. "Gerçekten değil. İhtiyaç duydukları her şeye sahip olacaklar. Şimdi Gideon, Christopher, Matthew, James - ve sen de Cordelia - *gitmelisiniz* ."

Neşeli Hırsızlar gönülsüzce Sığınak'tan dışarı çıkmaya başladılar, her biri Thomas'ın omzuna elini koymak ve cesaret verici bir söz mırıldanmak için durdu. Cordelia, arkadaşlarına katılarak kardeşini isteksizce serbest bırakırken, James'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle mırıldandı: "Yarın sabaha kadar Ölümlü Kılıç burada olmazsa, Cortana'dan seni kaçırırım."

"Bunu *duydum* !" Charlotte azarladı. Bir Konsolos'a yakışır şekilde kendini çok dik tuttu, ama James'in, Thomas'ı Alastair Carstairs'e kilitleyip Sığınak'ın demir kapılarını arkalarından kapatırken yüzünde en ufak bir gülümseme izi olduğuna yemin edebilirdi.

18

G OBLIN PAZARI _

Biri sepetini yere koydu,
Biri tabağını arkaya koydu;
Biri bir taç örmeye başladı
Dallardan, yapraklardan ve sert kabuklu yemişlerden kahverengi
(Erkekler hiçbir şehirde böyle satmazlar);
Bir heav'd altın ağırlığı
Ona sunacak yemek ve meyve:
"Gel satın al, gel satın al" hala onların çığlığıydı.

—Christina Rossetti, "Goblin Pazarı"

"Peki *bu* mekanizma nedir?" Christopher yüksek sesle merak etti ve Thomas'ın Altın Meydan'dan aldığı *adamas* nesnesini temkinli bir şekilde dürttü. Şeytan Tavernasının üst kat odasındaki yuvarlak masanın ortasında çömelmiş bir şekilde oturuyordu; Masanın etrafında James, Matthew, Christopher, Lucie ve Cordelia sıralanmıştı. Anna, kollarından dolmalar fışkıran kanatlı bir sandalyede tek başına oturuyordu. Birkaç şişe viski bir pencere pervazında yarı boş duruyordu.

Anna, Şeytan'a öğleden sonra bir ara gelmişti, ancak diğerleri ona bir şey öğrenip öğrenmediğini sorduğunda soruyu sallıyordu. "Onu uyardım," demişti, yere çökerek koltuğa ve düşen çay veya şeri tekliflerine. "Thomas'ın dün gece tek başına dışarı çıktığını biliyordum ve bunu yapmaması için onu uyardım. Yeterince inandırıcı olmamış olmalıyım."

Anna o kadar nadiren kendinden şüphe etti ki Cordelia dahil diğerleri bir an şaşkınlıkla baktılar. Sessizliği bozan Mehmet oldu. "Hepimiz onu uyardık Anna, ama Thomas kana susamış inatçı bir piç kurusu. Gençken oldukça küçük olmasına rağmen ve gerçekten," diye ekledi, "oldukça sevimli, bir kobay ya da fare gibi."

James, Matthew'un başının arkasına hafifçe vurdu. "Doğru olduğuna inandığı bir şeyi yapmaktan alıkoymanın, kişinin arkadaşlarının sorumluluğu olamayacağına inanıyorum" dedi. "Ancak, her şey ters gittiğinde, birinin eylemlerinin sonuçlarından birini kurtarmak, arkadaşlarının işidir."

Lucie alkışladı ve "Duy, duy!" diye seslendi. Anna yarım bir gülümsemeyle Lucie'nin elini dalgın bir şekilde okşadı. Anna yorgun görünüyordu, ancak yine de mükemmel bir şekilde saçı vardı, saçları parmakla taranmış dalgalardan özenle bir başlıktı, çizmeleri taze cilayla parlıyordu.

"Tamam," dedi. "İstediğim kadar olmasa da birkaç şey öğrendim. Yine de ilgi çekici olabilecek bir gerçek: Lilian Highsmith'in vücudunda Precision runesi eksikti."

Matthew, "Öyleyse halleder," dedi. "Birisi rünlerini çalmak için Gölge Avcılarını öldürüyor. Ve James'in katil olmadığını kesin olarak biliyoruz" diye ekledi. "Ya da Thomas."

"Hayır," dedi James, "ama Belial bir şekilde işin içinde. Pencere pervazımdaki o mührü - sanırım kendim çizdim, farkında olmadan, tam penceremi açarken. Sanırım aklımın bir parçası vardı, gizli bir parça, *biliyordu* ve bilinçli yanımı uyarmaya çalışıyordu. Belial kesinlikle bana bu rüyaları, bu vizyonları gönderiyor. Hayatım boyunca nedenini tahmin edemem. ”

"Thomas'ın tutuklanmasını mı istedi sence?" diye sordu Christopher.

"Hayır," dedi James yavaşça, "ama emin olamasam da, Belial için küçük görünüyor. Çoğu insan, yoluna çıkmadıkları sürece, onun dikkatini çekmez. Ve Thomas'ın yoluna nasıl çıktığını göremiyorum."

Belki sadece seni incitmek için, diye düşündü Cordelia, ama söylemedi; James'in Thomas'ın tutuklanmasının kendi hatası olduğunu düşünmesi yardımcı olmaz. Belki de sadece Enclave'in dikkatinin, bunu gerçekten yapan her kimseden ve onların Belial ile olan bağlantılarından çekilmesini istemiştir.

“Enclave'e gelince, şüphelenilenin Thomas olduğuna dair haberler sızmaya başladı. Bilenlerin yaklaşık yarısı onun yaptığını düşünüyor ve diğer yarısı hala onun bir büyücü ya da büyücü tutmuş bir Aşağı Dünyalı olduğunu düşünüyor,” dedi Anna.

adamas nesnesini göstererek , " *Bunun* ne işe yaradığını bulsak belki yardımcı olabiliriz ," dedi. "O zaman Bayan Highsmith'in mi, katilin mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu anlayabiliriz. Oh—buna *pithos* demeye karar verdim . Yunan mitolojisinde bir tür kap.”

Ama içinde bir şey olduğundan emin olamayız Kit, dedi Matthew. "Miss Highsmith'in kağıt ağırlıklarından biri olabilir. Muazzam bir koleksiyonu olabilirdi.”

"Onun olduğuna inanmıyorum. Sanırım katil onu cinayet mahallinde düşürdü. Kesinlikle bir Gölge Avcısı nesnesi değil - üzerinde bunun gibi rünler olan bir şey değil." Christopher içini çekti, leylak rengi gözleri kederliydi. “İşlerin ne yaptığını bilmediğimde bundan hoşlanmıyorum.”

" Bridgestock'un Thomas'a sahip olması *hoşuma gitmiyor," dedi.* "Suçlu olduğunu görmek için çaresiz görünüyor."

James, "Bridgestock'un hiçbirimize -aslında ebeveynlerimize- pek düşkün olmadığı duygusuna her zaman sahip oldum. Neden bilmiyorum. O daha yaşlı; belki de onları sorumsuz buluyor. Muhtemelen katili yakalayacak kişi olursa terfi edebileceğini veya bir sonraki Konsolosluk dönemini kazanabileceğini düşünüyor.”

"Charles üzerinden mi?" dedi Matthew. “O yumruk maçını izlemekten zevk alacağım.”

Cordelia, "Politika konusunda bu kadar yeter," dedi. "Thomas hapiste can çekişiyor - Sığınak olduğunu biliyorum, ama yine de hapishane - ve kardeşim de öyle. Alastair'e ne olacağı umurunuzda olmadığını biliyorum ama *ben umursuyorum* ."

Kelimelerin ağzından bu kadar hırçın çıkmasını istememişti. Bir an sonra James, "Daisy, Alastair'in yaptığı oldukça cesurcaydı. En azından, bunu kendisinden hoşlanmadığını bildiği biri için yaptığı için değil.”

Lucie, "Oldukça özveriliydi," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, Alastair'e *ne* olacağını önemsiyoruz."

"Yaparız?" Christopher içini çekti. "Asla yetişemeyecekmişim gibi hissediyorum. Neden yine Thomas'ı takip ediyordu?"

"Benim için," dedi Cordelia kararlı bir şekilde. "Yani endişelenmezdim."

Christopher sanki başka bir sorusu varmış gibi baktı. Anna çabucak sözünü kesti, "Bahsedilmediğini hissettiğim bir şey var ki, bu cinayetlerin hepsi şafağa yakın gerçekleşti. Sanki bir nedenden dolayı katil gecenin bitmesini bekliyor.”

"Belki daha ince devriyeler," diye önerdi James. "Gölge Avcıları eve dönmeye başladı."

"Gerçekten, bizim bıçak suratlı iblisimiz zeki bir iblis," dedi Christopher, Matthew'un matarasına bakmasına neden olarak.

pithoslara baktı . “Bu rünlerden biri 'şafak' için bir rün'e benziyor” diye gözlemledi.

Cordelia kutuyu aldı ve elinde çevirdi. Tüm *adamalar* gibi, dokunuşa yumuşak ve soğuktu, potansiyel bir güç duygusuyla mırıldanıyordu. İlk bakışta, nesne üzerindeki kazınmış tasarımlar, birbirinden ayırt edilemeyen tek tek rünler olan keçeleşmiş bir ipliğe benziyordu. Ama onlara baktığında, sanki tanıdık rünlere eklemeler ve değişiklikler yapılmış gibi, pürüzlü, dallara ayrılmış desenler tespit etmeye başladı. Daha önce gördüğü başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Bize bunun ne olduğunu söyleyebilecek biri olmalı," dedi. "Christopher'a katılıyorum. Bir Gölge Avcısı'nın sahip olacağı bir şey olması pek olası değil. ″

Matthew, "Onun *adamas* olması çok tuhaf ," dedi. "Yalnızca Demir Kızkardeşler onu benimsiyor ve onu yalnızca Gölge Avcıları kullanabilir."

Anna, "Teknik olarak, ancak malzemede oldukça gizli bir ticaret var" dedi. "Eski steller ve benzerleri Gölge Pazarı'nda fiyat alır. Malzemeyi pek kimse çalıştıramaz, ancak sihir için bir katalizör olma potansiyeline sahiptir.”

İşte orada, dedi James. "Gölge Pazarı'na gitmeliyiz. Southwark'ta, değil mi? Aziz Kurtarıcı'nın yakınında mı?"

Lucie masanın karşısındaki Cordelia'ya göz kırptı. Cordelia her zaman bir Gölge Pazarı'na gitmek istemişti - Aşağı Dünyalıların büyülü mallar satmak, iş yapmak ve dedikodu yapmak için toplandığı geçici pazarlar. Birçok farklı şehirde Gölge Pazarlar vardı ama Cordelia'nın hiç birini ziyaret etme fırsatı olmamıştı.

Matthew matarasından uzun bir içki aldı. "Gölge Pazarı'ndan nefret ediyorum."

James şaşkın görünüyordu. Elbette, Cordelia bir sarsıntıyla hatırladı. Matthew'un satın aldığı ve neredeyse annesini öldüren iksir Gölge Pazarı'ndan gelmişti. Ama James bunu bilmiyordu. Ondan başka kimse bilmiyordu.

"Ayrıca," dedi Matthew, "şeytani adamaları kimin sattığını *sorarsak* , eminim bu bize istenmeyen bir ilgi çekmeyecektir."

"Eh, bu konuda dikkatli olmamız gerekecek," dedi James. "Ama *adamas* değerlidir. Ve değerli büyülü eşyalar başka nerede alınır, satılır ve değerlendirilir? Böyle bir uzmanlığa sahip birini bu kadar kısa sürede bulabileceğimiz başka bir yer düşünemiyorum.”

Christopher, bu ihtimalden heyecanlanarak aydınlandı. “Sermaye fikri. Güneş batmak üzere; hemen gidebiliriz."

"Ne yazık ki sana katılamam," dedi Anna, zarif bir şekilde sandalyesinden kalkarken. "Bu gece devriyem var."

Diğerleri gitmek için eşyalarını toplarken Cordelia, Lucie'nin Anna'ya tuhaf bir bakış attığını fark etti. Bu, Lucie'nin söylemediği bir şeyi bildiği anlamına gelen türden bir bakıştı. Ama Anna hakkında ne bilebilirdi ki? Cordelia kısaca sorması gerekip gerekmediğini merak etti, ama pervazdaki şişelerden birinden matarasını yeniden dolduran Matthew'un dikkatini dağıttı.

Elleri hafifçe titredi. Cordelia ona yaklaşmayı, rahatlatıcı bir şeyler söylemeyi diledi ama ona söylediği şey bir sırdı. Yanlış bir şey görmemiş gibi davranmalı.

Sıkıntı içinde, meyhaneden diğerlerini takip etti.

Londra Köprüsü'nün güney ucuna yaklaşırlarken Lucie, Cordelia ile paylaştığı arabanın penceresinden dışarı doğru eğildi. Havada Pazar kokusu vardı: tütsü ve baharatlar, sıcak şarap ve yanan kemik gibi kömürleşmiş bir koku. Gece daha yeni çökmüştü ve gün batımı gökyüzünü bakır ve alevle fırçaladı. Dünyanın inanılmaz derecede büyük ve olasılıklarla dolu göründüğü zamanlardan biriydi, diye düşündü Lucie.

Cordelia da onu takip ederken, araba durur durmaz indi. Gölge Pazarı'nın tezgahları, stantları ve arabaları, Southwark ve Borough High Streets arasında sıkışmış, uzun demir kirişlerle desteklenen kemerli, cam bölmeli bir tavanın altından kıvrılarak uzaklaşıyordu. Sabahları meyve, sebze ve çiçeklerin bulunduğu stantlar Aşağı Dünyalı tüccarlar tarafından renkli, gürültülü bir çarşıya dönüştürülmüş, tezgâhlar parlak ışıklarla aydınlatılmış ve boyalı tabelalar ve renkli ipeklerle süslenmişti.

Lucie, James'in arabası sarsılırken ve o, Christopher ve Matthew dışarı dökülürken, James, Christopher'ın bir şekilde üzerine toz dökmeyi başardığı ceketini fırçalarken, tütsü kokulu havadan derin bir nefes aldı. Çarşıdan yumuşak gök gürültüsü gibi bir ses yükseldi: *Gel satın al! Gel satın al!*

James, Lucie'nin arkasından yaklaşarak, "Gölge Pazarı'na tek başına kaçmak yok, minx," dedi. Siyah yün ceketi çenesine kadar iliklenmişti, rünlerini saklıyordu. Gölge Avcıları olduklarını gizlemeye çalışmanın bir anlamı olmadığına karar vermişlerdi -Gölge Avcıları, Gölge Pazarı'nda diğer Aşağı Dünyalıların uğrak yerlerinden daha fazla hoş karşılanmıyordu, tabii harcayacak paraları yoksa - ama dikkat çekmenin bir anlamı yoktu. ona da. "Zararsız bir panayır gibi görünebilir, ancak bu dar koridorlarda oldukça fazla tehlike var."

Cordelia'ya baktı - belki onun da onu duyup duymadığını görmek için ama Cordelia eldivenlerini giymekle meşguldü. Kızıl saçlarının bir kısmı kadife şapkasının altından çıkmış ve yanağına doğru kıvrılmıştı. Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi. Matthew ve Christopher onlara doğru gelirken, Lucie'nin duyamadığı alçak bir sesle Matthew'a doğru aceleyle bir şeyler söyledi. *Tuhaf,* diye düşündü Lucie.

James, Lucie'ye kolunu uzattı. "Zalim Prens James hizmetinizde."

Lucie kıkırdadı; O ve James'in sırayla dalga geçen ve birbirlerini koruyan oyun arkadaşları olduğu geçmiş zamanların güzel bir hatırlatıcısıydı. Kolunu tutarak cam çatının altındaki Gölge Pazarı'na girdi. Uzaklardan bir demiryolu viyadüğü geçiyordu ve uzaktaki trenlerin gürültüsü sadece Market'in kendi sesinden duyulabiliyordu: çeşitli tezgahlardan tılsımlı tılsımlı müzik çalınıyor, ezgiler birbiriyle yüksek sesle çatışıyordu. Aşağı dünyalılar, bir pazarlık, yasadışı bir ticaret veya bunların arasında bir şey aramak için koridorları doldurdu. İpek sancaklar uçuştu ve havada parıldayan ışık demetleri, vasiyetnameler gibi havada süzüldü.

Lucie, iksirlerinin erdemlerini haykıran çift kıvrımlı boynuzlu bir büyücü olan, ahşap raflara yerleştirilmiş teneke ve kavanozlarla dolu bir eczanenin yanından geçerlerken bir tane yakaladı. Biblo, ince camdan yapılmış bir çocuk topu gibiydi. İçerisi koyu mor bir ışıkla parlıyordu. Lucie parmaklarını açtığında parmak uçup gitti, özgür olduğu için mutlu görünüyordu.

Matthew bir şey söyledi ve Cordelia ile Christopher güldüler. Lucie şakanın ne olduğunu soramayacak kadar kendinden geçmişti. Kırmızı, altın ve yeşile boyanmış bir çift arabayı gözetlemişti; yükseltilmiş bir platform üzerinde duran bıyıklı bir trol, tıbbi ilaçlarının bilimsel özelliklerini ve şüpheli iddialarını açıkladı. Pazarın kalbinde, daha büyük tezgahların bulunduğu yerde, perilere ve kurt adamlara yemek servisi yapan, kanatları ve kuyrukları için delikli giysiler satan terziler vardı. Yakınlarda kozmetik serisini modelleyen bir vampir tarafından işletilen

küçük bir araba vardı: Kusurları kapatan ince pudra ve dudaklara “Avrupa'nın en kozmopolit şehirlerinde imrenilen kan kırmızısı rengi” vermeyi garanti eden rujlar.

Grup, tezgahların etraflarında bir meydanda düzenlendiği merkezi bir alanda toplandı. Lucie, bir direğe çivilenmiş elle yazılmış bir dizine bakabilmesi için James'in kolunu serbest bıraktı. Christopher cebinden uzun bir kağıt parçası çıkarırken Matthew "özel" zencefilli bira şişeleri satan bir vampire ihtiyatla baktı. Cordelia, el yapımı deri kınlar ve bilek eldivenleri satan bir tezgahı incelemek için fırlamıştı.

"Orada neyin var?" Lucie, omzunun üzerinden bilinmeyen terimler listesine bakarak Christopher'a sordu.

"Ah, bu mu? Bu benim alışveriş listem," dedi Christopher. "Sokağa çıkma yasağı işinde ne var ki, bir süredir Market'e gidemedim ve edinmem gereken malzemeler var."

Tezgahlar arasındaki dolambaçlı bir yol boyunca hızlı bir şekilde yola çıktı. Lucie takip etti; Onu eğlendiren satıcılar onu coşkuyla karşıladılar:

"Bay. Lightwood! Yeni bir marrubium sevkiyatı geldi. İlgilenir misiniz?”

"Christopher Lightwood! Tam da görmeyi umduğum adam! En son konuştuğumuzda tartıştığımız malzemeler var elimde - birinci sınıf, çok nadir…”

Lucie izlerken, Christopher bir kurt adamla pazarlık yapmak için durakladı. Kurutulmuş kökler ve mantarlar satan, sonunda eli boş uzaklaşan, ancak kurt adam teklif ettiği fiyatı kabul etmek için arkasından seslendiğinde geri döndü.

"Christopher bir uzman gibi pazarlık ediyor!" diye bağırdı Cordelia, elinde iki şişe köpüklü pembe sıvıyla Lucie'nin yanında belirerek. “Marakeş pazarlarında kendine ait olabilir. Al, şunu dene - bana yanakları pembeleştirdiği söylendi."

Ah, hayır, bilmiyorsun, dedi James, içeri dalıp şişeleri onun elinden aldı. "Daisy, Lucie, burada satılan hiçbir şeyi yemeyin ya da içmeyin. En iyi ihtimalle hafif bir karın ağrısı çekebilirsiniz. En kötü ihtimalle, bir çift su samuru olarak uyanacaksınız.”

Su samurları çok güzel, dedi Cordelia, gözleri dans ediyor.

Yanakların yeterince pembe, dedi James sert bir şekilde, şişeleri tezgahların arkasındaki çöp yığınına fırlatıp Matthew'a katılmadan önce, kabzaları şüpheli bir şekilde parıldayan "mücevherlerin" süslendiği bir kılıç gösterisine baktı.

"Kardeşlerden bahsetmişken," dedi Lucie. "Tam olarak öyle değildik ama - Alastair tutuklandığı için çok üzgünüm. Bence yaptığı şey fazlasıyla cesurcaydı.”

Cordelia şaşırmış görünüyordu. Anlayacağını biliyordum, dedi Lucie'nin koluna elini koyarak. "Ve Lucie..."

Lucie etrafına bakındı. Cordelia'da bir sır vermek isteyen biri havası vardı. James ve Matthew bir kurt adamla derin bir sohbete dalmışlardı - uzun, gri-kahverengi saçlı ve bir kolye dişli bir kadın, içinden parfümlü kokuların fışkırdığı renkli kristal şişelerle dolu bir cam kasanın başındaydı. ISLAK KÜRKÜN KOKUSUNU KAPATACAĞI bildirilen bir rafta elle yazılmış bir işaret .

"Bir şey yaptığını biliyorum - sır olarak sakladığın bir şey. Kızgın değilim,” diye ekledi Cordelia aceleyle. "Keşke bana ne olduğunu söyleseydin."

Lucie şaşkınlığını gizlemeye çalıştı; Cordelia'nın -evlilik ve geçinmesi gereken bir evle meşgul- Cordelia'nın ödeme yapmadığını düşünmüştü. onun herhangi bir aklı. "Üzgünüm, gerçekten," dedi yavaşça. "Ya sana... birine yardım etmeye çalıştığımı, yardımı çok hak eden birine, ama onların güvenliği için bu noktada ayrıntıları paylaşamayacağımı söylesem?"

Cordelia incinmiş görünüyordu. “Ama… ben senin *parabatayınım* . Ya da çok yakında olacağım. Zorluklarımıza birlikte göğüs germek için varız. Yardıma ihtiyacı olan biri varsa, ben de onlara yardım edebilirim.”

Ah, Daisy, diye düşündü Lucie. Keşke o kadar kolay olsaydı. Grace'i düşündü -açık sözlülüğü, çıldırtıcı gizliliği- ve Cordelia'nın Lucie'nin onunla çalışma kararını anlamayacağını biliyordu. "Yapamam," dedi. "Söylemek benim sırrım değil."

Bir an sonra Cordelia elini geri çekti. "Sana güveniyorum," dedi ama sesi biraz... küçük geliyordu. "Umarım yakın zamanda bana söylersin ama anlıyorum ki birini korumaya çalışıyorsun. Daha fazla zorlamayacağım. Şimdi diğerlerine dönelim, olur mu?”

Arkadaşlarına tekrar katılırken, *bunu daha iyi yapabilirdim, diye düşündü Lucie.* James ve Matthew, Rus tarzında bir kürk şapka takan, kanatları kulaklarını kapatan bir soylu periyle konuşuyorlardı. Başını sallıyordu: hayır, adama alıp satan birini *tanımıyordu* . Kızlar onlara doğru ilerlerken Lucie'nin kulağına bir peri dokundu ve fısıldadı, "Malcolm Fade seni görmek istiyor. Onu mavi çadırda bulun.”

Şaşıran Lucie koridorun ortasında durdu ve alışveriş torbalarıyla dolu bir selkie ile çarpışmaya neden oldu. "Nereye gittiğine dikkat et, *Gölge Avcısı* !" yaratık palete benzer eliyle bir hareket yaparak tısladı. Elbette bu kaba bir jestti, ama aynı zamanda uzakta bir durak olduğunu da gösteriyordu - bir tanesi ucuz mavi kadife kumaşlarla kaplıydı.

"Luce, iyi misin?" diye sordu Cordelia.

“Evet… Bir şey hatırladım. Christopher'a söylemem gereken bir şey var. Onu bulacağım - hemen döneceğim."

"Lucie - *bekle* !"

Ama Lucie, Cordelia onu durduramadan ya da James onu görmeden kaçmıştı; tek başına dolaşırken pozisyonunu netleştirmişti. Kalabalığı yutana kadar iterek, Lucie dudağını ısırdı, suçluluk ve pişmanlık göğsünde bir taş gibi ağırlaştı. James'ten sır saklamak, Daisy'den saklanmak—her zerresinden nefret ediyordu. Ama Malcolm Fade, Jesse'nin tek şansı olabilir. Arkadaşlarının görüş alanında olmadığından emin olmak için bir kez arkasına baktı ve mavi çadırın içine girdi.

"Eh, bu zaman kaybıydı," dedi Matthew, az önce bıraktıkları bölmenin kenarına bir tekme atarak.

"Saçmalık," dedi James. "Galli arduvaz goblinleriyle briç oynamak için harcanan hiçbir zamanın gerçekten boşa harcandığı söylenemez. Ayrıca, kurt adam tüyünden bir kilim almak istersem, tam olarak nereye geleceğimi bileceğim.”

Gerçek şu ki, Matthew kadar cesareti kırılmıştı. Düzinelerce satıcıyla konuşmuşlardı ve henüz işe yarar bir şey bulamamışlardı, ama *parabataisi* bu gece gergin ve mutsuz göründüğü için James ona çocuk eldivenleriyle davranıyordu. Daha önce, James, Matthew'u bir an için yalnız bırakmıştı ve müşterileri , EN GERÇEK ŞEKİLDE KORUNMUŞ, TANITILMAMIŞ DOĞA MUCİZELERİ'NE yönlendiren bir tabelayı okumak için arkasını döndü ve Matthew'un Sighted sıradan bir tezgahın arkasından bir şişe şarabı kaydırdığını gördü. bir peri müşterisine bir şişe boynuz cilası gösteriyordu. James ona yetiştiğinde, Matthew bütün şişeyi ceketinin içine koymuştu.

Matthew belli ki burada olmak istemiyordu. Parlak, neşeyle sefil görünüyordu, gevezelik ve sessizlik arasında gidip geliyordu. Zaten sarhoştu, matarasını boşalttı ve şarap şişesini içmeye

başladı. Şaşırtıcıydı; James her zaman Matthew'un Pazar'ı ziyaret etmeyi neden umursamadığını merak etmişti. Pazar müdavimleri rengarenk ve itibarsız bir topluluktu, ama Matthew bundan daha fazla zevk almıyordu. en azından James'in deneyimine göre, rengarenk ve itibarsız kişilerden daha fazla. Belki de sadece Thomas için endişeleniyordu? Özellikle Thomas, Alastair Carstairs ile bir odaya kilitlendiğinden beri; James, Thomas'ın kendi başının çaresine bakabileceğini hissetti ama Alastair'den Matthew kadar nefret etmiyordu.

James rehbere bir kez daha danışmak için durdu. Kar yağmaya başlamıştı - Matthew, "bakire" olsanız da olmasanız da tek boynuzlu atları cezbetmeyi vaat eden bir iksir gösterisine doğru gezinirken kalın pullar aşağı süzüldü. Cordelia göründüğünde onları inceliyordu, kızıl saçlarında narin çiçekler gibi beyaz kar kristalleri toplanmıştı.

James'e düğün günlerini hatırlattı. Dizinin çivilenmiş olduğu direğe sırtını yasladı, yakasının arkasından hafifçe aşağı yuvarlanan karlara aldırmadan. Bir önceki geceyi düşünmemeye çalışıyordu - aynı anda hem çok uzak hem de çok yakın hissettiriyordu. Cehennemdeydi, Belial'i düşünüyordu ve yine de hepsinin ortasında Cordelia'nın olduğu o boşluk vardı - sessiz ve kargaşa dolu, son derece yoğun ama bir şekilde huzurlu bir alan. Parfümünün, dumanının ve yasemininin hatırası kanını ısıtıyor, karın soğukluğunu rahatlatıyordu.

Beyaz düşüşün arasından Cordelia'nın Matthew'a gittiğini gördü. Onu görüp göremeyeceklerinden emin değildi: muhtemelen gölgeler arasında, karla yarı gizlenmiş bir gölgeydi.

Cordelia elini Matthew'un elinin üzerine koydu ve ona bir şey söylemek için eğildi. Bu görüntü, sanki eli canlı bir kabloyu fırçalamış gibi James'i sarstı. Matthew'un bir gün önce onu neşelendirmek için onu bir gezintiye çıkardığını sanıyordu - ve James Curzon Sokağı'ndaki evini hazırlarken birçok kez Matthew Cordelia'ya eşlik etmek için ortalıkta dolaşmıştı - ama Cordelia ve Matthew'un birlikte olduklarını düşünmemişti. sırları olacak kadar iyi arkadaşlar. Yine de birbirlerine yaslanma tarzlarındaki her şey ısmarlama bir sırdı.

Cordelia, Matthew'un elini nazikçe okşadı ve uzaklaştı; James, peri meyvesi satan bir ahırda çalışan bir *satirden adamalar* hakkında soru sorduğunu duyabiliyordu . Bir kase beyaz şeftalinin üzerine tünemiş bir kar baykuşu ona nazikçe öttü ve gülümsedi.

Paltosundan şarap şişesini çıkaran Matthew, karların arasından gözlerini kısarak James'e doğru dolambaçlı bir yol yürüdü. "Demek sensin , " dedi yaklaşırken. "Üzerine kar yağmasına izin verme konusunda ısrar etmeye devam edersen, Wentworth'lerin bir sonraki partisinde buzdan heykel gibi olacaksın."

"Rahatlatıcı bir varoluşa benziyor," dedi James, hala Cordelia'ya bakarak. "Lucie nerede? O ve Cordelia birlikte değil miydi?"

Matthew, "Görünüşe göre Christopher'ı bulmaya gittiler," dedi. "Nedeninin açıklaması yok. Belki bir şeyler hatırlamıştır."

James, "Son zamanlarda tuhaf davranıyor," dedi. "Grace bana onun hakkında sorular bile sordu..."

Ayrıldı ama çok geçti. Matthew'un içtikçe daha da genişleyen ve sıvı yeşile dönen gözleri kısılmıştı. "Grace'i ne zaman gördün?"

, Wentworth'lerin partisinde bir şeyler söyleyebileceğini ve sorgulamaya son verebileceğini biliyordu . Ama Matthew'a yalan söylemek gibi gelir. "Dün. Sen ve Daisy arabayı sürerken."

Matthew baktı. Dağınık saçlarına, parlak yeleğine, elindeki şişeye rağmen, tamamen durgunluğunda endişe verici bir şey vardı.

James, "Curzon Caddesi'ne geldi," dedi. "O-"

Ama Matthew onun kolunu şaşırtıcı bir güçle tutmuştu ve James'i iki bölme arasındaki boşluktan geçiriyordu. Kendilerini bir ara sokakta buldular - zar zor bir ara sokakta: daha çok bir ahırın ahşap tarafı ile bir demiryolu kemerinin tuğla duvarı arasında dar bir boşluk.

James ancak sırtı tuğla duvara çarptığında Matthew'un onu ittiğini fark etti. Sert bir itiş değildi, özellikle tek elle - Matthew hâlâ beyaz boğumlu eliyle şarap şişesinin boynunu tutuyordu. Ama bu jest tek başına James'i irkiltmeye yetti: "Matematik, *ne* yapıyorsun?"

"Ne *yapıyorsun* ?" Matthew istedi. Hava yoğun tütsü kokusuyla doluydu ve camsı baloncuklar yanlarından geçerek uzayı yıldız gibi parlayan zümrüt, yakut ve safir tonlarında aydınlattı. Matthew sabırsızca birini itti. "Eşiniz babasının ölümünün yasını tutarken evinize lütufta bulunmanız, Daisy ile yaptığınız anlaşmanın ruhuna pek uymuyor."

"Bunu *biliyorum* ," dedi James, "ve bu yüzden Cordelia'ya tüm olanları anlattım, hatta Grace'i öptüğümü bile..."

Ne yaptın ?" Matthew ellerini havaya fırlatıp karın üzerine şarap sıçrattı. Beyaz kristalleri kırmızıya boyadı. "Deli misin?"

"Daisy biliyor..."

"Cordelia'nın onu incittiğinizi gösteremeyecek kadar fazla saygınlığı var ama aynı zamanda onuru da var. Evliyken Grace'i görmeyeceğiniz konusunda onunla bir anlaşmanız olduğunu biliyorum - Cordelia'yı alaydan kurtarmak için, onu tehlikeye attıktan sonra onunla evlenmeye zorlandığınız Enclave dedikodularından kurtarmak için. Boynunda bir çapa olarak görülmekten daha iyisini hak ediyor."

Grace'i *davet* etmedim . Kapımda belirdi ve benimle konuşmak istedi. Onu neden öptüğümü ya da gerçekten isteyip istemediğimi bile hatırlayamıyorum..."

Matthew, James'e tuhaf bir bakış attı; tam olarak hatırlayamadığı bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyor gibiydi. "Onun eve girmesine izin vermemeliydin, James."

"Daisy'den özür diledim," dedi James, "ve bunu tekrar yapacağım - ama bunun senin için ne önemi var Math? Evliliğimizin koşullarını biliyorsun..."

Matthew, "Grace Blackthorn'la tanıştığından beri hayatında bir ızdırap olduğunu biliyorum," dedi. "Gözlerinde bir ışık olduğunu biliyorum ve o söndürüyor."

James, "Beni mutsuz eden ondan ayrı kalmak," dedi. Yine de, bir önceki gece olduğu gibi, iki James Herondale'in göründüğünün kesinlikle farkındaydı. Söylediklerine inanan ve şüpheye düşen.

Yine de şüpheler hiçbir zaman bir andan fazla sürmedi. Tıpkı bir gün önce Grace'i öptüğünü zar zor hatırladığı gibi, onları zar zor hatırlayana kadar kayıp giderlerdi. sahip olduğunu biliyordu. Daisy'yi öptüğünü hatırlayabiliyordu -aslında anı o kadar keskin-tatlıydı ki başka şeyler düşünmek zordu. Ama Grace'i neden öptüğünü ya da öpüşürken nasıl olduğunu hatırlayamıyordu.

"Sevginin bir bedeli olduğuna her zaman inandınız," dedi Matthew. "İşkence, işkence ve acı olduğunu. Ama biraz neşe olmalı. Sevdiğin biriyle birlikte olmak, onlara asla sahip olamayacağını bilmek, seni asla sevmeyeceklerini bilmek bile mutluluktur." Soğuk havanın düzensiz nefesini içine çekti. "Ama Grace ile birlikte olduğunuz anlarda bile mutlu görünmüyorsunuz. Onun hakkında konuşurken mutlu görünmüyorsun. Aşk size mutluluk getirmelidir, en azından birlikte olduğunuzda hayatınızın nasıl olacağını hayal ederken. Onunla geleceğiniz nasıl olacak? Bana nasıl düşündüğünü söyle."

James bunun imkansız olduğunu biliyordu. Grace ile bir geleceğe dair tüm hayalleri soyuttu, hiçbiri somut değildi. Onu Curzon Caddesi'ndeki evde düşündüğünde, birdenbire evde Grace'i

düşünerek hiçbir şey seçmediğini fark etti. Kendi isteklerini ve Cordelia'nın isteklerini düşünmüştü. Grace'i hiç düşünmemişti, çünkü ne olabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bileziğin soğukluğunu bileğinde hissetti, metal karın soğukluğunu topladı. "Yeter" dedi. "Bunu şimdi tartışmamalıyız. Cevaplar aramalıyız."

Matthew, "Kendini perişan etmeni izlemeye devam etmeyeceğim," dedi. "Bunun bir anlamı yok - eğer hiçbir zaman mantıklı ya da sağduyu göremeyeceksen -"

"Mantık ve sağduyu kalesi olduğun için mi?" James kıkırdadı. Tıpkı babası gibi bir öfkesi olduğunu biliyordu; öfkesi artık her şeyi aşmış, bakır ve hiddet tadındaydı. "Matthew, sen sarhoşsun. Bildiğim kadarıyla, şu anda söylediğin hiçbir şey ifade etmiyorsun."

"Hepsini kastediyorum," diye itiraz etti Matthew. *"In vino veritas—"*

"Bana Latince alıntı yapma," dedi James. "Ayık olsan bile, ki bu iyi bir şans olurdu, aşkı *bana* bu konuda öğüt verecek kadar ciddiye almadın. Tutkularınız bir dizi flörtleşmeler ve yanlış düşünülmüş takıntılar oldu. Bana bak ve elindeki şişeden daha çok sevdiğin biri olduğunu söyle."

Matthew çok beyazlamıştı. James, aralarında konuşulmayan bir anlaşmayı bozduğunu, Matthew ile içki içmesi hakkında konuşmayacağını uzak bir dehşetle fark etti. Bahsedilmeden kalırsa, yok olabilir.

Matthew kolunu kaldırarak döndü - James öne çıktı, ama Matthew şişeyi şiddetle tuğla duvara çarpmıştı. Her yöne püskürtülen cam; Matthew geri çekildi. Uçan bir cam parçası yüzünü, gözünün hemen altını çizmişti. Yüzündeki kanı sildi ve "Hayatını mahvettiğini görmek istemiyorum. Ama Cordelia'yı sevmiyorsan, başka birinin onu sevmesine izin vermelisin."

"Onları zar zor durdurabilirim, değil mi?" dedi James. "Şimdi elini görmeme izin ver—Matthew—"

" Siz ikiniz," diye seslendi bir ses . Cordelia yeni kaygan karda yolunu bulmaya çalışarak yaklaşıyordu. "Şans yok, korkarım; Bazen diğer metallerle çalışan ama adamalarla çalışmayan bir peri demircisinin *izini* sürdüm, öyle görünüyor ki..." Durup aralarına baktı, dudaklarını endişeyle birbirine bastırdı. "Neler oluyor?" diye talep etti. "Sizin sorununuz ne?"

Matthew sol elini kaldırdı. James, Cordelia'nın bir şey yaptığını duydu. sıkıntı sesi; onlara doğru acele etti. James kendini hasta hissederek başladı: Şişedeki cam Matthew'un eline geçmişti ve avucundaki kesiklerden kan sızmıştı.

James mekanik olarak stelini aradı. Matthew merakla bakarak elini çevirdi; kan hızlı akıyordu, şüphesiz şarapla karışmıştı. Yağ kırmızısı damlalar karın üzerine sıçradı.

"Oynuyordum," dedi Matthew, James'in tahmin ettiğinden daha sarhoş bir sesle. "Kendimi kestim ve James beni şifalı bir rün için buraya getirdi. Çok aptalım. Oyuncakların keskin kenarları olduğunu kim bilebilirdi?"

Cordelia çantasında yarayı bağlayabilecekleri bir şey ararken, James şifa rününü Matthew'un eline çizmeye başladı. James, kar yağışının durduğunu fark etti; neden bu kadar soğuk olduğundan emin değildi.

Mavi çadır, Lucie'nin dış görünüşünden tahmin edebileceğinden çok daha geniş bir alana açılıyordu. Malcolm, yere serilmiş eski püskü bir halının üzerine kurulmuş uzun bir masanın

yanındaki bir koltuğa oturdu. Masanın üzerinde kitaplar, yığınlar ve bunların yığınları vardı: Gölge Avcısı ailelerinin tarihleri, peri masalları kitapları, nekromantik metinler.

"Burası senin yaşadığın yer mi?" diye sordu Lucie, etrafına bakınarak. "Ne kadar güzel - bir sürü kitap! Yine de gün boyunca ne yaparsın?"

"Elbette burada yaşamıyorum." Onu çağıran kişi olmasına rağmen, Malcolm onu gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu. "Kitaplarımın bir kısmını burada saklıyorum. Gölge Avcıları baskın yapmayı seçerse, dairemde bulunmasını istemediğim birkaç tanesi." Ayağa kalkarak, odadaki tek koltuk olan koltuğu işaret etti. "Lütfen, rahatına bak."

Lucie, Malcolm piposunu alırken oturdu. "Özür dilemeliyim Ruelle'de nasıl davrandım," dedi giriş yapmadan. Kitaplarla dolu masaya sırtını yasladı. "Son doksan yıldır Annabel'e inandım..." Sesi çatladı; boğazını temizleyip devam etti. "Annabel'im Adamant Kalesi'nden memnundu. O benimle değildi, ama mutlu olabileceğini hayal ettim. Hatta bana dönebilir. Ölmeseydi bile, Demir Kızkardeşler ve Sessiz Kardeşler ölürken -sessizliğe bürünerek, cesetleri sonsuza dek Demir Mezarlarda saklanarak- ölseydi, onun istirahat yerinin yanına yatmaya gitmeliydim, onun yanında uyuyabilirdim. sonsuzluk."

Lucie bütün gece ayakta kalıp kalmadığını merak etti - bitkin görünüyordu, kolları dirseğine kadar kıvrılmıştı, gözlerinin altındaki gölgeler, gözler kadar mordu. Uzun zaman önce, çocukken Malcolm'un oldukça heyecan verici olduğunu düşündüğünü hatırladı - bembeyaz saçları ve güzel elleriyle gösterişli ve güzel bir büyücü. Şimdi, geçen gün yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Sanki keder yüzünü yıkmıştı.

"Çok üzgünüm," dedi. "Ben - ben sana Annabel'in kaderini Grace'in yaptığı gibi asla söylemezdim ve eğer böyle yapacağını bilseydim, onu asla seni görmeye getirmezdim."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Malcolm, tütün kutusunun kapağını kaldırırken, "onun açık sözlülüğünü takdir ediyorum. Gerçeği bilmek daha iyidir."

Lucie, içinden geçen sürprize engel olamadı. Cehennem Ruelle'deki Grace'i hatırladı: *Ona gerçeği söyledim. Gerçeği bilmesi gerekmez mi?*

"Seni bu yüzden çağırdım. Kararımı benden duymayı hak ettiğini düşündüm." Malcolm piposunun tasını tütünle doldurdu ve yavaşça sıkıştırdı. "Sana yardım etmeyeceğim. Necromancy doğası gereği kötüdür ve herkesin bildiği gibi zordur. Jesse Blackthorn'u tekrar yükselmeye ikna etmende sana yardım edebilsem bile, benim için pazarlıkta ne olacağını göremiyorum."

Dışarıda kar yağmaya başlamıştı; Lucie yumuşak fırçayı duyabiliyordu çadır kumaş karşı pul. "Ama Jesse'yi büyütmeme yardım edebilirsen, ben de aynısını Annabel için yapmana yardım edebilirim."

"Bana Jesse Blackthorn'un vücudunun büyü kullanılarak korunduğunu söylemiştin. Annabel bir asır önce öldü ve nereye gömüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok." Acılık, bir bıçağın üzerindeki kırılgan bir kın gibi, sesindeki öfkeyi kınına soktu. "O benim için kayboldu. Metinleri okudum, bilinmesi gerekenleri inceledim. Alışılmadık bir vaka olduğu için Jesse ile ilgili bir şey olabilir. Ama Annabel ile..." Başını salladı. "Ölüleri ölümlü bir bedene geri döndürmek için büyücülük gerekir ve büyücülüğün çok ağır bir bedeli vardır. Ve orijinal beden olmadan - yaşayan başka bir insandan bir beden almak korkunç bir hareket olur."

Lucie derin bir nefes aldı. Kalkıp bu çadırdan çıkıp, kimsenin aklından çıkmadan normal hayatına devam edebilirdi. Ama Jesse'yi düşündü - Enstitü'nün dışındaki karda onunla dans eden Jesse'yi. Güneş ona dokunduğunda ortadan kaybolan Jesse'yi. Jesse'nin tabutunun içinde, etrafına kar yağarken, hiç soğuğu hissetmeden. "Bay. Fade, ölülerle konuşabiliyorum, huzursuz

olmayanlarla bile. Annabel'in hayaletini senin için çağırabilirim ve ona cesedini nerede bulacağını sorabiliriz..."

Malcolm kaskatı kesildi, elindeki boru sönüktü. Yavaşça döndü; Lucie sadece şahin gibi keskin profilini görebiliyordu. "Annabel bir hayalet mi? Bu dünyaya musallat oluyor mu?" Sesi pürüzlüydü. "Bu imkansız."

"Bay. Solmak-"

"Mümkün değil dedim." Eli titriyordu, pipo tasından gevşek tütün dökülüyordu. "Bana kendini gösterirdi. Beni *asla* yalnız bırakmazdı."

"Hayalet olsun ya da olmasın..." Lucie tereddüt etti. "Ölülere ulaşabilirim."

Yavaşça, Malcolm daha dik oturdu. Lucie onun çaresizliğini hissedebiliyordu; hakkında neredeyse acımasız bir şey vardı, ihtiyacının yoğunluğu. "Annabel ile konuşabilir misin? Onun hayaletini bana mı getirsin?"

Lucie soğuk parmaklarını birbirine bağlayarak başını salladı. "Evet ve Jesse'nin ruhunu bedeniyle yeniden birleştirmeme yardım edersen, ne gerekiyorsa yapacağım. Annabel'i çağıracağım ve nereye gömüldüğünü öğreneceğim."

Birkaç dakika sonra Lucie mavi çadırdan çıktı. Sanki orada Malcolm Fade ile anlaşmalar yapan, sözler veren başka biri varmış gibi, adeta sersemlemiş, neredeyse inanamayacak gibi hissetti. Gerçekten hissetmediği bir özgüvene sahipmiş gibi davranarak. Malcolm'un, Jesse'nin cesedini Londra'dan Fowey yakınlarındaki kır evine götürmesine izin vermeyi kabul ederek, sanki böyle bir şeyi onaylama yetkisi varmış gibi. Grace'e de Jesse'ye de ne diyeceğini henüz bilmiyordu...

"Lucie?"

Kar kalın ve hafif yağıyor, Pazar'ın üzerine tül perdesini kapatıyordu. Gözlerini kısarak pulların arasından baktı ve siyah saçlı bir çocuk gördü. James, diye düşündü ve yüzünü kardan korumak için elini havaya kaldırarak aceleyle ona doğru koştu. Ona ne yaptığını sormayacağını umuyordu. Onun koruyuculuğu, ağabeylerin doğasından şüphelendiği gibi, çabucak azarlamaya dönüşebilirdi—

Ama James değildi. Puslu beyaz gecenin içinden bir gölge gibi gelişti: gömlek kollu ince bir çocuk, etrafına kar yağıyor, ama onun *üzerine değil* .

"Jesse," diye nefes aldı. Eteğinin eteği karda sürüklenerek aceleyle ona doğru koştu. "Her şey yolunda mı? Burada beni kurtardığını *gören var mı?"*

Ağzının kenarına küçük bir gülümseme dokundu. "Numara. Kendi kendine konuşuyormuş gibi görüneceksin. Neyse ki, bu Gölge Pazarı'nda olağandışı bir olay değil."

"Daha önce burada bulundun mu?"

"Numara. Resimleri gördüm, ama gerçek çok daha ilginç. Her zaman olduğu gibi, Lucie, senin peşinden gitmek benim dünyamı açtı."

Malcolm'la yaptığı konuşmadan bahsetmesi gerekip gerekmediğini merak ederek biraz karı tekmeledi. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Kızgın değilim. Ruelle dışında söylediklerim için özür dilerim. Yaptığın şeyi, beni önemsediğin için yaptığını biliyorum. Sadece bu - sanırım daha hızlı soluyorum. Bazen nerede olduğumu unutuyorum. Grace'in benimle konuşmaya geleceğini biliyorum, ama bunu hatırlamayacağım. Kendimi şehirde buluyorum ve yolları yabancı geçitler gibi görünüyor."

Panik sinirlerini alt üst etti. "Ama bize yardım edebilecek birini bulmaya çok yaklaştım. Sana ne olduğunu bulmak için, sana hangi büyüler konuldu ki, bunlar tersine çevrilebilsin, geri alınabilsin..."

Jesse kısaca gözlerini kapadı. Onları açtığında, tüm gülümseme ya da hafiflik yok olmuştu; savunmasız ve savunmasız görünüyordu. "Zaten çok şey yaptın. Sen olmasaydın, uzun zaman önce solmuş olurdum. Bir şeyin beni buraya demirlediğini biliyordum, her ne olursa olsun ortadan kaybolmam gerekirken. Geçtiğimiz aylarda nehre yansıyan ay ışığını görebiliyor, rüzgarı ve yağmuru tenimde hissedebiliyorum. Sıcak ya da soğuk olmanın ne olduğunu hatırlıyorum. şeyleri istemek. şeylere ihtiyaç duymak." Şaşkınlıkla gözlerinin içine baktı. "Bütün bunlar benim için yeniden gerçek, çünkü öldüğümden beri benim için hiçbir şey gerçek olmadı - senin dışında."

Lucie'nin boğazında sıcak bir ağrı vardı. "Bu duygular, buraya, yaşayanlara ait olduğunun kanıtı."

Başını ona doğru eğdi. "Seni öpmemi emret," diye fısıldadı aceleyle. "Yapmamı söyle. Lütfen."

Ellerini birbirine kenetlemiş, titreyerek ona baktı. "Öp beni."

Başını eğdi. Teninde bir dizi kıvılcım dans etti: ağzını aramadan önce yanağına öpücükler kondurdu. Lucie onun dudaklarını yakalarken, kolları onu kendisine doğru çekerken keskin bir nefes aldı.

Her şeye rağmen, bunun zevkinde boğuldu.

bilmiyordum. Ağzının yumuşaklığının hafif pürüzlülükle tezat oluşturduğunu, dişlerinin kıstırıldığını, dilinin onunkiyle okşadığını düşünmemişti. Öpücüklerini baştan sona hissedeceğini fark etmemişti, asla hayal etmediği lezzetli bir gerilim. Elleri kızın saçlarındaydı, başının arkasını tutuyordu, ağzı onunkileri öğreniyordu, yavaş yavaş, dikkatlice.

Elleri onun omuzlarında, kendini toparlayarak boğazının derinliklerinde inledi. *Jesse, Jesse, Jesse.*

Bir tren viyadük üzerinde kükredi, ışıkları karanlığı aydınlatıyor, geceyi gün doğumuna çeviriyordu. Jesse onun gitmesine izin verdi, siyah saçları dağınıktı, gözleri uykulu ve arzuyla sersemlemişti.

"Eğer solmam gerekiyorsa," dedi, "bunu uyandığım son rüyam olarak hatırlayarak solmak isterim."

"Gitme," diye fısıldadı. "Bekle, benim için. Çok yakınız."

Yanağına dokundu. "Bana sadece bir şey için söz ver," dedi. "Eğer gidersem, bize mutlu bir son ver, olur mu? Kitabında mı?"

"Sonlara inanmam," dedi, ama adam ona sadece gülümsedi ve yavaşça gözden kayboldu.

19

İNCE KENDİ SARAYI _ _ _

Ve her yerde dolaşan salyangozu görünce,
Hala kendi evini taşımak, hala evde,
Bu salyangozu takip edin (çünkü o hızlıdır),
Kendi sarayın ol, yoksa dünyanın hapishanen ol.

—John Donne, “Sir Henry Wotton'a”

Thomas saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Sığınakta vampir konukların rahatı için pencere yoktu. Şamdanlardaki incelikler yanmaya devam etti, seviyeleri hiç düşmüyor gibiydi.

Charlotte, Thomas ve Alastair'in ihtiyaçları olan her şeye sahip olacaklarını söylediğinde yalan söylememişti. Sıcak yataklar ve bir kitap yığını (Eugenia tarafından seçilmiş) sağlanmıştı, yiyeceklerden bahsetmiyorum bile. Thomas, Bridget'in onun için üzüldüğünü, çünkü en sevdiği şeylerden bazılarını getirdiğini anlayabiliyordu: bir tabak soğuk tavuktan başka, fırından hâlâ sıcak olan ekmek, bir dilim sarı koyun sütü peyniri, dilimlenmiş elma ve bir dilim elma vardı. kesinlikle bir kereviz lekesi olmayan salata. Thomas kerevizden nefret ederdi.

Bridget tek kelime etmeden tepsiyi yere bırakmış, Alastair'e kaşlarını çatarak gitmişti.

Alastair hareketsiz görünüyordu. tek kelime etmemişti Thomas, kapı son kez Konsolos'un arkasından kapanıp kilitlendiğinden beri. Sağlanan "yataklardan" birine -bir yığın battaniye ve yastıktan oluşan bir şilte, bir kitapla oturdu (Machiavelli'nin *bir* palto cebinden çıkarmış olması gereken Prens'i- onu her yere taşıdı mı? onunla?) ve burnunu içine soktu. Saatler sonra hâlâ oradaydı, Thomas odanın içinde volta atarken yanlışlıkla bir şamdanı devirdiğinde başını kaldırıp bakmıyordu bile.

Thomas, Alastair'in şu anda oturmadığı "yatağa" baktı, uyuma zamanının gelip gelmediğini bilmeyi diliyordu. Hapsedilmeleri devam edecek olsa da, bunun önemli olmadığını düşündü; o ve Alastair canları ne zaman isterse uyuyan ahır kedileri gibi olacaklardı.

Bu odada bir saat daha geçirme fikri Thomas'ı o kadar umutsuzluğa düşürdü ki, kapıya yürüdü ve kapıyı salladı, çok uzak bir ihtimalde, bir nedenden dolayı kilit ve koğuşlar başarısız oldu.

Doğal olarak hiçbir şey olmadı. Alastair'in sesi sessizliği delip geçerek Thomas'ı neredeyse yerinden sıçrattı. “Sığınak cıvatalarının dışarıdan kapanması biraz tehditkar, değil mi? Daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim."

Thomas ona bakmak için döndü. Alastair elbette ceketini silkmişti ve gömleği buruşmuştu.

Thomas beceriksizce, "Sanırım, beklenmedik şekilde tehlikeli bir Aşağı Dünyalıyı ya da başka bir şeyi dışarıda tutmak gerekebilir," dedi.

"Belki." Alastair omuz silkti. "Öte yandan, Enstitü'ye geçici bir hapishane veriyor."

Thomas, yeniden kitabına bakan Alastair'e biraz daha yaklaştı. Alastair'i dağınık bir saçla görmek alışılmadık bir şeydi - o şekilde Anna'ya benziyordu - ama şimdi saçları karışmıştı ve yumuşak, kalın bukleler halinde alnına düştü. En azından yumuşak *görünüyorlardı ;* Thomas emin olmadığını düşündü. Bildiği şey, o olduğuydu. Alastair'in saçını, doğal rengine boyadığı için daha çok seviyordu.

Alastair'den pek hoşlanmadığını kendine hatırlattı .

Alastair'in onun için yaptıklarına rağmen, sadece birkaç saat önce.

Bu şaşırtıcı olduğu kadar etkileyiciydi de.

"Neden beni takip ediyorsun?" Thomas istedi.

Alastair'in nefesi tıkanmış gibiydi, ama Thomas onun bunu hayal etmiş olabileceğini biliyordu. "Birinin yapması gerekiyordu," dedi, hâlâ *Prens'e bakarak.*

"O da ne demek?" dedi Thomas.

"Cevabını istemediğin sorular sorma, Lightwood," dedi Alastair, okulda sahip olduğu eski kibiri bir anlığına yansıtarak.

Thomas, Alastair'in yatağına gümbürtüyle oturdu. Alastair ona şaşkınlıkla baktı. Cevabı istiyorum, dedi Thomas. "Ve sen bana söyleyene kadar kalkmayacağım."

Alastair yavaş ve kararlı bir şekilde kitabını bir kenara bıraktı. Boğazının dibinde, köprücük kemiğinin hemen üstündeki çentikte bir nabzı atıyordu. Bu, Thomas'ın daha önce baktığı bir yerdi - Paris'te sadece kendisinin ve Alastair'in sokaklarda dolaşıp, sinemaya gidip birlikte güldüğü zamanı düşündü. Tehlikeli bir bölge olmasına rağmen Alastair'in bileğindeki parmaklarını düşündü.

Alastair, Fazladan devriye gezdiğini biliyordum, dedi. "Ve bundan daha fazlası - başıboş bir katille tek başına dışarı çıkmak. Kendini öldürtecektin. Yanına birini alman gerekiyordu."

"Hayır teşekkürler. Bütün bu insanlar çiftler halinde dışarı çıkıyorlar, her konuştuklarında kendilerini anons ediyorlar, birbirlerine danışmadan bir hareket yapamıyorlar - katile geldiklerini bildirmek için bir zil çalsalar da iyi olur. Ve bu arada, eğer programda değilsen, kıçının üstüne oturup bunu yapman gerekir. hiç bir şey. Sokağa çıkmaktan kaçınırsak katili asla yakalayamayız. Katil orada . "

Alastair eğlenmiş görünüyordu. "Sen ve okul arkadaşlarının dünyayı dolaşıp tehlikeye doğru koşarken kullandığın gülünç felsefenin bu kadar özlü bir açıklamasını daha önce hiç duymadım," dedi gerinerek. Kollarını kaldırdığında gömleği pantolonundan kurtuldu ve kısa bir süreliğine görünen bir karın şeridi kaldı. Thomas kararlı bir şekilde bakmadı. Alastair, "Ama yaptığınız şeyi bu yüzden yapmıyordunuz," diye ekledi. "Az önce söylediklerinde biraz doğruluk var, ama özü değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşini kurtaramadın. Yani diğer insanları kurtarmak istiyorsun. İntikam istiyorsun, bu Barbara'yı alan kötülük olmasa bile - yine de kötü, değil mi?" Alastair'in kara gözleri Thomas'ın içini ve onun içini görüyor gibiydi. “Pervasız davranmak istiyorsunuz ve pervasız davranışınızın bir devriye ortağının güvenliğini tehlikeye atmasını istemiyorsunuz. Demek yalnız gittin."

Thomas'ın kalbi yavaş ve sağlam bir şekilde çarptı. Alastair Carstairs'in, başka hiç kimse onları tahmin edemezken onun motivasyonlarını anlıyormuş gibi görünmesi, aklını bir türlü toparlayamadığı bir şekilde sinir bozucuydu.

"Eh, gerçekten bizim aptal olduğumuzu düşündüğüne inanmıyorum," dedi Thomas, "ya da tehlike için isteyerek tehlikeyi göze aldığımızı. Buna inansaydınız, Cordelia'nın bizimle vakit geçirmesini engellemek için daha fazlasını yapardınız."

Alastair kaşlarını çattı.

"Demek istediğim," diye devam etti Thomas, sesini keskinleştirerek, "söylediğin kaba şeylere inandığını sanmıyorum. Ve neden bunları söylediğini anlamıyorum. Hiçbir anlamı yok. Sanki herkesi uzaklaştırmak istiyormuşsun gibi." Durdurdu. "Okulda bize neden bu kadar kötü davrandın? Biz sana hiçbir şey yapmadık."

Alastair yüzünü buruşturdu. Uzun bir an sessiz kaldı. "Sana karşı çok kötüydüm..." dedi sonunda, "çünkü olabilirdim."

Thomas, "İsteyen herkes piç olabilir," dedi. "Bunu yapmak için hiçbir nedenin yoktu. Ailen Herondale'lerle arkadaş. En azından James'e karşı daha nazik olabilirdin."

"Okula gittiğimde," dedi Alastair yavaşça, bu çaba ona mal oldu, "babam hakkında boş laflar benden önce gelmişti. Herkes onun başarısız olduğunu biliyordu ve daha büyük öğrencilerden bazıları benim kolay bir hedef olduğuma karar verdi. Onlar… diyelim ki ilk haftanın sonunda hiyerarşideki yerimi anlamam sağlandı ve unutmam gerektiğini hatırlatan yaralarım vardı."

Thomas hiçbir şey söylemedi. Alastair'in zorbalığa maruz kaldığını düşünmek tuhaftı. Her zaman okulun bir prensi gibi görünmüştü, mükemmel saçları ve çenesi havada yürüyordu.

Alastair, "Yaklaşık bir yıl boyunca devrildikten sonra," diye devam etti, "ya zorbalardan biri olabileceğimi ya da okul günlerimin geri kalanında acı çekebileceğimi fark ettim. Babama karşı hiçbir sadakat hissetmedim, onu savunmaya da gerek duymadım, bu yüzden bu asla bir problem olmadı. Ben çok büyük değildim - peki, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

Thomas'a bir an spekülatif bir bakış attı. Kendini rahat hisseden Thomas biraz geri çekildi. Kaslarının büyüme hamlesiyle birlikte geldiği doğruydu ve o hala dünyada bu kadar çok yer kaplamaktan tamamen rahat değildi. Neden daha çok Alastair'e benzemiyordu - zarif bir şekilde yapılmış ve zarif?

"Sahip olduğum şey," dedi Alastair, "vahşi bir dil ve hızlı bir zekâydı. Augustus Pounceby ve diğerleri, zavallı bir genç öğrenciyi küçülttüğümde gülmekten kırılacaklardı. Hiç ellerimi kana bulamadım, kimseye vurmadım ama önemli değildi, değil mi? Çok geçmeden zorbalar benden nefret ettiklerini unuttular. Ben onlardan biriydim."

"Peki bu senin için nasıl oldu?" dedi Thomas sert bir sesle.

Alastair ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Eh, birimizin birbirine sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş grubu var ve diğerimizin hiç arkadaşı yok. Yani sen söyle."

"Arkadaşların var," dedi Thomas. Ama düşündükçe, Alastair'i partilerde ne zaman görse ya yalnız ya da Cordelia ile birlikte olduğunu fark etti. Veya Charles, tabii ki. Charles'ın nişanından beri durum böyle olmasa da...

"Sonra siz geldiniz, ünlü ailelerden bir grup çocuk, ilk başta evden uzakta neler olup bittiğini anlayamayacak kadar iyi yetiştirilmişsiniz. Dünyanın seni kucaklayacağını beklemek. Sana iyi davranılacağını. Hiç olmadığım kadar." Alastair titreyen eliyle bir tutam saçı geriye itti. "Sanırım mutlu olduğun için senden nefret ettim. Çünkü birbirinize, beğenebileceğiniz ve hayran olabileceğiniz arkadaşlara sahipsiniz ve benim böyle bir şeyim yoktu. Birbirini seven anne babanız vardı. Ama bunların hiçbiri benim davranış şeklimi mazur göstermez. Ve affedilmeyi de beklemiyorum."

"Senden nefret etmeye çalışıyordum," dedi Thomas sessizce, "Matthew'a yaptıkların için. Yaptığın şeylerden dolayı nefret edilmeyi fazlasıyla hak ediyorsun."

Alastair'in kara gözleri parıldadı. "İftira ettiğim sadece annesi değildi. Onlar da senin anne babandı. Biliyorsun. Yani bu konuda yüksek fikirli davranmak zorunda değilsiniz. Sadece Matthew adına üzgünmüş gibi davranmayı bırak. Benden kendi adına nefret et Thomas."

"Hayır," dedi Thomas.

Alastair'in gözleri parladı. Sanki bir darbe bekliyormuş gibi tüm vücudu gergin görünüyordu ve Thomas'ın bir parçası onu teslim etmek istedi - *Evet, Alastair, senden nefret ediyorum, demek istedi. Asla değersiz bir şey olmayacaksın.*

Ancak konuşma boyunca, Thomas'ın içinde Alastair'in okuldaki davranışlarıyla ve daha sonra olan olaylarla ilgisi olmayan bir şeyler inşa edilmişti. Thomas'ın tüm içgüdüleri ona sessiz kalmasını, bu duyguları her zaman yaptığı gibi varlığının derinliklerine geri itmesini emrediyordu. Ama son birkaç dakika içinde, hayatları boyunca konuştuklarından daha doğru konuşmuşlardı ve Thomas, gerisini şimdi söylemezse, asla söyleyemeyeceğini düşünüyordu.

"Senden nefret edemememin nedeni - Paris'te birlikte geçirdiğimiz o günlerden dolayı," dedi ve Alastair'in gözlerinin büyüdüğünü gördü. "Yalnızken bana karşı naziktin ve minnettarım. İlk kez nazik olabileceğini anladım."

Alastair ona baktı. Alastair neden saçını boyamıştı? Kara gözlerinin ve saçlarının kahverengi teniyle kontrastı mum ışığında çok güzeldi. “Paris'in en sevdiğim anısı da bu.”

"Bunu söylemek zorunda değilsin. Charles'la orada olduğunu biliyorum."

Alastair sertleşti. "Charles Fairchild? Ondan ne haber?"

Yani Alastair gerçekten ona bunu söyletecekti. " Paris'le ilgili en iyi anınız *bu olmaz mıydı?"*

Alastair'in çenesi sertti. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Bir şey önermiyorum. Charles'a nasıl baktığını gördüm, sana nasıl baktığını. Ben aptal değilim Alastair ve soruyorum..." Thomas içini çekerek başını salladı. Bu konuşmayla ilgili hiçbir şey kolay olmamıştı - bir tür koşu yarışı gibi gelmişti ve şimdi Thomas bitiş çizgisini ileride görebiliyordu. Alastair kendine yalan söylemeyi tercih edebilirdi ama Thomas yapmazdı. "Sanırım benim gibi misin diye soruyorum."

iki *irats gerekti* , bu da onu biraz ayılmanın yan etkisine sahipti. Cordelia, onu gördüğü anda, Matthew'un oldukça sarhoş olduğunu ve James'le tartıştığını söyleyebilmişti. Elias'ın bakışını tanıyordu, yıllar önce olmadığı kadar şimdi de ne olduğunu biliyordu.

Şimdi Matthew'un eli bir mendile sarılıydı - yaranın yeniden açılması durumunda derme çatma bir bandaj. Tartışmayı tamamen unutmuş gibiydi ve Lucie ve Christopher ile derin bir sohbete dalmış, Christopher'ın market çantasındaki şıngırdayan alışverişleri inceliyordu.

"Bazı toz baldıran köküne rastladım. müthiş bir pazarlıkla teklif edildi - ona bir engerek dili attırdıktan sonra daha da iyi." Christopher onlara göstermek için çıkardı - cam bir şişede küçük, kösele bir şerit. "Bir şey buldunuz mu?"

Takip etmeye değecek bir şey yok, dedi James. "Kimse bir *Gölge Avcısı sürüsüne adamalar* hakkında konuşmaya istekli değil . Birini kapatmaya çalıştığımızı varsayıyorlar, bu yüzden safları kapatıyorlar.”

Cordelia tartışmayı unutup unutmadığını söyleyemedi. Maske sıkıca yerine oturmuş, düşüncelerini gizliyordu. Thomas hakkında mı tartıştıklarını merak etti - ya da belki de ayaklarının etrafında kırıklar halinde duran bir şişe şarap? Matthew'un şişesini doldurduğu zaman Şeytan'a el sıkıştığını hatırlayınca bir huzursuzluk hissetti. *Matthew senin baban değil,* diye hatırlattı kendine. *Burası onun için korkunç anıların yeri, hepsi bu ve diğerleri anlayamıyor.*

Christopher, "Dükkan sahiplerinin nasihatlerini tutmak için nedenleri var," dedi. "Nefilim baskınları geçmişte Pazar'ı neredeyse yok etti."

Cordelia, "Belki de insanlara kutuyu göstermeye başlamalıyız," dedi. "Rünler hakkında bir şey söyleyebilirler mi diye bakıyorum."

"Gerçek, güçlü büyülü eserlerle kesinlikle ilgilenen birine ne dersin?" diye sordu Lucie. "Burada oldukça fazla hurda var ama aynı zamanda bazı gerçek, pahalı eşyalar da var. Büyünün Kırmızı Parşömenleri'nin bir kopyasını gördüğüme yemin edebilirdim."

"Ya da kiralık büyücüler aramaya ne dersin?" Matta önerdi. "Ne hakkında-" diye işaret etti. "Hypatia Vex mi?"

"Hypatia burada mı?" Lucie şaşkın görünüyordu. "Ama nasıl-?"

Çarşı'nın gevşek bir daire şeklinde kervanların kurulduğu bir kısmına ulaşmışlardı. Çemberin ortasında büyülü alevlerden bir şenlik ateşi yandı: kıvılcımlar yükseldikçe farklı şekiller aldılar - güller, yıldızlar, kuleler, hilaller, hatta bir araba ve dört. Önlerinde, yeni mor ve altın rengine boyanmış bir karavan, Hypatia Vex'in Limehouse'daki yeni sihir dükkanının yan tarafında özenle yazılmış bir reklamın olduğu bir karavandı.

" Hypatia'ya *güvenebilir* miyiz ?" dedi James. "Anna'dan hoşlanıyor gibi görünüyor, ama bu sevmenin bizi ne kadar ilgilendirdiğinden emin değilim. Özellikle de onun Pyxis'ini çaldığımızdan beri."

Matthew, Cordelia'ya kederli bir bakış fırlatarak, "Cordelia ve ben Ruelle'deyken bundan bahsetmişti," dedi. "Anlaşılmış gibi görünüyordu. Ve *benden* hoşlanıyor ."

"O yapıyor mu?" dedi Cordelia. "Gerçekten söyleyemedim."

"Gölge avcıları!" Pazar gürültüsünün üzerinde yükselen bir ses çağırdı. Cordelia döndü ve Magnus Bane'in mor-altın kervanın kapısında durduğunu gördü. Üzerine oturan bir gümüş frak, parlak tavus kuşu mavisi pantolon ve onunla uyumlu bir işlemeli yelek giymişti ve bir cebine sıkıştırılmış ışıltılı bir zincir üzerinde bir saat vardı. Gümüş kol düğmeleri bileklerinde parıldadı ve parlak mavi taşlı gümüş bir yüzük taktı. "Ne yapıyorsun sen, Gölge Pazarı'nda kafanı kesmeyi bekleyen tavuklar gibi dolanıp duruyorsun? Hemen içeri gel."

Onları kovdu, kervana dökülürken başını iki yana salladı. İçeride, Hypatia her yüzeyde izini bırakmıştı: püsküllü halıların üzerine mücevher tonlarında kadife yastıklar yığılmıştı; duvarlarda yaldızlı aynalar ve zarif çerçeveli Japon resimleri sıralanmıştı. Odanın ortasında, Cordelia'nın görebildiği, Limehouse büyü dükkanı hakkında karalamalar olan kağıtlarla kaplı küçük bir masa vardı.

"Magnus!" dedi Lucie, o ve diğerleri dağınık minderler üzerinde yer bulduklarından memnun bir şekilde. Dışarıdaki buzlu gecenin ardından sıcağında olmak çok lezzetliydi. Cordelia büyük, mavi kadife bir mindere gömüldü ve erimeye başlayan ayak parmaklarını çizmelerinin içinde oynattı. James onun yanına yerleşti, omzu onun yanında sıcaktı. "Sen ve Jem Amca döndünüz mü? Spiral Labirentten mi?"

Magnus, "Sadece bu gece için Londra'dayım," diye açıkladı. parlak bir şekilde boyanmış rattan sandalyeye. "Hypatia, dairem buz trolleriyle dolu olduğu için buraya sığınmama izin verdi. Biraz uzun bir hikaye. Kardeş Zachariah, ne yazık ki, hala Labirent'te. İş ahlakı tartışılmaz."

Cordelia, James'e yandan bir bakış attı. Jem'in bu kadar ulaşılmaz olması onu rahatsız ediyor muydu? Eğer öyleyse, söyleyemezdi; ifadesi okunaksızdı.

"Belki de bilgilerim güncel değil," diye devam etti Magnus, bisküvi, fındık ve şekerli jölelerle dolu küçük tabaklarla dolu bir tepsi hazırlayarak. "Ama Londra'da serbest dolaşan bir katil yok

mu? Gerçekten tek başınıza mı çıkmanız gerekiyor? Gölge Pazarı'ndan bahsetmiyorum bile, Nefilim'i pek hoş karşılamaz."

James bisküviye uzanarak, "Bizim işimiz canavarlarla uğraşmak," dedi. "Bu bizim işimiz."

Cordelia, "Ve bütün cinayetler sabahın erken saatlerinde gerçekleşti," dedi. "Yani akşamları güvenli olmadığı anlamına gelmiyor."

"Ayrıca katil, etrafta bu kadar çok Aşağı Dünyalı varken buraya saldırmaya cesaret edemez. Cinayetler gölgelerde, ıssız sokaklarda işleniyor," dedi Christopher. "Beş kişilik bir örnek setinden yola çıkarak, mantıklı sonuç—"

"Ah canım, mantık değil, lütfen." Magnus uzlaştırıcı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Eh, kesinlikle dünyayı kurtarmanın sizin sorumluluğunuzda olduğuna karar veren ilk genç Nefilim nesli değilsiniz," dedi. "Ama Pazarda ne yapıyorsun?"

paltosunun cebinden küpü çıkarıp Magnus'a vermeden *önce* bir an tereddüt etti. Durumu olabildiğince çabuk açıkladı: Thomas onu bir stel sanıyor, James, Engizisyoncu gelmeden önce nesneyi alıyor, cinayetlerle bir ilgisi olabileceğine dair şüpheleri var, Christopher ona adını veriyor.

"Arkadaşın Thomas'ın onun kadar yanıldığından emin değilim. düşündüm," dedi Magnus. Bakımlı bir parmakla belirli bir rün üzerine bastırdı. Hafif bir *tıklama* ile kutu uzadı ve kendisini yeni, tanıdık bir şekle soktu.

Bu *bir* stel, dedi Christopher hayretle, bakmak için eğilerek.

Magnus, "Kesinlikle bir tanesine göre modellenmiştir," dedi. "Ve bunun Gölge Avcısı işi olduğunu söyleyebilirim, ama... tüm sihrin bir tür ittifakı vardır. Nefilim'in araçları melekseldir. *Adamas'ın* kendisi yüksek meleksel bir ittifaka sahipken, iblislerin krallıklarından gelen nesneler doğaları gereği iblislerdir. Bu" -elindeki nesneye başını salladı- "şeytani. Ve rünler Gri Kitap'ın rünlerine benziyor, ama değiştirilmişler. Değişti. Şeytani bir komut dosyasında işlendi. İstersen şeytani bir demotik." Kaşlarını çattı. "Tamam, kimse bu şakayı anlamadı. Başınızın üstünde, sanırım. Mesele şu ki, bu şeytani bir eser."

"Tekrar inceleyebilir miyim?" diye sordu Christopher.

Magnus onu verdi, gözlerinde bir endişe parıltısı belirdi. "Sadece dikkatli ol. Kesinlikle oyuncak değil."

"Bir Demir Kızkardeş bunu başaramaz mıydı?" diye sordu Matthew. "Adamant Citadel'deki kruvasan üzerinde biraz sertleşti ve kötü nesneler üretmeye mi başladı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Lucie. "Demir Kızkardeşler işlerini *çok* ciddiye alıyorlar ve yapmasalar bile Adamant Kalesi'nde şeytani nesneler yapamazsınız. Koğuşlar izin vermez. Eskiden Demir Kız Kardeş olmak isterdim," diye ekledi, herkes ona şaşkınlıkla bakarken, "İzlanda'nın ne kadar soğuk olduğunu öğrenene kadar. Br."

"Bir başkası bir stel alıp ittifakını bozmuş olabilir mi?" James sordu. "Şeytani mi yaptı?"

"Hayır," dedi Magnus. "Asla gerçek bir stel değildi. Şimdi gördüğünüz gibi yapıldı, bundan eminim. Lilian Highsmith'in olması pek olası değil. Katılıyorum - bu nesne bu cinayetleri işleyen kişiye ait."

"Bir iblis *adamas'ı şekillendirebilir* mi?" dedi James. "Bir iblisin bu cinayetlerle bir şekilde bağlantılı olduğuna inanıyoruz. Belki de cinayetleri *işlediğinden* değil, onun – iradesinin – bir şekilde işin içinde olduğundan."

Hangi iblis olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Magnus, tepsiden bir bisküvi seçerek gelişigüzel bir şekilde sordu.

James grubun geri kalanıyla hızlıca bakıştı. Matthew omuz silkti ve hepsi adına konuşarak başını salladı: James'in anlatacağı sır buydu.

"Belial," dedi James. "Her nasılsa, yarasından sonra bile bana rüyalarda geri dönmek için yeterince güç kazanmış gibi görünüyor. Görünen o ki... cinayetler hakkında vizyonlar görüyorum. Bunların gerçekleştiğini görüyorum. Neredeyse öldüren benmişim gibi hissediyorum."

“Sanki senmişsin gibi *hissediyorsun* …?” Magnus kedisinin gözlerini kıstı. "Ayrıntı yapmak ister misin?"

Cordelia hararetle, "James kesinlikle cinayetleri işlemiyor," dedi. "Sence bunu düşünmeyecek kadar aptal mıyız? Onu test ettik - o masum."

"Beni bir yatağa bağladılar," dedi James, bir parça lokum inceleyerek.

"Alımlı." Magnus sahte bir alarmla elini salladı. "Bana bu kısım hakkında başka bir şey söylemene gerek yok."

James, "Bu vizyonlara neden olan benim Belial ile olan bağlantım olmalı," dedi. “Onlara sahip olmam için başka bir sebep yok. Geçmişte, onun krallığındayken yaşadıklarım gibiler. Büyükbabam bir şekilde işin içinde olmalı.”

"Onun dünyasını tekrar gördün mü?" Magnus sessizce sordu. "Onun alanı mı?"

"Pek değil." James tereddüt etti. "Bir keresinde -düğümden bir gece önce- gölgeye düştüm ama krallık Cordelia'yla benim yok ettiğimiz krallığa benzemiyordu." Ona baktı. "Daha önce gördüğüm bir yer değildi. Kocaman, boş bir fundalık vardı ve bunun ötesinde -harabeler- kule ve kanal kalıntıları. Kapısı olan karanlık bir kale vardı..."

Magnus öne oturdu, gözleri parlıyordu. "Edom. Gördüğün krallık Edom.”

"Edom?" Matthew ensesini ovuşturdu. "İsim tanıdık geldi. Muhtemelen büyük ölçüde uyuduğum bir ders.”

“ 'Çölün vahşi hayvanları adanın vahşi hayvanlarıyla da karşılaşacak ve iblisler birbirlerine haykıracaklar; Lilith de oraya gelecek ve kendine bir dinlenme yeri bulacak," dedi Cordelia, düğününden önceki gece Hell Ruelle'deki partiyi hatırlayarak. "Lilith tarafından yönetilen bir iblis dünyası."

"Doğru," dedi Magnus. "Ondan atıldığına, ele geçirildiğine dair söylentiler duydum - ama kim tarafından değil. Görünüşe göre Belial olabilir."

"Demek Belial'in yeni bir krallığı var," dedi Christopher. "Bu onu daha güçlü yapıyor olabilir mi? Bizim dünyamızda yürüyebilecek mi?”

“Kardeşlerinin aksine, Belial hangi diyarı kontrol ederse etsin Dünya üzerinde yürüyemez. Her zaman atlatmaya çalıştığı lanet bu.”

"Ya sıradan varlıklara veya Aşağı Dünyalılara sahipse?" dedi Matthew. “Onları araç olarak mı kullanıyorsunuz?”

"Belial kadar güçlü bir iblis insan vücuduna sahip olamaz - bir vampirin ya da bir perinin vücuduna bile. Ayakkabı kutusuna ateş yakmak gibi olurdu. Sahip olduğu böyle bir güç, kelimenin tam anlamıyla bedeni parçalara ayırır.”

"Ama ceset parçalanmadan önce bir cinayet işleyecek kadar uzun süre birine sahip olamaz mı?" diye sordu Lucie.

Cordelia, "O zaman iki ceset buluruz," dedi. "Cinayet kurbanı *ve* Belial'ın sahip olduğu ceset."

Christopher, "Lilian Highsmith'in ölürken ne dediğini hatırla," dedi. "Tomas bize söyledi. Ona kimin saldırdığını sordu ve o en parlak döneminde birinin öldüğünü ve karısının ağladığını söyledi..."

"Ceset bulundurmak mı? Magnus, "Bunlar canlı bedenlerden bile daha hızlı parçalanırdı" dedi. "Mantıklı değil."

Christopher somurtkan görünüyordu. "Thomas çılgına dönmüş olabileceğini söyledi."

"Belki," dedi James düşünceli bir şekilde. "Elias da katilini tanıyor gibiydi ve onun çılgına döndüğünü sanmıyorum. Yeterince aklı başında görünüyordu, bu da onun bir Gölge Avcısı olduğu fikrini destekliyor."

"Kendisine yardım etmesi için bir iblis çağıran bir Gölge Avcısı mı? Belki de Belial?" Lucie'yi önerdi.

"Hiç kimse bir Cehennem Prensi *çağırıp onu kontrol edemez."* Magnus omuz silkti. "Mesele şu ki - milyonlarca olası teori var. Ve her gece ve şafak, onlarla birlikte başka bir ölüm olasılığını getirir." Ellerini yüzünü yıkadı. Belki de gücünü kullanma zamanın gelmiştir James, dedi. "Sadece korkmak ve ondan kaçınmak için değil."

James'in yüzü bembeyaz oldu. Cordelia, gücüyle Belial'in krallığını nasıl paramparça ettiğini, dünyayı nasıl tersine çevirdiğini, kayaları, tepeleri ve ağaçları nasıl parçaladığını düşündü. "O kullandı" dedi. "Kontrol etmek kolay değil - gerçi onun adına konuşmamalıyım. James?"

Sanırım ne demek istediğine bağlı, dedi James. "Nasıl kullan?"

Magnus sandalyesinden kalktı ve üzerinde bir dizi şişe ve sürahi bulunan yaldızlı bir arabaya gitti ve bir şişe derin altın ispirto seçti. "Biraz limanda bana katılmak isteyen var mı?"

Matthew cebinden boş matarasını çıkardı ve uzattı. Elindeki bandaj lamba ışığında bembeyaz parlıyor gibiydi. "Eğer sakıncası yoksa, bir takviye kullanabilirim."

Magnus ona pahalı limanın cep şişelerine ait olmadığını söyleyen bir bakış attı ama o kabul etti. Kendine bir ölçü doldurdu ve tekrar oturdu, gül altın rengi sıvı bardağı sol elinin parmakları arasında dengedeydi. "Gölgelerin yollarını biliyorsun, James. Belial size yeni Edom krallığını *gösterdi* mi, yoksa bir şekilde oraya girmeye mi çalıştınız? Hatırlıyor musun?"

"Bilinçli olarak değil," dedi James. "Ben - o zaman üzgündüm." *Daisy'ye bir söz verdim ve bu sözü tutacağım. Doğru şeyi yapmamı engellemek istiyorsan düğünümden önceki geceden biraz daha erken kampanyaya başlamalıydın* .

Matthew, "Onun kendi iradesinin gölge alemine girmesini öneriyorsan, bunu en son yaptığında Enstitü balo salonunu neredeyse yok ediyordu," dedi.

Christopher üzüntüyle, "Ve neredeyse onu bir okla vuruyordum," dedi.

"Elbette bunu bir daha yapmaktan kaçınabilirsin, ee, sen hangisisin? Cecily'nin oğlu mu? James'e ok atmamaya çalış," dedi Magnus. "Bak, balo salonundan gölge alemine girdiğinde ortadan kayboldu mu yoksa bedeni hala bu dünyada mıydı?"

Buna cevap verebilirim, dedi James. "Öncekiydi. Ben Kayboldum."

"Ama daha önce, sen Edom'u hayal ettiğinde," dedi Magnus. "Gerçekten oraya gittin mi?"

"Hayır," dedi Matthew. "Odada bizimle kaldı. Oldukça mevcut."

Magnus, "Bunu Jem'le konuştum," dedi. "Seyahatlerinin çoğu, tabiri caizse James, bir rüya aleminde gerçekleşti. Sadece kendinizi fiziksel olarak Belial tarafından kontrol edilen bir boyuta çıkardığınızda, Belial size zarar verebilecek bir konumda olmuştur. Pis, küçük bir şekilde seni gözetliyor - ben hemen onu gözetle diyorum. Rüyalarda."

"Rüya büyüsü," dedi Christopher memnun bir şekilde. "Sana o tek kişilik romantizm kitaplarının yardımcı olacağını söylemiştim."

Magnus, "Edom'u bir kez rüyanda gördün," dedi. "Tekrar görebilirsin."

"Ama Edom'u görmenin önemi nedir?" dedi Cordelia. "Bize ne anlatacak?"

Magnus, "Belial gerçekten orada mı?" dedi. "Planlarının ne olduğunu bile. Ordu mu kuruyor? Saklayıp yaralarını yalamak mı? Hangi şeytanlar onu takip ediyor? Onun güvenlik açıkları nelerdir? Bunu düşmanın kampında casusluk yapmak olarak düşün."

James başını salladı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, antrenmanlarda Jem'le ya da kazara" dedi. "Nasıl olduğunu tam olarak bileceğimden emin değilim."

Magnus, "Neyse ki, rüya sihrinde uzmanım," dedi. "Sana eşlik edeceğim - kendim yapardım ama senin gücün bende değil. Seninle geçebilirim ama kapıyı açamam."

Cordelia bir huzursuzluk hissetti. Magnus gerçekçi bir şekilde konuştu, ama Belphegor'un diyarında onlarla birlikte olmamıştı, oraya ve oraya korkunç bir yolculuk yapmamıştı. "James bunu yapacaksa, Cortana çizilirken onunla birlikte odada kalmak isterim" dedi. "Belial'ın veya başka bir nahoş kişinin dikkatini bir şekilde yakalarsak diye."

"Ah, gerçekten," dedi Magnus. "Kişi çok dikkatli olamaz ve Belial, Cortana'dan başka pek az korktuğu gibi korkar." Portunu döndürerek camın kenarlarını kaplamasını izledi. "Büyük güçler, baş melekler ve Cehennem Prensleri, kendi satranç oyunlarını oynuyorlar. Kendi ittifakları ve düşmanlıkları var. Azazel ve Asmodeus, Belial ve Leviathan gibi birlikte çalıştılar, Belphegor ise kardeşlerinden nefret ediyor. Ancak yeni bir gücün ortaya çıkması durumunda tüm bunlar değişebilir." Omuz silkti. "Ölümlüler oyunun, stratejinin veya hedeflerin daha büyük hareketlerini göremezler. Ancak bu, birinin tahtada piyon olması gerektiği anlamına gelmez."

"Şah mat," dedi Cordelia.

Magnus ona doğru bir göz kırptı. "Doğru," dedi ayağa kalkarken. "Ne yazık ki, senden ayrılmak zorundayım, ya da en azından beni bırakman için seni cesaretlendiriyorum. Hypatia döndüğünde ben burada olmalıyım ve siz de orada bulunmamalısınız. Seni içeri almamdan hoşlanmayacak karavan." O gülümsedi. "Bir hanımefendinin kişisel alanına saygı duymak her zaman daha iyidir. James, Cordelia, sizinle gece yarısı Curzon Caddesi'nde buluşuruz. Şimdi hepiniz gidin - artık alışveriş yapmak, oyalanmak veya sinsi sinsi dolaşmak yok. Gölge Pazarı tehlikeli bir yer, özellikle ayın doğuşundan sonra."

20

E KALİTELİ İMPARATOR _

Kahraman yüreklerin bir eşit öfkesi,
Zaman ve kader tarafından zayıf, ama iradede güçlü
Çabalamak, aramak, bulmak ve boyun eğmemek.

—Alfred, Lord Tennyson, “Ulysses”

ulaştıklarında , Matthew yeniden doldurulmuş matarasını ceketinin içinden çıkarmış ve durmadan içiyordu. Arabaya binerken tökezledi ve James'in yardım teklifini reddetti, kadife koltuğa çökmeden ve heyecan verici bir “I Could Love You in a Steam Heat Flat” korosunu kesmeden önce elini savurdu.

Cordelia ve Lucie kendi arabalarına binmeden önce endişeli bir bakış attılar. Balios, ince toz halindeki karın arasından yola çıktı ve Pazar'dan uzaklaştı. Pencerelerin dışında, Londra bir kış fantazisine dönüşmüştü, şişman kar taneleri çıplak ağaç dallarına güzelce yerleşiyor ve gaz lambalarının yaydığı ışıkta dans ediyordu. Aziz Kurtarıcı Kilisesi'nin pencerelerinde mumlar titreşiyordu ve uzaktaki trenlerin vızıltısı boğuk ve neredeyse hoştu.

Bundan *nefret ediyorum* , diye patladı Lucie, parmaklarını nemli eldivenlerinin içinde oynatarak. "James'in gölge alemine girmesi fikrinden nefret ediyorum. Biliyorum - Magnus sorun olmadığını söylerse, öyle olacağına eminim ama bundan nefret ediyorum."

Ben de ondan nefret ediyorum, dedi Cordelia. "Ama Luce, yanında olacağım -olabildiğim kadar-"

"Biliyorum. Ama bu korkunç görünüyor ve bundan nefret ediyorum—Matthew'den—”

"Acınası?" dedi Cordelia, kardaki kırık şişeyi düşünmemeye çalışarak.

Lucie dudağını ısırarak ona baktı. "Biliyorum, hiçbirimiz bundan bahsetmiyoruz. Yapamayız. Christopher ve Thomas'ın bunun ne kadar farkında olduklarını bile bilmiyorum. Ama o yıllardır böyle. Çok mutsuz olmalı. Ama nedenini bilmiyorum. Hepimiz onu seviyoruz ve James onu çok seviyor. Biz daha gençken - James'in bu gömleği vardı, sıradan bir gömlek, bilirsiniz ve annem büyüdüğü için onu fırlattı ve çok öfkelendi ve çöpten almaya gitti. Matthew ondan *parabatai olmasını istediğinde giydiği gömlekti* . Ondan kurtulamayacaktı.”

Cordelia tereddüt etti. "Bazen" dedi, "başkalarının seni sevmesi yetmez. Matthew'un kendini pek sevdiğini sanmıyorum."

Lucie'nin gözleri büyüdü. “Onda sevemeyeceği ne var?” dedi, öyle bir içtenlikle Cordelia'nın kalbini sızlattı. Matthew'u arkadaşlarına sırrını söylemesi için ikna etmeye çalışacaktı, diye düşündü. Onu öyle sevdiler. Onu asla korktuğu gibi yargılamazlardı.

İki vagon, bir demiryolu viyadükünün altında ve Gürcü sıra evleriyle çevrili bir avluya doğru dar bir arka sokaktan gürültülü bir şekilde takırdadı. Bir soyma işareti, Nelson Meydanı

olduğunu ilan etti. Balios yüksek sesle kişneyip ayağa kalktığında, tekerlekler çakıl ve buz üzerinde çatırdayarak bir köşeyi keserlerdi.

Kızların arabası o kadar aniden durdu ki Cordelia ve Lucie neredeyse koltuklarından düşecekti. Kapı yırtılarak açıldı ve pençeli bir el içeri uzanarak Lucie'yi çığlık çığlığa gecenin içine fırlattı.

Cordelia, Cortana'yı kınından çıkardı ve kendini karanlığa fırlattı, çizmeleri karda çatırdadı, etekleri uçuştu. Dışarıda, sıra evlerin boş yüzleri, kenarları birkaç yapraksız çınarla çevrili, dağınık ve harap bir bahçeyi çevreliyordu. Etrafında bir düzine küçük iblis koşuşturuyor, ayaklarını yere vurup homurdanan Balios'u korkutuyordu. Düştüğü yer karla kaplı olan Lucie, çoktan kendini onlardan kurtarmıştı. Şapkası gitmişti ve baltasını sallayarak başı açık ve öfkeli duruyordu.

Cordelia elinde Cortana, etrafına bakındı. Kılıç mükemmel bir şekilde oturdu, her türlü yanlışlık duygusu ortadan kalktı. Onu kullanmanın, onunla bir olmanın haklılığıyla mırıldandı. Oğlanların biraz uzaktaki arabalarından çoktan döküldüğünü gördü; karanlıkta parlak gölgelerdi, Christopher parlayan bir melek kılıcıyla, Matthew elinde parıldayan *chalikarlarla* . Düzinelerce küçük, gri tenli, trol iblis Nelson Meydanı'nda çılgın şeyler gibi hücum ediyor, arabaların üzerine atlıyor, birbirlerine kartopu fırlatıyordu.

“Hauras iblisleri!” sıkıntı ve öfkeyi karıştıran bir ifade takınan James'i aradı. Hauras iblisleri zararlıydı. Bazen sahtekar iblisler olarak adlandırılırlar, hızlı ve çirkinlerdi - pullu ve boynuzlu, korkunç pençeleri vardı - ama sadece küçük kurtlar büyüklüğündeydiler.

James bir bıçağı bıraktı. Cordelia onun daha önce atış yaptığını görmüştü ama bunda ne kadar iyi olduğunu neredeyse unutmuştu. Bıçak elinden gümüş bir ölüm gibi uçtu ve bir Hauras iblisinin kafasını gövdesinden ayırdı. Ichor sıçradı ve iblisin iki yarısı hiçliğe üfledi; diğer sahtekar iblisler çığlık atıp güldüler.

"Ooo! *zararlılar!* Lucie, yaratıklardan ikisi olarak öfkeyle bağırdı kadife rozetleri yırtarak eteklerine takıldı. Silahını sallayacak yer bulamayınca baltasının sapıyla onlara vurmaya başladı. Cordelia, geceye karşı parlak altın bir ateş hattı olan Cortana ile dilimlenmişti. Bir iblisin küle dönüştüğünü gördü; diğeri ise ciyaklayarak Lucie'nin eteklerini serbest bıraktı ve meydanın ortasına fırladı, burada Gölge Avcıları'nı tökezleyip dengesini bozmaya çalışırken diğer serserilere katıldı - ciğerlerine atlayıp keskin küçük pençeleriyle dürterek, bir yandan da kahkahalar atarak ve kıkırdayarak.

Biri, fırlatmaya bile tenezzül etmeyen, iki eliyle boğazına bir *çakal sıkıştıran Matta'ya sıçradı.* İblis buruştu, guruldadı ve ortadan kayboldu. Arkadan bir başkası geldi; Matthew döndü - tökezledi ve kaydı. Aşağı indi, buzlu zemine sertçe çarptı.

Cordelia ona doğru koşmaya başladı ama James çoktan *parabataisini* ayağa kaldırmış oradaydı. Matthew, kemerinden bir melek kılıcı çekmeden önce, Matthew'un beyaz yüzüne bir bakış attı: alevler saçtı, parlaklığı Cordelia'nın görüş alanında bir çizgi çizdi. Christopher'ın bıçağıyla, James'in de uzun bir bıçakla etrafta yattığını görebiliyordu. Gece çığlıklar ve tıslamalarla doluydu, ayakları karlı zeminde pis kokulu bir buz ve iksir karışımına dönüşüyordu.

Lucie çığlık atana kadar her şey neredeyse aptalca görünüyordu - Hauralar gülünç görünen yaratıklardı. Cordelia hızla döndü ve ona doğru koştu, ancak aralarındaki zeminin, buz ve pisliğin patladığını gördü. Uzun, kaygan ve pullu bir şey fırladı, toprak parçalarını etrafa saçtı.

Bir Naga iblisi. Cordelia bunların resimlerini Hindistan'da görmüştü. Bu, uzun bir yılanın gövdesine ve sarı, sivri dişlerle kaplı geniş bir ağızla bölünmüş düz, ok şeklinde bir kafaya sahipti. Gözleri siyah dairelerdi.

Cordelia, James'in boğuk bir sesle bağırdığını duydu: Hauras iblislerinden oluşan bir duvarın arkasında sıkışıp kalmış çocukları görmek için dönüp baktı. Naga tısladı, kıvrıldı ve tam zamanında yana sıçrayan, el baltası havada uçuşan Lucie'ye doğru atıldı; bir seraph kılıcı aradı—

Cordelia'nın koluna bir enerji darbesi çarptı; tüm dünya erimiş altına dönüşmüş gibi görünürken ileri sıçradı. Her şey yavaş ve hareketsiz geçmişti - sadece o bir şimşek gibi, bir altın yağmuru gibi çarpıyordu. Cortana, geceye karşı ateşli bir kavis tanımladı; bıçak yan tarafına saplanırken Naga kıvrandı. Ichor uçtu ama Cordelia yanma ya da acı hissetmedi: artık havanın soğuğu bile hissetmiyordu. Naga uluyarak arkasından kaymak için yere düşerken, yalnızca vahşi bir zafer hissetti.

Üzerinde yükselirken döndü, düz kafası bir kobranınki gibi yayıldı. Bir ileri bir geri sallandı, sonra bir ateşten yükselen kıvılcımlardan daha hızlı bir şekilde başını ona doğru çevirdi. Ama Cordelia daha da hızlıydı: testere dişli ağzını açarken döndü ve bıçağını yukarıya doğru saplayarak ağzının çatısını delip geçti. Geri çekildi, iksir püskürttü: Karda kaymak için döndü, ama Cordelia onu kovaladı. Sürüklenen iblisin arkasından ateş etti, ayaklarının altındaki zemin bulanıklaştı. Yanına çekti, ıhlamurla ıslanmış kılıcı kaldırdı ve pulları ve kemiği kesip Naga'nın vücudunu ikiye bölen son bir temiz süpürmeyle aşağı indirdi.

Vücuttan bir buhar fışkırdı. Başı ve kuyruğu seğirdi, ardından yere süzülen ıslak, kokuşmuş bir pislik içinde dağıldı. Cordelia nefes nefese kılıcı indirdi; Nelson Meydanı'nı yalnızca birkaç saniye gibi gelen bir sürede geçmişti ve diğerlerinden oldukça uzaktaydı. Onları görebiliyordu—gölgeler, Hauras iblisleri yığınına karşı itiliyordu. James diğerlerinden ayrıldı ve tiz bir çığlık havayı ikiye bölerken ona doğru eğildi.

Cordelia baktı. Ne bir insan sesiydi, ne de bunu yapan bir insan. Daha büyük Hauras iblislerinden biri birkaç metre ötede durmuş gri-beyaz gözleriyle ona bakıyordu.

"Paladin!" Hauras iblisi hırıldadı. *"Paladin! Dokunmaya cesaret edemeyiz!"*

Cordelia baktı. İblis onun Smith Wayland'in bir şövalyesi olduğunu nasıl bilebilirdi? Onu görünmez bir şekilde işaretlemiş miydi?

Diğer Hauras iblislerinden bir çığlık yükseldi. Dağılmaya başladılar. Cordelia, arkadaşlarının şaşkınlık çığlıklarını duyabiliyordu; James alçak bir çitin üzerinden atlayarak doğruca ona yöneldi.

"Paladin." Hauras iblisi boğumlu ellerini Cordelia'ya doğru uzattı. Sesi sızlanan bir nitelik kazanmıştı. *"Affetmek. efendine söyle. Bilmiyorduk."*

İblis titrek bir yay ile döndü ve kaçtı, sinsi sinsi geri çekilmede arkadaşlarına katıldı. Birkaç metre ötede, Matthew, Lucie ve Christopher, saldırganları gözden kaybolurken şaşkınlıkla etrafa bakıyorlardı. Cordelia, James yanında olmadan önce kılıcını kınına sokacak zamanı bile bulamamıştı. Açıklama yapmak için ağzını açmaya başladı, ama adam ona bakıyordu - elbisesinin ön tarafında, kolunda aşağı yukarı aşağı inen korkunç iksir yanıklarına. Boğuk bir sesle, "Cordelia-" dedi.

Onu sıkıca kucaklarken yakaladığı anda nefesi kesildi. Soğuk geceye rağmen gömleği terden ıslanmıştı. Onu saran kolları güçlü ve sağlamdı; kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu. Yanağını onunkine dayadı, adını söyleyerek *Daisy, Daisy, Daisy.*

"İyiyim," dedi hızlıca. "Elbiseme bulaştı, hepsi bu, ama ben tamamen iyiyim, James..."

Gitmesine izin verdi, neredeyse utanmış görünüyordu. "O Naga iblisinin sana saldırmak için arkasını döndüğünü gördüm," dedi alçak sesle. "Düşündüm-"

"Ne hakkındaydı?" dedi, Lucie ile yeni gelen Christopher. "Hauras iblisinin Cordelia'ya bağırdığını gördüm ve sonra sanki şeytan peşlerindeymiş gibi koşarak kaçtılar."

"Ben—hiçbir fikrim yok," dedi Cordelia. "Sanırım Cortana'ydı. Hauras iblisi bundan çok korkmuş görünüyordu."

"Belki de Cortana'nın Belial'i yaraladığı haberi yayıldı." dedi Lucie, gözleri *Güzel Cordelia* üzerinde çalışırkenki gibi parlayarak . "Kılıcınızın itibarı sizden önce geliyor!"

Düşünceler içinde kaybolmuş gibi, meydana geri dönerlerken sadece James hiçbir şey söylemedi. Matthew, atların sinirlerini yatıştırmak için arabalara dönmüştü. Cordelia'nın bakışlarını üzerinde hissedebiliyormuş gibi döndü ve ona baktı, yeşil gözleri koyuydu. Höyükte söylediğinden daha fazlasını görüp görmediğini merak etmekten kendini alamadı, ama hayır: Elbette Wayland'ı görmüş olamazdı, Cordelia daha önce diz çökerken demircinin "paladin" kelimesini söylediğini duymuş olamazdı. o.

Ama Cordelia'nın düşünebildiği tek şey buydu. Şaşkınlığının kenarlarında vahşi bir sevinç yukarı doğru fışkırmaya başlamıştı. *Sen büyük bir savaşçının ruhuna sahipsin,* demişti Demirci Wayland. O artık bir şövalyeydi, efsanevi bir kahramanın şampiyonuydu ve iblisler bile dikkat çekiyordu. Aniden bu serserilerin dedikoducu türden olduğunu umdu. Bu sözün iblisler arasında ta Belial'e kadar ulaşacağını ve Cordelia ile kılıcının Cehennem Prensi ile tüm arkadaşlarının arasında durup onları ölümüne savunacağını anlayacağını umuyordu.

pithosları incelemek için oradaki laboratuvarı kullanmak istediğinden Christopher'ın Daisy ve James'le eve gitmesine karar verilmişti . Lucie, ona çok yakışan Matthew ile gidecekti. James soru sorma eğilimindeydi. Ancak Matthew yapmadı.

Lucie, Nelson Meydanı'ndan çıkarken Matthew'un arabasına yerleşti, Matthew sürekli olarak Londra'daki trafiğin yeterince kötü olduğundan ve iblislerin mükemmel insanların araçlarına sıçramadığından şikayet etti. Lucie onun sadece duygularını dışa vurduğunu biliyordu ve bir cevap beklemiyordu, bu yüzden bir cevap vermedi, ona sadece sevgiyle baktı. Sarı saçları dağılmıştı kavga, ceketi yırtıldı. Biraz dağılmış olsa da romantik bir kahraman rolüne bakıyordu.

Araba bir köşeyi dönerken sendeledi ve Lucie, o düşüncelere dalmışken Matthew'un yüzünü ellerinin arasına aldığını fark etti. Bu rahatsız *ediciydi* ve ruh halinin olağan aralığı içinde değildi.

"Matthew, sen iyi misin?" diye sordu.

"Yağmur gibi," dedi Matthew ikna edici olmayan bir şekilde, sözleri elleriyle boğuktu.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Lucie hafifçe farklı bir yol deneyerek sordu.

"Bu nasıl bir şey," dedi Matthew yavaşça, "dünyada en çok sevdiğin kişiyi hak etmemiş olmak."

Lucie bir an sonra, "Ne kadar romansı bir yakınma," dedi. Bu dramatik ifadeden ne çıkarması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. James, Matta'nın en çok sevdiği kişi değil miydi? Neden birdenbire James'i hak etmediğine karar verdi? "Bana anlatmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Kesinlikle değil."

sana bir şey söylemem gerek ."

Matthew yukarı baktı. Gözleri biraz kırmızı olsa da kuruydu. "Ah, Raziel," dedi, "bu asla iyi bir şeye işaret etmez."

"Eve gitmiyorum," diye bilgilendirdi Lucie. "Orada durup tekrar gitmeyi planlamıştım ama şimdi vakit yok. Limehouse'a gitmem gerekiyor ve *sen* beni oraya götüreceksin."

"Kireçhane mi?" Matthew inanılmaz görünüyordu. Parmaklarını buklelerinin arasından geçirerek onları eskisinden daha da çılgınca öne çıkardı. "Lucie, lütfen bana o yelken bezi fabrikasına geri dönmeyeceğini söyle."

"Korkma. Hypatia Vex'in yeni sihir dükkanına gidiyorum. Orada Anna ve Ariadne ile buluşacağım, bu yüzden başıboş kalacağım için zahmet etmene gerek yok."

"Limehouse, Marylebone yolunda değil," dedi Matthew, ama hafifçe gülümsüyordu. "Melek adına, sen bir entrikacısın Luce. Bu planı ne zaman yaptın?"

"Ah, bazen." Lucie belli belirsiz işaret etti. Gerçek şu ki, Hypatia'yla ne zaman buluşacaklarından emin değildi, ta ki daha önce Şeytan Tavern'de Anna, elini okşama bahanesiyle ona talimatların olduğu katlanmış bir notu uzatana kadar. "Sanırım beni götürmene gerek yok *Math* , ama Limehouse'a tek başıma yürümeme izin verirsen ve öldürülürsem James sana *çok* kızacak."

Lucie bunu şaka amaçlı söylemişti ama Matthew'un yüzü düştü. "James zaten bana çok kızdı."

"Nedenmiş?"

Matthew başını koltuğa yaslayarak ona spekülatif bir bakış attı. "Bu sihir dükkanı işinin neyle ilgili olduğunu bana söyleyecek misin?"

Hayır, dedi Lucie hoş bir şekilde.

"O zaman sanırım ikimizin de sırları var." Matthew döndü ve sürücüye Limehouse'a gitmesini söylemek için camı açtı. Arabaya geri döndüğünde, gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "James'in sürekli Belial tarafından eziyet görmesi ve buna rağmen Belial'in *seninle hiç* ilgilenmiyormuş gibi görünmesi tuhaf değil mi Luce ?"

Kadın Haklarının Savunusu kitabını okuyup anladığına inanmıyorum . James erkek olduğu için James'le ilgileniyor ve ben kız olduğum için benimle ilgilenmiyor. Belial'ın bir kadındansa bir kaplumbağaya sahip olmayı tercih edeceğinden şüpheleniyorum."

"Bu durumda, daha adil cinsiyetin bir üyesi olduğun için kendini şanslı saymalısın."

Ama ben şanslı değilim, dedi Lucie, şakacı bir ses tonuyla. "James için Belial'ın dikkatinin bana odaklanmasını tercih ederim. her zaman bir şeyler için kendini suçlama eğilimindedir ve onu acı içinde görmekten nefret ediyorum.

Matthew ona yorgun bir şekilde gülümsedi. "Sen ve ağabeyin şanslısınız, Lucie. Charles, sahip olmak için benimle onun arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, çok iyi giyimli bir iblis olacağımdan korkuyorum."

Araba Thames nehrini geçiyordu ve dışarıdaki soğuk hava nehir suyunun kokusunu da beraberinde getiriyordu. Lucie, Cordelia'nın Mandikhor iblisini yaraladıktan sonra nehre düştüğünü hatırlamadan edemedi. Cordelia'nın hayatından korkan Lucie, ne yaptığını bile bilmeden, arkadaşını Thames'ten kurtarmak için nasıl hayaletler çağırmıştı. Sonradan kendisini kaplayan korkunç zayıflığı, Jesse'nin kollarında bilincini kaybetmeden önce görüşünün nasıl karardığını hatırladı. Malcolm'un sözleri ona davetsiz geldi. *Necromancy çok ağır bir bedel taşır.*

Lucie pencereden uzağa baktı. O gece Tower Bridge'in altında Cordelia'yı gerçekten neyin kurtardığını hâlâ hiçbir arkadaşına söylememişti. Görünüşe göre Matthew haklıydı - belki de çok fazla sır saklıyordu. James ve Matthew *parabatai idi* ve Cordelia ve Lucie de *parabatai olacaktı* . Yine de Lucie'ye hiçbiri birbirine karşı dürüst değilmiş gibi geldi. Matthew'un "hak etmemekle" kastettiği bu muydu?

Curzon Sokağı'na döndüklerinde Cordelia'nın coşkulu ruh hali solmuştu. Christopher ve James arabada sürekli bir konuşma akışına devam etseler de, aklının ilerideki geceyle ilgili düşüncelere ve James'ten sorulan şeyin tehlikesine kaymasına izin vermekten kendini alamadı.

Evin pencereleri karanlıktı; Effie çoktan yatmış olmalı. Soğuk ve bitkin bir halde koridora girdiklerinde Cordelia'nın elleri kaydı ve ceketinin düğmelerini aradı. "İşte," dedi James, "bunu yapmama izin ver."

Ona doğru eğildiğinde, kadın onu içine çekmesine izin verdi: sıcaklık, ıslak yün kokusu, biraz tuz, kolonyanın solup giden tatlılığı. Boğazıyla buluştuğu yerde çenesinin kıvrımını, oradaki nabzının sabit atışını inceledi. Yanaklarının kızardığını hissetti. Daha önceki gece, o noktayı öpmüştü.

James ceketini omuzlarından kaydırdı ve nemli eşarbıyla birlikte kapının yanındaki rafa astı. "Eh, Magnus gece yarısına kadar buraya gelmeyecek," dedi hafifçe, "ve sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Çalışma odasında görüşürüz?"

Çeyrek saat sonra Cordelia -yeni bir elbise ve kuru terlikler içinde- bir elinde Cortana, diğerinde bir kitapla çalışma odasına girdi. James'i zaten kanepede, ızgarada yanan bir ateş ve oyun masasına basit bir yemek yerleştirilmiş halde buldu. Cortana'yı ocağa dayadı ve yemeği incelemeye geldi. James'in mutfağa baskın yaptığı belliydi - tahta bir tabağa dilimlenmiş peynir ve ekmekle birlikte elmalar, soğuk tavuk ve dumanı tüten iki bardak çay konmuştu.

Bu kadar evcil olduğunu bilmiyordum, dedi Cordelia, minnetle kanepeye çökerek. Dinlenme ve sıcaklık mutluluktu. Yanında taşıdığı kitabı sehpanın üzerine koydu ve bir elmaya uzandı. "Bu başka bir miras kalan gizli güç mü?"

"Hayır, sadece Mutlu Hırsızlara yiyecek sağlamanın sonucu. Enstitü'de mutfakta dolaşmaya alıştım. Ona yemesini hatırlatmazsanız Christopher açlıktan ölür ve Thomas o kadar büyük ki, tutsak bir kaplan gibi birkaç saatte bir beslenmesi gerekiyor." Bir parça ekmek kopardı. "Umarım Thomas, Alastair ile idare ediyordur."

"Alastair bir köşeye oturacak ve okuyacak. Cordelia, işler ters gittiğinde hep böyle yapar," dedi. " Anneme gerçekte ne olduğunu söylemediğim *için* kendimi çok kötü hissediyorum, ama bunun ne yararı olur? Dinlenmeye ve sakinleşmeye ihtiyacı var."

James, "Sır tutmak zordur," dedi. "Hem bunu yapanlar için gerçeği değil, onları saklayanları da bilir. Daisy..." Tereddüt etti. "Sana bir şey sormak istiyorum."

Adını bu şekilde söylediğinde, ona istediği her şeyi ve her şeyi vermek istedi. "Evet?"

"Bu gece Nelson Meydanı'nda Hauras iblisinin sana ne dediğini duydum. Cortana'yı daha önce birçok kez kullandınız. Hatta Belial'a karşı. Ama o zaman hiçbir iblis sana 'paladin' demedi."

Cordelia, içinde elma olan elini indirdi. Duymamış olmasını umuyordu. "Bu tam olarak bir soru değil."

"Hayır," dedi. "Ama nasıl savaştığını gördüm - Cortana ile her zaman inanılmazdın ama bu gece farklıydın. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor." Yüz ifadesini gizleyen Maske yoktu; açık ve netti. "Seninle ilgili bir şey değiştiyse, bana söylemene gerek yok. Ama yaparsan sevinirim."

Elmasını bir kenara koydu. "Şövalyenin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedi, "yalnızca tarih dersinden olsa da. Jonathan Gölge Avcısı zamanında, bir tanrı ya da melekle tanışmanın daha kolay olduğunu topladığımda, kişi gücünü ve asaletini artırmak için böyle bir varlığa bağlılık yemini edebilirdi. Hikaye böyle gider."

Cordelia, "Ve tüm hikayeler doğru," dedi. Ona Demirci Wayland ile görüşmesini, manzaraya gelen değişimi, demirhanenin çınlamasını, sözlerini, yemin ettiği yemini anlattı. James konuşurken onu dikkatle izledi.

"Rehin ne gibi bir etkisi olacağını bilmiyordum," diye bitirdi. "Ama—bu gece Naga iblisiyle savaşırken yaptığım şeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Sanki bronz-altın bir ışık üzerime indi, *içimdeydi* , damarlarımı yakıyor, bende savaşma isteği uyandırıyordu. Ve o iblisler benden kaçtı."

James gülümseyerek, "'Bronz, parlayan bir ateş ya da yükselen güneşin ışınları gibi etrafında parıldadı'," dedi. "Daha *çok* Achilles Güney Londra'ya gelmiş gibiydi."

Cordelia göğsünde küçük, sıcak bir kıvılcım hissetti. Tüm zafer için Bir şövalye olarak dövüşürken, diğerlerinden tuhaf bir boşlukla ayrılmış, garip bir şekilde görünmez hissetmişti. Ama James onu görmüştü. "Yine de" diye ekledi. "Bu çok büyük bir yemin, Daisy. Demirci Wayland gibi bir varlığa yemin etmek için - sizi her an arayabilir, herhangi bir tehlikeyle karşılaşmanızı isteyebilir."

"Bu gece yaptığın gibi mi? *Çağrılmak istiyorum* , James. Bunu hep istemişimdir."

"Kahraman olmak," dedi James ve tereddüt etti. "Cordelia, söyledin mi..."

Evin her yerinde bir tıkırtı yankılandı. Bir an sonra Effie ortaya çıktı, elinde bir gece şapkası ve kağıt maşası içinde öfkeli görünüyordu. Magnus'u mırıldanarak odaya götürdü. Mavi kadifeden pelerinli bir palto giymişti ve Effie'nin yanında her zamankinden daha uzun görünüyordu.

"Magnus Bane seni görmeye geldi," dedi Effie karanlık bir sesle, "ve söylemeliyim ki, bu hiç de benim için çalışacağıma inandırıldığım türden bir insan değil, hiç de değil."

Magnus sakince paltosunu çıkardı ve beklentiyle ona uzattı. "Bitmeyen takırtıyı" engellemek için başına sarılı bir pazenle tekrar uyumaya gitmek hakkında mırıldanarak uzaklaştı.

Magnus merakla James ve Cordelia'ya baktı. "Size hakaret eden bir asa bulundurur musunuz?"

"Bunu tercih ederim," dedi James ayağa kalkarak. Cordelia, tabancasını kemerine taktığını fark etti. Nelson Meydanı'nda olanlardan sonra belki bir daha onsuz yakalanmak istemiyordu. "Beni ayak parmaklarımda tutuyor."

"Çay ister misin?" Cordelia, Magnus'a sordu.

"Numara. Başlamalıyız. Hypatia beni geri bekliyor olacak." Magnus çalışma odasına baktı, gözleri pencerelerin üzerinde gezindi; parmaklarıyla bir kez işaret etti ve perdeler uçarak kapandı. "Sanırım bu oda herhangi bir oda kadar iyidir. Cordelia, kapıyı korur musun?"

Cordelia, Cortana'yı kapıdan çekerek kapıya yerleşti. onun kılıfı. Ateşin ışığında parladı ve bir an için elinin içinde titreyerek Naga ile dövüşürken sahip olduğu enerjinin aynısını hissetti - sanki bıçak ona fısıldıyormuş gibi. Onu kullanmasını istemek.

Magnus, James'i ateşin önünde durması için hareket ettirmişti. Cordelia, gözlerinin ne kadar tuhaf bir şekilde birbirine benzediğini daha önce hiç fark etmemişti: Magnus'un altın yeşili, yarık gözbebekleri ve James'in sarı altın rengi. Parmaklarını James'in şakaklarına bastırırken Magnus'un ellerinden bronz renkli, yumuşak sihir kıvılcımları döküldü.

"Şimdi," dedi. "Yoğunlaşmak."

G YARIŞI : 1899–1900

göre Grace'in gücü Gölge Avcıları üzerinde işe yaradı. James hariç tüm erkek Gölge Avcıları. Tatiana, Alicante'ye yaptığı geziden eve, yoldaki çukurları zar zor aşabilecek kadar unlu mamüllerle dolu bir araba ile döndü.

Alicante'deki dükkânın dışına ilk vardıklarında, "Sadece fırıncıya elindeki her şeyi vermesini söyle," diye çıkışmıştı Tatiana. Şimdi, araba ağır ağır Blackthorn Malikanesi'ne dönerken Grace'i taş gözlerle izledi. Muazzam bir lapa lapa meyveli turtayı ısırmak ve karton kutu yığınları Grace'in iki yanına tatsız bir şekilde çarparken sessizce sırıtmak arasında gidip geldi.

Eve döndüğünde annesi Grace'in boyunu büyüttü ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde yüzüne tokat attı.

Grace irkildi ve elini acıyan yanağına götürdü. Annesi, Paris ziyaretinden önce ona tokat atmamıştı.

"James Herondale, diğerleri gibi bir Gölge Avcısı," dedi Tatiana. "Sorun o değil." O baktı. "Sinirini güçlendir kızım. Sana bir şey öğretebileceksem, bırak sinirini sağlamlaştır. Dünya zor ve seni yok etmeye çalışacak. Şeylerin doğası budur."

Grace konuşamadan uzaklaştı ve Grace sessizce kendi kendine, yeniden yaz gelip Herondale'ler geri döndüğünde her şeyin farklı olacağına dair yemin etti. Daha çok deneyecekti.

Annesine karşı sessiz ve itaatkar olduğu uzun bir kıştan sonra yaz geldi, gerçek bir insan gibi hissetmek için sadece Jesse ile zamanları vardı. Jesse'nin bir hayalet olması artık tek taraflı olmasına rağmen, bir şekilde eğitime devam etmişlerdi.

Grace, istendiği gibi cesaretini topladı ve James'le buluşmayı planladı, ama onu ilk gördüğünde, kendisine sorulan şey karşısında hissettiği ani üzüntü için kendine lanet etti. James, ortaya çıktığı gibi, haşlanma ateşini yeni atlatmıştı - ama solgun ve narin görünmesine rağmen, enerji ve coşkuyla doluydu. Grace'i gördüğüne mutluydu - ona, hastalığında bakıcısı ve arkadaşı olan Cordelia Carstairs adındaki başka bir Gölge Avcısı hakkında her şeyi anlatmaktan mutluydu. Aslında Grace, James'in bu Bayan Carstairs hakkında bir dakika bile susmak istemediğini çabucak anladı.

"Peki?" Grace o öğleden sonra çalışma odasına geldiğinde annesi patladı.

Grace tereddüt etti. "James birine aşık oldu," dedi. "Geçen aylarda. Zaten aşıksa bana aşık olabileceğini sanmıyorum."

Tatyana, "İçinizde bir eksiklik varsa, o güç değil, irade eksikliğidir," diye alay etti. "Aşık olduğunu unutturabilir. İstediğin her şeyi hissettirebilir."

"Ama-" Grace, gücünün James'e sevdiği bu kızı unutturup unutturamayacağını söylemek istedi, böyle bir şey yapması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Ne de olsa James onun tek gerçek arkadaşıydı. Ailesi ve aynı zamanda bir hayalet olan Jesse dışında ve bu yüzden iki kat sayılmazdı. Ama hiçbir şey önermeye cesaret edemedi annesine göre. "Anne, benim gücüm onun üzerinde çalışmıyor. yemin ederim denedim. Diğerleriyle, Paris'te bana yaptırdığınız tüm testler -

etkisi anında oldu. Ve hiç çaba harcamadı. James için çok çabalamak bile hiçbir şeye yol açmadı."

Tatyana ona alaycı bir şekilde baktı. "Seni aptal kız. Birine aşık olduğu için gücünün onun üzerinde çalışmadığını düşünüyorsun. Ama bu aylarda kendim biraz araştırma yaptım ve aslında sorun Herondale'in kirli kanı olabilir."

"Ne?" dedi Grace tereddütle.

"Annesi bir büyücü," dedi Tatyana. "Görünüşe göre o, aynı zamanda bir Gölge Avcısı olan tek büyücü. Yani iki kat lanetlidir."

Bir an düşüncelere dalmış gibiydi. Grace sessiz kaldı.

Sonra Tatiana başını kaldırdı ve yeniden kızına odaklandı. "Burada bekle," dedi sertçe ve odadan çıkıp koridora çıktı. Grace, mahzenlere gideceğini zannetti, orada Grace'in gitmesi yasaktı. Jesse'yi görebilmek için güneşin bir an önce doğmasını ve batmasını dileyerek ateşin yanındaki sandalyelerden birine çöktü. Jesse yanındaysa annesi ona her zaman daha nazik davranırdı.

Tatiana heyecanla ellerini ovuşturarak yeniden ortaya çıktığında neredeyse hiç zaman geçmemiş gibiydi. Grace ayağa kalktı, dikkatli ol. Müşterilerimden biri, dedi Tatiana masanın etrafında dolaşırken, "sorununuza bir çözüm buldu."

"Patronlarınız mı?" dedi Grace.

"Evet," dedi Tatiana, "Bize Herondale üzerinde sizin başkaları üzerinde kullanabileceğinizden daha fazla güç verecek bir çözüm."

Cebinden bir bilezik çıkardı, şık gümüşten bir şerit. Bir anlığına Grace'in gözlerine mum ışığından bir parıltı yansıdı. Tatiana planını, hazırladığı hikayeyi açıklamaya devam etti. Grace, James'e bileziğin öz anne babasının eski bir yadigarı olduğunu söyleyecekti, dedi Tatiana ve Grace içinde o kadar derin bir acı hissetti ki, Emindi, yüzünde hiçbir şey ifade edilmedi. Tatiana bileziği çalışma odasında bir kutuya saklardı; Sıradaki Grace, James'i onun için bileziği geri alması için kandırmaktı. "İsteyerek elini onun üzerine koyduğu an," diyordu annesi, "kaybolacak, çünkü o kadar güçlü ki, ona dokunmak bile büyüsüne yenik düşüyor."

"Neden bileziği evden kendisi aldırsın?" dedi Grace şaşkınlıkla. "Ona hediye olarak teklif edersem kabul edeceğinden eminim."

Tatyana gülümsedi. "Grace, bana güvenmelisin. Şeyi alma serüveni bileziği kafasına takacaktır. Bunu umursayacak - çünkü seni seviyor elbette, ama aynı zamanda aklında taşıdığı hikaye yüzünden."

Grace direnmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Direnmenin hiçbir anlamı yoktu. Annesi, sahip olduğu tek şeydi; gidebileceği başka bir yer yoktu. James'e her şeyi itiraf etse, kendini kötü şöhretli vahşi ebeveynlerinin merhametine bıraksa bile, her şeyini kaybedecekti. Evi, adı, kardeşi. Ve annesinin gazabı onu tamamen yakacaktı.

Ve onu motive eden başka bir faktör daha vardı. Tatiana tüm yıl boyunca James Herondale'i büyüleme planının bir şekilde Jesse'yi eski haline getirme planının bir parçası olduğuna dair ipuçları bırakmıştı. Bunu açıkça söylemeyecekti ama Grace ikiyle ikiyi bir araya getiremeyecek kadar aptal değildi. Belki de annesi uğruna isteyerek yapacaklarının bir sınırı vardı. Ama Jesse'nin fiziksel bir formda, canlı ve güvende olması, Grace'in hayatını ölçülemez şekilde değiştirirdi. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı, böylece onu kurtarabilirdi.

21

H ELL ' S O W N RACK

"Yine dön, ey en tatlım, - yine dön, yanlış ve en uçuk:
Korkarım bu dövülme şeklin cehennemin kendi izi."
"Hayır, yokuş çıkmak için çok dik; hayır, maliyet sayımı için çok geç:
Bu yokuş aşağı yol kolaydır, ancak geri dönüş yoktur."

—Christina Gabriel Rossetti, "Amor Mundi"

Grace kıştan bıkmıştı, çocuk çizmelerini lekeleyen sulu su birikintilerine basmaktan, dışarı çıktığında ince vücuduna sızan, eteklerinin altından, eldivenlerinin parmaklarına ve en uç noktasına kadar yolunu bulan soğuktan bıkmıştı. ta ki bir daha asla ısınamayacakmış gibi görünene kadar.

Blackthorn Malikanesi'nin içinde büzüşerek başka kışlar geçirmişti. Ama bu kış gecelerinin çoğunu gizlice dışarı çıkarak geçirmişti. Bridgestock'lara iliklerine kadar soğumuş halde dönecekti, ancak yatak örtülerinin buz gibi soğuk olduğunu, yatağın ayakucundaki seramik sıcak su şişesinden çoktan kaybolmuş olan sıcaklığı bulmuştu.

Yine de bu gece Grace, bulunduğu yerden çok Bridgestocks'taki küçük odasında olmayı, belki Jesse'yi ziyaret etmeyi tercih ederdi - Konsolos'un odasına girmek için cesaretini toplayarak. soğuk bir kış rüzgarı paltosunu keserken ve gece baykuşları meydandaki ağaçların dallarında ötüşürken.

Bu saatte herkesin uyuyacağını düşünmüştü ama can sıkıcı bir şekilde sokak seviyesinin altındaki kuyu pencerelerinden ışık hala parlıyordu. Belki Henry Fairchild onları kazara bırakmıştı? Bunun bir olasılık olması için kesinlikle yeterince dalgındı. Donarak ölmek istemediği sürece, şansını denemesi gerekecekti.

Binanın yan tarafında, neredeyse hiç kimsenin kullanmadığı dar, nemli bir geçitle laboratuvara bağlanan fırın odasına giden merdivenlere doğru gizlice girdi. Uzun zaman önce Charles'tan çaldığı evin ana anahtarını getirmişti. Hâlâ Fransa'da olmasına sevindi, neyin peşinde olduğunu öğrenecek durumda değildi.

İçeri süzüldü ve ilerideki dar geçide dökülen zayıf ışığı takip ederek karanlıkta sürünerek ilerledi. Laboratuvar kapısı hafifçe aralanmıştı; aralıktan baktı ve odanın boş olduğunu gördü, Henry'nin çalışma alanı her zamanki gibi dağınıktı.

İçeri adım attı ve atladı. Köşede tahta bir tabureye tünemiş Christopher Lightwood, elinde tuhaf bir nesneyi çeviriyordu. *Bir köşede saklanarak ne yapıyor?* öfkeyle düşündü. Masada normal bir insan gibi oturamaz mıydı, onu düzgün bir şekilde gözetleyemez miydi?

Gülümseyerek yalan söylemek için ağzını açtı -Charles'ın bir işi vardı, Charles eski odasında bir şey bırakmıştı- Christopher dönüp ona göz kırptığında.

"Ey! Sensin," dedi Christopher her zamanki güneşli gülümsemesiyle. “Yine fareler olabileceğini düşündüm. Merhaba, Grace."

Sanki her gün mahzenlerde genç adamlarla karşılaşıyormuş gibi, "Çok geç oldu," dedi sohbet edercesine. "Fairchild'ler burada olduğunu biliyor mu?"

Ah, ben her zaman buradayım, dedi tuhaf nesneyi ışığa tutarak. Garip bir stele benziyordu. "Henry'nin bir sürü ekipmanı var ve onu kullanmama aldırmıyor."

"Ama... bana burada ne yaptığımı sormayacak mısın?" diye sordu Grace, çalışma masasına yaklaşarak.

"Neden bunu yapayım?" Christopher gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Charles'a bağlısın - kesinlikle burada olmaya hakkın var."

Boğazını temizledi. “Charles için bir sürpriz. Seni bana acımaya ve belirli bir malzemeyi bulmama yardım etmeye ikna edebilir miyim?”

Christopher tabureden kaydı. "Charles için bilimsel bir sürpriz üzerinde mi çalışıyorsun? Bilime bu kadar ilgi duyduğunu hiç düşünmemiştim.” Tuhaf stelini tezgahın üzerine bıraktı. "Laboratuvarda hızlı bir tur atmak ister misiniz? Londra'daki en donanımlı bilimsel atölye olduğunu söyleyebilirim.”

Grace şaşkına dönmüştü. Onu bu turu teklif etmeye zorlamamıştı; bunu kendi kendine uyduracaktı. Onu gevezelik eden bir yumruya indirebilirdi, diye düşündü, *arzuladığın her şeyde sana yardım etmek için öleceğim gibi şeyler söyleyerek,* hasretle gözlerini kıstı. Ancak Christopher, bardaklarını, tüplerini ve şişelerini gösterme şansına dürüstçe sevinirken, kendini geri tutuyor buldu.

Onu renkli maddelerle dolu minik kavanozların bulunduğu bir dizi rafa götürüp Rusya'da bir bilim adamının birkaç yıl önce icat ettiği bir kimyasal elementler tablosunu anlatmaya başladığında, gücü kullanmaktan gerçekten hoşlanmadığını düşündü. daha erken. Bunu kullanmak annesine bağlı hissetmesini sağladı. Annesinin hizmet ettiği karanlığa.

Christopher, küçük kavanozların içeriğini incelerken, ona sihir ve bilimin nasıl bir araya getirilerek tamamen yeni bir şey yaratılabileceğinden bahsetti. Pek takip etmedi ama çeşitli nesnelerin ve aletlerin amacı, Henry ile yaptığı deneyler, keşfettikleri şeyler hakkında konuşurken daha fazlasını öğrenmek isteyerek kendini şaşırttı.

Grace, geçen yaz iblis saldırıları sırasında onu piknikten eve bıraktığı zamanı hatırladı. O zaman, erkek hayranlarının sık sık yaptığı gibi, en ufak bir küçümseyici olmadan ya da Charles'ın her zaman olduğu gibi kendini beğenmişlik göstermeden ona bilim sevgisinden bahsetmişti. Christopher ona, bilime olan coşkusu yalnızca kendisininkine benzer olmakla kalmayıp şaşırtıcı olmayan bir eşiti gibi davrandı.

"İçeri girdiğimde ne üzerinde çalışıyordun?" Özenle etiketlenmiş numuneler ve malzemelerle dolu rafları ve kutuları gezerken gerçekten merak ederek sordu.

Christopher onu stele geri götürdü ve tasarımları daha yakından görebilmesi için ona bir büyüteç verdi. Çok tuhaflardı - tam olarak Gölge Avcıları'nın derisinde görmeye alışık olduğu rünler değildi, ama onlardan tamamen *farklı da sayılmazlardı* .

"Hiç de gerçek bir stel değil," dedi. “Ben ona *pithos* diyorum çünkü o da bir tür kutuya dönüşüyor. Malzemeyi eritmeyi deneyebilirim, gerçekten *adamas olup olmadığına bakabilirim* , ama sorun şu ki, bir kez erittiğinizde onu eski haline getiremezsiniz.”

"Sanırım hayır," dedi. "Ben halledebilir miyim?"

Onu ona geçirdi. Grace elinde ağırlığını hissetti, ne aradığından pek emin değildi. Sıradan bir Gölge Avcısı olsaydı, bir sürü stelle uğraşırdı ama Tatiana onun eğitimini veya eğitimini her zaman onaylamamıştı.

Christopher alışılmadık menekşe gözlerini kırptı. "Stele benzemesi hiçbir şey ifade etmez - özellikle de amacı bir nedenle gizlenmekse."

Kolunu uzat, dedi Grace düşüncesizce.

Christopher gömleğinin kolunu yukarı kaldırarak sol kolunun iç kısmındaki bir İşareti ortaya çıkardı. Zanaat, belki? Yoksa Teknik mi? "İstersen devam et" dedi. "Bir şey çizmek."

Küpün ucunu adamın derisine dokundurdu ve birden kendinden emin olamayarak tereddüt etti. Bir an için onu kullanmış olmayı diledi. onun üzerindeki güçler; ona verecekleri güvene şiddetle ihtiyacı vardı. Yavaşça ve beceriksizce, çoğu Gölge Avcısı'nın ilk çizmeyi öğrendiği *enkeli rününü çizdi. Melek gücü.*

İşi biter bitmez şaşkınlık içinde Christopher'ın kolundan kayboldu.

"Garip, değil mi?" Christopher kolunu inceledi; bunu zaten denediği belliydi. "Bir rün çizersin ve o kaybolur."

"Kolunda bu Yaratılış rünü var," dedi. "Çok mu seviyorsun?"

"Hayır gerçek değil-"

Grace küpü aldı *ve* ucuyla Christopher'ın kolundaki Yaratılış rününün izini sürdü. Onu ilgiyle izledi ve ardından Yaratılış rünü parıldayıp yok olurken biraz şaşırdı.

Christopher'ın kaşları saçlarına havalandı. "Ne ho," dedi memnun bir sesle. "Şimdi tekrar üzerime çizmeye çalış."

Ama Grace'in aklından geçen bu değildi. Deneysel olarak, *pithos'un* ucuna kendi bileğine dokundu - sadece Yaratılış runesinin orada ortaya çıktığını, teninin üzerinde keskin ve siyah olduğunu görmek için.

Vay canına, dedi Christopher. "Yani rünleri bir kişiden diğerine taşıyabilir mi? Acaba amacı bu mu, yoksa güçlerinden biri mi?"

O kadar şaşırmışa benzemiyorsun, dedi Grace.

"Aksine. Gölge Avcıları arasında bir rün aktarmayı hiç duymadım—"

"Hayır, demek istediğim..." Grace hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. "Sadece üzerime rün koyduğumu gördüğüne şaşırmadığını söylemek istedim."

"Neden olayım?" diye sordu Christopher, açıkçası kafası karışmış bir şekilde. "Sen bir Gölge Avcısısın. Yaptığımız şey bu."

Grace'in kalbi sıkıştı. Şimdi Christopher muhtemelen onun tamamen tuhaf olduğunu düşünüyordu - ve nedense bu onu rahatsız etti.

Ama Christopher elindeki *küplere* odaklanmıştı . "Nasıl işe yarayabilir, merak ediyorum?"

Konu bırakıldığı için minnettar olan Grace, konuyu ona geri verdi. "Şu ana kadar bildiğimiz tek şey, rünleri bir kişiden diğerine taşıyabildiği, değil mi?"

"Gerçekten, ama neden? Ve daha da önemlisi, nasıl? Rünler, bildiğim herhangi bir metalde veya herhangi bir maddede bulunamaz. Yani rünü depolamak için başka bir boyuta gönderip sonra geri mi getiriyor? Minyatür rün odaklı bir Portal gibi mi?"

"Bir... rün depolama boyutu mu?" dedi Grace şüpheyle. "Bu pek olası görünmüyor."

Christopher ona mahçup bir sırıtış verdi. "Hala araştırmamın erken varsayım aşamasındayım." Lekeler, yanıklar ve yaralarla kaplı elleri havayı keserek konuşurken heyecanla hareketler yaptı. "Farklı maddelerin farklı özellikleri vardır - örneğin yoğunluk veya yanıcılık veya düzinelerce başka şey. Büyülü şeyler istisna değildir. Örnek olarak, *adamas'ın neyden* yapıldığını

belirlemeye çalışıyorum. Dünyadaki her şey -demir, oksijen ve klor vb. gibi- elementlerden oluşur ve bunlardan yalnızca belirli sayıda vardır. Yine de *adamas* onlardan biri değil. Elbette fiziksel yapısından ayrı büyülü özellikleri var, ama-" Aniden durdu, perişan görünüyordu. "Üzgünüm Grace, bu senin için çok sıkıcı olmalı."

Grace, can sıkıntısının Christopher'ın çoğu insandan alışık olduğu tepki olduğunu anladı. Ama Grace *hiç de* sıkılmadı. Konuşmaya devam etmesini diledi. Ama Christopher ona beklentiyle bakıyordu. Dayanamayacağı bir şey varsa, o da diğer insanların beklentileriydi. Onları her zaman hayal kırıklığına uğratacaktı. "Ben - hayır, ama görüyorsun, biraz aktif güve kanadı tozu bulmayı umuyordum."

Christopher'ın gözlerindeki ışık azaldı. Boğazını temizleyerek *küpleri* çalışma masasına koydu. “Biz sadece aktif olmayan sırala," dedi ciddi bir ses tonuyla, "ama onu burada etkinleştirebiliriz, sanırım."

Onu yap, diye fısıldadı içinde küçük bir ses, her türden insanı emrini yerine getirmeye zorlayan sesin aynısı.

"Buna gerek yok," dedi, onun yerine ellerine bakarak. "Kendim halledebilirim."

Çok iyi, dedi Christopher. “Bu cihazın amacını keşfetmeme yardım ettiğiniz için size borçluyum ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum. Ben senin için tozu getireyim, sonra geldiğin yoldan geri döner misin? Düzgün bir şekilde çıkmana izin verirdim ama nadiren ön kapıyı kullanırım.”

Hypatia Vex'in büyü dükkânı, bir nakliye şirketi ile uzun denizcilerden oluşan bir müşteriye kahve ve sandviç sunan küçük nemli bir restoran arasında, büyük, tek katlı bir tuğla binadaydı. Dükkanın dışı küçük, kullanılmayan bir fabrikayı andırıyordu; Limehouse caddesinden geçen sıradan insanlar, sadece üzerinde pirinç harflerle asma kilitli bir kapı, küçük pencereler kir ve pislikle kaplanmış olarak görürdü.

Lucie uzun zaman önce buranın Sallows adında bir periye ait bir merak dükkanı olduğunu biliyordu. Ölümünden sonra kullanılmaz hale gelmişti, ama şimdi yerler zımparalanmış ve yeni bir kat balmumu verilmiş ve duvarlar kırmızı ve maviye boyanmıştı. Bir dizi tabandan tavana raf zaten mallarla doluydu ve mağaza tezgahı olarak uzun bir vitrin hizmet ediyordu. Arkasında, siyah ipek kurbağa kapamalı, dökümlü mor bir elbise giymiş Hypatia duruyordu. Burun köprüsüne bir çift küçük gözlük takmıştı ve nefesinin altında mırıldanarak bir yığın fatura ve faturayı karıştırıyordu.

Anna ve Ariadne çoktan gelmişlerdi - Anna tezgaha yaslanmış, deride bir kusur arıyormuş gibi eldivenlerini inceliyordu. Kıyafetler giymiş Ariadne büyülenmiş gibi bakıyordu. Küçük, yaşayan oyuncak bebeklerin -belki de periler?- odadan odaya fırlayarak, küçük müzik aletleri çalarak ve Lilliput yataklarında uyudukları, raflardan birinde bulunan bir oyuncak bebek evinde.

Lucie, dedi Anna gülümseyerek. "Notumu okuyup okumadığını merak etmeye başlamıştım."

"Yaptım - sadece Gölge Pazarı'nda biraz geciktim," dedi Lucie.

Anna, "Ne kadar heyecan verici bir hayat sürüyorsun," dedi. "Şimdi terbiyene dikkat et. Hypatia, işçilerin kendisini aldattığını düşünüyor ve hiç de iyi bir ruh halinde değil.”

"Seni duyabiliyorum," diye tersledi Hypatia, kaşlarını çatarak. "Asla cüce işçileri işe alma, Herondale. Kereste için sizden fazla ücret alacaklar.”

Kereste için fazla ücret almak kitaplardaki kadın kahramanların başına gelen türden bir şey *değildi* . Lucie içinden içini çekti - oraya vardığında Anna'nın Hypatia'yı iyi bir ruh haline sokacağını ummuştu. Açıkçası, bu olmamıştı. Ne kadar söylemesi gerektiğini merak ederek tereddüt etti. Anna, Lucie ve diğerlerinin neler çevirdiği konusunda Ariadne'den daha fazlasını biliyordu, ancak kızların hiçbiri Lucie'nin görevinin gerçek amacı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Madam Vex, dedi Lucie, geldik çünkü yardımınıza ihtiyacımız var.

Hypatia başını faturalarından kaldırdı. Bulut gibi saçlarının bir kısmı, arkadan bağlamak için kullandığı renkli eşarbından kurtulmuştu ve ellerinde mürekkep lekeleri vardı. "Siz Gölge Avcıları hiç başka bir nedenle mi geldiniz? Ve Anna'yı beni oyalaması için gönderdiğini görüyorum." Anna'ya baktı. "Ona oldukça düşkünken, en son çıktığımızda arkadaşların Pyxis kutumu alıp kaçtı. Antikaydı."

İçinde bir iblis vardı, dedi Anna. "Muhtemelen onu elinizden güvenle alarak size bir iyilik yaptık."

"İblis," dedi Hypatia, "aynı zamanda bir antikaydı. Ne olursa olsun, şu anda cilveler için müsait değilim. Bir beyefendi arayan var."

Anna eldivenini incelemeyi bitirmişti. Hypatia'ya gülümsedi ve Lucie hayret etti - Pyxis'e rağmen, Hypatia'nın beyefendisine rağmen, büyücünün biraz yumuşadığını görebiliyordu. Anna'nın cazibesi büyülü bir şeydi. "Beyefendi arayanlardan bahsetmişken," dedi. "Sana göstermek için getirdiğim bir şey var." Anna ceketinin içinden küçük, gümüş bir enfiye kutusu ÇIKARDI . "Bu, ortak arkadaşımız Magnus Bane'e ait. Bir süredir onu arıyor."

"Magnus Bane'in enfiye kutusunu sen mi çaldın?" dedi Ariadne. Anna, bu *muhtemelen* iyi bir fikir olamaz. Seni ateşe verecek. *Sihirli* ateş."

"Tabii ki yapmadım," dedi Anna, küçük kutuyu elinde çevirerek. "Tanner ailesinden iyi bir beyefendi olan çizme yapımcım bir zamanlar *Magnus'la tutkulu bir ilişkiye sahipti* . Önyükleme üreticileri şaşırtıcı derecede fırtınalı bir gruptur. Aralarında işler kötü bitince, çizmeci, Magnus'un bundan hoşlandığını bilerek, enfiye kutusunu sıkıştırdı." Hypatia'ya gülümsedi. "Bunu ona geri vermek isteyebileceğini düşündüm. Eminim çok minnettar olacaktır."

Hypatia tek kaşını kaldırdı. "Peki Bay Bane'in benim beyefendi arayan kişi olduğunu nereden bildin? Oldukça ihtiyatlı davrandığımızı düşünmüştüm."

"Ben her şeyi biliyorum," dedi Anna gerçekçi bir şekilde.

Hypatia enfiye kutusuna baktı. "Bana karşılıksız bir şey teklif etmediğini görebiliyorum. Ne istiyorsun?"

Anna, "Sizinle büyücülerle ilgili bir konu hakkında konuşmak için," dedi. "Yakın zamanda eski bir mesele - tabiri caizse, ortadan kaldırıldı. Jesse Blackthorn adında bir Gölge Avcısı çocuğunun ölümü."

Hypatia endişeli görünüyordu. " Bir büyücünün bir Gölge Avcısı çocuğuna *zarar verdiğini mi düşünüyorsun?* Yapacağımı tahmin edemezsin-"

Lucie içten içe yüzünü buruşturdu. Hypatia'ya, anlamasına en çok ihtiyaç duyduğu şeyin Jesse öldükten *sonra* başına gelenlerle isimsiz büyücünün ilgisi olduğunu açıklayabilmeyi diledi . Yine de bunun imkansız olduğunu biliyordu: eğer biri ne yaptığını öğrenseydi Grace'in bildiği gibi, Jesse'nin devam eden varlığına yönelik tehlike çok büyük olacaktı.

Ariadne düz, yatıştırıcı bir sesle, "Lütfen niyetimizi yanlış anlamayın," dedi. "Kimseye sorun çıkarmak niyetinde değiliz. Jesse Blackthorn uzun zaman önce öldü. Sadece ona ne olduğunu bilmek istiyoruz."

Hypatia uzun bir süre üçüne şüpheyle baktı, sonra iç çekerek ellerini havaya kaldırdı. Kağıtlarını bir kenara itti, bir tabak şeker pastilini bulana kadar tezgâhı aradı ve diğerlerine ikram etmeye zahmet etmeden bir tanesini seçti. "Öyleyse söyle bana, bu büyücünün ne yapmak için tutulduğunu düşünüyorsun?"

"İlk rünleri biliyor musun?" dedi Lucie ve Hypatia sıkılmış görünerek başını salladı. "Çoğu çocuk prosedürü kolayca atlatır. Birkaçı kötü etkilerden muzdarip. Jesse Blackthorn acı içinde öldü." Sertçe yutkundu. "Ve - bize bir büyücünün başına gelenlere karışmış olabileceği söylendi."

Hypatia tatlıyı ağzına attı. "Annesi tuhaf bir Rus ismine sahip bir kadın mıydı?"

Evet, dedi Lucie hevesle. "Tatyana."

Hypatia çadırlı ellerinin üzerinden onlara baktı. "Birkaç yıl önce oğluna koruma büyüleri yapmak için bir büyücüden yardım istedi. Daha yeni doğmuştu ve Silent Brothers veya Iron Sisters'ı dahil etmek istemiyordu. Gölge Avcılarına güvenmediğini iddia etti. Onu suçlayamam ama hiçbirimiz dahil olmak istemedik - Emmanuel Gast dışında hiçbirimiz."

Emmanuel Gast. Lucie, Gast'ın dairesinin çıplak döşeme tahtalarında harap halde yatan cesedini hatırlayınca içini bir ürperti kapladı. *Et ve kemik parçalara ayrılmıştı, kaburgalar kırılmış kırmızı bir mağarayı gösterecek şekilde çatlamıştı. Kan siyah oyuklar halinde ahşap zemine batmıştı. Geriye kalan en insani kısmı elleriydi, elleri avuçlarını yukarıya kaldırarak sanki kabul edilmemiş bir merhamet için yalvarıyormuş gibi yukarıya doğru açılmıştı.*

Emmanuel Gast, Belial'in emrini yerine getirmişti ve bunun için öldürüldü. İfadesini boş bir şekilde meraklı tutsa da Lucie'nin zihninde bir şüphe uyandı.

"Yaz aylarında öldürülen büyücü mü?" dedi Ariadne.

"Bu o." Hypatia rahatlamış görünüyordu. "O oldukça yozlaşmıştı - büyücü konseyi sonunda ona sihir yapmasını yasaklamak zorunda kaldı."

"Öyleyse," dedi Ariadne, "koruma büyülerini Jesse Blackthorn'a yerleştirdi ama yanlış yaptı mı? Sessiz Kardeşler tarafından yapılmalılar."

"Ve bu ilk rünün bir şekilde arızalanmasına neden oldu mu? Akıllıca bir düşünce," dedi Anna ve iki kız, ortak bir keşif anının tadını çıkarmış gibi birbirlerine baktılar.

Belki de tespit etmekten daha fazlasıydı. Lucie, Ariadne'nin Anna'ya arsız bir özlemle baktığını fark etti ve Anna - Ariadne'ye bakışında bir yumuşaklık var mıydı? Bu, Lucie'nin Anna'nın yüzünde daha önce gördüğü bir bakış değildi.

Lucie bakışlarını kaçırdı ve Hypatia Vex'i tekrar gülümserken yakaladı. "İşte bu, Gölge Avcıları," dedi. "Bir enfiye kutusu karşılığında biraz yardım. Enstitünün bir dahaki sefere büyücü tutması gerektiğinde yardımcı olduğumu hatırla."

"Ah, gerçekten hatırlayacağız," dedi Lucie, aklı hâlâ Emmanuel Gast'ta olmasına rağmen. *Neden beni bu ıstırap dolu yere geri sürükledin? Ne istiyorsun, Gölge Avcısı?*

Hypatia bir atış hareketi yaptı. "Şimdi git. Gölge Avcıları'nın ortalıkta olması iş için iyi değil."

Anna ve Ariadne'yi sokağa kadar takip ederken Lucie yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirdi. Aceleyle bir taksiye binse iyi olur, diye düşündü - kuzeni Anna son derece anlayışlı bir insandı ve Lucie'nin istediği son şey, birinin bu gece onu bekleyen görevi tahmin etmesiydi.

Alastair, "Thomas Lightwood," dedi. "Ben senin gibi değilim."

Thomas'ın tek yapabildiği bakmaktı. O kadar emin olmuştu ki. Ama Alastair'in bakışı sabitti, sesi kararlıydı. Ayağa kalkmak üzere olan Thomas, Tanrım, diye düşündü Thomas, şimdi gidip o korkunç aşağılanmayı odanın diğer ucuna gömmekten başka çaresi yoktu. Belki bir şamdan arkasına saklanabilirdi.

"Ben senin gibi değilim Thomas," dedi Alastair, "çünkü sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Efsanevi bir şövalye gibi nazik bir tabiatın ve kalbin var. Cesur ve gururlu ve gerçek ve güçlü. Hepsini." Acı acı gülümsedi. "Ve beni tanıdığın her zaman, ben korkunç bir insan oldum. Yani, görüyorsun. Hiç de birbirimize benzemiyoruz."

Thomas'ın bakışları yukarı kaydı. Beklediği bu değildi. Alastair'in yüzünü aradı ama gözleri hiçbir şeyi ele vermeyen sert aynalardı.

"Ben-" Thomas kendini durduramadan kelimeleri ısırdı. O *nazikti* ; bunu biliyordu. Bazen olmamasını diliyordu. "Demek istediğim bu değildi."

"Ne demek istediğini biliyorum." Kelimeler aralarında asılı kaldı, ikisi de bir kasını kıpırdatmaya cesaret edemedi. Bir an sonra Alastair daha yumuşak bir sesle, "Charles'ı nereden biliyorsun?" diye ekledi.

"Paris'te ne yaptığını bana söylemedin," dedi Thomas. "Ama Charles'dan defalarca bahsettin, sanki adını söylemekten zevk alıyormuşsun gibi. Ve bu yaz Londra'ya geldiğinde ona nasıl baktığını gördüm. Sevgi belirtilerini saklamanın ne demek olduğunu biliyorum."

"O zaman Charles'a artık o gözle bakmadığımı fark etmişsindir herhalde."

"Sanırım yaptım," dedi Thomas, "gerçi son dört aydır *sana bakmamaya* çalışıyorum . Kendime senden nefret ettiğimi söyledim. Ama asla kendimi tam anlamıyla yapamadım. Elias öldüğünde tek düşünebildiğim sendin. Ne hissediyor olmalısın."

Alastair yüzünü buruşturdu. "Babana hakaret ettim ve adını karaladım. Benimle ilgilenmek zorunda değildin."

"Biliyorum, ama bazen aramızın iyi olmadığı birini kaybetmenin, her şeyin yolunda olduğu birini kaybetmekten çok daha zor olduğunu düşünüyorum."

"Lanet olsun Thomas. Benden nefret etmelisin, ne hissetmem gerektiğini düşünmemelisin..." Alastair gözlerini kırpıştırdı; Thomas afallamış bir şokla onların gözyaşlarıyla parladıklarını fark etti. "Ve en kötüsü, elbette haklısın. Diğer insanları her zaman çok iyi anladın. Sanırım bunun için, bu kadar nazik olduğun için senden kısmen nefret ettim. 'Bu kadar cömert olabilmesi için çok şeye sahip olması gerekir' diye düşündüm. Ve hiçbir şeyim olmadığını düşündüm. Senin de sırların olduğu hiç aklıma gelmedi."

"Sen her zaman benim sırrımdın," dedi Thomas usulca ve Alastair şaşkın bir bakışla ona döndü.

"Kimse bilmiyor mu?" dedi Alastair. "Sen - erkeklerden mi hoşlanıyorsun? Ne zamandır biliyorsun?"

"Okula geldikten sonra sanırım," dedi Thomas alçak sesle. "Gözümü neyin yakaladığını biliyordum, nabzımı hızlandırdı ve asla bir kız olmadı."

"Ve hiç kimseye söylemedin mi?"

Thomas tereddüt etti. "Arkadaşlarıma erkeklerden hoşlandığımı söyleyebilirdim. Anlayacaklardı. Ama onlara senin hakkında ne hissettiğimi *söyleyemezdim* .

"Demek benim için bir şeyler hissettin. Düşündüm ki..." Alastair başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı. "Seni görmedim - okulda beni takip eden bir çocuktun ve sonra seninle Paris'te tanıştım ve sen büyüyüp Michelangelo'nun *David'ine dönüştün* . Senin güzel olduğunu düşündüm. Ama yine de Charles'a yakalandım..." Sözünü kesti. "Boşa harcadığım başka bir şey

daha. Bana olan saygın. benimkini boşa harcadım zaman ve Charles'a olan sevgim. Şansımı seninle harcadım."

Thomas başının döndüğünü hissetti. Alastair az önce *senin güzel olduğunu düşünmüştüm demiş miydi* ? Alastair, kelimenin tam anlamıyla Thomas'ın tanıdığı en güzel insan kimdi? "Belki değil," dedi. "Benim hakkımda, yani."

Alastair'in gözleri parladı. "Akıllı konuş Lightwood," dedi alayla. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu kastediyorum," dedi Thomas ve eğilerek Alastair'i dudağından öptü.

Hızlı bir öpücüktü -Thomas daha önce hiç kimseyi öpmemişti, gerçekten, Şeytan Tavernasının gölgeli bir köşesinde sadece birkaç dakika önce- ve neredeyse iffetliydi. Alastair'in gözbebekleri alevlendi; Thomas tereddütle geri çekilirken Alastair, Thomas'ın gömleğinin önünü sıkıca kavradı. Birbirlerine bakacak şekilde dizlerinin üzerine kaydı; Thomas topuklarının üzerinde otururken başları aynı hizadaydı.

"Thomas..." Alastair başladı. Sesi kaba, kararsızdı; Thomas bununla bir ilgisi olduğunu umdu. Alastair aniden Thomas'ın gömleğini bıraktı ve yüzünü çevirmeye başladı.

"Hayal edin," dedi Thomas. "Ya birlikte Akademi'ye hiç gitmemiş olsaydık? Ya bunların hiçbiri olmasaydı ve Paris ilk tanıştığımız zaman olsaydı? Ve bu ikincisi miydi?"

Alastair hiçbir şey söylemedi. Bu kadar yakından Thomas, siyah mermerdeki narin kristal damarları gibi koyu renk gözlerindeki gri benekleri görebiliyordu.

Sonra Alastair gülümsedi. Bu, Thomas'ın okuldan hatırladığı yüce kötülüğe dokunan eski kibirli gülümsemesinin hayaletiydi. O zaman kalbinin çarpmasına neden olmuştu; şimdi yarıştı. "Lanet olsun sana Thomas," dedi ve sesinde teslimiyet vardı, ama başka bir şey daha, karanlık, tatlı ve yoğun bir şey.

Bir an sonra Thomas'ı kendisine doğru çekiyordu. Vücutları çarpıştı, garip ve heyecan verici. Alastair'in dudakları nazikçe, önce, ama artan bir güvenle, Thomas'ın ağzını keşfetti ve uçmak gibiydi, Thomas'ın hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Alastair'in ağzının sıcaklığı ve basıncı, dudaklarının ve teninin yumuşaklığı, *Alastair Carstairs ile birlikte nefes almanın ve hareket etmenin saf yoğunluğu* .

Hiç böyle bir şey hayal etmemişti. Alastair'in elleri Thomas'ın göğsünde ve omuzlarında gezinirken çıkardığı yumuşak hırıltı sesi gibisi yoktu, sanki bir süredir dokunmayı özlediği yerlermiş gibi. Thomas gırtlağını öperken Alastair'in nabzını dudaklarında hissetmek gibisi yok. Ve o anda Thomas, bunun olması için cinayetten tutuklanması gerekiyorsa buna değdiğini düşünebilirdi.

Christopher, test tüplerinin son kısmına dikkatlice bir lastik tıpa yerleştirdi. Grace gittiğinden beri, o ana kadar *pithos* üzerindeki deneylerinin sonuçlarını kaydetmekle meşguldü , ama odaklanmak zordu. Sırları, diğer insanların neleri başkalarıyla paylaşmanın iyi olduğunu ve neleri kendine saklaması gerektiğini bir şekilde nasıl bildiklerini, hangi kelimelerin cesaretlendirebileceğini ve hangilerinin incitebileceğini, bazı insanların en basit olanı kavramayarak onu nasıl şaşırttığını düşünüyordu. kavramları, ne kadar dikkatli açıklasa da, diğerleri…

Diğerleri, Christopher'ı önemli bir çaba göstermeden bile anlıyor gibiydi. Çok fazla değil: Henry, kesinlikle; ve Thomas, genellikle; ve sık sık - her zaman olmasa da - arkadaşlarının geri kalanı.

Ama Grace, şaşırtıcı bir şekilde, Christopher'ı açıkça görüyor gibiydi. Onunla konuşmak o kadar kolay olmuştu ki, söylediği her şeyi filtrelemeyi unutmuş, konuşmadan hemen önce ortaya çıkacağından emin olmak için üzerinden geçmişti.

Laboratuvara gizlice girdiğini kimseye söylemezdi. ta ki düşünmek için daha fazla zamanı olana kadar. James'in Grace'e çekilmesinin nedeni bu muydu? Ama James deneyler ve bilimle ilgilenmiyordu - Grace'in göründüğü gibi değil. İncelediği barut bileşiklerine mikroskoptan bakmaya o kadar hevesliydi ki; günlüklerinin içeriğini görmek çok meraklı.

Ama üzerinde durmak aptalcaydı. Grace muhtemelen laboratuvarı bir daha asla ziyaret etmeyecekti. Çok kötüydü - birlikte çalışan ekipler tarafından birçok harika keşif yapıldı. Radyasyon deneylerinden dolayı Nobel Ödülü'nü yeni kazanan Curie'lere bakın. Belki de ona Curie'lerden bahsetseydi...

Christopher'ın düşünceleri ön girişteki bir çarpma sesiyle bölündü. Cevap vermek için aceleyle yukarı çıktı; evin geri kalanı saatler önce yatmış olmalı. Kapıyı açtı ve verandada bekleyen Matthew'u buldu. Kırmızı yün bir paltoya sarınmıştı, şapkasızdı ve ısınmak için ellerine üflüyordu.

Christopher şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neden kendi evinin kapısını çalıyorsun?"

Matthew gözlerini devirdi. "Sanırım kilitleri değiştirmişler. Annem, her zamanki gibi bir noktaya değiniyor."

"Ey. Peki, içeri gelmek ister misin?"

"Gerek yok; Sadece bir işim var. Beni James gönderdi. Hala o *pithos* sende, değil mi?"

"Yaparım!" dedi Christopher parlayarak. Stelin rünleri bir kişiden alıp başka birine aktardığını keşfettiğini heyecanla açıkladı. Yine de -tamamen açıklayamadığı nedenlerden dolayı- Grace'i bunun dışında bıraktı. "Söylemeliyim ki, bunu çok garip buluyorum," diye bitirdi. "Ve verimsiz! Ama katil insanları öldürüyor ve rünlerini henüz kavrayamadığımız karanlık bir amaç için kullanıyor olmalı."

"Doğru, anlıyorum," dedi Matthew, ancak Christopher dikkat ediyormuş gibi görünmediği için gördüğünden emin değildi. "Amacı ne olursa olsun, James'in buna hemen ihtiyacı var - bu yüzden onu şimdi götürsem iyi olacak."

Elbette James'in zaten bir tür planı olacaktı - James her zaman planlar yapardı. Christopher ceplerini karıştırdı ve aletlerini temizlemek için kullandığı beyaz paçavralardan birini buldu. Küpleri dikkatlice içine sardı ve *Matta'ya* verdi.

"Alsan iyi edersin," dedi. "Zaten tamamen yorgunum. Başka bir dairen olduğuna göre senin odanda uyuyacağım, sakıncası yoksa."

"Elbette," dedi Matthew, küpü *ceketinin* cebine sokarken. "Benim evim senin."

Vedalaştılar ve sonra Christopher, Matthew'un taşındığında kitaplarının ve eşyalarının çoğunu yanına aldığı için garip bir şekilde çıplak görünen odasına çıktı. Christopher'ın bilimsel zihninin arkasını gıdıklayan bir şey vardı - Matthew hakkında bir şey, ona söylemeyi unutmuş olabilir mi? Ama üzerinde fazla düşünemeyecek kadar yorgundu. Yarın işleri halletmek için bolca zaman olacaktı.

22

I RON'UN KARDEŞİ _

Ve orada karanlık Gece'nin çocuklarının meskenleri var, Uyku ve Ölüm, korkunç tanrılar. Parlayan Güneş, ne göğe çıkarken ne de gökten inerken ışınlarıyla onlara bakmaz. Ve onlardan birincisi, karada ve denizin geniş sırtında selâmetle dolaşır ve insanlara lütufkârdır; ama diğerinin yüreği demirdendir ve ruhu tunç kadar acımasızdır; insanlardan kimi yakalamışsa sımsıkı tutar; ve ölümsüz tanrılara bile tiksinir.

-Hesiodos, *Theogony*

"Tam olarak neye konsantre ol?" dedi James . Biraz gergin hissetti: Magnus'un bakışları, sanki James'e ve onun içinden *bakıyormuş gibi odaklanmış ve dikkatliydi.*

"İçinde gerçekten büyükbabanın kanı var," diye mırıldandı Magnus, hala James'e meraklı bir ifadeyle bakarak.

James sertleşti. Magnus'un bununla hiçbir şey ifade etmediğini biliyordu: bu bir gerçeğin ifadesiydi ve başka bir şey değildi. Yine de, James'in kulaklarına hoş sözler değil. Magnus, "Zihninde başka dünyalara açılan kapılar var," dedi. “Dedikleri gibi, sonsuza dek yolculuk yapan bir zihin. ben hiç böyle bir şey görmemiştim. Jem'in sana onları nasıl kapatacağını öğrettiğini anlıyorum ama kontrolün henüz mükemmel değil." Gülümseyerek ellerini indirdi. "Önemli değil, birlikte yola çıkacağız."

Cevabı isteyip istemediğinden tam olarak emin olmayan James, "Bunu riske attığımızı öğrendiğinde ailemin ne diyeceğini hiç umursamıyor musun? Ve *öğrenecekler* ."

"Ah, şüphesiz." Magnus havadar bir el salladı. James, çalışma kapısının yanında, Joan of Arc'ın bir heykeli gibi görünen kılıcını çekmiş duran Cordelia'ya bir bakış attı. Sanki *Magnus, der gibi omuz silkti* .

Magnus, "James, anne babanın durumun ciddiyetini kavradıklarında anlayacaklarına inanıyorum," dedi. "Ayrıca, kendi geçmiş faaliyetlerini göz önünde bulundurursak, üzerinde durabilecekleri çok fazla ayakları da yok." Uzun parmaklı elini James'in göğsüne, kalbinin üstüne koydu. "Şimdi, artık seni gölgeler diyarına getirmek için seni şok etmeye ya da üzmeye çalışmak yok. Bu gerekli değil."

James ona şaşkınlıkla baktı ama dünya çoktan griliğe doğru kayıyordu. Çalışmanın tanıdık duvarları tek renkli toza dönüştü; kitaplar, kanepeler ve sandalyeler parçalanıp yok oldu. James yükseliyor, boşluğa doğru dönüyordu.

Daha önce hiç böyle bir gölge diyarına seyahat etmemişti. Dünya, bir tünelden aşağı roket gibi iniyormuş gibi James'ten uzaklaştı. Bir an çalışma odası oradaydı, yangın, Cordelia, pencerenin ötesindeki Londra gecesi. Bir sonrakinde tanıdık dünyası uçup gidiyordu - onu yakalamak, kavramak için uzandı ama etrafını yalnızca karanlık sardı; ay yok, yıldız yok, sadece sonsuz, hiç bitmeyen bir karanlık.

Gölgelerde bir ışık parladı, giderek yoğunlaşan kehribar rengi bir parıltı. Magnus, James'ten birkaç metre uzakta duruyordu, sağ elinin etrafında sarı bir ışık oynuyordu. Kaşlarını çatarak etrafına baktı. "Bu," dedi, "Edom değil."

James ayağa kalktı, dünya onun etrafında dönüyordu. Aniden bir iniş ve çıkış oldu, gerçek bir boşluk hissi olmayan bir yerçekimi hissi. Ve ayaklarının altında toprak ya da ona benzer bir şey vardı. Edom'un tozu değil, sonsuz mesafeye uzanan, birbirini izleyen karanlık ve aydınlık karelerden oluşan pürüzsüz ve cilalı bir yüzeydi. "Magnus," dedi, "sanırım bir satranç tahtasının üzerinde duruyor olabiliriz."

Magnus ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Sanki başka bir dilde küfür ediyor gibiydi. James bir daire çizerek döndü: Siyah gökyüzündeki iğne deliği delikleri gibi, üzerinde parıltılar görebildiğini düşündü. Hafif bir parıltı her şeye yapışmıştı: Ellerini, ayaklarını çizdiğini görebiliyordu. Magnus da hafifçe parlıyor gibiydi. James elini havada hareket ettirdi ve bileziğinin parıldamasını izledi.

"James, düşün," dedi Magnus. “Edom'u en son gördüğün zamanı hayal edebiliyor musun? Karanlık kaleyi hatırlıyor musun?”

James derin bir nefes aldı. Soğuk havanın tadı metal gibi, gümüşi keskinlikteydi. Kendini evinden hiç bu kadar uzak hissetmemişti ama yine de hiç korkmuyordu. Bir yerde, diye düşündü, çok yakın bir yerde, eğer bir elini uzatabilirse...

Ve sonra onu gördü, minyatür bir kum fırtınası gibi küçük bir kasırga. Büyüdükçe, katılaştıkça, şekillenirken geri adım attı.

O bir tahttı. James'in kitaplarda gördüğü türden, meleklerin resimlerini gösteren taht türü - fildişi ve altın, altın basamaklar devasa bir koltuğa doğru yükseliyordu. Kenarlara tekrar tekrar tuhaf bir sembol kazınmış, dikenli ve tuhaf görünümlü ve sırtının üzerinde şu sözler yazılıydı: YETENEKTE OLAN VE İŞLERİMİ SONUNA KADAR TUTAN KİŞİYE, MİLLETLER ÜZERİNDE YETKİ VERECEK; VE ONLARI DEMİR ÇUBUKLA YÖNETECEK, BEN ONA SABAH YILDIZINI VERECEĞİM.

Bu bir meleğin tahtı, diye düşündü ya da en azından bir meleğe çok benzemek için yapılmıştı. Ve tahta kazınmış sözler yanlara ve kollara oyulmuş garip sembol, tanıdığı hiçbir şey olmamasına rağmen, Latinceydi.

Hayır, diye düşündü. Tanıdı. Daha geçen gün o kitapta görmüştü. Belial'ın mührü. Yumruğunu kapatan Magnus'a baktı, ifadesi temkinliydi. Parmaklarından parlayan kehribar rengi ışık kayboldu.

Büyükbaba, dedi James, tahta bakarak. "Büyükbaba, göster kendini."

James, sanki biri kulağına eğilmiş gibi, çok yakından, alçak bir kıkırdama duydu. Belial tahtta göründüğünde, oldukça rahat bir şekilde uzanarak geri sıçradı. Belphegor'un krallığında giydiği aynı soluk renkli takım elbiseyi giymişti, yas rengi, manşetleri ve boğazı beyaz dantelliydi. Saçları, güvercin tüyleri gibi aynı beyaz ve gri karışımıydı. "Şaşırdım James. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğin izlenimine kapıldım. Teklifimi tekrar düşündün mü?"

"Hayır," dedi James.

"Utanıyorum," dedi Belial, öyle bir şeye benzemiyordu. "Görünüşe göre beni aramışsınız, tam tersi değil. Buraya beni azarlamaya mı geldin?"

senin için hiç gelmedim mi?"

"Muhtemelen hayır," dedi Belial. "Kabul etmelisin ki bu pek olası görünmüyor. Görüyorum ki yanında bir büyücü getirmişsin." Çelik rengi gözleri Magnus'un üzerinde dans etti. "Ve bir de Asmodeus'un oğlu. Yeğenim . "

Magnus düşünceli bir tonda, "'Nasıl da cennetten düştün, ey Lucifer, sabahın oğlu" dedi ve James İncil'den alıntı yaptığını fark etti. “Çünkü yüreğinde, Cennete çıkacağım, tahtımı Tanrı'nın yıldızlarının üzerine yükselteceğim, bulutların tepelerinin üzerine çıkacağım demiştin; En Yüksek gibi olacağım.' ”

Belial alıntıyı bitirdi. “ 'Yine de Cehenneme, Çukurun kenarlarına indirileceksin.' ”

"Pekâlâ," dedi Magnus.

"Çok kabasın," dedi Belial. "Babanız Sonbahar'ın hatırlatılmasından hoşlanır mı? Çünkü bundan şüpheliyim."

Nelerden hoşlandığı umurumda değil, dedi Magnus. “Ancak benim babam hırsız değil; diğerlerinin evlerini soymaya kalkmaz. Lilith güçlüdür. Onun gazabından korkmuyor musun?”

Belal gülmeye başladı. Ses cilalı zeminde, James'in çok uzak yıldızlar olduğundan şüphelenmeye başladığı uzak ışık noktalarında yankılanıyor gibiydi. " *Lilith'ten mi korkuyorsun* ? Ah, bu çok eğlenceli."

"Korkmalısın," dedi Magnus çok yumuşak bir sesle. "Sende bir tane var. Sadece üçüne ihtiyacın var."

Belial'in kahkahası kesildi. Magnus'a yönelttiği bakış uçup gidiyordu ama ani, ekşi bir nefretle doluydu. İzinsiz girenleri sevmiyorum, dedi. "Ya da, bu konuda, yeğenler."

Elini Magnus'a doğru salladı ve Magnus -bağırarak- ayaklarından kalktı ve tüm bedeniyle karanlığa savruldu. James bir çığlık attı ve kaybolduğu yere doğru koştu, ama gitmişti. Daha önce orada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Sende bir tane var. Sadece üçüne ihtiyacın var.

James ona soğuk bir hesapla bakan Belial'e baktı. Belial'ın onun burada olmasını beklemediği açıktı ve beklenmedik bir hamleyle şaşıran bir satranç ustası gibi, durumu nasıl kendi lehine çevireceğini merak ediyordu.

"Magnus yaralanırsa," dedi James, "çok üzüleceğim."

Ne kadar tuhaf bir çocuksun, dedi Belial. "Sanki ne hissettiğin önemliymiş gibi. Yine de merak ettiğimi itiraf etmeliyim: Madem beni aramaya gelmedin, o zaman neden geldin?”

James düşündü. Belial zekiydi; onu kandırmak için dikkatli bir yalan gerekir. "Edom'u görmek istedim. Seyahat etmeyi planladığım yer orasıydı.”

"Anlıyorum." Belial'in gözleri parladı. "Yeni dünyama bir saldırı olacağını ummuştum, bu yüzden bu kapıyı davetsiz misafirleri durdurmak için buraya kurdum." Satranç tahtasının karanlığını zarafetle işaret etti. "Senin davetsiz misafirlerden biri *olmanı* beklemiyordum . Edom'a ne gibi bir ilgin olabilir ki?"

"Magnus, diyarı büyücülerin annesi Lilith'ten çaldığını duymuştu," dedi James. "Sanırım büyükbabamın böyle izsiz bir israfla ne isteyebileceğini merak ediyordum. seni merak ettim. Senin planların."

Belial, "Zavallı Lilith, sanırım," dedi. "Warlock'lara onun ataları olduğu ve ona ibadet etmeleri öğretilir. Ama sen de aynısını yapsaydın, hak etmeyenlere sempati duymuş olurdun.” Tahta sırtını dayadı. “Lilith, Adem'in Adem'in Aden'deki ilk karısıydı, biliyorsunuz, ama o, iblis Sammael ile çiftleşmek için Bahçe'yi terk etti. Dünyanın ilk sadakatsiz kadını.” Acı bir şekilde gülümsedi. “Büyücüler size farklı ne söylerse söylesin, o bir çocuk katili olarak biliniyor.”

"Ona acımıyorum," dedi James, "ne de eski iblislerinizden herhangi biri - tüm krallık iddialarınız, tahtlarınız ve unvanlarınız, tüm gururunuz için, dünyanın gördüğü ilk kötülükten başka bir şey değilsiniz."

Belial gözlerini kıstı.

James, "Bu yeri neden bir satranç tahtası yaptığını anlıyorum," dedi. "Dünyalar, hayatlar, hepsi senin için bir oyun."

"Sana hatırlatabilir miyim," dedi Belial, gizemli bir gülümsemeyle, "seni aramadım. Ve işte geldin, telaşlı ve öfkeli, *benim* diyarıma, *topraklarıma* . Seni oldukça yalnız bıraktım..."

"Yalan söylüyorsun," dedi James, kendine hakim olamayarak. "Rüyalarda bana eziyet ettin. Bana her ölümü gösterdi. Onları bana yaşattı." Nefesi hızla geldi. "Neden Gölge Avcılarını öldürüyor ve rünlerini alıyorsun? Ve neden bana yaptığın şeyin vizyonlarını gönderiyorsun? Neden bilmemi istiyorsun ? "

Belial'in gülümsemesi yerinde sabit kaldı. Parmaklarını davula vurdu - elleri tuhaf bir şekilde kavisliydi, neredeyse pençeler gibi - tahtının kollarında. "Görüşler mi diyorsun? Sana herhangi bir vizyon göndermedim."

"Ve bu bir *yalan* !" James bağırdı. "Bu senin oyunun mu? Beni sana itaat etmeye zorlayamazsan, beni deli mi edeceksin? Yoksa ölüm ve keder sizi kendi iyiliği için mi eğlendiriyor?"

" *Sessiz ol* ," dedi Belial ve sesi tokat gibiydi. "Ölüm ve keder beni gerçekten eğlendiriyor, ama yalanlarıma değdiğini varsaymak - bu gerçekten kibirdir." James'e baktı ve James bir sürpriz kıvılcımı ile Belial'in beyaz takımının yakasında kırmızı bir işaret olduğunu fark etti. Yayılan kırmızı bir işaret.

Cortana'nın onca ay önce açtığı yaranın kanıydı. O zaman doğruydu - iyileşmemişti.

"Sende var," dedi James, sesi karanlığın içinde net bir şekilde çınlayarak. "İhtiyacın olan tek şey üç."

Belial yanan gözlerini James'e çevirdi. "Ne dedin kanımın çocuğu?"

"Bir yara," dedi James, haklı olduğuna kumar oynayarak. "Zaten Cortana'dan ölümcül bir yaran var. Tek gereken üç-"

"Sessiz ol!" Belial kükredi ve birden James yüzünün güzel insan maskesinin ardından içinde yatanı görebildi - *ateşten ve değişen gölgelerden doğan korkunç bir çukur.* James, Belial'in gerçek yüzünü, evrenin derisinde yanan bir yara izini gördüğünü biliyordu.

"Ben Cehennemin Prensiyim," dedi Belial alev gibi bir sesle. "Benim gücüm bu kadar. Korumanın seni kurtaracağını mı sanıyorsun? O olmaz. Cortana'yı taşıyan kadın gibi siz de insansınız - Dünya'da sürünen kurtçuklar." Bir insan sureti olarak ayağa kalktı, ama James sahte görüntünün arkasında ve ötesinde ne olduğunu görebiliyordu. Bir ateş sütunu, bir bulut, gece kadar kara bir şimşek. "Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarının üzerine yükselteceğim! Yeryüzünde yürüyeceğim ve erişimim gökleri aşacak! Ve *beni durduramayacaksın* !"

James'e doğru ilerlemeye başladı. Açlık vardı bakışlarında korkunç bir sözsüz iştah. James, büyükbabasından uzaklaşarak geri çekilmeye başladı.

Belial, "Kendini benim güç alanıma getirdin," dedi. "Burada ulaşıp bana karşı dönebileceğin bir ülke yok."

"Önemli değil." James hala geri geri gidiyor, değişen kareler arasında dikkatlice adım atıyordu: beyaz, siyah, beyaz. "Bana dokunamazsın."

Belial gülümsedi. "Dünyada korunduğunuz için burada korunduğunuzu mu sanıyorsunuz?" dedi. "Seni bu teoriyi test etmeye davet ediyorum." İleriye doğru bir adım daha attı ve yüzünü buruşturdu - çabucak kapattı ama James onu kaçırmamıştı. Belial'in yarası hâlâ canını yakıyordu. "Aslında, neden küçük dünyana geri kaçmayı denemedin?" Belial derin düşüncelere daldı. "Orada hoş karşılanmıyor musun? Yerden bıktınız mı? Dünyalar küçük şeyler, değil mi?" Sırıttı. "Yoksa büyücün sana yardım etmeden nasıl geri döneceğini bilmediğin için mi?"

, Edom'u hayal et, demişti. James şimdi tam tersini denedi - çalışma odasını, tanıdık küçük odayı, ateşi, kitapları, şöminenin üzerindeki tabloyu gözünde canlandırdı. Ama onun bir hatırasını mükemmel bir şekilde canlandırabilse de, yaşamı ya da gerçekliği almayı reddetti. Sadece bir görüntüydü, gözlerini kapadığında göz kapaklarının arkasına doğru sürükleniyordu.

"Düşündüğüm gibi," dedi Belial, James'e uzanarak. Parmakları sanki cılız yengeç bacakları gibi uzamıştı. Esnediler, beyaz ve keskin uçlu. "Burada hiçbir gücün yok-"

Patlama James'i ayağa kaldırdı. O kadar hızlı hareket etmişti ki, eli ceketinin altında, metal parmaklarında, silahın geri tepmesinde zorlukla hissetti. Barut kokusu havanın metalik kokusuna karışmıştı.

Belial'e çılgınca baktı; atışın auta gitmediğini biliyordu. Belial kıpırdamamıştı. Dişlerini göstererek durdu, eli önünde uzandı, yumruk haline geldi. James bakarken, Belial elini yavaşça açtı. James'in kalbi sıkıştı. Belial'in avucunun ortasında kırmızı parlayan bir kurşun yatıyordu.

"Seni *aptal* ," dedi Belial ve kurşunu James'e fırlattı; James, kurşun üst kolunu sıyırırken kumaşın yırtılma sesini duydu. Bir şey onu yakaladığında sendeledi -büyük, görünmez bir el gibi geldi- ve onu uçurdu. Beceriksizce omzuna düştü, silahı elinden fırladı. Yuvarlandı, acı kolundan yukarı fırladı ve peşinden sürünmeye başladı.

Aynı görünmez el onu tekrar yakaladı. Nefes nefese sırt üstü döndü; üzerinde yükselen şekle baktı. Belial on fit yüksekliğe kadar büyümüş gibiydi. Sırıtıyordu, yüzü eski duvar kağıdı gibi çatlıyordu. James çatlakların arasından korkunç bir sonsuzluk gördü - alev ve karanlık, ıstırap ve umutsuzluk. Belial alçak, alaycı bir tonda, "Beni gerçekten öldürmeye mi çalıştın James? 'Bakın, ebediyen diriyim ve cehennemin ve ölümün anahtarları bendedir.' ”

Bu alıntıyı okudum, dedi James, dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalışarak. "Ama seninle ilgili olduğunu sanmıyorum."

Belial, olduğu gibi ufka bakmak için döndü. Küçük de olsa James için artık büyükbabasının yüzüne bakmak zorunda kalmamak rahatlatıcıydı. "Onlar anlamsız sözler, James," dedi. “İnsanlar tarafından yorumlanan gerçek, bulutlu bir camdan görülen gerçektir. Çok yakında, şartlarımı kabul edeceksin. Sana sahip olmama izin vereceksin. Ve Dünya'ya ben hükmedeceğim - Dünya'ya *biz* hükmedeceğiz." James'e döndü; tekrar tamamen insan görünüyordu, sakin ve gülümsüyordu. "Hayat kurtarmayı seviyorsun. Tuhaf bir hobi, ama onu şımartacağım. Şimdi bana katıl ve daha fazla ölüme gerek yok."

James yavaşça ayağa kalktı. "Ölmeyi tercih edeceğimi biliyorsun."

"Yok canım?" Belial alaycı bir şekilde konuştu. “Yeterince kolayca düzenlenebilir, ancak özleyeceğiniz her şeyi düşünün. Tatlı küçük ebeveynleriniz . Kız kardeşin - seni kaybetmek ne kadar üzücü olurdu. *Parabatai'niz :* Hayatının geri kalanında onu damgalayacak böyle bir yara duydum. Ve senin o sevimli küçük karın. Eminim seni özleyecektir."

James'in eli yumruk haline geldi ve koluna yavaş bir kan akışı gönderdi.

Papatya.

Düşen, çaresizce bir tutamağa uzanan biri gibi, aklı Cordelia'nın düşüncesine takılıp kaldı. Cordelia, Cirenworth'ta çilek topluyor, Enstitü balosunda gül külü elbisesiyle dans ediyor, elinde Cortana ile dönerek Enstitü şapelinin koridorunda ona doğru yürüyor. Okurken yüzü: ağzının yayı, boğazının kıvrımı, elinin kemeri.

Cordelia.

"Haydi James," dedi Belial. "Bu kadar inatçı olmana gerek yok. Dinlenebilirsin. Kendini bana ver, benim ol. Uyumana izin vereceğim..."

Işık, dünyanın ilk gün doğumu gibi, daha önce hiç aydınlanma görmemiş gölgeleri aydınlatarak karanlığa karıştı. Belial bağırdı; James kolunu kaldırdı, parlaklık büyüdükçe gözlerini siper etti, görüşünün üzerinde ateşten bir mızrak belirdi.

Cortana. Genişleyen vizyonu boyunca altın bir dikiş. Görüntüler onu neredeyse kör edecek kadar yükseldi - Londra'nın silüetini, buz üzerindeki güneş ışığını, bir sandalyeye bağlı Thomas'ı, Gölge Pazarı'ndaki ateşli süsleri, yeşil çimenleri ve Matthew'un Oscar için bir sopa fırlattığını, yukarıdaki odayı görebiliyordu. Şeytan Tavernası, Lucie ve ailesi ona doğru dönüyor, Jem gölgelerde. Omuzlarında eller vardı ve onlar onun, Cordelia'nındı ve mutlak kararlı bir sesle şöyle dedi:

"O senin değil. O benim. *O benim.* ”

James'in görüşü karardı. Gölge aleminin, büyük satranç tahtasının, Belial'in, tahtın tanıdık dönen, dönen hiçliği vardı, hepsi boşluğa dağılmıştı - ve saniyeler sonra James kemiklerini kıracak kadar sert bir şekilde yere indi.

Acı koluna vurdu ve bağırdı. Birini duydu adını söyleyince gözlerini açtı: Cordelia'ydı. Curzon Sokağı'ndaki evin çalışma odasına geri dönmüştü ve kadın, elinde Cortana'yla kül renginde onun üzerinde duruyordu. "James," diye soludu. "James, ne yaptın-"

Oturdu, başı dönmüş bir şekilde etrafına bakındı. Odadaki mobilyaların bir kısmı düşmüş gibi görünüyordu; Ocağın önünde kıymıklar içinde ara sıra narin bir sofra duruyordu. Magnus Bane odanın köşesinde oturuyordu, bir eli parlak renkli yeleğinin önünde düğümlenmişti, yüzü acıyla buruşmuştu.

James, satranç masasında kendini desteklemek ve dik durmak için sağ elini kullandı. İstediğinden daha uzun sürdü. "Daisy. sen iyi misin—?”

Başını salladı. "Evet, ama Magnus'u bilmiyorum." Yıkılmış mobilyaların arasından büyücüye doğru ilerlemeye başladı. "Az önce burada ortaya çıktı ve bayıldı - ve sonra aradığını duydum -"

James buna şaşırdı, ama soracak zaman yoktu. Magnus, dedi. "Belial sana bir şey yaptıysa Sessiz Kardeşler'i aramamız gerekecek—Jem, belki—"

Magnus acı içinde ayağa kalkmıştı. Başını sertçe sallayarak elini uzattı. "İyiyim. Sadece şaşırdım. Belial'ın Edom'un girişini engelleyeceğini bilmiyordum.”

"Belial..." Cordelia sorularını yutkunarak James'ten Magnus'a ve sonra tekrar ona baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

Magnus sertçe kapıya doğru ilerledi. "Bu düşündüğümden çok daha kötü. Hiçbir şey yapma, anladın mı? Daha fazla risk almayın. Spiral Labirent'e ulaşmalı ve büyücü konseyiyle konuşmalıyım."

En azından sana yardım etmemize izin ver, dedi James. "Arabamızı alabilirsin..."

"Numara." Magnus sert bir şekilde konuştu. "Bana güvenmek zorundasın. Burada kal. Kendinizi güvende tutun.”

Başka bir kelime etmeden, gitmişti. Uzakta, James ön kapının çarpıldığını duydu. Şaşkın ve biraz da başı dönen James, Cordelia'ya döndü, ancak Cordelia'nın kendisine korkuyla baktığını fark etti.

"James," dedi. "Kanıyorsun."

Cordelia'yı rahatlatmak için James'in yarası göründüğü kadar ciddi değildi. Alışılmadık bir itaatle ceketini çıkarmış, kadının yüzünü buruşturmuştu - gömleğin kolu kana bulanmıştı. Titreyen parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini açtı -sanki birkaç dakika önce James ceketini girişte ona yardım etmişti- ve dişlerinin arasından tısladı. Bir şey James'in pazı boyunca sığ bir oluk açmıştı.

"Ve bunu Belial mi yaptı?" diye sordu, kanı temizlemek için nemli bir beze uzanarak. *Iratze yaradaki* kir veya birikinti üzerinde cildi kapatmasın diye, üzerinde iyileştirici bir rune kullanmadan önce bir kesiğe bir göz atmak genellikle daha iyiydi . " *Sana* kurşun sıkarak mı?"

"Öyle görünüyor," dedi James. "Garip bir şekilde, *Monarchia Daemonium'da* bahsedilen onun gücü değil ."

Cordelia bandajları ve suyu alıp bir şekilde stelini bulduğunda gölge aleminde neler olduğunu anlatmıştı. Şimdi steli adamın derisine yerleştirdi, kesimin altındaki deriye dikkatlice *iratlar kazıdı* . James irkildi ve "Ve kanlı silah gitti. orada kaybettim. Ne dağınıklık."

Önemli değil, dedi Cordelia kararlı bir şekilde. "Başka silahların da var, aynı derecede iyi."

Bir an sessizce ona baktı. "Nasıl oldun - benim olduğum yere mi geldin?"

Emin değilim, dedi Cordelia. "Bana seslendiğini duydum. Sanki sana doğru çekiliyordum - ama tek görebildiğim gölgelerdi ve sonra seni karanlıkta tanıdım. Orada olduğunu. Cortana'yı kaldırdım Böylece görebildim ve Belial'in sesini duydum." *Kendini bana ver, benim ol. uyumana izin vereceğim.*

Ona baktı; döşemeli sandalyelerden birinin koluna otururken onun üzerinde duruyordu. Çalışma odasını, mobilyaların hâlâ dik durduğu misafir odasına bırakmışlardı. Şöminenin üzerindeki apliklerden cadı ışığı parlıyor ve odayı usulca aydınlatıyordu.

Cordelia, "Magnus sensiz döndükten sonra orada kısılıp kalacağından korktum," dedi. "Korkuyorum" bunun için solgun bir kelime gibi görünüyordu. Çok korkmuştu. "Dönmek için bir kapı açtın mı? Portal gibi mi?"

Altın gözleri yüzünü aradı. Üçüncü bir İşaret yapmak için steli koluna kaldırdı: sıyrık zaten iyileşiyor, bir yaraya dönüşüyordu. Kir ve kan fanilasına bulaşmıştı ve elmacık kemiği kazınmıştı, saçları vahşi bir patlamaydı. Bu James'i -karışıklık, kan, ter ve her şey- bazı yönlerden Maske hazır olan mükemmel davranışlı beyefendiye tercih etmesinin tuhaf olup olmadığını merak etti. Belki de Belial beni orada istemedi, dedi, bu soruya tam olarak bir cevap değildi. "Bana cinayetlerle ilgili herhangi bir görüntü göndermediğini söyledi - asla onları görmemi istemedi."

"Buna inanıyor musun?"

"Evet," dedi James, bir duraklamadan sonra. "Yalancı olduğunu biliyorum ama genellikle her şeye kadir olduğunu düşünmemi istiyor. Bana bir hata yapmış gibi görünecek şekilde yalan söylemenin avantajını görmüyorum."

"O zaman bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi James, ancak Cordelia onun bazı tahminleri olduğundan şüphelendi. "Ama Cortana'dan ve sizden neden bu kadar korktuğunu anladığımı düşünüyorum. Biz gölge alemindeyken Magnus ona, 'Sende var. Sadece üçüne ihtiyacın var.' "

"Bir ne?"

"Sanırım bir yara," dedi James. "Cortana'dan. Hala iyileşmedi. Balıkçı Kral'ın yarası gibi; kanıyor ve kanıyor. ben kılıçtan alacağı iki darbenin daha -ölümcül yaralar, çizikler değil- onu bitirebileceğini tahmin etti. Ve bundan bahsettiğimde Belial korkmuş görünüyordu."

Cordelia onun eserini incelemek için geri çekildi. James'in kolu ve omzu hâlâ yaralıydı ama kesik şimdi ince beyaz bir çizgiydi. Elinde tuttuğu küçük havluyu masanın üzerindeki pembemsi su dolu bakır kaseye bıraktı ve "Ama anlamıyorum. Hiçbir şeyin bir Cehennem Prensi'ni öldüremeyeceğini söylüyorlar, peki Cortana bunu nasıl yapabilir? Darbe sayısı ne olursa olsun?"

James'in altın gözleri parladı. "Söyleyemem, henüz değil. Ama bütün hikayelerin doğru olduğuna inanıyorum, birbiriyle çelişenler bile. Belki de *özellikle* bunlar." Dili kadının elinden almak için uzandı; şaşırdı, yapmasına izin verdi. "Daha önce bana buraya dönmek için bir kapı açıp açmadığımı sormuştun. yapmadım. Yapamadım . Magnus haklıydı - bu, Jem'le hiç pratik yaptığım ya da yapabileceğimi düşündüğüm bir şey değildi: zihnimle dünyalar arasında yollar açmak."

"Magnus çok emin görünüyordu..."

"Pekala, denedim. Bu evi düşündüm, çalışma odasını, her parçasını resmetmeye çalıştım. Hiçbir şey işe yaramadı. Ben de bataklıkta kapana kısılmış olabilirim." Steli yere koydu. "Seni düşünene kadar."

"Benimle ilgili?" James ayağa kalkarken Cordelia biraz boş konuştu. Şimdi ona, ciddi gözlerine, kalın kirpiklerine, ağzının kenarlarındaki sert dönüşe bakıyordu.

"Seni düşündüm," dedi tekrar, "ve sanki oradaymışsın, benimleymişsin gibi. Ben senin yüzünü gördüm. Saçın..." Parmağını yüzünün yanındaki sallanan bukleye doladı. Elinin sıcaklığını yanağında hissedebiliyordu. "Ve artık korkmuyordum. Senin sayende eve gelebileceğimi biliyordum. Beni geri götüreceğini. Sen benim değişmez yıldızımsın Daisy."

Bir an için sersem olup olmadığını merak etti - gerçi ona kan yerine geçen bir rün vermişti. "James, ben-"

Parmakları yanağını okşadı, çenesinin altına kaydı. Yüzünü nazikçe kaldırdı. "Yalnızca bir şeyi bilmek istiyorum," dedi. "Bunu mu demek istedin, ne dedin?"

"Ne demek?"

"Gölge alemde söylediğin şey," diye mırıldandı. "Senin olduğumu."

Midesi yalpaladı; onu duymadığını sanmıştı. Kelimeleri gölgelere haykırdığını hatırladı; Belial'ı görememişti ama onu her yerde hissetmişti, James'teki pençelerini hissetmişti.

Ama açıkçası vardı. Altın rengi gözleri, gün doğumu kadar güzel, bir şahinin bakışı kadar sertti. Benim ne söylediğimin bir önemi yok dedi. Seni rahat bırakmasını istedim..."

"Sana inanmıyorum" dedi. Vücudunda dolaşan hafif titremeleri hissedebiliyordu - stres titremeleri, bu da kendisini aksi halde hareketsiz kalmaya zorladığı anlamına geliyordu. "Kast etmediğin şeyleri söyleme, Daisy..."

"İyi." Çenesini kaldırdı, adamın elinden uzaklaştırdı, ağzı titriyordu, "Öyle demek istedim, o zaman - sen bana aitsin, ona değil - *asla ona ait olmayacaksın* , James -"

Kolları onu çevrelediğinde ve onu ayaklarından kaldırırken nefesi bir nefeste kesildi. Cordelia onun Lucie gibi narin bir oyuncak bebek olmadığını biliyordu ama James onu sanki bir şemsiyeden daha ağır değilmiş gibi silip süpürdü. Ağzını onunkilere kenetlediğinde, elleri omuzlarına indi, tek bir patlayıcı öpücükle sözlerini, nefesini durdurdu.

Kulaklarında kan şarkı söylüyordu. Ağzı sıcaktı ve onunkinin üzerinde açıktı; Dilini okşayarak, okşayarak içeri süpürürken dudaklarını ayırdı. Ona bastırdı, parmakları tenine battı, daha fazlasını istedi, dilini dudaklarında, yumuşak ağzının içinde gezdirdi. Bal gibi tadı vardı.

Yere çöktüler, James hala onu tutuyordu; onu hayal kırıklığına uğrattı yavaşça halının üzerine, onun üzerinde kavis çizerek, ifadesi sarhoş ve başı dönmüştü. "Daisy," diye fısıldadı. "Daisy, benim Papatyam."

Cordelia, eğer ona durmasını söylerse, derhal ve sorgusuz sualsiz yapacağını biliyordu. Ama bu istediği son şeydi. Bedeni onun boyunu uzatarak onu yumuşak halıya bastırdı; atletine kadar soyundu ve o ellerini serbest bıraktı - ellerini pazılarından yukarı kaydırdı, dirsekleri üzerinde onun üzerine yükselirken orada ve sırtındaki kasların şişmesini hissetti.

"Doğru," diye fısıldadı ağzına karşı. "Bana dokun - istediğini yap - herhangi bir şey -"

Aşağı uzandı, gömleğini çekiştirdi ve ellerini kumaşın altına soktu. Ellerini kalbinin attığı yere koymak istedi. Avuçlarını çıplak göğsünde gezdirdi, düz düzlemlerini sıyırırken karnındaki çırpınmayı hissetti. Göğüs kafesinin üzerinde, göğsünün düz kasları - teni ipek gibiydi, eski yara izlerinin izleriyle oraya buraya dağılmıştı.

Alnını omzuna yasladı, dokunuşuyla titredi. "Papatya."

Cordelia daha önce hissettiği gücü yeniden hissetti. James'in onu sevmemesine rağmen onu istediğini bilmek. Kendine rağmen onu istiyordu. Utanç verici bir güçtü, suçluluk duygusuna rağmen daha güçlüydü. "Öp beni," diye fısıldadı.

Sözcükler sanki yıldırım gücüyle içinden geçip gidiyordu. İnledi, boğazından aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden öpücükler bırakmadan önce dudaklarını onunkilere bastırdı. Elleri elbisesinin yakasındaki düğmeleri buldu: onları birer birer açtı, dudaklarını yeni ortaya çıkan teninin her bir santimine bastırdı. Cordelia derin bir nefes aldı -kendini giyinmişti ve elbisenin altında ne korse ne de kombinezon vardı. Kumaş göğüslerinin üstünü açarak düşerken adamın keskin nefesini duydu.

Dudaklarını tekrar onunkilere bastırmak için yükselirken bile elini genişçe açıp kadının tenini okşadı. Onu geri öptü hevesle, parmaklarını siyah saçlarının ipeksi kıvrımına doladı. Eli göğsünü kavrayacak şekilde şekillendi. Onun güzel olduğunu, kendisinin olduğunu mırıldanarak ağzına karşı usulca inledi...

Uzaktan, metalin çınlamasına benzeyen, narin, küçücük bir enstrümanın vuruşunu andıran bir şey duydu...

James nefesini tuttu ve geri çekildi, yarı oturarak. Eli sağ bileğine gitmişti; orada yanık gibi kırmızı bir iz vardı. Ama başka bir şey daha vardı - bir şey eksik.

Aşağı baktı. Her zaman taktığı gümüş bilekliği, iki kırık yarı halinde ocağın üzerinde duruyordu.

Cordelia doğruldu, aceleyle elbisesinin düğmelerini ilikledi. James şimdi dizlerinin üstünde parçaları almak için uzanıp ellerinde çevirirken yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Cordelia, sanki yoğun bir basınç ve burulmaya maruz kalmış gibi, metalin içinden geçen uzun çatlakları görebiliyordu. Bir zamanlar metalin dönüşünde oyulmuş olan kelimeler şimdi neredeyse okunaksızdı: LOYAULTÉ ME LIE .

Sadakat Beni Bağlar.

James, diyebilirdi . *James, çok üzgünüm.*

Ama üzgün değildi. Kollarını göğsünde kavuşturdu; vücudunun her parçası hala canlı hissediyordu, heyecanla parlıyordu. Bacakları titriyordu; görünüşe göre, kişinin güncel olayların durumunu anlaması, vücudunun zihninden biraz daha uzun sürdü. Saçları karmakarışıktı, omuzlarından aşağı dökülüyordu; geri attı ve "James? Ne oldu?"

Hâlâ ocağın kenarına yakın bir yerde diz çöküyordu, gömleği, kadının yarı yırttığı yerden katlanmıştı. Bileziği elinde çevirdi ve "Daisy, sanırım..." dedi.

Başı arkaya döndü. Bir kez kasılıp kımıldamadan yere yığılırken gözlerini -tamamen siyah, beyazları tamamen gitmiş- gördü.

G YARIŞI : 1903

, Jesse'ye bileklik hakkında tek kelime etmedi . Tabii ki sadece geceleri oradaydı ve prensip olarak Herondales'ten kaçındı çünkü görünüşe göre hayaletleri görebiliyorlardı, ancak James onu hiç görmemiş gibi görünüyordu.

Kendi kendine, Jesse'ye büyüyü anlatmanın bir anlamı olmadığını söyledi. Eğer ona James'in onu sevdiğini söylerse, James onun için cesaretlendirecek ve mutlu olacak ve kendini kötü hissedecekti. Ve eğer ona, kendisinin ve annesinin James'in duygularını kontrol ettiğini söylerse, dehşete düşerdi.

Yaz aylarında James'i kovalayarak Londra'ya taşındıklarında, Tatiana bileziğin büyüsünün bozulmaması için çaresizce, Grace şimdi Jesse'nin öğreneceği her şeyden çok korkmuştu. Onun James'i sömürdüğünü, onu kullandığını, kandırdığını öğreneceğini. Onun bir canavar olduğuna inanacağını.

Belki de öyleydi ama Jesse'nin böyle düşünmesine dayanamazdı.

23

İLKEN T İPLİK OLARAK

Bir güvercinim oldu ve tatlı güvercin öldü;
Ve kederden öldüğünü düşündüm.
Ah, ne için üzülebilir? Ayakları bağlıydı,
Kendi elimle dokunduğum ipek bir iplikle.

—John Keats, “Bir güvercinim vardı”

"Jessamine," dedi Lucie ters bir şekilde. "BEN Sana *söyledim* , bir hayalet çağırmak üzereyim ve bundan hiç hoşlanmayacaksın. Diğer hayaletleri bile sevmiyorsun.”

Ama senden *hoşlanıyorum* , dedi Jessamine. "Ayrıca, baban o Paris'teyken sana bakmamı söyledi. Bir hayaleti ya da başka bir ölümsüz kişiyi çağırmanı onaylamadığına eminim."

Lucie bıkkın bir şekilde içini çekerek yatağına çöktü. Genelde Jessamine'in ortalıkta dolaşmasına aldırmazdı. Küçükken, Jessamine'in sürekli kendini Lucie'nin ayakkabı kutularına ya da eldiven çekmecesine gizleyerek hile yaptığı mükemmel saklambaç oyunları oynamışlardı (Jessamine, Lucie'nin kendisi küçük olduğu için aynı bedende kalması için hiçbir neden görmedi.). Artık yaşlandığı için Jessamine, kayıp eşyaları bulmasına yardım ediyor ya da Tessa saçını yaparken onunla sohbet ediyordu.

Ancak şimdi, onun burada olması kesinlikle rahatsız ediciydi. Lucie, Limehouse'daki dükkândan eve koşmuş, bundan sonra ne yapacağına tamamen karar vermişti, ancak Jessamine'i perdelerle dolu yatak odasında dolaşırken, yalnızlığından şikayet ederken buldu. Çok fazla şüphe uyandırmadan ondan kurtulmak düşündüğünden daha zor oluyordu.

"Şuraya bakın," dedi Lucie. "Yıllar önce olan bir şeyi anlamam gerekiyor. Onu hayattan çıkaramıyorum, bu yüzden..." Sesinin anlamlı bir şekilde uzaklaşmasına izin verdi.

"Yani ölüme mi gideceksin?" dedi Jessamine. "Lucie, sana daha önce de söylediğim gibi, tüm hayaletler benim gibi nazik gözlere ve harika bir kişiliğe sahip değildir. Bu çok kötü sonuçlanabilir.”

"Biliyorum. Bu hayaletle daha önce tanıştım. Son derece tatsız olacak," diye ekledi Lucie, "ve bunu görmekten hoşlanmayacaksınız. Kendini bağışla ve şimdi git."

Jessamine kendini topladı. Kenarlarda biraz sertleşmişti ve Lucie'ye en karanlık bakışını veriyordu. "Olmaz demeliyim. senin yanından ayrılmayacağım. Aklında her ne varsa, bunu gözetimsiz yapmamalısın!”

“Kesinlikle gerekli olmasaydı, kesinlikle yapmazdım. Ama bu konuda kendini yormana gerek yok Jessamine."

Bu *konuda* endişeliyim, dedi Jessamine, etki için ışıkların biraz titreşmesini sağlayarak. "Ama hiçbir yere gitmiyorum." Kollarını göğsünde çaprazladı ve çenesini havaya kaldırdı.

Lucie elbisesini silkeleyerek yataktan fırladı. Üzerini değiştirmeye bile fırsatı olmamıştı ve eteğinin eteği hala nemliydi. "O zaman, gerekirse kal."

Odasının ortasında durdu ve gözlerini kapadı, sonra her nefes alışında ve nefes alışında birkaç kalp atışını sayabilene kadar nefesini yavaşlattı. Bu, yazmaya odaklanmakta güçlük çektiği zamanlar için üzerinde çalıştığı bir süreçti, ama her türlü şey için yararlı olduğunu bulmuştu. Filomena'ya ulaşması, onu gölgelerden ve havadan çağırması gerektiğinde depoda yaptığı buydu.

Etrafına yayılan büyük bir karanlığı, yıldızlar gibi parıldayan ışık noktalarının yaşadığı bir karanlığı hayal etti. Bunun, ölülerin engin dünyası olduğunu söyledi kendi kendine. Bir yerde, bir zamanlar hayatın ne olduğuna dair bu parlak anıların arasında, oradaydı.

Emmanuel Gast.

Birkaç kez hayvanların ruhlarına hükmetmeye çalıştığında hissettiği gibi, bir çırpınma hissetti. Gast'ın ruhu oradaydı - bunu hissetti - ama ortaya çıkmak istemedi. Bir toprak parçası üzerindeki bir kızak rayının sürüklenişi gibi ruhunun isteksizliğini hissederek ona doğru çekildi.

Sonra birdenbire serbest kaldı.

Nefesini tuttu ve gözlerini açtı. Gast'ın hayaleti parlayarak önünde durdu. Lucie hayaletiyle en son karşılaştığında, şiddetli ölümünün izlerini taşımıştı - kesik bir boğaz ve kana bulanmış giysiler. Etrafında dünyada şiddetli bir gözyaşı, doğrudan bakıldığında kaybolan bir karanlık parıltısı olmasına rağmen, şimdi sağlam görünüyordu.

Seni tanıyorum, dedi Gast. Nemli saçları yüzüne dağılmış, dişleri kaşlarını çatarak ortaya çıkmıştı. "Dairemdeki kız. Ölülere komuta etme gücüne sahip olan."

Jessamine dehşet içinde geri çekildi. "Lucie, o ne..."

Oh hayır. Lucie, Gast'ın fasulyeleri bu kadar çabuk ya da bu kadar iyice dökmesini beklemiyordu. Gast'ın neden bahsettiğini bilmediğini söylemek istercesine Jessamine'e başını salladı.

"Emmanuel Gast," dedi. "Seni çağırdım çünkü Jesse Blackthorn adında bir Gölge Avcısı hakkında bir şeyler bilmem gerekiyor. Onu hatırlıyor musun?"

Gast'ın ağzı alayla büküldü. "Evet, onu hatırlıyorum. Tatiana'nın yavrusu."

Lucie kalbinin attığını hissetti. " *O* zaman ona olanlarla senin bir ilgin var."

Jessamine huzursuz bir ses çıkardı. Uzun bir aradan sonra Gast, "Bunun hakkında nasıl bir şey bilebilirsin Gölge Avcısı?" dedi.

"Bana bildiklerini anlat," dedi Lucie. "Sana ikinci kez sormayacağım."

Gast kollarını kavuşturdu ve burnunun üzerinden ona baktı. "Sanırım," dedi sonunda, "artık pek önemi yok."

"Koruma büyülerini zaten biliyorum," dedi Lucie.

"Aslında." Hayalet konusuna ısınıyor gibiydi. "Tatiana Blackthorn, elbette, işi yapmak için Sessiz Kardeşler ve Demir Kızkardeşler'e güvenmedi. Neredeyse hiç kimseye ve en azından Gölge Avcıları'na güvenmiyordu. Onun yerine büyüleri yapmam için beni tuttu."

"Ama Jesse'nin üzerine Voyance rünü konduğunda öldü," dedi Lucie. "Bunun koruma büyüleriyle bir ilgisi olabilir mi?"

İğrenç bir şekilde gaz tükürdü - yere çarpmadan önce kaybolan beyaz bir yarı saydamlık kıvılcımı. "Çocuğun üzerine ilk rünü koyan ben değilim. Değerli Sessiz Kardeşleriniz bunu yaptı. Koruma büyülerini kitabına göre yaptım. Konsey hayattayken beni küçümsemiş olabilir ama ben mükemmel yetenekli bir büyücüydüm."

"Yani koruma büyülerini Sessiz Bir Kardeş'in yapacağı gibi sen mi yaptın?" dedi Lucie. "Buna yemin edebilir misin?"

Gast, yüzünde bir panik ifadesi belirirken doğrudan Lucie'ye baktı. Aniden ondan uzaklaştı, sanki kendini geldiği karanlığa geri çekmeye çalışıyormuş gibi havayı pençeledi.

"Kes şunu," dedi Lucie ve hemen durdu. Göz kamaştırarak havada asılı kaldı.

Jessamine bir şeyler fısıldadı; Lucie tam olarak ne olduğunu anlayamadı ama şimdi Jessamine için endişelenemezdi.

Bana gerçeği söyle, dedi Lucie.

Gast'ın yüzü buruştu. "Numara. Ölümden daha kötü şeyler var, küçük Gölge Avcısı ve diğer tarafta hayal edebileceğinizden çok daha fazla korku var. Ölüleri kontrol edebilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Sizce bu güç nereden geliyor?"

"Yeter!" Lucie parmaklarını şıklattı. "Bana söylemeni *emrediyorum* ."

"Lucie, dur!" Jessamine dehşet içinde ellerini çırptı. "Yapmamalısın!"

Gast'ın başı, bir sopa kırılması gibi bir sesle geriye doğru savruldu. Döndü, onu geri iterek kapana kısılmış bir tavşan gibi tırmaladı. Bir an için Lucie ona acıdı.

Sonra Jesse'yi düşündü, üzerine rün yerleştirildiğinde acı içinde ölüyordu. Kanla kaplı çarşaflara dolanmış. Yardım alınamayacakken yardım çığlıkları atmak.

Lucie'nin alnında soğuk bir ter belirdi. İradesini, gücünün ve öfkesinin gücü olan Gast'a yöneltti.

Söyle bana. Bana gerçeği söyle.

"Çapa!" Gast ağladı, kelimeler boğazından koptu. "Vallahi, çapa, ruhuna battı! Bunu yapmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu!" Sesi bir ulumaya yükseldi. *"Sevgili Tanrım bırak beni, beni parçalara ayıracak..."*

Gast'ın yarı saydam vücudu bir kağıt parçası gibi ortadan yırtılırken Jessamine çığlık attı. Lucie, hayalet parçalara ayrılıp yere çöküp eriyip geride soluk siyah lekeler bırakarak parçalanan parçalara ayrılırken tökezledi.

Lucie karyola direğine yaslandı. Yorgunluk, sanki bir maraton koşmuş gibi uzuvlarına yük bindirdi. "Jessamine," diye fısıldadı. "Jessamine, iyi misin?"

Ama Jessamine ona bakıyordu, hayaletimsi gözleri solgun yüzünde kocamandı. "Ölülere komuta edebilirsin," diye boğuldu. "Bu demek oluyor ki, saç fırçanı getirmemi istediğinde, sana bir uyku hikayesi anlatmamı istediğinde ya da pencerenin açılmasını istediğinde bana *emir mi veriyordun* ? Başka bir seçeneğim yoktu?"

"Jessamine, hayır," diye itiraz etti Lucie. "Öyle değil. Ben de bilmiyordum.… "

Ama Jessamine bir nefesle bir sonraki arasında ortadan kaybolmuştu. Lucie yüzünü ellerinin arasına alarak yatağa yığıldı. Oda duman ve ölüm gibi kokuyordu. Gast'ın bile ona bu kadar direnebileceğini, kendisini paramparça edeceğini hiç düşünmemişti. Elbette bu, kendi kafasını koparmak gibi olurdu.

Ama korktuğu belliydi. Birisi onun sorusuna cevap vermesini pek istemiyordu - belki de üzerine sihirli bir zorlama yerleştirme noktasına kadar. Savaşan zorlamalar arasında kalan Gast paramparça olmuştu.

Lucie çok hareketsiz kaldı. Zorlukla nefes alırken, Gast'ın söylediklerini düşündü. Jesse'nin söylediği şey.

Ölülere komuta edebilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Sizce bu güç nereden geliyor?

Çapa, ruhuna battı.

Bir şeyin beni buraya demirlediğini biliyordum, her ne olursa olsun ortadan kaybolmam gerekirken.

"Çapa," diye fısıldadı Lucie.

Silah kemerini ve stelini aldı. Jessamine'in peşine düşme düşüncesi ortadan kayboldu. Teyzesine ve amcasına hızlı bir not karaladı ve doğruca kapıya yöneldi; Kimse onun gittiğini fark etmeden önce Chiswick'e gitmesi gerekiyordu.

Jesse'yi görmesi gerekiyordu.

Sığınakta yüksek bir metalik çıngırak duyuldu ve Thomas'ın yatakta doğrulmasına neden oldu. Biri kapının kilidini açıyordu.

Thomas, Alastair Carstairs'i ne kadar süredir öptüğünü bilmiyordu ama saatler geçtiğinden oldukça emindi. Şikayetçi olduğundan değil. Sandviç yemek ve elma şarabı içmek için bir kez durmuşlar, Alastair'in bir dilim elmayı ısırması Thomas'ın onu tekrar öpmek istemesine neden olana kadar birlikte gülüyorlardı. Onlar birkaç kez şilteden yuvarlandı ve Thomas bir noktada kafasını duvara oldukça sert bir şekilde vurmuştu ama Alastair bu konuda çok özür dilemişti. Ayrıca nazik ve sabırlıydı, öpüşmekten öteye gitmeyi reddediyordu. "Aramızda ciddi bir şey olacaksa," dedi kesin bir dille, "Sığınak'a cinayet zanlısı olduğun için takılıp kaldığın için olmayacak."

Thomas bu mantığın haklı olduğunu düşündü ama aralarında ciddi bir şey olduğunu düşünmeyi tercih etti. Biraz kırılmıştı ama bunu iyi sakladığını düşünüyordu.

Şimdi kıyafetlerini düzeltmek, ceketini giymek ve ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine sokmak için acele etti. Alastair de aynısını yaptı ve kapı açıldığında ikisi de tamamen giyinik halde odanın karşı tarafında duruyorlardı.

Bu iyi bir şeydi, çünkü Thomas'ın amcası Will ve Tessa teyze odaya girdi. Tessa deniz yeşili Fransız ipek bir elbise giymişti, uzun kahverengi saçları topuz şeklinde toplanmıştı. Will'in paltosunu bir yere atmış olduğu belliydi ve omzunda ihtiyatlı bir şekilde dengelenmiş uzun, ağır süslü bir kın taşıyordu. Kından çıkıntı yapan kanatları açılmış bir melek şeklinde haç koruyucusu oyulmuş bir kabza.

Will neşeyle Thomas'a, "Bu şey," dedi, "çok ağır."

" *Ölümlü Kılıç bu* mu?" dedi Alastair, inanamayarak.

"Paris'te Ölümlü Kılıç yanımızdaydı - Marsilya'nın vampirlerine karşı dürüst olmaktan başka bir şey olmayacağımızı göstermek için onu bir iyi niyet gösterisi olarak getirdik. Onlarla işimiz biter bitmez eve koştuk. Seni görmek güzel, genç Alastair. Thomas için ne yaptığını duydum. Çok düşünceli."

Her zamanki somurtkanlığına geri çekilme tehlikesiyle karşı karşıya görünen Alastair, "Sadece gördüklerimi bildiriyorum," dedi.

"Ah, gerçekten," dedi Will, gözlerinde bir parıltı. "Şimdi, kötü haber için..."

Tessa, "Bunu özel olarak yapıp yapamayacağımızı sorduk," dedi. "Sadece dördümüz. Ama Engizisyoncu bunu duymadı. Var olmakta ısrar ediyor."

"Teknik olarak hayatım, sorgulamalar sırasında orada olmak onun işi," dedi Will.

Tessa içini çekti. "Eminim tarihin bir noktasında hoş, büyükbaba tarzında bir Engizisyoncu olmuştur ve biz onlarla hiç tanışmadık," dedi. "Will, canım, Gabriel ve Cecily ile görüşeceğim. Lucie, James ve Cordelia'da - minx dün gece dışarı çıktı ve bir not bıraktı. Teyzesine ve

amcasına gereken saygıyı göstermesini ve gecenin bir yarısı sosyal görüşmeleri ödemek için ortadan kaybolmadan önce izin istemesini ona hatırlatmamız gerekecek."

Will'e şefkatle gülümsedi ve Sığınak'tan çıkmadan önce Thomas'a cesaret verici bir bakış attı.

"Paris'ten doğruca buraya geldiğiniz için teşekkürler," dedi Thomas, kendini kötü hissederek.

Will, "Bunu bitirmenin daha iyi olacağını düşündüm," dedi. "Kahvaltıdan önce Kılıç tarafından biraz deneme, ne?"

Alastair dehşete düşmüş görünüyordu; Amcasının davranışlarına alışık olan Thomas omuz silkti. "Buna alışacaksın," dedi Alastair'e. "Durum ne kadar endişe verici olursa, amcamın tavrı da o kadar uçarı oluyor."

"Bu doğru mu?" dedi Alastair kasvetli bir şekilde.

"Doğru," dedi Will. "Yeğenimin bir katil olduğuna inanmıyorum; bu nedenle, Ölümlü Kılıç'tan korkacak hiçbir şeyi yok."

Alastair, "Engizisyoncu'dan korkacak bir şeyi olabilir," dedi. "Bridgestock umutsuzca onun bir Gölge Avcısı olmasını istiyor. Olması gerekiyor, böylece tüm durum hakkında haklı olabilirdi. Eğer sorgulamayı yapmasına izin verirsen..."

"Yapmayacağım," dedi Will sessizce.

Sığınak'ın kapısı biraz itilerek açıldı ve Matthew kafasını içeri uzattı. Thomas onun arkasında onu görebiliyordu. bir basın mensubuydu: Christopher ve Eugenia'yı arkasında, kapılardan bir göz atmak için uzanmış gördüğünü sandı. Saatin kaç olduğunu merak etti - sabah, diye düşündü, ama bunun ötesinde herhangi birinin tahminiydi.

"Merhaba Thomas," dedi Matthew gülümseyerek, sonra Alastair'e baktı ve buz gibi bir sesle, "Carstairs," diye ekledi.

Alastair aynı derecede soğuk bir sesle, "Güzel çocuk," dedi. Thomas, Matthew'la kendisinin karşılıklı küçümsemesi olsa bile, Alastair'in bu durumda biraz normalleştiği için rahatladığını düşündü.

"Kesinlikle değil." Engizisyoncu Bridgestock, Sığınak'a gizlice girdi, ardından Charlotte. Charlotte'u resmi Konsolos cübbesi içinde görmek bir sarsıntıydı. Yanında Bridgestock, Engizisyoncu'nun resmi siyah ve gri rengine sarılıydı - gri rünlerle figürlü uzun siyah bir pelerin, göğsünde gümüş bir broş, metal tokalı siyah çizmeler. Thomas'ın midesi sallandı ve düştü; Bridgestock iş demekti. "Çık dışarı, Fairchild."

Charlotte Bridgestock'a bir bakış fırlattı ve Matthew'a döndü. "Gitsen iyi olur canım," dedi nazikçe. "Her şey iyi olacak. Charles Portaled bu sabah da eve döndü, eğer onu görmek istersen."

"Özellikle değil," dedi Matthew ve Sığınak kapısı aralarında kapanırken Thomas'a kederli bir bakış attı. Thomas'a cesaret verici olabilecek ya da limonlu bisküvi tarifi olabilecek bir şeyler söyledi. Thomas dudak okumayı hiç öğrenmemişti.

Charlotte, dikkatini eldeki meseleye çevirmeden önce bir an oğluna baktı. Thomas Lightwood, dedi. "Alastair Carstairs. Bu Ölümlü Kılıç tarafından bir deneme olacak. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Thomas başını salladı. Alastair sadece kızgın görünüyordu, Thomas'ın da tahmin ettiği gibi, Engizisyoncu onlara bir açıklama yaptı.

"Ölümlü Kılıç, Raziel'in armağanlarından biridir," dedi şatafatlı bir şekilde. "Elinde tutan her Gölge Avcısı'nı gerçeği söylemeye zorlar. Kendi saflarımızdaki yozlaşmaya ve kötülüğe karşı en büyük silahımızdır. Thomas Lightwood, öne çık ve Kılıcı al."

"Ona getireceğim," dedi Will ve şimdi sesi pek neşeli gelmiyordu. Kılıcı kınından çıkarıp Thomas'a taşırken mavi gözleri ciddiydi. "Ellerini avuçlarını yukarı kaldır, oğlum" dedi. “Kılıcı kullanmayacaksın. Seni test edecek.”

Thomas ellerini uzattı. Alastair'in kendisini izlediğini hissedebiliyordu, gerilim onu sımsıkı sarmıştı. Bütün Sığınak nefesini tutuyor gibiydi. Thomas kendi kendine masum olduğunu söyledi ama Kılıç ona doğru alçaldığında, şüpheleri özgüveninde delikler açmaya başladı. Ya Kılıç ruhunun derinliklerini görseydi, her sırrı, saklamaya çalıştığı her şeyi görseydi?

Will, bıçağı düz olan Kılıcı Thomas'ın kalkık avuçlarına yerleştirdi. Thomas derin bir nefes aldı - Kılıcın ağırlığı tahmin ettiğinden daha fazlaydı. Sadece ellerinde değil, tüm vücudunda, kalbinde, kanında ve midesinde bir ağırlık gibi hissediyordu. Ağzını tıkamak istedi ama bu duyguyla savaştı.

Bridgestock'un kıkırdadığını duydu. "Ona bak" dedi. "O çocuk bir at kadar iri, ama *o bile* Maellartach'ın gücüne dayanamıyor."

Will çok sakindi. Thomas çaresizce ona baktı. Will Herondale, Thomas'la doğrudan kan bağı olmasa da, özünde ailesi olan bir adamdı - amcası, güvenilir, kibar ve eğlenceli biriydi. Thomas yaşlandıkça, bu tür dış görünüşün arkasında akıllı ve stratejik bir düşünür olduğunu anlamaya başlamıştı. Will'in bu özel durumu nasıl oynayacağını merak etti.

Will, onun gözlerinin içine baktı. "Lilian Highsmith'i sen mi öldürdün?"

Matthew ve Christopher, aralarında Gideon ve Sophie, Eugenia, Gabriel ve Cecily'nin de bulunduğu, mırıldanan bir grup Enclave üyesi tarafından koridordan aşağı sürülmüştü. Matthew, bu sabah yanına gelen ve omzunu sıkan yetişkinlerin sayısını sayamadı ve Thomas için her şeyin yoluna gireceğine dair ona güvence verdi.

Elbette başkaları da vardı - suçlayıcı bakışlar atan ve karanlık, şüpheli bakışlar atanlar. Matthew, insanlar ona dik dik baktığında bile Christopher'ın fark etmemiş gibi görünmesine memnundu.

Enstitü'nün ana girişine götürülürlerken Christopher omzunun üzerinden kederli bir bakış atarak, Thomas'ı geride bırakmakla ilgilendiğimi söyleyemem, dedi. Çift kapılar açıktı ve avluda daha fazla Enclave üyesi toplanmıştı. Matthew, Pounceby'ler ve Wentworth'lerin kaşlarını çattığını görebiliyordu.

Başka seçeneğimiz yok Kit, dedi Matthew. "En azından Will ve annem Bridgestock ile birlikte oradalar. Ve Tom masum."

Biliyorum, dedi Christopher. Kalabalığa bir göz attı ve biraz titredi. Belki de Matthew'un düşündüğünden daha fazlasını fark etmişti. "James iyi mi sence?"

James düşüncesi Matthew'un göğsünde bir ağrıya neden oldu. Bir gece önce James'le tartışmıştı: *hiç* tartışmadılar. "Magnus ona bir şey olmasına izin vermez," dedi Matthew. "Eminim her an burada olabilir ve bize dün geceyi anlatabilir." Sesini düşürdü. "Rüya alemine yolculuk falan filan."

Eh, umarım *pithos* yardımcı olmuştur, dedi Christopher, ellerini ceketinin ceplerine sokarak. "Hâlâ neden rünleri alıp başka birinin üzerine atan bir nesne isteyebileceğini anlayamıyorum."

"Neden bahsediyorsun?" Matthew sık sık özlediğini hissetti Christopher'la deneyleri hakkında konuşurken bir şeyler söylüyordu ama bu her zamankinden daha da kafa karıştırıcıydı.

"Eh," dedi Christopher, "eğer bir Gölge Avcısı olsaydın, sadece rünlerini kendine çizebilirdin ve olmasaydın, Terkedilmeden rünlere sahip olamazsın..."

"Evet, evet, ama *neden bahsediyorsun* ?"

Christopher içini çekti. "Matthew, dün gece Grosvenor Meydanı'na geldiğinde saatin çok geç olduğunu biliyorum, ama bir şeyleri açıklarken dinlemelisin. Hepsi sıkıcı bilgiler değil, biliyorsun."

Matthew'un midesinde hafif bir korku kıvılcımı alevlendi. "Dün gece eve gelmedim."

Yine de yaptın, diye ısrar etti Christopher, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak. "Bana James'in stele ihtiyacı olduğunu söyledin, ben de sana verdim."

Matthew'un midesine bir buz parçası saplandı. Lucie'yi bir gece önce bıraktığını ve gecenin geri kalanını Oscar'la ateşin yanında içki içerek geçirmek için dairesine döndüğünü hatırladı. Küçük saatlerde bir noktada babasının laboratuvarına sürpriz bir ziyaret yapmış olsaydı, bunu hatırlayacağından emindi.

"Christopher, dün gece steli kime verdiğini bilmiyorum," dedi telaşla, "ama ben değildim."

Christopher solgunlaştı. "Anlamıyorum. O sendin, tıpkı sana benziyordu. Sen değilsen… aman Tanrım, steli kime verdim? Ve ne amaçla?"

Thomas nefes almak için mücadele etti. Kılıcın ağırlığı göğsüne yayıldı ve ağırlıktan daha fazlasıydı, acıydı - bir düzine, binlerce küçük iğne derisine saplanıp sürükleniyordu. Ağzından kontrolsüz ve plansız kelimeler döküldü: Maellartach'ın gerçeği saklamayı nasıl imkansız hale getirdiğini şimdi anlıyordu. "Hayır," dedi nefes nefese. "Lilian Highsmith'i ben öldürmedim."

Charlotte rahatlayarak nefesini verdi. Engizisyoncu öfkeli bir sesle bir şeyler mırıldandı; Alastair bir ses çıkarsa, Thomas onu duyamazdı.

Will, Thomas'a kahvaltısını soruyormuş gibi, "Basil Pounceby'yi sen mi öldürdün? Veya Filomena di Angelo? Ya da Elias Carstairs?"

Thomas bu sefer acıya hazırlıklıydı. Direnişten geldi, diye düşündü. Kılıcın ısrarına karşı bastırmaktan. Kendini rahat bıraktı, kelimelerin onlarla savaşmadan gelmesine izin verdi. "Numara. Ben bir savaşçıyım. Ama ben katil değilim."

Will, parmağını Alastair'e doğru salladı. "O arkadaşın herhangi bir Gölge Avcısı öldürdüğünü gördün mü? Alastair, yani. Bildiğiniz kadarıyla cinayet işledi mi? Amos Gladstone, belki?"

Afedersiniz, dedi Alastair, dehşete düşmüş görünüyordu.

"Hayır," dedi Thomas. "Alastair'in cinayet işlediğini hiç görmedim. Ve," diye ekledi, biraz da kendi şaşırtarak, "Böyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

Bunun üzerine Will'in ağzının kenarı neredeyse belli belirsiz seğirdi. "Başka sırrın var mı Thomas Lightwood?"

Soru onu hazırlıksız yakaladı. Thomas, ağzından herhangi bir sır dökülmeden önce - arkadaşlarıyla ilgili sırlar, James'in mirasıyla ilgili sırlar- hızla ve sert bir şekilde geri itti. Alastair hakkında herhangi bir şey.

"Will," diye azarladı Charlotte. "Belirli şeyler hakkında soru sormalısın! Sadece balık tutamazsın. Üzgünüm Tomas."

"Soru geri çekildi," dedi Will ve Kılıcın sürüklenen ağırlığı hemen hafifledi. Will, Thomas'a sert bir bakış attı ve bir an sonra dikkatle, "Gideon'un bana hâlâ yirmi sterlin borcu olduğunun farkında mı?" dedi.

"Evet," dedi Thomas, kendini tutamayarak, "ama hatırlamıyormuş gibi yapıyor."

"Biliyordum!" diye bağırdı. Muzaffer bir bakışla Engizisyoncu'ya döndü. "Burada işimizin bittiğine inanıyorum."

"Tamamlandı?" Bridgestock havladı. "Daha başlamadık bile! Bu ikisi doğru dürüst sorgulanmalı William, bunu biliyorsun."

Will, "Sanırım ilgili tüm soruları sordum," dedi.

"Alastair'e hiç soru sormadın!" diye bağırdı Bridgestock. "Her iki çocuk da daha fazlasını bilebilir. Örneğin, burada kilitli kaldıklarından beri neden kimsenin öldürülmediğini biliyor olabilirler. Bu bile tek başına şüphe sebebidir."

"Neden böyle olsun?" dedi Charlotte. "Cinayetler her gece olmuyor ve Alastair'in Lilian'ı öldürdüğünü düşünmek bile saçma. Thomas'ın peşinden geldi, üzerinde tek bir kan lekesi yoktu ve *bize* geldi - yanlış şüpheliyi gözaltına aldığımızda gerçek bir katil ellerini tüm işlerden sıyırırdı. *"*

Bridgestock bir kurbağa gibi şişiyor gibiydi. "Yanlış şüpheli mi? Lilian'ın *başında kanlar içinde* duran Thomas'a rastladım... "

Will, Kılıcı Thomas'ın elinden kurtararak, "Birinin bilgece sözleriyle," dedi, "gökte ve yerde senin felsefende hayal ettiğinden çok daha fazla şey var Maurice."

"Shakespeare," dedi Alastair. "Bu *Hamlet'ten* . Açıkça Maurice kısmı değil, gerisi."

Will önce şaşırdı, sonra eğlendi. Thomas'a döndü. "Tom," dedi nazikçe. "Bunun çürük olduğunu biliyorum, ama senin yaşındayken her türlü maskaralıktan şüpheleniyordum. Kılıç tarafından yargılandığın haberi yayıldığında, Enclave tüm bunları unutacak. Söz veriyorum." Durdurdu. "Şimdi, Kılıcı daha fazla kullanmaya gerek görmüyorum..."

"Bu *senin kararın değil* !" Engizisyoncu kükredi.

Enstitü ayaklarının altında sallandı. Şamdanlar etraflarına düşerken ve sandalyeler devrilirken Thomas inanamayarak etrafına baktı. Alastair Thomas'a doğru ilerlerken ayağının altındaki ince bir çatlak zemini parçaladı - sonra kararsız görünerek dondu. Bridgestock bir direğe tutunmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Will çekmişti Charlotte ona baktı ve onu sabit tutuyordu, kolunu omzuna atarken o etrafa bakarken kaşlarını çattı.

Titremeler kesildi.

"Ne-?" Bridgestock nefesi kesildi, ama onu duyacak kimse yoktu: diğer Gölge Avcıları harekete geçmiş ve kapıdan dışarı fırlıyorlardı.

Anna kesinlikle gerekli olandan biraz daha güçlü adımlarla yürüdü ve Ariadne, Waterloo Köprüsü'nü geçerken uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmak için mücadele etti. Enstitü'nün kulesi nehrin karşı yakasında yükseliyordu, aydınlanan gökyüzüne karşı karanlıktı.

Yalnız olduğunu fark etmeden önce köprünün yarısını geçmişti. Döndüğünde Ariadne'nin birkaç metre geride, elleri kalçalarında durduğunu gördü. Ariadne'nin çok güzel kalçaları vardı, düzgün bir beli kıvrımlıydı ve bacakları -Anna'nın bildiği gibi- iyi biçimliydi. Hatta şu anda kaldırıma diktiği çekici ayakları bile kıpırdamadan duruyordu.

Ariadne, “Senin kadar hızlı yürüyemiyorum” dedi. "Ama yetişmek için yarışmayacağım. Bu onursuz. Yalnız gitmeyi tercih ediyorsan, bunu söylemen yeterli.”

Bu erken saatte bile köprüde trafik vardı -işe aceleyle giden tezgahtarlar, Covent Garden'daki sabah pazarına giden pavyon arabaları, şişelerle şıngırdayan süt arabaları- ama Ariadne ve Anna büyülenirken kimse durup bakmadı. .

İki yıldır senden kaçıyorum. Neden şimdi durmalıyım? Anna düşündü. Gerçi bunu kendine itiraf etmek zorunda kalsa da son birkaç haftadır kötü bir iş çıkarıyordu.

Biraz alaycı bir şekilde yarım selam verdi ama olduğu yerde kaldı; Birkaç dakika içinde Ariadne ona yetişti ve birlikte köprüyü geçtiler. Gökyüzü doğuda bakır mavisine dönmeye başlamıştı. Rüzgar Ariadne'nin siyah saçlarını çekiştirdi. Anna her zaman, bağlı olmadığında bir fırtına bulutu gibi göründüğünü düşünmüştü.

"Garip," dedi Ariadne. "Artık Jesse Blackthorn hakkında bu bilgiye sahip olduğumuza göre, onunla ne yapacağız?"

Anna, "Şu anda hiçbir şey yok," dedi. Lucie önce Grace'e söylemek istiyor.

Lucie'nin söylediği son şeydi bu, bir faytonlu taksiye atlayıp Cecily Teyze onun gittiğini fark etmeden önce umutsuzca Enstitü'ye geri dönmesi gerektiğini söylerken acil bir ricaydı. Anna ve Ariadne hala devriyelerini bitirmek zorundaydılar; Anna, Thomas'la ilgili yeni bir gelişme olup olmadığına bakmaya kararlıydı.

Ariadne, "Arkadaş olmalarına daha çok şaşırdım," dedi. “Grace'in biriyle tanışma planı olduğunu ya da evde ziyaret edecek bir arkadaşı olduğunu hiç görmedim. Charles ortalıkta yokken o bir tür hayalet.”

arkadaş *olduklarından* tam olarak emin değildi . Kardeşine acı çektiren biriyle arkadaş olmak Lucie'nin doğasında yoktu. Öte yandan, Lucie her zaman kendi kendine büyük maceraların kahramanı olduğu hikayeler anlatıyordu. Bir çocuğun ölümünün biraz romantik gizemini araştırmak kesinlikle bu kategoriye giriyordu.

Thames'in kuzey tarafı boyunca uzanan Victoria Setine ulaşmışlardı. Nehirden esen rüzgar burada sertti ve Anna titredi. "Umarım Grace seni daha fazla rahatsız etmez," dedi. "Eninde sonunda Charles Paris'ten dönüp onunla evlenmek zorunda kalacak."

Ariadne hafifçe güldü. "Herkes Grace'i küçümsemem gerektiğini düşünüyor. Eski nişanlımla ilişkiye girme hakareti için. Ama aslında onu içeri almak benim fikrimdi.”

"Öyleydi?" Anna kendine rağmen meraklıydı.

Ariadne omuz silkti. “Charles ile evlenmek istemedim, biliyorsun. Bileceksin . _ Hiç yoktan iyidir."

Anna cevap vermedi. *Belki de istemedin,* diye düşündü. *Fakat Kalbimi kıracağını bilerek onunla evlenmeyi kabul ettin. Onu asla sevmeyeceğini bilmek. Asla böyle bir şey yapmazdım.*

Ariadne, “Hastalıktan uyanıp Grace için beni terk ettiğini öğrendiğimde her şeyden çok rahatladım” dedi. “Sanırım Grace'e minnettardım. Onu bizimle yaşamaya davet edersek, Enclave'e ona hiçbir kötü niyetimi taşımadığımı göstereceğini düşündüm."

Karmelit Sokağı'na döndükten sonra, tirizli pencereleri olan tuğla bir binanın yanından geçtiler. Enstitünün kulesi yakındaki binaların üzerinde yükseliyordu, katedralin etrafındaki tanıdık sokaklar onları içeri davet ediyordu. Anna, "Eh, bu Enclave için büyük bir fedakarlık," dedi.

“Sadece Enclave için değildi. Paylaştığımız deneyimler sayesinde Grace'i daha iyi tanımak istedim."

Anna kısaca güldü. "Hayatlarınız nasıl birbirine benziyor, Ari?"

Ariadne ona sabit bir bakış attı. "İkimiz de evlat edinildik."

Anna'nın aklına gelen bir şey değildi. Bir duraklamadan sonra, "Ailenle her zaman göz göze gelmedim. Ama seni seviyorlar. Tatiana'nın Grace'e karşı nazik bir hisleri olup olmadığı şüpheli."

Ariadne, "Ailem beni seviyor," dedi. "Ama geçmişimi, yedi yaşındayken Hindistan'dan buraya geldiğimi, hatta doğduğumda farklı bir ismim olduğunu bile asla kabul etmiyorlar." Ariadne bocaladı, doğru kelimeleri arıyor gibiydi. “Sanki her zaman dünyalar arasındaymışım gibi hissediyorum. Sanki onların kızı olmaktan memnunum ama ben de bir başkayım.”

Anna uzaktan bir tramvay sesi gibi bir gümbürtü duydu. "Doğduğunda adın neydi?"

Neredeyse Enstitü'nün kapısına ulaşmışlardı. Ariadne tereddüt etti. "Kamala," dedi. "Kamala Joshi."

Kamala. Çiçek gibi bir isim.

"Ve başka bir aile yoktu - yardım edebilecek kimse yok mu?" dedi Anna.

"Teyze ve amca, ama annemle babam arasında husumet vardı. Beni içeri almayı reddettiler. Bombay Enstitüsü'nde büyümüş olabilirdim ama ben bir anne ve baba istiyordum. Uygun bir aile. Belki de beni reddedenlerden uzak olmak için.” Ariadne'nin altın benekli güzel derin gözleri Anna'nın yüzüne sabitlenmişti. Böyle bakılmak sinir bozucuydu - Anna'ya nadiren yaptığı bir şekilde *görülüyormuş* gibi hissettiriyordu . "Anna. Beni hiç affedecek misin?"

Anna gerildi, soruya hazırlıksız yakalandı. "Ariadne-"

Yıldırım gökyüzünde çatladı. Anna şaşkınlıkla döndü. Fırtına belirtisi yoktu, şafak gökyüzü sorunsuzdu. Ama şimdi…

Bu nedir ?" Ariadne fısıldadı.

Enstitü'nün üzerinde büyük bir kara bulut toplanmıştı - ama yalnızca Enstitü'nün üzerinde. Muazzam, mürekkep siyahıydı ve kilisenin üzerinde sanki iç rüzgarlar tarafından itiliyormuş gibi dalgalanıyordu. Etrafında gökyüzü lacivert ve ufka sorunsuz bir şekilde yayıldı.

Anna şaşkınlıkla etrafına bakarken gök gürledi. İşçi kıyafetleri içinde sıradan bir adam kendi kendine ıslık çalarak geçti; fırtınanın onun için görünmez olduğu açıktı.

Anna kapıları iterek açtı ve o ve Ariadne avluya daldılar. Derin bir gölgedeydi, bulut yukarıda dalgalanıyordu. Enstitü'nün kulesinde şimşek çaktı.

Ariadne'nin elinde zaten bir *khanda , yani iki ucu keskin bir bıçak vardı.* Kemerinden kırbacını çözen Anna, her duyusu tetikte, yavaş bir daire çizerek döndü. Gözünde bir hareket parlaması yakaladı - avlunun ortasında dökülen mürekkep veya kan gibi karanlık bir şey hareket ediyordu.

Ona doğru bir adım attı—tıpkı yukarı ve dışa doğru yükselirken: Sonuçta bir dökülme değildi, kaygan, siyah, hareketli ve canlı bir şeydi. Anna geriye sıçradı ve Ariadne'yi arkasından itti, o yeryüzüne doğru savrulup kaldırım taşları arasında zikzaklar çizen çatlaklar yarattı. Su çatlaklardan fırladı, avluyu doldurdu sıcak tuz ve tuzlu su kokusuyla. Anna dönerek kırbacıyla karanlığa saldırırken bile kendini tutamadı: Enstitü'nün avlusu nasıl oluyor da *deniz suyuyla dolabiliyordu* ?

Başlangıçta sıcak kabininden çıkıp buzlu havaya girmeye isteksiz olsa da, Balios enerjisini çabucak geri kazandı ve Lucie'yi karanlık küçük saatlerde Chiswick House'a teslim etti. Atından

indi ve atın namlusunu okşadıktan sonra, atı, omuzlarına bir battaniye örterek kapıların yanındaki bir direğe bağlamadan önce.

Kışın yaktığı harap olmuş arazide ihtiyatla ilerledi. Her zaman olduğu gibi, Chiswick Evi terk edilmiş gibiydi, ona eşlik etmek için ağaçların arasından yalnızca kışın ıslığı esiyordu. Ama riske atmamaya kararlıydı. Jesse hakkındaki tahmini gerçeğe birazcık bile yakınsa, gerçekten çok dikkatli olması gerekiyordu. Mahvolmuş bahçeyi geçti, Chiswick arazisinin yollarına kendi mahallesinin sokaklarına olduğu kadar aşina olmaya başladığına dair alaycı bir düşünceyle. Eski bahçe kulübesine gelene kadar kırık heykellerin ve aşırı büyümüş çalıların arasından geçti.

Kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için birkaç dakika dinledi. Barakanın arduvaz duvarlarına sürtünen çıplak dalların sıyrıkları sinirlerini bozdu, ama bastırdı ve hafif aralık duran kapıya yaklaştı. Havada acı bir koku yakaladı - belki de Grace'in kardeşini diriltme girişiminin bir parçası olarak yaktığı tütsü.

Lucie içeri girdi ve gözleri alıştıktan sonra Jesse'nin cesedini, tıpkı en son gördüğü gibi, cam tabutun içinde huzur içinde yattığını gördü. Gözleri kapalı, ellerini göğsünde kavuşturmuştu.

Yine de emin olması gerekiyordu. Titreyen elleriyle daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve menteşeli kapağı cam tabutun üzerine kaldırdı.

Önündeki ceset Jesse değildi, dedi kendi kendine. Jesse onun hayaletiydi, bir ruhtu, bu fiziksel kalıntı değil. Jesse'nin beyaz cenaze ceketinin yakalarını geri çekerken hâlâ garip bir ihlal gibi geliyordu.

Altındaki çuha gömleği kana bulanmıştı.

Lucie yarı nefesini tutarak gömleğin düğmelerini açmaya başladı, soğuk kumaşı soydu, bu jest tuhaf bir şekilde samimiydi.

Orada, göğsünün solgun derisinin üzerinde bir Güç runesi vardı. Sol omzunda, Çabukluk ve Hassasiyet. Voyance sol elindeydi, ama onun baskın olanı olmadığını biliyordu. Kolunun iç dönüşünde *enkeli runesi vardı* .

Lucie kumaşın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi ve Jesse'nin solgun, mumlu tenindeki siyah işaretlere baktı. Korktuğu gibi olmuştu.

Çapa.

Rünler. Jesse'nin hiç rünleri olmamıştı. Şimdi beşi vardı. Öldürülen her Gölge Avcısı için bir tane: Amos Gladstone, Basil Pounceby, Filomena di Angelo, Lilian Highsmith, Elias Carstairs.

Uyuşuk bir şekilde uzaktaki duvara gitti ve Karaçalı kılıcını indirdi. Tabuta dönerken adımları yavaşladı. Kapak hâlâ açıktı ve Jesse içeride kıpırdamadan yatıyordu - huzurlu ve tamamen habersiz. Bu haksızlıktı. Korkunç adaletsiz. Jesse masumdu.

Ama öldürülenler de masumdu.

Lucie, cesaretini kaybetmeden önce şimdi yapmalıydı. Dişlerini gıcırdattı ve kılıcı kaldırdı, iki eliyle kabzasını kavradı, babasının ona öğrettiği gibi dümdüz ve doğru bir şekilde aşağı indirmeye hazırdı.

Jesse, diye fısıldadı. "Jesse, çok üzgünüm."

Lucie'nin kafasının arkasına bir şey çarptığı anda kılıcın bıçağından bir ışık parladı. Karaçalı kılıcı elinden düştü. Cam kasanın kenarından bakıp sert toprağa çarparken, Lucie'nin görüşünün kenarlarında gölgeler belirdi ve onu karanlığa sürükledi.

24

YÜKSELDİ _ _ _ _ _

Orada asırlarca yattı ve yalan söyleyecek
Uykusunda dev deniz solucanlarına vurmak,
Son ateş derinleri ısıtıncaya kadar;
Sonra bir kez insan ve melekler tarafından görülecek,
Kükrerken yükselecek ve yüzeyde ölecek.

—Alfred, Lord Tennyson, "Kraken"

James gölgelerdeydi ve onlar onun etrafındaydı; uykuda olmamasına rağmen rüya görüyordu.

Kendi nefesini duyabiliyordu, kulakları uğulduyordu. Gölgelere hapsolmuştu, hareket edemiyordu - bir maskenin gözleri gibi karanlıkta yırtılmış iki delikten başka bir şey göremiyordu.

Şafağı geçmişti, gökyüzü soğuk mavi cam rengindeydi. Öne doğru sallanırken üzerinde kavis çizen çınar ağaçları vardı, dalları zayıflamış güneş ışığını yakalamak için uzanıyordu. Vücudu ağrıyor ve yanıyordu. Koyu saçlar görüşünün üzerine düştü; itmek için uzandı. Aşağıya baktığında ellerini gördü - gümüşi çizgili bir kutuyu tutan dar, soluk beyaz elleri.

Kendi eli olmayan eli kutunun üzerine kapandı. Tanıdık bir yerdeydi - bir çeşit bahçe. Çitler vardı ve kış ağaçları arasında dolambaçlı yollar. Önünde, bir kilisenin gotik kuleleri berrak gökyüzüne karşı yükseliyordu; kapısından, ortadaki bronz çeşmeyi çevreleyen patikalar çıkıyordu.

James ıslık sesini duyabiliyordu. Kenarlarda görüşü azalmaya başlamıştı ama yaprakları güneşte parıldayan buzla kurumuş, defne ve kutsal çalılar arasında bir patikada yürüyen birini - dişli ceketli birini - görebiliyordu.

Bir yerlerde bir el, bir bıçağın kabzasına kapandı. Bir yerlerde kin vardı, James'in daha önce hissettiği o kasvetli, acımasız nefret ve aşağılama— meydanda beklediği ceketli adama, Gölge Avcısı'na yönelik küçümseme, onu habersizce doğru yola sürükleyerek evinden çıktı. bu yer, bu yüzleşme...

Dur, diye fısıldadı James. *Bunu yapma.*

Alaycı küçümseme. *Defol çocuğum.*

Ve vizyondan kurtuldu, ağladı, elleri onu dünyaya tutacak bir şey satın almak için uzandı.

"James!"

Bu Cordelia'nın sesiydi. Matthew de onun üzerine diz çökmüştü: Çalışma odasının zemininde yarı sersem bir halde yatıyordu, sanki büyük bir yükseklikten düşmüş gibiydi. Çok sıkı iplere asılmış bir kukla gibi aniden oturma pozisyonuna geçti. "Oluyor" dedi. "Bir cinayet daha..."

"Burada." Matthew uzandı; James *parabatainin* elini tuttu ve kendini doğrulttu. Hala başı dönüyor ve bir şekilde farklı hissediyordu - nedenini açıklayamasa da daha hafifti. Mermer

şömineye yaslanıp nefesini tuttu, Matthew'un endişeli bakışları üzerine sabitlendi. "Dur, Jamie *bach* ."

James aynı anda üç şeyi fark etti. Biri, Cordelia'yı birkaç dakika önce öptüğüydü, ama kucaklaştıklarına dair hiçbir iz kalmamıştı: Cordelia düğmeli bir dişli ceket giymişti. elbisesinin üzerinde ve dikkatli bir ifade. Kendisi daha da büyük bir gizem gibi görünen temiz bir gömlek giyiyordu.

İkincisi, Matthew'un yeni gelmiş olması gerektiğiydi: parlak yeşil brokar ve kadife paltosunu henüz çıkarmamıştı ve uzun fildişi eşarbının bir ucu yere düştü.

Üçüncüsü, sanki biri içindeki kafesin mandalını açmış, zihnini serbest bırakmış gibiydi. Aynı anda birkaç şeye çok acilen ihtiyacı vardı: bir cevap, bir harita ve bir kitap. "Matematik" dedi. " *Pitos* — Christopher onu kaybetti mi?"

Matthew'un gözleri büyüdü. "Çalındı - bana benzeyen biri tarafından. Gittiğini nasıl anladın?"

"Çünkü onda ," dedi James . "Belli. Onu kandırmak için Christopher'a bir Eidolon iblisi göndermiş olmalı." Derin bir nefes aldı. "Sanırım... Sanırım neler olduğunu biliyor olabilirim."

Cordelia ayağa kalktı, Cortana sırtına bağlı olduğu yerde parıldadı. Ona bakarken biraz kızardı. "Ne demek, biliyor musun? Cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu biliyor musun?" diye talep etti. "Yani, Belial, tabii ki..."

"Hepsini bilmiyorum," dedi James, rüyalar ve sihir üzerine kitapların hâlâ gelişigüzel dağıldığı ortadaki masaya doğru hızla koşarak. "Ama bir kısmı. Ne yapıyorsa neden yapıyor. Belki nasıl bile. İşte-" Koyu mor cildi çekip aldı. Harita, dedi. "Londra haritası - nerede o?"

"Burada." Matthew kitabı ona doğru kaydırdı, ortadaki haritaya açıldı. James aceleyle *Monarchia'ya* baktı , sonra tekrar haritaya. Bir kalem aldı ve son bir işaret yaptı.

"Mount Street Gardens mı?" dedi Matthew, yeni karalamaya gözlerini kısarak bakarak. "Daha önce orada bulunduk. Buraya oldukça yakın."

"Ama bu yine de Belial'in mührünü oluşturmaz, değil mi?" dedi Cordelia, Matthew'un omzunun üzerinden bakarak. "Daha çok Poseidon'un tridentine benziyor. Üç uçlu bir tür mızrak."

"Bu bir mühür," dedi James. "Sadece Belial'in değil. Bu *Leviathan'ın* mührü." Leviathan'ın mührünün tam bir sayfada, sivri ve gaddar görünen bir şekilde karalandığı *Monarchia'ya* dokundu . "Böylece trident. Ne de olsa o bir deniz iblisi."

Matthew ve Cordelia birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. İşte bu, diye düşündü James; onu deli ilan edip tavan arasına atacaklardı.

Cordelia ağır ağır, "Magnus, Prenslerin ittifakları olduğunu söyledi," dedi. "Azazel ve Asmodeus. Belial ve..."

Ağzı biraz beyazlamış olan Matthew, "Leviathan," dedi. "James, mühürlerin kapı işlevi görebileceğini söylemiştin. Bu cinayet gerçekleşirse, Leviathan'ın dünyamıza girmesi için bir kapı açacak mı?"

"Sence çoktan oldu mu?" diye sordu Cordelia.

James pencereye baktı. "Numara. Vizyonuma göre şafaktan hemen sonraydı ve şimdi şafak söküyor. Mount Street Gardens uzak değil ama kaybedecek zamanımız yok. Koşmalıyız-"

Matthew sertçe, "Öyle değil, değilsin," dedi. "En azından ayakkabılara, silahlara ve dişli bir cekete ihtiyacın var. Ve Cordelia'nın botlara ihtiyacı var. "

"Ve daha sonra?" dedi Cordelia.

" *O* zaman koşarız."

Thomas Enstitü'nün içinden geçip giriş yoluna girerken birinin adını seslendiğini duydu. Her şey kaostan ibaretti, sağa sola savrulan, silahlarını yakalayan, teçhizatlarını fırlatan ve açık ön kapıları, dövüş seslerinin şimdiden duyulduğu avluya doğru hücum eden, kaynayan bir Gölge Avcıları kitlesi vardı.

"Tomas! Burada!" Kalabalığın arasından ona doğru ilerleyen Christopher'dı; elinde bir dişli ceket ve bir dizi melek bıçağı tutuyordu. "Will Amca nerede?"

"Tessa'yı bulmaya gittim." Thomas ceketi alıp üzerine fırlattı, bıçakların bir kısmını kemerine sıkıştırdı. "Ne oluyor?"

"Bir tür saldırı. Ailen zaten dışarıda, savaşa katıldı. Benimki de—pekala, babam var. Annem yukarıda Alexander'la birlikte. Ama Enstitü güvenli değil. Biraz melek bıçağı ister misin?"

Thomas, Christopher'ın onunla konuşmadığını fark ettiğinde zaten birkaç tane aldığını protesto etmek üzereydi. Thomas'ın yanında kalmış gibi görünen Alastair ile konuşuyordu. Thomas bu gelişmeyi daha sonraki bir tarihte incelemeye karar verdi.

Alastair teşekkür ederek başını salladı ve silahları aldı. Thomas hala ceketini bağlarken ön kapılara yöneldi. Christopher onu takip etti - Thomas'ın bulduğu *adamas* nesnesi ve Matthew'un James'i almak için koştuğu hakkında bir şeyler söylüyordu . Ön kapıda Thomas ve Alastair'in yanına gelirken sesi kesildi.

Avlu harap haldeydi. Büyük bir kara bulut Enstitü'yü ve çevresini gölgede sakladı: Avluda bir ileri bir geri giden cadı ışığının parlak ışınları savaş sahnelerini aydınlattı - Gideon oradaydı, elinde kılıç, bir moloz yığınının üzerine tırmanıyordu. Anna viteste, Ariadne ile sırt sırta, kırbacı havada ince bir altın çizgi çiziyor.

"Ama neyle *savaşıyorlar* ?" dedi Alastair—bir kez olsun herkesin düşündüklerini dile getirerek. "Görmek çok karanlık ve..." Burnunu buruşturdu. "Balık kokuyor."

"Işığa ihtiyacımız var!" Giriş yoluna dönen Will'di; Yanında Tessa Teyze vardı ve ikisi de vitesteydi. Emirler alıyordu - savaşa katılamayan herkes, bir cadı ışığı rune taşı alıp, ışığı dışarıda savaşanlara yönlendirmek için açık bir pencereye yönelecekti.

Thomas diğerleriyle hızlıca bakıştı. Bir pencerenin önünde durabilmek için geride tutulmaya hiç niyeti yoktu. cadı ışığı. Enstitü saldırıya uğradıysa, orada olmak, onu savunmak istiyordu.

İlk hareket eden Alastair oldu. Merdivenlerden inmeye başladı, Christopher ve Thomas topuklarının üzerindeydi. Etraflarındaki hava kalınlaşıp tuz, balık ve çürüyen deniz yosununun nemli kokusuyla kaplanırken Thomas öksürdü. Basamakların dibine ulaştıklarında Thomas'ın çizmeleri buz gibi suya düştü. Christopher'ın bilimsel imkansızlıklar hakkında haykırdığını duyabiliyordu.

"Eh, bu imkansız olabilir," dedi Alastair oldukça makul bir şekilde, "ama oluyor."

Her neyse, dedi Thomas. Avlu aydınlanmaya başladı - Enstitü'nün etrafındaki düzinelerce pencere ardına kadar açıldı. Thomas oradaki yüzlerden bazılarını tanıdı, elleri parıldayan rune taşlarını uzatmıştı - Cecily Teyze ve Bayan Bridgestock, Piers Wentworth ve birkaç Pouncebys vardı.

Artan ışıkta Thomas, tüm avlunun okyanusla köpürdüğünü, tunç grisi olduğunu, bir fırtınaya yakalanmış gibi düzensiz bir şekilde ileri geri sallandığını görebiliyordu. Gölge Avcıları, yığılmış kaldırım taşları ve diğer moloz yığınlarının üzerine tırmanmış , sudan çıkan *şeyleri kesip kesmişti.* Deniz yılanları gibi uzunlardı - kahverengi, gri ve yeşil arasında bir yerde çamurlu bir

gölge, ama metalik gibi kaygan bir şekilde parlıyordu. Biri havada Anna'ya doğru kamçılandı; kırbacını salladı, ikiye böldü. Güdük kırıldı, gri-yeşil, sulu iksir püskürttü. Thomas, Eugenia'nın bağırdığını duydu -avluda olduğunu fark etmemişti- ve döndü, Augustus Pounceby'nin beline dolanan dokunaç kalıntılarını gördü.

Augustus, melek kılıcını düşürerek çığlık attı ve çaresizce vücudunu saran etli yeşil uzantıya tutundu. Açıkça nefesini kesiyordu; yüzü kıpkırmızı olmuştu ve nefes nefeseydi. Thomas ileri atıldı ama Eugenia çoktan oradaydı, uzun kılıcı parlıyordu. o getirdi bir açıyla aşağı, Augustus'un dişli ceketini ve ardından dokunaçın kendisini dilimleyerek. İki kasırga halinde düştü ve Augustus orta bölümünü tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Eugenia," diye hırıldadı. “Lütfen—ben hak etmiyorum—”

Eugenia ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Hayır, yapmıyorsun," dedi. "Şimdi silahını al ve bir kez olsun kendini işe yarar hale getir."

Aceleyle yanından geçen Thomas'a göz kırpmak için durarak savaşın en yoğun noktasına geri dönerek uzaklaştı.

Christopher, "Bu beklenmedik bir şekilde tatmin ediciydi," dedi.

Thomas kabul etti, ama anın tadını çıkarmak için zaman yoktu. *"Midael,"* diye mırıldandı ve melek kılıcı elinde canlandı. Avluya, ayak bileklerine kadar gelen suların içinden, Christopher ve Alastair'in yakınlarına daldı. Deniz köpüğünden bir şey yükseldi - başka bir dokunaç, bu dövülüyor ve canlı. Etrafta yetişkin bir insan kadar büyüktü ve inanılmayacak kadar uzundu ve dalgaların arasından çıkarken Thomas, alt tarafının yüzlerce sert, sivri uçlu siyah dikenle kaplı olduğunu görebiliyordu.

Aşağı çarptı. Bir şey Thomas'ı yakaladı ve onu vahşice yoldan çekti.

Alastair.

Dokunaçların ucu Enstitü'nün önüne çarptığında yarı yarıya birbirlerinin üzerine çöktüler; kendini suya geri sürüklediğinde, duvarın bir parçası da onunla birlikte geldi. Gabriel Lightwood kılıcını kaldırarak sallanan bir kaldırım taşı yığınından aşağı atlarken havaya tuğla tozu üflendi.

Dokunaç geri döndü ve Gabriel'in etrafına kıvrıldı, gövdesini sardı, kollarını iki yanına sabitledi. Kılıcı Gabriel'in elinden uçtu, kılıcı ikorla, çapraz muhafızı kanla bulaştı.

Gabriel mücadele etti, ama şey onu tuttu. Christopher boğuk bir sesle bağırdı ve çevresinde şilin büyüklüğündeki kırmızı kan damlaları patlarken babasına doğru koştu. Thomas yanına koştu ayağa kalktı ve Christopher'ın peşinden koştu, kendini devasa dokunaçlara fırlattı. Yanında Alastair Carstairs'in de aynı şeyi yaptığının belli belirsiz farkında olarak, melek kılıcını tekrar tekrar lastik gibi yeşil-siyah ete daldırdı.

Cordelia, Matthew ve James koşarak Mount Street Gardens'a geldiler. Kapı açıktı, bahçenin kendisi ıssız görünüyordu. Cordelia, çınar ağaçlarının altından geçen patikalardan geçerken yavaşladı. Sağda yükselen kırmızı Jakoben ilkokul binasına rağmen sessizliğin sabahın erken saatlerinden kaynaklandığını söyledi kendi kendine. Okul çocukları henüz gelmemişti ve yürüyüş için hava soğuktu.

Yine de, sanki biri onları izliyormuş gibi, içindeki huzursuzluk hissinden kurtulamıyordu. Ancak tırmıklanmış patikalar çıplaktı. James, şapkasız, parkta huzursuzca dolaşıyordu, ararken siyah saçları rüzgarda savruluyordu. Hepsi göz alıcıydı - aksi takdirde South Audley

Caddesi'ndeki yayaları kesinlikle alarma geçirirlerdi - ama burada onları görecek kimse yokmuş gibi görünüyordu. James boğuk bir alarm havladığında çok mu geç mi yoksa çok mu erken mi olduklarını merak ediyordu.

"Mete! Çabuk gel!"

Matthew ve Cordelia şaşkınlıkla bakıştılar; James, bahçenin ortasında öfkeyle el sallayan bronz bir heykelin yanındaydı. Matthew ona koştu ve bir an sonra Cordelia onu takip etti.

James'in neden önce Matthew'u aradığını hemen anladı. Heykel, artık kurumuş bir bronz çeşmenin üzerindeydi; çeşmenin arkasına yığılmış bir Gölge Avcısı'nın cesediydi - koyu kızıl saçlı, teçhizatlı bir adam. Çok uzakta olmayan bir nesne, sanki düşmüş ya da kenara fırlatılmış gibi patikada parıldadı. *Pithos* . _

Çeşmenin yakınında Matthew dondu. Tebeşir gibi berbat bir renge bürünmüştü.

"Charles," diye fısıldadı.

Hareket edemiyor gibiydi. Cordelia onun elini tuttu ve James'in vücudunun yanında diz çöktüğü yere kadar onu yarı sürükledi - hayır, bir beden değil, diye rahatlayarak fark etti. Charles zar zor yaşıyordu. James onu sırtüstü yatırmıştı ve kana bulanmış göğsü düzensiz bir şekilde kalkıp indi.

James *stelini çıkarmıştı* ve Charles'ın teninde yırtık ve kanlı bir manşonun ön kolunu açığa çıkardığı yere çılgınca iratlar çiziyordu. Cordelia, Matthew'un kesik kesik nefes aldığını duydu. Dikkatle rünlere bakıyordu ve Cordelia nedenini biliyordu: Bir yara ölümcül olduğunda, *ıratlar* ciltteki yerini tutmazdı. İyileştiremeyecekleri bir hasar seviyesi altında ezilerek yok olacaklardı.

"Kalıyorlar," diye fısıldadı, bunun bir garanti olmadığını bildiği halde. Matthew'un elini sertçe sıktı. "Git—Matthew, yapmazsan kendinden nefret edeceksin."

Matthew sert bir baş hareketiyle geri çekildi ve James'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. Mühür yüzüğüyle parıldayan uzun ve narin elini kardeşinin yanağına koydu. "Charles," dedi nefes nefese. "Dur Charlie. Sana yardım getireceğiz. Peki-"

Ayağa kalktı ve bir eli kardeşinin yüzünde, diğer eli steline uzanırken tutuklanarak hareketsiz oturdu. Charles'ın sığ nefesinin yavaş yavaş inip kalkması da durmuş gibiydi. Heykeller gibi donmuşlardı. Cordelia şaşkınlıkla etraflarına bakan James'e çılgınca baktı. Park tamamen sessizdi, tamamen hareketsizdi. Kuşların sesleri neredeydi - şehir sığırcıkları ve serçeler? Londra'nın uyanışının sesleri: maliyet satıcılarının çığlıkları, işe giden yayaların adımları? Rüzgardaki yaprakların hışırtısı mı? Dünya sanki camın altına sıkıştırılmış gibi hareketsiz ve donmuş hissediyordu.

Ama James—James de hareket edebilirdi. Pitosu cebe atarak *ayağa* kalktı ayağa kalkıp bakışlarıyla Cordelia'yı aradı. Altın gözleri yanıyordu. Cordelia, dedi. "Arkanı dön."

Yüzünü parkın kapısına döndü ve neredeyse teninden fırlayacaktı: genç bir adam hafifçe ıslık çalarak onlara doğru yürüyordu. Melodi, sessiz parkta bir kilisedeki müzik gibi taşınıyordu. Cordelia nedenini söyleyemese de çocuk tanıdık geliyordu; esmerdi ve gülümsüyordu, bir elinde haç oymalı ağır bir kılıç taşıyordu. Sanki yaz mevsimiymiş gibi bembeyaz bir takım elbise giymişti, gömleği ve ceketi parlak kırmızı kana bulanmıştı. Yakışıklıydı - gerçekten çarpıcıydı, yeni yaprakların rengindeki koyu yeşil gözleriyle. Yine de onunla ilgili bir şey tenini ürpertiyordu. Gülümsemesinde Cheshire kedisinin sırıtışı gibi vahşi bir şey vardı.

James, korkudan şafağa benzeyen bir şekilde çocuğa bakıyordu. Yanında Matthew ve Charles garip tablolarında donup kaldılar, gözleri boş ve bakıyorlardı.

Ama bu olamaz, dedi James, yarı kendi kendine. "Bu mümkün değil."

"Ne demek istiyorsun? Ne mümkün değil?"

"Bu Jesse," dedi James. "Jesse Karaçalı."

"Tatiana'nın oğlu mu? Ama öldü," dedi Cordelia. "Yıllar önce."

"Belki," dedi James, kemerinden bir bıçak alarak. Yaklaşırken bakışları çocuk Jesse'den hiç ayrılmadı, kutsal bir sınırın yanından titizlikle geçti. "Ama biliyorum - portresini Blackthorn Malikanesi'nde görmüştüm. Ve Grace'in sahip olduğu birkaç fotoğraf. Bu o."

"Ama bu imkansız-"

Cordelia ayrıldı, eli Cortana'ya uçtu. Çocuk aniden önlerinde durmuş, elinde bastonlu bir müzikhol şarkıcısı gibi kılıcını döndürüyordu. Ceketi gelişigüzel açılmıştı, James'ten Cordelia'ya bakarken gülümsemesi genişledi. "Elbette imkansız" dedi. "Jesse Blackthorn uzun zaman önce öldü."

James başını iki yana salladı. Solgundu ama bakışları sabit ve nefret doluydu.

"Dede" dedi.

Tabii ki. Cordelia'ya tanıdık gelen çocuk değildi, daha çok onun zalim gülümsemesi, hareket tarzı, onun James'i takip ettiği cehennem dünyasında giydiğini gördüğü o solgun giysilerdi. Cordelia'ya bakmıyordu - oldukça anlamlıydı.

İlginç.

"Gerçekten," dedi Belial, beklenmedik bir neşeyle. "Tam *anlamıyla ideal bir gemi* olmasa bile , dünyanızda özgürce dolaşırım. Güneş ışığını yüzümde hissetmek. Londra havasını solumak."

James, gözlerini Jesse Blackthorn'un iyi korunmuş kalıntıları üzerinde gezdirerek, "Bir cesede 'tam olarak ideal bir gemi değil' demek, Londra'nın kanalizasyonlarına 'o kadar da kötü bir tatil yeri değil' demek gibi bir şey," dedi. "Bana biraz müsaade et - Jesse'nin ölüm şekli ve zamanı hakkında duyduğum hikaye. Hepsi yalan mıydı?"

"Sevgili oğlum," dedi Belial. Cordelia, Cortana'yı kınından çıkardı; Belial'in belli belirsiz bir şekilde irkildiğini gördü, ama yine de ona bakmayı reddetmişti. "Sevgili oğlum, sevgili Grace'in sana yalan söylediği için kendini üzmene gerek yok." Jesse'nin sol eline, yeni ve siyah bir Voyance runesinin parıldadığı yere sevgiyle baktı. "Annenin asla üremeyeceğinden korktuğum bir zaman vardı, biliyorsun. James Herondale asla olmayacaktı. Alternatif planlar yapmak zorunda kaldım. Bu dünyaya bir çapa yerleştirdim, ona koruma büyüleri yapıldığında bir erkek bebeğin ruhunun derinliklerine gömüldüm. Annesi Gölge Avcıları'na değil *de büyücülere güvenen Küçük Jesse* Karaçalı. Emmanuel Gast itaat etmekle tehdit edecek kadar kolaydı. Korumaları, talimat verildiği gibi Jesse'ye yerleştirdi ve biraz da fazladan bir şey. Özümden bir parça, çocuğun ruhunun derisinin altında saklı."

Cordelia kendini kötü hissetti. Bir Gölge Avcısı'nın koruma büyüleri değerliydi, neredeyse kutsaldı. Belial'in yaptığı mide bulandırıcı bir şey gibi geldi. ihlal. Ama James *doğdu* , dedi. "Yani bundan sonra Jesse'ye ihtiyacın olmadı, değil mi? Bu yüzden mi öldü?"

"Eğer sorduğun buysa onu ben öldürmedim," dedi Belial. "Kendi annesi yaptı. Sessiz Kardeşler'in ona bir rune koymasına izin verdi. Karışmalarına izin vermemesi için onu uyardım. Gri Kitap'ın meleksi rünleri, içindeki şeytani özle oldukça kötü tepki verdi. Yani…"

"Öldü," dedi James.

"Ah, evet, oldukça acı verici," dedi Belial. "Gerçekten de öyle olurdu, ama Tatiana inatçı bir kadın. Beni aradı. Ona bir iyilik borçluyum ve kendi onur duygum var..."

James küçümseyici bir ses çıkardı. Belial, Jesse'nin yeşil gözlerini sahte bir korkuyla büyüttü.

"Unuttun," dedi Belial. "Bir zamanlar melektim. *Olmayan serviam* ve hepsi bu. Cehennemde hüküm sürmek daha iyidir. Ama biz sözümüzü tutarız." Bir kedi gibi lüks bir şekilde gerindi, ancak Cordelia'nın şimdi görebildiği kılıcı, dikenlerle oyulmuş kabzasını tutan kabzası asla bocalamadı. Gast'a Jesse'nin cesedini korumasını emrettim. Onu alacakaranlık durumunda tutmak için, ne tam ölü ne de canlı. Gün boyunca tabutunda uyudu. Geceleri bir hayaletti."

Cordelia, Lucie'yi düşündü. Hayaletleri görebilen Lucie. Kim son zamanlarda çok gizliydi. "Tatiana'nın yaptığı tüm büyücülükleri," dedi yavaşça. "Onu Hisar'a sürgün ettiren kara büyü. Jesse'yi büyütmek için değil, onu bu şekilde korumak için mi?"

"Ah, o her zaman onun da yetiştirilmesini istemiştir," dedi Belial. "Ama bu bana uymadı. Onu yıllarca ertelemek zorunda kaldım. Demir Kızkardeşler tarafından gözaltında tutulmak üzere götürülünceye kadar değerli erkek bebeğine ulaşabildim, böylece ona ihtiyacım olan şeyi yapabildi."

"Yani onu bir katil yaptın," dedi James düz bir sesle. "Ama neden?" Cordelia, James'in yüzündeki o ifadeyi severdi -keskin, problem çözücü, kesin- o bir şekilde Maske'nin tam tersi görünüyordu. Henüz görmediği bir örüntü görüyordu, Sight'a sahip olanların sıradan şeylere karşı dirençli olan cazibeleri görme şekli. "Vücudunu şafakta uyandırdın - ona sahiptin - onu Londra'da bir kukla gibi dolaştırdın. Ölü Nefilim'den rün almak için *pithos* kullanmış . Onu öldürttü." Farkındalık gözlerinde parladı. "Sadece ölüm enerjisini toplamak ya da Leviathan'ın mührünü yapmak için değil. Jesse'yi güçlendiriyordun. Çalınan rünleri taşıyacak kadar güçlü."

Belial gülümsedi. "Ah, evet ve sen her şeyi gördün. Casusluk yapmak kabalıktır, bilirsin, rüyada bile."

"Hala o rüyalarla bir ilgin olduğunu inkar mı ediyorsun?" dedi James.

"Gerçekten yapıyorum. Sana o ölümleri gösteren ben değildim. Belki de başka biri onları görmeni istemiştir." Omuz silkti. "Bana inanabilir veya inanmayabilirsiniz. Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok ve ne düşündüğünüzü umursamak için daha az nedenim var."

Cordelia, James'e bir bakış attı; ikisinin de Belial'den daha iyi bir cevap alacaklarından şüphe duyduklarını hissetti. "Yani Jesse canlı ya da ölü değil," dedi James, "ve içindeki çapanız, bedeni dağılmadan ve parçalanmadan ona sahip olmanızı sağlıyor. Karaçalı kılıcını bile taşıyorsun." İğrenç görünüyordu. "Öyleyse bana sahip olmana izin verip vermeyeceğimi neden Edom'un dışında tekrar sordun? Neden *benden* vazgeçmiyorsun ?"

Belial sadece buz gibi sırıtışıyla sırıttı. "Belki de sana ihtiyacım yok. Belki de sadece seni öldürmek istiyorum. İsteksizliğiniz, benimle işbirliği yapmayı reddetmeniz - beni çok üzdüler. Ve kimse bir Cehennem Prensi'ni sonuçsuz bırakmaz."

"Hayır," dedi James. "Bu değil. Jesse senin nihai hedefin değil."

Cordelia, "Vücudu yalnızca günün yarısında kullanılabilir," dedi. "Bu doğru değil mi? Geceleri bir hayalet oluyor ve vücudu kullanılamıyor mu?"

" Günün *sadece* yarısında yaşıyor ve eğlenceli yarısında bile değil," diye onayladı. "Hayır, bu bedeni asla bir son olarak düşünmedim. ruhumun varış noktası. Daha çok bu hedefe ulaşmanın bir yöntemi."

Cordelia, "Hâlâ James," dedi. "Ama ona dokunmayacaksın." Kılıcını kaldırdı.

Ve bu sefer Belial ürkmedi. Gülümsemeye başladı - bir mantikorun gülümsemesi, sanki çenesi düzgün bir şekilde menteşelenmemiş gibi ve sırıtış tüm yüzünü kaplayıp bir diş maskesine çevirebilirmiş gibi.

"Cordelia, hayır." James elini uzattı, kolunu Cordelia'nın vücudunda gezdirdi. Birden çok solgunlaştı. "Rünler," dedi. "Jesse pithos'u kaybettiğinde, *planınızın* ortaya çıkması riskine rağmen, onu Christopher'dan alması için bir Eidolon göndermeniz gerekti. Buna çok ihtiyacın vardı. Jesse'yi bir savaşçı yapıyorsun. Şeytan ve melek, ölü ve diri. Cortana'yı yenebileceğini düşünüyorsun. *Bu* yüzden onu yaptın. Cordelia'yı yoldan çekmek için -bana ulaşmak için-" Kadınla yüzleşmek için döndü. "Daisy - *koş* -"

Ve seni korumasız mı bırakacak? Cordelia, Cortana'yı başının üzerine kaldırmadan önce James'e tek, inanılmaz bir bakış attı. "Dedim ki," diye tekrarladı, "ona dokunmayacaksın..."

Belial ona saldırdı. Bir an elinde Karaçalı kılıcı sallanarak uzanıyordu. Bir sonrakinde bir ateş çizgisiydi, ucu gümüşle kaplı bir alevdi.

James Cordelia'ya saldırdı ve onu yoldan çıkardı. Yolun tıka basa dolu toprağı boyunca yuvarlandılar; Cordelia takla attı ve ayakta dururken Cortana'ya saldırdı. Bıçağı Jesse'nin - Belial'ınkine karşı çınladı. Karaçalı kılıcının çapraz korumasının etrafına dolanan diken desenini, adam dönüp onu tekrar bıçaklarken bile kaydetti - bıçağın ucu kumaşı bir fısıltı ile yakasından ayırdı. Yanan acıyı, sıcak bir kan dökülmesini hissetti.

James'in adını haykırdığını duydu. Ama uzak görünüyordu; bahçeler ve içindeki her şey çok uzaktaydı. Sanki James'in kendisine anlattığı engin satranç tahtasında, Belial'a bakıyordu. görüş. Orada ikisi ve yapacakları sonraki hamleler dışında hiçbir şey yoktu.

Belial'e saldırdı, yakındaki bir sıraya sıçradı ve onu itti, havada dönerken bir top gibi dönerek kılıçla aşağı indi. Yoldan fırladı, ama yeterince hızlı değildi: kılıç gömleğinin önünü kesti.

Dişlerini gösterdi.

Onu yarala, diye düşündü. *Cortana'dan üç ölümcül yara—*

Belial tısladı ve ona doğru sıçradı, Karaçalı kılıcı elinde dans ediyordu. Uzaktan, Cordelia daha önce hiç böyle kılıç işi görmediğinin farkındaydı. Kurdele kesmeliydi. Bir hafta önce, bir ömür boyu eğitime rağmen olurdu.

Ama o artık bir şövalyeydi. Gücünün içine akmasına izin vererek kemiklerinin iliğini ateşledi. Cortana elinde şimşek çakıyordu: bıçak defalarca Belial'inkine çarptı ve bahçeleri metal çınlayan sesiyle doldurdu. Elbette bıçaklardan biri yarı yarıya kırılacaktı. Elbette *dünya* ikiye bölünecek ve Cortana'nın dönen bıçağı tarafından taşınan körfezi geçecekti.

Karaçalı kılıcı dans ederek ve keserek geçti, ama Cordelia her hareketiyle yolundan çıkmayı başardı. Elinde alev alev yanan Cortana, gözleri şaşkınlıkla açılırken Belial'ı yolda geriye doğru sürerken tekrar tekrar döndü.

"Bu *imkansız* !" diye tısladı, Karaçalı kılıcı Cordelia'nın biraz önce durduğu yerde havayı yararak geçiyordu.

Cordelia sevinçten havalara uçtu, Cortana'yı başının üstüne kaldırdı ve ardından Belial'in karnına hızlı bir tekme attı. Onu geri itti; düğmeli ceketi uçarak açıldı ve Cordelia, James'in kemerine saplanmış silahını gördü.

Belial çömelerek Karaçalı kılıcıyla saldırdı; Cordelia, bacaklarını altından kesmek için bıçağın üzerinden atladı. Numara yaptı, savuşturdu ve Cortana'yı uzun bir çapraz kavis çizerek aşağı indirdi; Belial'in kılıcının çapraz korumasına çarptı.

Sağ eli kanamaya başladı.

Ağaçların son yapraklarını sallıyormuş gibi görünen uzun bir öfke çığlığıyla uludu. Cordelia'ya, tüm Londra'nın duyamayacağı bir şey gibi geldi. Kalbi çarpıyordu - onu yaralamış mıydı? Yeterli olur mu?—Belial öfkeli gözlerini kaldırıp hırçın bir kahkaha patlatırken.

"Beni tırmaladığın için bir fark yaratacağını mı sanıyorsun?" diye hırladı. Yaralı elinin tersini yüzüne sildi. Geride kırmızı bir kan izi bıraktı. Ama şimdi gülümsüyordu. "Büyükbabanı bu kadar az mı düşünüyorsun, James?"

Cordelia dondu, Cortana hala ayağa kalktı; James'in elinde bir melek kılıcıyla yolda yanında olduğunu fark etmemişti bile. Saldırıyor olmalı, diye düşündü, Belial'e saldırmalı - ama onun ifadesinde onu tutan bir şey vardı. Bir şekilde gülümsedi ve "Kardeşim hazır olana kadar ertelediğimi tahmin etmedin mi?" dedi.

Cordelia, yanındaki James'in kaskatı kesildiğini hissetti.

Erkek kardeşim.

Belial güldü ve sol elini kaldırdı. Çınar ağaçlarının arasındaki hava bembeyaz olmuş gibiydi ve birden devasa bir pencereden bakıyorlarmış gibi oldular.

Cordelia onun aracılığıyla bir kaos sahnesi gördü. Enstitü'nün avlusuydu ama zar zor tanınıyordu. Kaldırım taşları, etraflarında gri-yeşil suların fışkırdığı moloz yığınlarına dönüşmüştü. Yukarıda yıldırım çatırdadı, hava ağır ve siyahtı.

Gölgelerin arasından cadı ışığıyla aydınlatılan figürler fırladı. Ariadne, buruşmuş bir vücudun üzerinde durmuş, Cordelia'nın tam olarak göremediği bir şeyi tutuyordu - kötü vantuzlarla kümelenmiş kocaman, lastik bir uzuv gibi görünen bir şey. Bunun bir dokunaç olduğunu fark etti, devasa ve gizli bir şeyin sallanan uzantısı.

Ve dokunaçların arasında aileleri ve arkadaşları vardı: Anna, duvarın kırık bir bölümünün tepesinde, Christopher kamçısıyla. Henry, sandalyesi bir kaya parçasına dayanmış, bir *sanjiegun ile etrafını sarmıştı* . Alastair elinde mızrakla bir moloz yığınına tırmandı ve Thomas'ın arkasından kalkmasına yardım etmek için döndü. Enstitünün pencereleri, yüzlerle dolu—

Belial elini indirdi. Pencere yanıp sönerek yok oldu. Cordelia kendi paniklemiş nefesini duyabiliyordu.

Alastair.

Yanında, James çok hareketsizdi. Adamın ne düşündüğünü biliyordu, zihni bir isimle dolaşıyordu: Will, Tessa, Gideon, Gabriel, Sophie, Cecily. Cordelia, Lucie'yi görmemişti ama o da oradaydı, muhtemelen Enstitü'nün içindeydi. James'in hayatında sevdiği hemen hemen herkes oradaydı, yok olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Kardeşin," dedi James, sesi zar zor tanınabilirdi. "Leviathan, deniz iblisi. Onu cehennemden çağırdın."

"Bana bir iyilik borçluydu," dedi Belial, eski kayıtsızlığı geri dönerek. "Ve bu tür şeylerden hoşlanıyor. Görüyorsun James, Cortana'dan bağımsız olarak gerçekten başka seçeneğin yok."

James, "Eğer bedenimden isteyerek vazgeçmezsem, bana sahip olmanıza izin verirsem, Leviathan'ın onları öldürmesini sağlayacağınızı söylüyorsunuz," dedi James. "Hepsi."

"Ah, evet, hepsinin ölmesini sağlayacağım," dedi Belial. "Seçim senin."

"James," dedi Cordelia. " *Hayır.* O bir yalancı - yalancıların prensi - ne yaparsan yap, onları asla kurtaramayacak..."

Belial'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Anladığını sanmıyorum," dedi. "İstediğimi kabul etmezsen, ailen ve arkadaşların ölecek."

"Cordelia haklı," dedi James. "Nasıl olsa onları öldüreceksin. Onları kurtaramam. Bana sadece anlaşmamı zorlamak için bu yanılsamayı sunuyorsun. Eh, ona sahip olamazsın."

Belial neredeyse gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Cehennem Prensi'nin torunu gibi konuştun," dedi. "Ne kadar *pratik* , James. Ne *kadar mantıklı* . Cennetten kovulmamıza sebep olanın mantık

ve rasyonalite olduğunu biliyor muydunuz? İyilik mantıklı değil, değil mi? Ne şefkat, ne sevgi. Ama belki de durumu daha net görebilmeniz gerekiyor."

James hızla Cordelia'ya baktı. Ne düşündüğünü biliyordu, umuyordu -Belial *Charles'ın hâlâ hayatta olduğunu, mührün tamamlanmadığını fark etmesin*- ama ifadesinin düşüncelerini ele geçirmesinden korkuyordu. Belial'in kanıyla bulaşmış, elindeki bıçağa baktı.

"Siz ölümlüler böyle küçük şeylerden korkuyorsunuz," diye devam etti Belial. "Ölüm mesela. Sadece bir yerden başka bir yere geçiş. Yine de bundan kaçınmak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Şimdi, eziyet - bu oldukça farklı. Kardeşimin bu tanıdıklarınızı *öldürmesi için hiçbir sebep yok ,* biliyorsunuz - daha ince işkenceler varken ve… sonsuz."

James Belial'e baktı, bakışları aynı seviyedeydi ve çaresizdi. Belki de sadece onu kendi kalbinin haritasını bildiği gibi tanıyan Cordelia görebilirdi. Ama oradaydı: Çaresizlik ve daha da kötüsü umutsuzluk.

James, hayır. yapma. Kabul etme.

"Yalnızca yemin ederseniz," dedi James, "onlara hiçbir zarar gelmeyecek..."

"James, *hayır* ," diye patladı Cordelia. "O yalan söylüyor-"

"Peki ya kardeşin Carstairs kızı?" diye sordu Belial, yeşil bakışları ona sabitlenmişti. "Ben babanı kestiğim gibi Leviathan onu da kesebilir - soy ağacının her kökünü yok edebilirim -"

Cordelia bir çığlık atarak kılıcını kaldırdı. James elini uzatarak ona doğru ilerledi - tıpkı durgun bahçeleri kesen bir ses gibi. Ateş gibi bir ses, çatırdama ve tıslama. Gölgeler, kara kuşlar gibi havada dönüp duruyordu. Belial'in ödünç alınmış gözleri onları takip etti, ifadesi temkinliydi.

"Bu ne yaramazlık?" talep etti. "Yeter! Kendini göster!"

Gölgeler bir araya geldi. Bir figür şekillenirken, gökyüzüne karşı karanlık ve katılaşırken Cordelia büyük bir şaşkınlık içinde baktı.

Lilian Highsmith'ti. Ölü Lilian, eski moda mavi bir elbise içinde. Safirler kulaklarında parıldıyordu. Wentworth'lerin partisinde taktığı taşların aynısı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi, sesi alçak ve eşitti. "Ridgeway Yolu'nu, demir ocağını ve ateşi buldun. Kendine şövalye diyorsun ama cimri bir Cehennem Prensi'ni öldüremiyorsun?"

"Cimri?" diye yankılandı James, inanamayarak. "Hayalet ya da değil, onunla nasıl böyle konuşmaya cüret edersin?"

"Ah," dedi Lilian. "Ben hayalet değilim." Gülümsedi - Belial'inkinden farklı olmayan bir gülümseme. Lilian yeniden gölgelere ayrılıp yeniden şekillenirken Cordelia'nın kanı dondu: gitmişti ve onun yerine başka bir tanıdık figür vardı, Cordelia'nın Cehennem Ruelle'de konuştuğu yanardöner saçlı peri kadın. önce ona Smith Wayland'den bahsetti.

"Bu daha mı iyi?" nefes aldı, uzun parmakları mavi kolyesiyle oynuyordu. "Ya da belki *bunu* tercih edersin ?"

Peri kadın ortadan kayboldu ve onun yerine Pazarda olduğu gibi giyinmiş Magnus Bane vardı. *Tavus kuşu mavisi pantolon ve onunla uyumlu işlemeli bir yelek, bir cebe sıkıştırılmış ışıltılı bir zincir üzerinde bir saat. Gümüş kol düğmeleri bileklerinde parlıyordu ve gümüş bir yüzük takıyordu...*

Parlak mavi bir taş.

"Magnus değil," diye soludu Cordelia. "Asla değildi - Magnus değildi." Hasta hissetti. "James-"

"Hayır," diye fısıldadı James. "Ama o zaman kim? Bu, Belial'ın planının bir parçası değil. Yüzüne bak."

Gerçekten de öfke, Jesse Blackthorn'un yüz hatlarını çarpıtmıştı; zar zor tanınıyordu. Sanki insan yüzü, aşağıdaki özelliklerin üzerine çok sıkı bir şekilde gerilmiş bir deri gibiydi: Belial'in gerçek, korkunç yüzü. "Yeter!" Belial tısladı. "Bana kim olduğunu göster."

Sahte Magnus yere eğildi ve ayağa kalktığında bir kez daha dönüşmüştü. Önlerinde narin bir kadın duruyordu, teni süt gibi solgundu ve saçları simsiyah, karanlık su gibi sırtından aşağı düşüyordu. Gözleri olmasa güzel olabilirdi: aksi halde boş yuvalardan kıvranan kara yılanlar. Boğazını derin mavi mücevherlerden bir ip sarmıştı.

"Lilith," dedi Belial acı acı. "Tabii ki. Bilmeliydim."

25

BİR BAŞ MELEĞİ HATIRLANMIŞ

Formunu henüz kaybetmemişti
Tüm orijinal parlaklığı, ne de ortaya çıktı
Baş melekten daha azı mahvoldu ve fazlalık
Şöhretinin gölgesi.

—John Milton, *Kayıp Cennet*

Düşük bir inleme sesi duyuldu. Lucie'nin kendisinden geldiğini anlaması biraz zaman aldı. Karnının üzerinde yatıyordu, yanağını soğuk, sert bir yüzeye bastırdı. Gözlerini çabucak açtı ve ahşap bir zemin üzerinde kalın bir toz tabakası ve önünde pis, lacivert bir duvar gördü.

Başı o kadar çok ağrıyordu ki, acı midesini bulandırıyordu. Sertçe yutkunarak dirseklerinin üzerinde doğruldu ve etrafına bakındı.

Uzun bir odadaydı, yüksek tavanlı ve tozla dans ediyordu: Üstünde bükülmüş örümcek şeklinde hırpalanmış bir avize parlıyordu. *Aha.* Chiswick House'un balo salonundaydı, bir keresinde pencereden tırmanıp Jesse ile burada buluşmuştu.

Jesse. Daha yeni anıları bir telaş içinde aklına geldi - tabuta acelesi, Jesse'nin vücudundaki rünlerin keşfi, Karaçalı kılıcı duvardan. Arkadan gelen darbe ve karanlık…

Lucie başının arkasına dokundu ve çarptığı yerde acı veren bir yumru hissetti. Bir santim daha döndü ve bir köpük gri etek ve bir çift güvercin grisi çocuk çizmesi gördü. Bakışlarını yukarıya çekti. Grace birkaç metre ötede kıymık bir tahta sandalyeye oturdu, ayak bilekleri düzgünce çaprazlandı ve sırtı dikti. Kucağının karşısında bir şömine maşası tutuyordu.

Lucie, kafasındaki ağrıyı görmezden gelerek aceleyle doğruldu. Sırtı duvara çarptı; Grace ona bakarken savunmacı bir tavırla ellerini uzattı. "O şeyle bir daha bana yaklaşma," dedi Lucie nefes nefese. "Neden sen-"

Grace inanılmaz görünüyordu. "Nasıl sorabilirsin ki? Lucie, sen - herkesin içinde sen, kılıcını çekmiş bir şekilde kardeşimin başında duruyorsun! Nasıl yapabildin ? Vücudunu yok edersen onu asla kaldıramayacağımı mı düşündün? Neden böyle bir şey isteyesin ki?"

Her şeye rağmen, Lucie bir suçluluk duygusu hissetti. Grace'in inanmazlığı ve dehşeti içinde kendi dehşetini hissetti: Asla o pozisyonda olmayı, Jesse için tehlike olmayı asla istememişti.

Tozlu ellerini yüzünü yıkadı. "Bütün durumu bilmiyorsun," dedi. "Dahası var, Grace."

Grace şüpheci görünüyordu. "Neye daha çok? Yoksa uyurken kılıç sallayan tüm arkadaşlarının başında mı dikiliyorsun?"

Lucie alçak sesle, Jesse uyumuyor, dedi. "Grace, beni dinlemene ihtiyacım var."

"Numara!" Grace'in gözleri parladı. "Yapamam." Elleri pokerde sıkılaştı. "Yıllardır isteksizsin - Jesse'ye yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapmak istemedin. Ama bir şeyler denemeye devam ettim, sensiz bile..."

"Orada yaktığın o korkunç tütsüden mi bahsediyorsun?" Lucie istedi.

Grace ters ters baktı. “Bir araç olarak aktif güve tozu yakmak Gezici bir ruhu yakalamak, Cansız Valdreth tarafından çok iyi kanıtlanmıştır.”

“Pekâlâ, Yaşayan Valdreth işe yarayacağını söylüyorsa, işe yarayacağına eminim; büyücüler *herkesin bildiği gibi* güvenilirdir.” Lucie'nin sesinde alaycılık vardı. "Haklısın - bu saçmalıkla bir ilgim olsun istemedim çünkü işe yaramaz. Ölüleri diriltmenin küçük, zararsız bir yolu yok..."

Ama işe *yarıyor* , dedi Grace.

Lucie ona baktı.

Grace, alçak bir sesle, "Jesse'nin artık rünleri var," dedi. “Derisinde görünmeye başladılar. Bazen tabutunun rahatsız edildiğini görebiliyorum. Sanki içinde *hareket* ediyor. Jesse iyileşiyor, Lucie. Geri gelmeye hazır."

Hayır, dedi Lucie başını sallayarak. "Ah, hayır, *hayır* . Üzgünüm, Grace. Ama Jesse'de rünlerin görünmesini sağlayan şey senin tütsülerin, büyülerin ya da buna benzer başka şeyler değil." Bir kumar oynadı. "Burada bir tavşan kurban ettiğini söylemiştin," dedi. "Ama öyle olmadı değil mi? Aslında hayvanları çok seviyorsun. Kulübede kan vardı ama nereden geldiğini bilmiyordun, değil mi?”

"Ne öneriyorsun?" Grace'in sesi yükseldi ve Lucie onun haklı olduğunu anladı. "Ben - evet, bir sabah geldim ve onu tabutta gördüm ve kıyafetleri kan içindeydi. Kalkmış ve bir şekilde kendini yaralamış olmalı diye düşündüm; Düşündüm - bu *iyi* , değil mi? Sadece canlılar kanar.”

"Ah, Grace." Lucie son derece üzgün hissetti. "Hayata döneceğini mi sandın? Keşke öyle *olsaydı* . O daha iyi değil. Ele geçirilmiş."

Grace sadece ona baktı. "Ne?"

Lucie avuçlarını elbisesinin eteğine sürterek siyah toz lekeleri bıraktı. "Buraya gelmeden önce bir büyücünün hayaletini büyüttüm. Emmanuel Gast. Annen ondan bahsetmiş olabilir." Grace hiçbir şey söylemedi; yılmadan, Lucie sürmeye devam etti. “Kardeşin doğduğunda koruma büyülerini o yaptı. yapacağını söyledi ona bir çapa bıraktı. Onun ruhunda. Sanırım bir iblisin içeri girip onu ele geçirmesi için bir fırsattı."

Ses yoktu. Grace'den yanıt yok. Sadece sert nefesi.

Jesse diğer hayaletler gibi değil. Geceleri uyanık," dedi Lucie. “Gün boyunca uyuyor ya da onun gibi bir şey. Güneş doğduğunda hayaleti kaybolur. O saatleri hatırlamıyor. Bütün cinayetler, Jesse'nin vücudunun ne yaptığından habersiz, bilincini yitirdiği şafak vakti gerçekleşti. Ele geçirildiğinden ve kontrol edildiğinden habersiz.”

Grace'in dudakları titredi. "Katil olduğunu söylüyorsun," dedi. "Bir iblisin vücudunu *kullandığını* . İnsanları öldürmesini sağlamak. Gölge avcıları."

"Herhangi bir iblis değil..."

Biliyorum, dedi Grace. "Belial'ı kastediyorsun."

Tek kelime Lucie'yi duvara yasladı. "Biliyorsun? *Ne* biliyorsun?"

"Aylar önce, sen buraya geldiğinde - Jesse'yi görebildiğini fark ettiğimde," dedi Grace. "Burada bir şeytan vardı. Annem beni tehdit etmek için gönderilmesini ayarlamıştı. Onun istediğini yapmamı talep etmek için.” Sesi kurşun gibiydi. "Sana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Lucie yavaşça başını salladı. " 'Seni tanıyorum. Sen ikincisin.' ”

Grace, "İlk başta bunun yalnızca şu anlama geldiğini düşündüm: ikinci Herondale," dedi. "Ama daha fazla şüphelenmeye başladım. Annemin özel evraklarını inceledim. Şeytanlarla uğraştığını her zaman biliyordum, bazıları gerçekten çok güçlüydü. Ama adını orada gördüm ve anladım. *Belial.* Sen onun torunlarının ikincisisin."

"James biliyor mu?" diye fısıldadı Lucie. "Belial ile çalışan annen hakkında mı?"

Grace başını salladı. "Onu asla istemedim," dedi. "Sonuçta, annem ve Belial'in nefret etmekten başka ortak noktası ne? ailenden mi? Annem o kadar körü körüne nefret eder ki, kendini bir Cehennem Prensi'ne bağlamanın hiçbir tehlikesi olmadığını kendi kendine söyleyebilirdi. Ama hiç düşünmedim..." Sesi titriyordu. "Onun umursadığı bir şey olduğunu sanıyordum. Jesse."

Lucie biraz isteksizce, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyor olabilir," dedi. Tatyana'yı savunmak istemiyordu. "Belial yüzünden değil, Sessiz Kardeşler'den nefret ettiği için Jesse'ye koruma büyüsü yapması için Gast'ı tuttu. Belial'in orada bir açıklık, onun geri dönüp Jesse'yi ele geçirmesi için bir yol bıraktığını bile bilmiyor olabilir."

"Jesse'nin üzerine rün koyduklarında ve Jesse öldüğünde, onun bunu tahmin bile etmediğini mi sanıyorsun?" Grace istedi. "Onu yok etti. Güvensizliği onu öldürdü. Ve hiçbir zaman suçu üstlenmedi, tek bir pişmanlık sözü söylemedi, sadece bunun Nefilim'in hatası olduğunu söyledi. Ama bu onun hatasıydı. Onunki."

"Gitmeme izin vermelisin," dedi Lucie. "Jesse'nin peşinden gitmem gerek—durdur onu—"

"Nasıl durdur onu?" Grace istedi. "Ona zarar verirsen gitmene izin vermem - bu gece geri gelecek, geri gelmesi gerek..."

"Ve başka birinin ölmesine izin mi vereceksin? Grace, bunu yapamayız."

Almak yanlış bir taktikti. Grace'in dudakları gerildi. "Sana inandığımı bile söylemedim. Sırf kulübede kan olduğu için..."

Lucie öne eğildi. "Lütuf. Öldürülen her Gölge Avcısı'nda bir rün eksiktir, sanki hiç çizilmemiş gibi silinir. Elias Carstairs, Voyance rününü kaybetti. Filomena di Angelo Gücünü kaybetti; Lilian Highsmith, Hassas. Çabukluk, Melek Gücü—bunlar Jesse'de görünen rünlerin *aynısı* . İmkansız göründüğünü biliyorum..."

Grace hastalıklı bir gri renge dönmüştü. "Bir rünü bir Gölge Avcısı'ndan diğerine taşımak için mi? Hayır - imkansız değil," dedi. "Ama *neden* ?"

Bilmiyorum, diye itiraf etti Lucie. "Ama herkes arıyor katil, Grace. Sokaklarda gündüz devriyeleri, düzinelerce Gölge Avcısı var, hepsi arıyor. Jesse'yi bulabilirler. Yapacakları ilk şey vücudunu yok etmek. Neredeyse kendim yapıyordum-"

Yapabileceğin şeyler var, dedi Grace, gözbebekleri çok genişti. "Jesse'i görebilirsin, ama bundan daha fazlası var. Ölülerle sohbet edebilirsiniz. Hatta onları hissedin. Ne oldu Lucie? Gücün ne?"

Lucie'de bir şey isyan etti. Sırrını, Cordelia'ya söylemeden önce, James'e ve ailesine söylemeden önce Grace'e söyleyemezdi. Malcolm'a söylemiş olması yeterince kötüydü. Cordelia'ya gerçeğin çok daha fazlasını borçluydu. "Ben söyleyemem. Sadece bana güvenmen gerekecek."

"Sana güvenemiyorum. Kimseye güvenemem."

"Jesse'e güveniyorsun," dedi Lucie. "Jesse'i *tanıyorsun* . Herkesten daha iyi, Grace. Senin hakkında konuştu - senin için endişeleniyor - onu anladığını söylüyor. Sen olmasaydın, evde Tatiana'yla tek başına çıldırırdı."

Grace'in gözlerinden yaşlar süzüldü. Bakışları Lucie'ye sabitlenmişti. "Onu incitmene izin veremem," diye fısıldadı.

"Şu anda yaralanıyor," dedi Lucie. "Tutuklu tutuluyor. Kontrollü. Seçme şansı olsa asla yapmayacağı şeyi yapmak zorunda kaldı. Grace, *lütfen* . Jesse'nin bilip bilmediğini hayal et."

Grace gözlerini kapadı. Göz kapaklarının altından dökülen yaşlar, yüzündeki tozu takip ediyordu. Bunların farkında olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. *Lütfen anlayın,* diye dua etti Lucie. *Lütfen bunun ne anlama geldiğini anlayın ve bana yardım edin* Grace anlayabilir mi? Bir deli tarafından harabe ve hayaletlerle dolu bir evde büyütülen Grace?

Grace sandalyeden kalktı. Benimle gel, dedi ve Lucie umutla çaresizce ayağa kalktı. Grace şömine maşasıyla onu işaret etti. "Devam et o zaman," dedi bir okul müdiresi gibi bir sesle. "Onu göreceğiz. Jesse."

Pokeri bir tür eşya olarak kullanarak Lucie'yi malikanenin merdivenlerinden aşağı iterek, por Karaçalıların geçmişinin özellikleri: duvarlardan aşağı mağrur bir şekilde bakan siyah saçlı erkekler ve kadınlar. Tatiana, Chiswick Evi üzerinde hak iddia etmek için onları bir noktada buraya yerleştirmiş olmalı. Portrelerin altında, isimlerini taşıyan bakır levhalar (ve kalın bir verdigris tabakası) kazınmıştı: Felix Blackthorn, John Blackthorn, Adelaide Blackthorn. Annabel Blackthorn, bir gravür okudu, ancak üstündeki portre bir bıçakla kesilerek konu tanınmaz hale geldi. Tam da Tatiana'nın hoşlanacağı türden bir dekorasyon, diye düşündü Lucie.

"Acele et." Grace, elinde şemsiye olan kızgın bir yaşlı adam gibi maşayı salladı. "Lucie!"

Ama bu Jesse, dedi Lucie, başka bir portrenin önünde durarak - gerçi onu hiç görmediği kadar sağlıklı görünüyordu. Teni bronzlaşmış, yeşil gözleri parlaktı.

"Öyle değil," dedi Grace ters ters. "Bu babası, Rupert. Şimdi gel, yoksa sana pokerle vururum."

"Yine de yapmayacaksın," dedi Lucie kendinden emin bir şekilde. Grace mırıldandı ama onunla çelişmedi ve birlikte koşarak ön basamaklardan indiler. Dışarısı ısınmıştı, güneş şimdi tam anlamıyla doğuyordu. Bahçeyi geçip kulübeye girerken ayakları buzdan kavrulmuş yabani otlarda çatırdadı.

Lucie bulacakları şey için kendini hazırlamıştı. Yine de kalbinin acıyla çarptığını hissetti: tabutun kapağı açıktı, tabutun kendisi boştu. Karaçalı kılıcı gitmişti.

Grace umutsuz bir ses çıkardı. Lucie, bu andan önce gerçeğe gerçekten inanıp inanmadığını merak etti. "Gerçekten gitti," diye fısıldadı. "Geç kaldık. Onu asla bulamayacağız..."

Evet, yapacağız, dedi Lucie. " *Yapacağım* . Onu hissedebiliyorum, Grace. Tıpkı balo salonunda söylediğin gibi - ölüleri hissedebiliyorum. onu bulacağım. Ve Balios'u alacağım; Jesse'nin yaya olabileceğinden daha hızlı olacağım."

Grace başını salladı ama yüzünde panik vardı. "Ne *yapmalıyım* ?"

"Malcolm Fade'i bul. Ona neler olduğunu anlat. Ona yardımına ihtiyacım olduğunu söyle."

Grace tereddüt etti. Yapabileceği her şeyi yapmış gibi hisseden Lucie, gitmek için döndü ve dondu. Grace'in eli fırlamış, Lucie'nin bileğini sıkmıştı.

"Yapacağım," dedi. "Fade'i arayacağım. Ama Jesse'ye bir şey olmasına izin vermeyeceğine yemin etmelisin. Kardeşimi sağ salim geri getireceğine yemin et."

Artık Grace'in gözünde hiçbir hile, kurnazlık yoktu. Sadece çaresizlik.

Yemin ederim, diye fısıldadı Lucie ve koşmaya başladı.

Lilith. Tüm İblislerin İlki, büyücülerin annesi. Bir sanat eserinin güzel olabileceği kadar güzeldi, yüzü heykel ve simetride bir çalışma, saçları rüzgar olmamasına rağmen kendiliğinden hareket

eden bir buluttu. Cordelia şimdi onu Cehennem Ruelle'deki, bir ağaca dolanmış yılan gövdeli kadın portresinden tanımıştı.

"Elbette buradayım" dedi. Bakışları James ve Cordelia'nın üzerinde gezindi ve şimdi Belial'e odaklandı. "Beni krallığımdan attığında, Cehennem Prensi, bu dünyaya geldim. Beliya'al, yalancı, harabe düşkünü, binlerce yılın güvenini kıracağınıza inanamadım - Cennetin bana bahşettiği toprakları benden almaya çalışacaktınız."

"Cennet," diye alay etti Belial. "Edom'da cennetin yeri yok ve sana da faydası yok, *Lilitu* ."

Lilith, "Dünyalar arasındaki boşluklarda dolaştım" dedi. "Ve cehennem alemleri, Belial'in gölge alemleri görebilen torunu tarafından alçaltılmış olduğu haberiyle nasıl da çalkalanıyordu. Aşağı iblisler, bıçak Cortana tarafından yaralandığınızı, gerçekten yaralandığınızı nasıl da gevezelik ettiler. Senin takıntın olduğunu o zaman anladım Bu dünya, kendi soyuna bir saplantıydı. Senin kanını Nefilim'in kanıyla birleştiren torunlar yetiştirmeyi başardığını ve bunu asla yalnız bırakmayacağını."

Kısır bir yaratık gibi konuşuyorsun, diye alay etti Belial. "Belin sadece canavarlar doğuruyor, bu yüzden benim yavrularıma mı biniyorsun, Baykuşların Leydisi?"

Lilith dudağını büktü. “Peki, torununu elinden alıp onu kendi isteğine zorlamaktan seni alıkoyan ne oldu? Cortana. Cortana'dan başka hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmadığınız gibi korkuyorsunuz. İçinde sizi Çukur'a atan baş melek Mikail'in tüyü var. Ve Cortana'nın sahibi torununun gelinidir. Bu dünya gerçekten de ironi açısından zengin.”

Belial tükürdü. “Beni istediğin gibi küçümse, Lilith; bana dokunamazsın. Yemin ettin ve Cehennem Yemini seni bağlar. Bir Cehennem Prensi'ne zarar veremezsiniz."

James ve Cordelia birbirlerine tuhaf bakışlar attılar. Cordelia, Magnus kılığına girmiş Lilith'in Gölge Pazarı'nda kendisinin ne söylediğini hatırlamadan edemedi: Cehennem Prensleri meleklerle savaştı, evrenin satranç tahtasını geçtiler, hiçbir faninin umamayacağı kurallara itaat edip çiğnediler. anlamak.

"Aslında *sana* zarar veremem," dedi Lilith. "Ama şövalyem yapabilir."

"Paladin," diye nefes aldı Belial. Yüz ifadesi yarı öfke yarı eğlence olan Cordelia'ya bakmak için döndü. "Bu onu açıklıyor. Sen Nefilimsin, baş melek değil. Seni yenebilmeliydim."

"Ben?" dedi Cordelia. “Hayır—ben *onun* şövalyesi değilim—”

"Aptal çocuk," dedi Lilith. "Sen *benimsin* . Ve Belial, yeni haliyle Cortana'nın bir taşıyıcısını yenebilirken, benim şövalyem olan birini yenemez."

"Bu bir yalan. Demirci Wayland'e bağlılık yemini ettim..."

"Bana bağlılık yemini *ettin* ," dedi Lilith. Gölge onun yanından geçti ve değişti: uzun boylu, iri yarı, kısa kesilmiş saçlı bir adam, şimdi Lilith'in olduğu yerde donmuş çimenlerin üzerinde durdu. Bronz bir tork takıyordu ve ortasında mavi bir ateş yanıyordu.

Cordelia'nın aklı yarıştı. *Mavi mücevherli bronz bir tork. Mavi bir kolye. Safir küpeler. Mavi taşlı bir yüzük. Aynı mücevherler. Aynısı-*

Wayland gülümsedi. "Bana verdiğin yemini hatırlamıyor musun?" Cordelia onun Lilith olduğunu bilse de, her zaman Lilith olmuştu, ama sesinin sesi onu hala etkilemişti. “ 'Savaşta ne zaman bir silah kaldırsam, bunu senin adına yaparım.' Sanki bana bağırdın, altın bıçaklı şövalyem ve parlayan kın. Tüm bu güç, benim adıma bağlı."

Hayır, diye fısıldadı Cordelia. Bu doğru olamazdı; doğru olmasına izin vermeyecekti. Gölge tekrar geçip Lilith'in bir kez daha kendisi olmasına rağmen, mavi taşlar boğazında yumuşak bir şekilde yanarken James'e bakamadı. Yılan bakışlarını Cordelia'ya çevirdi.

"Ben Şeytanların Kraliçesiyim" dedi. “Nefilim bir kadın şeklinde kılıcının kabzasına dokundum ve o andan itibaren seni yakmasına neden oldum. Bir peri olarak, Cehennem Ruelle'de sana onu tamir edebilecek demirciyi anlatmak için geldim. Wayland'ın kendisi olarak, yemininizi kendime aldım, sizi şövalyem yaptım ve lanetimi kılıcınızdan kaldırdım. Magnus Bane olarak seni Edom'a yaklaştırdım. Kendim olarak, bir şövalyenin neler yapabileceğini göstermek için sizi savaşa ikna etmeleri için Hauras ve Naga iblislerini gönderdim. Aldığın her kararın, attığın her adımın koreografisini yaptım.” Sesinde acıma vardı. "Kendini suçlama. Siz sadece ölümlüsünüz. Asla bilemezdin."

Ama Cordelia onu duymanın ötesindeydi. Kalp atışları kulaklarında gürültülüydü, her nabzı bir suçlamada bulunuyor gibiydi: *aptal, aptal, pervasız, kibirli.* Wayland the Smith'in şövalyesi olarak seçileceğine nasıl inanabilirdi? Sırf onun görünüşünü beğendiği için böyle bir hediyeyi bu kadar çabuk, bu kadar az düşünmeden mi teklif edecekti? Kahraman olmayı o kadar çok istemişti ki, onu kör etti ve şimdi buradaydı, ezilmiş ve utanmış, karanlığa bakıyordu.

Lilith, "Sana doğrudan zarar veremem Belial, bu doğru. Ben yemin bozan biri değilim. Ama bir kadın olarak kaba kuvvet dışındaki yöntemlere alışkınım. Bir şövalye ve Cortana emrimdeyken yemin beni durduramaz. Bu dünyayı istila etmesi için en aptal kardeşini işe aldığını öğrendiğimde, çaresiz olduğunu ve şövalyemle yüzleşmenin yakında olacağını biliyordum. Ve işte buradayız."

Ellerini iki yana açarak kedi gibi yan yan gülümsedi.

"Ne istiyorsun Lilith?" Belial istedi.

"Edom," dedi Lilith. "Ülkenimi bana geri ver, ben de Cordelia'dan korumamı ve gücümü kaldırayım. Onu öldürebilir ve bu işi uygun gördüğün şekilde bitirebilirsin. Sadece krallığımı geri istiyorum.”

"Beni zorlamaya mı çalışacaksın?" Belial istedi. Gözleri yeşil ateşti. “Benden talepte bulunmaya mı çalışıyorsun, sen, itaati hiç öğrenmemişsin? Kimler bu yüzden kovuldu?”

"Dışarı atılmış olabilirim," dedi Lilith. " Ama *düşmedim . "*

"Beni asla yenemeyeceksin." Belial kılıcını kaldırdı ve bir an için, güneş ışığında parıldayan, parlak bir kılıcı olan genç bir Nefilim savaşçısı olan Jesse gibi göründü. "Şövalyeni bana karşı gönder. Onu sana parçalar halinde ve senin krallığını harabe halinde geri vereceğim!”

Cordelia, James'in bileğini yakaladığını hissetti; onu, belki de güvenli bir yere çekmeye çalıştığını düşündü. Çok az biliyordu. Onun için hiçbir güvenlik yoktu, Lilith'in şövalyesi olduğu sürece de olmayacaktı. Sadece öfke ve boşluk vardı.

Cordelia, dedi Lilith, sesi kısık bir alevdi. "Kılıcını çek. Belial'i öldür."

"Numara." Cordelia kendini James'ten ayrılmaya zorladı. Ona bakmalı, diye düşündü, ona yardım etmeye çalıştığını anladığını, öyle olduğunu bildiği halde takdir ettiğini göstermeye çalışmalıydı. Umutsuz. Ama vücudu zaten kendi kendine hareket etmeye başlamıştı; sanki kukla ipleri kollarına ve bacaklarına bağlanmış ve onları harekete geçiriyordu. Kendi elinin Cortana'yı hazır konumuna kaldırmasını izledi, kan tadı gelene kadar dudağını vahşice ısırırken bile kendini durduramadı.

Demirci Wayland'e verdiği yemin aklına geldi ve kendini alaycı bir şekilde zihninde tekrarladı.

Cesaretime yemin ederim. Savaşta ne bocalamaya ne de başarısızlığa yemin ederim. Ne zaman kılıcımı çeksem, ne zaman savaşta bir silah kaldırsam, bunu senin adına yapacağım .

Cordelia'nın yanından gümüş bir şey geçti; James her zamanki hatasız doğruluğuyla bir fırlatma bıçağı fırlatmıştı; ince, beyaz elini kaldıran ve bıçağı bıçaktan yakalayan Lilith'e doğru fırladı.

James yemin etti. Cordelia, Lilith'in tepkisini görmek için bakamadı: kılıcını elinde kavrayarak sırıtarak duran Belial'e doğru yürüyordu. Sanki bir rüyadaymış gibiydi; kendini durduramadı. Cortana'yı kaldırdı ve hayatında ilk kez, güneşin üzerinden geçerken bıçağın altın kavisi hiç zevk almadı.

Öldür onu, diye tısladı Lilith.

Cordelia kendini Belial'e attı.

Bıçak bıçağa çarptı, metal taşlama; Cordelia aynı yanmayı kemiklerinde hissetti, kalbinde savaşın seslerini yankılayan çınlama ve çarpma sesi. Ama şimdi içinde neşe yoktu, daha hızlı sallanabilmesi, daha yükseğe sıçrayabilmesi, eğilip savuşturabilmesi ve bir rüyanın sessiz hızıyla üfleyebilmesi bile. Bir Cehennem Prensi ile savaşmanın karanlık sevinci bile değil.

Gözlerini kaldırdı ve Belial'in bakışlarının buz gibi derinlikleriyle karşılaştı. Düşen bir melek olmak böyle miydi? diye düşündü Cordelia. Bir zamanlar iyi ve ışıl ışıl güzel olana hizmet etmiş olmak ve bunun yerine her hareketin kötülüğe ve Çukur'a hizmete yöneldiğini bulmak mı? Belial'in ruhunda, şimdiki gibi çığlık atan bir boşluk var mıydı?

Belial onun düşüncelerini hissetmiş gibi tısladı; Karaçalı kılıcı sağdan içeri girdi ve o eğilmek için dönerken omzunun üzerinden geçti; Lilith'in öfkeyle çığlık attığını duydu ve aniden geri döndü, tehlikeye aldırmadan, kılıcı avucunda dönüyordu—

James bağırdı. Cordelia ile Belial arasında bir şey fırladığında bir hareket çaktı, kollar onu korumak için genişçe uzandı.

Bir şey değil. Birisi.

Lucie.

Cortana çoktan hareket ediyor, havada Lucie'yi parçalayacak bir yol açıyordu. Cordelia son ve umutsuz bir sarsıntıyla vücudunu Lilith'in iradesine karşı yana çevirdi. Sendelerken kılıcını ileri doğru itti, dizlerinin üzerine çöktü ve kendini hemen yeniden dikleştirmeye çalıştı. Lucie'ye döndü, acı içinde hançerler gibi fırladı. Lucie'nin gözleri kocamandı, Cordelia'ya yalvarıyordu: *Daisy, yapma. Daisy, hayır.*

Ama Cortana, Cordelia'nın ellerinde yanıyor gibiydi, bıçak fısıldayarak, talep ederek, ona ne yapması gerektiğini söylüyordu.

Acıyı durdurmak kolay olurdu. Sadece kılıcı kaldır ve Lucie'yi kes.

Kendini sabit tutmak için gereken her şeyi aldı. Baskı acımasızdı, içten dışa doğru itiyor, elini Cortana'nın kabzasını sıkıyordu.

"Lucie!" James kız kardeşine doğru başlayarak seslendi. "Lucie, *yoldan çekil* !"

Lucie başını çılgınca salladı. İnanılmaz derecede küçük ve kırılgan görünüyordu, kolları Belial'ı koruyordu. "Onu neden incitmek istediğini biliyorum," dedi. "Ama yapamazsın - Emmanuel Gast'ı çağırdım, bana her şeyi anlattı - Jesse *masum* -"

"Jesse yok," dedi James yaklaşarak. "Bu onun bedeni. Onu canlandıran şey Belial'dir. Jesse Blackthorn *öldü* , Lucie."

Hayır, dedi Lucie, düşündüğün gibi değil, ölmedi. Kurtarılabilir, geri getirilebilir..."

Belial güldü. “Bunun *çok* eğlenceli olduğunu söylemeliyim .”

Lucie, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yalvararak Cordelia'ya baktı. "Daisy, beni dinle-"

"Numara." Lilith'in sesi alçaktı, gırtlaktan geliyordu; Cordelia'nın zihninde yankılandı. "Beni dinle , şövalye. Kalk ve Belial'ı yere ser. Lucie Herondale yoluna çıkarsa onu da öldür."

Cordelia öne doğru yalpalayan bir adım attı. Çenesinden aşağı kan damlıyordu. Dudağı yırtılmış gibiydi ama acı uzaktan bir vızıltıydı. Lilith'in iradesine direnmenin acısı çok daha yoğundu. Damarları yanıyormuş gibi hissediyordu. Lucie, dedi nefes nefese. "Yoldan çekilmelisin..."

Yapmayacağım, dedi Lucie meydan okurcasına. "Daisy, bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

Enerji Cordelia'nın ellerinde toplanıyor ve onları Cortana'nın kabzasına sarıyordu. Kolları kendini geri tutma çabasıyla ağrıyordu; Bir an bile kontrolünü elinden kaçırırsa Lucie'yi geçeceğini biliyordu. "Lucie, lütfen, Meleğin aşkına, yoldan çekil..."

Belial, Cordelia'nın hiç duymadığı bir dilde bir şeyler hırladı; boşta kalan eli kemerine gitti ve Colt tabancasını çıkardı. Silahı Lilith'e doğrulttu, üst dudağı geriye kıvrıldı ve tetiği çekti.

Çekiç kuru bir tıklama ile aşağı indi.

Lilith güldü. " *Silah* mı?" dedi. “Beliya'al, yaşlılığında ahmak mı oldun, çıldırdın mı? Ulusları karanlığa sürükleyen sen misin? Sonunda cehennem alemlerine delirdiğini, Yaradan'ın imajını bile kaybettiğini söyleyebilecek miyim?"

"Büyük baba!" James bağırdı. Bir elini havaya salladı. Lilith'e dik dik bakan Belial, ona şaşkınlıkla baktı. James bir ok gibi dimdik durdu, altın gözleri alev alevdi, eli uzandı. Başını geriye atıp haykırdı: *"Yeryüzüne ateş getirmeye geldim!"*

"Öldür onları!" diye bağırdı Lilith, siyah saçları yüzünü savurarak, yılan gözleri fırıl fırıl fırıl fırıl fırıl fırıl dönerek. "Şövalye, *şimdi* ! *İkisini de öldür!* ”

Cordelia kolunun sanki görünmez teller tarafından vahşice geri çekildiğini hissetti. Cortana'yı büyüttü. Yüzündeki kanla karışan gözyaşları, "Lucie, Lucie, lütfen-" dedi.

Belial bir adım geri çekildi ve Colt tabancasını James'e fırlattı.

Ona ulaşması bir yaş aldı, Cordelia'nın mücadele ettiği, vücudundaki kasların Cortana'yı hareket ettirmemek, bıçağı Lucie'nin altın madalyonunun parıldadığı boğazından kesmemek için savaşırken çığlık attığı bir yaş. Silahın havada, nikel ve gümüşte parıldadığı, James'in avucuna çarpmadan önce uçtan uca döndüğü bir çağ.

James döndü. Kolunun yanından Lilith'i hedef alıp tetiği çektiğinde silah kendi vücudunun bir uzantısı gibi görünüyordu.

Silah sesi, hareketsiz havada bir top kadar yüksekti. Mermi, Lilith'i ayaklarından kaldıran bir güçle yumrukladı. Bir uluma ile dağıldı ve bir düzine kara baykuşa dönüştü; daireler çizerek ve çığlıklar atarak havaya kalktılar.

Cordelia'nın üzerindeki mengene tutuşu gevşedi; Cortana'yı tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Nefesi kesildi, ciğerlerine girip çıktı, gözlerinin önünde siyah noktalar dans etti. *Lucie. Lucie'yi neredeyse öldürüyordum.*

Baykuşlar tepelerinde yükseldiler, korkunç çığlıkları Cordelia'nın zihninde yankılandı ve gözkapaklarının arkasında sessizce asılı duran kelimelere dönüştü.

Unutma, paladin. Sen benimsin.

Çığlık azaldı. Hava korit ve kan kokuyordu ve biri gülüyordu. Cordelia başını yavaşça kaldırdı ve onun Belial olduğunu gördü. Karaçalı kılıcı elinde dans ederken çok eğlenmiş gibi kıkırdıyordu. "James, James," dedi. “Birlikte çalışırsak neler başarabileceğimizi görüyor musunuz? İblislerin Anasını sürgün ettin!”

"Ölmedi," dedi James düz bir sesle.

"Hayır, ama gitti ve zayıfladı," dedi Belial neşeyle. "Yeniden dövüşmeye hazır mısın, Carstairs? Çünkü Lilith'in seni koruyacak gücü olmadan benimle savaşmanın oldukça farklı bir deneyim olacağını düşünüyorum."

Başını sallayan James, silahı Belial'a doğrulttu. "Bırak onu," dedi yorgun bir sesle. "Bu yerden git. Takip etmeye çalışmayacağım."

Belial homurdandı. "Bununla bana zarar veremeyeceğini biliyorsun. Ben Lilith değilim; Üç Melek söz konusu olduğunda hiçbir zayıflığım yok. Ayrıca," çarpık bir sırıtışla ekledi, "kız kardeşin benim incinmemi istemiyor."

"Kız kardeşim senin ne olduğunu anlamıyor." James silahın namlusunu işaret etti. "Lucie. Yoldan çekil."

"Numara." Lucie inatla çenesini tuttu. "James. Jesse hala orada, bu vücudun bir parçası. O içeride. James, *o senin hayatını kurtardı* . Highgate Mezarlığında. Ölüyordun ve bana bu madalyonu verdi" -boğazına dokundu- "çünkü içinde son nefesini verdi. Seni kurtarmak için bana verdi."

Highgate Mezarlığında. Cordelia o geceyi hatırladı. Karanlık, içinde bulunduğu acı, James'in öleceği korkusu. Lucie'nin elindeki altın parıltı. O gece mezarlıkta ne olduğunu, James'i neyin iyileştirdiğini Lucie'ye defalarca sormuştu ama Lucie her zaman başını sallamış ve bilmediğini söylemişti. Sadece şans eseri olduğunu.

Aralarında çok fazla sır var. Pek çok yalan.

"Son nefesi." James hala silahını Belial'e doğrultuyordu, nişanı tereddütsüzdü, ama kelimeleri sanki onun için şaşırtıcı, bilinmeyen bir anlamı varmış gibi söyledi. "Onu gördüm-"

"Yeter. Sizi sıkıcı, itaatsiz çocuklar," dedi Belial. "İstersen vur beni James; hiç fark etmeyecek. Paladin de şimdi seni koruyamaz." Karaçalı kılıcını kaldırdı, hiçbir yorgunluk belirtisi olmadan kolayca, hafifçe hareket etti. "Karını ve kız kardeşini tırpan otu kadar kolay keseceğim."

"Hayır," dedi James alayla.

"Hangi seçimi yapman gerektiğini biliyorsun." Belial, Lucie'yi yoldan çekerek James'e doğru bir adım attı; kenara tökezledi. "Nelerden vazgeçmen gerektiğini biliyorsun. Ailen, Enstitü, hepsi sana bağlı."

Lucie'nin gözleri büyüdü. "James? Ne demek istiyor?" Belial'a döndü. *"Jesse,"* dedi. "Bunu yapma - içeride olduğunu *biliyorum* , bunu istemediğini biliyorum -"

"Sessiz ol," diye tersledi Belial. "Sen, kızım, önemli değil. Hayaletlerle ilgili küçük yeteneğin önemli değil. Doğduğunu duyduğumda ateşten gözyaşları döktüm, çünkü sen kadından ve gölge alemlerini göremedin. İşe yaramazsın, anladın mı? Bana, dünyaya faydasız."

Ama Lucie -ufacık ve ufak tefek, elinde bir silah olmadan- ona sadece dik dik baktı. "İstediğin kadar konuş," dedi. " *Kesinlikle* önemli değilsin. Önemli olan sadece Jesse." Ellerini uzattı. "Jesse," dedi. "Kendin ol ve sadece kendin ol. Belial'i vücudundan at."

Belial gülmeye başladı. "Ah, torun, bu çok güzel. Ama ben o kadar kolay kurtulamam."

Jesse, diye fısıldadı Lucie ve onun adını söyleme biçiminde bir şeyler vardı. *Onu seviyor, diye* düşündü Cordelia, ani bir şaşkınlıkla. *Onu seviyor ve varlığından bile haberim olmadı.* "Jesse, benden istemediğin sürece sana asla emir vermememi söylediğini biliyorum. Ama bu farklı. Sana korkunç bir şey yapıldı." Lucie'nin sesi titredi. "Senin hiçbir zaman seçeneğin olmadı. Ama şimdi seçebilirsiniz. Bana güvenmek için. Bana gelmek için. Lütfen Jess."

"Uh." Belial hafiften midesi bulanmış görünüyordu. "Bu oldukça yeterli."

"Jesse Karaçalı. Sana *emrediyorum* ," dedi Lucie, sesi yükselerek, "Belial'ı vücudundan atmanı. *Kendin ol* . ”

Yeterince söyledim ," diye kükredi Belial ve sonra vücudu sarsıldı, iki büklüm olurken Karaçalı kılıcı elinden fırladı. Düştü tek dizinin üzerine çökmüş, başı geriye atılmış. Ağzı ve gözleri uçarak açıldı, inanılmayacak kadar genişledi.

Cordelia sendeleyerek ayağa kalktı ve Cortana'yı kaldırdı. Elinde daha önce olmadığı kadar ağır geliyordu ama yine de tanıdıktı. Hala güçlü. Bıçağı kaldırdı.

"Henüz değil!" Lucie ağladı. "Daisy, bekle-"

Belial kasıldı. Gözlerinden, ağzından karanlık bir ışık fışkırdı: duman gibi havaya dökülen bir karanlık seli. Metal bir çiviye saplanmış bir böcek gibi döndü, büküldü. Bedeni geriye doğru eğildi, imkansız, korkunç bir kıvrım, elleri sallanırken omuzları neredeyse yere değiyor, hiçbir şeyi yakalamamak için uzanıyordu.

"Deus meus!" Belial çığlık attı ve Cordelia anladı: Binlerce yıl önce reddettiği Yaratıcısı'na sesleniyordu. *"Deus meus respire me quare me dereliquisti longe a selam mea verba delictorum meorum-"*

Büyük bir yırtılma sesi duyuldu. Belial'in gözlerinden dökülen gölge, havada dönen ve dönen bir karanlık yağmuru birleşmeye başladı. Jesse'nin bedeni yere yığıldı, Belial'in ruhunun canlandırıcı gücü onu terk ederken gevşedi.

Lucie, elleri onun göğsünde, Jesse'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Biraz kırık bir ıslık sesi çıkardı. Cordelia her şeyden çok ona gitmek istiyordu ama olduğu yerde durup Cortana'yı kavradı, henüz bitmediğini biliyordu.

Jesse'nin vücudunun üzerinde, ayakları Dünya'nın zeminine değmeyen Belial havada asılı kaldı.

Gerçi tam olarak Belial değildi. O biçim ve biçimdi, ama madde yoktu - renkli hava gibi yarı saydamdı. Cordelia onun içini görebiliyordu : Beyaz *samitten* bir cüppe giyiyordu, kenarları grafik siyah rünlerle süslü, şimşek gibi sivri uçlu. Arkasında gölgeyi görebiliyordu, kanatların görüntüsü: büyük, siyah, pürüzlü kanatlar, kenarları bıçak gibi tırtıklı.

Göğsünün üzerindeki malzemedeki bir yarıktan karanlık sızdı: ona gölge aleminde vermiş olduğu hala kanayan yara. Kötü niyetli gözler, tiksintiyle Lucie'ye sabitlenmiş bir gök gürültüsü yüzünden baktı. "Ah," dedi ve sesi artık Jesse Blackthorn'un boğazından çıkmadığı için farklı geliyordu - daha koyu ve korkunç bir tehdit vaadiyle dolu, "ne yaptığını nasıl bilemezsin."

"Bizi bırakın," dedi James. Lucie ve Cordelia'nın yolda oldukları yere yaklaşmıştı. Gözleri alev alevdi; tabancalı eli yanında asılıydı. "Bitti."

"Bu bir son değil," dedi Belial, "ama hayal bile edemeyeceğin bir başlangıç." Sesi düzensiz bir şekilde yükseldi; kontrolden çıkan bir ateşin çıtırtısını dinlemek gibiydi. “'Çünkü yüzümü sana çevireceğim, böylece düşmanlarının önünde yere çakılacaksın; ve senden nefret edenler sana hükmedecek ve seni kovalayan yokken kaçacaksın. Bu şeylerden sonra da bana itaat etmezsen, günahlarından dolayı seni yedi kat daha cezalandıracağım. Güç gururunu kıracağım; Göğünü demir gibi, yeryüzünü tunç gibi yapacağım..."

Cordelia'nın son kontrol ipi koptu. Elinde Cortana, Belial'e doğru hücum etti; arkasında tüm gücüyle havada güzel bir altın kavis çizdi - ama kılıç onun içinden hiçbir direnç göstermeden geçti.

Sendeleyerek geri çekildi, umutsuzluk yüreğine sinmişti. Cortana artık ona zarar veremezse - vurabileceği hiçbir madde yoksa -

"Papatya!" Lucie ağladı. "Dikkat olmak!"

"Gerçekten dikkatli ol," diye alay etti Belial, ona daha da yaklaşarak. Etrafındaki havada eski çöplerin yanması gibi bir koku vardı. "Küçük aptal çocuk, küçük çaresiz insan. Gücünün artık nereden geldiğini biliyorsun - Lilith'ten. Düşündüğün gibi iyiden değil, kötüden. Şimdi yaralarını yalıyor ama geri dönecek ve senin sahibin. Ne zaman bir silah çeksen, o çağrılacak. Ondan *asla* kaçamayacaksın."

Cordelia bağırdı. Hiçbir faydası olmadığını bilerek Cortana'yı tekrar kaldırdı.

Aniden James oradaydı, arkasından kolunu ona doladı. Cortana'yı kendisine doğru çekerken, kulağına fısıldayarak, "'Ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne iblisler, ne beylikler, ne güçler, ne mevcut şeyler, ne de gelecek şeyler mümkün olacak. bizi ayırmak için.' Anlıyor musun? Beni tut, Daisy. Tut beni ve sakın bırakma."

Lucie'nin bağırdığını duydu. Aşağıya bakan Cordelia, etrafındaki kolun kenarlarda solmaya başladığını gördü. James'in parmaklarının uçları siyaha döndü - karanlık koluna kadar *yayıldı* . Bir gölge oluyordu.

Ama bir şey daha oluyordu. Karanlık, iki beden arasındaki temas noktasında ondan ve onun içine yayıldı. Elinin durduğu ön kolunun bulutlanıp karardığını izledi. İçinden tuhaf bir his geçti, hareketsiz yolculuk hissi, kendinden hem daha az hem de daha fazla bir şeye dönüşme hissi.

James için gölge diyarlara düştüğünde hep böyle miydi? Çünkü etrafındaki dünya kararmıştı, ağaçlar siyah bir gökyüzüne karşı bembeyaz duruyordu, yollar puslu, kasvetli bir dünyanın derisinden kemikler gibi dallanmıştı. Güneş, bulanık bir havuzun dibinde bir madeni para gibi parıldıyordu. Lucie bir gölgeydi; Parlayan gözlerle loş bir gölge Belial.

Gölgeler Cordelia'nın kolundan yukarıya, bileğine kadar uzanmış, elinden Cortana'ya geçmişti. Sadece bıçağın rengi vardı. Kılıç tek başına karanlıkta parladı, altın sarısı.

Belial tepki veremeden Cordelia öne doğru eğildi -James'in eli hâlâ onun etrafındaydı- ve bıçağı onun göğsüne, daha önce ona verdiği yaranın tam altına sapladı.

Belial büküldü, kılıcına daha koyu bir gölge gibi saplandı— kan? öz?—yeni yaradan dökülen; başını geriye atmış, gökyüzüne doğru sessizce çığlık attı.

Ve gökyüzü cevap verdi. Kısacası, dünya esniyor gibiydi - bulutlar yırtılan bir kumaş gibi ayrıldı ve Cordelia onların yanından yıldızsız ve sonsuz bir karanlık ovaya çıktı. O karanlıkta, dünyalar arasındaki boşlukların, kötülüğün aç ve ölçüsüz büyüdüğü, Cehennem Prenslerinin tüm güçleriyle, hiçliğin soğuk yöneticilerinin kol gezdiği boşlukların büyük dehşetleri dönüyordu.

Belial ellerini uzatarak o hiçliğe doğru uzandı. Cordelia, Cortana'yı serbest bıraktı - bir an için Belial ona baktı, yüzü vahşi bir nefret maskesiydi - ve sonra sanki yakalanmış ve dış karanlığa taşınmış gibi oldu. Bir beyazlık parıltısı, düzensiz kanat çırpışları oldu ve o gitti.

James, Cordelia'yı yavaşça bıraktı. Kolunu onun etrafında gevşettiğinde, dünyaya renk geldi, renk ve ses: Cordelia yine kuşları, ağaçlardaki rüzgarın sesini, uzak sesleri duyabiliyordu. Lucie'nin veda sözlerini fısıldadığını duyabiliyordu.

Cordelia elini açarak Cortana'yı serbest bıraktı. Yere düştü, çınlayan bir çan gibi bir sesle dünyaya çarptı. Ondan uzaklaştı - az önce olanlara rağmen artık onun kılıcı değildi. Şeytanlar Kraliçesi'ne bağlılık yemini etmiş hiç kimse Cortana gibi bir bıçak taşımamalıdır.

" *Papatya!* İyi misin?" James onu omuzlarından yakalayarak ona doğru çevirdi. Gözleri endişeyle kızın üzerinde gezindi, yara olup olmadığını kontrol etti. "Yaralanmadın mı?"

Cordelia aşağı baktı. Çizilmişti, ama kalbinde Lilith'in şövalyesi olduğu bilgisinin artık diş gibi ısırdığı nokta için hiçbir şey yoktu. James'e bakamadı - baktı ve Jesse'nin vücudunun yanında diz çöken Lucie'yi gördü. Düştüğü yerde hareketsiz ve nefes almadan yatıyordu. Daha önce gerçekten ölmemiş olsaydı, şimdiydi. Lucie tamamen kaybolmuş görünüyordu.

Cordelia gözlerini kapadı ve yanaklarından sıcak gözyaşları dökülerek tenini kavurdu.

James'in "Daisy" dediğini duydu; stelinin koluna sürtündüğünü, hafif bir acıyı ve ardından uygulanan şifa rünlerinin uyuşukluğunu hissetti. "Daisy, aşkım, çok üzgünüm-"

"James!" diye bağırdı şaşkın bir ses ve Cordelia gözlerini açtı ve matthew'un bronz heykelin yanından el salladığını gördü. Tamamen şaşkın görünüyordu; sırtını fıskiyenin kenarına dayamış oturan Charles'ın yanında diz çökmüştü. Charles solgun görünüyordu, eli göğsündeydi ama çok canlı görünüyordu.

"James!" Matthew tekrar seslendi, ellerini ağzına götürüp bağırarak. "Yeryüzünde neler olup bitiyor?"

Üçü -Lucie, James ve Cordelia- parkın diğer ucundan Fairchild kardeşlere doğru fırladılar. James, bir elinde hala steli olan Matthew'un yanında diz çöktü. Diğer eli Charles'ın omzundaydı.

Belial parka girer girmez Charles ve Matthew'un donup kaldıkları hemen anlaşıldı; onlar için hiç zaman geçmemişti. Matthew'a gelince, bir an ve bir saniye arasında başını kaldırdığında James ve Cordelia'yı parkın diğer ucunda, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen Lucie ile birlikte bulmuştu.

"Charles? Ne var Allah aşkına? Lucie nefesi kesildi; zaten çarşaf gibi bembeyazdı ve Charles'ın yerde kanlar içinde kalması yardımcı olmuyor gibiydi. "Anlamıyorum-"

Ben de öyle, dedi Matthew sertçe, Charles'ın çıplak koluna iki şifa rünü daha çizerek. Charles yarı baygın görünüyordu, gözkapakları sarkık, gömleği kandan sırılsıklamdı. "Charles'ı Enstitü'ye götürmeliyiz - Sessiz Kardeşler'i çağırabilirler -"

James başını salladı. "Enstitü değil. Güvenli olmayacak."

Matthew'un alnı şaşkınlıkla kırıştı. “Neden güvenli olmasın?”

Cordelia fıskiyenin kenarına oturdu, James olabildiğince hızlı bir şekilde neler olduğunu açıkladı. Ona çok büyük bir şey gibi geldi, ama yine de hiç zaman almamış gibiydi: Olaylar şimdiden bir hareket, şok ve kandan oluşan bir bulanıklıktı.

Hikâyenin Lilith'i içeren kısmına geldiğinde yavaşladığını fark etti. Charles kardeşine yaslanmış, sert ama düzenli nefes alıyordu. Lucie, "Anlamıyorum. İblislerin Kraliçesi Lilith neden Cordelia'nın şövalyesi olduğunu düşünsün ki?"

"Çünkü ben." Cordelia fıskiyenin kenarında oturuyordu. Cortana'yı kınına geri koymuştu. Duruşu katıydı - korkunç bir darbe almış ve bir başkası için gergin birine benziyordu. "Demirci Wayland olduğunu düşündüğüm birine bağlılık yemini ettim." James, Matthew'un ifadesinin değiştiğini gördü; aniden yere baktı. "Ama kılık değiştirmiş Lilith'ti. Demirci Wayland'in beni şövalye olarak isteyeceğini varsaymakla aptallık etmiştim. Bu bir hileydi.”

Hepimiz kandırıldık Daisy, dedi Lucie. "Hepimiz Gölge Pazarı'nda konuştuğumuz kişinin Magnus Bane olduğuna inandık. Sen aptal değildin."

Kibirliydim, dedi Cordelia. James ayağa kalkıp kollarını ona dolamayı her şeyden çok istiyordu. Kendini geri tuttu. "James -ve senin için Lucie- olmasaydı her şey daha büyük bir felaketle sonuçlanabilirdi."

"Bu doğru değil," dedi James dikkatle. "Belial'e ikinci darbeyi vuran sensin, sensiz asla yapamam..."

" *Gitme* ." Sesi boğuk bir fısıltıydı. James dondu; Charles'dı. Göz kapakları titredi, ancak bilinci yerinde görünmüyordu. Başı huzursuzca bir o yana bir bu yana hareket ediyordu, çıplak eli yerde pençeleme. Matthew elini kardeşinin omzuna koydu, yüzünde suçluluk ve endişe vardı, Charles'ın çok net bir şekilde söylediği gibi, "Alastair. Ayrılmayın."

Hepsi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar - James fark etti, Cordelia dışında hepsi. Üzgün görünüyordu ama hiç şaşırmamıştı.

Matthew gözlerini kırpıştırdı. "Halüsinasyon görüyor," dedi boğuk bir sesle. "Onun başka bir kan değiştirme runesine ihtiyacı var..."

"Yapacağım," dedi James ve Lucie bağırıp ayağa fırlayıp parkın ana girişini işaret ettiğinde onu takip etme sürecindeydi. Burnunda beyaz bir yıldız olan kahverengi bir defne atıyla kapılardan onlara doğru at sürmek, Londra'nın Yüksek Büyücüsü Malcolm Fade'di.

Onları görünce atından indi ve uzun adımlarla karşıya geçti. James, herhangi bir şey karşısında şok olma veya şaşırma yeteneğini kaybettiğini hissederek, kan değiştirme rününü bitirdi ve ayağa kalktı. "Bay. Solmaya," dedi Malcolm yaklaşırken. "Burada ne yapıyorsun?"

Malcolm Charles'ın yüzüne bakmak için çömelerek, "Az önce geçti," dedi. Eldivenli elini Charles'ın çenesinin altına koydu ve alçak sesle birkaç kelime mırıldandı. Koyu mor bir alev kıvılcımı oldu ve Charles sarsıldı, sanki yeni uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

Matthew baktı. "O - şimdi iyi mi?"

"Sessiz Kardeşlerinizden birini görmeli," dedi Malcolm. "Ama o daha iyi, kesinlikle. Her kimse." Gözlerini kıstı. "Konsülün oğlu mu bu?"

James, "Warlock'lar hiçbir zaman 'ortadan kalkmaz', dedi. "Yardımını takdir etmediğimizden değil..."

Malcolm nedense Lucie'ye sertçe baktı. Ona baktı, ifadesini James'in okuması zordu. Sonunda Malcolm doğruldu. "Dünyalar arasındaki kapı kapandı," dedi sert bir şekilde. "Leviathan zorla çıkarıldı."

James ayağa fırladı. "Enstitüye yapılan saldırı - bitti mi?"

Malcolm, Enstitü'nün saldırıya uğradığını doğruladı, saldırgan tek bir canavardı: Cehennem Prensi Leviathan, bir kapıdan, boyutlar arasında bir boşluktan sızmıştı. "Birkaç yaralanma ve oldukça fazla maddi hasar oldu - ama aslında insanlarınız çok şanslıydı. Leviathan'ı Dünya'ya bağlayan Portal çok küçüktü, sadece Enstitü avlusu büyüklüğündeydi."

küçük görünmüyor , dedi Cordelia.

Malcolm hafifçe gülümsedi. "Leviathan için, evinize bir fare deliğinden girmek ister gibiydiniz. Küçük dallarından sadece birkaçını sokabildi."

"Bunlar onun *küçük dalları* mıydı?" dedi James. Saçını yüzünden geriye itti; ellerinde kan lekeleri vardı. "Çünkü mührü tamamlanmadı. Çünkü Charles ölmedi."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi Charles, ancak James onu daha iyi *göründüğünü söylemezdi* . Hala oldukça solgundu, dudakları mavimsiydi. Sadece çok hızlı büyüler ve kan değiştirme rünleri yapabilirdi. Malcolm'a gözlerini kısarak baktı. "Yüce Warlock sen misin?" dedi. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Charles Fairchild - Konsolos olan annemi tanıyorsunuzdur."

Matthew sıkılı dişlerinin arasından , *"Charles," diye mırıldandı.* "Az önce *bıçaklandın* ."

Charles yılmadı. "Elbette daha hayırlı koşullarda karşılaşmadığımız için üzgünüm..."

"Gücünü sakla," dedi Malcolm oldukça sert bir şekilde. "Bugün yaralarınızdan ölürseniz, siyasi kariyerinizi asla yerden yere vuramazsınız." James'e döndü. "Bir mührün bu konuşması

çok ilginç, ama sıradanları bu bahçeden ancak bu kadar uzun süre uzak tutabilirim. Burada bir okul *ve* bir kilise var; çok yakında bir kargaşa başlayacak. Enstitüye dönmemizi öneriyorum."

"Jesse olmadan olmaz," dedi Lucie. "Karşı savaştı, o..." diye sözünü kesti Malcolm'a bakarak. "Gölge Avcısı'na sahip olmalı annesinin onu yıllar önce reddettiği cenaze töreni. Matthew'a döndü. "Math, saçma sapan paltonuzu ödünç alabilir miyiz? Jesse'yi sarmak için mi?"

Matthew paltosunu çıkarırken hem sempatik hem de biraz sinirli görünüyordu. "Evet," dedi, "ama gülünç değil."

"Bu neredeyse senin *en* gülünç paltonun değil," diye izin verdi. "Ama aynı zamanda en azınızdan da uzak."

Mırıldanan Matthew ayağa kalktı ve paltoyu Lucie'ye verdi. James ve Matthew, Charles'ı ayağa kaldırdı ve kolunu Matthew'un omzuna attı. Grup kısa bir mesafeyi parkın içinden geçerek Jesse'nin cesedinin yattığı yere gitti, Karaçalı kılıcı yakınlara düştü.

Lucie diz çöktü ve parmak uçlarıyla gözlerini nazikçe kapadı. Kılıcı göğsüne koydu ve kollarını kılıcın üzerinde kavuşturdu ve ellerini kabzasının üzerine koydu.

" *Ave atque vale* Jesse Blackthorn," dedi James, Highgate Mezarlığı'ndan hatırladığı solgun yüze bakarak. Hayatını kurtaran hayalet. *Selam ve afiyet olsun kardeşim. Keşke seni tanısaydım.*

Enstitü'ye giden bir Portal açarken Malcolm'un parmaklarından alevler yükseldi. James, Jesse'nin vücudunu Matthew'un orta dereceli gülünç paltosuna sardı ve Malcolm onu sanki bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi kaldırdı. Matthew ve Charles yavaşça yaklaştılar; Charles, Matthew'a yaslanmasına rağmen kendi gücüyle yürüyordu. Cordelia, Lucie'nin elini tutmuştu ve Malcolm, Jesse'yi taşıyarak Geçit'ten geçerken -arkasına bakmadan- sımsıkı tuttu.

Geri kalanlar izledi.

26

ESKİ ÜRÜNLER _ _ _ _

Günden güne sancıyla ve saat başı dertlerle;
Ve sprey kan kadar acı; ve tepeler yiyip bitiren dişler gibidir:
Ve onun buharı ve buharının fırtınası, ruhların içini çekmesi gibi;
Ve bir rüyadaki gürültü gibi onun gürültüsü; ve denizin kökleri kadar derinlikleri:
Ve başlarının yüksekliği, havanın en uç yıldızlarının yüksekliği kadar:
Ve dünyanın uçları onun gücüyle titrer ve zaman çıplak kalır.
Derin denizi dizginlerle dizginleyecek misin, Açık denizi değneklerle mi terbiye edeceksin?
Siz bütün Tanrılardan daha yaşlı olan onu zincire vuracak mısınız?

—Algernon Charles Swinburne, "Proserpine İlahisi"

Portal onları Enstitü'nün ön kapılarının hemen içine yerleştirdi.

Lucie kendini hazırlamaya çalışmıştı ama kiliseye ilk bakışı hâlâ bir şoktu. Avlu kilim gibi yığılmıştı. Taşlar, büyük, düzensiz yığınlar halinde uzanıyor ve demir kapılardan ön basamaklara kadar toprağı dağıtıyordu. Su, kalan kaldırım taşındaki çatlaklardan dereler halinde akıyor, tuzlu su ve okyanus kokuyordu. Avlunun ortasındaki devasa bir delik, orada bir dev tarafından açılmış gibi görünüyordu.

Bir kez olsun, Lucie bunlardan herhangi birinin iyi bir şey yapacağını düşünmedi. bir roman konusu. Kendini bitkin ve bitkin hissetti ve Cordelia için endişelendi. Daisy, Lilith'in şövalyesi olduğunu öğrendiğinden beri bir kez olsun gülümsememişti; James'in sık sık yaptığı gibi, kendi özel mutsuzluğuna kilitlenmiş görünüyordu. Matthew gizlice Cordelia'ya bakmaya devam etti, kendi ifadesi sıkıntılıydı.

Hem Belial hem de Lilith ile savaşmış ve hayatta kalmışlardı, diye düşündü Lucie, ama bu pek de bir zafer gibi gelmiyordu. Malcolm'la birbirlerini çok az tanıdıkları ve kesinlikle daha önce büyücülük hakkında yoğun ve gizli konuşmalar *yapmadıkları* izlenimini korumayı düşündüğünden daha zor buluyordu . Sırların saklanması korkunç şeyler olduğunu düşündü: Geçit'ten geçerek James'i ebeveynlerinin önceki geceyi Chiswick Evi'ne kaçmak yerine, engel olmaya çalışmak yerine Curzon Caddesi'nde geçirdiğini düşündükleri konusunda uyarmak için adım atmadan önce zar zor hatırlamıştı. Belial, Jesse'yi tekrar ele geçirmekten.

Malcolm, "Bir Gölge Avcısı'nın cesedini taşıyarak Enstitü'ye girmemeyi tercih ederim," dedi. "Yanlış izlenim yaratmasından korkuyorum."

Seni Sığınak'a götüreceğim, dedi Lucie. Jesse'nin cesedini oraya koyabiliriz.

James onun alnını öptü. "Çok uzun sürmeyin. Annemle babam hepimizin Curzon Caddesi'nde güvenli bir şekilde saklanmadığımızı anladıklarında, seni görmek için can atacaklar."

Lucie, Malcolm'u molozların arasından geçerek Sığınak'a doğru götürdü. Fade, Jesse'yi taşıyarak sessizce arkasından yürüdü; sanki hasarı değerlendiriyormuş gibi spekülatif bir şekilde

etrafa bakıyordu. Lucie düşünmeden edemedi: Enstitü de içeride mi hasar gördü? Hareket etmeleri gerekecek mi? Ön binadan taşların yırtıldığı birkaç yıpranmış yer görebiliyordu, ama bina sağlam bir şekilde ayakta duruyor gibiydi.

Binanın köşesinde, Sığınak'ın kapısının yanında pelerinli bir figür belirdi. *Hayalet,* diye düşündü Lucie önce fark etti: hayır, bu gerçek ve canlı biriydi. Figür döndü ve Grace'i, koyu gri bir pelerinle sarınmış olarak gördü, kaputunun altından sadece saçının ve yüzünün bir kısmı görülebiliyordu.

"Sus," dedi Malcolm, Lucie'nin hafifçe sertleşmesine neden olarak - sanki Grace'in adını söylemek üzere değildi. O bir aptal değildi. "Bizimle burada buluşmasını söyledim. Gel."

Lucie endişeyle avlunun diğer ucuna baktı, ama James Grace'i fark ettiyse bile hiçbir işaret vermedi - Enstitü'den çıkmış birkaç Gölge Avcısı'nı selamlıyordu. Lucie, oğulları için sıkıntılı bir başlangıç yapan Charlotte'u tanıdı.

Grace gölgelerden Malcolm ve Lucie'ye doğru ilerledi, sonra Malcolm'un kollarındaki bohçayı görünce geri çekildi. "Ne oldu? O, Jesse mi?"

Lucie parmağını dudaklarına götürdü ve arkadaşlarını Sığınak'a yönlendirdi. İçeride hâlâ Thomas ve Alastair'in hapsedildiğine dair izler vardı - ters çevrilmiş bir sandalye, dağınık bir battaniye yığını, yemek artıkları. Malcolm, Jesse'yi uzun bir maun masaya taşıdı ve paltosunu üzerinden atarak onu oraya yatırdı.

Grace, Jesse'nin vücudundaki hala ıslak kanı görünce küçük bir çığlık attı. Elleri hâlâ Karaçalı kılıcının üzerindeydi. Onun tarafına fırladı. "O iyi mi?"

Malcolm biraz sabırsızca, "Eskisi kadar öldü," dedi. "Belial'ın onu dışlaması kesinlikle daha iyi, ama bu onu canlı yapmaz."

Grace, Lucie'ye biraz şaşkınlıkla baktı ama Lucie sadece hafifçe başını salladı. Malcolm'un Mount Street Gardens'daki kavgaya onun söylediğinden daha fazla tanık olmuş olabileceğinden şüphelenmişti.

"Çapa gitti," dedi Lucie. "Bunu hissedebiliyorum, ama aynı zamanda onun temel kıvılcımı olan Jesse'yi de hissedebiliyorum - o hâlâ orada."

Ama Grace başını sallıyordu. Kapşonu geriye düşmüştü ve sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu, iğneler. "Onu neden buraya getirdin?" dedi. "Burası Sığınak, Enstitü'nün kalbi. Nefilim ne olduğunu öğrendiğinde cesedini yakacaklar."

Lucie, "Bunu onlardan saklamanın bir yolu yoktu," dedi. "Çok fazla insan biliyor. Ve onu burada, Londra'da asla yetiştiremeyecektik. Malcolm ve ben bugünden önce Gölge Pazarı'nda konuştuk ve bunu yapmanın tek yolu onu buradan uzaklaştırmak, Grace."

Grace sertleşmişti. "Şimdi?"

"Bu gece," dedi Lucie. "Cesetinin sabaha kadar burada kalmasına izin verecekler ama yarın onu İdris'e götürecekler. Ve bu olacak."

Bana sormadın, dedi Grace sertçe. "Onu almamın bir sakıncası yoksa."

Malcolm, "Bu onun tek şansı," dedi. "Gerçekten büyücülüğe teşebbüs etmemi istiyorsan, bunu şehrin göbeğinde yapmayacağım. Yerim, aletlerim ve kitaplarım olmalı. Ve o zaman bile, söz veremem."

Ama bir anlaşmanız var, dedi Grace doğrularak. "Lucie'yle. Bir anlaşma. Seni ikna etti."

Malcolm, geniş paltosunun düğmelerini ilikleyerek, "Bana adil bir takas teklif etti," dedi. "Karşılığında kardeşini Londra'dan güvenli bir yere götüreceğim ve onun için elimden geleni yapacağım. Eğer bunu reddedersen, hiçbir şey yapmayacağım."

"Burada olduğunu kimse bilmiyor, Grace, değil mi?" dedi Lucie. "Kimse senin bunun bir parçası olduğunu bilmiyor."

"Bridgestock'lar evlerinde olduğumu sanıyorlar. Ama bunun ne olduğunu göremiyorum..."

"Bizimle gelebilirsin," dedi Lucie.

Malcolm tek kaşını kaldırdı. Grace bile şaşırmış görünüyordu. "Ne?"

Bizimle gelebileceğini söyledim, dedi Lucie. "Kimse bunu beklemiyor ya da ayrılmanızı engellemeye çalışmıyor. Ayrılıyoruz bu gece Jesse ile; bize katılabilirsiniz veya katılmayabilirsiniz. Aksi takdirde mesele artık sizin elinizden çıkmış demektir."

James, babasını ve annesini gördüğü anda gerçeği söylemeyi planlamıştı. Ama işler bu kadar basit gelişmemişti.

Diğerleri gibi, Enstitü'ye yapılan yıkım -yukarıdaki bulutsuz mavi gökyüzünün garip yan yana gelmesi, kapıların dışında dolaşan sıradan şeyler ve içerideki enkaz karşısında sersemlemişti. Lucie, Malcolm'la birlikte Sığınak'a koşarken yüzündeki sıkıntıyı görmüştü: onu suçlayamazdı. Enstitü, ikisinin de bildiği tek evdi.

Son haftalara kadar. Curzon Caddesi'ndeki ev hızla James'in evi haline gelmişti, ancak bunun evle daha az, onu kiminle paylaştığıyla daha çok ilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

Charles ağır ağır topallıyordu, bu yüzden James diğer kolunu tuttu ve Matthew'un avluda ona rehberlik etmesine yardım etti. Açtıklarında neredeyse ön kapılara gelmişlerdi ve Thomas, Christopher ve Anna dışarı döküldü, ardından Charlotte ve Gideon geldi.

Karışık bir ses, sarılma ve rahatlama gevezeliği vardı. James, Thomas'ın hapisten çıktığını haykırdı; Thomas, Ölümlü Kılıç tarafından test edildiğini ve masum bulunduğunu açıkladı.

"Gerçi," dedi Christopher, "iblis saldırdığında Bridgestock hala bundan şikayet ediyordu. Yine de, savaşta kendini gösterdikten sonra, Tom'u tekrar hapse atmak için çok fazla destek alacağından şüpheliyim. Bütün bir dokunacı tek başına yendi!"

"Gerçekten," dedi Thomas. James'e gülümsedi. "Tam bir dokunaç."

Charlotte, Matthew ve Charles'ın yanına koşmuştu; Matthew'u yanağından şiddetle öptü ve Gideon James'in yerine geçip Matthew'un kardeşini revire getirmesine yardım edene kadar Charles için endişeli bir şekilde haykırdı. Ayrıldılar, Charlotte, Henry'yi Charles'ın başucuna getirmek için fırladı.

Anna, "Henry ekibiyle oldukça etkileyiciydi" dedi. "Zincirler kırbaçımı utandırıyor."

Thomas Cordelia'yı kenara çekmişti; James onun savaş ve *Alastair* ismi hakkında bir şeyler söylediğini duydu ve Cordelia'nın parladığını gördü. Yani Alastair iyiydi; James bu konuda rahatladığını fark etti, hem de sadece Cordelia'nın iyiliği için değil. İlginç. Anna ve Christopher'a göre Ariadne de iyiydi. Hiç ölüm olmamıştı ve en ağır yaralılar revirde Kardeşler tarafından bakılıyorlardı.

Ariadne basamakların başında belirdi. Genellikle düzgün ve bir araya getirilmiş, yırtık giysiler giyerdi, bir koluna bir bandaj sarardı. Yanağı kaşınmış, saçları birbirine karışmıştı. Gözleri yanıyordu. "Anna, her şey...?" Cordelia ve James'i görünce aydınlandı. Ah, güzelim, dedi. "Bay. ve Bayan Herondale tam da sizin için Curzon Caddesi'ne göndereceklerini söylüyorlardı."

James ve Cordelia birbirlerine baktılar. "Peki annem babam tam olarak nerede?" dedi James. "En iyisi onlarla bir an önce konuşmam."

Ariadne hepsini kütüphaneye götürürken, o hâlâ tüm gerçeği söylemeyi planlıyordu. Thomas, Christopher ve Anna saldırıyı anlatıyorlardı -Gabriel neredeyse ağır yaralanmıştı ama bir grup çabası onu Leviathan'ın dikenli dokunaçlarından kurtarmıştı- ve Cordelia hâlâ sessizce yürüyordu.

James kollarını ona dolamak, ona sarılmak, kulağına teselliyi fısıldamak istedi. Ama babası öldüğünde olduğu gibi kendini tutuyordu: sakin ve dikkatli, sanki çok kendiliğinden bir hareket onu paramparça edebilirmiş gibi. Diğerleri arasında merak uyandırmadan onu rahatlatamazdı ve Cordelia'nın onların sempatisini istemediğini biliyordu. Şimdi olmaz.

"Jem Amca ve Magnus'un döndüğünü bilmekten memnun olacaksınız," dedi Anna, kütüphane kapısına vardıklarında James'e yan yan bakarak. "Görünüşe göre Cehennem Prensi tarafından saldırıya uğrayan bir Enstitü, Spiral Labirent'e bile ulaşacak kadar şaşırtıcı bir haber. Bu arada sana ne oldu? Evde rahat olman gerekiyordu ama sanki bir savaştan çıkmış gibisin."

"Salon oyunlarının çok kötü gittiğini söylesem inanır mıydın?" dedi James.

Anna gülümsedi; ağzında alaycı bir dönüş oldu. "Farklı görünüyorsun," dedi ama açıklama yapacak zamanı yoktu: kütüphaneye gelmişlerdi ve kesinlikle Gölge Avcıları'yla doluydu.

Will oradaydı, uzun bir masanın başında oturuyordu. Tessa yanında duruyor. Catherine Townsend ve Piers Wentworth gibi bir araya toplanmış Nefilimlerin çoğu, son savaşın izlerini taşıyordu: bandajlar, yırtık giysiler ve kan. Bazıları, Bridgestocks ve Pouncebys gibi, mırıldanarak ve el kol hareketi yaparak kümeler halinde toplandılar. Diğerleri Will ve Tessa ile masaya oturdu. Sophie oradaydı -Cecily ve Alexander muhtemelen Gabriel'le birlikte revirdeydiler- içeri girerlerken başını kaldıran Alastair gibi. Cordelia'yı görünce ayağa kalktı.

"James!" Will'in yüzü gülüyordu ve James bir an için ailesini gördüğüne ne kadar sevindiği dışında her şeyi unuttu. Babasına sarılmaya gitti ve annesine de sarıldı: İlk kez annesi ona hafif ve neredeyse çelimsiz geldi. Savaş için burada olmayı, onları olduğundan daha doğrudan koruyabilmeyi diledi.

Tessa geri çekildiğinde James'e endişeyle baktı. "Melek adına, sana ve Daisy'ye ne oldu?" dedi, onların dağınık görünüşlerini alarak. "Geleceğini nereden bildin?"

"Bizi alması için Malcolm'u göndermedin mi?" dedi James, Cordelia'ya bakarak; Alastair tarafından kucaklanıyordu.

"Hayır," dedi Will, kaşları çatıldı.

"Söylediklerini yanlış anlamış olmalıyım," dedi James çabucak. "Boşver-"

"Ablan nerde?" dedi Will. "Ve bu konuda Yüksek Büyücü de mi?"

"Sığınaktalar," dedi James. "Ve Matthew, Charles ve ailesiyle birlikte revirde."

Deri eldivenlerini çözmenin ortasında olan Sophie başını kaldırdı. "Charles'a ne oldu?"

Will, çizmeli ayaklarını yakındaki sandalyeye dayayarak masaya oturdu. "Burada bir hikaye olduğu hissine kapılıyorum," dedi. Belki de zaten bildiğimiz hikayenin diğer yarısı. Bunun doğru olduğunu mu söylüyorsun, James?"

James tereddüt etti. "Özel olarak konuşabilirsek..."

"Kesinlikle değil." Ses Engizisyoncu'nun sesiydi. "Bu işin Enclave'den daha fazla saklanma şansı olduğunu düşünüyorsanız..."

Will, "Kimse Enclave'den bir şey saklamıyor," dedi. Gözleri ağırlaşmıştı, bu da oldukça kızgın olduğu anlamına geliyordu. "En azından oğlum."

"Saldırıya uğradık," dedi Bridgestock, sesi yükselerek. Sanki hiç savaşa katılmamış gibi görünüyordu - cüppesi lekesizdi - ama yine de sesi öfkeyle zonkluyordu. "Çukur'un bir yaratığı

tarafından. Bizi Dünya'dan silmek için Cehennem tarafından gönderildi. Biri deniz iblisini çağırdı. 'Güne lanet edene, Leviathan'ı ayağa kaldırmaya hazır olanlara lanet etsinler...' ”

"Peki Leviathan'ı kimin aradığını ima ediyorsun?" dedi Tessa, kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Tembel olduğumuzu söylüyorum; Bridgestock, "aramızda yolsuzluğa izin verdik" dedi. Küçük gözleri parladı. "Cinlerin soyundan olanları kendi aramızda kabul ettik."

O an James'in tüm gerçeği söylemenin mümkün olmayacağına karar verdiği andı.

"Bu kadar yeter," dedi. "Ne olduğunu bilmek ister misin? Gölge Avcılarını kim öldürüyor? Leviathan'ı kim yükseltmeye çalıştı? Konsolosu bekleyecektim ama ısrar edersen sana şimdi söyleyeceğim. Yeter ki *bir* daha anneme veya aileme hakaret etme."

Bridgestock öfkeli görünüyordu ve James fazla ileri gidip gitmediğini merak etti - Bridgestock *Engizisyoncuydu* , Meclis'teki en güçlü ikinci kişiydi. Ama acı bir skandal olmadan doğrudan Enclave'in iradesine karşı gelemezdi ve kalabalık şimdiden James'e beklentiyle bakıyordu, hatta Pounceby'ler bile. Merak her zaman galip geldi, diye düşündü James, Bridgestock'un yüzündeki tüm bu gerçeklerin titreşmesini izleyerek, öfkeli ifadesini alaycı bir kaş çatmaya dönüştürdü. "Pekâlâ, o zaman," dedi James'e küçümseyici bir hareketle. "Eminim meclis söyleyeceklerini duymak isteyecektir."

Böylece James konuştu - ve oldukça şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir hazırlık yapmadan, yine de en önemli ayrıntıların birçoğunu dışarıda bırakan tutarlı bir hikaye anlattı. Yanlış şüpheliyi bulduklarını bilerek Thomas'ın tutuklanmasından endişe ettiğini açıkladı. (Bridgestock öksürdü ve bir ayağından diğerine geçti.) Cinayetlerin Londra haritasındaki düzenini, Leviathan'ın mührünü oluşturma biçimlerini kendi keşfinden geçirdi. Cordelia'yı, ardından evlerinde misafir olan Matthew ve Lucie'yi uyandırdığını iddia etti. Birlikte, Mount Street Gardens'a koştular ve Charles'ı saldırı altında buldular. James, saldırganın Jesse Blackthorn olduğunu açıkladı. Görünüşe göre Jesse'nin vücudu bunca zaman boyunca, muhtemelen karanlık sanatların kullanımıyla annesi tarafından sihirli bir şekilde korunmuştu - ne de olsa, büyücülük yapmaya teşebbüs ettiğini zaten biliyorlardı. Hisar'da hapsedilmesinin nedeni buydu.

"Yani başardı mı?" Sophie oldukça hasta görünerek sordu. "Oğlunu ölümden mi diriltti?"

Pek değil, diye açıkladı James: Jesse'nin bedeni bir tür anıt olarak korunmuştu. Tatiana bunu yapmasına yardım etmesi için bir iblisin yardımına başvurmuştu ve o iblis Jesse'nin bedenini ele geçirmişti ve açıkça Cehennem Prensi Leviathan'ı yükseltmeye çalışıyordu. Londra Nefilimlerini yok etmek için. Cordelia, Jesse'yi Cortana'yla bıçakladığını ve Leviathan'ın girişine izin veren geçidi kapatmış olması gereken iblisi kovduğunu ekledi.

"Kim Leviathan'ı yükseltmek ister ki?" Christopher yüksek sesle merak etti. "Kesinlikle diğer Cehennem Prenslerinden herhangi biri daha az... iğrenç olurdu."

Anna, "Diğer deniz iblisleri tarafından oldukça yakışıklı sayılabilir," dedi. "Bilemeyiz."

"Sessiz ol," dedi Bridgestock. Yüzü kırmızıydı. "Bize katilin uzun zaman önce ölmüş bir çocuk olduğunu mu söylüyorsun? Bu gülünç ve uygun görünmüyor mu?”

James, "Sadece katili bulmaktan çok cezalandıracak birini bulmakla ilgileniyorsanız," dedi. "Bana inanmaya meyilli olmasanız bile Jesse'nin cesedi Sessiz Kardeşler tarafından inceleniyor. Bitirdiklerinde, belki de *Enclave'e* , yaşasaydı bugün yirmi dört yaşında olacak bir çocuğun on yedi yaşında, tam olarak öldüğü bilindiği sırada nasıl mükemmel bir şekilde korunduğunu açıklamak istersiniz?"

Bundan daha fazlası var, dedi Lucie ile kütüphaneye yeni gelen Jem'in tanıdık, sessiz sesi. Parşömen rengi cübbesinin kolları kanla lekelenmişti, kapüşonu yüzünü göstermek için geriye

çekilmişti - yaralı yanakları, koyu renk saçları beyaz çizgili. James onu görünce bir rahatlama dalgası hissetti; Jem'i ulaşamayacağı bir yere götürmenin ne kadar stresli olduğunu fark etmemişti. *Jesse Blackthorn'un tam olarak öldürülenlerin cesetlerinden eksik olan rünlerle nasıl kaplı olduğunu açıklamanız gerekir. Filomena di Angelo'nun Güç runesi. Elias Carstairs'in Voyance runesi. Lilian Highsmith'in Hassas rünü. Her biri bir maç.*

Will, Jem'e gülümserken odanın içinde bir mırıltı dolaştı. Bu, James'in çok iyi bildiği bir gülümsemeydi: Will'in yalnızca *parabatai'si için sahip olduğu çok özel gülümseme* . Birinin Silent Brother'a gülümsediğini görmek garip olsaydı James için tuhaflık çoktan ortadan kalkmıştı; Bu, babası ve amcası Jem'di, onları her zaman tanıdığı gibi.

Jem, Will'le sessizce konuşmak için odanın karşısına geçtiğinde, Lucie olduğu yerde kaldı; anne ve babasına gülümsedi ama onları kucaklamak için koşmadı. Kendini kısıtlamayı öğreniyor gibi görünüyordu, diye düşündü James; hakkında ne hissettiğinden emin değildi. Lucie'nin coşkusu her zaman onun bir parçası olmuştu.

"Lilian Highsmith katilini tanıyordu," dedi Bridgestock, odadaki uğultulu dedikodular arasında duyulmak için sesini yükselterek. "Onu tanıdı. Lightwood çocuğu, Kılıcın altında ona yemin etti. Tatiana'nın veletini nereden bilebilirdi?"

"Yapmadı," dedi Lucie. "Onun babası olduğunu sanıyordu, Rupert. Birbirlerine tıpatıp benziyorlardı ve Lilian Karaçalıları tanıyordu - Rupert'ı tanırdı." Odanın karşısında James'in gözleriyle karşılaştı: Yıllar önce tanıdığı bir adamı gördüğünü sanmış olması gereken Elias'ı düşündü - öldüğünü sandığı bir adam.

Sen?

"Miss Highsmith bu yüzden yaptığını söyledi," dedi Thomas. " 'Öldü, en iyi döneminde öldü. Karısı, ağladı ve ağladı. Gözyaşlarını hatırlıyorum. Rupert öldüğünde evliydi. Tatyana'yı kastetmiş."

"Trajedi, trajediyi doğurur," dedi Tessa. "Rupert Blackthorn öldü, oğlu öldü ve bu Tatiana Blackthorn'u çıldırttı. Oğluna bir Gölge Avcısı'nın koruma büyülerine izin vermeyi reddetti ve böylece ele geçirilebilecek bir gemi yarattı. O trajik bir figür ama aynı zamanda tehlikeli."

Alastair sakince, "Umarım Adamant Kalesi'ndeki Rahibeler için bir tehlike değildir," dedi. "Engizisyoncu onu Sessiz Şehir'e değil, oraya göndermek için oldukça merhametliydi. İnşallah bu rahmetin karşılığını alır."

Martin Wentworth kaba bir ses çıkardı. "Onun merhamete ihtiyacı yok" dedi. "Sorgulanması gerekiyor. Gerçekten bu durumdan haberi olmadığını mı düşünüyoruz?"

Engizisyoncu sessizce tükürüyordu. Pounceby'lerin arasında sessizce duran Bayan Bridgestock, "Peki ya Grace? Eğer bu... cani iblis onun var olduğunu biliyorsa—eğer kardeşini avlıyorsa—"

Ariadne herkesi şaşırtarak, "Grace bir Cartwright doğdu," dedi. "Ailesi sadık Gölge Avcılarıydı. Tatiana onunla tanışmadan yıllar önce koruma büyülerine sahip olacaktı."

Engizisyoncu pelerinini etrafına sildi. "Bu gece gideceğim. Adamant Kalesi'ne gitmeli ve Tatiana Blackthorn ile resmi bir görüşme talep etmeliyim. Diğer Rahibeler tarafından Kale'den çıkarılması gerekecek, çünkü oraya kimse giremez. Ama Wentworth haklı, onu sorgulamanın zamanı geldi."

Sanki uygarlığa bir son demiş gibi, bir ses uğultusu yükseldi - sorular ve talepler:

Ama çocuğu ele geçiren hangi iblisti? Ya dönerse?

Peki ya olursa? Bir beden olmadan, sadece bedensiz bir iblis, değil mi?

Cesetlerdeki rünleri nasıl aldı? James, biliyor musun?

Hangi iblis bir Cehennem Prensi çağırma gücüne sahiptir? Onu nasıl kontrol etmeyi beklerlerdi?

Şeytanlar o kadar ilerisini düşünmezler, değil mi?

Botlarıyla bir sandalyede oturan Will, sandalyeyi tekmeledi. James'i şaşırtan bir şekilde yere çarparak anında bir sessizlik oldu.

Yeter, dedi Will kararlı bir şekilde. "Birçoğunuzun bildiği gibi konsolos şu anda yaralı oğluyla revirde. Bununla birlikte, birader Zachariah ile haber gönderdi." Başını Jem'e doğru eğdi. "Bana bu konuyla ilgili resmi bir soruşturma açma yetkisi verdi, ben de bunu yapacağım. Yarın. Şimdilik, yaralanmayan herkes veya yaralı birinin ailesi lütfen geri dönsün. ev. Daha fazla tehlike belirtisi yok ve şimdi çok fazla çalışma yapılması gerekiyor. İdris'teki Meclise haber verilmeli ve onarım çalışmaları başlatılmalıdır. Çünkü burası bizim Enstitümüz ve hiçbir Cehennem Prensi'nin onu harabeye çevirmesine izin vermeyeceğiz."

Mütevazı bir tezahürat vardı. Gölge Avcıları kütüphaneden dışarı çıkarken Will, James'e bakmak için döndü ve James onun ne düşündüğünü anlayabildi. *Önce Belial, şimdi Leviathan? Cehennemin İki Prensi mi?* Fazla büyük bir tesadüftü. James'in babası zekiydi; fazla zeki galiba. Ama aynı zamanda beklemeyi ve gerçeğin kendisine gelmesine izin vermeyi de biliyordu. James'in bundan hiç şüphesi yoktu.

"Eh," dedi Alastair, "James'in az önce ağzından çıkan çok büyük bir saçmalıktı, değil mi?"

Cordelia neredeyse gülümsedi. Alastair'i gördüğü için fazlasıyla rahatlamıştı; ona bir şey olacağı fikrine katlanamazdı. Şimdi değil. Dağınık bir haldeydi, bu onu fena halde rahatsız ediyor olmalıydı: Saçları birbirine dolanmış, giysileri yırtılmış ve taş tozuyla kaplanmıştı. Sona eve döndüğünde hiç memnun olmayacaktı ama Cordelia onun oldukça sevimli göründüğünü, alıştığı kadar mükemmel bir şekilde bir araya getirilmediğini ve sert olmadığını düşündü.

James konuşurken Alastair onun yanında kalmıştı, bu onun için minnettardı. Kendini son derece tuhaf hissediyordu. James'le gurur duyuyordu, tüm Enclave'e karşı kendini tutuyordu, arkadaşlarını ya da kendisini suçlayacak her şeyi dışarıda bırakırken birbirine bağlı bir hikaye dokuyordu. Cesaretine hayran olmaktan kendini alamıyordu, ama aynı zamanda sonra olacaklardan korkuyordu. Bir uçurumun kenarında dans ediyorlardı, diye hissetti: Hepsi bu yalanı sonsuza kadar yönetemezlerdi.

Savaş sona erdiğinden beri James'i bir şeyler yapmak ya da söylemek istiyormuş ama kendini tutuyormuş gibi birkaç kez tuhaf tuhaf bakarken yakalamıştı. Ne olduğunu hayal edemiyordu. O şimdi onu görebiliyordu, Jem'le derin bir sohbette, ona hiç bakmadan.

, "Oun dorough nemigoft," dedi. Kimsenin onları dinlediğini düşünmüyordu -kütüphanenin bir köşesine, sayısal büyüyle ilgili kitapların olduğu bir rafın yanına gelmişlerdi- ama dikkatli olmakta fayda vardı. "Yalan değildi. Bu sadece tüm gerçek değildi."

Alastair'in kara gözleri eğlenceyle parladı. "Evet. Yalan söylemenin ne işe yaradığını biliyorum, Leyla."

Cordelia'nın midesi alt üst oldu. *Bana Leyla* deme demek istedi . Kulağına çok fazla *Lilith gibi geldi* ve Lilith de tıpkı Layla gibi "gece" demek değil miydi? "Şimdi hepsini söyleyemem," dedi. "Ama sana doğru olan bir şey söyleyebilirim. Cortana'ya layık olmadığımı söylediğimde haklıydım."

"Jesse Blackthorn'u ele geçiren iblisi sen öldürmedin mi?"

"Yaptım," diye başladı Cordelia. "Ama değilim-"

Alastair başını sallıyordu. "Bunu durdurmalısın," dedi. “Kendini değersiz sayarak kendini değersiz yapacaksın. Olmaktan korktuğumuz şey oluruz Leyla."

Cordelia içini çekti. "Bundan sonra, eve dönmeden önce seninle Cornwall Gardens'a geleceğim," dedi. “ *Mâmân'ı görmeyeli çok oldu* . Ve tartışabiliriz-”

Alastair, dedi Matthew.

Carstairs kardeşler şaşkınlıkla döndüler; hiçbiri yaklaştığını duymamıştı. Oda hâlâ kütüphane kapısından içeri ve dışarı akın eden Gölge Avcıları ve boğuk ses mırıltılarıyla doluydu. Matthew onlardan bazılarıyla gelmiş olmalı; Elleri ceplerinde Alastair ve Cordelia'ya bakarak durdu.

Altın rengi saçları Alastair'inki gibi dağınıktı ve kıyafetlerinde bol miktarda kan vardı. Cordelia, Charles'ın kanı olduğunu biliyordu; hala sinir bozucuydu. Matteo, dedi. "Her şey yolunda mı?"

Alastair'e dönmeden önce ona bir kez -tuhaf, yoğun bir bakış- baktı. "Buraya bak, Carstairs," dedi. “Neler olduğunu bildiğimi ya da istediğimi söyleyemem ama kardeşim revirde ve seni soruyor. Gidip onu görmeni istiyorum."

Alastair kaşlarını çattı. "Charles ve ben," dedi, "artık aramız iyi değil."

"İyi şartlar," dedi Matthew. "Alastair, Cordelia senin bir kalbin olduğuna dair beni temin ediyor. Okuldakinden farklı olduğunu söylüyor. Okulda tanıdığım çocuk sırf bana inat olsun diye kardeşimi ziyaret etmezdi. Kız kardeşini yalancı yapma; o senden daha iyi bir insan ve sana inanıyorsa sen de onun inanabileceği biri olmaya çalışmalısın. İnandığımı biliyorum.”

Alastair afallamış görünüyordu - bu, Alastair için çok hareketsiz kalmaktan ve birkaç saniye boyunca yavaşça göz kırpmaktan ibaretti. "İyi," dedi sonunda. Cordelia'nın saçlarını karıştırdı. *"Ta didar-e badd,"* dedi ve bir daha Matthew'a bakmadan uzaklaştı.

Cordelia onun odadan geçip Jem'e ulaşmasını izledi. İkisi konuşurken, Jem ona doğru baktı. Bu mesafeden yüzünü göremiyordu ama sesini kafasında duydu: *Bize katılır mısınız? Seni özledim Cordelia. Hepimizin birbirimize söyleyeceğimiz çok şey var.*

Cordelia kalbinde bir acı hissetti. Elias'ın ölümünden beri, Jem'le konuşmaktan, babasıyla ilgili anılarını, ailesine tavsiyelerini sormaktan başka bir şey istemiyordu. Ama o Sessiz Bir Kardeşti; düşünceleri okuyabilir, duyguları tahmin edebilirlerdi. Şimdi onun kafasının içine baksaydı, Lilith hakkındaki gerçeği öğrenecekti ve Lilith buna dayanamazdı.

Başını salladı, çok hafifçe. *Şimdi değil. Bensiz devam et.*

Alastair'in omzuna elini koyduğunda hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve ikisi birlikte odadan çıkıp Thomas'ın yanından geçtiler. Thomas tuhaf bir ifadeyle onlara baktı - sürpriz mi? Kızgınlık? Belki de hâlâ Alastair'in önceki günkü davranışına bir anlam vermeye çalışıyordu.

Matteo, dedi. "Bu ... idi-"

"Kızma." Ellerini ceplerinden çıkarmıştı ve ilk başta onları neden sakladığını anladı. Şiddetle titriyordular. Yeleğinin içine uzandı ve delikli matarasını çıkardı.

Gözlerini kapatmak istedi. Babasının elleri titriyordu, bazen her sabah. Geceleri daha az sıklıkla. Nedenini şimdi anlamıştı. Anlamak isteyebileceğinden çok daha fazlasını anlıyordu - babasını ve Matta'yı da.

"Kızgın değilim" dedi. "Kibar olduğunu söyleyecektim."

"Charles'a mı? Olabilir," dedi ve bir içki aldı. Yutkunurken boğazındaki kaslar hareket etti. Annesinin Elias *için çok güzel olduğunu söylediğini hatırladı.* Ama içki, güzel şeyleri yiyip bitiren bir hastalıktı. "Yine de onun ve Alastair'in pek uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Hayır," diye onayladı Cordelia. "Ama şimdi Charles'ı daha çok seviyor musun?"

Matthew parmağından bir damla brendi emdi ve çarpık bir şekilde gülümsedi. "Neredeyse ölüyordu diye mi? Hayır. Sanırım bu bir hatırlatmaydı - Charles'ı *sevmiyorum* ama onu seviyorum. Yardım edemem. Bunun nasıl çalıştığı garip, değil mi?"

"Alastair!"

Thomas, Alastair ve Jem'in kütüphaneden birlikte çıktığını görmüş ve arkalarından sıvışıp gitmişti. Garip bir çift kuzenler, diye düşündü: Yırtık, tozlu giysileri içinde Alastair, parşömen cübbesi içinde Jem. Aile olduklarını kimse kolay kolay tahmin edemezdi. Yürürken sessizdiler, ama Thomas bunun konuşmadıkları anlamına gelmediğini biliyordu.

"Alastair!" diye tekrar seslendi ve Alastair döndü, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Alastair kuzenine bir şey söyledi, sonra Jem biraz uzaklaşıp onlara bir mahremiyet görüntüsü verirken Thomas'ı işaret etti.

Alastair soran gözlerle Thomas'a baktı. Ne diyeceğini bilemediğini hemen anlayan Thomas, bir ayağından diğerine geçti. "İyi misin?" dedi sonunda. "Dövüşten sonra sana soramadım."

Yapmamıştı. Leviathan'la olan savaş sona erdiğinde, Anna ve Christopher tarafından, ebeveynleri tarafından, James ve diğerlerinin gelişiyle birlikte sürüklenmişti. Hiçbiri Thomas'ın Alastair'in yanında kalmak istemesi için bir neden olduğunu düşünmezdi.

"İyiyim," dedi Alastair. "Charles'ı revirde göreceğim. Anlaşılan beni istemiş."

"Ey." Thomas merdivende bir basamağı kaçırmış gibi hissetti. Tökezleme, oryantasyon bozukluğu. Nefesini tuttu.

Bunu borçluyum, dedi Alastair. Bakışları karanlık ve sabitti. "Sığınakta ne söylediğini hatırlıyor musun? Geçmişte hiçbir şey olmamış gibi davranmamız gerektiğini ve Paris'le ilk tanıştığımız zaman mı?"

Thomas başını salladı. Midesi buzdan düğümlerle bağlanmış gibi hissediyordu.

Alastair, "Sonsuza kadar rol yapamayız," dedi. "Eninde sonunda gerçekle yüzleşilmelidir. Bütün arkadaşların benden nefret ediyor Thomas ve haklı olarak."

Matta, diye düşündü Thomas. Arkadaşının Alastair ve Cordelia'ya kararlı bir ifadeyle yaklaştığını görmüş ve bunun ne hakkında olduğunu merak etmişti. Matthew'a da kızamazdı. Math, ağabeyini arıyordu, ki bu tamamen anlaşılır bir şeydi.

Alastair, "Geçmişte yaptıklarımı hiçbir özür telafi etmeyecek," diye devam etti. "Ve ben ve arkadaşların arasında seçim yapmanı sağlamak her şeyi daha da kötüleştirir. Bu yüzden seçimi yapacağım. Kütüphaneye geri dön. Seni bekliyorlar."

Benim için endişelendiğin için devriyede beni takip ettin, dedi Thomas. "Farkındasın -çünkü oradaydın- Belial'in bana bu yüzden saldırmamış olabilir mi? Hep yalnız olan Gölge Avcıları'nın peşinden gitti. Ama bilmesem de sen benimleydin."

"Bu sadece tahmin." Alastair'in boğazında bir damar atıyordu. "Tom, senin için tehlikeli ve sağlıksız olan şeyleri sevdiğin için geceleri yalnız devriye gezdin. Ben o şeylerden biri olmayacağım."

Dönmeye başladı. Thomas onu yakalamak için uzandı ve Alastair'in omzunun parmaklarının altında bıraktığı his onu neredeyse çözecekti. Sığınak'ta ona böyle dokunmuştu: ellerini Alastair'in omuzlarına koymuş, onlar öpüşürken Alastair'in ağırlığını taşımasına izin vermişti.

Yapma, dedi Alastair ona bakmadan. "Mümkün değil. Hiç olmayacak."

Jem'e yeniden katılmak için aceleyle geri çekildi. Onlar koridorda gözden kaybolurken Thomas onları izliyordu. Her nasılsa, Alastair'in bir kez bile olsa dönüp ona bakmasını bekliyordu. Ama Alastair asla yapmadı.

Aptallık ediyorsun, dedi Malcolm Fade kendi kendine.

Bu, son birkaç gündür kendisine söylediği şeyin aynısıydı; artık fark etmiyordu. Enstitü avlusunu geçerken güneş tepede parlıyordu. Bir rüzgar yükseldi, beyaz ve güneş ışığında parıldayan kar dalgaları saçıyordu. Gölge Avcılarının bozulan Enstitülerini tekrar bir araya getirmelerinin ne kadar süreceğini merak etti. Beklenenden daha az zaman, diye tahmin etti. Şaşırtıcı derecede beceriklilerdi, Nefilimler ve büyücülerin olmadığı bir şekilde inatçıydılar. Sonsuza kadar yaşarken inatçı olmanın pek bir anlamı yoktu. Kırmak yerine eğilmeyi öğrendin.

Yıllar önce Annabel'i ilk kaybettiğinde eğildiğini sanmıştı. *Ona bir Demir Kızkardeş* olduğu söylenmişti. *Onu bir daha asla görmeyeceksin. Bu onun seçimi.*

O andan itibaren dünyayı dolaştı ve yeni bir şekle büründü: hayatında önemli olan tek şeyi kaybetmiş ve onsuz yaşamayı öğrenmek zorunda kalan bir adamın şekli. Düz tadı yemek; rüzgar ve güneş onu farklı şekilde ziyaret etti; kalp atışlarının sesi her zaman kulaklarında duyulurdu, kırık bir metronom. Artık bu onun hayatıydı -dokuz yıldan fazla olmuştu- ve bunu kabul etmeye gelmişti.

Lucie ve Grace hayatında görünene kadar. Annabel'in öldüğünü öğrenince, onu bir daha görmemek için ne kadar vazgeçtiğini anlamıştı. Her ne kadar akla aykırı gelse de, ölümünün öğrenilmesi, bunca zamandan sonra bir şekilde onu kurtarabilme şansının olduğu umudunu beraberinde getirmişti.

Sade patiska elbisesi içinde, kaputunun kurdeleleri rüzgarda dalgalanırken, aklının gözlerinde onu görebiliyordu. Padstow'da 1 Mayıs -çok uzun zaman önceydi- ama ellerinde çiçekler ve suyun mavisi olan kızları hatırlayabiliyordu. Koyu kahverengi saçları. Annabel.

Aptallık ediyorsun, dedi kendi kendine tekrar. Avlunun kapısına vardığında paltosunu üzerine çekti. Orada demir parmaklıklara yaslanmış biri vardı. Gölge Avcısı değil - yeşil ve siyah giyinmiş uzun boylu bir adam, yakasında parıldayan zümrüt bir sopa.

"Magnus," dedi Malcolm yürüyüşünü yavaşlatarak. "Seni burada görmek ne kadar garip."

Magnus kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Avluyu incelerken ifadesi kasvetliydi. "Bu mu?"

Malcolm, "Daha önce kurtarmaya gitmeni beklerdim," dedi. Magnus'a düşkündü, herhangi birine olabileceği kadar düşkündü. Ama diğer büyücü, fırlatma konusunda haklı bir üne sahipti. enerjisini Gölge Avcıları'na atıyor. "Savaşı kaçırdığın için pişman mısın?"

Magnus'un altın yeşili gözleri iğnesindeki zümrüt gibi parladı. "İstersen suçluluğumla alay et, ama bu gerçek. Son saldırı dizisinden sonra, Londra'ya koştum, buraya yerleştim ve başka bir şeyin olmasını bekledim. Ama sessiz kaldı. Cornwall Enstitüsü'nden bazı büyü kitaplarını Spiral Labirent'e getirmem istendiğinde, gitmenin güvenli olduğunu düşündüm. Ve şimdi *bu* benim yokluğumda oldu."

Malcolm, "Labirentin bir süre sana ihtiyacı vardı," dedi. "Hypatia'nın hoşnutsuz olduğunu biliyorum."

Magnus'un dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Görünüşe göre güçlü büyü kitaplarından oluşan bir koleksiyonu eski bir kötülüğü uyandırmadan bir yerden başka bir yere taşımanın beklenenden daha zor olduğu ortaya çıktı."

Malcolm hafif bir ilgi dalgası hissetti. "Eski bir kötülük mü?"

Magnus avluya şöyle bir göz attı. "Bununla ilgisiz, kuşkusuz ve daha az yıkıcı." Başını iki yana salladı. "Bundan bahsetmişken. Farklı görünüyorsun, Malcolm. Burada gördüklerinizden siz de etkileniyor musunuz?"

Başka bir zamanda, başka bir dünyada, Malcolm da endişelenirdi. Artık sadece Annabel'i, Cornwall'ın kayalıklarını, farklı bir geleceği düşünebiliyordu. "Sen yokken bir şey öğrendim. Bilmekten vazgeçtiğim bir şey."

Magnus'un bakışları okunaksızdı. Malcolm'un ne keşfettiğini sormadı; ondan daha akıllıydı. "Nasıl öğrendin?"

Malcolm çabucak, "Hiç kimseden ithal değil," dedi. "Bir - peri." Bakışlarını yıkık avluya çevirdi. Magnus, dedi. "Nefilim onlara ne olduğunu gerçekten anlıyor mu? Cehennem Prenslerinin Dünya'da yürümesinin üzerinden binlerce yıl geçti. Nefilimler meleklerin soyundan gelirler ama onlar için melekler peri masallarıdır. Var olan ama asla görülmeyen bir güç." İçini çekti. "İnanmayı unutmak akıllıca değil."

"Onlar insan," dedi Magnus. "Doğası gereği neredeyse anlaşılmanın ötesinde olan bir şeyi anlama yeteneklerinde değildir. Savaştıkları şey olarak iblisleri görüyorlar. Evrenin yasalarını bükebilecek akıl almaz güçler olduğunu unuturlar. Tanrılar yürüyor Malcolm ve hiçbirimiz hazırlıklı değiliz."

Sonunda, Cordelia'nın önce Cornwall Bahçeleri'nde kısa bir süre durmasına rağmen, hepsinin Curzon Caddesi'ndeki - Neşeli Hırsızlar, Anna ve Cordelia'daki eve dönmelerine karar verildi. Lucie hariç hepsi.

Lucie bunun imkansız olacağına çoktan karar vermişti. Zamanlama çok kısıtlıydı ve gece çökmeden önce ailesiyle geçirebileceği birkaç saat geçirmek istiyordu - Will ve Tessa ona Enclave üyelerini savuşturacakları için James'in evine gitmenin uygun olduğunu söylemişlerdi. saat. Ama Cordelia'ya çok yorgun olduğu için onlarla gelemeyeceğini söylemek hala canı yanıyordu.

Cordelia ona sarılıp anladığını söylerken bile, *ona yalan söylemekten nefret ediyorum, diye düşündü hüzünle. Kesinlikle nefret ediyorum.*

Keşke orada olabilseydin, dedi Daisy, elini sıkarak. "Sen, James ve Matthew dışında kimse Lilith hakkında bir şey bilmiyor. Diğerlerinin nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Benden nefret edebilirler."

"Yapmayacaklar," dedi Lucie. "Her biri senin yanında olacaklar ve yapmazlarsa onlara bonemle vururum."

En iyi boneniz değil ," dedi. "Bu korkunç bir israf olur."

"Kesinlikle değil. En iyi ikinci," dedi Lucie. Tereddüt etti. "Gölge Pazarı'nda - sana birine yardım etmek için sır sakladığımı söylediğimde... o Jesse'ydi."

"Bunu tahmin etmiştim." Cordelia'nın karanlık bakışları bir anlığına düştü: Lucie'nin boğazındaki madalyona bakıyordu. Lucie madalyonu sonunda düzgün bir şekilde asılacak

şekilde ayarlamıştı. ön tarafına kazınmış dikenli halka. Lucie, onu önemsiyorsan, onun yanında epey zaman geçirmiş olmalısın. Ve benden sakladı."

"Papatya-"

"Kızgın değilim," dedi Cordelia; gözleri Lucie'ninkilerle buluştu. "Keşke bilseydim. Onun yasını tutuyorsun ve o benim için bir yabancı. Bana söyleyebilirdin, Lucie; Seni yargılamazdım."

"Ve bana kendi duygularını anlatabilirsin," dedi Lucie sessizce, "çünkü birlikte olamayacağın birini sevmek, bugün tahmin ettiğimden daha iyi anladığın bir şey olabilir." Cordelia kızardı. "Bir dahaki sefere antrenman yaptığımızda," dedi Lucie, "her şey hakkında konuşacağız."

Ama eğitimden bahsedildiğinde Cordelia'nın ifadesinin üzerine bir gölge düşmüştü. "Evet," dedi ve sonra James oradaydı ve o ve Cordelia, Lucie'ye veda ediyor ve diğerlerine katılarak Kensington ve Mayfair'e gitmeye hazırdılar.

Lucie sessizce onları izledi. Arkadaşlarıyla gitmek istiyordu, fena halde istiyordu ama Jesse'yi kurtarmak onun göreviydi; başka kimse yapamazdı. Bu onun gücüydü. Kullanmıştı, hatta suistimal etmişti; bunu bir tür iyiliğe dönüştürmediyse, o zaman neydi? James gücünü hayat kurtarmak için bir kereden fazla kullanmıştı.

Sıra ona gelmişti.

"Merak edecek bir şey yok, *Mamân* , gördün mü?" dedi Cordelia, elini nazikçe annesinin yanağına koyarak.

Sona ona gülümsedi. Cordelia, Alastair'le Cornwall Gardens'a vardıklarında Sona'yı kadife sabahlığına sarınmış, yanan bir ateşin önünde peluş oturma odasındaki kanepeye yerleştirilmiş olarak bulmuşlardı. Sona *roosari takmamıştı* ve koyu renk saçları omuzlarına dökülmüştü; biraz yorgun olsa da genç görünüyordu. Alastair'i işaret ederek, "İkiniz çok pissiniz," dedi. oturma odasının kapısında asılı duran. "Bir anne çocukları eve çamur birikintisine düşmüş gibi geldiğinde hep endişelenir."

Çocukları eve geldiğinde. Ama burası Cordelia'nın evi değildi, artık değildi. Ev Curzon Caddesi'ydi. Ev, şu ya da bu şekilde hepsinin mutsuz olduğu bu ev değildi.

Ama şimdi annesine böyle bir şey söylemenin sırası değildi. Şimdi olmaz, her şey bu kadar belirsizken.

Alastair, "Küçük bir kavgaydı, hepsi bu," dedi; Sona'ya savaşı daha önce kısaltılmış terimlerle anlatmıştı. Gerçeğin tamamı değil, sadece bir kısmı: Cordelia, sanki bu fenomene oldukça alışıyormuş gibi, biraz rahatsızlık hissetti. "Ve Enstitü savundu."

Sona, "Çok cesur davrandın," dedi. "Cesur oğlum." Cordelia'nın elini şimdi onunkinin yanında duran elini okşadı. "Ve sen, benim cesur kızım. Sura veya Youtab gibi."

Başka bir zamanda Cordelia, Pers tarihinin kadın kahramanlarıyla karşılaştırılmaktan gurur duyardı. Ama şimdi değil, Lilith'in acı düşüncesi hâlâ aklının ön saflarındayken. Zorla gülümsedi. "Dinlenmelisin, *Mâmân* —"

"Ah, saçmalık." Sona umursamaz bir el salladı. "Bilemezsin ama sen doğmadan önce ben de yatağa mahkumdum, Alastair de. Lafı açılmışken, Alastair, hayatım, kadın konuşması için bize biraz izin verir misin?"

Dehşete kapılmış görünen Alastair, kendini yeterince çabuk bırakamadı; bavul hazırlamakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve kaçtı.

Sona kızına parlak gözlerle baktı. Cordelia bir an için annesinin ona hamile olup olmadığını soracağını merak etti. Bu düşünceye dayanamadı.

"Leyla, hayatım," dedi Sona. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Baban öldüğünden beri birçok şey hakkında çok düşündüm." Cordelia şaşırmıştı; o Annem net bir şekilde konuştu, sesinde bir pişmanlık tınısı vardı ama Cordelia'nın Elias'tan söz edilmesinden beklediği korkunç keder yoktu. Yerinde hüzünlü, sessiz ve acı-tatlı bir şey var gibiydi. "James Herondale ile evlenmek istemediğini biliyorum..."

" *Mâmân* , bu değil-"

"Onu sevmediğini söylemiyorum," dedi Sona. "Ona bakışından öyle olduğunu görebiliyorum. Ve belki evlilik daha sonra gelebilirdi, ama geldiği zaman geldi çünkü skandal zorladı. Ve senin için asla istediğim şey bu değildi." Sargısını kendine daha yakından çekti. "Hayatlarımız nadiren beklediğimiz gibi olur, Leyla. Babanla evlendiğimde, onu sadece büyük bir kahraman olarak tanıyordum. Daha sonra sıkıntılarının boyutunu anladığımda ailemden uzaklaştım. Çok gururluydum - bilmelerine dayanamadım."

Mutfakta Risa şarkı söylüyordu; ses kilometrelerce uzakta gibiydi. Cordelia, *"Mâmân..." diye fısıldadı.*

Sona'nın gözleri parladı, çok parlak. "Bunun için kendini üzme. Sadece beni dinle. Küçükken çok hayalim vardı. Kahramanlık, çekicilik, seyahat düşleri. Leyla - senin için her şeyden çok istediğim şey, hayallerinin gerçeğinin peşinden gitmen. Hiçbir küçümseme, utanma, toplumun görüşünün hiçbir parçası bundan daha önemli değil."

Yüreğinde bıçak gibiydi. Cordelia konuşamıyordu.

Sona devam etti. "Söylediğim ve Alastair'e de aynısını söyleyeceğim, bebek gelene kadar üzerimde dikilip beni sevmeni istemiyorum. Ben de bir Gölge Avcısıyım ve ayrıca kendi mutluluğunuzun peşinden koştuğunu bilmek istiyorum. Bu *beni* dünyadaki her şeyden daha mutlu edecek. Aksi takdirde mutsuz olacağım. Anlıyor musun?"

Cordelia'nın karşılık olarak tek yapabildiği, mırıldanarak onaylamak ve annesini kucaklamak oldu. *Bir gün ona tüm gerçeği söyleyeceğim,* diye düşündü şiddetle. *Bir gün.*

"Leyla." Alastair'di, yırtık ve ıhlamur lekeli kıyafetlerini değiştirmişti. Daha az buruşuk ama yine de bitkin görünüyordu ve sanki revire ve Charles'a dönmeyi dört gözle beklemiyormuş gibi ağzında asık suratlı görünüyordu. Cordelia, Kensington'a giderken arabada onunla bu konuyu konuşmaya çalışmıştı, ama ağzı sıkıydı. "Vagon bizi bekliyor. Yarın her zaman dönebilirsin."

"Cesaret etme," diye fısıldadı Sona, Cordelia'yı gülümseyerek serbest bırakarak. "Şimdi - o yakışıklı kocana geri dön. Seni özlediğine eminim."

"Yapacağım." Cordelia doğruldu. Gözleri odanın diğer ucundaki kardeşiyle buluştu. "Sadece önce Alastair ile konuşmam gerekiyor. Ondan yapmasını istemem gereken bir şey var."

"Mükemmel yalan James," dedi Matthew, bir kadeh iskeleyi kaldırarak. "Gerçekten birinci sınıf."

James karşılık olarak bir kadeh kaldırıyormuş gibi yaptı. Ön kapıdan girdiklerinde bir sandalyeye çökmek istemişti; Neyse ki, Effie ortaya çıkmış ve kilimlere pislik ve toz bulaşmamaları konusunda onlara ayrıntılı bir nutuk atmıştı.

"Eve pis geleceğin konusunda uyarılmıştım," dedi. “Ama kimse bana balık kokusundan bahsetmedi. Tanrım, bu korkunç. Bir avuç çürük istiridye gibi."

Yeter, Effie, dedi James, Christopher'ın yeşile döndüğünü görerek.

"Peki Bayan Herondale nerede?" diye sordu. "Koku onu uzaklaştırdı mı?"

James, Cordelia'nın annesini ziyaret ettiğini ve kısa süre sonra döneceğini açıklamıştı ki bu Effie'ye enerji vermiş gibi görünüyordu. Hepsini toplayıp, fırçalanmış, yıkanmış ve kömürden arındırılmış olarak, ocakta bir ateşin yakıldığı misafir odasına geri dönmek için hepsini topladı.

James yatak odasında birinin - büyük ihtimalle Effie'nin Grace'in bileziğinin kırık parçalarını komodinin üzerine koyduğunu buldu. Onları açıkta bırakmak istemeyerek iki yarısını cebine koydu. Bunları Grace'e geri vermesi gerekecekti, diye düşündü, gerçi şu an düşünmek istediği pek de bu değildi.

Üzerini değiştirip aşağı indiğinde, görünüşte ince bir havadan yepyeni bir kıyafet yaratmayı başaran Anna'yı, goblen bir koltuğa uzanmış, uyumlu kadife pantolon ve derin altın renginde bol bir ceket giymiş buldu. .

Cordelia, Effie masaya küçük bir ziyafet vermek için içeri girdiğinde Curzon Sokağı'na geri döndü: Lancashire baharatlı fındık, körili karides ve lauretta sandviçleri, Londra çörekleri ve Fransız eklerleri.

Daisy'nin görüntüsü James'in boğazının arkasını acıttı. Diğer arkadaşları aç kurtlar gibi yemeğin üzerine düşerken, Cordelia'nın kanepeye doğru ilerlemesini izledi. Saçlarını yeşil yapraklara karşı gül yaprakları gibi gösteren koyu zümrüt rengi bir elbise giymişti. Yumuşak bukleler halinde başının arkasında toplanmış, ipek bir bandajla yerinde tutulmuştu. Ayaklarında yeşil terlikler vardı. Gözüne çarptı; ona baktığında, ona verdiği kolyeyi taktığını gördü, elbisesinin yakasının hemen üzerinde parıldayan küçük altın küre. Cortana'nın yanında görünmüyordu; onu yukarıya bırakmış olmalı.

Kalbi yavaş, sert bir şekilde çarptı. Yalnız olduklarında kolyenin sırrını ona söyleyebilirdi. Ama şimdi değil, dedi kendi kendine; bugün ellinci kez gibi hissettim. Henüz *değil* .

"Yani," dedi Matthew, ışığı yakalamak için elindeki bardağı tutarak, " bu sabah *gerçekte ne olduğunu tartışacak mıyız?"*

"Gerçekten," dedi Thomas. Tuhaf bir havası var, diye düşündü James, sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi sessiz ve içe dönük görünüyordu. Sanki sol kolunun iç kısmına dokunmaya devam etti. pusula gülü dövmesi ağrıyordu - ama James'in bildiği kadarıyla bu pek olası değildi. "Enclave'e söylediklerinin ne kadarı doğru, James?"

James sandalyesine geri çöktü. O kadar yorgundu ki göz kapaklarının altında kum varmış gibi hissetti. "Onlara söylediklerim doğruydu - ama çoğunu dışarıda bıraktım."

Anna, "Jesse Blackthorn'u ele geçiren iblisin Belial olduğunu varsayabilir miyiz?"

James başını salladı. "Belial beni ele geçirmiyordu ama cinayetlerin arkasındaki mimar oydu. Hepsinin arkasında."

"Yani, gördüğün rüyalar - o Jesse Blackthorn'un vücudundayken Belial'ın gözlerinden görüyor muydun?" diye sordu Christopher.

“Belial'ın onun gözlerinden gördüğümün farkında olduğuna bile inanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse neden olduğumdan emin değilim. Belki Belial'den ziyade Jesse'yle ilgiliydi ama tahmin edemiyorum." James boş bir çay fincanı almıştı; elinde çevirdi. "Jesse hakkında en çok şey bilen kişi Lucie'dir ve onunla da konuşana kadar bu hikayenin tamamına sahip olamayabiliriz. Ama görünüşe göre onunla ya da hayaletiyle bir süredir tanışıyor."

Anna, Londra çöreğinden kuş üzümü toplarken kaşlarını çattı. "Lucie ölümünün koşullarını araştırıyordu..."

"O idi?" dedi Matthew. "Hayaletini gördüğünü - onunla etkileşime girdiğini - biliyoruz - ama bunu neden yapsın ki?"

Anna ölçülü bir sesle, "Sanırım," dedi, "Grace'e yardım etmeye çalışıyordu. Birbirlerini iyi tanıyorlar gibi görünüyor."

James, bu misafir odasındaki Grace'i hatırladı. *Lucie'nin senin gibi ölüleri görebildiğini biliyorum ama sen de gölgelerde seyahat edebilirsin. Lucie de aynısını yapabilir mi?*

"Onlar yapar?" Cordelia'nın gözlerindeki şaşkınlık açıktı. Yine de hızlıca bakışlarını kaçırdı. "Boş ver Anna. Önemli değil."

Anna, "Hypatia Vex'i sorgulamak için onunla birlikte gittim" dedi. "Bize Tatiana'nın koruma büyülerinin yapılmasını reddettiğini söyledi. Jesse ve onun yerine eski dostumuz Emmanuel Gast'ı tutmuştu.

Demek Lucie, Gast'ı çağırmayı böyle biliyordu, diye fark etti James. Açıkça Lucie'nin yapabileceğinden çok daha fazlası vardı ve aslında, onların tahmin ettiğinden çok daha fazlasını yapmıştı. Altın madalyonunu düşündü. Görünüşe göre Tatiana oğlunu korumuştu, ancak aynı oğul James'in hayatını kurtarmak için onun büyüsünü feda etmişti. Daha sonra Grace'in ona söylediklerini hatırladı: *Annem artık Jesse'nin geri dönme şansının olmadığını bildiğini söylüyor. Son nefesini çalmış gibisin diyor.*

O zaman onu anlamamıştı. Ama Lucie biliyordu...

Yarın, dedi kendi kendine. O zaman Lucie ile konuşacaktı.

James, "Belial'in kancaları Emmanuel Gast'taydı," dedi. "Büyücüyü özünün bir parçasını Jesse'nin içine yerleştirmeye zorladı, böylece Jesse yaşlandıkça Belial onun içinde bir çapaya sahip olacak ve Belial'ın bu Dünya'da sahip olabileceği bir bedene sahip olacak."

"Ama neden şimdi?" dedi Christopher. "Neden Jesse'yi şimdi ele geçirdin?"

"Çünkü onu reddettim," dedi James yorgun bir şekilde. "Çünkü bana sahip olma girişimi feci bir şekilde yanlış gitti. Sadece bana sahip olmamakla kalmadı; Cortana tarafından yaralandı. Korku içinde kaldı."

Cordelia, "Belial bir savaşçı yapmak istedi," dedi. "Gölge Avcılarını öldürürse, rünlerini alıp Jesse'ye verirse Cortana'yı yenebilecek bir savaşçı yaratabileceğine inanıyordu - yarı Cehennem Prensi, yarı Gölge Avcısı."

Anna ona gülümsedi. "Ama sanki bu varlıkla savaşmış ve onu yenmişsin gibi geliyor. Görünüşe göre Belial, Cordelia'mızla boy ölçüşemezdi."

Cordelia'nın sesi alçaktı ve kenarlardan pürüzlüydü. "Anna, hayır. Bu - öyle olmadı."

Anna şaşırmış görünmüyordu. Çay fincanını bıraktı, mavi gözlerini Cordelia'ya dikti. "Daisy," dedi. "Bize söyle."

James araya girmek, hikayeyi anlatmak, Cordelia'yı kelimeleri söylemek zorunda kalmaktan kurtarmak istedi. Parmaklarını kola saplarken buldu Peri kadınının Cehennem Ruelle'de ona yaklaştığı andan Beyaz At'a yaptığı yolculuğa, demirhaneye ilişkin vizyonuna, yeminine ve daha sonra bunun Sadakat yemini ettiği Smith Wayland değil, Şeytanların Annesiydi.

O konuşurken, Matthew ayağa kalktı ve pencereye gitti. Cordelia, Lilith'in iblisleri Nelson Meydanı'na gönderdiğini açıklamasını bitirirken, elleri ceplerinde, omuzları kaskatı bir şekilde orada dikildi. "O güce sahip olmanın ne anlama geldiğini anlamamı istedi," dedi. Cortana'yı bir şövalye olarak kullanabilmek."

Matthew, "Seni asla höyüğün yanına götürmemeliydim," dedi. Pencereye baktı, kıpırdamadan.

Matthew, dedi Cordelia nazikçe. "Bu senin hatan değil."

Thomas kolunu ovuşturdu, beyaz kolunun arasından pusula gülü dövmesi görünüyordu. "Yani tüm bu zaman boyunca, Lilith sizi manipüle etmek ve kandırmak için farklı biçimler aldı - bizi kandırmak. Magnus'u Gölge Pazarı'nda gördüğünde, o gerçek Magnus değildi, değil mi?"

Christopher afallamış görünüyordu. "Ama neden-?"

James, "Asla gerçek Magnus olmadı," dedi. "Buradaki evimize ne zaman geldiğini tahmin etmeliydim. Sihri yanlış renkti."

Christopher'ın kaşları çatıldı. "Ama Magnus oldukça yardımcı oldu," dedi. " *Pitos* sorusunu çözmemize yardım etti ." *Adamas* nesnesinin şimdi durduğu göğüs cebine hafifçe vurdu . "Lilith bunu neden yapsın?"

James, hâlâ pencereden dışarı bakan Matthew'u izledi. "Güvenimizi kazanmalı ve bizi Magnus olduğuna inandırmalıydı. Ve unutmayın, o Belial'in düşmanıdır. Birbirlerinden nefret ediyorlar. Onu yenmemize yardım etmekten çekinmezdi. Gerçekten istediği, onu Edom'a geri götürmemi sağlamaktı ve neredeyse işe yaradı."

Anna, "Magnus'a bundan bahsetmeliyim," dedi. "O yemin edebilir sır, ama bilmesi gerekir. Lilith'in kendisi gibi davranarak başka neler yapmış olabileceğini kim bilebilir?"

Bir anlaşma mırıltısı duyuldu. Thomas düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, "Öyleyse Cordelia, Lilith'in şövalyesiyse, ondan nasıl kurtulabildin?" dedi.

James gülümsedi. "Tabancan, Christopher."

"Lilith'i vurdun mu?" dedi Christopher inanamayarak.

Bir iblisi vurmak doğru görünmüyor, dedi Anna. "Sportmenliğe aykırı. Yine de, elbette, bunu yaptığına sevindim."

"Anlamıyorum," dedi Christopher. "Lilith'in sıradan çalışan silahlarla zarar görmesine imkan yok. Ve ne kadar olağandışı olursa olsun, tabanca, koşan bir silahtan başka bir şey değil."

"Ama işe yaradı," diye itiraz etti Matthew.

"İşe yaraması bir mucize. İşe yaramamalıydı," dedi Christopher. James'e döndü. "Ama olacağını biliyordun, değil mi?"

"Şüphelendim," dedi James. "Bana kendin söyledin, üzerinde her türlü büyüyü yaptın, onu çalıştırmaya çalıştın. Bir çeşit değiştirilmiş Nefilim koruma büyüsü yaptığını söylediğini hatırladım. Sonra koruma büyülerini düşündüm."

"Evet," dedi Christopher, "ama—oh!" Yüzü anlayışla aydınlandı.

Thomas hafifçe gülümsedi. "Tamam, tamam, açıklayın, biriniz. istediğini görebiliyorum."

Koruma büyüsü, dedi Christopher. "Üç melek adına yapılır."

"Sanvi, Sansanvi, Semangelaf," dedi James. "Onlar koruma melekleridir. Eski metinlerde onlar, özellikle Lilith'e karşı koruma amaçlı meleklerdir."

"Yani Christopher bir Lilith öldürücü silah yapmayı başardı?" dedi Anna. "En şaşırtıcı."

Cordelia, "Onu öldürmedi," dedi. "Sanırım zayıfladı ve ürktüğü ve yaralandığı için kaçtı. Ama o artık yok Belial'den daha ölü ve gitmiş." Gruba sefil bir şekilde baktı. "Benden uzak durmanız gerekiyorsa anlarım. Ben hala Lilith'in şövalyesiyim."

"James, Belial'in torunu" dedi Anna, "ve hiçbirimiz onu terk etmedik. Neşeli Hırsızların ruhu bu değil."

Bu farklı, dedi Cordelia, sesi biraz çaresizdi. "Lilith bir Gölge Avcısı olarak bana bağlı. Her zaman olduğu gibi her an ortaya çıkabilirdi ama ne zaman bir silah çeksem onu *çağıracak* . Ben

Cortana'yı kullanırsam, o da benim aracılığımla olur. Kendimi Meclis'in merhametine bırakmanın en iyisi olacağını düşünüyorsan..."

"Tabii ki hayır," dedi Matthew, pencereden uzaklaşarak. "Kimseye söylemeyeceğiz."

Anna sandalyesine geri oturdu. "Annenin merhametli olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Annem yapardı, Will ve Tessa yapardı, dedi Matthew, James'i başıyla onaylayarak. "Ama bol olmaz. Pek çok kişi paniğe kapılır ve Cordelia biz bir şey yapamadan Sessiz Şehir'de olur."

Belki de öyle olmalıyım, dedi Cordelia.

"Kesinlikle hayır," dedi James. "Seçim senin Daisy, ne yapmak istiyorsun. Birilerine söylememizi isterseniz. Ama Matteo'ya katılıyorum. Yanlış bir şey yapmadın - eline silah almadığın sürece tehlike yok - ve Şeytanların Anası'nın bizden korkması için bir nedeni var." Elini tabancanın durduğu kemerine koydu. "Lilith'ten daha beterini yendik."

Thomas, "O bir Cehennem Prensi bile değil ve bugün bunlardan ikisini yendik," dedi.

Cordelia, ağlamamak için çabalıyormuş gibi dudaklarını sımsıkı birbirine kenetledi. Christopher çok korkmuş görünüyordu. Ah, ne ho, gözyaşları, dedi çaresizce. "Korkunç bir şekilde - dilerseniz ağlamamanız gerektiği için değil elbette. Alevler gibi ağla Cordelia."

James karanlık bir sesle, "Christopher," dedi. "Yardım etmiyorsun."

Cordelia başını salladı. "Christopher değil. Ya da—sanırım öyle ama beni üzen Christopher değil. Sadece... Fark etmemiştim - beni gerçekten arkadaşın olarak mı düşünüyorsun, hepiniz mi?"

Ah, hayatım, dedi Anna şefkatle. "Tabii ki yaparız."

Seni bir arkadaş olarak görmüyorum, diye düşündü James, ama tek söylediği, "Bunu birlikte halledeceğiz, Daisy. Seni asla yalnız bırakmayacağız."

Hızlı kış gecesi geldi, bir an ile diğeri arasında bir bıçak gibi düştü ve misafir odasını altın rengi bir gölgeye dönüştürdü. James'ten tüvit bir palto ödünç alan ilk ayrılan Matthew oldu, James onu kapıya kadar geçirdi ve pervaza yaslanmış, bitkin halde dururken Matthew eldivenlerini giydi.

"Arabamızı ödünç almak istemediğine emin misin?" Matthew gri-siyah gökyüzüne bakarken James beşinci kez sordu.

"Hayır, Oxford Caddesi'nde bir fayton yakalayacağım. Biraz yürüsen de olur. Kafamı boşalt."

"Çalışırsa beni bilgilendir." James, Matthew'un omzundan bir kar tanesini fırçaladı; yağmıyordu, ama rüzgar sokaklarda savrulan telaşlar gönderiyordu.

Tüm bunları sır olarak saklayamayız, dedi Matthew. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altındaki gölgeler belirgindi. "En azından ailene söylememiz gerekecek."

James başını salladı. "Onlara her şeyi yarın anlatmayı planlamıştım - umarım Lucie bizim bilmediğimiz kısımları tamamlayabilir. Ama ufukta Belial varken, bunu onlardan saklayamayız. Cordelia ve Lilith'le ilgili kısmı saklayın tabii ki."

"Kabul ediyorum," dedi Matthew. "Belki Magnus, aralarındaki büyünün nasıl kırılabileceğine dair bir fikri vardır." Eldivenli elini James'in omzunda duran çıplak elinin üzerine koydu. James, Matthew'un dokunuşundaki hafif titremeyi hissedebiliyordu; Matta vardı misafir odasında biraz içki içtim, ama bu yeterli olmayacaktı. Eve gitmek isterdi, dinlenmek değil, yapabilene kadar içmek.

Çok aptalım. Oyuncakların keskin kenarları olduğunu kim bilebilirdi?

Orada değildin, dedi Matthew. "Smith Wayland'in onu şövalyesi olarak seçtiğini düşündüğünde ne kadar mutlu olduğunu görmedin. İyi olduğunu düşündüğün bir şeyi yapmanın ve bunun korkunç bir hata olduğu ortaya çıkmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

James, Matthew'dan ona daha fazlasını anlatmasını istemek istedi. *Kendini affedemeyeceğin hangi hataları yaptın, Math? Şişelerde, bardaklarda ve gümüş şişelerde boğulduğunuz şey nedir? Şimdi seni açıkça görebiliyorum, mutsuz olduğunu görüyorum, ama neden tanıdığım herkesten daha çok sevilip seviliyorsun?*

Ama ev insanlarla doluydu ve Cordelia'nın ona ihtiyacı vardı ve şu anda ne zaman ne de şans vardı. "Ben de biliyorum," dedi James, "içinde bir karanlıkla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu. Korktuğun biri."

Matthew elini geri çekti ve atkısını boynuna doladı. Yanakları zaten soğuktan pembeleşmişti. "Sende hiç karanlık görmedim."

James, "Senin söylediğin gibi büyük hatalar yaptığını da bilmiyordum" dedi. "Ama yaptıysan, onları düzeltmene yardım etmek için elimden geleni yapacağımı biliyorsun."

Matthew'un gülümsemesi karanlıkta bir şimşek gibiydi, sadece uzaktaki sokak ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Deneyeceğini biliyorum, dedi.

27

KANATLARLA UYANDIRIN _ _

Biri yedi kadar güçlü olsa da,
O da ölümle birlikte yaşayacak,
Ne de cennette kanatlarla uyan,
Cehennemdeki acılar için de ağlama.

—Algernon Charles Swinburne, “Proserpine Bahçesi”

Ariadne , Curzon Caddesi'ndeki evin dışında, parmakları ve ayak parmakları uyuşacak kadar uzun süre beklemişti. Gece yaklaşırken, lamba yakıcısının merdiveni ve kıvılcım aletiyle geldiğini görmüş ve James ile Cordelia'nın evinin içinde de ışıklar yanmıştı. Salon penceresinden onları görebiliyordu: Thomas ve Christopher, James ve Cordelia, Matthew ve Anna.

Anna'nın Enstitü'deki savaştan sonra Curzon Caddesi'ne gitmesine aldırış etmemişti. Elbette arkadaşlarını ve kuzenlerini görmek isterdi. Ama ev perişan ve gergindi: Grace kendini yatak odasına kilitlemişti ve Bayan Bridgestock, Bay Bridgestock'un Adamant Kalesi'ne tek başına gitmemesi gerektiğine inandığı için salonda ağlıyordu. Tanrı, Tatiana Karaçalı'nın ona neler yapacağını biliyordu, dedi.

Ariadne, hizmetçilerin girişinden gizlice dışarı çıkmaya alışmıştı. Anna, Curzon Sokağı'na gelmesine aldırmaz, dedi kendi kendine; Neşeli Hırsızlar ile yeterince arkadaş canlısıydı ve o sabah Thomas ve Christopher ile yan yana savaşmıştı. Cesaretini kaybetmesi evin kendisine ulaşana kadar değildi.

Oturma odasının penceresinden Anna'yı görebiliyordu, zayıf vücudu bir koltuğa yayılmıştı, saçları yumuşak koyu bir şapkaydı, ipek gibi ince ve düzdü. Gülümsemesi nazikti, mavi gözleri yumuşacıktı ve Ariadne o anda hafızasındaki Anna'nın asla gerçekten kaybolmadığını fark etti. *Hâlâ burada, diye* düşündü Ariadne, kapının eşiğinde tereddüt ederek. *Sadece benim için değil.*

Ondan sonra içeri giremedi ve evin kapısı açılıncaya kadar yakındaki bir sokak lambasının yanında beklerken buldu ve Matthew, üzerinde büyük bir tüvit paltoyla dışarı çıktı. Ayrılmadan önce birkaç dakika kapıda James ile konuştu; Ariadne, onu görmesin diye yapraksız bir ağacın arkasına saklandı.

Thomas, Christopher ve Anna buz gibi geceye adım attıklarında güneş batmıştı. Merdivenlerden inerken nefesleri bulutlar halinde çıkıyordu. Onu gören Thomas ve Christopher, yaklaşmadan önce birbirlerine şaşkınlıkla baktılar; Ariadne, kendisini selamladıklarını ve o sabahki kavga sırasında onları etkilediğini söylediklerinin belli belirsiz farkındaydı. Bir cheroot yakmak için merdivenlerde durmuş olan Anna'nın kesinlikle farkında olmasına rağmen, iltifatlara karşılık verdi.

Anna'nın merdivenlerden inmesini istedi. Elini tutmak istedi, burada, sokakta Christopher ve Thomas'ın önünde. Ama çocuklar onlara veda ediyor ve patikadan aşağı iniyordu, gevezelik ve ayak sesleri sis ve kar tarafından hızla yutuldu.

"Ari." Anna kaldırımda ona katıldı, cheroot'unun ucu yakut kolyesi kadar kiraz kırmızısı gibi parlıyordu. "Yürüyüş yapmak?"

"Seni görmek istedim," dedi Ariadne. "Yapabileceğimizi düşündüm..."

"Fısıltı Odası'na mı gideceksin?" Anna bir duman halkası üfledi ve soğuk havada süzülmesini izledi. "Bu gece olmaz, korkarım. Yarın öğleden sonra, eğer-"

"Senin dairene gidebileceğimizi umuyordum."

Anna hiçbir şey söylemedi, sadece duman halkasının havada parçalara ayrılmasını izledi. Yıldız ışığı gibiydi, diye düşündü Ariadne: Sıcak, parlak ve yakın görünüyordu, ama gerçekte sayısız mil uzaktaydı. "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. Bu gece bir ödevim var."

Ariadne bilmesi gerektiğini düşündü. Anna netti: hayatında, hayatında hiçbir şey Ariadne'nin iyiliği için değişmeyecekti. Yine de, keskin bir bıçakla vurulmuş gibi hafif bir acı hissetti. "Bugün," dedi, "avludayken -ilk saldırıya uğradığımızda- beni arkandan ittin."

Anna'nın narin kaşları kalktı. " *Yaptım mı* ?"

Ariadne biliyordu: Anna hatırladı. O olay olduğundan beri o anı bir düzine kez yeniden yaşamıştı. Anna o anda korumasız kalmıştı, Ariadne'yi yolundan çekip, elinde kırbaçla Leviathan'a dönerken yüzündeki korku gerçekti.

"Yaptığını biliyorsun," dedi Ariadne. "Öyleyse beni canın pahasına koruyacaksın ama affetmeyeceksin. Sana daha önce sorduğumu biliyorum..."

Anna içini çekti. “Sana kızgın değilim, seni cezalandırmaya da çalışmıyorum. Ama ben olduğum kişiden memnunum. Bir değişiklik istemiyorum.”

Ariadne, "Belki bana kızgın değilsindir," dedi. Kirpiklerinde nem birikmişti; göz kırpıp uzaklaştırdı. "Ama kendime kızgınım. Kendimi affedemiyorum. Sana sahiptim - aşkım vardı - ve korkudan ondan döndüm. Belki de onu tekrar alabileceğimi, beni bekliyor olacağını düşünmek aptallıktı ama sen..." Sesi titriyordu. "Korkarım benim yüzümden oldun sen nesin. Elmas gibi sert ve parlak. Dokunulmaz."

Cheroot, Anna'nın elinde hiç umursamadan yandı. "Ne kaba bir tanımlama," dedi hafifçe. "Kabul ettiğimi söyleyemem."

"Seninle beni sevmemeyi başarabilirdim ama sen benim seni sevmemi bile *istemiyorsun* . Ve buna dayanamam.” Ariadne soğuk ellerini birbirine bağladı. "Benden bir daha Fısıltı Odasına gelmemi isteme."

Anna omuz silkti. "Nasıl istersen," dedi. "Gitsem iyi olacak - bildiğiniz gibi, bir hanımefendiyi bekletmekten hoşlanmam."

Ariadne, Anna'nın gidişini izlemek için kalmadı; buna dayanabileceğini düşünmüyordu, bu yüzden Anna'nın komşu bir evin ön basamaklarına çökmeden önce kısa bir mesafe yürüdüğünü görmedi. Anna, yarı yanmış cheroot'u kara fırlattı ve başını ellerinin arasına aldı ve şiddetle salladı, kuru gözlerle ve sessiz, nefes alamamıştı.

Lucie, evin sessizliğe gömülmesi için saatlerce beklemişti. Gabriel yaralı ve revirdeyken, Cecily ve Alexander Enstitü'de kalmışlardı. Lucie, akşam yemeğinin çoğunu Alexander'la oynayarak,

masanın üzerinde yürümesine ve ona bisküvi yedirmesine izin vererek geçirmişti. Kriz zamanlarında, kendini çocukların bakımıyla meşgul etmenin, kimsenin seni sorularla rahatsız etmemesi anlamına geldiğini anlamıştı.

Sonunda odasına çekilmişti. Christopher'ın eve geldiğini ve kütüphaneden sesler geldiğini duymuştu, ama çoktan kapısına bir sandalye dayamıştı ve bavulunu toplamakla meşguldü. Cornwall'daki bir büyücünün evini ziyaret etmek ve nekromantik ritüellere katılmak için ne giyilmesi gerektiğinden hiç emin değildi. Sonunda birkaç sıcak yün elbiseye, baltasına, beş seraph bıçağına, bir dişli cekete ve bir mayoya karar verdi. Hiç kimse bilmiyordu ve Cornwall *sahildi* .

Makyaj masasına bir not bıraktı, paketlenmiş valizini aldı ve yatak odasından dışarı çıktı. Enstitü'nün koridorlarında ilerlerken onları karanlık ve sessiz buldu. İyi - herkes uyuyordu. Hiçbir ses çıkarmadan aşağı kaydı ve Sığınak'a girdi.

Oda bir ışık parıltısıydı. Her konik yanmış, alanı dalgalı bir ışıkla doldurmuştu. Ortasında Jesse'nin vücudu, her biri tek bir uzun tutucuda bulunan beyaz mumlardan oluşan bir daire ile çevrili, muslin kaplı bir sedyeye yatırılmıştı. Sedyenin etrafına dağılmış parşömen kareleri vardı, her birinde bir rün yazılıydı: çoğu yastaydı, ancak birkaçı savaşta onur ve cesareti temsil ediyordu.

Sessiz Kardeşler işlerini iyi yapmışlardı. Lucie, onlar dışında Sığınak'ın mühürlü tutulduğuna memnundu. Yabancıların Jesse'nin vücuduna aval aval bakmaları fikrinden hoşlanmamıştı. Onlar için bir merak olurdu ve o buna dayanamazdı.

Lucie valizini bıraktı ve yavaşça Jesse'ye yaklaştı. Karaçalı kılıcı göğsünde olacak şekilde düzenlenmişti, elleri çapraz koruyucunun üzerinde katlanmıştı. Gözlerinin üzerine beyaz ipek bir göz bağı bağlanmıştı. Görüntü midesini bulandırdı; Chiswick House'daki tabutunda daha önce hiç görmediği kadar *ölü* görünüyordu . Teni porselen rengindeydi; kirpikleri renksiz yanaklarına karşı uzun ve koyu bir şekilde uzanıyordu. Güzel bir peri prensi, diye düşündü Pamuk Prenses gibi düştü, ne canlı ne de ölü.

Lucie derin bir nefes aldı. Malcolm gelmeden önce emin olmak istedi. Jesse'nin Belial'ı tamamen dışladığına inanıyordu -kendi kendine bunun doğru olması gerektiğini söylemişti. Elbette içinde Cehennem Prensi'nden bir parça yoktu. Malcolm sormamıştı -belki de aklına gelmemişti- ama Jesse'yi geri getirmeye çalışırken Belial'a dünyada bir dayanak sunacaksa onun onaylayacağını hayal bile edemiyordu.

Elini Jesse'nin göğsüne koydu. Aşağısı soğuk ve sertti onun dokunuşu. *Bana dokunsa, ona çok sıcak gelirdim - hatta haşlanırdım.*

Gözlerini kapattı ve *uzandı* . Daha önce yaptığı gibi, göz kapaklarının arkasındaki sis ve gölge arasında Jesse'nin ruhunu aradı. Bir an boşluk oldu. Kalbi tökezledi, kekeledi - *ya o gittiyse, sonsuza dek gittiyse* - ve sonra etrafında, içinde bir ışık belirdi.

Ama daha önce ona yaşamasını söylediğinde hissettiği yanlışlık duygusu yoktu. Gölgeli canavarlar yerine tozlu bir salon gördü - içindeydi, bir pencere koltuğuna diz çökmüş, bahçe duvarının üzerinden komşu bir binaya bakıyordu: Herondale Malikanesi. Pencerenin camında Jesse'nin yüzünün yansıyan küçük ve solgun yüzünü görebiliyordu. Anılarının içindeydi, diye fark etti, odanın etrafına şaşkınlıkla bakarken. Köşelerde örümcek ağları oluşmaya başladı, duvar kağıdı soyulmaya başladı.

Dönerek başka bir sahneye, bir başka sahneye -Blackthorn Malikanesi'nin yıpranmış koridorlarına; Tatiana Blackthorn'un bir anısı, yüzü ender bir gülümsemeyle bükülmüş. Malikanenin açık ön kapısında duruyordu. Lucie uzaktaki çalılarla kaplı kapıları görebiliyordu.

Tatiana'nın arkasında duran, eve girmeye korkmuş gibi sinmiş küçük bir kız vardı. Gri gözleri büyümüştü ve korkmuştu.

Sonra Jesse ve Grace, Blackthorn Malikanesi'nin arazisinde yetişen aşırı büyümüş ağaçlara tırmanarak birlikte gülüyorlardı. Grace'in yüzünde bir kir lekesi vardı ve eteği yırtılmıştı ve Lucie'nin şimdiye kadar gördüğünden daha mutlu görünüyordu. Ama sonra hafıza aniden değişti. O - Jesse - aynı örümcek ağlı salondaydı, biraz fazla büyük resmi giysiler içindeydi ve Sessiz Kardeşlerden biri elinde dikili taşla yaklaşıyordu. Tatiana, ellerini birbirine bükerek kapının yanında süzüldü. Lucie bağırmak, durmalarını, Voyance runesinin Jesse'nin ölüm cezası olacağını talep etmek için uzanmak istedi - ama sonra sahne tekrar değişti. Brocelind Ormanı'ndaydı, ağaçlar ay ışığında yıkanıyordu. Jesse yosun kaplı patikalarda yürüyordu ve bu, Lucie'nin tanıdığı, bir hayalet olarak gördüğü Jesse'ydi.

Sonra Enstitü'nün balo salonundaydı ve şimdi kendini görebiliyordu - gözleriyle eşleşen mavi dantel elbisesini, *bandodan dökülen bukleleri ve bir şokla Jesse'nin gözlerinden hayal ettiğinden farklı göründüğünü fark etti.* . Zarif, arzu edilir. Güzel. Gözleri sandığından daha maviydi, dudakları daha dolgun ve kırmızıydı, kirpikleri uzun ve gizemliydi. Yetenekli, yetişkin, kendine ait entrikaları ve sırları olan bir kadına benziyordu.

Sanki kendi göğsünü çatlatacakmış gibi, onun özlemini hissetti. *Jesse,* diye düşündü, gerçi aslında hiç düşünmüyordu - her zaman yaptığı gibi ona uzanıyor, onu kendine çekmek için uzanıyordu. *Canlı.*

yaşamanı emrediyorum.

Kapılar kapalı olmasına rağmen, Rüzgâr Sığınağı yırttı. Lucie gözlerini açtığında sivri uçların patladığını ve odayı kararttığını gördü. Çok uzaklarda, avı elinden alınmış bir kaplan gibi bir tür uluma duyuyor gibiydi. Hava yanmış fitillerin, parşömenlerin ve mumların kokusuyla doluydu.

Elinin altında, Jesse'nin göğsü titredi ve bir nefesle yükseldi.

Sendeleyerek geri çekildi. Ancak o zaman kontrolsüz bir şekilde titrediğini fark etti; kendini zayıf, bitkin hissediyordu, sanki kendi kanından yarım litre kaybetmişti. Jesse'nin elleri hareket edip çırpınırken -kendilerini onun yüzüne doğru kaldırırken- kollarını etrafına sardı. Göz bağını yırttı, nefes nefese, sırtını sedyeden sarkıttı.

Lucie ona gitmek, ona yardım etmek istedi ama kıpırdayamadı. Jesse, Karaçalı kılıcı yere çarparak otururken ayakları üzerinde sallandı. Bacaklarını sedyeden aşağı sarkıttı - zor nefes alıyordu, gözleri odanın içinde geziniyordu. Sönmüş mumları, yerdeki yas rünlerini, sedyeyi kaydettiğini gördü.

Ve sonra onu gördü.

Dudakları aralandı, gözleri büyüdü. *"Lucie."*

Dizlerinin üzerine çöktü. *Ah, yaşıyorsun, yaşıyorsun,* demek istedi ama içinde kelimeleri oluşturacak kadar güç yoktu. Dünya kenarlarda bulanıklaşmaya başlamıştı. Karanlık, etrafını sarmıştı. Jesse'nin ayağa kalktığını gördü. Ona doğru gelirken beyaz bir bulanıklıktı. Adını söylediğini duydu, ellerini omuzlarında hissetti.

Dünya eğildi. Yerde yattığını ve Jesse'nin üzerine eğildiğini fark etti. Uzaktan bir kapının açılma sesini duydu ve şimdi orada başka biri de vardı. Malcolm, gecenin soğuğuyla birlikte dışarıdan gelmişti. Beyaz bir seyahat önlüğü ve öfkeli bir ifade giymişti. "Sen ne yaptın?" diye sordu, öfkesi kulaklarındaki tıslamayı yarıp geçti.

İkisine de gülümsedi. "Ben yaptım," diye fısıldadığını duydu. "Onu geri getirdim. Ben ona *emir verdim* ."

Gözleri kapandı. Malcolm hâlâ konuşuyordu, onu şimdi buradan çıkarmaları gerektiğini, ne yaptığını kimse anlamadan onu arabaya götürmeleri gerektiğini söylüyordu.

Sonra altında kollar vardı ve biri onu yerden kaldırıyordu. Onu taşıyorum. *Jesse,* diye düşündü, Sığınak zeminini geçerken bilincine tutunarak. Başını onun göğsüne dayadı, kulağında daha önce hiç duymadığı bir ses: Jesse'nin kalp atışı, sabit ve güçlü.

Ben yaptım, diye düşündü merakla. Menteşelerin gıcırtısı duyuldu, soğuk hava esiyordu. Malcolm'un onu arabaya bindirmekle ilgili bir şeyler söylediğini duydu, ama daha fazla dayanamadı. Karanlığın ve sessizliğin içine süzüldü.

Grace elinden geldiğince sessizce ve aceleyle valizini doldurdu ve onu Bridgestock'lara getirdiği şeylerle yeniden paketledi. Chiswick House'dan ayrıldı. Kıyafetlerinin Cornwall kırsalını ziyaret etmek için tamamen uygun olmadığını biliyordu. Annesi her zaman feminen modanın zirvesinde giyinmesi konusunda ısrar etmişti - metrelerce dantel, dönümlerce ipek, sıcak ya da su geçirmez hiçbir şey. Ama yapmak zorunda kalacaktı.

Valizi kapattıktan sonra aceleyle makyaj masasına gitti. Onun değil, diye hatırlattı kendine. Buradaki hiçbir şey onun değildi; o sadece bir misafirdi ve özellikle aranan biri değildi. Bridgestock'lar ondan kurtuldukları için rahatlayacaklardı. Bir çekmeceyi açarak içi bozuk paralarla dolu küçük ipek çantayı aradı. Sahip olduğu tek şey buydu - fazla değil ama Enstitü'ye bir fayton taksisi için yeterliydi. Malcolm, Lucie ile tanışmak için her an oraya gelebilirdi. Geç kalamaz. Aceleyle odanın karşısına geçerek valizini aldı, kapıya gitti...

"Lütuf."

Karnına bir tekme gibiydi. Valiz elinden kaydı ve yere çarparak iç etekleri, çorapları ve dantel bir şalı saçtı. Titreyen Grace yavaşça döndü, kendi korkusuna karşı güçlükle yutkundu.

"Anne" dedi.

Orada, makyaj masasındaki aynanın yüzeyinden parıldayan yüzü Tatiana'ydı. Grace'in onu son gördüğünde olduğu gibi, bir Demir Kız Kardeş'in cübbesini giymişti. Alnının etrafına demirden bir taç bağlanmıştı ve uzun, gri çizgili saçları dağınık bir şekilde omuzlarından sarkıyordu. Üç Kaderin en yaşlısı, insan hayatının iplerini kesen gibi görünüyordu.

"Aptal ve itaatsiz bir kız oldun Grace," dedi Tatiana, giriş yapmadan ya da selam vermeden. "Ailemize karşı başkalarına yardım ettin ve beni patronumla garip bir duruma soktun."

Grace uzun ve yavaş bir nefes aldı. "Belial'ı kastediyorsun."

Tatyana geri çekildi. "Oha. Herif gizlice beni gözetliyor. Sırlarımı öğrenmek. Bu böyle mi?"

Hayır, dedi Grace, en azından - hiçbir şey öğrenmeye niyetim yoktu. Jesse'ye yardım etmeye çalışıyordum."

Tatiana, "Onu ölümden döndürmeye çalışmak demek istiyorsun," dedi, "aptal büyülerinle. Aktif güve tozu gerçekten." Kıkırdadı. "Bu doğru, chit - hepsini biliyorum. Ne kadar aptalsın. Annenin en iyisini bildiğine güvenemezdin, değil mi? Jesse'yi bize geri verecek olan senin sefil beceriksizliklerin değil, benim müttefiklerim, patronum."

Grace nefes nefese, "Belial'ın sana söylediklerine güvenilemez," dedi. "O bir Cehennem Prensi. Bir şeytan."

Tatyana homurdandı. " Bana ihanet eden *şeytanlar değil.* Patronum bana verdiği her sözü tuttu. Bana kalırsa onun sözü seninkinden daha güvenilir. Sen olmasaydın, Jesse şimdi bir Gölge

Avcısı'nın elinde olmayacaktı. Ve sadece bir Gölge Avcısı değil, bir *Herondale* . Nasıl böyle bir şey yapabildin?”

Grace çığlık atmak istedi. Odadan kaçmak, Enstitü'ye, Malcolm ve Lucie'ye koşmak istiyordu. Ama bir faydası olmayacaktı. Tatyana takip edecekti. "Dikkatli olmalısın anne," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde. "Engizisyoncu Hisar'a doğru gidiyor. Seni sorguya çekecek."

"Fiddlesticks," dedi Tatiana, küçümseyen bir el hareketiyle. "Bana ne hakkında soru soruyorsun? Ben masum, yaşlı bir kadınım.”

"Jesse hakkında," dedi Grace. “Koruma büyüleri hakkında. Belial'in ona sahip olabilmek için Jesse'nin içinde bir parça bıraktığını bilip bilmediğiniz hakkında. "Patronunuzun" ne yaptığının farkında olmamanız gerektiğini elbette biliyorum. Jesse'yi asla tehlikeye atmayacağınızı biliyorum."

Tatiana'nın sesi keskinleşti. Grace'i şaşırtarak, "Bu Jesse'nin hatasıydı," dedi. "Rün istemekte bu kadar ısrar etmeseydi, bu asla olmayacaktı. Belial nasıl tahmin edebilirdi? Nefilimleri küçümsemek için çocuğumu düzgün bir şekilde yetiştireceğimi sanıyordu. ve onların olan her şey. Ne olacağını bilmesem de bu benim ve oğlumun hatasıydı. Bu yüzden çok çalıştım, Grace. Onu *düzgün bir şekilde* geri getirmek çok zor . Doğru bağlılıklarla. Doğru arzular. Doğru taahhütler.”

Grace ürperdi. "Jesse'i geri istiyorsun ama sadece sana itaat ediyorsun."

"Anlayamazsın," dedi Tatyana. "Sen sadece bir kızsın - aptal ve aptal. Ne olacağını görmüyor musun? Herondale kızı onu geri getirecek ve bize karşı çevirecek. Ona bizden nefret etmeyi, geldiği her şeyden nefret etmeyi öğretecekler. Anlamıyor musun? *Her* zaman yapacakları şey buydu. Jesse'yi ailesinden uzaklaştır. Bu yüzden gidip onu geri almalısın.”

"Onu geri getir?" Grace baktı. "Onu kaçırmaya çalışmak mı demek istiyorsun? Vücudunu bir büyücüden çal ve—Anne, hayır. Bunu yapamam. Gücüm Malcolm üzerinde bile çalışmıyor."

Ama Jesse üzerinde işe yarar, dedi Tatiana.

Korkunç bir sessizlik oldu. Jesse öldükten sonra odayı dolduran sessizlik gibiydi. "Bilmiyorum," dedi Grace sonunda, "ne demek istediğini anlıyorum anne."

Tatiana, "Onu geri getirsinler," dedi. “Zor işi yapsınlar. O zaman onu yerinin seninle, bizimle olduğuna ikna et. Bu bitince onunla, bana dön. İkinize de talimatlar vereceğim. Her şey çok basit olacak. Senin için bile yeterince basit.”

"Ben-" Grace başını salladı. Fiziksel olarak hasta hissetti. "Ne önerdiğini anlamıyorum."

Tatiana'nın yüzü sertleşti. "Senin için hecelemeli miyim? Sadece bir gücün var Grace, seni özel yapan tek bir şey. Onu *baştan çıkar* ," dedi. "Onu zorla. Seni dünyadaki her şeyden çok sevdiğine inandır. James Herondale'i asla senin yapamadığın gibi, onu senin yap."

Grace'in midesindeki mide bulantısı yükseldi. Nabzı atıyordu ve göğsü sıkışıyordu. "Jesse benim *kardeşim* ."

"Saçmalık," dedi Tatyana. "Hiç kan paylaşmıyorsun. Sen benim kızım bile değilsin. Biz ortağız, sen ve ben. Ortak bir amaç için ortağız.”

Yapmayacağım, diye fısıldadı Grace. Daha önce annesine bu kadar açık bir şekilde hayır demiş miydi? Önemli değildi. Tatiana'nın istediğini yapabileceği hiçbir dünya yoktu, bildiği tek saf aşkı pis ve korkunç hale getirebileceği hiçbir dünya yoktu.

Tatiana'nın gözleri yandı. Ah, bunu *yapacaksın* , diye tısladı. "Mecbursun. Güç benim tarafımda, senin değil. Başka seçeneğin yok Grace Blackthorn."

Seçenek yok. O anda Grace daha önce hiç fark etmediği bir şeyi fark etti. Annesinin onu erkekler üzerinde gücüyle lanetlemiş olması, ama kadınları değil -asla kadınları değil- kadınların etkisi olduğuna inanmadığı için değil, Grace'in *onun üzerinde bir güce sahip olabileceği düşüncesine katlanamadığı için* .

Kanı kulaklarında çınlarken Grace, makyaj masasından birkaç santim, annesinin sırıtan yüzünden birkaç santim uzakta olana kadar üç adım attı. Ağır bir gümüş saç fırçası aldı ve Tatiana'nın öfkeli gözlerine baktı.

Çığlık atarak fırçayı elinden geldiğince sert bir şekilde aynaya fırlattı. Cam paramparça oldu, Tatiana'nın görüntüsü parıldayan parçalara ayrıldı. Hıçkırarak ağlayan Grace odadan kaçtı.

James, Thomas ve diğerlerinin arkasından kapıyı kapatırken, uzun bir nefes verdi. Soğuk ve açık bir geceydi, hiçbir ipucu kar yoktu. Ay, bir gözetleme kulesinin tepesindeki yalnız ışık gibi yanıyordu ve elektrik direklerinin ve arabaların oluşturduğu gölgeler buzlu beyaz zemine karşı sert ve siyahtı.

James bu gece kabus görmeden uyuyup uyuyamayacağını merak etti. Yorgunluktan, boğazı ve gözleri kurumuş gibi hissediyordu, ama yorgunluğunun altından parlak bir heyecan teli akıyordu. Bugün ilk kez Cordelia ile yalnız kalmak üzereydi.

Ön kapıyı kapattı ve oturma odasına geri döndü. Ateş hafif yanıyordu. Cordelia hâlâ kanepedeydi; saçındaki tarakları yeniden ayarlamak için kollarını kaldırmıştı. Birkaç asi kırmızı buklenin ellerinin üzerine dökülmesini kapı aralığından sessizce izledi: ateş, kenarlarını kana ve altına çevirdi. Güzeldi, ama kollarının kalkık kıvrımı, bileklerinin dönüşü, yetenekli ellerinin şekli de öyleydi. Onunla ilgili her şey de öyleydi.

"Papatya," dedi.

Son tarağı da yerine kaydırdı ve ona bakmak için döndü. Gözlerinde inanılmaz bir hüzün vardı. Bir an, eskiden olduğu kızı görüyormuş gibi hissetti, babası onu her hayal kırıklığına uğrattığında, her yalnız kaldığında, hayal kırıklığına uğradığında - sessizce, gözyaşları olmadan katlandığı tüm acıları.

Onun için orada olmalıydı. Şimdi olacak, dedi kendi kendine, odanın karşı tarafına yürüyerek. Yanına oturup ellerini tuttu. Küçüktüler ve dondurucu bir soğuk vardı. "Soğuksun-"

"Ben *Lucie'nin parabataisi olamam* ," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Lilith'e bağlıyım," dedi. "Şövalyesi - onun adına başka bir silah kaldıramam. Lucie ile nasıl antrenman yapabilirim? Bir melek bıçağına dokunamam, bir kılıcı kaldıramam..."

"Düzelteceğiz," dedi James. "Magnus'tan, Jem'den, Ragnor'dan yardım alacağız..."

"Belki." Sesi ikna olmuş görünmüyordu. "Ama bir çözüm bulsak bile törenimize bir ay kaldı. Clave'den açıklama yapmadan ertelemesini isteyemem ve açıklayamam. korkunç sonuçlar olmadan. Ve sonuç aynı olurdu. Sessiz Kardeşler, Lucie'nin bir *iblise* hizmet eden birine bağlanmasını asla onaylamaz ." Sesi nefret doluydu. "Ben de bu yükü Lucie'ye yükleyemezdim. Ona yarın hiçbir şey olmadığını - bunun olamayacağını söyleyeceğim."

"Umudu bırakmayacak," dedi James.

Ama yapmalı, dedi Cordelia. "Beni Lilith'ten kurtarabilsek bile, bu hatayı her zaman yapmış olacağım. Ben her zaman kız kardeşinin *parabataisi* olmak için güvenmemen gereken biri olacağım ."

"Saçma." James, Lilith'in gerçeği açıkladığı parkta o anı hatırladı. Öfkeliydi. Ama Cordelia'da değil . *Onun için* öfkeliydi . Tanıdığı herkesten daha çok iyilik yapmak istiyordu, bir kahraman olmak istiyordu çünkü çoğu insana yardım etmenin en iyi yolu buydu. Lilith, Cordelia'yı olduğu gibi kandırmakla, Cordelia'nın doğasıyla ilgili güzel olan şeyleri kendine geri çevirmişti - tıpkı bir faninin en derin arzularını onlara zarar vermek için bir silah haline getiren bir peri gibi. "Daisy, Lucie ve ben, Lilith'ten daha kötü bir canavar olan Belial ile bir bağımız var. Eğer bir şey varsa, bu ikinizi daha da benzer yapar. *Bizi birbirimize daha çok* benzetiyor ."

Ama bu senin hatan değil, dedi tutkuyla. "Büyükbabanın kim olduğuna yardım edemezsin! Bunu ben *seçtim* ." Şimdi yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu. "Neyi seçtiğimi bilmiyor olabilirim, ama bu bir fark yaratır mı? Tek istediğim, tek istediğim babamı kurtarmak, bir kahraman olmak, *Lucie'nin parabataisi olmaktı* . Bütün bu şeyleri kaybettim."

"Hayır," dedi. "Sen bir kahramansın Daisy. Sen olmasan bugün kaybederdik."

Gözleri yumuşadı. James, dedi ve titremek istedi. Adını söyleme şeklini seviyordu. Hep sevmişti. Bunu artık biliyordu. "Haklıydın." Gülümsemeye çalıştı. " *Üşüyorum* ."

Onu yaklaştırıp göğsüne yasladı. Vücudu onun omzuna, başı onun omzuna yaslandı. o yumuşattı avucunu sırtına indirdi, zihninin vücudunun sıcak kıvrımlarında dolaşmasına izin vermemeye çalıştı.

"Hep merak ettiğim bir şey var," dedi nefesini onun boynuna dayayarak. "İblisleri görmek için yetiştirildik ve görüyoruz. İlk karşılaştığımı bile hatırlayamıyorum. Yine de melekleri görmüyoruz. Biz onların soyundan geliyoruz ama onlar bizim için görünmez. Nedenmiş?"

"Sanırım," dedi James, "çünkü melekler imana sahip olmanızı gerektiriyor. Onları görmeden inanmamızı istiyorlar. Bence inancın anlamı budur. Maddi olmayan her şeye -iyiliğe, merhamete ve sevgiye- inandığımız gibi onlara da inanmalıyız."

Cordelia hiçbir şey söylemedi; James ona endişeyle baktığında, gözlerinin çok parlak olduğunu gördü. Elini yavaşça kaldırdı ve avucunu onun yanağına koydu. James, dedi ve parmağını yanağından dudaklarına çekerken titremesine izin verdi. Gözbebekleri karardı, genişledi. Başını yana yatırdı ve onu öptü.

Baharatlı bal gibi tadı vardı. Tatlılık ve sıcaklık. Başının arkasını avucunun içine aldı ve kendini öpücüğe bıraktı. Onu kendine doğru çekti - yumuşaktı, güçlüydü, kıvrımlıydı. Mükemmel. Hiç böyle bir şefkat hissetmemişti - insanların bundan bahsettiklerinde ne anlama geldiklerini bile tam olarak bilemiyordu, çünkü Grace'e olan duygularının hiçbir bölümünü oluşturmamıştı. Acıma ve ihtiyaç, evet, ama bu -tutku, hayranlık, hayranlık ve arzunun bu ezici karışımı- daha önce hiç hissetmediği bir şeydi ve biraz hayretle fark etti ki, o kadar yeni, çok farklı geldi ki, daha önce hiç hissetmemişti. ilk önce doğru şekilde etiketlediği biliniyor. Bunun tam olarak aşk olmadığını düşünmüştü çünkü öyleydi.

Cordelia'yı seviyordu; hayır, ona *aşıktı* . Tehlike geçene kadar - Daisy ile yalnız kalana, ona söyleyene kadar - tamamen fark etmesine izin veremeyeceğini bildiğinden, tüm gün bu düşünceyi geri itiyordu.

Ayrıldı, nefes nefese. Dudakları ve yanakları parlak kırmızıydı, saçları dağınıktı. "James— James— *durmalıyız* ."

Durmak, yapmak istediği son şeydi. Onu o kadar çok öpmek istiyordu ki, onu ayağa kaldırdı. Ellerini onun gür, düz saçlarına dolamak ve köprücük kemiğinin kıvrımının onu soneler yazmak

istediğini söylemek istedi. Boğazının dibindeki çentiğin tadına bakmak istedi. Bu sefer düzgün bir şekilde onunla tekrar evlenmesini istemek istiyordu.

"Neden?" dedi yerine. Bu onun en anlamlı anı değildi, biliyordu, ama becerebildiği tek şey buydu.

“Bununla birlikte nasıl yüzleşeceğimiz konusunda söylediklerinize *minnettarım .”* Kaşları çatıldı; büyüleyici bir şekilde şaşkın görünüyordu. "Arkadaşlarına yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyorum. Ama sana bu kadar güvenemem, bu gerçek bir evlilikmiş gibi davranamam. O değil. İkimiz de bunu hatırlamalıyız."

"Gerçek," dedi kabaca. "Sahip olduğumuz şey - bir evlilik."

Ona dik dik baktı. "Onun hakkında hissettiğin gibi benim için de hissettiğini söyleyebilir misin? Grace hakkında?”

Kendi içinde bir bükülme hissetti. Kızgınlık. tiksinti. Cebinde iki kırık parça olan bileziği düşündü. "Hayır," dedi neredeyse vahşice. "Sana karşı, Grace'e hissettiklerim gibi hissetmiyorum. *Grace hakkında* nasıl hissettiğimi.

Sadece ona tokat atmış gibi baktığında ne söylediğini anladı. Kulağa nasıl gelecekti. Biraz sersemlemiş görünerek kanepeden kalktı, saçındaki tarakları düzeltmek için otomatik olarak uzandı. "Ben," diye başladı, "yapmalıyım..."

Ön kapı çalındı. Ses evin içinde yankılandı. James, Effie'yi büyük ihtimalle uykuda olduğu için zihinsel olarak lanetledi, ardından kapıları ve onları çalan insanları lanetledi.

Tıkırtı tekrar geldi, bu sefer daha yüksek sesle. James ayağa fırladı. "Bu," dedi, "neredeyse kesinlikle benim babam. Herkes Enstitü'den ayrıldıktan sonra buraya geleceğini ummuştum."

Cordelia başını salladı. Hala biraz şaşkın görünüyordu. "Tabii onunla konuşmalısın o zaman."

"Papatya." Omuzlarından tuttu. "Onunla konuşmayacağım. Onu göndereceğim. Konuşmalıyız, sen ve ben. Artık bunun zamanı geldi.”

"Ama istersen..."

"Seninle konuşmak *istiyorum* ." Alnından öptü, sonra bıraktı. "Beni yukarıda odanda bekle. Sana açıklamam gereken çok şey var. Çok önemli. Bana inanıyor musun?"

"Pekala," dedi. "Eğer *çaresizse* ." Gülümsemeye çalıştı, çabayı bıraktı ve odadan çıktı; merdivenlerde ayak seslerini duydu. James kıyafetlerini silkelemek için durakladı -babasına kibarca, tamamen buruşmuşken alevlere gitmesini söylemek doğru olmaz- ve antreye yöneldi. Aklı Cordelia'ya söyleyecekleriyle doluydu. Ona nasıl söyleyecekti. Her şeyi kendine nasıl açıklayacağını zar zor biliyordu - şüphelendiği, bildiği, *hissettiği* . Ama ona söylemesi gerekiyordu, hayatında hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı kadar.

James giriş yoluna ulaşmıştı. Ön kapıyı açıp soğuk havayı içeri aldı ve kendini Grace'in buz grisi gözlerine bakarken buldu. Kendini onun kollarına atarken şok içinde donup kaldı.

G YARIŞI : 1900

Grace ormanda durup bileziği James'in bileğine taktığı anda onda bir şeylerin değiştiğini gördü. Sanki bir lamba alıp alevini söndürmüş gibiydi.

O andan itibaren, James onu sevdi. Ya da onu sevdiğine inanıyordu. Onun için hiçbir fark yoktu.

28

ŞİMDİ BENİM _ _ _ _

Aşkın ağına çok aldatıcı yakalandım
Hiçbir çabam sonuç vermedi.
Yüksek kanlı ata bindiğimde bilmiyordum
Dizginlerini ne kadar sert çekersem o kadar az umursardı.
Aşk çok geniş bir alana sahip bir okyanustur
Hiçbir akıllı adam onu herhangi bir yerde yüzemez.

—Rabi'a Belhi

Bir an için James hareket edemedi. Grace ona sarılırken, ince kolları inatçı, vücudu onunkine bastırılırken şok ve korkudan donakaldı. Yıllarca Grace'i bir tür huzursuz açlıkla kollarında tutmanın hayalini kurmuştu, neredeyse nedenini bilmeden bunu istiyordu.

Şimdi nedenini biliyordu. Ve şimdi, onun kollarındayken, sadece tiksinti duyuyordu.

"James." Grace biraz geri çekildi, gerçi parmakları hâlâ boynunun arkasındaydı. "Mesajı alır almaz geldim."

Ne Mesajı? O sormadı. Onu burada tutması gerektiğini anladı. Eğer ona kaçması için bir şans verirse, asla cevap alamayacaktı.

"Sana söylemek zorundaydım, hayatım," diye devam etti, gri gözleri kocaman açıldı ve ciddi. "Charles ile bitireceğim. Artık dayanamıyorum James. onunla evlenmeyeceğim. Benim için senden başka kimse olmadı."

"Tanrıya şükür" dedi. Gülümsediğini gördü; şimdi onun şansıydı. Geri çekildi ve kapıyı çarparak kapatmak için kızın etrafına uzandı ve sürgüledi. Adam ona dönüp soğuk ve kemikli elini tuttuğunda, neredeyse hevesle almasına izin verdi. Cordelia'nın nerede olduğunu bile merak etmedi mi? James düşündü. Kesilebilirler mi? Dünyada kendisinden başka kimse onun için gerçek değil miydi? Acil ihtiyaçlarından başka hiçbir şeyin önemi yok muydu?

"Tanrıya şükür," dedi tekrar. "Bu saçmalık sonunda bittiği için Tanrı'ya ve Melek'e şükürler olsun."

Gülümsemesi yok oldu. James hissettiklerine, daha doğrusu hissetmediğine hayret etmekten kendini *alamıyordu* . Ona olan ihtiyaç o kadar güçlüydü ki bir hastalık gibi geldi. Onu gördüğünde hissettiği şok ve şaşkınlık duygusu gitmişti.

Onun yerine başka bir şey vardı. Yükselen bir öfke.

Dudakları hareket ediyor, soruları şekillendirmeye başlıyordu. Ama James ayak seslerini duyabiliyordu - kapının sesi muhtemelen Effie'yi uyandırmıştı. En son istediği şey engel olmaktı. Grace'in bileğini daha sıkı tutarak onu koridordan misafir odasına götürdü. İçeri girer girmez onu hemen bıraktı, elini öyle bir kuvvetle geri çekti ki, ağzı öfkeli bir itirazla açıldı. Kapıyı arkalarından kapattı, kilitledi ve kendini onun yoluna koydu.

Ona baktı. Biraz nefes nefeseydi. Objektif olarak, kadının hala güzel olduğunu biliyordu. Yüz hatları, güzel saçları, ince vücudu, bunların hiçbiri değişmemişti. Ama şimdi, sanki her yöne siğiller ve dokunaçlar saçan bir canavarmış gibi, ona isyan ettiler. "James," dedi. "Sorun nedir?"

Elini cebine attı, eli kırık bileziğin etrafına dolandı. Bir an sonra onları yere fırlatmıştı. Yere düşerken çınladılar, halıya karşı oldukça zavallı göründüler - iki kararmış yarım ay bükülmüş metal. 'Sadakat beni bağlar' dedi alayla. "En azından, öyleydi."

Grace'in tüm vücudu gerildi. Onun gözlerindeki hesaplamayı görebiliyordu - kız bileziğin büyüsünün hâlâ işe yarayacağını umarak gelmişti. Onu baştan çıkarabileceğini. Gerçeği anlayınca, şimdi seçeneklerini değerlendiriyordu. "Nasıl kırıldı?"

"Ben Cordelia'yı öperken oldu," dedi ve sanki sözler tatsızmış gibi onun biraz ürktüğünü gördü. İyi. Seçeneklerini istediği gibi değerlendirebilirdi - işbirlikçi veya arkadaş canlısı olmaya hiç niyeti yoktu.

Gözlerini kıstı. "Beni bu odada öpmen çok uzun zaman önce değildi."

"Kapa çeneni," dedi James duygusuzca. "Ben aptal değilim, ama sanırım birkaç yıldır öyle olabilirim. Sessiz Kardeşler'i aramalıyım. Sizinle ne yapılması gerektiğini belirleyebilirler. Ama sana kendini açıklama fırsatı vermek istedim."

"Merak ediyorsun." Sorularının, cevaplarının fiyatını onun belirlediğini görebiliyordu. İçini öfkeyle doldurdu. Kardeşler Meclisi'ni çağırması gerektiğini biliyordu ama gerçeğe olan ihtiyacı her şeyin önüne geçmişti. Ona şu anda sadece yarı tahmin ettiği şeyi söyleyecekti - korktuğu ve bilmesi gereken şeyi .

Benimle oynamana katlanacak kadar meraklı değilim, dedi James. "Bileziğin ne yaptığını biliyor musun? Hep biliyor muydun?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Sen nasıl-"

"Sadece seni sevdiğimi mi düşündürdü yoksa daha fazlasını mı yaptı?" dedi James ve onun ifadesinden sorusunun hedefine ulaştığını gördü. Doğru tahminde bulunmanın hiçbir zevki yoktu; fiziksel olarak hasta hissetti. *"Bana ne yaptı?"*

"Bağırmanın anlamı yok," dedi oldukça asil bir sesle. "Söyleyeceğim Tanrı biliyor ya, artık kimseyi korumanın bir anlamı yok." Arkasından karanlık pencereye baktı. "Jesse öldükten sonra annem geceleri beni Brocelind'e götürdü."

"Bu," dedi, "ilgili olsa iyi olur."

"Bu. Orada biri vardı - pelerinli bir adam, yüzünü göremiyordum - bana annemin 'hediye' dediği şeyi veren. Erkeklere söylediğim gibi yapma ve hissetmelerini istediğim şeyi hissettirme yeteneği. Gücü kullandığımda erkekler bana bir kadeh şaraptan bir öpücüğe ve bir evlilik teklifine kadar her istediğimi veriyorlar." Bakışlarını ona kaydırdı. "Ama ah, ironi. *Sende* işe yaramadı . Her şeyi denedim. Hepsine direndin. Annem öfkeliydi, asla Cirenworth'ten Idris'e döndüğünüzde ve ona Cordelia'ya aşık olduğunuzu söylediğimde olduğu kadar öfkeliydi."

"On dört yaşındaydım..."

"Köpek sevgisi için yeterince büyük," dedi Grace, duygusuzca. "Tek konuşacağın Cordelia'ydı. Nasıl konuştuğunu, nasıl yürüdüğünü, sen hastayken sana nasıl okuduğunu. Gözlerinin rengi, saçı. Annem çaresizdi. Ormandan gelen ona gitti. Bileziği ona verdi. Damarlarınızdaki şeytani büyükbabanızın kanının etkisine karşı koyacağını söyledi. Ve yaptı. Giydiğiniz andan itibaren Cordelia'yı unuttunuz. Beni sevdiğine inanıyordun."

James kalp atışlarını kulaklarında gümbürdeyerek duyabiliyordu. Çalışma odasındaki Cordelia'yı hatırladı, ona yazın kavurucu bir ateşi olduğunu - hatırlamıyormuş gibi göründüğünde gözlerindeki acıyı- hatırlatmaya çalışıyordu.

O zaman onu zaten sevmişti.

Ama bilezik mükemmel değildi, dedi Grace. "Seni bana bağlayan büyü, biz uzaktayken zayıfladı. Her yaz İdris'te gücü tazelenirdi ve sen beni yeniden severdin ve geri kalan her şeyi unuturdun. Ama sonra, geçen yaz İdris'e gelmedin ve büyü gerçekten sendelemeye başladı."

James, yaz boyunca Herondale Malikanesi'ne gitmedikleri için ne kadar mutsuz olduğunu hatırladı, çünkü ailesi Carstairs'e yardım etmek için Londra'da kalmakta ısrar etti. Hatıralar ona işkence etmişti: Karaçalı Malikanesi yolunda alıç ağaçlarının yapraklı dalları altında yürümek; demir kapılarda Grace ile uzun konuşmalar; mutfaktan aldığı çini kaplarda getirdiği soğuk su.

Ama hiçbiri gerçek değildi: Bir ilaca, bir ateş rüyasına özlem duyuyordu. Grace, çocukluğundan beri onu manipüle etmişti. James, vücudunun herhangi bir tehdide olduğu gibi tepki verdiğini hissetti, kasları kıvrılmış bir öfkeyle gerildi.

"Yani Londra'ya bu yüzden mi geldin?" Tükürdü. "Tastığımı sıkmak için mi? Neden? Annenin kızgın olduğunu, keder ve kinle büküldüğünü biliyorum. Ama neden seni sevdiğimi düşünmemi sağlamak için bu kadar zahmete girsin ki?"

"Görmüyor musun?" Grace ağladı ve James onun ilk kez herhangi bir gerçek duyguyla patladığını duyduğunu düşündü. "Onun *yüzünden* . Belial. Her şey onun yüzündendi. Seni kontrol etmek istedi ve seni acı içinde istedi, bu yüzden ikisi de istediğini aldı.

James zar zor nefes alamıyormuş gibi hissetti. "Belial," diye tekrarladı. "Ormandaki o muydu? Sana bunu… laneti o mu verdi?"

Buna bir hediye dedi, dedi Grace alçak bir sesle.

Bu sadece James'i daha da öfkelendirdi. "Belial'ın torunu olduğumu ne zamandır biliyordun? Benden önce de biliyor muydun?"

O, başını salladı. "Dört ay önce bileziği senden aldığımda öğrendim. Beni tehdit etmesi ve bileziği tekrar takmamı buyurması için bir iblis gönderen Belial'dı."

James aniden daha önce hatırlayamadıklarını hatırladı - Grace'in Blackthorn Malikanesi'nin yandığı gece ona söylediği sözler. Bileziği bileğine geri taktığı gün. *Sen olmak zorundaydı. Annem her engeli kesmek için bana kılıcını yaptı ona karşı kaldırdı. Ama senin kanın,* onun *kanı, kesemeyeceğim bir engel. Zinciri olmadan seni bağlayamam.*

"Zinciri olmadan seni bağlayamam" dedi. "Bana söylediğin buydu. *Zinciri* , bilezik olmadan beni kontrol edemezdin ." Kapının önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Grace onu izledi - başına en kötüsü gelen ve onlara korkulacak hiçbir şey bırakmayan biri gibi korkmuyor gibiydi. "Öyleyse neden benimle dört ay önce ayrıldın? Bu nasıl Belial'in planının bir parçasıydı? Kendimi ona teslim etmem için beni ikna etmek için seni kullanmak istemiş olmalı. Bana sahip olmasına izin vermek için. Onu Belphegor'un krallığında gördüğümde bileziğin bileğimde olmadığına çok kızdı."

"Planının bir parçası değildi," dedi Grace, tuhaf bir gurur parıltısıyla. "Annem hastalanmıştı - beni durdurmak için orada değildi. Bana inanmayacağını biliyorum James ama seni her zaman bir arkadaş olarak düşündüm. Tek arkadaşım. Yıllar geçtikçe bileziği senin üzerinde kullanmaktan nefret ettim. Jesse dışında bana nazik davranan tek kişi sendin ve ben seni incitiyordum."

"Yani beni serbest bırakmak mı istedin? Buna inanmamı bekleyemezsin."

Eh, bu doğru, dedi Grace, hafif bir öfkeyle. "Bu yüzden Charles'a gittim - sağlığı düzeldiğinde annemin gazabına dayanacak kadar güçlü olduğunu düşündüm. Senin üzerindeki gücümü geri aldığım için kızacağını biliyordum. Ama ondan ölesiye sıkılmıştım." Uzaklara baktı.

"Yanılmışım. Charles'ın, Konsolos'un tehdidi önemli değildi. Annemin müttefiklerinin ne kadar güçlü olduğunu çok geç olana kadar fark etmemiştim."

"Charles'la evlilik," dedi James, yarı bulutlu anılara geri döndüğünü hissederek. Zihni tamamen açık olacak mıydı? Gücünü onun üzerinde kullandın, onu Ariadne'yi bırakmaya ikna ettin. Seninle evlenmek."

Başını salladı.

"Gücünü başka kim üzerinde kullandın?" dedi James, sesi sertti. "Ailemden kimse var mı? Arkadaşlarım? Sadece erkeklerde işe yarar, demiştin."

"O - onlar unuturlardı -"

"Durmak." James ilerlemeyi bıraktı. "Boşver. Bana söyleme. Eğer yaparsan, yapacaklarıma cevap veremem."

O geri çekildi ve o ondan ve kendinden nefret etti.

"O lanet şeyi çıkarmaya çalıştım," dedi. "Onu çıkarmaya her gittiğimde, başka bir şey yaptığımı, başka bir şey düşündüğümü fark ederdim. Daha güçlü olsaydım…"

Kendini suçlayamazsın, dedi Grace. James muhtemelen ciddi olduğunu düşündü. "Bilezik bir Cehennem Prensi tarafından dövüldü. Bileziği ve onun yapabileceklerini gözlemleyenlere gördüklerini unutturma gücü dokunmuştu. Bunu düşünmeye çalışırsanız, arkadaşlarınız veya aileniz bunu düşünmeye çalışırsa, çabucak unuturlar. Davranışın ne olursa olsun, beni sevdiğini kabul edeceklerdi." Hırıltılı bir nefes aldı. "Ama yapmadın, değil mi? Cordelia'yı her şeye rağmen sevdin. Onu büyüyü bozacak, bileziği kıracak kadar sevdim." Sesinde merak vardı. "Sana çok büyük bir yanlış yaptığımı biliyorum, James. Ama gerçekten, bu dünyada aşkın gerçekliğine dair kanıtı olan herhangi bir ölümlü varsa, o da sensin."

James uzun bir süre ona baktı, nemli solgun kirpiklerini, elmacık kemiklerinin keskin düzlemlerini, bir zamanlar öpmek için öleceğini düşündüğü ağzını içine aldı.

"Yaşamış olman gereken hayatı hayal edemiyorum," dedi sert bir şekilde, "bunun seni bana teselli olarak sunmana yol açacağını."

Hayır, dedi Grace. "Hayatımı hayal bile edemezsin."

Sana acımayacağım, dedi James. "Bilezik daha dün gece kırıldı ve o zamandan bu yana geçen kısa sürede bile hatırlıyorum. Cordelia'nın bana okuduğunu -onun hakkında neler hissettiğimi- hatırlayabiliyorum ve bu köpek yavrusu sevgisi olabilirdi, ama bu yeni ve harikaydı ve sen onu sanki bir kelebeği tuğla." Sesindeki acıyı duyabiliyordu. "Dört ay önce bileziği üzerimden çıkardığında, beynimden bir sis kalkmış gibi hissettiğimi hatırladım. Tekrar *düşünebilirdim* . On dört yaşımdan beri sadece yarı yaşıyorum. Sadece seni sevdiğimi düşünmemi sağlamadın, kim olduğumu bilemez hale gelene kadar irademi tekrar tekrar benimsedin. Yaptığın şeyin ne olduğunu anlıyor musun?"

Benden kefaret edeceğimi söylememi istiyorsun, dedi Grace, tuhaf bir şekilde düz bir sesle. "Önemli değil, sanırım. Bana söyleneni yapacağım, bir şey dışında. Buraya senden yardım istemeye geldim çünkü artık annemin emrini yerine getirmeye dayanamıyorum."

"Yine de beni seviyormuş gibi yaptın ve seni sevmemi bekledin," dedi James. "Benden yardım *istemedin* - mecbur olmasını bekliyordun. Neden söylediğin her şeye inanayım?"

Grace sanki canı acıyormuş gibi elini başına koydu. "Annem bana ne yaparsa yapsın, Jesse'yi sevdiğini ve yaptığı her şeyin onu büyütmeye, geri getirmeye hizmet ettiğini düşündüm. Ama şimdi sadece kendini önemsediğini görüyorum. Belial'in Jesse'yi cinayet işlemek için kullanmasına izin vermek - bu akıl almaz bir şey."

James kısaca güldü. "Yani Anna haklıydı, Lucie'yi bu Jesse işine sen soktun. Yeterince kötü değilmiş gibi, kardeşimi de planlarına bulaştırdın."

"Lucie hakkında-"

"Hayır," diye tersledi James. "Yeter. Senden başka bir söz yok. Bu gece buraya hâlâ büyünün etkisinde olduğumu düşünerek geldin - seni annenden saklayacağımı çünkü ben senin aldatılmış, tam bir aptaldım. Bana gerçeği söylemeye hiç niyetin yoktu..."

Yardım istemenin başka bir yolunu bilmiyorum, diye fısıldadı Grace.

Acı konuşmak canını yakıyordu. "Seni sokağa atardım," dedi James, "ama senin bu gücün bencil bir çocuğun elindeki dolu bir silahtan daha iyi değil. Kullanmaya devam etmenize izin verilemez. Bunu biliyor musun?"

"Evet." Sesi titredi. "Kendimi senin merhametine bırakıyorum. Bu dünyada benden başka kimsem yok. Ne tavsiye edersen onu yapacağım."

James aniden bitkin hissetti. Yorgundu - kendi öfkesinden, kendi pişmanlığından. Grace'e bakmaya ve kaybettiği her şeyi düşünmeye dayanamıyordu. Şimdi kesinlikle onun sorumluluğunu istemiyordu.

Ama onu terk etmeyi göze alamazdı. O ve Tatiana hayatta olduğu sürece Grace, annesinin silahı olarak kullanılma riskiyle karşı karşıyaydı. Tatiana, Grace'in kendisinden ayrıldığını öğrendiğinde, bu yalnızca Belial ile olan ittifakını, öfkesini ve öfkesini mühürleyecekti.

"Clave'e gitmeliyiz," dedi James. Grace itiraz etmeye başladı ama başını salladı. "Sahip olduğun bu güç şeytani. Hiçbir insan başkalarını kendi özgür iradesine karşı hareket etmeye zorlayamaz. Annenden gerçekten ayrıldığını kanıtlamak istiyorsan, Klave'ye sana ne yaptığını anlatacak ve Sessiz Kardeşler'den bu gücü kaldırmasını isteyeceksin. Ondan hayır gelmez. Elimden geldiğince seni annenden ve onun şeytanlarından koruyacağım ama bunu tek başıma yapmayacağım. Sana yardım etmek için Clave ile birlikte çalışacağım. Biz arkadaş değiliz, Grace. Seninle bu yakınlığı istemiyorum. Ama sana yardım edeceğim. Söz veriyorum."

Grace, bir çocuk gibi ellerini kucağında kavuşturarak kanepeye oturdu. James bir an için Blackthorn Malikanesi'nin etrafındaki çitlerdeki boşluklardan yaban gülü kesicilerini geçiren küçük kızı hatırladı ve bir hüzün dalgası hissetti. "Sana bakmak istemiyorum" dedi. "Sessiz Kardeşler'i çağıracağım. Bir yere gitmeyi düşünme. Seni avlayacaklar."

Bunun için endişelenmene gerek yok, dedi Grace. Yere düşmüş olan gümüş bileziğin kırık yarısına dik dik bakıyordu. "Gidecek hiçbir yerim yok."

James, oturma odasından çıkıp kapıyı arkasından kapatıp kilitlerken midesinin bulandığını hissetti ve üst kata çıktı. Grace'i sevdiğini nasıl düşünebilirdi? sancılar içinde bile Cordelia için hissettiklerini ona karşı hiç hissetmemişti. Onu hiç mutlu etmemişti. Sadece o yokken acı çekmişti ve bunun aşk olduğunu varsaymıştı. *Aşk için acı çekiyoruz çünkü aşk buna değer,* demişti babası bir keresinde ona: James bunun, sevmenin acıya katlanmak olduğunu düşünmüştü. Babasının acıyı dengelemek için neşe olması gerektiğini kastettiğini fark etmemişti.

Daisy'nin ona getirdiği türden bir neşe - birlikte satranç oynamanın, kitap okumanın ya da çalışma odasında konuşmanın sessiz mutluluğu. Yatak odasının kapısına ulaştığında, aniden onu görmek için sabırsızlanarak kapıyı açtı.

Ama yatak odası boştu. Yatak yapıldı, köşeler düzgünce sıkıştırıldı. Cortana duvardaki yerinden gitmişti. Izgarada ateş yoktu. Hava soğuktu, mekan çok sessizdi. Issız. Odasına koştu; belki de onu orada bekliyordu.

Onun odası da boştu.

Aceleyle aşağıya indi. Zemin katın hızlı bir şekilde aranması Cordelia'yı bulmadı. Şimdi midesine soğuk bir korku çakılı yerleşmişti. Neredeydi? Sadece ayak seslerini duymak için merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Etrafında döndü, kalbi yükseldi - sonra tekrar düştü.

Fırfırlarla kaplı, dalgalı gri bir sabahlık giymiş Effie'ydi. Saçları kağıt maşalarla toplanmıştı. Onu görünce güçlü bir şekilde içini çekti. "Sana söylüyorum," dedi. "Bu çiçek açan yerde bir vücut bir gece dinlenemez."

James, bir hizmetçinin gece kıyafeti içinde evin reisinin önüne çıkmasının uygunsuzluğu hakkında yorum yapmamaya karar verdi. O umursamadı. "Cordelia'yı gördün mü? Bayan Herondale?"

Ah, evet, dedi Effie. Merdivenlerden aşağı iniyordu ve hepinizin o sarışın gelincikle kucaklaştığınızı gördü. Haşlanmış bir kedi gibi arka kapıyı yırtıp attı."

"Ne?" James kendini sabitlemek için yeni posta direğini ele geçirdi. "Onun peşinden gitmeyi düşünmedin mi?"

"Biraz değil," dedi Effie. "Koşmak için yeterince para almıyorum içimdeki kar gecelik." Kokladı. "Ve bilmelisiniz ki, namuslu erkekler antrelerinde karılarından başka kadınları kucaklamazlar. John's Wood'da güzel bir ev kiralıyorlar ve orada yapıyorlar."

James başının döndüğünü hissetti. Grace'i görmek için kapıyı açtığında kızmıştı, kollarını onun boynuna doladığı için kızgındı, ama onu evde tutmak isteyerek onu tutmasına izin vermişti. Cordelia'nın onun Grace'i kucakladığını görmüş olabileceği, onun ne dediğini duymuş olabileceği hiç aklına gelmemişti. *Sana söylemek zorundaydım hayatım, Charles ile bitireceğim. Benim için senden başka kimse olmadı.*

Ve ne geri dönmüştü? *Tanrıya şükür.*

Üç adım onu girişe götürdü. Yan masada bir çift Cordelia'nın eldiveni vardı; Üşümesin diye onları cebine tıktı -gece buz gibiydi- onu bulunca paltosunu verirdi, diye düşündü. "Efe" dedi. "Konsülü çağırmanızı istiyorum. Hemen. Salonda hain bir suçlu var."

"Kor." Effie meraklanmış görünüyordu. "Papatya mı? Ne yaptı peki? Bir şey mi yazdın?" Gözleri genişledi. "O tehlikeli mi?"

"Sana değil. Ama konsolosu al. Ondan Kardeş Zachariah'ı getirmesini iste." James ceketini çekiştirdi. "Grace onlara bilmeleri gereken şeyi söyleyecek."

" *Suçlu* onlara işlediği suçlarla ilgili her şeyi anlatacak mı?" dedi Effie, şaşkın görünüyordu, ama James cevap vermedi. Kapıyı çoktan gecenin karanlığına sürmüştü.

Bitmek bilmeyen uzun bir günün ardından Will yatak odasına çekilip ayakkabılarını fırlatıp karısının en iyi yaptığı şeyi yapmasını izlemekten memnundu: okumak. Tessa bir pencere koltuğuna kıvrılmıştı, saçları gür ve parlak omuzlarından sarkıyordu, burnu *Yedi Yıldızın Mücevheri adlı bir kitabın bir kopyasına gömülüydü* . Her zaman eğlendirdi Hayatı iblisler, vampirler, büyücüler ve perilerle dolu olmasına rağmen, karısı Foyles kitapçığına her girdiklerinde fantastik kurgu için bir başlangıç yaptı.

Sanki düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, ona baktı ve ağzını yukarı kaldırdı. "Neye bakıyorsun?"

"Sen," dedi. "Her gün daha da güzelleştiğini biliyor muydun?"

"Eh, bu tuhaf," dedi Tessa düşünceli düşünceli çenesini kitabının sırtına dayayarak, "çünkü bir büyücü olarak yaşlanmıyorum ve bu yüzden her gün aynı görünmeliyim, ne iyileşiyor ne de kötüleşiyor."

"Ve yine de," dedi Will, "parlaklık kazanmaya devam ediyorsun."

Ona gülümsedi. Günün uzun ve endişe verici olaylarına rağmen, evde olduğu kadar onun da rahatladığını görebiliyordu. Paris'e yaptıkları yolculuk, ikisinin de tahmin ettiğinden daha üzücü olmuştu - Fransız Aşağı Dünyalıların acı öfkesini yatıştırmak için tüm ortak diplomasileri gerekmişti. Will'in Tessa'yla baş başa savaş olasılığı konusunda yüksek sesle endişelendiği anlar oldu. Charles için de endişelenmişti: Oğlan ilk başta hatasının boyutunu fark edemeyecek kadar öfkeli ve savunmacıydı ve sonra acı bir karanlığa gömüldü. O da Londra'ya geri dönmek istememişti ve ancak Will artık Paris'te istenmediğini söylediğinde kabul etmişti.

Üzülüyorsun, dedi Tessa, onun gözlerini okuyarak. Başını kaldırıp dudaklarını onunkilerle fırçalayınca yüzünü ellerinin arasına aldı. Bunca yıl, diye düşündü ve her öpücük gün doğumu kadar yeniydi.

Tessa kitabının yere düşmesine izin verdi, elleri Will'in gömleğinin önünü kavramak için havaya kalktı. Hayalleri ani bir korku çığlığıyla bölündüğünde, gecesinin belirgin bir şekilde iyileştiğini düşünüyordu.

Etrafında dönerek Tessa'yı büyük ölçüde şaşırttı, sonra kaşlarını çattı. "Jessamine," dedi sertçe. "Devam etme. Evlilerdi. Ve kaba olma, kendini Tessa'ya göster."

Jessamine, Herondale olmayanlara görünür olmasını sağlayacak her şeyi yaptı. Onu kenarlarda sıkılaştırdı, daha sağlam ve daha az yarı saydam görünmesini sağladı. "Elbette ikinizi öpüşürken bulurum," diye çıkıştı. "Böyle saçmalıklara zaman yok. Sana Lucie'den bahsetmem gerek."

"Peki ya Lucie?" diye sordu Will, kesintiden rahatsız oldu. Öpüşmenin saçma olduğunu düşünmüyordu ve özellikle böyle stresli bir günün ardından devam etmek için can atıyordu.

"Kızınız kendini kötü işlere bulaştırdı. Masal anlatmayı sevmem ama büyücülük içeren korkunç bir durum."

"Nekromansi mi?" Tessa inanamayarak bağırdı. "Eğer Lucie'nin Jesse Blackthorn'un hayaletiyle dost olduğundan bahsediyorsan, bunu zaten biliyoruz. O kadar da şaşırtıcı değil; tüm hayatı boyunca seninle arkadaş oldu."

sevdiğini de belirtmeliyim Jessamine," diye ekledi.

hayaletlerle *arkadaş* olmak isteseydi her şey iyi olurdu ama bu işin sonu değil." Jessamine, Tessa'nın dolabına doğru sürüklendi. "Onlara *komuta* edebilir. Onu yaparken görmüştüm. O ne derse onu yapıyorlar."

"O *ne* ?" dedi Will. "Lucie asla-"

Jessamine sabırsızca başını salladı. "Sevgili çocuğunuz, o rezil büyücü Emmanuel Gast'ın hayaletini çağırdı. Onu sorularına cevap vermeye zorladı ve sonunda o..." Jessamine dramatik bir şekilde sözünü kesti.

"Sonunda o *ne* ?" dedi Tessa bıkkınlıkla. "Gerçekten Jessamine, gerçekten bize anlatacak önemli bir şeyin varsa, tiyatro duraklamaları olmadan da yapabiliriz."

"Sonunda onu yok etti," dedi Jessamine ve gümüşi bedenini bir ürperti kapladı.

Tessa, nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi Jessamine'e baktı.

Bu Lucie'ye hiç benzemiyor, dedi Will, ama içini korkunç bir dikenli his kapladı. Jessamine'in yanıldığına, hatta yalan söylediğine inanmak istedi, ama ne sebebi olabilirdi ki? Onun şaka

yapan ya da yaramazlık yapan türden bir hayalet olduğunu hiç görmemişti. Tabii ki, o da etrafta yardımcı olmadı, ama bu Lucie hakkında yalanlar söyleyeceği anlamına gelmiyordu.

"Öte yandan," dedi Tessa, "bunca zaman boyunca Jesse'nin hayaletiyle olan dostluğu gerçeğini kesinlikle gizledi. Sanırım oldukça gizli bir çağa giriyor."

Onunla konuşacağım, dedi Will, sonra Jessamine'e döndü. "O şimdi nerede?"

Jessamine, "Sığınak'ta kapana kısılmış," dedi. "Onu takip edemedim. Sanırım kimsenin hayaletleri girmesi yasak olan doğaüstü yaratıklar listesinden çıkarmamış olması bir yanılsama. "

Bunu daha sonra tartışabiliriz, dedi Will. Jessamine gerçekten Lucie için endişeleniyorsa, bu endişe onun her zamanki şikayetlerini dile getirmesini engellemiyor gibiydi.

Jessamine öfkeli bir koklamayla ortadan kayboldu.

Onu bazen ciddiye almak çok zor, dedi Tessa kaşlarını çatarak. "Sence söylediklerinde gerçeklik payı var mı?"

Will bir cekete uzanarak, "Belki bir çekirdeği var, ama Jessamine'nin abartmayı sevdiğini benim kadar sen de biliyorsun," dedi. "Gidip Lucie ile konuşacağım ve sen farkına varmadan döneceğim."

29

AB ROKEN AYNA _

Ve böylece kalp kırılacak, ancak kırık bir şekilde yaşayacak:
Camın kırıldığı bir ayna gibi
Her parçada çoğalır; ve yapar
Birinin bin görüntüsü,
Aynı ve daha fazlası, daha çok kırılır;
Ve böylece terk etmeyen kalp yapar,
Parçalanmış kılıkta yaşamak, hareketsiz ve soğuk,
Ve kansız, uykusuz keder ağrılarıyla,
Yine de her şey eskiyene kadar kurur,
Görünür bir işaret göstermezler, çünkü böyle şeyler anlatılmaz.

— Lord Byron, *Childe Harold'ın Hac Yolculuğu*

Cordelia koştu.

Mayfair'de, pencerelerinden sıcak altın rengi ışıklar saçan zengin ve varlıklı evlerin arasında geniş sokaklar boyunca koştu. Kendini büyüleme zahmetine girmemişti ve sokaktan geçen birkaç kişi, paltosuz koşan kıza açıkça baktı. Umurunda olduğundan değil.

Aklında bir hedef yoktu. Curzon Sokağı'ndaki evinden cebindekiler dışında hiçbir şey almamıştı. birkaç madeni para, bir mendil, onun dikilitaşı. Kaçmaktan başka bir şey düşünmeden arka kapıdan kaçmıştı. Yer buz gibiydi ve sadece ipek terlikler giyiyordu; parmaklarının donduğunu hissedebiliyordu. Cortana'sız kaçmak garipti ama o günün erken saatlerinde bıçakla yapması gerekeni yapmıştı. Bunu yapmaktan nefret etmişti ama başka çaresi yoktu.

Ayakları bir buz parçası üzerinde kaydı ve kendini dengelemek için bir elektrik direğine yaslandı. Onları hala zihninin gözünde görebiliyordu. James'e sarıldı ve ellerini onun boynuna kenetlemiş, Grace Blackthorn'un etrafına sarılmıştı.

Öpüşmemişlerdi. Ama bazı açılardan, yakınlıklarının kolaylığı daha da kötüydü. O izlerken Grace yüzünü James'in yüzüne kaldırdı; kolları onun etrafında sıkılaştı ve vücudu onunkine bastırdı. Birlikte çok hoşlardı. Saçları o kadar koyu ve onunki o kadar açık ki, ikisi de güçlü ve narin, ikisi de acı verecek kadar güzeldi. Cordelia'nın James'le asla yapamayacağından emin olduğu bir şekilde birbirlerine aitmiş gibi görünüyorlardı.

İstenmeyen düşünceler yoğun ve hızlı bir şekilde geldi: James bir satranç oyununda onunla birlikte gülerek, " *Dokun bana - istediğini yap - ne istersen* ," dedi, Mount Street Gardens'da evlilik yeminlerinin sözlerini ona okuduğu şekilde. Topladığı ve sakladığı tüm küçük hiçlik parçaları, James'in önünde yayıldığı bir hayatı gördüğü rüyaların aynasını oluşturan umut kırıntıları.

Kendine yalan söylüyordu. Bunu şimdi gördü.

Sana söylemeliydim tatlım, demişti Grace ve her kelime Cordelia'nın kalbinde yeni bir çiviydi. *Charles ile bitireceğim. Artık dayanamıyorum James. onunla evlenmeyeceğim. Benim için senden başka kimse olmadı.*

Cordelia dinlememesi gerektiğini biliyordu - geri çekilmeli, onlara mahremiyetlerini vermeli, bilmeden kendini koruyabileceği üst katta saklanmalıydı. Ama bacaklarını yapamadı hareket. Olduğu yerde donmuş, çaresizce izlemişti. Bıçağın yükseldiğini, hayatının, hayallerinin, özenle saklanan yanılsamalarının üzerinde gezindiğini izledi. Darbe inmek üzere.

James rahatlayarak nefesini verdi. *Tanrıya şükür,* demişti.

Bıçak aşağı indi ve rüya aynasını paramparça etti. Onları ışıltılı, bir zamanlar güzel olan parçalar halinde düşmeye bırakarak, şimdi karanlığın içinden onun utanç ve dehşetinin girdabına düşmek için terk edildi. Onun Lilith'in şövalyesi olduğunu öğrenmek bile bu kadar korkunç olmamıştı. Lilith'in küçümsemesine dayanabildi ve arkadaşları onun yanında durmuştu.

Ama James ondan nefret ediyor olmalı, diye düşündü. Kendini dengede tutmak için eli duvara dayalı, koridorda körü körüne geri çekilirken bulmuştu. Onu ne kadar aptal sanıyor olmalı. Ah, ona karşı bir sevgi besliyordu, bundan yeterince emindi ama onun duygularını tahmin etmiş olmalıydı. Hiç şüphe yok ki onlar için ona acıyordu.

Kaçmak zorundaydı.

Sessizce arka merdivenlerden aşağı kaymış, zemin katı geçerek mutfağa doğru yol almıştı. Sıcak sarı ışıkla doluydu. James'in düğün gecelerinde onu eve götürdüğünü, her bir tabloyu, her bir mobilya parçasını sevgi ve gururla gösterdiğini hatırlayabiliyordu. Asla böyle konuşmamalıydı, diye düşündü. Sanki bu evde metresi olarak bir geleceği varmış gibi. Bir gün Grace tüm bunlardan sorumlu olacaktı; o ve James bir yatak odasını paylaşacaklardı ve Cordelia'nın odası güzel olacakları kesin bebekleri için bir çocuk odasına dönüştürülecekti. Belki de siyah saçlı ve gri gözlü ya da sarı saçlı ve altın renkli gözleri olurdu.

Gabriel ve Cecily tarafından kendisine ve James'e düğün hediyesi olarak verilen desenli çinileri, annesinin semaverini, büyükannesinin Erivan'dan Tahran'a getirdiği gümüş kupayı görerek neredeyse kör bir şekilde etrafa bakmıştı. Mutlu bir beklenti içinde verilen sevgi ve gurur hediyeleri evlilik. Artık hiçbirine bakmaya dayanamıyordu. O evde bir an daha duramazdı.

Bahçeye, karanlığa ve ilerideki sokaklara kaçmıştı.

James'in sesini hâlâ kulaklarında duyabiliyordu. *Grace'e karşı hissettiklerim gibi sana karşı da hissetmiyorum.* Ne ummuştu? James'in nezaketinden, öpücüklerinden, ona olan arzusundan bir inkar dokusu örmüştü. Muhtemelen sadece Grace'e olan arzusu olmuştu, buna izin verebileceği tek ifade biçimine dahil olmuştu. O sadece bir yedek olmuştu. Birbirlerine ikinci düğün rünlerini bile vermemişlerdi.

Titremeye başladı - artık koşmadığına göre, soğuk kendisini şiddetle tanımaya başlamıştı. Elektrik direğinden uzaklaştı, karda ve sulu karda ilerlemeye başladı, kollarını kendine sardı. Geceleri dışarıda kalamayacağını biliyordu. Donarak ölecekti. Anna'ya gidemezdi - Anna'nın kendini aptal ve James'i kötü adam gibi göstermeden bunu anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Cornwall Gardens'a gidip evliliğinin bittiğini kabul etmenin utancı ve dehşetiyle yüzleşemezdi. Enstitü'deki Lucie'ye gidemezdi çünkü bu Will ve Tessa'nın ve oğullarıyla evlilik birliğinin sahte olduğunun bir kez daha kabul edilmesi anlamına gelirdi. Lucie ve Grace'in bir şekilde tanışmış olduklarına dair yeni bilgiden bahsetmiyorum bile. Lucie'yi suçlayamayacağını sanıyordu, gerçekten değil, ama duymaya dayanabileceğinden daha fazlasıydı.

Ancak Coburg Oteli'nin tuğla binasının önündeki kapı görevlisinin yanından geçerken ayaklarının onu Grosvenor Meydanı'na getirdiğini fark etti.

Ama Matthew artık Grosvenor Meydanı'nda yaşamıyor.

Hızı yavaşladı. Farkında olmadan Matthew'u mu arıyordu? Adil olmak gerekirse, Grosvenor Meydanı Mayfair'in tam ortasındaydı. Kazayla buraya gelmiş olabilir. Ama ayakları fark etmeden onu doğrudan bu tarafa getirmişti ve bu mantıklıydı. Matthew'dan başka kime gidebilirdi ki? Ebeveynlerin meraklı gözlerinden uzakta başka kim yalnız yaşadı? Daha da önemlisi, gerçeği başka kim biliyordu?

Bu sahte bir evlilik olabilir ama sen James'e aşıksın.

Konsolosun evine bir kez baktı ve Grosvenor Meydanı'ndan geçerek Oxford Caddesi'ne ulaşana kadar yürüdü. Uzunluğuna bir aşağı bir yukarı baktı. Normalde insanlarla ve arabalarla, arabalardan satış yapan satıcılarla ve kalabalık mağazaların kaynaşma faaliyetleriyle tıklım tıklımdı. Bu saatte bile boş değildi, ama faytonlu bir taksiye binmekte zorluk çekmedi.

Matthew'un yaşadığı yere kısa bir sürüş mesafesindeydi. Whitby Mansions, bir binanın düğün pastasıydı, taretlerde ve kulelerde buz parçaları gibi yükselen pembe taştan bir yapıydı. Cordelia taksiden inerken, Matthew muhtemelen daireye bakmadan gitmişti, diye düşündü.

Siyah çift kapıların yanındaki pirinç zili çaldığında sıkılmış görünen sıradan bir hamal belirdi. Onu lobiye götürdü. Loş bir şekilde aydınlatılmıştı ama Cordelia'da bir otelde bulunabilecek türden bir sürü koyu renk ahşap ve maun bir masa izlenimi vardı.

"Bay Fairchild'ın dairesini arayın lütfen," dedi. "Ben onun kuzeniyim."

Kapıcı kaşlarını hafifçe kaldırdı. Ne de olsa o, akşamları dairesinde bekar bir adamı ziyarete gelen Yalnız bir Genç Hanımdı. İyi bir aileden hiçbir kız böyle bir şey yapmaz. Kapıcının onun olması gerekenden daha iyi olmadığını düşündüğü açıktı. Cordelia'nın umurunda değildi. Üşüyordu ve çaresizdi.

"Üst katta daire altı, üçüncü katta. Sizinle geçinmek." Kapıcı dikkatini tekrar gazete okumaya verdi.

Asansör lükstü, tamamı altın eşyalar ve pahalı duvar kağıtlarıydı. Üçüncü kata yavaşça yukarı çıkarken ayaklarını yere vurdu ve onu kapılarla çevrili kırmızı halılı bir koridora boğdu. her biri altın bir rakamla işaretlenmiştir. Cordelia'nın cesareti ancak şimdi kendini göstermeye başladı; Başka bir şey düşünmeden koridorda aceleyle koştu ve 6. dairenin kapısını sert bir şekilde çaldı.

Hiç bir şey. Sonra ayak sesleri ve Matthew'un sesi. Bunun aşinalığı onun içini rahatlatmıştı. "Hildy, sana söylemiştim," diyordu, kapıyı ardına kadar açarken, "Yıkanmaya ihtiyacım yok..."

Cordelia'ya bakarak dondu kaldı. Pantolon ve atlet giymişti, boynunda bir havlu vardı. Kolları çıplaktı, rün desenleri üstlerinde bir aşağı bir yukarı kıvrılıyordu. Saçları nemli ve dağınıktı. Tıraşını kesmiş olmalı.

"Kordelia mı?" dedi ve sesinde gerçek bir şok vardı. "Bir şey mi oldu? James'in başı dertte mi?"

Hayır, diye fısıldadı Cordelia. "James iyi ve bence çok mutlu."

Matthew'un ifadesinde bir şeyler değişti. Bakışları titredi. Geri çekilip kapıyı daha da açtı. "İçeri gel."

Bir köşede duran devasa neoklasik vazoya zorunlu olarak çekildiği bir tür giriş kapısı olan kare şeklinde küçük bir salona adım attı. Yunan türündendi, bir bakirenin bir banyoya yağ dökmek için kullanacağı türdendi, gerçi bu durumda o kızın yirmi fit boyunda olması gerekirdi. Cordelia'nın söyleyemediği gibi, her tarafı ya dövüşen ya da tutkulu kucaklayan sahte Yunan figürleriyle boyanmıştı.

Vazomu fark ettiğinizi görüyorum, dedi Matthew.

"Yapmamak zor olurdu."

Matthew ona gerçekten bakmıyor, onun yerine gergin bir şekilde havlunun uçlarını boynuna asıyordu. "O halde sana bir kuruşluk tur vereyim. Bu tanıştığın benim vazom ve saksıda bir palmiye ve bir şapkalık var. Islak ayakkabılarını çıkar da misafir odasına geçelim. Çay ister misin? Çay için telefon edebilirim. Veya biraz yapın; Bir su ısıtıcısı ile oldukça kullanışlı oldum. Veya…"

Sırılsıklam ayakkabılarından kurtulan Cordelia, misafir odasına girdi. Vazodan çok daha güzeldi. Hemen Türk halısının yumuşak yığınına çökmek istedi ama bunun Matthew'un dairesi için bile küçük bir küstahlık olduğuna karar verdi. Ama ocakta sıcak, kısık bir ateş çatırdadı, çinileri altın parçaları gibi parıldadı ve kadife kaplı bir kanepe. Matthew omuzlarına bir battaniye sardığında ve bir çocuğun yapabileceği gibi koruyucu bir kale gibi onun etrafına atma yastıklarını yerleştirirken, üzerine çöktü.

Cordelia çay önerisine sadece başını sallayabildi. Buraya Matthew'a, *birisine* yüklenmek için gelmişti, ama şimdi geldiğinde, konuşamadığını fark etti. Matthew ona endişeli bir bakış attı ve muhtemelen mutfağa giderken bir dizi cep kapısından gözden kayboldu.

Korkma. Ona gerçeği söyle, diye düşündü Cordelia, daireden gördüklerine bakarak. En şaşırtıcı olan, ne kadar bakımlı olduğuydu. Uyumsuz desenleri ve etrafa saçılan kıyafetleriyle Anna'nın yerine daha çok benzer bir şey bekleyebilirdi. Öte yandan Matthew, üçüncü kata çıkmak için cinayet olması gereken düz, masif ağır meşe parçalarını aldığında yeni sipariş edilmiş gibi görünen mobilyalara sahipti. Şık bir dokunuşla, birçok renkli ceketini koridordaki bir sıra kancaya asmıştı. Kapının yanında, tuval yüzeyinde çeşitli damgalar taşıyan bir vapur gövdesi vardı. Mücevherli bir yaka takan Oscar, çınar ağaçlarıyla dolu bir bahçede birkaç genç adamın çerçevelenmiş resminin hemen altında ateşin yanında uyuyordu - Cordelia, Mutlu Hırsızlar'ın farkına vardı. Çizimi kimin yaptığını merak etti.

Matthew'un sahip olduğu saf özgürlüğe bir kez daha hayret etti. Anna onun aynı türden özgürlüğe sahip diğer tek arkadaşıydı ve Anna'yı her zaman daha eski bir gruptan, daha olgun bir gruptan olarak düşünürdü çünkü o her zaman Cordelia'dan yıllar ileride olurdu. Ama Matthew kendi yaşındaydı ve istediği gibi yaşıyordu. Ailesi elbette varlıklıydı, buradaki diğer yakın arkadaşlarından çok daha zengindi -sonuçta konsolosun oğluydu- ve bu kesinlikle belli bir düzeyde özgürlük satın aldı, ama çoğu Matta'nın kendisiydi. Gölge Avcıları göreve bağlı bir halktı, ama bir şekilde bağlı değildi - göreve ya da dünyasal ağırlıktaki herhangi bir şeye.

Bir gömlek bulan ve aceleyle üzerine atan Matta, elinde gümüş bir çay tepsisiyle belirdi ve onu yan sehpaya koydu. Bir bardak doldurup ona uzattı. "Daha çözdün mü?" diye sordu, koyu yeşil kadife bir koltuğu kanepeye yaklaştırarak. “Olmazsa, çay yardımcı olur.”

Adam kendini koltuğa atarken itaatkar bir şekilde yudumladı. Hiçbir şeyin tadına bakmadı ama sıvı sıcaktı ve içini ısıttı. "Öyle," dedi. "Mete, ben..."

"Devam et," dedi kendine dostça bir fincan çay doldururken. "Bana James'ten bahset."

Belki de Matthew haklıydı; belki de çay *her* şeyin çözümüydü. Her iki durumda da, içindeki kelimelerin kilidini açan bir şey vardı. Hepsi telaşla dışarı çıktılar. "Her şeyin yoluna girebileceğini düşünmüştüm, görüyorsun," dedi. “Evlenmeyi kabul ettiğimizde, James'in benim için ne hissetmediğini biliyordum… Ben onun için hissettim. Ama her zaman değil, değiştiğini düşündüğüm anlar oldu. Benimle ilgilendiğini. Ve anlar daha sık olmaya başladı. Daha gerçek. Düşündüm. Ama görünen o ki, bunlar sadece kendimi kandırdığım anlardı. Daha sık hale gelen benim sanrılarımdı.” O, başını salladı. "Biliyordum, Grace hakkında ne hissettiğini biliyordum..."

"Grace'e bir şey mi oldu?" Matthew, sesinde keskin bir tonla araya girdi.

"Artık onunla, bizim evimizde," dedi ve Matthew nefesini vererek koltuğuna geri oturdu. "Matthew, öyle bakma - ondan nefret etmiyorum," dedi Cordelia ve ciddiydi. "Yapmıyorum. James'i seviyorsa Onu sevdiğine göre, bütün bunlar onun için oldukça korkunç olmalı."

Matthew buz gibi bir sesle, "Onu sevmiyor," dedi.

"Düşünmedim - ama belki de öyledir? Paniklemiş görünüyordu. Bugün tehlikede olduğunu duymuş olmalı. Sanırım her şeyden sonra birbirlerini görmeleri gerektiğini hissettiler." Cordelia'nın eli titreyerek fincan tabağındaki çay fincanını şıngırdattı. "Ona Charles'tan ayrılacağını söyledi. Ve 'Tanrıya şükür' dedi. Onu tutuyordu - onu tutuyordu - hiç düşünmemiştim -"

Matthew çayını koymuştu. "James 'Tanrıya şükür' dedi mi? Ağabeyimle aramı sonlandıracağını söylediğinde mi?"

Cordelia, Charles'ın Grace'in terk edilmesini hiçbir şekilde umursamayacağını biliyordu. Ama Matthew bunu bilmiyordu. İçini çekti. "Üzgünüm Matthew. Charles için pek hoş değil..."

Matthew kendini vahşice koltuktan iterek, "Charles'ı boşverin," dedi. Oscar endişeli bir havladı. "Ve James'e gelince..."

Cordelia aniden endişelenerek, "Ona kızmanı istemiyorum," dedi. "Bunu asla istemezdim. Seni seviyor, sen onun *parabatai'sisin* -"

Ve onu seviyorum, dedi Matthew. "Ama onu her zaman sevdim ve anladım. Şimdi onu seviyorum ama onu hiç anlamıyorum. Grace'i sevdiğini biliyordum. Onunla tanışma şekli yüzünden olduğunu düşündüm. Umutsuzca kurtarılmaya ihtiyacı var gibiydi ve James her zaman insanları kurtarmak istedi. Çok açık bir şekilde kurtarılamayacak olanlar bile. Ve herkesten çok ben onu bunun için suçlayamam." Ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. "Ama onu evinize almak, tam orada dururken onu kucaklamak - ona nasıl kızmayayım?" Ellerini indirdi. "Kendi adına olsa bile. Grace onu asla mutlu etmeyecek."

"Ama bu onun seçimi. Onu seviyor. Bu, onun hakkında kolayca konuşulabilecek bir şey değil. Bu konuda yapılabilecek veya yapılması gereken hiçbir şey yok."

Matthew keskin, inanmayan bir kahkaha attı. "Oldukça sakinsin."

Cordelia, "Bunu her zaman biliyordum," dedi. "Asla dürüst olmayan biri olmadı. Dürüst olmayan bendim. Ona onu sevdiğimi söylemedim. Nasıl hissettiğimi bilseydi benimle evlenmeye razı olacağını sanmıyorum."

Matthew sessizdi. Cordelia'nın da sözcükleri tükenmişti: Sonunda bunu söylemişti, ruhunda pusuya yatmış karanlık, korkunç düşünce. James'i onunla evlenmesi için kandırmış, hissetmediği bir kayıtsızlık numarası yapmıştı. Ona yalan söylemişti ve bu sonucu hak etmişti.

"Sadece ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Bu kadar kısa bir süreden sonra şimdi boşanmak beni mahveder sanırım. Ama ben - o eve geri dönemem -"

Sonunda Matthew, canlanan bir kurmalı oyuncak gibi sarsıntılı bir kesinlikle konuştu. "Sen - yapabilirsin - burada kalabilirsin."

"Seninle?" Şaşırmıştı. "Koltukta uyumak mı? Bu çok... bohem olurdu. Ama olmaz, ailem asla-"

"Benimle değil" dedi. "Parise gidiyorum. Yarın gitmeyi planlıyordum."

Kapının yanındaki vapur gövdesine geri döndü. "Paris'e mi gidiyorsun?" dedi, aniden, çok yalnız hissederek. "Ama neden?"

"Çünkü burada olmaya dayanamadım." Matthew adımlarını hızlandırmaya başladı. "James'in yanında duracağıma yemin ettim. Ve onu seviyorum - o her zaman benim olmadığım her şey

oldu. Dürüst olmadığım yerde. Korkak olduğum yerde cesurum. Onun seçiminin sen olduğunu düşündüğümde...”

Cordelia çay fincanını masaya bırakırken, "Asla ben olmadım," dedi.

Matthew, "Seni hafife aldığını sanıyordum," dedi. "Sonra Nelson Meydanı'ndaki o savaştan sonra sana nasıl koştuğunu gördüm. Bin yıl önce gibi geliyor ama hatırlıyorum. Koştu ve seni yakaladı ve senin iyi olduğunu bilmek için çaresiz görünüyordu. Sanki sen olmasan o ölecekmiş gibi. Ve düşündüm - onu yanlış değerlendirdiğimi düşündüm. Bu yüzden kendime durmamı söyledim.”

Cordelia kuru dudaklarını yaladı. "Neyi durdur?"

"Umarım, sanırım" dedi. "Seni sevdiğimi görmen için."

Hareketsiz, konuşamayacak kadar şok olmuş bir şekilde ona baktı.

"James'in aklının başına gelmesini bekliyordum," dedi. "Aman Tanrım, ikinizi Fısıltı Odası'nda gördüğümde, Grace'i sevdiğini düşündüğü için bir tuğlayla kendine vurmasının ancak saniyeler süreceğini düşündüm, aynı zamanda kendini ayaklarınızın altına atıp hayranlığını ilan etti. ”

Cordelia, Matthew'un ona, uzun zaman önce nasıl hissettirdiğini, *uzun zamandır sevgisini başka bir yere koymasını istiyordum, ama yine de onu seninle Fısıltı Odası'nda gördüğümde, ona söylediğimi düşündü. mutlu.*

Yine de onunla flört etmekten başka bir şey amaçladığı hiç aklına gelmemişti - Matthew'un flört etmesi, hiçbir anlamı yoktu.

"Sanırım bilmenin senin için yeterli olacağını düşündüm," dedi. "Yapabilirsin - eğer bana bir şey olursa, seni umutsuzca sevdiğimi hatırlarsın. Ve herhangi bir nedenle, bir yılın sonunda, sen ve James boşanmış olsaydınız, ben - şey, beklerdim. Ama adreslerimin sana iğrenç gelmeyeceği zamanın geleceğini umardım."

Matteo, dedi. "Kendine bak. Seni *dinle* . Adresleriniz asla iğrenç olamaz.”

Neredeyse gülümsedi. "Hatırlıyorum," dedi. "Baloda, seninle gerçekten ilk tanıştığımda, bana güzel olduğumu söylemiştin. Bu beni oldukça uzun bir süre tuttu, biliyorsun. çok boşum. O zamanlar seni sevmiyordum, sanmıyorum, yine de gözlerin öfkeyle parlarken ne kadar güzel göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra Cehennem Ruelle'de dans edip hepimizin toplamından daha cesur olduğunu kanıtladığında bunu kesinlikle biliyordum. Ama aşk her zaman bir şimşek değildir, değil mi? Bazen sürünen bir asmadır. Birdenbire dünyada olan her şey olana kadar yavaş yavaş büyür.”

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı. “Sadece gerçekten şüphelenmediğimden…”

O sert kahkahalardan bir tane daha verdi, açıkça sadece kendisine yönelikti. “Sanırım iyi bir oyuncu olduğum için mutlu olmalıyım. Belki de gelecekteki bir kabahat yüzünden kaçınılmaz olarak Meclisten atıldığımda, sahnede yeni bir başarı bulacağım."

Cordelia'nın dili tutulmuştu. Onu incitmek istemiyordu; yeterince incinmişti ve bunu başkasına aktarmaya hiç niyeti yoktu. Özellikle Matthew gibi sevgili bir arkadaş olarak. Açık açık aşk konuşmasına rağmen, Matthew kendini yaralı bir hayvan gibi tuttu, ihtiyatlı ve gergindi.

"Ne diyeceğini bildiğini sanmıyorum," dedi. "Ama... sana söylemem gerekiyordu. Nasıl hissettiğimi bilmek zorundaydın. Paris'e gidiyordum çünkü James sonunda seninle evli olduğu için neye sahip olduğunu anlamış gibi görünüyordu - ve sevindim, sadece bunu görmeye dayanamayacağımı da biliyordum. Paris'te unutabileceğimi düşündüm. Paris'te insan her şeyi unutur."

Bakışlarını onunkine çevirdi. "Seni kıskanıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sanırım ıstırabımızda ortak bir nedenimiz var, ama ondan kaçabilirsin - Paris'e yalnız gidebilirsin ve kimse bunun hakkında yorum yapmaz. Benim en çok korktuğum şey dedikodu, insanların James ve Grace'i öğrendiklerinde söyleyecekleri şeyler. Ailem ne diyecek. Will ve Tessa ne düşünecek -bana karşı her zaman çok naziktiler- ve Lucie-"

Matthew uyarmadan kalın halının üzerinde dizlerinin üstüne çöktü. Önünde diz çökmüştü, onu ani bir alarmla dolduran bir pozisyon.

"Teklif edemezsin," dedi. "Ben zaten evliyim."

Bunun üzerine, gerçekten gülümsedi ve elini tuttu. Cordelia onu geri çekmek için hiçbir hamle yapmadı. O kadar uzun zamandır, diye düşündü, James'in ona onun için yaptığı gibi bakmadığını bilerek yaşadı. Ve şimdi güzel bir genç adam önünde diz çökmüş, elini tutuyor, tek kelime etmeden ona bakıyordu. şevk. Neredeyse tüm hayatı boyunca üç şeyin hayalini kurmuştu: Cortana'ya sahip olmak , *Lucie'nin parabataisi* olmak ve sevilmek. İlk ikisini kaybetmişti. Bu son, küçük şeyi ondan bu kadar çabuk savurmaya dayanamıyordu.

"Evlilik teklif etmeyecektim," dedi. "Başka bir şey önerecektim. Benimle Paris'e gelmeni." Elindeki tutuşunu sıkılaştırdı; yanaklarında yüksek bir renk vardı ve neredeyse ateşli konuşuyordu. "Bana kulak ver. En az benim kadar unutmak zorundasın. Paris harikalar şehri, dünyadaki favorim. Orada olduğunu biliyorum, ama *benimle birlikte olmadın* .” Gülümsedi - Matthew'un kibirlerinin onu terk etmediğini bilmek güzeldi. "Geceleri Alexandre Köprüsü'nün aydınlandığını göreceğiz - her şeyin skandal olduğu Montmartre'a gideceğiz - Maxim's'de akşam yemeği yiyeceğiz ve bunun kabareler, dans, tiyatro ve sanatla dolu büyülü bir akşamın başlangıcı olduğunu bileceğiz." Doğrudan gözlerinin içine bakmak için başını geriye attı. "Dikkatimi asla sana vermem. Ayrı otel odalarında kalacağız. Arkadaşın olacağım, hepsi bu. Sadece seni Paris'te mutlu görmeme izin ver. Bana verebileceğin en büyük hediye bu.”

Cordelia gözlerini kapadı. Bir an için arabaya geri dönmüştü ve yol önünde kıvrılıyordu, rüzgar saçlarındaydı. Acısını o saatlere bırakmıştı. Matthew'un sözlerinde, harikalar kentini resmettiği resimde bu özgürlüğü tekrar görebiliyordu. Yüreği burkan Londra'yı geride bırakma düşüncesi onu özgür hissettiriyordu. Olmak istediği gibi özgür. Matthew'un özgür olduğu gibi özgürsün.

Ama annem, diye düşündü. Ve sonra Sona'nın tam o öğleden sonra ona söylediği şeyi hatırladım: *Bebek gelene kadar üzerimde dikilip beni kollamanı istemiyorum... Senin için her şeyden çok istediğim şey, hayallerinin gerçeğini takip etmen. Hiçbir küçümseme, utanma, toplumun görüşünün hiçbir parçası bundan daha önemli değil.*

"Babam," dedi onun yerine. "Cenazesi-"

Matthew, "En az iki gün olmayacak," dedi. Doğruydu - öldürülenlerin cesetleri arınıncaya kadar Sessiz Şehir'de tutulacaktı; ne de olsa bir iblis çağırma ritüelinde kullanılmışlardı. "Eğer hala Paris'teysek, sana söz veriyorum, bunun için İdris'e gideceğiz."

Cordelia derin bir nefes aldı. "Paris," diye fısıldadı, test ederek. "Ama - yanımda hiçbir şeyim yok. Curzon Caddesi'nden tek bir elbise ve mahvolmuş ayakkabılarla ayrıldım."

Matthew'un gözleri parladı. "Paris'te seni yepyeni bir gardıropla donatacağım! En yeni stiller, en iyi terziler. Paris'te istediğimiz kişi olabiliriz."

"Pekala," dedi, hâlâ doğrudan Matthew'a bakarak. "Haydi Paris'e gidelim. Bir şartla."

Matthew'un ifadesi şok ve zevkle açıldı; Belli ki konuşmanın böyle gideceğini düşünmemişti. "Herhangi bir şey" dedi.

"İçmek yok" dedi. Hassas bir zeminde adım attığını biliyordu ama bu önemliydi. Gölge Pazarı'ndaki karda kırık şişeyi düşündü. Matthew'un tökezlemesi, Nelson Meydanı'ndaki kavga sırasında kayması. Bunu görmek istememişti ama evliliğinden öğrendiği bir şey varsa, o da gerçeklerden uzak durmanın hiçbir şeye yardımcı olmadığıydı. Bunu Matthew için yapabilirdi, daha önce hiç kimse babası için yapmamıştı. "Biraz şampanya, şarap, nasıl istersen, ama babamın içtiği gibi değil. Sarhoş olmamak için."

Koyu yeşil gözlerinde bir şey parladı. "Sen ciddisin?" dedi. "Bunu kabul ediyorum ve benimle gelecek misin?"

Cordelia, "Asla daha ciddi değil," dedi. "Bu gece gidebiliriz. Her zaman bir akşam treni vardır."

"O zaman evet," dedi, "evet, evet. Paris'te seninleyken unutmama gerek kalmayacak." Elini öptü ve serbest bırakarak ayağa kalktı. "James'e hamalla birlikte bir mesaj bırakacağım. Sabah teslim edebilir. Ona endişelenmesine gerek olmadığını söyleyeceğim. O izin verebilir diğerleri biliyor - ne isterse söyle onlara - Anna çok sevinecek, belki de gelip bizimle ziyarete gelir."

Cordelia, annesine ve erkek kardeşine mesaj bırakacağını düşündü. Yine de endişeleneceklerdi, ama bunun bir yardımı olamazdı. Arkasında rüzgar ve kulaklarında bir tren düdüğü ile hareket etmeye, seyahat etmeye, kısıtlamadan kurtulmaya neredeyse fiziksel bir özlem duyuyordu. Matteo, dedi. "Paris'te kendini affedebilecek misin?"

Buna gülümsedi - gerçek bir gülümseme; yüzü aydınlandı ve Cordelia, Paris'te onlara her kapıyı açacak bir yüz olduğunu düşünmekten kendini alamadı. "Paris'te," dedi, "bütün dünyayı affedebileceğim."

Tamam, dedi Cordelia. Aklında, Rue Saint-Honoré'de dans ediyordu. Müzik, ışık, neşe, boş olmayacak bir gelecek vaadi vardı ve her şey onun yanında sadık dostu Matthew ile birlikteydi. "Bana bir ceket bulalım."

Londra'nın karanlığına kaçmak iyi ve güzeldi, ama James çabucak bunun Cordelia'yı bulmasına yardım etmeyeceğini anladı. Nereye gittiğini tahmin etmeye çalışabilirdi ama en bariz iki yer olan Cornwall Bahçeleri ve Enstitü ona pek olası görünmüyordu. Tahmin ettiği kadar üzgün olsaydı, isteyeceği son şey yarı yarıya cevaplayabileceği sorular olurdu. Cordelia'yı tanıdığı için sempati de istemezdi ve kesinlikle acıma olarak yorumlayabileceği bir şey de istemezdi. Cordelia acınmaktansa ateşe verilmeyi tercih ederdi.

Sonunda, bunun için hiçbir şey yoktu: Burlington Arcade'in dışındaki sütunlu sıraların altına sığındı ve bir İzleme rünü yapmak için yola çıktı. Cordelia'yı izlemek rahatsız oldu - kafasının arkasından gelen küçük bir ses, nerede olduğunu bilmesini isteseydi bir mesaj bırakacağını söyledi. *Ama o ilerliyor Yanlış bilgiye dayanarak,* sese geri döndü. *Bilmesi gerekiyor. Ona en azından bilezikten bahsetmeliyim. O zaman ne yapacağı konusunda kendi kararını verebilir ama en azından ben ona tüm gerçekleri sağlayabilirim.*

Eldivenlerinden biri - narin, çocuk derisi, işlemeli yapraklardan bir oyma ile - James, İzleme büyüsünü etkinleştirdi. Tanıdık çekişme hissi onu Piccadilly'den New Bond Sokağı'na ve gölgeli sokaklardan Marylebone'a doğru zikzak bir rotaya götürdü. Gideceği yerin burası olduğunu anlayınca, neredeyse Matthew'un dairesinin ön basamaklarına çıkacaktı.

Adımları yavaşladı. Cordelia Matthew'a mı gitmişti? Bir arkadaşına gitmesi iyi olmuştu elbette -ve Anna'nın evde ya da yalnızsa yalnız olması pek olası değildi- ve Cordelia, Anna dışında, tüm Neşeli Hırsızlar içinde Matthew'a en yakın olan kişiydi. Ama sonra, Matthew James'in Grace ile olan ilişkisini ilk bilenlerden biriydi, hatta dört ay önce sona erdiğinde onu teselli etmişti. (James hatırlayınca midesi bulandı.) Belki de en iyi Matthew'in anlayacağını düşünmüştü.

Kapıcının uzun, dar yüzlü ve tasmalı bir köpekle uzun boylu bir adamla sohbet ettiği lobiye girmeden önce çizmelerindeki karı tekmeledi. Kapıcı kibar bir baş hareketiyle James'e baktı.

"Matthew Fairchild'ın dairesine telefon edebilir misin?" diye sordu James, Cordelia'nın eldivenini cebine sokarak. "Onunla konuşmam gerekiyor ve..."

O anda köpek, iki şeyi çok çabuk fark eden James için bir hamle yaptı: hamle arkadaş canlısıydı ve köpek tanıdıktı. "Oskar mı?" dedi elini av köpeğinin başına koyarak.

Oscar kuyruğunu o kadar sert salladı ki tüm vücudu titredi.

"Eh, Oscar'ın bir arkadaşı benim de arkadaşımdır," dedi dar yüzlü adam ve James'in sıkması için elini uzattı. "Gus Huntley. Fairchild yokken ben Oscar izliyor olacağım."

"James Herondale. Matthew uzakta mı?" James, Oscar'ı okşamayı bıraktı. "Ne demek uzakta?"

"Sana söyleyecektim." Kapıcı üzgün görünüyordu. "Belki yirmi dakika önce Paris trenine gitmek üzere ayrıldı. Onunla birlikte oldukça genç bir kız da vardı. Kuzeni olduğunu söyledi ama hiç benzemiyorlardı." Göz kırptı.

Huntley, "O da gitmeden önce benden bir bayan paltosu ve ayakkabısı ödünç aldı" dedi. "Kız kardeşim çok kızacak ama Fairchild'ın onun hakkında ikna edici bir yolu var."

James, Matthew ve Anna'nın aniden Paris'e gitme ihtimalini tartıp saçlarını bir kenara bırakarak, "Kızıl saçlıysa, hayır, o onun kuzeni değil," dedi. Anna'nın asla bir palto ödünç alması gerekmeyecekti. "Bu benim karım."

Korkunç ve rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Kapıcı, James'e telaşla baktı. "Adın ne demiştin? Herondale mi?"

James başını salladı. Adını sıradan insanlara söylemek bir şekilde çok garip hissettirdi, ama hamal sadece masa kağıtlarını karıştırdı ve Matthew'un karalanmış eliyle James'e hitaben yazılmış katlanmış bir mektup verdi. "Bunu sana bıraktı," dedi. "Muhtemelen her şeyi temizle."

Oscar'ın arkasına çekilen Huntley, "Şüphesiz her şey için çok iyi bir açıklama," dedi.

"Ve Paris treni…?" dedi James.

"Waterloo," dedi kapıcı ve James geceye geri kaçtı - bunu en az iki acıyan bakışla takip ettiğinden şüphelendi.

James istasyona bir faytonla gitmeyi seçti ve bunun bir hata olduğunu çok çabuk anladı. İş çıkış saatini geçmiş olmasına rağmen sokaklar kalabalıktı - yalnızca işten geç dönen taşıtlar değil, Londra akşamı da iyice ilerliyordu ve şehrin eğlence düşkünleri akşam yemeğine, içkilere ve tiyatro. Arabası çok geçmeden Waterloo Köprüsü'nde bir yığın otobüs, fayton ve atla dolup taştı. Tekerleklerin gümbürtüsü ve takırtısı James'in Matthew'un notunu okumasını zorlaştırdı, ancak *parabatai'sinin* döngüsel, hatırlatıcı senaryosuna aşinalık yardımcı oldu. Köprünün sonuna yaklaştıklarında, üç kez okumuştu.

Jamie,

Sana böyle bir mektup yazmayı hiç düşünmemiştim sevgili dostum, ama umarım seni bulduğunda mutlu olursun. Şimdiye kadar Cordelia ve benim Paris'e gittiğimizi bileceksin. Bu hafife alınan bir karar değildi. Sen ve Cordelia'nın gerçek bir evlilik olmadığını bilsem de, buna saygı duyacağıma ve ayrıca bana Daisy'nin kocası olarak ona âşık olacağın gibi görünen bir ihtimale saygı duyacağıma yemin etmiştim.

Bayan Blackthorn ile birlikte olmadıkça mutlu olmayacağınızı şimdi anlıyorum. Daisy'ye Grace'den uzak duracağına söz verdiğini biliyorum ve öyle görünüyor ki yapamayacaksın, bu da onu ne kadar çok sevmen gerektiğini gösteriyor. Cordelia gurur duyuyor. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. Kendi kendine bu duruma katlanması gerektiğini söylerdi ama ben onu seviyorum ve gelecek yıl onun acı çekmesine dayanamam. Umarım beni affedersiniz - sanırım beni affedeceksiniz. Şu an içinde bulunduğumuz durumda dört mutsuz insan olduğunu görmelisiniz. Elbette siz de bunun böyle olmamasını dilerdiniz. Onu sevmesen de Daisy'ye değer veriyorsun ve onun mutlu olmasını istiyorsun. Ve ona olan hislerimin sırrını senden sakladığım için beni kesinlikle affedeceksin - bu geceden önce onlardan hiç kimseye bahsetmek istememiştim.

Paris'in sihirli bir şifa yeri olduğu fikrine her zaman güldünüz, ama bir süre sonra Cordelia'nın tekrar gülümseyeceğine ve o zaman üçümüzün acı ve keder olmadan en iyi hareket tarzına karar verebileceğimize inanıyorum. .

senin,
Matta

James, Matthew'u boğmak istedi. Ayrıca bileziğin tüm hikayesini ona anlatmak, tüm bu yıllar boyunca fark etmediği her şey için, her duyguya, her düşünceye yapışmış, hepsini körelten sis için af dilemek istiyordu. Matthew'un çok ihtiyacı vardı ve James bunu sağlamak için orada bulunmamıştı.

"Buradan çıkacağım," diye bağırdı taksiciye, biraz parayı ona doğru uzatarak. Kısa bir tepeyi tırmanarak Waterloo İstasyonu'nun ana girişinin büyük kemerine doğru giden bir Londralı denizine koşturarak taksiden indi; Dışarıda, gece trenleri için yolcuları ve bagajları boşaltan faytonlar ve faytonlar vardı.

İçeride, devasa tren istasyonu kesinlikle insanlarla dolup taşıyordu, kalabalığın gürültüsü ve trenler sağır ediciydi. Kalabalığın arasından sıyrılan James, Eton üniformalı, tekerlekler üzerinde devasa bir bagaja sahip üç küçük çocuk tarafından ezilmeyi kıl payı kaçırdı.

“Beyefendiye dikkat edin!” dedi yoldan geçen bir hamal. "Yardıma ihtiyacınız var mı efendim? Bagaj var mı?”

James zavallı adamı neredeyse kolundan yakalıyordu. Le Havre feribotuna bağlanan Southampton trenini bulmam gerekiyor. Birinci sınıf kamaralar,” diye ekledi ve hamalın asık suratının ilgiyle aydınlandığını gördü.

"Sevimli, sevimli. Sana trene kadar eşlik edeceğim. Tren kalkıyor Tam zamanında, öyle ve platformu bulmak zor bir iş, efendim, bazılarının sayıları iki katına çıkarsa…”

James kalabalığın arasından geçerken kapıcıyı takip etti. Tepedeki parlak posterler, gezginleri FRANSA'YI ZİYARET ETMEYE TEŞVİK ETTİ ve Brittany, Paris ve Côte d'Azur'dan sahneler gösterdi. Sonra, pırıl pırıl kahverengi boyaya sahip akıllı görünümlü bir trenin ray boyunca uzandığı perondaydılar. James altı peni verdi ve hamalın cevap olarak ona ne söylediğini duymadı. Bakmakla çok meşguldü.

Birinci sınıf vagonlar peronun ucunda, trenin başının yanındaydı. Hava duman ve buharla doluydu, platform yolcularla doluydu ama tüm James onları görebiliyordu. Matthew, altın boyalı bir kapısı olan bir arabaya biniyor, sonra Cordelia'nın peşinden kalkmasına yardım etmek için geri dönüyor. Fazla büyük bir palto giymişti, alev alev yanan saçları taraklarından dökülüyordu ama Matthew ona trene binmesine yardım ederken gülümsüyordu.

Daisy, benim Daisy'im.

Bir el omzuna indiğinde James platformun üzerinden ona doğru yeni başlamıştı. Arkasını döndü, paltosu etrafında dönüyordu, onu geciktiren kişiye saldırmak üzereydi. Ama protesto dudaklarında öldü.

Babasıydı. Bir şapka, mavi bir Inverness ceket ve çılgın bir ifade giymişti. "Seni yakaladığım meleğe teşekkür et," dedi Will. "Benimle gelmelisin. Şimdi."

James'in kalbi durdu, sonra yeniden başladı; Babasını orada görmenin şoku, varlığını makul gösterecek herhangi bir bağlamdan tamamen yoksun, kelimelerin onu terk etmesine neden oldu. "Ben - yapamam - trene binmek üzereyim." Çılgınca işaret etti. "Cordelia zaten bir arabada..."

Biliyorum, dedi Will. Sol elinin arkasında bir Takip rünü olmasına rağmen, kendini büyüleme zahmetine girmeden Enstitü'den hızla çıktığı belliydi. James'in yerini nasıl bulmuştu, şüphesiz. “Onu Matthew ile birlikte girerken gördüm. Siz üçünüz nereye gidiyorsunuz?”

"Paris," dedi James. "Olan onca korkunç şeyden sonra, Cordelia'nın birkaç günlüğüne de olsa eğlenmeyi hak ettiğini düşündüm. Bizim hiç balayımız olmadı, herhangi bir gezi...”

“Ve *şimdi* doğru zaman olduğuna karar verdin mi?” Will bir an için bıkmış göründü. Başka koşullar altında, James biliyordu ki, babası kısa süreliğine de olsa söndürülecekti; James'in anlattığı hikayenin gerçekten ne kadar gülünç olduğunu anlayacak ve onu Engizisyoncu gibi sorguya çekecekti. James içini kemiren bir endişe ısırığı hissetti. Babasının derin bir üzüntü içinde olduğu belliydi.

Will, ifadesini kontrol etmeye çalışarak elini yüzüne götürdü. "Jamie. Anlıyorum - inan bana - insan aşık olduğunda saçma sapan şeyler yapar. Ama gidemezsin. Bu umutsuz bir durum.”

"Umutsuz olan ne?"

Kız kardeşin gitti, dedi Will.

"Ne?"

"O gitti, Jesse Blackthorn'un cesedi gitti ve Malcolm Fade kayıp. Bıraktığı nota göre, o ve Fade, genç Jesse'yi ölümden diriltmek için bir tür büyücülük yapmaya niyetliler. Böyle bir fiyat büyüsünün gerektirdiğini söylememe gerek yok sanırım.” Will'in ağzının köşelerinde keskin çizgiler vardı; James, babasının bu kadar endişeli göründüğünü nadiren görmüştü. Genellikle endişelerini gizler. "James, beni ya da anneni dinlemediği yerde seni dinleyecek. Onu bulmak için benimle gelmene ihtiyacım var."

Şoktan uyuşmuş James babasına baktı. Platform boyunca, hamallar Southampton treni boyunca yürüyor, her şeyin sıkıca iliklendiğinden emin oluyordu.

Will sessizce, "Onlara geri kalacağını söylemek için kaçsan iyi olur," dedi. James onun Matthew ve Cordelia'yı kastettiğini biliyordu. "Gerçi senden ikisine de Lucie'den bahsetmemeni istemek zorundayım. Bunu ne kadar az kişi duyarsa onun iyiliği için o kadar iyi."

Hâlâ hissiz olan James platformdan aşağı inmeye başladı. Trenin tekerleklerinden buhar yükselmeye başlamıştı; pencerelerden yolcuları görebiliyordu, koltuklarına oturmuş, kendilerini yolculuk için hazırlıyordu.

Babasına bakmak için arkasını döndü. Will, geniş omuzları kamburlaşmış, bakışları orta mesafeye dikilmiş, platformda tek başına duruyordu. James, Will'i hiç bu kadar yalnız görmediğini düşündü.

"Hepsi gemiye!" diye bağırdı bir hamal, James'i trenin önüne doğru yürürken yanından geçerek. “Hepsi Southampton ve Paris için gemiye!”

Paris. James trende Cordelia'yı düşündü. Daisy peluş kadife bir koltuğa yerleşecek, belki atkısını ve paltosunu çıkaracak, vagonun karşısından gelecek yolculuğun heyecanıyla Matthew'a bakacaktı...

Kendini o arabaya atladığını, çılgınca taleplerle rahat ortamı bozduğunu hayal etmeye çalıştı. Ama ne diyebilirdi ki? Cordelia'ya -ya da bu konuda Matthew'a- planlarından vazgeçmesi, geri dönmesi için yalvaramazdı, ancak daha sonra neden ayrıldığına ya da nereye gittiğine dair hiçbir açıklama yapmadan hemen Londra'dan ayrılmak için.

İmkansız olacaktı. Ve daha da kötüsü, acımasız olurdu.

Tren düdüğü çaldı. James hayatında yapacağı en zor şeyin hiçbir şey olmadığını asla hayal etmemişti. Frenleri bırakmanın çığlığı kulaklarını doldururken hareketsiz durdu. Düşündüğü son bir saniye vardı, *hala koşabilirim, ona yetişebilir, pencereden ona* seslenebilirim - ve sonra bir duman bulutu ve raylardaki tekerleklerin gümbürtüsü geldi , hızlandı. tren istasyondan sorunsuz bir şekilde çıktı.

Yağmurdan şımarık kahverengi ve gri bir suluboya olan James'in etrafında dünya bulanıklaştı. Ayrılan trenin keskin dumanı arasından Will'e geri döndü. Babasına bir şeyler söylediğini duydu, Matthew ve Cordelia'nın nasıl anlaştıkları hakkında bir şeyler. Paris'e onsuz seyahat edecekti, aile işi bittikten sonra onlara katılacaktı. Bunların hepsi saçmalık, diye düşündü donuk bir şekilde ve başka bir zaman babası bunu bilirdi. Ama Will, durumu yakından inceleyemeyecek kadar dikkati dağılmıştı: James'e doğru şeyi yaptığına dair güvence verirken kalabalıktan kaçarak James'i istasyona geri götürüyordu. Ne de olsa Paris'te düzinelerce arkadaşları vardı ve Matthew Daisy'ye bakacaktı -kimse daha iyisini yapamazdı- ve Paris, babasının kaybından sonra kesinlikle moralini düzeltecek miydi?

Kemerli girişten geri dönerlerken James boş boş başını salladı. Will, bastonunu sabırsızca kaldırıma vurarak etrafına bakındı. İfadesi hafifledi ve James'i ileriye doğru sürdü. Kaldırımın kenarında tanıdık olmayan bir araba bekliyordu: Parlak, siyahtı ve birbiriyle uyumlu iki gri atın çektiği arabaydı. Magnus Bane, vagonun yan tarafına yaslanmış, saf beyaz yün palto ve vizon yakalı, şaşaalı giyinmişti.

"Tren hareket etmeden hemen önce onu yakalamayı başardım," dedi Will, kendini biraz Kensington Bahçeleri'nde sürtünen ve şimdi sahibine geri götürülen bir cocker spaniel gibi hisseden James'i serbest bırakarak.

"Magnus'un burada ne işi var?" dedi James.

Magnus beyaz fötr şapkasını geriye attı ve James'e baktı. "Baban kız kardeşinin notunu okur okumaz beni çağırdı," dedi. "Bir büyücüyle birlikte kaçan birini tanıyorsanız, onu bulmanıza yardım etmesi için başka bir büyücüyle anlaşmak en iyisidir."

"İnsan bulmaktan bahsetmişken, hiç şansın oldu mu?" diye sordu.

Magnus başını salladı. "Onları izleyemiyorum. Malcolm her türlü girişimi engelliyor. Ben de aynısını yapardım."

" Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı? " dedi James. "Bir yön? Herhangi bir şey?"

Will, "Cornwall'dan bahsetti," dedi. “Oradaki Enstitüye gideceğiz. Yerel büyücülerin bir listesini alın, Aşağı Dünyalılar. Magnus olabilir onlara mantıklı sorular sorun. Ona daha çok güvenecekler.”

"Ve onu bulduğumuzda Malcolm'a yaklaşmama izin vermelisin," dedi Magnus.

Will'in ifadesi karardı. "Cehennem gibi" dedi. "Kızımla *kaçtı* . Kim on altı yaşında."

Magnus, "Bunu bu terimlerle düşünmemeni tavsiye ederim," dedi. "Lucie'yi Malcolm kaçırmadı. Notuna göre amacı Jesse'ye yardım etmektir. İkisinin de yaptığını sandığı şey bu.” İçini çekti. "Malcolm'un Blackthorns'a odaklandığı bir şey var."

Will meraklanmış görünüyordu. "Bu hikayenin daha fazlası var ve Cornwall'a ulaşmadan önce ikinizden de öğreneceğim." İçini çekti. "Atları kontrol edeceğim. Sonra ayrılıyoruz. Sabaha Basingstoke'a gidebiliriz; sonra dinleniriz."

Ayağa kalktı ve James onun atlara mırıldandığını duydu. Muhtemelen Magnus'un atları, ama Will genellikle bütün atları severdi. Gerçekten de ördekler hariç tüm hayvanlar. Ve kediler. *Odaklan,* dedi James kendi kendine. Aklı dönüyordu; günün çok fazla sarsıntısı ve tersine dönmesi onu yüksekten düşmüş gibi sersemletmişti.

Yeni duruma alışacaktı, biliyordu. Ve bunu yaptığında canı acırdı. Cordelia'yı -ve Matthew'u- kaybetmenin acısını yalnızca şok hafifletiyordu ve bu şok geçtiğinde, acı Grace ile birlikte hissettiği her şeyden daha büyük olacaktı. Bir gün Cordelia'ya tekrar ulaşıp ona açıklama yapabilecekti, ama o zamana kadar umursayacak mıydı? Yoksa ona inanmak mı?

Magnus tek kaşını kaldırdı. "Yani Cordelia, Charles Fairchild cinayetini durdurduğunuz ve eski bir Cehennem Prensi olan Leviathan'ın Enstitü'ye saldırdığı gün, birden Matthew ile Paris'e gitmeye karar verdi, öyle mi?"

Evet, dedi James kısaca. "Çok uzun bir gün oldu."

Magnus, "Karısı Paris'e keyifli bir gezi için ayrılmış birine benzemediğinizi söylersem beni affedersiniz," dedi. "Sen Kalbi bir tren istasyonu peronunda tekmelenmiş birine benziyor."

James sessizdi. *Aşk için acı çekiyoruz çünkü aşk buna değer.*

Magnus sesini yumuşattı. "Matthew'un ona aşık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

James gözlerini kırpıştırdı - Magnus bunu nasıl bilmişti? Belki de Matthew ona söylemişti - garip bir düşünce- ya da o tahmin etmişti; çok gözlemciydi. "Artık biliyorum. Bunu daha önce bilmeliydim." Başı fena halde ağrıyordu. "Kendimi savunmak için söyleyebileceğim pek bir şey yok. çok kör oldum Bu körlükte Cordelia'yı ve Matthew'u incittim. Gittikleri için kızmaya hakkım yok.”

Magnus omuz silkti. "Haklar" dedi. "Hepimizin acıyı ve mutsuzluğu hissetmeye hakkı var James. Cordelia ve Matthew'un kendilerinden kaçtığını tahmin etmeye cüret ediyorum. Acılarınızdan kurtulabileceğinize inanmanız doğaldır. Dünyanın öbür ucunda benimkinden kaçtığım zamanlar oldu. Ama gerçek şu ki, keder geçici ve sadıktır. Her zaman seni takip edecek.”

James başını geriye attı. Hava sis ve dumanla doluydu; yıldızları göremiyordu. Cordelia'nın onları görüp göremediğini merak etti - tren onu Londra'dan gökyüzünün açılmasına yetecek kadar uzağa taşımış mıydı? "Korkarım Matthew'u uzun süredir takip ediyor," dedi. "Korkarım o zaman... en çok sevdiğim insanlardan, böyle bir acıdan kurtarabilmem gereken insanlardan koptum."

Magnus, “Kurtarılmak istemeyen insanları kurtaramazsınız” dedi. "Yalnızca yanlarında durabilir ve uyandıklarında ve kurtarılmaya ihtiyaçları olduğunu anladıklarında, onlara yardım

etmek için orada olacağınızı umabilirsiniz." Durdurdu. "Kardeşinize yardım etmeye giderken akılda tutulması gereken bir şey."

Magnus doğruldu; Will, eldivensiz ellerini ısıtmak için birbirine sürterek geri dönmüştü. James'in kaldırımda perişan halde durduğunu görünce, saçlarını hafifçe karıştırmak için uzandı. "Zor olduğunu biliyorum, Jamie *bach* . Paris'te olmayı tercih edersin. Ama doğru seçimi yaptın." Eli James'in omzuna düştü; bırakmadan önce bir an için sıkıca tuttu. "Tamam," dedi sertçe. "Geciktiremeyiz. Herkes arabaya."

James arabaya bindi ve kadife koltuklardan birine yaslandı. Elini cebine sokarak Cordelia'nın eldivenini tuttu, çocuk derisi avucunun içinde yumuşacıktı. Araba Waterloo'dan uzaklaşıp geceye doğru gürlerken, sessizce, sıkıca tuttu.

sonsöz

Rüzgar , kızgın bir kedinin kuyruğu gibi kayalık ovada kırbaçlandı. Tatiana Blackthorn, pürüzlü bir tepenin rüzgaraltında güçlükle tırmanırken, yırtık pırtık pelerinini etrafına daha sıkı sardı. Çok aşağıda, kırmızı kuruşluk sıcak cüruf ve magmadan oluşan hendekle çevrili, uzakta giderek küçülen Adamant Kalesi'ni görebiliyordu. Demir Kızkardeşler, lavda kullanılamayan *adamas* silahlarını elden çıkardılar, sağ ellerin dışındaki malzeme çok tehlikeliydi.

Tatiana, bunun bir parçasını kendi kendine kaçırdığında fark etmemişler, diye düşündü Tatiana memnuniyetle. Onu, küllü köşelerde kendi kendine mırıldanan, kendisiyle konuşulduğunda irkilen, zümrüt yosunlu ovalarda tek başına uzun yürüyüşler yapan bir tür deli Külkedisi olarak düşündüler. Bugün alarmın ne zaman verileceğini merak etmekten kendini alamadı. Hisar'ı temelli terk ettiğini ve geri dönmeyeceğini anladıklarında.

Alarm verilecekti, ama şimdi bunun bir önemi yoktu. Son kalıbı atmış, Rubicon'u geçmişti. Geri dönüş olmayacaktı. O umursamadı. Nefilim'in her şeyiyle işi bitmişti. uzun zamandır. Bu Dünya'da onlardan ve onların peşinden koşamazdı, ama bunun da önemi yoktu. Müttefiklerini iyi seçmişti.

O anda onu gördü. Tepenin üzerinde durmuş, ona gülümseyerek bakıyordu. Her zamanki gibi güzeldi, günah kadar güzeldi ve özgürlük güzeldi. Ona ulaştığında nefes nefeseydi - sırtını yosunlu bir kayaya dayamış, yarı saydam tırnaklarını inceliyordu. Belial'in tamamı yarı saydamdı, sanki insan gözyaşlarından oluşmuş gibiydi. Onun içini, ötesindeki uzun, boş volkanik araziyi görebiliyordu.

"Sende var mı?" dedi müzikli sesiyle.

"Güzel bir selamlama," dedi Tatyana. Giysilerinin beyazını lekeleyen tek bir yara yerine, şimdi alt alta iki yarası olduğunu görebiliyordu. Serbestçe kan döküyorlardı. Dudakları sıkılaştı. Aptal çocuklar, diye düşündü, oynadıkları oyunun risklerinden habersiz, ebeveynleri kadar tehlikeli derecede aptallar. "Planımız gerçekleşti mi? Sana verdiğim *adamaları* kullanabildin mi?"

"Gerçekten de oğlun üzerine düşeni çok iyi yaptı." Belial gülümsedi ve bu gülümsemenin arkasında bir irkilme varsa, Tatiana bunu görmedi. "Planımızın bu kısmı geride kaldı. Artık geleceğe bakıyoruz. Ve gelecek sana bağlı. Bana söz verdiğin şeyi aldın mı?"

"Evet." Tatiana kalın kemerinin altına sıkıştırdığı metal nesneye uzandı. Onu havaya kaldırdı - yaşla kararmış ve vaatle ağırlaşmış demir bir anahtar. "Demir Mezarların anahtarı." Arkasına baktı. Bu onun hayal gücü olabilirdi, ama Hisar'dan, dertli karıncalar gibi kaynayan küçük figürler görebileceğini düşündü. "Şimdi beni buradan al, yemin ettiğin gibi."

Belial bir yay salladı. "Hizmetinde, kara kuğum," dedi ve kahkahası onu laudanum'un tatlı alevi gibi sardı, etrafındaki siyah-yeşil dünya kaybolurken onu yukarı kaldırdı.

Onu uzaklara taşımak.

YAZININ DIŞINDAKİ NOTLAR _

Sink Street, Londra'da gerçek bir konum değil, Evelyn Waugh'un *A Handful of Dust romanında* Golden Square'in yanında yer alıyor. Cordelia'nın Smith'in arabası Wayland (gerçekten ziyaret edebileceğiniz gerçek bir yer!) hakkında okuduğu pasajlar *Country Life Illustrated'ın 1899 baskısından alınmıştır* ; İstanbul (o zamanki Konstantinopolis) ile ilgili pasajlar, Julia Pardoe tarafından 1836'da yayınlanan *Sultanın Şehri'nden alınmıştır. "Chi! Alastair tarafından söylenen Khodah margam bedeh,* hayal kırıklığının bir ifadesidir; kelimenin tam anlamıyla "Tanrı bana ölüm ver" anlamına gelir.

Elias'ın James'ten istediği beş bin pound, bugünün para biriminde yaklaşık altı yüz bin pound. Vay.

TEŞEKKÜRLER _

sağlayan herkese çok teşekkürler. Cesur asistanım Emily Houk sayesinde; araştırma meleğim Clary Goodman; yazı ortaklarım Holly Black ve Kelly Link'in yanı sıra Robin Wasserman, Steve Berman, Jedediah Berry, Elka Cloke, Kate Welsh ve Maureen Johnson. Fariba Kooklan ve Marguerite Maghen'e Farsça yardımları için ve Sarah Ismail'e 2. bölümle başlayan Baudelaire şiirini çevirdikleri için teşekkürler. Temsilcilerim Jo Volpe ve Suzie Townsend ile editörüm Karen Wojtyla'ya her zaman olduğu gibi teşekkürler. Beni neşelendirdikleri için Cat ve Rò'ya sarılarak; aileme her zaman minnettarım ve tabii ki Josh'a olan tüm sevgim: Benim için ne kadar önemli olduğunuzu ifade etme yollarım tükendi.

Karanlık Eserler Dünyasını Keşfedin

https://www.simonandschuster.com/books/Lady-Midnight/Cassandra-Clare/The-Dark-Artifices/9781442468375?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

bayan gece yarısı

1 kitap

https://www.simonandschuster.com/books/Lord-of-Shadows/Cassandra-Clare/The-Dark-Artifices/9781442468429?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

Gölgelerin Efendisi

2. Kitap

https://www.simonandschuster.com/books/Queen-of-Air-and-Darkness/Cassandra-Clare/The-Dark-Artifices/9781442468450?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

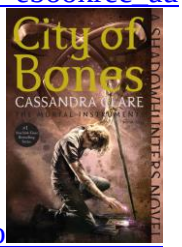

Hava Kraliçesi ve...

3. Kitap

Ölümcül Oyuncaklar Dünyasını Keşfedin

https://www.simonandschuster.com/books/City-of-Bones/Cassandra-Clare/The-Mortal-Instruments/9781416995753?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

Kemikler Şehri

1 kitap

https://www.simonandschuster.com/books/City-of-Ashes/Cassandra-Clare/The-Mortal-Instruments/9781439163849?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

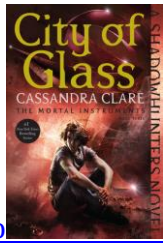

Küllerden şehir

2. Kitap

https://www.simonandschuster.com/books/City-of-Glass/Cassandra-Clare/The-Mortal-Instruments/9781439158425?mcd=ebookrec_au

https://www.simonandschuster.com/books/City-of-Fallen-Angels/Cassandra-Clare/The-Mortal-Instruments/9781442403567?mcd=ebookrec_au

to&utm_campaign=ebookrec_auto

Camdan şehir

3. Kitap

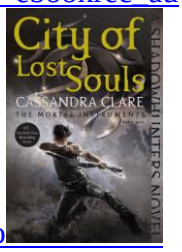
to&utm_campaign=ebookrec_auto

Düşmüş Melekler Şehri

4. Kitap

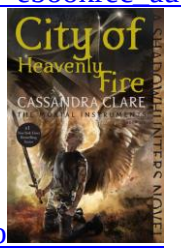
https://www.simonandschuster.com/books/City-of-Lost-Souls/Cassandra-Clare/The-Mortal-Instruments/9781442416888?mcd=ebookrec_au

https://www.simonandschuster.com/books/City-of-Heavenly-Fire/Cassandra-Clare/The-Mortal-Instruments/9781442416918?mcd=ebookrec_au

to&utm_campaign=ebookrec_auto

Kayıp ruhların şehri

5. Kitap

to&utm_campaign=ebookrec_auto

Cennet Ateşi Şehri

6. Kitap

Cehennem Cihazlarının Dünyasını Keşfedin

https://www.simonandschuster.com/books/Clockwork-Angel/Cassandra-Clare/The-Infernal-Devices/9781442409460?mcd=ebookrec_auto&

https://www.simonandschuster.com/books/Clockwork-Prince/Cassandra-Clare/The-Infernal-Devices/9781442431348?mcd=ebookrec_auto&

utm_campaign=ebookrec_auto

Saat meleği

1 kitap

utm_campaign=ebookrec_auto

Saat Prensi

2. Kitap

https://www.simonandschuster.com/books/Clockwork-Princess/Cassandra-Clare/The-Infernal-Devices/9781442431355?mcd=ebookrec_auto&

utm_campaign=ebookrec_auto

Otomatik Prenses

3. Kitap

En Yaşlı Lanet Dünyasını Keşfedin

https://www.simonandschuster.com/books/The-Red-Scrolls-of-Magic/Cassandra-Clare/The-Eldest-Curses/9781481495103?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

Büyünün Kırmızı Parşömenleri

1 kitap

https://www.simonandschuster.com/books/The-Lost-Book-of-the-White/Cassandra-Clare/The-Eldest-Curses/9781481495141?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

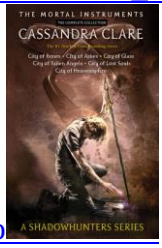
Kayıp Kitap...

2. Kitap

Keyif Alabileceğiniz Daha Fazla Kitap

https://www.simonandschuster.com/books/The-Dark-Artifices-the-Complete-Collection/Cassandra-Clare/The-Dark-Artifices/9781534488021?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

The Dark Artifices, Komple Koleksiyon

https://www.simonandschuster.com/books/The-Mortal-Instruments-the-Complete-Collection/Cassandra-Clare/The-Mortal-Instruments/9781534488014?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

Ölümcül Oyuncaklar, Komple Koleksiyon

https://www.simonandschuster.com/books/Ghosts-of-the-Shadow-Market/Cassandra-Clare/9781534433649?mcd=ebookrec_auto&ut

https://www.simonandschuster.com/books/Tales-from-the-Shadowhunter-Academy/Cassandra-Clare/Tales-from-the-Shadowhunter-Academy/9781481443272?mcd=ebookrec_auto

m_campaign=ebookrec_auto

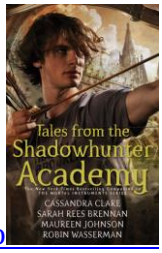
Gölge Pazarının Hayaletleri

https://www.simonandschuster.com/books/The-Bane-Chronicles/Cassandra-Clare/The-Bane-Chronicles/9781442495661?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

Yıkım Günlükleri

https://www.simonandschuster.com/books/The-Infernal-Devices/Cassandra-Clare/9781442483989?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

Cehennem Cihazları

&utm_campaign=ebookrec_auto

Gölge Avcısı Akademisi'nden Öyküler

https://www.simonandschuster.com/books/The-Shadowhunters-Codex/Cassandra-Clare/The-Mortal-Instruments/9781442496835?mcd=ebookrec_auto&utm_campaign=ebookrec_auto

Gölge Avcısı'nın Kodeksi

BİR YAZAR HAKKINDA _

CASSANDRA CLARE , Chain of Gold'un yanı sıra uluslararası alanda en çok satan Dark Artifices üçlemesi, Mortal Instruments serisi ve Infernal Devices üçlemesinin *New York Times* ve *USA Today'in en çok satan yazarıdır.* Wesley Chu ile En Büyük Lanetler serisinin ortak yazarıdır; Sarah Rees Brennan ve Maureen Johnson'ın *oynadığı Bane Chronicles* ; Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson ve Robin Wasserman ile *Gölge Avcısı Akademisi'nden Öyküler ;* ve Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson, Kelly Link ve Robin Wasserman ile *Ghosts of the Shadow Market* . Kitapları dünya çapında elli milyondan fazla basıldı ve otuz beşten fazla dile çevrildi ve uzun metrajlı bir filme ve bir TV şovuna dönüştürüldü. Cassandra batı Massachusetts'te yaşıyor. Onu CassandraClare.com'da ziyaret edin . Shadowhunters.com'da Shadowhunters dünyası hakkında daha fazla bilgi edinin .

simonandschuster.com/teen adresinde bizi ziyaret edin
www.SimonandSchuster.com/Authors/Cassandra-Clare

Margaret K. McElderry Kitapları
Simon & Schuster, New York

Ayrıca Cassandra Clare tarafından

MORTAL ARAÇLAR

Kemikler Şehri

Küllerden şehir

Camdan şehir

Düşmüş Melekler Şehri

Kayıp ruhların şehri

Cennet Ateşi Şehri

İNFERNAL CİHAZLAR

Saat meleği

Saat Prensi

Otomatik Prenses

KARANLIK YAPILAR

bayan gece yarısı

Gölgelerin Efendisi

Hava ve Karanlığın Kraliçesi

SON SAATLER

Altın Zincir

Demir Zinciri

EN ESKİ LANETLER

Wesley Chu ile

Büyünün Kırmızı Parşömenleri

Beyazın Kayıp Kitabı

Gölge Avcısı'nın Kodeksi

Joshua Lewis ile

Yıkım Günlükleri
Sarah Rees Brennan ile
ve Maureen Johnson

Gölge Avcısı Akademisi'nden Öyküler
Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson ve Robin Wasserman ile

Gölge Pazarının Hayaletleri
Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson, Kelly Link ve Robin Wasserman ile

Umarız bu Simon & Schuster e-kitabını okumaktan keyif almışsınızdır.

Posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni sürümler, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kaydolmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

KAYDOLMAK İÇİN TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumak istediklerinizden daha fazlasını size gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

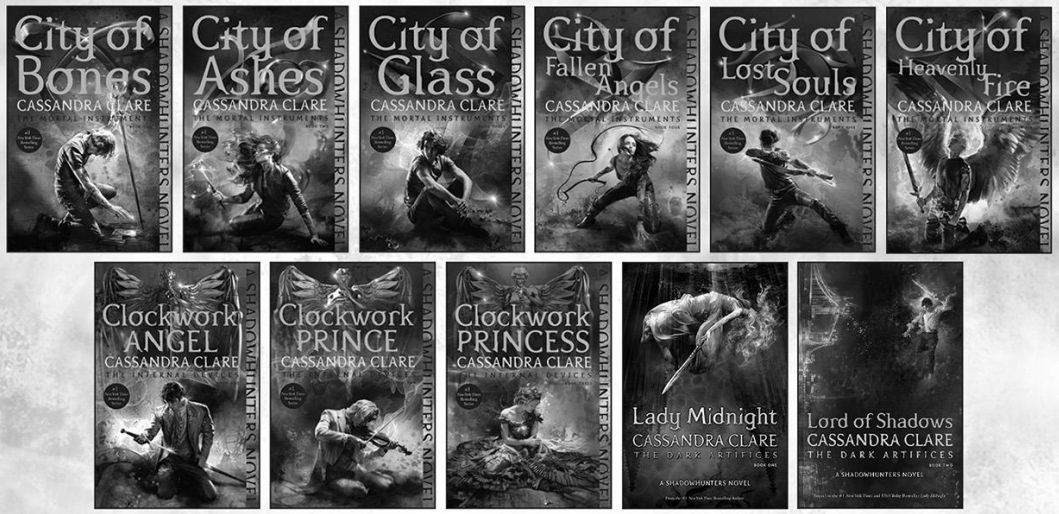
CASSANDRA CLARE'S

#1 *New York Times* Bestselling Series

THE MORTAL INSTRUMENTS
THE INFERNAL DEVICES
THE DARK ARTIFICES

A thousand years ago, the Angel Raziel mixed his blood with the blood of men and created the race of the Nephilim. Human-angel hybrids, they walk among us, unseen but ever present, our invisible protectors.

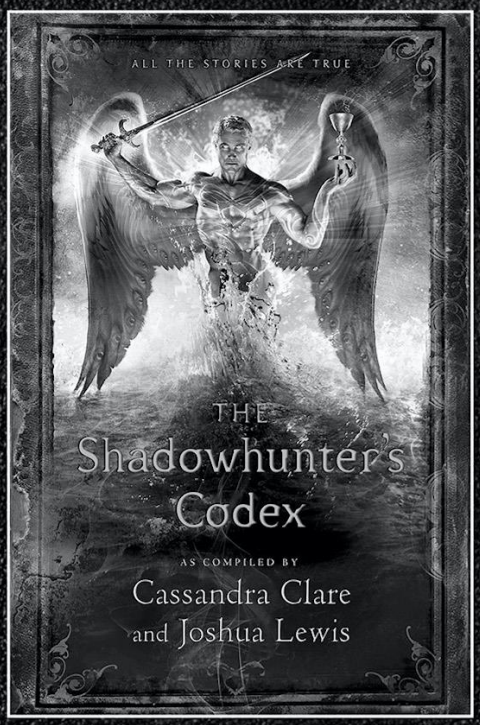
They call themselves Shadowhunters.

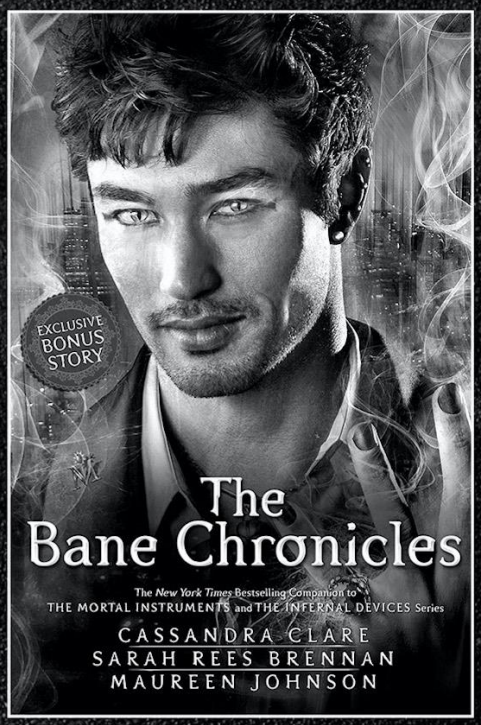

PRINT AND EBOOK EDITIONS AVAILABLE

From Margaret K. McElderry Books | simonandschuster.com/teen

Go deeper into the world of the Shadowhunters with

THE SHADOWHUNTER'S CODEX,

the essential guide to becoming one of the Nephilim.

PRINT AND EBOOK EDITIONS AVAILABLE

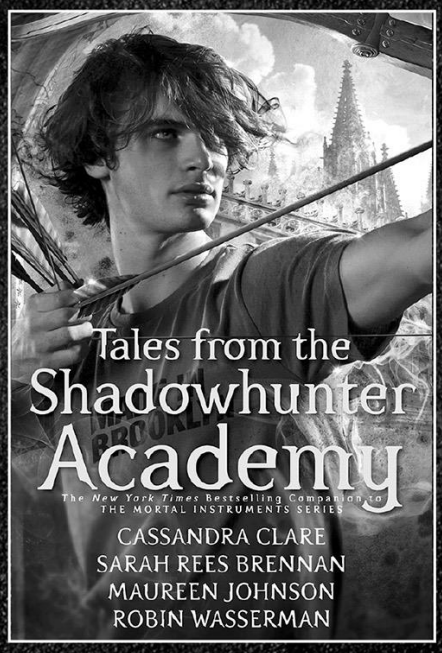
Explore the legends and legacy of Magnus Bane in

THE BANE CHRONICLES

What happens when Magnus meets Marie Antoinette?
And what *really* happened in Peru?
Find out the answers in this illustrated short-story collection featuring everyone's favorite warlock.

PRINT AND EBOOK EDITIONS AVAILABLE

From Margaret K. McElderry Books | TEEN.SimonandSchuster.com

CONTINUE THE ADVENTURES OF SIMON LEWIS,

one of the stars of Cassandra Clare's internationally bestselling Mortal Instruments series, in *Tales from the Shadowhunter Academy*. Packed with special appearances by characters from The Dark Artifices, The Mortal Instruments, and The Infernal Devices, *Tales from the Shadowhunter Academy* is a riveting short-story collection that follows the trials of Simon as he prepares to enter the next phase of his life: Shadowhunter.

PRINT AND EBOOK EDITIONS AVAILABLE

Learn more at shadowhunters.com and cassandraclare.com.

DISCOVER THE SHADOWHUNTER UNIVERSE:

The Infernal Devices | The Last Hours
The Mortal Instruments | The Dark Artifices
The Shadowhunter's Codex | The Bane Chronicles
Tales from the Shadowhunter Academy

From Margaret K. McElderry Books | simonandschuster.com/teen

MARGARET K. McELDERRY KİTAPLAR
Simon & Schuster Çocuk Yayınları Bölümü'nün bir baskısı
1230 Amerika Bulvarı, New York, New York 10020
www.SimonandSchuster.com
Bu kitap kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayali olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünleridir ve gerçek olaylara veya yerlere veya yaşayan veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.
Metin © 2021 Cassandra Clare, LLC tarafından
Ceket foto-illüstrasyon © 2021 Cliff Nielsen tarafından
Ceket tasarımı Nick Sciacca'ya aittir © 2021 Simon & Schuster, Inc.
Herhangi bir biçimde kısmen veya tamamen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.
MARGARET K. MCELDERRY BOOKS, Simon & Schuster, Inc.'in ticari markasıdır. Toplu alımlar için özel indirimler hakkında bilgi için, lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Özel Satış ile iletişime geçin .
Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya bir etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Speakers Bureau ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin .
Mike Rosamilia'nın iç tasarımı
Bu kitabın metni Dolly'de kuruldu.
Ceket foto-illüstrasyon © 2021 Cliff Nielsen tarafından
Ceket tasarımı Nicholas Sciacca'ya aittir © 2021 Simon & Schuster, Inc.
Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerini Kataloglama
İsimler: Clare, Cassandra, yazar.
Başlık: Demir Zincir / Cassandra Clare.
Açıklama: New York, New York : Margaret K. McElderry Books, 2021. |
Seriler: Son saatler ; 2. kitap | Seyirci: 14 yaş üstü. | Kitle:
10-12. Sınıflar. | Özet: Bir seri katil Londra'nın Gölge Avcıları'nı hedef almaya başlayınca ve Mutlu Hırsızlar'ı bıçaklı bir katilin peşine düşürünce Cordelia Carstairs'in romantik hayalleri askıya alınmalıdır.
Tanımlayıcılar: LCCN 2020027835 (baskı) | LCCN 2020027836 (e-kitap) | ISBN 9781481431903 (ciltli) | ISBN 9781481431927 (e-kitap)
Konular: KYAC: Doğaüstü—Kurgu. | Demonoloji—Kurgu. | Büyü - Kurgu. | Erkek ve kız kardeşler - Kurgu. | Arkadaşlık - Kurgu. | Londra (İngiltere)—Tarih—20. yüzyıl—Kurgu. | Büyük Britanya—Tarih—Edward VII, 1901–1910—Kurgu.
Sınıflandırma: LCC PZ7.C5265 Chi 2021 (baskı) | LCC PZ7.C5265 (e-kitap) |
DDC [Fic]—dc23
LC kaydı https://lccn.loc.gov/2020027835 adresinde mevcuttur.
LC e-kitap kaydı https://lccn.loc.gov/2020027836 adresinde mevcuttur.